

1870

1870

အက္ခမဟာပဏ္ဍိတ

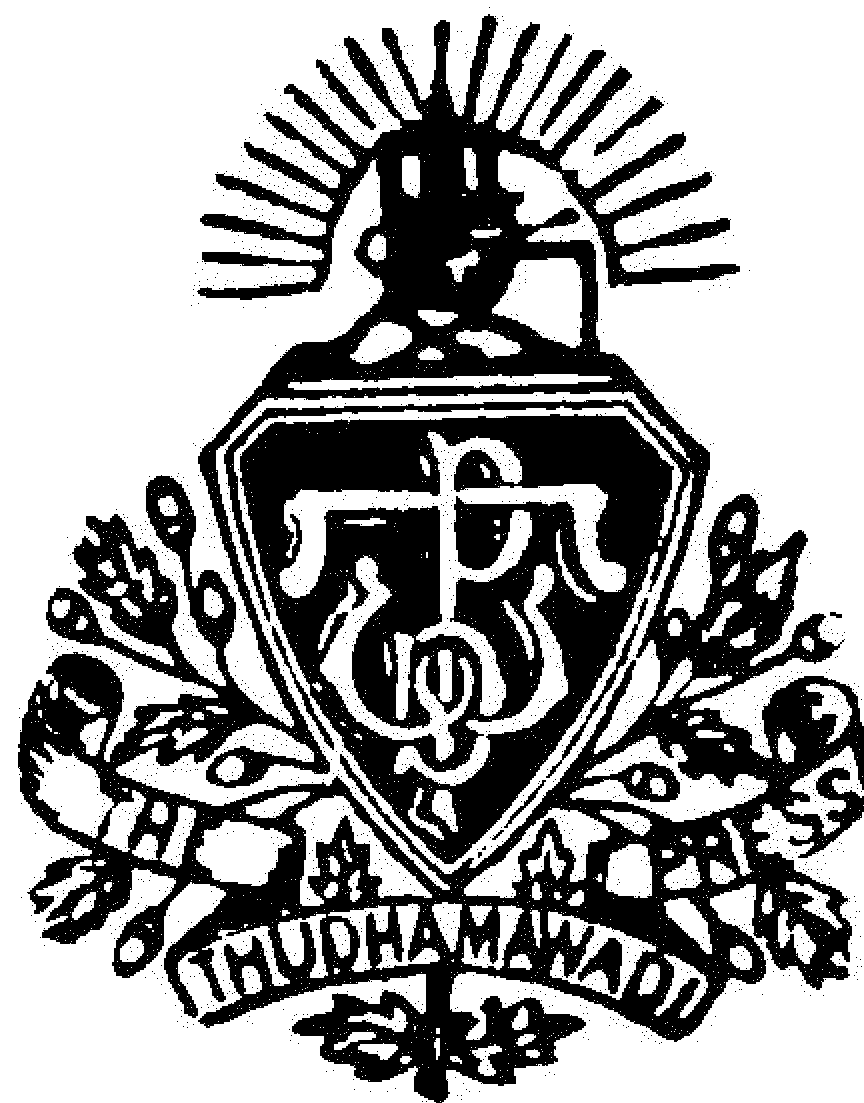
ညောင်လေးပင်မြို့ တောရဆရာတော် ဘုရားကြီးသည်

ပါဠိလျှောက် ပြန်ဆို ရေးသား အပ်သော

သုဓမ္မဝတီ

ဓမ္မပဒဝိညာဏ်ကြီး

ပဌမတွဲ



သုဓမ္မဝတီစာပုံနှိပ်တိုက်

တိုက်နံပါတ် ၅၃၊ စစ်ကဲမောင်ခိုင်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

၁၃၃၆-ခု။

လတ်စေ့သူ - ဦးတင်ထူး၊ မှတ်ပုံတင်အမှတ် (၀၂၂၀)
သုဗ္ဗဝင်္ဂီပိဋကတ်စာအုပ်တိုက်၊
အမှတ် ၃၅၊ ဈေးတော်ရုံ၊ ဘုရားဈေး၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ဘာသာရေးဆိုင်ရာ စာပေခွင့်ပြုချက် အမှတ် (၆၇၇၄)

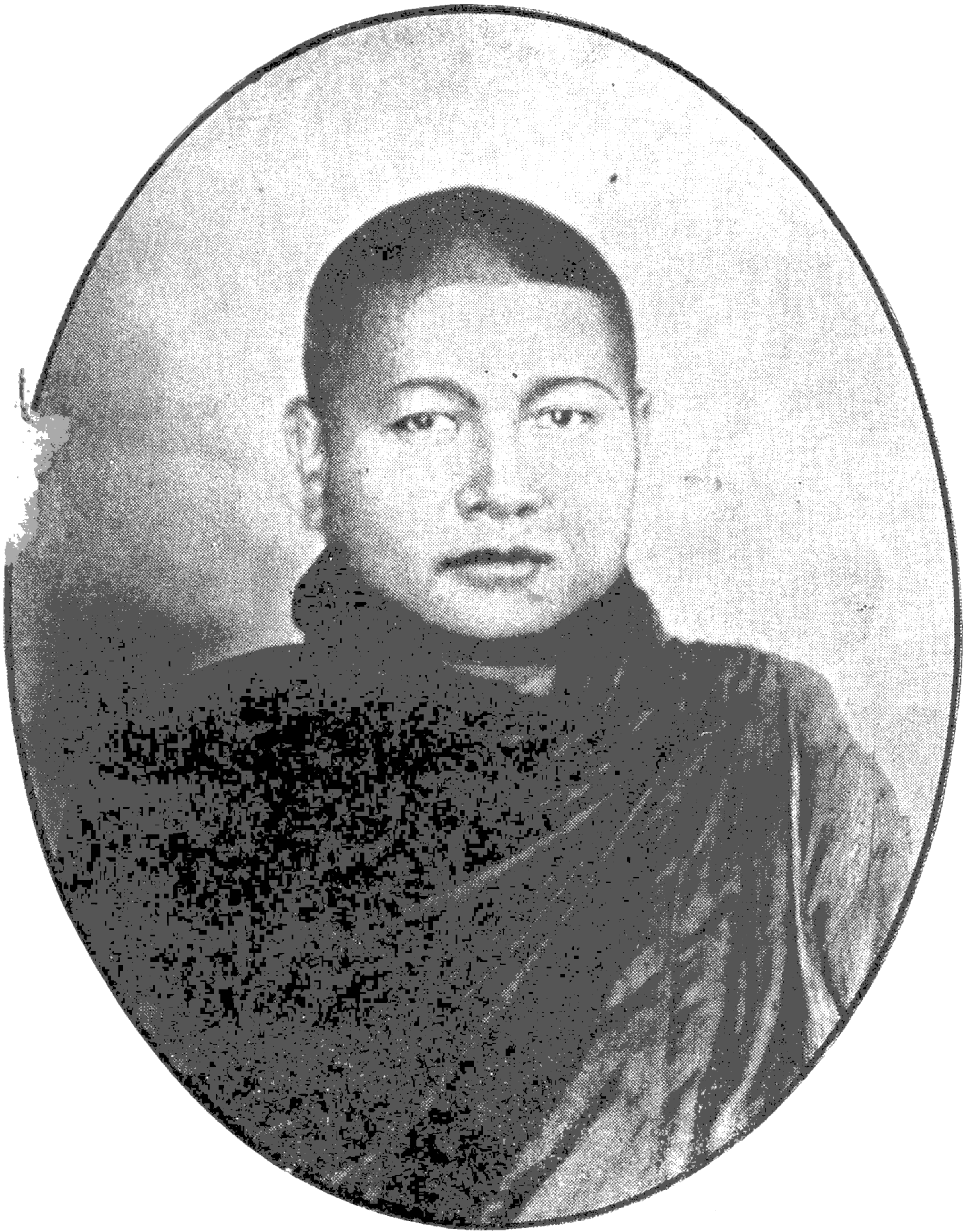
ပုံနှိပ်သူ - ဦးတင်ထူး၊ မှတ်ပုံတင်အမှတ် (၀၀၁၅)
သုဗ္ဗဝင်္ဂီစာပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ် ၅၃၊ စစ်ကဲမောင်ခိုင်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့၊

၁၃၃၆-ခု၊ ပြာသိုလ၊

တတိယအကြိမ်

အုပ်စု - ၂၀၀၀၊

(အခန်း ၁၀-ကချပ်)



ညောင်လေးပင်မြို့ တောရကျောင်း ဆရာတော်ဘုရားကြီး

နိဒါန်း

ယဿ ဓမ္မပဒံ သဗ္ဗ၊ လောကဿ ဟိတသမ္ပဒံ။
သာဓေတံ ဓမ္မရာဇဿ၊ နမော တဿ သိရိမတော။

ယဿ၊ အကြင်မြတ်စွာဘုရား၏။ ဓမ္မပဒံ၊ ဟောကြားညွှန်ပြ ဆုံးမတော် မူအပ်သော ဓမ္မပဒ ဒေသနာတော်သည်။ သဗ္ဗလောကဿ၊ လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါမျိုးစုံ အကုန်သိမ်းကျုံး အားလုံးသော သတ္တလောကကြီး၏။ ဟိတသမ္ပဒံ၊ ပစ္စုပ္ပန် တမလွန် နှစ်တန်သော အကျိုးစီးပွား၏ ပြည့်စုံခြင်းကို။ သာဓေတံ၊ မုချမသွေ ပြီးစေနိုင်ပေ၏။ သိရိမတော၊ ဘုန်းကြက်သရေ အလွန်ကြီးမြတ်တော် မူပေသော။ ဓမ္မရာဇဿ၊ တရားမင်းဖြစ်တော်မူသော။ တဿ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားအား။ နမော၊ သုံးလီဒ္ဒါရ ပဏာမဖြင့် သဒ္ဒါမြတ်နိုး ရှိခိုးပါ၏ဘုရား။

၁ ဘုန်းတော်ခြောက်စုံ ဂုဏ်တော်အနန္တနှင့် ပြည့်စုံတော် မူပေသော အတုလ မုနိန္ဒ သုံးလောကစက္ခု သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုထိုသို့သော အတ္ထုပ္ပတ္တိဟူသော အကြောင်းကို အစွဲပြု၍ ကုသိုလ် အကုသိုလ်တို့၏ အကျိုးကို ပြဆိုတော်မူသောအားဖြင့် အနုသန္ဓေတို့ကို ဆက်စပ်လျက် ဟောကြားတော် မူအပ်သော ဒေသနာ ပါဠိတော်သည် “ဓမ္မာ ပဇ္ဇန္တေ ဉာယန္တေ ဧတ္ထ ဧတေနာတိ ဝါ ဓမ္မပဒံ” ဟူသော ဝိဂြိုဟ်ဝစနတ် ဗျူပုတ်နှင့်အညီ လောကီ လောကုတ္တရာ နှစ်ဖြာကောင်းကျိုး ဖွံ့ဖြိုးစေကြောင်း ကောင်းမြတ်သော တရား တို့ကို သိရာ သိကြောင်း ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဓမ္မပဒ ပါဠိတော် မည်လေသတည်း။

၂ ၎င်း ဓမ္မပဒ ပါဠိတော်၏ အဖွင့် သံဝဏ္ဏနာဖြစ်သော အဋ္ဌကထာကျမ်း ကိုကား သီဟိုဠ်ကျမ်း အဓိရာဇာမင်း တည်လုပ်ရင်း ကျောင်းတိုက်အတွင်း သိရိကုဋ္ဌမင်း ဆောက်လုပ်သည့် ပြာသာဒ်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေထိုင်တော် မူခိုက် အရှင်မဟာဗုဒ္ဓသောသ မထေရ်မြတ်သည် မာဂဓဘာသာဖြင့် ကြိုးပမ်း ဟည်ထွင် စီရင်ဖွင့်ဆိုတော်မူလေ၏။ ယင်းသို့ အဋ္ဌကထာကို ကြိုးပမ်းအားသစ် တော်မူသည်မှာလည်း အသစ်တည်ထွင် ရေးသားစီရင်သည်မဟုတ်၊ အရှင်မဟာ မဟိန္ဒ မထေရ်မြတ် ဆောင်ယူခဲ့သည်ကို သီဟိုဠ်ဘာသာဖြင့် ထားသည်ဖြစ်၍

သိဟိန္ဒုဘာသာဖြင့် ရှိနေပြီဖြစ်သော အဋ္ဌကထာကိုပင် ကုမာရ ကဿပ မည်သော မထေရ်မြတ်၏ တောင်းပန် တိုက်တွန်းခြင်းကို အကြောင်းရင်း ပြုသဖြင့် ပါဠိဘာသာသို့ ပြောင်းလဲ၍ ရေးသားတော်မူပြီးလျှင် ဂါထာတို့၏ အတ္ထသံဝဏ္ဏနာတို့ကို ဖွင့်ပြ ရေးသားရခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေသည်။ ထိုအကြောင်း ကို အရှင် မဟာဗုဒ္ဓသောသ မထေရ်မြတ်သည်ပင် ၎င်း အဋ္ဌကထာ ပဏာမ စသည်ကို ဆိုရာအခန်း၌—

ပရမ္မရာဘတာ တဿ၊ နိပုဏာ အတ္ထဝဏ္ဏနာ။
ယာ တမ္ပပဏ္ဍိဒီပမိ၊ ဒီပဘာသာယ သဏ္ဍိတာ။

အစရှိသော ဂါထာတို့ဖြင့် ပြဆိုတော်မူလေသတည်း။

၃ အရှင်မဟာမဟိန္ဒု မထေရ်မြတ်သည် သိဟိန္ဒုကျန်းသို့ ဆောင်ယူခဲ့တော် မူသော အဋ္ဌကထာတို့သည်လည်း အရှင်မဟာကဿပအစရှိသော ရဟန္တာအရှင် မြတ်တို့ သင်္ဂါယနာတင်အပ်သော အဋ္ဌကထာများပင် ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း—

ယာ မဟာကဿပါဒီဟိ၊ ဝသိဟိန္ဒုကထာ ပုရာ။
သင်္ဂီတာ အနုသင်္ဂီတာ၊ ပစ္ဆာပိ စ ဣသိဟိ ယာ။

အာဘတာ ပန ထေရေန၊ မဟိန္ဒေနတမ္ပတ္တမံ။
ယာ ဒီပံ ဒီပဝါသိနံ၊ ဘာသာယ အဘိသင်္ခတာ။

အစရှိသော “ ဓမ္မသင်္ဂဏီ အဋ္ဌကထာ ” လာ ဂါထာတို့ကို၎င်း၊

သံဝဏ္ဏိယတိ အတ္ထော တောယာတိ သံဝဏ္ဏနာ၊ အဋ္ဌကထာ။ ယာ ပန ဓမ္မသင်္ဂါဟကတ္ထေရေဟိ ပဌမံ တီဏိ ပိဋကနိ သင်္ဂါယိတာ တဿ အတ္ထ-
ဝဏ္ဏနာနုရူပေနော ဝါစနာမဂ္ဂံ အာရောပိတတ္တာ တိဿော သင်္ဂီတိယော
အာရုဠောယေဝ ဗုဒ္ဓဝစနဿ အတ္ထသံဝဏ္ဏနာဘူတော ကထာမဂ္ဂေါ။ သော
ယေဝ စ မဟာမဟိန္ဒုတ္ထေရေန တမ္ပပဏ္ဍိဒီပံ အာဘတော။

ဟူသော “ သာရတ္ထဒီပနိဋ္ဌိကာ ” စသော ဋီကာများ၌လာသော စကားတို့ ကို၎င်း ထောက်ထား၍ ယုံမှားမရှိ သိအပ်ပေကြောင်း။

(ဇာတိယုအကြိမ်)

၄ ဤသို့ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသောစကားအစဉ်ဖြင့် သင်္ဂါယနာ သုံးတန် အဝင်အပါ ဖြစ်၍ စင်စစ် အလေးအမြတ် ပြုအပ်သော ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ ကျမ်းကြီးသည် လောက၌ နေရေး ထိုင်ရေး ပြောရေး ဆိုရေးတို့၌ ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့ညံ့စေ၍ လူဒါန်းတတ်စိတ်ထားတတ် ပြောဟောတတ် ကြည်ညိုတတ်ခြင်းစသော ပစ္စုပ္ပန် အကျိုး၊ ထိုပစ္စုပ္ပန်ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုကို အကြောင်းပြု၍ လူနတ်နိဗ္ဗာန်သုံးတန် သော ချမ်းသာကို ရရှိနိုင်စေခြင်း တည်းဟူသော တမလွန်အကျိုး ဤအကျိုး နှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံစေနိုင်သော ကျမ်းကောင်းကျမ်းမြတ်ဖြစ်၍ ဤတရားဒေသနာ တော်မြတ်ကြီးကို အမှီပြုသဖြင့် ပစ္စုပ္ပန် တမလွန် နှစ်တန်ကောင်းကျိုးကို ခံစား စံစားကြရကုန်သော သတ္တဝါအပေါင်းတို့မှာ အနန္တဖြစ်ပေရကား ဤကျမ်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးအကျယ်ကို အထူးရေးသားဖော်ပြရန် လိုတော့မည် မဟုတ်ချေ။

၅ သို့စဉ် အနှစ်သာရပြည့်ဝသော ဘုရားမုခပါဌ် ပါဠိတော် ဂါထာ ၄၀၀-ကျော်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဝတ္ထု ဦးရေ ၃၀၀-ခန့် ပါဝင်လျက် ၇၂-ဘာဏဝါရမျှ အတိုင်းအရှည်ရှိသော ဤဓမ္မပဒ အဋ္ဌကထာ ကျမ်းကြီးသည် ပါဠိမာဂဓ ဘာသာဖြင့်သာ ရှိနေသောကြောင့် သာမန်လူစားတို့ မသုံးသပ် မကြည့်ရှုနိုင်သည် ဖြစ်ပေရကား (ရှေးဆရာမြတ်တို့ ရေးသား ထားသကဲ့သို့ အကျဉ်းသော်၎င်း၊ အကျယ်သော်၎င်းမဟုတ်ဘဲ) မကျဉ်းမကျယ် ပါဠိမူတသွေ မတိမ်းစေရ ကျနသေချာစွာ မြန်မာဘာသာသို့ ပါဠိလျှောက် ပြန်ဆိုရေးသား ထုတ်ဝေခြင်းအားဖြင့် အများမြန်မာဘာသာ တတ်သူတို့ လွယ်ကူ ချမ်းသာစွာ သုံးသပ်ကြည့်ရှုနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ထွန်း ပေါ်ပေါက်လာပါမူကား ကောင် လေစွဟု ရန်ကုန်မြို့ သုဓမ္မဝတီစာပုံနှိပ်တိုက် စာရေးကြီး ဦးပန်းမောင် အား အကြံအစည် ပေါ်ပေါက်လာလေ၏။ ထိုသို့ပေါ်ပေါက်လာသော အကြံအစည်ကို အရင်းခံ ရှေ့သွားပြုပြီးလျှင် စံပြနမူနာအဖြစ်ဖြင့် ထုတ်နုတ် ရေးသားအပ်သော ဝတ္ထုတခုကို ယခုခေတ်အခါ မြန်မာနိုင်ငံတော် ထက်အောက် နှစ်ပိုင်းလုံး၌ နေတဆူ လတပါး ထင်ရှား ကျော်စောတော် မှုကြပေကုန်သော ဆရာတော် ဘုရားကြီးများထံသို့ ဆက်သွင်း၍ အမိန့်သံကို နာခံရာ ထိုဆရာတော်ကြီး အသီးသီးတို့သည်ပင် “သင့်လျော် ကောင်းမွန်လှပြီ” ဟူသော မိန့်ခွန်းဟော

* ဂါထာ - ၂၅၀၊ အက္ခရာအားဖြင့် ၈၀၀-ခန့်သည် တဘာဏဝါရမည်၏။
(ဇာတိယအကြောင်း)

များကို ပင်ကိုယ် သဘောအလျောက် ချီးမြှောက် ပေးသနားတော် မူသည် ဖြစ်ပေကြောင်း၊ ထိုသို့ ချီးမြှောက် ပေးသနားတော်မူအပ်သော မိန့်ခွန်းတော် များကို ဤ၌ ထည့်သွင်း ဖော်ပြရန်မှာ များပြားလှသောကြောင့် မတတ်နိုင် သော်လည်း “သမ္မုဒ္ဓိစ္ဆာမိ မတ္ထကေ” ဟု ဦးထိပ်ရွက်တင် ပန်ဆင်လျက် နှစ်သက်စွာ သိမ်းဆည်း၍ မပြတ် ပူဇော်ကြရပါကြောင်း။

၆ ယင်းသို့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးများထံတော်မှရရှိပေသော မိန့်ခွန်းတော် များနှင့်လျော်ညီစွာ မြန်မာဘာသာ ဓမ္မပဒ အဋ္ဌကထာကျမ်းကြီးသည် မြန်မာ ဘာသာတတ်သူ ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးတို့၏လက်၌ တည်နေရန် အချိန်အခါ ရောက်ရှိ သည်ဖြစ်ရကား စာရေးကြီး ဦးပန်းမောင်၏ စိတ်သန္တာန်ဝယ် ဖြစ်ပေါ်၍ နေသော အဆိုပါ သမ္မာဆန္ဒ ထက်သန်၍ ရှိနေခိုက်တွင် ညောင်လေးပင်မြို့ တောရဟန်းကျောင်းတိုက် ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ကိစ္စတခုနှင့် ရန်ကုန်မြို့သို့ ကြွရောက်လာရာ “အရှင်မြတ် ကျန်းကျန်းမာမာနှင့် အားလပ်ခွင့် ရတော်မူပါ လျှင် ဓမ္မပဒ အဋ္ဌကထာ မြန်မာဘာသာ စကားပြေကို ရေးသား ချီးမြှင့်တော် မူပါဘုရား” ဟု လေးလေးစားစားလျှောက်ထားတောင်းပန်သည်ကို အကြောင်း ပြု၍ ထို ဆရာတော်သည် ရေးသား ချီးမြှင့်တော်မူသည် ဖြစ်ပေကြောင်း၊ ယင်းသို့ ရေးသားချီးမြှင့်ရုံမျှမက ထိုဆရာတော်သည်ပင် ထပ်မံသုတ်သင်ပြင်ဆင် သောအားဖြင့် ညီညာထောက်မစတော် မူအပ်သည်လည်း ဖြစ်ပေကြောင်း။

၇ ၎င်းပြင် ဤဓမ္မပဒဝတ္ထုတော်ကြီးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အကျွန်ုပ်၏ ကျေးဇူး ရှင် ဆရာသမားများ ဖြစ်ကြပေကုန်သော ညောင်တုန်းမြို့ ရွှေဟင်္သာတောရ သီရိမဟာမင်္ဂလာရာမတိုက် စံကျောင်းဆရာတော်ဘုရားနှင့် ၎င်းတိုက် တိုက်အုပ် ဆရာတော်ဘုရားများ ထံမှ အဘိုး ထိုက်တန်လှစွာသော နည်းနာ ဥပဒေသ ဝိနိစ္ဆယများကို၎င်း၊ စက်တင်ပုံနှိပ်ဆဲအခါ၌ တည်းဖြတ်သုတ်သင် ပြင်ဆင်ပေး တော်မူကြသောအားဖြင့် ချီးမြှင့်ထောက်ပံ့တော်မူသည်ကို၎င်း ရရှိသည်ဖြစ်ပေ ကြောင်း၊ ထို့ပြင် အကြင် ပခုက္ကူမြို့ သာသနဝိပုလ္လာရာမတိုက် ဆရာတော် ဘုရား ဦးပုခန်းကြီး ထံမှ၎င်း၊ ရန်ကုန်မြို့ အရှင်အာဒိစ္စဝံသ ဆရာတော်ဘုရား ထံမှ၎င်း၊ ပုသိမ်မြို့ ခါတော်မှီတိုက် ဆရာတော်ဘုရားထံမှ၎င်း၊ ရန်ကုန်မြို့ မြန်မာ

ပိဋကတ် ကုမ္ပဏီ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဘွဲ့ခံ ဆရာကြီး ဦးမြို့ A.M.F. ထံမှ၎င်း၊ စံနမူနာ ဝတ္ထုတစ်စုံ ကိုယ်တော်တိုင် ရေးသား၍ ချီးမြှင့်သည်ကို ရရှိခြင်း သည်လည်း ဤဓမ္မပဒဝတ္ထုတော်ကြီးကို ရိုက်နှိပ်ရာ၌ အဘိုးအနန္တထိုက်တန်၍ ကြီးစွာသော အထောက်အပံ့တစ်ခုပင် ဖြစ်ပေကြောင်း၊ ထိုမှတစ်ပါးလည်း ဟင်္သာတမြို့ မြစ်ကွေးကျောင်းတိုက် ဆရာတော် ဦးပညာဝံသ အရှင်သူမြတ် သည် “သီဟိုဠ်ဓမ္မပဒ အဋ္ဌကထာ ဗုဒ္ဓဝဂ် အဆုံး၌အထင်အရှား ပါရှိသော ကဿပဘုရား၏ ရွှေစေတီဝတ္ထုကို* မြန်မာမူအများ၌ မပါရှိကြောင်းကို၎င်း၊ ထိုဝတ္ထု၌လာရှိသော “တေတာဒိသေ ပူဇယတော” စသောဒေသနာဂါထာသည် သုတ်သီလကွန်အဋ္ဌကထာ သောဏဒဏ္ဍသုတ် အဖွင့်၌ “ဓမ္မပဒ ဂါထမာဟ” ဟု သာဓကဆောင်၍ ပြဆိုထားသောကြောင့် မြန်မာမူ အများ၌ ကျကျန်နေရစ် သည့်အဖြစ် ထင်ရှားရှိကြောင်းကို၎င်း” သတိပေးစကား ရေးသားပေးပို့တော် မူသည့်အပြင် အချို့ ကျမ်းညွှန်းများကိုလည်း ရှာဖွေ၍ ပေးသနားတော်မူသည် ကို ရရှိပါသဖြင့် ထိုအရှင်မြတ်အား အထူးကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း။

ဂ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော အစီအစဉ်ဖြင့် ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး အများ ထံတော်မှ အသီးအသီး ပေးသနား မှစတော်မူအပ်သော နည်းနာ ဥပဒေသ ဝိနိစ္ဆယများအရ နှီးနှော ပေါင်းစပ် အထပ်ထပ် သုတ်သင် ပြင်ဆင်အပ်သော ဤဓမ္မပဒဝတ္ထုတော်ကြီးကို ပုံနှိပ်ရာ၌လည်း ကျမ်းစာအုပ် ဖြစ်ဆန်းကာမူ မဟုတ်ဘဲ တပုဒ်နှင့်တပုဒ် ရှုပ်ထွေးခြင်းမရှိရအောင် ခွဲခြားထားရကား ဝါကျ အသွားအလာ သန့်ရှင်းခြင်း၊ ဝတ္ထုသွား အဓိပ္ပာယ်ကို လွယ်ကူစွာ သိရှိနိုင်ရန် ဆိုင်ရာဆိုင်ရာတို့၌ ခေါင်းစဉ်တပ်၍ ပြဆိုထားရှိခြင်း၊ ဝတ္ထုသွားနှင့် အဋ္ဌကထာ ဆရာ၏ မှတ်ချက်များကိုခွဲခြား၍ပြထားခြင်း၊ အဋ္ဌကထာ၌ ကိုးကားထားသော ဂါထာဇာတ်နိပါတ်စသည်အရပ်ရပ်ကို အထပ်ထပ်ဖွဲ့ရှာပြီးလျှင် အသေအချာ ညွှန်ပြထားရှိခြင်း၊ ထူးခြားသော အရာဌာနတို့ကိုအောက်၌ မှတ်ချက်အဖြစ်ဖြင့် စာလုံးသေးတို့ဖြင့် ပြဆိုထားရှိခြင်း ဤသို့စသည်ဖြင့်ကောင်းသည်ထက်ကောင်း မှန်အောင် စာရေးကြီး ဦးပန်းမောင်နှင့် အကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ပိုင်ပိုင်ကြီးကြပ်မ၍ ပုံနှိပ်လုပ်ဆောင်အပ်သည် ဖြစ်ပေကြောင်း။

* ဓမ္မပဒ ဝတ္ထုတော်ကြီး ဗုဒ္ဓဝဂ်အဆုံး၌ ပါရှိသည်။

၉ ဤသို့သော ဂုဏ်ကျေးဇူး အထူးတို့နှင့် ပြည့်စုံကြယ်ဝသော ဤဓမ္မပဒ
 ဝတ္ထုတော်ကြီးသည် ပါဠိဘာသာကို ကြည့်ရှု သုံးသပ်နိုင်သော ပါဠိကောဝိဒ
 ပညာရှင်တို့၌ နိဿယဘွယ်၊ ပါဠိဘာသာ၌ ကောင်းမွန်စွာ မကျွမ်းကျင် မလိမ္မာ
 သော ရဟန်းရှင်လူ အပေါင်းတို့အား စကားပြင်သဘွယ်၊ နှစ်ဘက်ရ အသုံးချ
 နိုင်မည် ဖြစ်သည့်အပြင် ပါဠိဘာသာကို သင်ကြားတတ်မြောက်လိုသော
 ဆန္ဒရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာလည်း မြန်မာဘာသာ ဝတ္ထုများကို ပါဠိဘာသာ
 ဝတ္ထုများနှင့် နှိုင်းနှောတိုက်ဆိုင်၍ ကြည့်ရှု သုံးသပ်ခဲ့ပါလျှင်လည်း လွန်စွာ
 အကျိုးကျေးဇူး များပြားလိမ့်မည်ကား မချွတ်ကေန ဖြစ်ပေကြောင်း။

၁၀ ဤသို့လျှင် ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော် ဘုရားကြီးအများ၏ ညီညာ
 ထောက်ပံ့တော်မူပေသော ဥပတ္တမ္မကသတ္တိ၏ ထက်သန်ခြင်းကို အကြောင်းခံ၍
 ထွက်စံ ပေါ်ပေါက် ထွန်းတောက် လာပေသော သုဓမ္မဝတီ ဓမ္မပဒ ဝတ္ထု
 တော်ကြီး တည်းဟူသော နေမင်းသည် သာသနာတော်မြတ်ကြီး၏ ကြီးပွားရာ
 ကြီးပွားကြောင်း အမျိုးဘာသာ၏ ကြီးပွားရာ ကြီးပွားကြောင်းဖြစ်သော
 တရားတည်းဟူသော အလင်းရောင်ကို ပြောင်ပြောင် တောက်စေကာ မြန်မာ
 ပြည်ခိုင် မြေအပြင်၌ ရဟန်းရှင်လူ အပေါင်းတို့၏ စိတ်နှလုံးကို ရှင်ပိုးစေလျက်
 အကျိုးစီးပွားများပြားစေနိုင်ရန် ရည်သန်ရိုးရင်း နှလုံးသွင်း ရှေ့သွားပြုပြီးလျှင်
 မူပိုင်ရှင်ဖြစ်သော ရန်ကုန်မြို့ သုဓမ္မဝတီပိဋကတ်စာပုံနှိပ်တိုက် က သိုက်မြိုက်
 တည်ထွင် နည်းသစ်ဆင်၍ စက်တင်ပုံနှိပ် လုပ်ဆောင်အပ်ပါသတည်း။

သာသနာတော်နှစ်	၂၄၇၅။	ပါဠိဆရာ- ဆရာညွှန်
မြန်မာသက္ကရာဇ်	၁၂၉၃။	(နိဒါန်းရေးသားသူ)

ရေးသားပိုင်ခွင့် အတ္ထုပ္ပတ္တိ အကျဉ်း

ဘုရားဟော အဘိဓမ္မာခုနစ်ကျမ်း ပါဠိတော်ကြီးများကို ခွဲဖွင့်သော အဋ္ဌ
 သာလိနီ၊ သမ္မောဟဝိနောဒနီ၊ ပဉ္စပကြိုဏ်ဟု ထင်ရှားသော အဋ္ဌကထာကျမ်းကြီး
 များ ရှိပြီးဖြစ်ပါလျက် အဘိဓမ္မတ္ထသင်္ဂြိုဟ်၊ သစ္စသံခိပ်စသော အဋ္ဌကထာအကျဉ်း
 တို့သည် များစွာဆင့်ဆင့် ဖြစ်ထွန်း ပေါ်ပေါက် စေတော်မူကြလေကုန်ပြီ။
 ထိုအဋ္ဌကထာအကျဉ်းတို့တွင် အဘိဓမ္မတ္ထသင်္ဂြိုဟ်ကျမ်းတခုကိုပင် ဖွင့်ပြုပြီးသော
 ဋီကာရီပါလျက် မသိသာသေး မစုံလင်သေးဟု အကြောင်းပြလျက် ဝိဘာဝနီ
 ခေါ် ဋီကာကျော် ပေါ်ပေါက်လာပြန်၏။ ထို့နောက် နေမင်း လမင်းတို့အရောင်
 အလင်းသည် တသောင်းခွင် ကုန်စင်အောင် လင်းသော်လည်း ဝါးလုံးခေါင်း
 အတွင်း၌ကား မှောင်လျက်ပင် ရှိသကဲ့သို့ အချို့နေရာ၌ မပေါ်လွင်သေးဟု
 အကြောင်းပြလျက် သင်္ခေပဝဏ္ဏနာ ဋီကာ ပေါ်ထွက်လာပြန်၏။ ထိုနောက်
 စလင်းဆရာတော်ဘုရား ရေးသားသော အဘိဓမ္မတ္ထသင်္ဂဟဒီပနီ ဋီကာတစောင်
 ပေါ်ထွက်လာပြန်၏။ ထို့နောက် ယူဇနာရှစ်သောင်းလေးထောင် အနက်ဆောင်
 သော မဟာသမုဒြာကြီး၌ ရတနာအမျိုးမျိုးတို့ကို အကြိမ်ကြိမ် ဘယ်လိုပင်
 ယူဆုံးကြသော်လည်း ကုန်ခန်းမည်ဝေးစွာ ယုတ်လျော့သည်ဟူ၍ မဆိုရသကဲ့သို့
 ဂမ္ဘီရလေးပါးတို့ဖြင့် နက်နဲသော ဒေသနာတော်၏တည်ရာ သင်္ဂြိုဟ်ကျမ်းသမုဒြာ
 ၌လည်း အကြိမ်အရာ ခွဲဖွင့်ကြစေကာမူ ကုန်ခန်းမည်ဝေးစွာ ယုတ်လျော့လိမ့်
 မည်မျှမဟုတ်ဟု အကြောင်းပြ၍ ပရမတ္ထဒီပနီ ဋီကာတစောင် လယ်တီ ဆရာ
 တော်ဘုရားကြီး စီရင်သဖြင့် ပေါ်ထွက်လာပြန်၏။ ထို့နောက် အင်္ဂုရီဋီကာ
 တစောင် တလှိုင်းကုန်း ဆရာတော်ဘုရားကြီး စီရင်သဖြင့် ပေါ်ထွက်လာပြန်၏။
 ထို့နောက် အဘုလဋီကာတစောင် မိုသ်းညိုဆရာတော် ဘုရားကြီး စီရင်သဖြင့်
 ပေါ်ထွက်လာပြန်လေသတည်း။ နောက်ထပ် မည်မျှလောက် ပေါ်ထွက် လာ
 လိမ့်မည် မသိ။ မြန်မာဘာသာဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်ကို ဖွင့်ကြသောကျမ်းတို့မှာလည်း

(တတိယအကြိမ်)

မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် များစွာပင် ရှိကြသေး၏။ ဤသို့ ထပ်ခါထပ်ခါ အဆင့်ဆင့် ပေါ်ထွက်လာခြင်းသည် အကျွန်ုပ်တို့ မှီခိုရာ သာသနာတော်မြတ် ကြီး၌ သက်ဝင်ယုံကြည် အားထားကြကြောင်း ဖော်ပြသော ခိုင်ခံ့သော ယက်သေ သာဓကကြီးတို့ပေတည်း။ ။ ထိုအဘိဓမ္မာ ပါဠိတော်ကြီး၏ အဖွင့် အဘိဓမ္မတ္ထသင်္ဂြိုဟ် အဋ္ဌကထာကျမ်းကျမ်းကို များလှစွာသော ဆရာမြတ်တို့ အကြိမ်ကြိမ် ထပ်ခါထပ်ခါ 'ဖွင့်ချဲ့စီမံ ရေးသားတော်မူကြသကဲ့သို့ ဓမ္မပဒ ပါဠိ တော်၏ အကျယ်ဖွင့် အဋ္ဌကထာကျမ်းကြီးကိုလည်း များစွာသောဆရာမြတ်တို့ အကြိမ်ကြိမ် ထပ်ခါထပ်ခါ ဖွင့်ချဲ့စီမံ ရေးသားတော် မူကြလေကုန်သတည်း။

သိသလောက် ဖော်ပြရလျှင်—

- ၁ ဓမ္မပဒပါဠိတော်ကို ဓမ္မ အဓမ္မ ခွဲခြမ်းလျက် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြား တော်မူလေသည်။ ထို့နောက် အရှင်မဟာကဿပ အမှူးရှိသော ရဟန္တာ အရှင်မြတ်တို့သည် အရှင်အာနန္ဒာကို အမှူးထား၍ ရွှေ့နောက်စီစဉ်ကာ သင်္ဂါယနာ တင်ထားတော် မူကြပြန်လေသည်။
- ၂ ဓမ္မပဒ အဋ္ဌကထာကို မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် ဖွင့်သော အဋ္ဌကထာ ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့ ဖွင့်သော အဋ္ဌကထာတို့ကို အမှီပြု၍ သိဟိန္ဒုဘာသာမှ မာဂဓဘာသာသို့ အရှင်မဟာဗုဒ္ဓဘောသ မထေရ် ပြန်ဆို စီရင် ရေးသားတော်မူလေသည်။
- ၃ ဓမ္မပဒ မဟာဋီကာကို ရေစကြိုဆရာတော် အရှင် ဦးဝရသမ္မောဓိ စီရင် ရေးသားတော်မူလေသည်။
- ၄ ဓမ္မပဒတ္ထဒီပနီကို သိဟိန္ဒုကျွန်းနေ မထေရ်မြတ်တပါး စီရင် ရေးသား တော်မူလေသည်။
- ၅ ဓမ္မပဒ ပါဠိတော် နိသျှတခုကို မိုင်းခိုင်းမြို့စား ပိဋကတ်တော်အုပ် မင်းကြီး မဟာသိရိဇေယျသူ စီရင် ရေးသားလေသည်။

(အဆုံးသတ်ကြိမ်)

၆. ဓမ္မပဒ ပါဠိတော် နိဿယ တခုကို အရှင် အဂ္ဂဓမ္မာလင်္ကာရ သင်္ဂဇာ ဆရာတော် ဘုရားကြီး စီရင်ရေးသားတော်မူလေသည်။

၇. ဓမ္မပဒ အဋ္ဌကထာနိဿယကို အမရပူရမြို့ ပြာသာဒ်ကျောင်း ဆရာတော် ဘုရားကြီး စီရင် ရေးသားတော်မူလေသည်။

၈. ဓမ္မပဒဝတ္ထုကို ဝိဇယပူရ မည်သော ပင်းယမြို့ မဟာရတနာကရ ဆရာတော်ဘုရားကြီး စီရင် ရေးသားတော်မူလေသည်။

၉. သုခါဝဟဝတ္ထု ဟူ၍၎င်း၊ ဓမ္မပဒဝတ္ထု ဟူ၍၎င်း ခေါ်သောဝတ္ထုတခုကို အမည်မသိ မထေရ်တပါး စီရင် ရေးသားတော်မူလေသည်။

၁၀. ဓမ္မပဒ ဒေသနာကြီးဝတ္ထုတခုကို ဆရာဦးပန်းလှိုင် စီရင် ရေးသား လေသည်။

၁၁. တရားပေါင်းချုပ်ခေါ် ဓမ္မပဒဝတ္ထုတော်ကြီးတခုကို မဟာအောင်မြေ ဘုံစံကျောင်းတိုက် အရှင် ဦးစန္ဒိမာ ဆရာတော်ဘုရား စီရင် ရေးသား တော်မူလေသည်။

၁၂. ဓမ္မပဒ ဝတ္ထုတော်ကြီး တခုကို ပါဠိဆရာ ဆရာတင့် စီရင် ရေးသား လေသည်။

၁၃. ဓမ္မပဒ ဝတ္ထုတော်ကြီး တခုကို ဆရာကြီး ဦးစံအောင် စီရင် ရေးသား လေသည်။

ဤသို့ ဘုရားရှင်၏ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်နှင့် အရှင်အာနန္ဒာ စသော ထိုထိုမထေရ်မြတ် အဆက်ဆက်တို့၏ ဉာဏ်တော်ကို ခိုလှုံကာ မိမိတို့ ဉာဏ်စွင်း သတ္တိ ပျတ္တိအလျောက် စီရင် ရေးသားကြရာ၌ ကန်ကွက် ဖယ်ရှား ဟန်တားဝံ့သူ နတ်နှင့်လူတို့ မပြုတမီ လွတ်လပ်ခွင့် ရှိရကား အသစ်တည်ထွင် ပြီးမြောက်အောင် စီရင်သော ကျမ်းတို့သည် များစွာ ပင် ရှိသော်လည်း နောင်အနာဂတ် သာသနာခေတ်အတွင်း ပေါ်ထွန်း

လတ္တံ့သော ဓမ္မပဒတို့မှာလည်း အတိုင်းမသိ များစွာပင် ရှိပေလတ္တံ့ဟု
နှိုင်းစာရှုထောက် ဉာဏ်စိန်တောက်သဖြင့် ဝမ်းမြောက်ကြမည်ကား
မလဲ့တည်း။

၁၄ ဤယခု ထွက်ပေါ်လာသော သုဓမ္မဝတီမူ ဓမ္မပဒ ဝတ္ထုတော်ကြီး
တခုကိုကား ညောင်လေးပင်မြို့ တောရဆရာတော် အရှင်ဦးအရိယ
စီရင်ရေးသားတော်မူလေသည်။ ပါဠိအဖွင့် အတ္ထုနိဿယသည် ပါဠိစာပိုဒ်
နှင့် တွဲစပ်၍ပြသော “ပဒတ္ထ နိဿယ” တမျိုး၊ စကားပြေ ဖြစ်သော
“ဘာဝတ္ထ နိဿယ” တမျိုး ဤသို့ နှစ်မျိုးနှစ်စား လောက၌ ထင်ရှား
လျက်ရှိလေရာ ဤ သုဓမ္မဝတီမူ ဓမ္မပဒ ဝတ္ထုတော်ကြီးသည်ကား
ဘာဝတ္ထ နိဿယမျိုး ဖြစ်သဖြင့်—

- (က) မြန်မာဘာသာ ဓမ္မပဒဝတ္ထုတော်ကြီး။
- (ခ) ဓမ္မပဒ အဋ္ဌကထာ စကားပြေကြီး။
- (ဂ) ဓမ္မပဒ အဋ္ဌကထာ ဘာသာပြန်ကြီး။
- (ဃ) ဓမ္မပဒ အဋ္ဌကထာ မဟာနိဿယ ဟူသော အမည်တို့ဖြင့်
ခေါ်ဆိုထိုက်ရကား အဋ္ဌကထာ ပါဠိစာမူနှင့် တိုက်ဆိုင်တွဲဖက်၍
ကြည့်ရှု သုံးသပ်ခြင်းငှါလည်း စွမ်းနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်စိတ်ချသင့်
သည် ဖြစ်ပါကြောင်း။

ဤ ဓမ္မပဒ ဝတ္ထုတော်ကြီး အတွက်

ထင်မြင်ချက် မိန့်ခွန်းတော် နှင့် နည်းလမ်း ညွှန်ပြတော်မူသော

ဆရာတော်ဘုရားကြီးများနှင့် လူပညာရှိများ

ရန်ကုန်မြို့ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ သုံးထပ်ဆရာတော်ဘုရား။

ပခုက္ကူမြို့ အရှေ့တိုက်သစ် ဒီစကြိတ်ဂိုဏ်းချုပ် မကွေးခရိုင် သုဓမ္မာဝင်
အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဆရာတော်ဘုရား။

မန္တလေးမြို့ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဝေဠုဝန် ဆရာတော်ဘုရား။

ပျဉ်းမနားမြို့ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ မာရ်အောင် ဆရာတော်ဘုရား။

ရန်ကုန်မြို့ ကုတ်ကိုင်း အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ သီရိမင်္ဂလာ မဟာဓမ္မာရုံကျောင်းထိုက်
ဆရာတော်ဘုရား။

မန္တလေးမြို့ ဒက္ခိဏာရာမတိုက် အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဆရာတော် ဦးငြိမ်း။

မန္တလေးမြို့ ဒက္ခိဏာရာမတိုက် မဏိသေလာရုံ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ သုဓမ္မာဝင်
ဒက္ခိဏာရာမ ဆရာတော်ဘုရား ဦးဝိုင်း။

ပခုက္ကူမြို့ သာသနဝိပုလ္လာရာမ ဆရာတော်ဘုရား ဦးပုခန်းကြီး။

ညောင်တုံးမြို့ ရွှေဟင်္သာတောရ စံကျောင်း ဆရာတော်ဘုရား။

၎င်း ၎င်း တိုက်အုပ်ဆရာတော်ဘုရား။

တောင်သာမြို့ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ကျန်းရွှာ ဆရာတော်ဘုရား။

မော်လမြိုင်မြို့ ရတနာဘုံပျံတိုက် အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဆရာတော်ဘုရား။

ကျိုက်လတ်မြို့ မစ္ဆိမာရုံ ဆရာတော်ဘုရား။

မန္တလေးမြို့ အနောက်မင်မကန်တိုက် သူဌေးဆရာတော်ဘုရား။

ရန်ကုန်မြို့ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ငါးထပ်ကြီး ဆရာတော်ဘုရား။

ရန်ကုန်မြို့ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ပဌမကျော် ပါဠိဆရာတော်ဘုရား။

မန္တလေးမြို့ ဘုရားကြီးတိုက် စာချဆရာကော် အရှင်ဦးနာရဒ။

ကြည့်မြင်တိုင် သာဓု ဆရာတော်ဘုရား။

မန္တလေးမြို့ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက် ဆရာတော် ဦးကောသလ္လဘိဝံသ။

ရန်ကုန်မြို့ ဗင်္ဂလားတိုက် စကားဝါပင်ကျောင်း စာချဆရာတော်ဘုရား။

ရန်ကုန်မြို့ ဘုရားဖြူ ဆရာတော်ဘုရား။

ကြည့်မြင်တိုင် စလင်း ဆရာတော်ဘုရား။

ကြို့ပင်ကောက်မြို့ တိုက်ကျောင်း ဆရာတော်ဘုရား။

မော်လမြိုင်မြို့ တောင်လေးလုံး ဆရာတော်ဘုရား။

ရန်ကုန်မြို့ မြိယာကုန်း ပဲခူးကျောင်း စာချဆရာတော်ဘုရား။

ရန်ကုန်မြို့ ရွှေကြက်ယက်တိုက် ဆရာတော်ဘုရား။

ရန်ကုန်မြို့ ၅၃-လမ်း၊ သတိပဋ္ဌာန်တိုက် ဆရာတော်ဘုရား။

ကလေးမြို့ သိမ်တောင် ဆရာတော်ဘုရား။

ရွှေဘိုမြို့ ပုခန်း ဆရာတော်ဘုရား။

ရန်ကုန်မြို့ အလုံ ဇောတနာရာမ ဆရာတော်ဘုရား။

မော်လမြိုင်မြို့ ညောင်ပင်ဆိပ် ဓမ္မာရမ္မ ဆရာတော်ဘုရား။

ရန်ကုန်မြို့ ကန်ဦး ဆရာတော်ဘုရား။

စစ်ကိုင်းမြို့ စကုမော် ဆရာတော်ဘုရား။

ရန်ကုန်မြို့ ကျောင်းတော်ရာ ရွှေကျင်တိုက်အုပ် ဆရာတော်ဘုရား။

ကြည့်မြင်တိုင် လင်းလွန်းပင် ဆရာတော်ဘုရား။

ကြည့်မြင်တိုင် ဝေဠုဝန်တိုက်အုပ် ဆရာတော်ဘုရား။

ရန်ကုန်မြို့ ပုဇွန်တောင် အသိတိ ဆရာတော်ဘုရား။

နေပြည်မြို့ မဟာဗေဒိ ဆရာတော်ဘုရား။

ငါးဇွန်မြို့ သိမ်တော် ဆရာတော်ဘုရား။

စစ်ကိုင်းမြို့ စေတီလှ ဆရာတော်ဘုရား။

ရမည်းသင်းမြို့ သက်ငယ်ခြံ ဆရာတော်ဘုရား။

ရန်ကုန်မြို့ ကျားကူး ဆရာတော်ဘုရား။

(အတိအကျအိမ်)

စလေမြို့ ဒက္ခိဏဝန် ဆရာတော်ဘုရား။
 ရန်ကုန်မြို့ တာမေ့ မင်္ဂလာဇေယျုံ ဆရာတော်ဘုရား။
 ပုသိန်မြို့ အောင်မြေဘုံသာ ဆရာတော်ဘုရား။
 မုံရွာမြို့ ကျောက်ကာ ရွှေသိမ်တော် ဆရာတော်ဘုရား။
 မန္တလေးမြို့ တောင်ပြင် ဓမ္မာရုံစံကျောင်း ဆရာတော်ဘုရား။
 ချောင်းဦးမြို့ ထီးလှိုင် ဆရာတော်ဘုရား။
 ရန်ကုန်မြို့ အရှင်အာဒိစ္စဝံသ ဆရာတော်ဘုရား။
 ကြည့်မြင်တိုင် ဇေယျဝတီ ဆရာတော်ဘုရား။
 မြောင်မြို့ ဆင်ရင်ကျောင်း ဆရာတော်ဘုရား။
 ဘိုကလေးမြို့ မင်္ဂလာစံကျောင်း ဆရာတော်ဘုရား။
 မန္တလေးမြို့ ဗန်းမော်တိုက် အရှင်ဦးပညာဇောတ။
 မန္တလေးမြို့ အနောက်ပြင် စကုတိုက် နတ်မော် ဆရာတော်ဘုရား။
 မန္တလေးမြို့ မဏိရတနာရာမ မြတောင်တိုက် ဆရာတော်ဘုရား။
 မန္တလေးမြို့ မြင်းဝန်ကြီးဆရာတော်ဘုရား။
 ရွှေကျင်မြို့ ရွှေဂူတိုက် ဆရာတော်ဘုရား။
 မန္တလေးမြို့ နန်းဦးတိုက် တိုက်အုပ် ဆရာတော်ဘုရား။
 မန္တလေးမြို့ မိုးစားကောင်းတိုက် မင်းကြီး ဆရာတော်ဘုရား။
 မန္တလေးမြို့ ငါးဆူတိုက် ဆရာတော်ဘုရား။
 မန္တလေးမြို့ ၎င်း ဂဏဝါစကဆရာတော် အရှင်ပညာဝံသာလင်္ကာရ။
 ဟင်္သာတမြို့ ကြည့်ကန်တိုက် ဆရာတော်ဘုရား။
 သထုံမြို့ ဓမ္မမေဒနီတိုက် ဆရာတော်ဘုရား။
 ရမည်းသင်းမြို့ ညောင်လွန်ပျော်ရွှာ တောရဆရာတော်ဘုရား။
 မန္တလေးမြို့ တိုက်တော်ကြီး ကျောက်ပန်းတောင်း ဆရာတော်ဘုရား။
 မန္တလေးမြို့ ပတ္တမြားဆရာတော်ဘုရား။
 ကျိုက်ထိုမြို့ မေဃဝန်တိုက် ဆရာတော်ဘုရား။

မန္တလေးမြို့ ပုဂံအတွင်းဝန် တိုက်အုပ် ဆရာတော်ဘုရား။
 ညောင်ဦးမြို့ မဟာဝိသုတာရာမ ရေစကြိုတိုက် ဆရာတော်ဘုရား။
 ကျောက်ဖြူမြို့ အနောက်ပိုင်း ဦးနန္ဒမာလာ ဆရာတော်ဘုရား။
 မြင်းခြံမြို့ ဆီမီးခုံ မဟာဝိသုတာရာမတိုက်သစ် ဆရာတော်ဘုရား။
 ပြည်မြို့ ပွင့်လှသိမ်ကုန်းတိုက် ဆရာတော်ဘုရား။
 သထုံမြို့ သိမ်ဆိပ် နန္ဒဝန် ဆရာတော်ဘုရား။
 မန္တလေးမြို့ အသောကာရာမတိုက်အုပ် ဆရာတော်ဘုရား။
 ပုသိန်မြို့ ခါတော်မှီတိုက် ဆရာတော်ဘုရား။
 မြောင်းမြမြို့ ခါတော်မှီ ရွှေကျင်တိုက် ဆရာတော်ဘုရား။
 ပုသိန်မြို့ ဝေဠုဝန်တိုက် ပဌမနာယက ဆရာတော်ဘုရား။
 မန္တလေးမြို့ ရွှေဘုန်းဝန်တိုက် ဆရာတော်ဘုရား။
 မန္တလေးမြို့ မိုဗ်းကောင်းတိုက် ညောင်းရမ်း ဆရာတော်ဘုရား။
 စစ်တွေမြို့ ဦးရဲကျော်သူ ကျောင်းတိုက် ဆရာတော်ဘုရား။
 ဟင်္သာတမြို့ မြစ်ကွေးတိုက် စတုတ္ထ ဆရာတော်ဘုရား။
 ရွှေကျင်မြို့ ချောင်းတောင်ဘက် ဒက္ခိဏာရာမတိုက် ဆရာတော်ဘုရား။
 ရန်ကုန်မြို့ စာတော်ပြန်ဌာန ဆရာကြီး ဦးရိပ်။
 ရန်ကုန်မြို့ ယူနီဗာစီတီ တက္ကသိုလ် ကျောင်းတိုက် မြန်မာဘာသာ ဆရာကြီး
 အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဆရာလင်း။
 ရန်ကုန်မြို့ မြန်မာပိဋကတ်ကုမ္ပဏီ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဆရာမြို့။
 ရန်ကုန်မြို့ ဘားနပ်ပိဋကတ်တိုက်စိုး အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဆရာကြီး ဦးရွှေငုံ။
 ရန်ကုန်မြို့ ပြည်ကြီးမဏ္ဍိုင်တိုက် ပါဠိဆရာကြီး ဆရာညွန့်။
 ပခုက္ကူမြို့ မြင်သာဆုံကုန်းရပ် ပါဠိဆရာ ကိုအုန်းရွှေ။

ယခုဖော်ပြသော ဆရာတော်ဘုရားများ၏ ဗာရင်းမှာ မထေရ်စဉ် ဝါစဉ်ဖောက်ဘဲ မိန့်ခွန်းတော် များကို ရရှိသော အစဉ်အားဖြင့်သာ ရှိပါသည်။

မာတိကာ

၃၅၅
အကြောင်းအရာ
စာမျက်နှာ

၁-ယမကဝဂ်

၁-စက္ခုပါလမထေရ် ဝတ္ထု

၁	မဟာသုဝဏ္ဏ သူကြွယ်သည် သားဆုကို တောင်းခြင်း	၁
၂	သားရခြင်း	၂
၃	အမည်မှည့်ခြင်း	၂
၄	လောကီစည်းစိမ် ခံစားခြင်း	၂
၅	မြတ်စွာဘုရားနှင့် အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးအကြောင်း	၃
၆	မဟာပါလသည် ဘုရားနှင့်တွေ့၍ ရဟန်းပြုခြင်း	၅
၇	ဘုရားထံ၌ ကမ္မဋ္ဌာန်း တောင်းခြင်း	၇
၈	တရားအားထုတ်ရန် ပစ္စန္ဓရစ်ရွာသို့ ကြွခြင်း	၈
၉	မဟာပါလမထေရ်သည် မအိပ်ဘဲနေခြင်း	၉
၁၀	မဟာပါလမထေရ်၏ မျက်စိ ထောင့်ဖြစ်ခြင်း	၉
၁၁	ဆေးသမားဖြင့် ကုစေခြင်း	၁၀
၁၂	မိမိကိုယ်ခန္ဓာနှင့် တိုင်ပင်ခဏ်း	၁၁
၁၃	မိမိကိုယ်ကို ဆုံးမခြင်း	၁၁
၁၄	ဆေးသမား လက်လှွတ်ခြင်း	၁၃
၁၅	ဆေးသမားလက်လှွတ်၍ မိမိကိုယ်ကို ဆုံးမခဏ်း....	၁၃
၁၆	မျက်စိကွယ်ခြင်းနှင့် ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း	၁၄
၁၇	ဆွမ်းခံ မကြာဘဲ နေခြင်း	၁၄
၁၈	ရဟန်းခြောက်ကျိပ် ဘုရားထံ ကြွသွားခြင်း	၁၅
၁၉	စက္ခုပါလမထေရ်ထံ တူ-ပါလိတကို စေလွှတ်ခြင်း	၁၆
၂၀	စက္ခုပါလမထေရ်သည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ပြန်ကြွခြင်း	၁၇

(ဇယားအကြမ်း)

၂၁	တောင်ငွေဆွဲ သာမဏေနှင့် ထင်းခွေမိန်းမ	၁၈
၂၂	ယုတ်မာသော သာမဏေကို နှင်ပစ်ခြင်း	၁၉
၂၃	စက္ခုပါလမထေရ်ကို သိကြားမင်း ဆောင်ကြဉ်းခဏ်း	၂၀
၂၄	စက္ခုပါလမထေရ်၏ စကြံကြံရာ၌ ပိုးပရဲတို့ကိုနှင်းမိခြင်း	၂၅
၂၅	ဘုရားကို လျှောက်ကြခြင်း	၂၅
၂၆	စက္ခုပါလမထေရ်၏ ရှေးအတိတ် ဆေးသမားဝတ္ထု	၂၅
၂၇	ဒေသနာတော်	၂၇
၂၈	ဒေသနာတော်၏ အကျိုး	၂၇

၂-မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ သတို့သား ဝတ္ထု

၂၉	အဒိန္နပုဗ္ဗကနှင့် မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ အမည်တွင်ခြင်း	၂၈
၃၀	မဋ္ဌကုဏ္ဍလီအား ရောဂါဝေဒနာ ကပ်ရောက်ခြင်း	၂၈
၃၁	အဒိန္နပုဗ္ဗကပုဏ္ဏား ဆေးရှာခဏ်း	၂၈
၃၂	ဆေးသမားခေါ်ခြင်း	၂၉
၃၃	မြတ်စွာဘုရားသည် လောကကို ကြည့်ရှုတော်မူခြင်း	၂၉
၃၄	ဘုရားမြင်တော်မူပုံ	၃၀
၃၅	မဋ္ဌကုဏ္ဍလီကို မြတ်စွာဘုရား ကယ်တင်ပုံ	၃၁
၃၆	သင်းချိုင်း၌ ပုဏ္ဏားနှင့် နတ်သားတွေ့ခြင်း	၃၂
၃၇	ပုဏ္ဏားသည် ဘုရားကို ပြဿနာ မေးလျှောက်ခြင်း	၄၁
၃၈	ဘုရားရွှေ့မှောက်သို့ နတ်သားရောက်ခြင်း	၄၃
၃၉	ဒေသနာတော်	၄၄
၄၀	ဒေသနာတော်၏ အကျိုး	၄၄

၃-တိဿမထေရ် ဝတ္ထု

၄၁	ဆိုနိုင်ခက်သဖြင့် မိမိအပြစ်ကို ဝန်မခံခြင်း	၄၅
၄၂	တိဿမထေရ်၏ ရှေးအတိတ်ဝတ္ထု	၄၇

(အတိယအကြိမ်)

၄၃	နာရဒရသေ့ နှင့် ဒေဝိလရသေ့	၄၈
၄၄	ရသေ့နှစ်ဦးတို့ ကျိန်ဆဲကြခြင်း	၄၉
၄၅	နာရဒရသေ့သည် နေကို တားမြစ်ထားခြင်း	၅၀
၄၆	ဒေသနာတော်	၅၂
၄၇	ဒေသနာတော်၏ အကျိုး	၅၃

၄-ကာဠိဘိလူးမ ဝတ္ထု

၄၈	လင်တူမယားတို့၏ အပြစ်အပျက်	၅၃
၄၉	ကြောင်မ နှင့် ကြက်မ	၅၆
၅၀	သစ်မ နှင့် သမင်မ	၅၆
၅၁	ဘိလူးမ နှင့် လူမ	၅၇
၅၂	ဘိလူးမ ရေခပ်လှည့်ကျခြင်း	၅၈
၅၃	ဘုရားနှင့် တွေ့ခြင်း	၅၉
၅၄	ဒေသနာတော်	၅၉
၅၅	ဒေသနာတော်၏ အကျိုး	၆၀
၅၆	လယ်စောင့်နတ် အကြောင်း	၆၀

၅-ကောသမ္ဗိပြည်သား ရဟန်းများ ဝတ္ထု

၅၇	မြဟွာ့ပြည်တိုင်အောင် ကွဲပြားခြင်း	၆၂
၅၈	မြတ်စွာဘုရား ဆုံးမတော်မူသည်ကို မနာယူခြင်း	၆၄
၅၉	ဒီဃိတိကောသလမင်း ဝတ္ထုကို ဆောင်တော်မူခြင်း	၆၅
၆၀	ဒီဃိတိကောသလဇာတ် ဝတ္ထုအကျယ်	၆၆
၆၁	ဘုရား ပါလိလေယျကတော၌ ဝါဆိုတော်မူခြင်း	၇၄
၆၂	လူဒါယကာတို့ ညီညွတ်ရေးကို စီမံခြင်း	၇၄
၆၃	ပလလည်းဆင်မင်း လုပ်ကျွေးခဏ်း	၇၅
၆၄	ပျားလှူသောမျောက် နတ်သားဖြစ်ခြင်း	၇၇

၆၅	အရှင်အာနန္ဒာကြီးမူး၍ ဘုရားထံသို့ လိုက်ကြခြင်း	၇၀
၆၆	ရဟန်းငါးရာ အကျတ်တရားရခြင်း	၇၉
၆၇	ဗုဒ္ဓပုဂ္ဂိုလ်သံဃာအား ဆင်မင်း သစ်သီးဆွမ်းကပ်ခြင်း	၈၂
၆၈	ဆင်မင်း စုတေ၍ နတ်သားဖြစ်ခြင်း	၈၃
၆၉	မြတ်စွာဘုရား ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ကြွရောက် တော်မူခြင်း	၈၃
၇၀	ဒေသနာတော်	၈၅
၇၁	ဒေသနာတော်၏ အကျိုး	၈၅

၆-စူဠကောလ မဟာကာလ ဝတ္ထု

၇၂	ညီနောင်နှစ်ယောက် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်ခြင်း	၈၆
၇၃	မဟာကာလ တရားနာရ၍ ကြံစည်ပုံ	၈၆
၇၄	မဟာကာလ နှင့် စူဠကောလ ရဟန်းပြုကြခြင်း	၈၇
၇၅	မဟာကာလ သုသာန်သို့သွား၍ တရားအားထုတ်ခြင်း	၈၈
၇၆	မဟာကာလမထေရ် ရဟန္တာ ဖြစ်ခြင်း	၉၀
၇၇	စူဠကောလ လူထွက်ခြင်း	၉၂
၇၈	မဟာကာလမထေရ်၏ မယားဟောင်းတို့ ကြံစည်ပုံ	၉၃
၇၉	ဒေသနာတော်	၉၅
၈၀	ဒေသနာတော်၏ အကျိုး	၉၆

၇-ရှင်ဒေဝဒတ် ဝတ္ထု (ပဌမ)

၈၁	ဒါယကာလေးမျိုး တရားတော်	၉၆
၈၂	ဒါယကာတဦး အလှူဝတ်စီမံခြင်း	၉၇
၈၃	ရှင်ဒေဝဒတ် တသိန်းတန် သင်္ကန်းရခြင်း	၉၉
၈၄	ရှင်ဒေဝဒတ်အလောင်း ဆင်သတ်ယောက်ျား ဝတ္ထု	၁၀၀
၈၅	ဒေသနာတော်	၁၀၂
၈၆	ဒေသနာတော်၏ အကျိုး	၁၀၃

(ဆက်လက်ဖတ်ကြည့်)

၈-အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်ဝတ္ထု

၈၇	ဘုရားလောင်းသုမေဓာ ကိုယ်ကို တံတားခင်းလှူခြင်း	၁၀၃
၈၈	ဗိုဒ္ဓဝင် အကျဉ်း	၁၀၄
၈၉	ဘုရားလောင်းကို နတ်ဗြဟ္မာအပေါင်း တောင်းပန်ခြင်း....	၁၀၅
၉၀	လှူပြည်သို့ ဆင်းသက်တော်မူခြင်း	၁၀၅
၉၁	နိမိတ်လေးပါး ထင်လာခြင်း	၁၀၆
၉၂	နိမိတ်ကောင်းကြားရ၍ ဆုလာဘ် ပေးသနားခြင်း	၁၀၇
၉၃	အာဠာရ ဥဒကရသေ့တို့ထံ ရောက်ခြင်း	၁၀၇
၉၄	ဒုက္ကရစရိယာကျင့်၍ ဘုရားဖြစ်တော်မူခြင်း	၁၀၈
၉၅	ဓမ္မစကြာတရား ဟောတော်မူခြင်း	၁၀၉
၉၆	ရှင်ယသ အမှူးရှိသော ငါးကျိပ်ငါးယောက်နှင့် ဘဒ္ဒဝဂ္ဂိ ညီနောင်သုံးကျိပ်တို့အကြောင်း	၁၁၀
၉၇	ဘုရား ထုလှိုက်ပြည်သို့ ကြွတော်မူခြင်း	၁၁၁
၉၈	ဥပတိဿ နှင့် ကောလိတတို့ အကြောင်း	၁၁၂
၉၉	တောင်ထိပ်ပွဲသဘင် ကြည့်ရှုခြင်း	၁၁၃
၁၀၀	သိဇ္ဇည်းဆရာကြီးထံသို့ ရောက်ခြင်း	၁၁၄
၁၀၁	အမြိုက်တရား ဟောပြုတတ်သော ဆရာကို ရှာဖွေခြင်း....	၁၁၄
၁၀၂	အရှင်အဿဒိမထေရ်နှင့် တွေ့၍ အမြိုက်တရား ရခြင်း	၁၁၅
၁၀၃	သိဇ္ဇည်းဆရာကြီး ဘုရားထံသို့ မလိုက်လို့ခြင်း	၁၁၈
၁၀၄	ဥပတိဿ ကောလိတတို့ ဟော်ဘိက္ခု ရဟန်းဖြစ်ခြင်း	၁၂၀
၁၀၅	အဂ္ဂသာဝက အရာထူးပေးသဖြင့် ကဲ့ရဲ့ခံရခြင်း	၁၂၁
၁၀၆	အညာသိကောဏ္ဍညမထေရ်၏ ရှေးအတိတ်ဝတ္ထု	၁၂၃
၁၀၇	ယသအမှူးရှိသော ရဟန်းတို့၏ ရှေးအတိတ်ဝတ္ထု	၁၂၆
၁၀၈	ဘဒ္ဒဝဂ္ဂိမင်းသားတို့၏ ရှေးအတိတ်ဝတ္ထု	၁၂၇
၁၀၉	ဥရုဝေလ ကဿပ ညီနောင်တို့၏ ရှေးအတိတ်ဝတ္ထု	၁၂၇

၁၁၀	ရဟန်းသံဃာတို့ အဦးစား ပြိတ္တာများအကြောင်း	၁၃၁
၁၁၁	အရှင်သာရိပုတြာနှင့် အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့ ရှေးအတိတ်ဝတ္ထု		၁၃၃
၁၁၂	ဒေသနာတော်	၁၄၅
၁၁၃	ဒေသနာတော်၏ အကျိုး	၁၄၆

၉-အရှင်နန္ဒမထေရ် ဝတ္ထု

၁၁၄	ဘုရား ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ကြွရောက်တော်မူခြင်း	၁၄၆
၁၁၅	နန္ဒမင်းသား မင်္ဂလာနေ့ ရဟန်းပြုခြင်း	၁၄၇
၁၁၆	သားတော် ရာဟုလာ အမွေတောင်းခြင်း	၁၄၈
၁၁၇	သားတော် ရာဟုလာ ရှင်ပြုခြင်း	၁၄၉
၁၁၈	နန္ဒမထေရ် သာသနာတော်၌ ငြီးငွေ့ခြင်း	၁၅၁
၁၁၉	မျောက်မနှင့် နတ်သွီးတို့ကို ပြုခြင်း	၁၅၂
၁၂၀	နန္ဒမထေရ် ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း	၁၅၃
၁၂၁	ဒေသနာတော်	၁၅၆
၁၂၂	ဒေသနာတော်၏ အကျိုး	၁၅၆
၁၂၃	နန္ဒမထေရ်၏ ရှေးအတိတ်ဝတ္ထု	၁၅၆
၁၂၄	မြည်းဖိုနှင့် မြည်းမ အကြောင်း	၁၅၇
၁၂၅	မြည်းဖိုသည် သခင်အပေါ်၌ တင်းမာစွာ အာခံပုံ	၁၅၈
၁၂၆	သခင်က မြည်းဖိုအား ဖြားယောင်းရပုံ	၁၅၉

၁၀-စုန္ဒ ဝက်သတ်သမား ဝတ္ထု

၁၂၇	စုန္ဒ၏ အသက်မွေး ကြမ်းကြုတ်ပုံ	၁၆၀
၁၂၈	ဝက်သတ်သမား မသေမီ ဆင်းရဲနှင့် ငရဲမီး	၁၆၂
၁၂၉	ရဟန်းများ ဘုရားကို လျှောက်ထားခြင်း	၁၆၃
၁၃၀	ဒေသနာတော်	၁၆၄
၁၃၁	ဒေသနာတော်၏ အကျိုး	၁၆၅

(အစိမ်းအကြိမ်)

၁၁-ဓမ္မိက ဥပါသကာ ဝတ္ထု

၁၃၂	ဓမ္မိက ဥပါသကာ အိမ်သားတို့ ကုသိုလ်ပြုပုံ	၁၆၅
၁၃၃	ဥပါသကာကြီး မကျန်းမာသဖြင့် တရားနာခြင်း	၁၆၆
၁၃၄	နတ်ရထား ခြောက်စင်း ရောက်လာခြင်း	၁၆၆
၁၃၅	တုသိတာ နတ်ရထား၌ ပန်းကုံးစွပ်ခြင်း	၁၆၇
၁၃၆	နောက်ဆုံးမှာကြားသော စကားနှင့် ဘုရားရှင်၏ မိန့်ခွန်းတော်များ	၁၆၈
၁၃၇	ဒေသနာတော်	၁၇၀
၁၃၈	ဒေသနာတော်၏ အကျိုး	၁၇၀

၁၂-ရှင်ဒေဝဒတ် ဝတ္ထု (ဒုတိယ)

၁၃၉	သာကီဝင်မင်းသားတို့ အကြောင်း	၁၇၁
၁၄၀	အနုရုဒ္ဓါ မင်းသား အကြောင်း	၁၇၂
၁၄၁	မင်းသား သုံးယောက် အကြောင်း	၁၇၄
၁၄၂	အနုရုဒ္ဓါ မင်းသား ရဟန်းပြုရန် အားထုတ်ခြင်း	၁၇၅
၁၄၃	ဥပါလိဆေတ္တာသည်နှင့် မင်းသားခြောက်ယောက်	၁၇၆
၁၄၄	ရဟန်းခြောက်ဦး တရားထူးရပုံနှင့် ဒေဝဒတ် အကြံဖြစ်ပုံ....	၁၇၇
၁၄၅	ရှင်ဒေဝဒတ် နှင့် အဇာတသတ်မင်း	၁၇၉
၁၄၆	ရှင်ဒေဝဒတ်သည် ဘုရား၌ ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်း	၁၇၉
၁၄၇	ရှင်ဒေဝဒတ်သည် ဘုရားကိုသတ်ရန် လုံ့လပြုခြင်း	၁၈၀
၁၄၈	ရှင်ဒေဝဒတ်သည် သံဃာသင်းခွဲခြင်း	၁၈၂
၁၄၉	အရှင်သာရိပုတြာတို့ လိုက်သွား၍ တရားဟောခြင်းနှင့် ရှင်ဒေဝဒတ် သွေးအန်ခြင်း	၁၈၅
၁၅၀	ရှင်ဒေဝဒတ်ကို အကြောင်းပြု၍ များစွာသော ဇာတ် နိပါတ်တို့ကို ဟောတော်မူခြင်း	၁၈၇

၁၅၁	ရှင်ဒေဝဒတ် ဘုရားဖူးရန် ရောက်လာခြင်း	၁၉၁
၁၅၂	မြေမျိုခြင်းနှင့် သရဏကုဒါအကျိုး	၁၉၂
၁၅၃	ဒေဝဒတ် အဝီစိငရဲ၌ ခံနေရပုံ	၁၉၃
၁၅၄	မြေမျိုဘူးသော အတိတ်ဝတ္ထု	၁၉၄
၁၅၅	ဒေဝဒတ်သေ၍ ဝမ်းသာကြခြင်း ပစ္စုပ္ပန်နှင့် အတိတ်	၁၉၅
၁၅၆	ဒေသနာတော်	၁၉၇
၁၅၇	ဒေသနာတော်၏ အကျိုး	၁၉၇

၁၃-သုမနဒေဝီ သူဌေးသွီး ဝတ္ထု

၁၅၈	ဝိသာခါ အနာထပိဏ်တို့သည် ကုသိုလ်ရေး၌ သားမြေး တို့ကို ကိုယ်စားထားကြပုံ	၁၉၈
၁၅၉	ကိုယ်စားသွီးဖြစ်ပါလျက် ယောင်ယမ်းကာ သေရသည်ဟု ဘုရားအား လျှောက်ထားခြင်း	၁၉၉
၁၆၀	တုသိတာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကြောင်း	၂၀၀
၁၆၁	ဒေသနာတော်	၂၀၁
၁၆၂	ဒေသနာတော်၏ အကျိုး	၂၀၂

၁၄-အဆွေခင်ပွန်း ရဟန်းနှစ်ပါး ဝတ္ထု

၁၆၃	ဓုရနှစ်ပါးဖြည့်ကျင့်ရာ အသီးသီး အကျိုးထူးရှိကြခြင်း	၂၀၂
၁၆၄	ကျမ်းဂန်တတ် ရဟန်း၏ မာန်မာနအကြောင်း	၂၀၃
၁၆၅	မြတ်စွာဘုရား အကဲ့ရဲ့ခံရခြင်း	၂၀၅
၁၆၆	ဒေသနာတော်	၂၀၈
၁၆၇	ဒေသနာတော်၏ အကျိုး	၂၀၉

ရှေးဦးစွာသော ယမကဝဂ် ပြီး၏။

(ဗဟိမ္မာစာကြိမ်)

၂- အပ္ပမာဒဝဂ်

၁- သာမာဝတိ မိဖုယား ဝတ္ထု

၁၆၈	အလ္လကပ္ပမင်း နှင့် ဝေဠုဒီပကမင်းတို့အကြောင်း	၂၀၉
၁၆၉	ဝေဠုဒီပကရသေ့ စုတေ၍ ဟတ္ထိကန္တစောင်းနှင့် မန္တန် ပေးလာခြင်း	၂၁၀
၁၇၀	ပူရန္တပ္ပမင်း မိဖုယားကြီးနှင့် ဥတေနမင်းသား	၂၁၂
၁၇၁	မိဖုယားကြီးကို အလ္လကပ္ပရသေ့ကြီး စောင့်ရှောက်ခြင်း....		၂၁၄
၁၇၂	ပူရန္တပ္ပမင်း နတ်ရွာစံခြင်း နှင့် ဥတေနမင်းသား	၂၁၆
၁၇၃	ဥတေနမင်းသား ကောသမ္မိတိုင်းပြည် မင်းစည်းစိမ်ကိုယူခြင်း		၂၁၇
၁၇၄	ဆောသကသူဌေးကြီး အလောင်းသည် သားငယ်ကို ပစ်စွန့်ထားခဲ့မိခြင်း	၂၁၉
၁၇၅	စွဲလမ်းသော အာရုံကြောင့် ခွေးဘဝ၌ ဖြစ်ရခြင်း	၂၂၁
၁၇၆	ကုသိုလ်ကောင်းမှု များစွာပြုရခြင်း	၂၂၃
၁၇၇	ဆောသက နတ်သား ဖြစ်ရခြင်း	၂၂၅
၁၇၈	လူ့ပြည်၌ဖြစ်သောအခါ အမှိုက်ပုံ၌ အပစ်ခံရခြင်း	၂၂၇
၁၇၉	နွားခြံတံခါးဝ၌ အပစ်ခံရခြင်း	၂၂၉
၁၈၀	လှည်းလမ်းမ၌ အပစ်ခံရခြင်း	၂၃၀
၁၈၁	သုသာန်၌ အပစ်ခံရခြင်း	၂၃၀
၁၈၂	တောင်ကမ်းပါးပြတ်၌ အပစ်ခံရခြင်း	၂၃၁
၁၈၃	မီးတိုင် ပစ်ချသတ်ရန် စေလွှတ်ခံရခြင်း	၂၃၂
၁၈၄	သူဌေးကြီး သောကဖြစ်ပုံနှင့် ဒဏ်ဆယ်ပါးတရား	၂၃၄

၁၈၅	သတ်ရန် အမှာစာရေး၍ စေလွှတ်ခံရခြင်း	၂၃၆
၁၈၆	သူဌေးသွီးတဦး ကယ်ဆယ်ပုံ	၂၃၈
၁၈၇	သူဌေးကြီး ဝေဒနာ ကပ်ရောက်ပုံ	၂၄၀
၁၈၈	ဇနပုဒ်သူဌေးသွီး ဉာဏ်ပညာကြီးပုံ	၂၄၁
၁၈၉	သူဌေးကြီး အနိစ္စရောက်ခြင်း	၂၄၃
၁၉၀	သောသကသည် သူဌေးရာထူး ရရှိခြင်း	၂၄၄
၁၉၁	သောသကသူဌေးသည် ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုခြင်း	၂၄၅
၁၉၂	သာမာဝတီသည် ကောသမ္မိပြည်သို့ ရောက်လာပုံ	၂၄၈
၁၉၃	သာမာဝတီသည် ထမင်းတောင်းရခြင်း	၂၄၉
၁၉၄	သာမာဝတီကို မိတ္တသူကြွယ်က မွေးစားခြင်း	၂၅၀
၁၉၅	သာမာဝတီဟူသော အမည်ရပုံနှင့် သောသကသူဌေးကြီး သွီးအရာ၌ ထားခြင်း	၂၅၁
၁၉၆	သာမာဝတီ မိဖုယားဖြစ်ခြင်း	၂၅၃
၁၉၇	စက္ကပဇ္ဇောတမင်းသည် ဥတေနမင်းကို ဖမ်းယူခြင်း	၂၅၄
၁၉၈	ဝါသုလဒတ္တာမင်းသွီး မန္တန်သင်ယူခဏ်း	၂၅၇
၁၉၉	မန္တန်သင်ရာ၌ ခိုက်ရန်ဒေါသဖြစ်ပုံ	၂၅၈
၂၀၀	စက္ကပဇ္ဇောတမင်း၏ ယာဉ်ငါးပါး ရခြင်းအကြောင်း	၂၆၁
၂၀၁	စက္ကပဇ္ဇောတ မင်းလောင်း၏ ဆုတောင်းခဏ်း	၂၆၂
၂၀၂	ဥတေနမင်းသည် ဝါသုလဒတ္တာမင်းသွီးကို ခိုးပြေးခြင်း	၂၆၄
၂၀၃	မာဂဏ္ဍိပုဏ္ဏားကြီး ဘုရားနှင့်တွေ့ခြင်း	၂၆၅

(တတိယအကြိမ်)

၂၀၄	သွီးနှင့်မယား ပြန်ခေါ်ခြင်း	၂၆၆
၂၀၅	စက်တော်ရာနှင့် ပုဏ္ဏားမ၏ ဗေဒင်ပညာ	၂၆၇
၂၀၆	မာဂဏ္ဍီပုဏ္ဏားကြီး လင်မယား အနာဂါမ်တည်ခြင်း	၂၆၉
၂၀၇	မာဂဏ္ဍီသတို့သွီးသည် ဘုရား၌ ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်း....	၂၇၀
၂၀၈	ရုက္ခစိုးနတ် အကြောင်း	၂၇၁
၂၀၉	နေထက်ဝက်ဥပုသ်နှင့် ရုက္ခစိုး	၂၇၃
၂၁၀	ရသေ့ငါးရာတို့ ရဟန္တာဖြစ်ကြခြင်း	၂၇၅
၂၁၁	ဘုရား ကောသမ္ဗိပြည်သို့ ကြွရောက်တော်မူခြင်း	၂၇၇
၂၁၂	ခုဇ္ဇုတ္တရာ သောတာပန်တည်ခြင်း	၂၇၈
၂၁၃	သာမာဝတီတို့ သောတာပန်တည်ခြင်းစသည်	၂၇၉
၂၁၄	မာဂဏ္ဍီသည် သာမာဝတီတို့အား ပျက်စီးကြောင်းအားထုတ်ခြင်း	၂၈၁
၂၁၅	အရှင်အာနန္ဒာအား အဆဲခံတရားကြီး ဟောပြော	၂၈၂
၂၁၆	မာဂဏ္ဍီ နှင့် ကြက်ပရိယာယ်	၂၈၅
၂၁၇	မာဂဏ္ဍီ နှင့် မြေပရိယာယ်	၂၈၇
၂၁၈	ဥတေနမင်း မြားနှင့် သာမာဝတီတို့၏ မေတ္တာတရား	၂၈၉
၂၁၉	ဥတေနမင်းသည် သာမာဝတီတို့အား ဆုပေးခြင်း	၂၉၂
၂၂၀	အရှင်အာနန္ဒာ သင်္ကန်းများစွာရခြင်း	၂၉၄
၂၂၁	သာမာဝတီတို့ကို မီးတိုက်သတ်ခြင်း	၂၉၅
၂၂၂	မြတ်စွာဘုရား၏ ဥဒါန်းတော်	၂၉၇

(ယ)

၂၂၃	မာဂဏ္ဍိသည် သေဒဏ် (ဆု) ရခြင်း	၂၉၈
၂၂၄	သာမာဝတီတို့၏ ရှေးအတိတ်ဝတ္ထု	၃၀၀
၂၂၅	ခုဇုတ္တရာ၏ ခါးကုန်းခြင်းစသည် အတိတ်ကံ....	၃၀၄
၂၂၆	ခုဇုတ္တရာ ကျန်မဖြစ်ရခြင်း အတိတ်ကံ	၃၀၄
၂၂၇	သာမာဝတီတို့ နှင့် မာဂဏ္ဍိတို့၏ ထူးခြားပုံ	၃၀၄
၂၂၈	ဒေသနာတော်	၃၀၅
၂၂၉	ဒေသနာတော်၏ အကျိုး	၃၀၆

၂-ကုမ္ဘာသောသကသုဋ္ဌေး ဝတ္ထု

၂၃၀	ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏ အသံ၌ အသိဉာဏ်	၃၀၇
၂၃၁	ကုမ္ဘာသောသက နှင့် နန်းတုန်းသူမောင်းမ	၃၀၉
၂၃၂	ကုမ္ဘာသောသက နှင့် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး	၃၁၂
၂၃၃	ကုမ္ဘာသောသက သုဋ္ဌေးရာထူး ရရှိခြင်း	၃၁၄
၂၃၄	ဒေသနာတော်	၃၁၇
၂၃၅	ဒေသနာတော်၏ အကျိုး	၃၁၇

၃-စူဠပန္နကမထေရ် ဝတ္ထု

၂၃၆	မဟာပန္နက နှင့် စူဠပန္နကတို့ ဖွားမြင်ခြင်း	၃၁၇
၂၃၇	သားငယ်နှစ်ယောက်တို့ကို မိဘထံပို့ခြင်း	၃၁၉
၂၃၈	မဟာပန္နက စူဠပန္နကတို့ သာသနာတော်တောင်းသို့ ရောက်ကြခြင်း	၃၂၀

(တစ်စုစုအကြောင်း)

၂၃၉	ရှင်စူဠပန် ဉာဏ်ထိုင်းရကြောင်း အတိတ်ဝတ္ထု	၃၂၂
၂၄၀	ရှင်စူဠပန်နှင့် ရဇောဟရဏံ ကမ္မဋ္ဌာန်း	၃၂၄
၂၄၁	စူဠပန္နကမထေရ် ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း	၃၂၅
၂၄၂	စူဠပန္နကမထေရ် တန်ခိုးပြခြင်း	၃၂၇
၂၄၃	ရှင်စူဠပန်နှင့် တရားအစည်းအဝေး	၃၂၉
၂၄၄	ရှင်စူဠပန် အတိတ်ဝတ္ထု	၃၃၁
၂၄၅	ဗာရာဏသီမင်းနှင့် မန္တန်	၃၃၂
၂၄၆	သဇ္ဇေသိမန္တန်ဆရာ စစ်သူကြီးဖြစ်ခြင်း	၃၃၄
၂၄၇	စူဠသေဋ္ဌိဇာတ်ကို ဟောတော်မူခြင်း	၃၃၅
၂၄၈	ဒေသနာတော်	၃၃၆
၂၅၉	ဒေသနာတော်၏ အကျိုး	၃၃၇

၄-ဗာလနက္ခတ်ပွဲ ကြွေးကြော်သောဝတ္ထု

၂၅၀	လူမိုက်နက္ခတ်ပွဲ အကြောင်း	၃၃၇
၂၅၁	ဒေသနာတော်	၃၃၉
၂၅၂	ဒေသနာတော်၏ အကျိုး	၃၃၉

၅-မဟာကဿပမထေရ် ဝတ္ထု

၂၅၃	သတ္တဝါတို့၏ စုတိပဋိသံဇ္ဇေ	၃၄၀
၂၅၄	ဒေသနာတော်	၃၄၁
၂၅၅	ဒေသနာတော်၏ အကျိုး	၃၄၁

၆-မေ့လျော့သောရဟန်း မမေ့လျော့သောရဟန်း အဆွေခင်ပွန်း
ရဟန်းနှစ်ပါး ဝတ္ထု

၂၅၆	မေ့လျော့သော ရဟန်း၏ လျှောက်ထားပုံ	၃၄၂
၂၅၇	ဒေသနာတော်	၃၄၃
၂၅၈	ဒေသနာတော်၏ အကျိုး	၃၄၄

၇-မဃလုလင်ဝတ္ထု

၂၅၉	သိကြားမင်းအကြောင်းကို ဟောကြားခြင်း	၃၄၄
၂၆၀	သိကြားမင်း၏ ကျင့်ဝတ်ခုနစ်ပါး	၃၄၆
၂၆၁	မဃလုလင် လမ်းခရီးပြုပြင်ခြင်း	၃၄၈
၂၆၂	ရွာစားမင်း အပြစ်ရှာခြင်း	၃၅၀
၂၆၃	မိန်းမတို့အား ကုသိုလ်အတ္တိ မပေးလိုကြခြင်း	၃၅၁
၂၆၄	သုဓမ္မာမည်သော မိန်းမ ကုသိုလ်အတ္တိရခြင်း	၃၅၃
၂၆၅	သုနန္ဒာ နှင့် သုစိတ္တာတို့ ကုသိုလ်ပါဝင်ပုံ နှင့် သုဇာတာ၏ သဘောထားပုံ	၃၅၄
၂၆၆	မဃလုလင်စသည်တို့ သိကြားမင်း စည်းစိမ်ရခြင်း	၃၅၅
၂၆၇	ရောဇဏ်ဆင် အကြောင်း	၃၅၆
၂၆၈	ကောင်းမှုရှင်မိန်းမတို့နှင့် အလှပြင်မိန်းမ	၃၅၇
၂၆၉	သုဇာတာ ဗျိုင်းမကို နတ်ပြည်သို့ ဆောင်ယူပြခြင်း	၃၅၉
၂၇၀	သုဇာတာ ဗျိုင်းမကို သိကြားမင်း စောင်မပုံ	၃၆၀
၂၇၁	အသုရာသွီး ပန်းကုံးစုပ်ပုံ	၃၆၂

(ဇာတိမာအကြောင်း)

၂၇၂	သုဇာတာကို သိကြားမင်း ဆောင်ယူပုံ	၃၆၂
၂၇၃	သုဇာတာ နတ်မိဖုယား ဖြစ်ခြင်း	၃၆၃
၂၇၄	ဒေသနာတော်	၃၆၄
၂၇၅	ဒေသနာတော်၏ အကျိုး	၃၆၅

၈-မထင်ရှားသော ရဟန်းဝတ္ထု (၁)

၂၇၆	တောမီးကို ရှုဆင်ခြင်ပုံ	၃၆၅
၂၇၇	ဒေသနာတော်	၃၆၆
၂၇၈	ဒေသနာတော်၏ အကျိုး	၃၆၆

၉-နိဂမဝါသိ တိဿမထေရ် ဝတ္ထု

၂၇၉	ဘုရား ချီးမွမ်းတော်မူခြင်း	၃၆၇
၂၈၀	ကျေးမင်း ဝတ္ထု	၃၆၈
၂၈၁	ဒေသနာတော်	၃၇၀
၂၈၂	ဒေသနာတော်၏ အကျိုး	၃၇၀

နှစ်ခုမြောက်သော အပ္ပမာဒဝဂ် ပြီး၏။

၆-မေ့လျော့သောရဟန်း မမေ့လျော့သောရဟန်း အဆွေခင်ပွန်း
ရဟန်းနှစ်ပါး ဝတ္ထု

၂၅၆	မေ့လျော့သော ရဟန်း၏ လျှောက်ထားပုံ	၃၄၂
၂၅၇	ဒေသနာတော်	၃၄၃
၂၅၈	ဒေသနာတော်၏ အကျိုး	၃၄၄

၇-မဃလုလင်ဝတ္ထု

၂၅၉	သိကြားမင်းအကြောင်းကို ဟောကြားခြင်း	၃၄၄
၂၆၀	သိကြားမင်း၏ ကျင့်ဝတ်ခုနစ်ပါး	၃၄၆
၂၆၁	မဃလုလင် လမ်းခရီးပြုပြင်ခြင်း	၃၄၈
၂၆၂	ရွာစားမင်း အပြစ်ရှာခြင်း	၃၅၀
၂၆၃	မိန်းမတို့အား ကုသိုလ်အဘို့ မပေးလိုကြခြင်း	၃၅၁
၂၆၄	သုဓမ္မာမည်သော မိန်းမ ကုသိုလ်အဘို့ရခြင်း	၃၅၃
၂၆၅	သုနန္ဒာ နှင့် သုစိတ္တာတို့ ကုသိုလ်ပါဝင်ပုံ နှင့် သုဇာတာ၏ သဘောထားပုံ	၃၅၄
၂၆၆	မဃလုလင်စသည်တို့ သိကြားမင်း စည်းစိမ်ရခြင်း	၃၅၅
၂၆၇	ရောဇဏ်ဆင် အကြောင်း	၃၅၆
၂၆၈	ကောင်းမှုရှင်မိန်းမတို့နှင့် အလှပြင်မိန်းမ	၃၅၇
၂၆၉	သုဇာတာ ဗျိုင်းမကို နတ်ပြည်သို့ ဆောင်ယူပြခြင်း	၃၅၉
၂၇၀	သုဇာတာ ဗျိုင်းမကို သိကြားမင်း စောင်မပုံ	၃၆၀
၂၇၁	အသုရာသွီး ပန်းကုံးစွပ်ပုံ	၃၆၂

(ဇာတိမာအကြိမ်)

၂၇၂	သုဇာတာကို သိကြားမင်း ဆောင်ယူပုံ	၃၆၂
၂၇၃	သုဇာတာ နတ်မိဖုယား ဖြစ်ခြင်း	၃၆၃
၂၇၄	ဒေသနာတော်	၃၆၄
၂၇၅	ဒေသနာတော်၏ အကျိုး	၃၆၅

၈-မထင်ရှားသော ရဟန်းဝတ္ထု (၁)

၂၇၆	တောမီးကို ရှုဆင်ခြင်ပုံ	၃၆၅
၂၇၇	ဒေသနာတော်	၃၆၆
၂၇၈	ဒေသနာတော်၏ အကျိုး	၃၆၆

၉-နိဂမဝါသိ တိဿမထေရ် ဝတ္ထု

၂၇၉	ဘုရား ချီးမွမ်းတော်မူခြင်း	၃၆၇
၂၈၀	ကျေးမင်း ဝတ္ထု	၃၆၈
၂၈၁	ဒေသနာတော်	၃၇၀
၂၈၂	ဒေသနာတော်၏ အကျိုး	၃၇၀

နှစ်ခုမြောက်သော အပ္ပမာဒဝဂ် ပြီး၏။

၃-စိတ္တဝံဂ်

၁-မေဿိယမထေရ် ဝတ္ထု

၂၈၃	အရှင်မေဿိယ နှင့် စိတ်အလို	၃၇၁
၂၈၄	ဒေသနာတော်	၃၇၂
၂၈၅	ဒေသနာတော်၏ အကျိုး	၃၇၂

၂-မထင်ရှားသော ရဟန်း ဝတ္ထု (၂)

၂၈၆	မာတိကမာတာ နှင့် ရဟန်းခြောက်ကျိပ်	၃၇၃
၂၈၇	မာတိကမာတာ အနာဂါမ်တည်ပုံ	၃၇၄
၂၈၈	အားလုံးရဟန္တာဖြစ်၍ ဘုရားကိုလျှောက်ကြပုံ	၃၇၆
၂၈၉	အညတရ ရဟန်း နှင့် မာတိကမာတာ	၃၇၈
၂၉၀	အညတရ ရဟန်း ဘုရားထံ ပြန်ပြေးခြင်း	၃၇၉
၂၉၁	ဒေသနာတော်	၃၈၁
၂၉၂	ဒေသနာတော်၏ အကျိုး	၃၈၁
၂၉၃	အညတရ ရဟန်း ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း စသည်	၃၈၁
၂၉၄	အညတရ ရဟန်း နိဗ္ဗာန်ဝင်ခြင်း	၃၈၂

၃-မထင်ရှားသော ငြီးငွေ့သော ရဟန်း ဝတ္ထု

၂၉၅	အနုပုဗ္ဗသုဋ္ဌေးသား အကြောင်း	၃၈၄
၂၉၆	ကျင့်စရာတရား အကျဉ်းဆုံး ချိုးပေးပုံ	၃၈၅
၂၉၇	ဒေသနာတော်	၃၈၇
၂၉၈	ဒေသနာတော်၏ အကျိုး	၃၈၇

(ဆာဝိယအကြိမ်)

၄-သံဃရက္ခိတမထေရ်၏ တူ မထေရ်ငယ် ဝတ္ထု

၂၉၉	သံဃရက္ခိတ ရဟန်းငယ် သင်္ကန်းလှခြင်း	၃၇၀
၃၀၀	ဥပဇ္ဈာယ်၏ ဦးခေါင်းတော်ကို ယပ်ဝန်းဖြင့် ရိုက်မိခြင်း	၂၈၉
၃၀၁	ရှက်၍ ထွက်ပြေးရာမှ ဘုရားရှင် ဆုံးမတော်မူခြင်း	၃၉၀
၃၀၂	ဒေသနာတော်	၃၉၁
၃၀၃	ဒေသနာတော်၏ အကျိုး	၃၉၂

၅-စိတ္တဟဋ္ဌမထေရ် ဝတ္ထု

၃၀၄	ရဟန်းပြုလိုက် လူထွက်လိုက် ပြုသောသူအကြောင်း	၃၉၂
၃၀၅	မယား အအိပ်ဆိုးလှသဖြင့် သောတာပန်တည်သော ယောက်ျားအကြောင်း	၃၉၄
၃၀၆	ဒေသနာတော်	၃၉၆
၃၀၇	ဒေသနာတော်၏ အကျိုး	၃၉၆
၃၀၈	ကိလေသာ၏ အပြစ်ကိုပြခြင်း	၃၉၇
၃၀၉	ကုဒါလပဏ္ဍိတ အကြောင်း	၃၉၈
၃၁၀	ခုနစ်ပြည်ထောင်မင်းတို့ ရသေ့ရဟန်း ပြုကြခြင်း	၃၉၉

၆-ရဟန်းငါးရာ ဝတ္ထု

၃၁၁	နတ်တို့သည် ကြောက်ဘွယ် အာရုံတို့ကို ပြခြင်း	၄၀၁
၃၁၂	မေတ္တာလက်နက် အကြောင်း	၄၀၂
၃၁၃	ဒေသနာတော်	၄၀၄
၃၁၄	ဒေသနာတော်၏ အကျိုး	၄၀၅

၇-ပူတိုက်တ္တတိဿမထေရ် ဝတ္ထု

၃၁၅	ဒေသနာတော်	၄၀၈
၃၁၆	ဒေသနာတော်၏ အကျိုး	၄၀၈
၃၁၇	မကောင်းမှု ကောင်းမှုတို့ကို ဟောတော်မူခြင်း	၄၀၈

၈-နန္ဒ နွားကျောင်းသား ဝတ္ထု

၃၁၈	နန္ဒ နွားကျောင်းသား အသတ်ခံရခြင်း	၄၁၀
၃၁၉	ဒေသနာတော်	၄၁၂
၃၂၀	ဒေသနာတော်၏ အကျိုး	၄၁၂

၉-သောရေယျ သူဌေးသား ဝတ္ထု

၃၂၁	သောရေယျ သူဌေးသား မိန်းမဖြစ်ရခြင်း	၄၁၃
၃၂၂	မိတ်ဆွေဟောင်း နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း....	၄၁၅
၃၂၃	ယောက်ျား ပြန်ဖြစ်ခြင်း	၄၁၇
၃၂၄	သောရေယျ လူလင် ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း	၄၁၉
၃၂၅	ဒေသနာတော်	၄၂၁
၃၂၆	ဒေသနာတော်၏ မှတ်ဘွယ် အဓိပ္ပာယ်	၄၂၂
၃၂၇	ဒေသနာတော်၏ အကျိုး	၄၂၂
၃၂၈	နိဂုံး	၄၂၃

ဓမ္မပဒ ဝတ္ထုတော်ကြီး ပဌမတွဲ မာတိကာ ပြီး၏။

ဓမ္မပဒေဝတ္ထုတော်ကြီး

နမော တဿ အဂ္ဂတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

ပဏာမ မဂ္ဂိညာဉ် ဥပေျာဇဉ်

သစေ ဓမ္မပဒေါ တံ သိ၊
နမေ ဓမ္မပဒဿ ဝေ။
ကရေ ဓမ္မပဒဗ္ဗတ္တံ၊
ဒဒေ ဓမ္မပဒံ သတန္တံ။

မဟာသုဒ္ဓေါဒနသုနု၊ သုဒ္ဓေါဒန မင်းတရားကြီး၏ သားဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။ တံ၊ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည်။ ဓမ္မပဒေါ၊ တရားဆယ်ရပ် ပရမတ်၌ အမြတ်ဆုံးမှန် နိဗ္ဗာန်တရား ကိုယ်ပိုင်အားဖြင့် ထင်ရှားရှိသော ဘုရားသည်။ သစေ အသိ၊ အကယ်စင်စစ် ဖြစ်ခဲ့ငြားအံ့။ ဝေ-သတိ၊ ဤသို့ဖြစ်သည် ရှိသော်။ အဟံ၊ နိဗ္ဗာန်ရည်သန် ကောင်းမှုညာဉ်ဖြင့် ဖန်ဖန်ရင်းထုတ် အကျွန်ုပ် သည်။ ဓမ္မပဒဿ၊ တရားဆယ်ရပ် ပရမတ်၌ အမြတ်ဆုံးမှန် နိဗ္ဗာန်တရား ကိုယ်ပိုင် အားဖြင့် ထင်ရှားရှိတော်မူသော။ ဟေ၊ အရှင်မြတ်ဘုရားအား။ ဝေ-ကေန္တေန၊ စင်စစ်အားဖြင့်။ နမေ-နမာမိ၊ ဦးနှိမ်ညွတ်လျှိုး ရှိခိုးပါ၏ဘုရား။

မဟာမာယာပုတ္တု၊ မယ်တော်မာယာ မိဖုရားကြီး၏ တယောက်တည်းသော သားဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။ တံ၊ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည်။ ဓမ္မပဒေါ၊ ဒေသနာဆုံးက နိဗ္ဗာန်ရအောင် ဓမ္မပဒဝေပါငြိတော်ကို ထုတ်ဖော်မိန့်ကြား ဟောမြွက်သောဘုရားသည်။ သစေ အသိ၊ အကယ်စင်စစ် ဖြစ်ခဲ့ငြားအံ့။ ဝေ- သတိ၊ ဤသို့ဖြစ်သည်ရှိသော်။ အဟံ၊ ထုတ်မြတ်ပဋိသမ္ဘိဒါညာဉ် ရည်သန်ပြုလုပ်

အကျွန်ုပ်သည်။ ဓမ္မပဒဗ္ဗတ္တံ၊ အဋ္ဌကထာဆင့်လောင်း၊ ဓမ္မပဒ ဝတ္ထုကြောင်းကို။
ဝေ-ကေန္တေန၊ စင်စစ်အားဖြင့်။ ကရေ-ကရောမိ၊ မြန်မာ့သဘာဝ ဓမ္မပဒဟု
ဝတ္ထုတော်ကြီး အပြီးဖြစ်ရန် စီမံပြုလုပ် အားထုတ်လိုပါ၏။ ဝါ-အားထုတ်
လိုကြောင်း ခွင့်တောင်းပါ၏ဘုရား။

ရာဟုလပိတ၊ အမေယူကာ သိက္ခာစုံမက် တေဒဂ်သခင် အရှင်ရာဟုလာ၏
သမည်းတော်ချစ် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။ တံ၊ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား
သည်။ ဓမ္မပဒေါ၊ သတ္တဝါဝေနေ များဗိုလ်ခြေအား မသေအပြီး အမြိုက်တရား
ကြီးကို ပေးပြီး ပေးဆဲ ပေးမည်ဟဲဟု ပေးရဲပေးပိုင်ပေးနိုင်တော်မူသော ဘုရား
တရားသည်။ သစေ-အသိ၊ အကယ်စင်စစ် ဖြစ်ခဲ့ငြားအံ့။ ဧဝံ-သတိ၊ ဤသို့
ဖြစ်သည်ရှိသော်။ တံ၊ ဒုက္ခသည်မြင် ကြင်နာသနား ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည်။
သတံ-သန္တာနံ၊ ဒုက္ခသည်ဝင့် ကျွတ်လွတ်စေဟု ဝတ္ထုဓမ္မပဒဖန်ဖန် စိတ်သန်သန်
ဖြင့် ကျင့်ရန်တလှည့် ရှုကြည့်ဉာဏ်လောင်း စာပွဲပျော်သည့် သူတော်ကောင်း
တို့အား။ ဓမ္မပဒံ၊ ပေးသင့် ပေးနိုင် ပေးပိုင် ပေးထိုက် ပေးကောင်းသော တရား
အမြိုက်ကို။ ဝေ-ကေန္တေန၊ စင်စစ်အားဖြင့်။ ဒဒေ-ဒဒေယျာသိ၊ မိစ္ဆာဉာဏ်ရူး
ရံခါပူးလည်း ရာဟုတည်းဟု ထန်သည်ကြင်နာ ကရုဏာဖြင့် ရှုကာမြော်ဆ
မသေရအောင် ဝေငှတော် မူပါဘုရား။ ။ဣတိ၊ ဤသည်လျှင် ပဏာမ
ပဋိညာဉ်နှင့် သိမ်မွေ့သော ဥယျောဇဉ်တို့တည်း။

(ဤကျမ်းကို ညောင်လေးပင်နယ် တောရဂိုဏ်း ဥက္ကဋ္ဌမထေရ် အုတ်တွင်းဆရာတော် ကုရား
ကြီးက ကျေးဇူးများပေသည်ဟု ကျမ်းပြုအရှင်ကို ပုံနှိပ်ခွင့်ပြုသည်။)

အဋ္ဌကထာ ပဏာမ ပနိညာဉ် ဆယ်ဂါထာ စကားပြင်

- ၁ ကြီးစွာသော မောဟမှောင်ဖြင့် တွင်းပအောက်ထက် မြွေးယုက် အပ်သော သတ္တလောက၌ လောက၏ အဆုံးဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ကို မြင်သိပြီးသည်လည်း ဖြစ်တော်မူသော တောက်ထွန်းသော တန်ခိုးရှိ သည်လည်းဖြစ်တော်မူသော အကြင်ဘုရားရှင်သည် သူတော်ကောင်း တရားတည်းဟူသော ဆီမီးတန်ဆောင်ကို ညှိထွန်းတော်မူလေပြီ။
- ၂ ဘုန်းတော်အသရေ ဖြိုးဝေတော်မူသော ထိုဘုရားရှင်၏ ဘဝါးမြတ် ခြေတော်တို့ကို ဦးနှိမ်ညွတ်လျှိုး ငါရှိခိုး၏၊ ထိုဘုရားရှင်၏ သူတော် ကောင်းတရား ဆယ်ပါးကိုလည်း မြတ်နိုးကော်ရော် ငါပူဇော်၏၊ ထိုဘုရားရှင်၏တပည့်သားသံဃာအရိယာပုဂ္ဂိုလ်ရှစ်ယောက် အပေါင်း ကိုလည်း လက်အုပ်ချီမိုး ငါရှိခိုး၏။ ရှိခိုးပြီး၍ [ရေးသားမြက်ဆိုပေအံ့ ဟူသော စကားနှင့်ဆက်]
- ၃ ထိုထိုစက္ခုပါလမထေရ် စသည်တို့၏ ဖြစ်ပျက်ပုံကို အကြောင်းပြု၍ သင့်သောသဘောတရား မသင့်သောသဘောတရားတို့၌လည်း လွန်စွာ ကျွမ်းကျင်တော်မူထသော သူတော်ကောင်းတို့၏တရား နိဗ္ဗာန်နှင့် လည်း ပြည့်စုံတော်မူထသော နတ်လူတို့၏ဆရာ ဘုရားမြတ်စွာသည် တင့်တယ် ကောင်းမြတ်လှသော တရားအဆုံး အဆုံး၌ နိဗ္ဗာန်ရစေ တတ်သောကြောင့် ဓမ္မပဒမည်သော အကြင်ပါဠိတော်ကို-
- ၄ မဟာကရုဏာအဟုန်ဖြင့် ကောင်းစွာတိုက်တွန်းအပ်သော စိတ်နှလုံး တော် ရှိတော်မူလှသည်ဖြစ်၍ စင်စစ် နတ်လူတို့၏ နှစ်သက်ဝမ်းမြောက် ခြင်း တိုးပွားစေနိုင်လောက်အောင် ဟောကြားတော်မူလေပြီ။
- ၅ ဘုရားလက်ထက်တော်မူစ၍ ဆရာအဆက်ဆက်တို့သည် အဆင့်ဆင့် ဆောင်ယူအပ်သော သိမ်မွေ့နက်နဲလှသော ထိုဓမ္မပဒ ပါဠိတော်၏ အနက်ဖွင့်ရာ အဋ္ဌကထာသည် သိဟိဋ္ဌကျန်း၌ ကျန်းသူ ကျန်းသား တို့၏ ဘာသာစကားဖြင့် တည်နေခြင်းကြောင့် သိဟိဋ္ဌကျန်းသားမှ ကြွင်းကုန်သောသူတို့အား အကျိုးစီးပွား အပြည့်အစုံရခြင်းကို မပြီးစီး စေနိုင်လေသတည်း။

၆ ထိုအဋ္ဌကထာသည် အလုံးစုံသော လူအပေါင်းတို့၏ အကျိုးစီးပွား အပြည့်အစုံ ရခြင်းကို ပြီးစေနိုင်သည်ဖြစ်မှကား ကောင်းလေစွဟု တောင်းတလျက်ရှိသော ယဉ်ကျေးသော ကိုယ်နှုတ်နှလုံးလည်း ရှိတော် မူသော ကိုယ်နှင့်ညီတူ ညီမျှလည်း ပြုကျင့်တော်မူလေ့ရှိသော။

၇ ကုမာရကဿပ အမည်ရှိသော မထေရ်သည် ခိုင်ခံ့သော စိတ်နှလုံးဖြင့် သူတော်ကောင်းတရား အရှည်တည်တံ့ခြင်းကို လိုလားသူဟု ဖြစ်ရ ကား ငါဗုဒ္ဓဃောသကို ရိုရိုသေသေ ရှေးရှုဟောင်းပန်လေပြီ။

၈ ထိုသို့ တောင်းပန်အပ်သော ငါဗုဒ္ဓဃောသသည် သိဟိန္ဒုဘာသာ အဋ္ဌကထာကို အလွန်ကျယ်ဝန်းစွာဖြစ်သောစကားအစဉ်ကိုပယ်၍၎င်း၊ နှလုံးမွေ့လျော်ဘွယ်ရာ ဖြစ်သော ဘုရားဟော မာဂမ ဘာသာသို့ ဖာင်၍၎င်း။

၉ ထိုသိဟိန္ဒုဘာသာ အဋ္ဌကထာ၌ ထင်လင်းစွာ မပြုအပ်သော ဂါထာ တို့၏ ပုဒ်ကို သက်သက် သဒ္ဓါအားဖြင့် ထင်လင်းစွာ ဖွင့်ပြ၍၎င်း၊ ထင်လင်းစွာ ပြုအပ်သော ပုဒ်ကို အနက်အားဖြင့် ထင်လင်းစွာ ပြ၍၎င်း။

၁၀ ပညာရှိတို့၏သန္တာန်၌၊ ဝါ-သန္တာန်သို့ အနက်သဒ္ဓါကောင်းစွာမှီရသည် ဖြစ်၍ ဖြစ်သောစိတ်နှလုံး၏ နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ခြင်းကို မရောက် ရောက်အောင် ငါရွက်ဆောင်လျက် မာဂဗာသာဖြင့် ရေးသား မြွက်ဆိုပေအံ့၊ ဤသည်လျှင် ပဏာမနှင့် ပဋိညာဉ်တို့တည်း။

အဋ္ဌကထာ ပုဒ်ဖွင့်တို့သည် မာဂဗာသာ လေ့လာသူတို့အား လွန်စွာ ကျေးဇူးများသော်လည်း မြန်မာဘာသာဖြင့်သာ အသုံးပြုသူတို့အားကား တောဝေစရာ ရှုပ်ထွေးခြင်း ဖြစ်စေနိုင်သောကြောင့် ငါးရာငါးဆယ် ဇာတ်ဝတ္ထု စီရင်တော်မူသော မင်္ဂလာဘုံကျော် ညောင်ကန်ဆရာတော် ဘုရားကြီးတို့သည် ချန်ချင်း၍ မြန်မာဘာသာဖြင့်သာ ပေါ်လွင် ထင်ရှားအောင် စီရင်တော်မူကြ လေကုန်ပြီ၊ ဤဓမ္မပဒ ဝတ္ထုတော်ကြီး၌လည်း ထို့အတူ စီရင်ပြုလုပ် အားထုတ် ရပေလတ္တံ့၊ ဤကား မှာကြား သိစေခြင်းတည်း။

(အဘိဓမ္မာကြီး)



သုဓမ္မဝတီ

ဓမ္မပဒဝတ္ထုတော်ကြီး

ပဌမတွဲ



နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

၁-ယမကဝဂ်

၁-စက္ခုပါလမထေရ်ဝတ္ထု

မနောပုဗ္ဗင်္ဂမာ ဓမ္မာ၊ မနောသေဠာ မနောမယာ။

မနသာ စေ ပဒုဠေန၊ ဘာသတိ ဝါ ကရေတိ ဝါ။

တတော နံ ဒုက္ခမန္တေတိ၊ စက္ကံ ဝဟတော ပဒံ။

ဟူသော ဤတရား ဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ နေတော်မူစဉ် စက္ခုပါလ မထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

မဟာသုဝဏ္ဏ သူကြွယ်သည် သားဆုကို တောင်းခြင်း

သာဝတ္ထိပြည်၌ မဟာသုဝဏ္ဏမည်သော သူကြွယ်သည် ရှိသတတ်၊ ထိုသူကြွယ် သည် ကြွယ်ဂချမ်းသာ၏၊ များသော ဥစ္စာနှုတ် ရှိ၏၊ များသော စည်းစိမ် ရှိ၏၊

သားသွီးလည်း မရှိ၊ ထိုသူကြွယ်သည် တနေ့သ၌ ရေချိုးဆိပ်သို့ သွား၍ ရေချိုး ပြီး၍ ပြန်လာသည်ရှိသော် ခရီးအကြား၌ အရှက် အခက်နှင့် ပြည့်စုံသော တခုသော *တောစိုး သစ်ပင်ကို မြင်၍ ဤ သစ်ပင်ကို တန်ခိုးကြီးသော နတ်မင်းသည် သိမ်းဆည်း စောင့်ရှောက်အပ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့ ဟု အောက်မေ့၍ ထိုတောစိုး သစ်ပင်၏ အောက်အဘို့ကို သုတ်သင်စေလျက် တံတိုင်းဖြင့် ခြံရံ ခြင်းကို ပြုစေ၍ သဲကို ဖြန့်ကြဲပြီးမှ တံခွန် ကုက္ကားကို စိုက်ထောင်လျက် တောစိုးသစ်ပင်ကို တန်ဆာဆင်၍ လကျာရစ် လှည့်လည် ဦးတည်ပူဇော်သည်ကို ပြု၍ သားကို၎င်း၊ သွီးကို၎င်း ရသည်ရှိသော် သင်နတ်မင်းတို့အား ကြီးစွာသော ပူဇော်သက္ကာရကို ပြုပါအံ့ဟု ဆုတောင်းခြင်းကို ပြု၍ ဖဲသွားလေ၏။

သားရခြင်း

ထိုသို့ ဖဲသွားပြီးနောက် မကြာမြင့်မီပင် ထိုသူကြွယ် သူဌေး၏ မယား ဖြစ်သော သူဌေးကတော်ဝမ်း၌ ကိုယ်ဝန်သည် တည်ရှိလေ၏။ ထိုသူဌေးကတော် သည် ကိုယ်ဝန်တည်သော အဖြစ်ကို သိ၍ သူဌေးအား ပြောကြားလေ၏။ သူကြွယ်သူဌေးသည် သူဌေးကတော်အား ကိုယ်ဝန် အစောင့် အရှောက်ကို ပေး၏။ သူဌေးကတော်လည်း ဆယ်လလွန်သဖြင့် သားယောက်ျားကို ဖွား၏။

အမည်မှည့်ခြင်း

ထိုသတို့သားကို အမည်မှည့်သော နေ့၌ သူဌေးသည် မိမိစောင့်ရှောက် အပ်သော တောစိုး သစ်ပင်ကို မှီ၍ ရသောကြောင့် ထိုသတို့သားငယ်အား ပါလ ဟူသော အမည်ကို မှည့်၏။ ထိုသူဌေးကတော်သည် နောက်အဘို့၌ တပါးသော ဒုတိယ သားယောက်ျားကို ဖွားပြန်သည်ရှိသော် ထိုဒုတိယသား ငယ်အား စူဠပါလ ဟူသော အမည်ကိုမှည့်၍ ပဌမ သားကြီးအား မဟာပါလ ဟူသော အမည်ကို မှည့်ပြန်၏။

လောကီစည်းစိမ် ခံစားခြင်း

ထိုညီနောင် နှစ်ယောက်တို့သည် အရွယ်သို့ ရောက်ကုန်သည်ရှိသော် အိမ်ရာ ထောင်ခြင်း တည်းဟူသော အနှောင်အဖွဲ့ဖြင့် နှောင်ဖွဲ့ကုန်၏။ နောက်အဘို့၌

* တောစိုးသစ်ပင် ဟူသည်ကား သစ်ပင်အားလုံးတို့ အပေါ်၌ အုပ်စိုးသကဲ့သို့ တည်သော သစ်ပင်ကြီးတည်း။

(ဇာတိယအကြိမ်)

အမိအဘတို့ စုတေမနေ သေလွန်ကြကုန်၏။ အလုံးစုံသော စည်းစိမ် ဥစ္စာ ကိုလည်း ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်တို့သာလျှင် စီရင် အုပ်စိုးကြလေကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားနှင့် အနာထပိဏ်သူဌေးကြီး အကြောင်း

ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် မြတ်သော ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောကြား တော်မူပြီးသည် ဖြစ်၍ အစဉ်သဖြင့် ကြွလာတော်မူပြီးလျှင် အနာထပိဏ် သူဌေးကြီးသည် ငါးဆယ့်လေးကုဋေသော ဥစ္စာတို့ကို စွန့်လွှတ်၍ ဆောက်လုပ် အပ်သော ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကြီး၌ လူများအပေါင်းကို နတ်ရွာခရီး၌၎င်း၊ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ခရီး၌၎င်း တည်စေတော်မူလျက် သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် မယ်တော်ဘက်မှ ရှစ်သောင်း၊ ခမည်းတော်ဘက်မှ ရှစ်သောင်း၊ ဤ တသိန်း ခြောက်သောင်းသော ဆွေတော် မျိုးတော်တို့ ဆောက်လုပ်အပ်သော နိဂြောဓာရုံ ကျောင်းတော်ကြီး၌ တဝါသာလျှင် ဝါဆို တော်မူ၏။ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် ဆောက်လုပ်အပ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း တော်ကြီး၌ တဆယ့်ကိုးဝါတို့ပတ်လုံး ဝါဆိုတော်မူ၏။ ဝိသာခါ ဒါယိကာမကြီး သည် နှစ်ဆယ့်ခုနစ်ကုဋေသော ဥစ္စာတို့ကို စွန့်သဖြင့် ဆောက်လုပ်အပ်သော ပုဗ္ဗာရုံ ကျောင်းတော်ကြီး၌ ခြောက်ဝါပတ်လုံး ဝါဆိုတော်မူ၏။ ဤသို့လျှင် အနာထပိဏ်သူဌေးနှင့် ဝိသာခါ ဟူသော နှစ်ဦးသော အမျိုးတို့၏ ကျေးဇူး များသည်၏ အဖြစ်ကို စွဲ၍ သာဝတ္ထိပြည်ကို မှီလျက် နှစ်ဆယ့်ငါးဝါတို့ပတ်လုံး ဝါဆိုတော်မူ၏။ အနာထပိဏ် သူဌေးကြီးသည်၎င်း၊ ဝိသာခါ ဒါယိကာမ ကြီးသည်၎င်း နေ့တိုင်း တနေ့နှစ်ကြိမ် အမြဲ မြတ်စွာဘုရားအား ဆည်းကပ် စားခြင်းငှါ သွားရောက်ကြကုန်၏။ သွားရောက်ကုန်သော်လည်း သာမဏေ ငယ်တို့သည် ငါတို့လက်တို့ကို ကြည့်ကုန်သတ္တံ့ဟု နှလုံးသွင်းကုန်လျက် တစုံ တရာ လှဘွယ်မပါဘဲ မသွားစဘူးကုန်၊ နံနက်အခါ၌ သွားကုန်သည်ရှိသော် ခဲဘွယ်ဘောဇဉ် အစရှိသည်တို့ကို ယူ၍သာလျှင် သွားကြကုန်၏။ ညနေချမ်း အခါ၌ သွားကုန်သည်ရှိသော် ငါးပါးသော ဆေးဘို့ကို၎င်း၊ ရှစ်ပါးသော အဖျော်တို့ကို၎င်း ယူ၍သာလျှင် သွားကြကုန်၏။ ထိုအနာထပိဏ်၊ ဝိသာခါ တို့၏ အိမ်တို့၌ကား နှစ်ထောင် နှစ်ထောင်သော ရဟန်းတို့အဘို့ အမြဲ

(တဘိယဒေကြိမ်)

ဓမ္မပဒဝတ္ထုတော်ကြီး ပဌမတွဲ

ခင်းထားအပ်ကုန်သော နေရာရှိကုန်သည်သာလျှင် ဖြစ်ကုန်၏။ ဆွမ်း၊ အဖျော်၊ ဆေးတို့တွင် အကြင်ရဟန်းသည် အကြင်ပစ္စည်းကို အလိုရှိ၏။ ထိုရဟန်းအား ထိုပစ္စည်းကို အလိုရှိတိုင်း ပြည့်စုံအောင် လှူသည်သာတည်း။ ထိုအနာထပိဏ်၊ ဝိသာခါတို့တွင် အနာထပိဏ် သူဌေးသည် တနေ့မျှလည်း မြတ်စွာဘုရားကို ပြဿနာကို မမေး မလျှောက်စဘူး။ အဘယ်ကြောင့် မမေး မလျှောက်သနည်း ဟူမူကား မြတ်စွာဘုရားသည်ကား ဘုရားဖြစ်၍ သိမ်မွေ့ နူးညံ့တော်မူ၏။ မင်းဖြစ်၍ သိမ်မွေ့ နူးညံ့တော်မူ၏။ ဤသူကြွယ်သည် ငါ့အား ကျေးဇူးဥပကာရ များလှပေသည်ဟု နှလုံးဆွင်းတော်မူလျက် ငါ့အား တရားစကား ဟောကြား တော်မူသည်ရှိသော် ပင်ပန်းရာ၏ဟု ထိုအနာထပိဏ် သူဌေးကြီးသည် မြတ်စွာ ဘုရား၌ လွန်ကဲစွာ ချစ်ကြည် မြတ်နိုးခြင်းကြောင့် ပြဿနာကို မမေးမလျှောက် သတည်း။ မြတ်စွာဘုရားသည်ကား ထိုသူဌေးသည် ရှေ့တော်မှောက်သို့ ရောက်၍ ထိုင်နေကာမျှလျှင် ဤအနာထပိဏ်သူဌေးသည် ငါ့ကို မစောင့်ရှောက်အပ်သော အရာ၌ စောင့်ရှောက်၏။ ငါသည် ကမ္ဘာတသိန်း အလွန်ရှိသောလေးအသင်္ချေတို့ ပတ်လုံး တန်ဆာဆင်ခြင်းနှင့် ယှဉ်သော မိမိ၏ ဦးခေါင်းတော်ကို ဖြတ်၍ မျက်စိတို့ကို ထုတ်လျက် နှလုံးသားကို နုတ်၍ အသက်နှင့်တူသော သား မယား ကို စွန့်လွှတ်၍ ပါရမီတို့ကို ဖြည့်ခဲ့တိုင်း သူတပါးတို့အား တရားဟောခြင်း အကျိုးငှါသာလျှင် ဖြည့်ကျင့်၏။ ဤ အနာထပိဏ်သူဌေးကား ငါ့ကို မစောင့် ရှောက်အပ်သော အရာဌာန၌ စောင့်ရှောက်၏ဟု တခုသော တရားဒေသနာကို ဟောတော်မူသလျှင်ကတည်း။

ထိုအခါ သာဝတ္ထိပြည်၌ ခုနစ်ကုဋေသော လူတို့သည် နေကုန်၏။ ထိုလူတို့ တွင် မြတ်စွာဘုရား တရားတော်ကို ကြားနာရ၍ ငါးကုဋေမျှလောက်သော လူတို့သည် သောတာပန်စသော အရိယာ သာဝကတို့ ဖြစ်ကြကုန်၏။ နှစ်ကုဋေ မျှလောက်သော လူတို့သည် ပုထုဇဉ်တို့ ဖြစ်ကြကုန်၏။ ထိုလူတို့တွင် အရိယာ သာဝကတို့အား နှစ်ပါးသောကိစ္စသာ ရှိကုန်၏။ နံနက်အခါ၌ အလှူကို လှူကြ ကုန်၏။ ညနေချမ်းအခါ၌ နံ့သာ၊ ပန်းစသည်ကို လက်စွဲကုန်လျက် သင်္ကန်းလျှာ ပုဆိုး၊ ဆေး၊ အဖျော် စသည်တို့ကို ယူကုန်၍ တရားနာအံ့သောငှါ သွားကြ ကုန်၏။ (ဤကား နှစ်ပါးသော ကိစ္စတည်း။)

(တဘိယအကြိမ်)

မဟာပါလသည် ဘုရားနှင့်တွေ့၍ ရဟန်းပြုခြင်း

ထိုအခါ တနေ့သ၌ မဟာပါလသည် ပန်း၊နံ့သာ စသည်ကို လက်စွဲကုန်လျက် မြတ်စွာဘုရား ကျောင်းတော်သို့ သွားကုန်သော အရိယာ သာဝကတို့ကို မြင်ရကား ဤလူများအပေါင်းသည် အဘယ်အရပ်သို့ သွားသနည်းဟု မေးသည် ရှိသော် တရားနာအံ့သောငှါ သွားသတည်းဟူသော စကားကို ကြားလျှင် ငါသည်လည်း သွားအံ့ဟု ကြံ၍ လိုက်သွားလျက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးမှ ပရိသတ် အစွန်အဖျား၌ နေလေ၏။

ဘုရားတို့ မည်သည်ကား တရားဟောတော် မူကုန်သည်ရှိသော် သရဏဂုံ တည်ခြင်း၊ သီလဆောက်တည်ခြင်း၊ ရှင်ရဟန်းပြုခြင်း အစရှိသည်တို့၏ ဥပနိဿယ အကြောင်းကို ကြည့်တော်မူ၍ တရားနာပုဂ္ဂိုလ် အလို၏ အစွမ်းအားဖြင့် တရားဟောတော်မူကုန်၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုနေ့၌ မဟာပါလ၏ ဥပနိဿယကို ကြည့်တော်မူ၍ တရားဟောတော် မူသည်ရှိသော် အစဉ်အတိုင်း သော တရားစကားကို ဟောကြားတော်မူ၏။ အစဉ်အတိုင်းသော တရားစကား ဟူသည် အဘယ်နည်းဟူမူကား ဒါနနှင့်စပ်သော တရားစကားကို၎င်း၊ သီလနှင့် စပ်သော တရားစကားကို၎င်း၊ နတ်ရွာနှင့်စပ်သော တရားစကားကို၎င်း၊ ကာမ ဂုဏ်တို့၏ အပြစ်ကို၎င်း၊ ယုတ်ညံ့ခြင်းကို၎င်း၊ ညစ်နွမ်းခြင်းကို၎င်း၊ ထိုကာမဂုဏ် တို့မှ ထွက်မြောက်ခြင်း၌ အကျိုးအာနိသင်ကို၎င်း ပြလျက် ဟောကြားတော် မူ၏။ ထိုတရားစကားကို ကြားနာရ၍ မဟာပါလ သူကြွယ်သည် ဤသို့ ကြံ၏။ တမလွန်ဘဝသို့ သွားသောသူ၏ နောက်သို့ သားသွီးတို့သည်၎င်း၊ ညီအစ်ကို တို့သည်၎င်း၊ စည်းစိမ် ဥစ္စာတို့သည်၎င်း မလိုက်ကုန်၊ ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း မိမိနှင့် အတူတကွ မလိုက်၊ ငါ့အား လူတို့ဘောင်၌ နေခြင်းဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်း၊ ရဟန်းပြုအံ့ဟု ကြံ၏။ ထို မဟာပါလ သူကြွယ်သည် တရားတော်ကို ဟောတော်မူပြီးသည့် အဆုံး၌ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ကပ်၍ ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်၏။ ထိုအခါ ထိုမဟာပါလသူကြွယ်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် သင့်အား တစုံတယောက် ပန်ကြားသင့် ပန်ကြားထိုက်သော ဆွေမျိုးဉာတိ ရှိသေးသလော ဟု မေးတော်မူလျှင် မြတ်စွာဘုရား ဘုရားတပည့်တော်အား ညီငယ်တယောက် ရှိပါ၏ဟု နားတော်လျှောက်သော် ထိုသို့ဖြစ်မှု ထိုညီငယ်ကို ပန်ကြားဦးလော့ဟု

(တတိယအကြိမ်)

မိန့်တော်မူ၏။ ထိုမဟာပါလ သူကြွယ်သည် ကောင်းလှပါပြီ ဘုရားဟု ဝန်ခံ၍
 မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးမှ အိမ်သို့ပြန်သွား၍ ညီကို ခေါ်ပြီးလျှင် ငါ၏ညီချစ်
 ဤငါ၏အိမ်၌ သက်ရှိ၊ သက်မဲ့ တစ်စုံတစ်ခုသော ဥစ္စာသည်ရှိ၏။ ထိုအလုံးစုံသော
 ဥစ္စာသည် သင်၏ တာဝန်တည်း။ ထိုဥစ္စာကို ခံစား သုံးဆောင်ရစ်လော့ဟု ဆို၏။
 နောင်တော်ကိုကား အသို့ပြုမည်နည်းဟု မေးလျှင် ငါကား မြတ်စွာဘုရား
 အထံ၌ ရဟန်းပြုအံ့ဟု ဆို၏။ နောင်တော် အသို့ ဆိုသနည်း၊ နောင်တော်သည်
 အကျွန်ုပ်၏မိခင်သေလွန်ပြီးနောက် မိခင်သဘွယ်ဖြစ်၏။ ဘခင်သေလွန်ပြီးနောက်
 ဘခင်သဘွယ်ဖြစ်၏။ နောင်တော်သည် အိမ်၌ များစွာသော စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို
 ရအပ်၏။ အိမ်၌နေလျက်သာ ကောင်းမှုတို့ကို ပြုခြင်းငှါ တတ်ကောင်းပါ၏။
 ဤသို့ ရဟန်းမပြုပါလင့်ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ မဟာပါလသူကြွယ်သည် ညီချစ်
 ငါကား မြတ်စွာဘုရား၏ တရားဒေသနာတော်ကို ကြားနာရသောကြောင့်
 အိမ်ရာထောင်သော လူ့ဘောင်၌ နေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ မြတ်စွာဘုရားသည်
 အလွန်သိမ်မွေ့ နူးညံ့သော လက္ခဏာယာဉ်သုံးပါးသို့ တင်၍ အစ၊ အလယ်၊
 အဆုံး၏ ကောင်းခြင်းနှင့်ပြည့်စုံသော တရားကို ဟောတော်မူအပ်ပြီ။ ထိုတရားကို
 အိမ်ရာထောင်သော လူ့ဘောင်၌နေသဖြင့် ဖြည့်ကျင့်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ ညီချစ်
 ရဟန်းပြုပါအံ့ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ ညီငယ်သည် နောင်တော် နောင်တော်ကား
 ပျိုမြစ်နုနယ် ငယ်ရွယ်သောသူပင် ဖြစ်သေး၏။ ဆိုင်းငံ့ပါဦး၊ ကြီးရင့်သောကာလ
 ရဟန်းပြုရလတ္တံ့ဟု ဆိုသော် ညီချစ် ကြီးရင့်သောသူအား မိမိလက်ခံခြေတို့သည်
 ပင် မိမိအလိုသို့ မလိုက်ကုန်၊ ဆွေမျိုးတို့ သည်ကား အဘယ်ဆိုဘွယ်ရာ ရှိအံ့နည်း၊
 ထို့ကြောင့် ငါကား သင့်စကားကို မလိုက်နာအံ့၊ ရဟန်း အကျင့်ကိုသာ
 ကောင်းစွာ ဖြည့်ကျင့်တော့အံ့ဟု ဆို၍ ဤဂါထာကို ရွတ်ဆို၏။

ဇရာ ဇဇ္ဇရိတာ ဟောန္တိ၊ ဟတ္ထပါဒါ အနဿဝါ။
 ယဿ သော ဝိဟတတ္ထာမော၊ ကထံ ဓမ္မံ စရိဿတိ။

ဘော စူဠပါလ၊ အို ညီငယ်စူဠပါလ။ ယဿ၊ အကြင်သူ၏။ ဟတ္ထပါဒါ၊
 လက်၊ ခြေ တို့သည်။ ဇရာ ဇဇ္ဇရိတာ၊ ဇရာ တရားကြောင့် အိုမင်း ဆွေးမြေ့
 (ဇာတိယအကြိမ်)

ကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ အနုဿဝါ၊ မိမိအလိုသို့ မလိုက်ကုန်။
ဝိဟတတ္ထာမော၊ ကင်းသော ခွန်အားရှိသော။ သော၊ ထိုသူသည်။ ကထံ၊
အသို့မ၍။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရိဿတိ၊ ကျင့်နိုင်လတ္တံ့နည်း။

ငါ့ညီ စူဠပါလ ငါကား ရဟန်းပြုအံ့သည်သာလျှင်တည်းဟုဆို၍ ညီစူဠပါလ
သည် ငိုကြွေးမြည်တမ်းစဉ်ပင် မြတ်စွာဘုရား အထံသို့ သွားပြီးလျှင် ရဟန်း
အဖြစ်ကို တောင်းပန်၍ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရလေသတည်း။

ဘုရားထံ၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းတောင်းခြင်း

ရဟန်းအဖြစ်ကိုရပြီးသော အရှင် မဟာပါလသည် ဆရာ ဥပဇ္ဈာယ်တို့၏
အထံ၌ ငါးဝါပတ်လုံးနေ၍ ဝါကျွတ်သည်ရှိသော် ပဝါရဏာပြု၍ မြတ်စွာဘုရား
အထံသို့ ချဉ်းကပ်ရှိခိုးလျက် မြတ်စွာဘုရား ဤသာသနာတော်၌ * ဓုရတို့သည်
အဘယ်မျှ ရှိပါသနည်းဟု မေးလျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ချစ်သားရဟန်း
ဂန္ထဓုရဂုဏ်း၊ ဝိပဿနာဓုရဂုဏ်း ဤသို့အားဖြင့် ဓုရနှစ်ပါးကိုသာရှိ၏ဟု မိန့်တော်မူ
၏။ ထိုအခါ မဟာပါလမထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရား ဂန္ထဓုရသည် အဘယ်ပါနည်း၊
ဝိပဿနာဓုရသည် အဘယ်ပါနည်းဟု မေးလျှောက်သော် မိမိပညာနှင့်လျော်စွာ
တခုသော နိကာယ်ကိုဂုဏ်း၊ နှစ်ခုသော နိကာယ်တို့ကိုဂုဏ်း၊ အလုံးစုံသော ပိဋကတ်
သုံးပုံဟု ဆိုအပ်သော ဘုရားစကားတော်ကိုဂုဏ်း သင်ယူ၍ ထိုပိဋကတ်သုံးပုံကို
ဆောင်ခြင်း၊ အံခြင်း၊ ပို့ချခြင်းသည် ဂန္ထဓုရမည်၏။ ပေါ့ပါးသော အသက်မွေးခြင်း
ရှိသည်ဖြစ်၍ ဆိတ်ငြိမ်သော ကျောင်းအရပ်၌ မွေ့လျော်သော ရဟန်း၏ မိမိ
ကိုယ်၌ ကုန်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်း ခယ ဝယ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ဖြစ်စေ၍ အမြဲမပြတ်
အထပ်ထပ် လုံ့လပြုသည်၏ အစွမ်းဖြင့် ဝိပဿနာကို ပွားစေလျက် အရဟတ္တ
ဖိုလ်ကို ယူခြင်းသည် ဝိပဿနာဓုရ မည်၏ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မဟာပါလ
မထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်ကား ကြီးရင့်သော ကာလ၌သာ
ရဟန်းပြုခြင်းကြောင့် ဂန္ထဓုရကို အားထုတ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ပါ။ ဝိပဿနာဓုရကို
ဖြည့်ကျင့်ပါအံ့၊ တခုသော ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို စီးဖြန်းပွားများရန် ဟောတော်
မူပါဘုရားဟု လျှောက်၏။

* ဓုရဟူသည်ကား မလုပ်မနေရ ကေနဆောင်ရွက်ရမည့် အလုပ်တာဝန်တည်း။
(ဇာတိယအကြိမ်)

တရားအားထုတ်ရန် ပစ္စန္ဓရစ်ရွာသို့ ကြွခြင်း

ထိုအခါ မဟာပါလ မထေရ်အား မြတ်စွာဘုရားသည် အရဟတ္တဖိုလ်တိုင် အောင်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို ဟောတော်မူ၏။ ထိုမဟာပါလ မထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးဦးချပြီးမှ မိမိနှင့်တကွ သွားဘော်ဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့ကို ရွာသည်ရှိသော် ခြောက်ကျိပ်မျှသော ရဟန်းတို့ကိုရ၍ ထိုခြောက်ကျိပ်သော ရဟန်းတို့နှင့် အတူတကွ ထွက်လျက် ယူဇနာ တရာ့နှစ်ဆယ်ရှိသော ခရီးသို့ သွား၍ တခုသော ပစ္စန္ဓရစ်ရွာကြီးသို့ ရောက်လျှင် ထိုရွာကြီး၌ အခြံအရံနှင့် တကွ ဆွမ်းအလို့ငှါဝင်၏။ လူတို့သည် ဝတ်နှင့်ပြည့်စုံသော ရဟန်းတို့ကို မြင်ကြ ကုန်သည်ဖြစ်၍သာလျှင် ကြည်ညိုနှစ်သက်သော စိတ်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ နေရာတို့ကို ခင်းစေ၍ နေစေပြီးလျှင် မှန်မြတ်သော ခဲဘွယ်ဘောဇဉ် အာဟာရတို့ဖြင့် လုပ်ကျွေး၍ အရှင်ဘုရားတို့ အရှင်ကောင်းတို့သည် အဘယ်အရပ်သို့ ကြွကြ ပါကုန်အံ့နည်းဟု မေးလျှောက် ကုန်လတ်သော် ဒါယကာတို့ သပ္ပာယ်ဖြစ်၍ ချမ်းသာရာအရပ်သို့ သွားကြကုန်အံ့ဟု ပြန်ကြားကုန်လျှင် ပညာရှိသောလူတို့သည် အရှင်ကောင်းတို့အား ဝါဆိုကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို ရွာကုန်၏ဟု သိ၍ အရှင်ဘုရားတို့ အရှင်ကောင်းတို့သည် ဤဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး ဤအရပ်ဒေသ၌ အကယ်၍ သီတင်းသုံးကြကုန်သည် ဖြစ်ပါအံ့၊ တပည့်တော်တို့သည် သရဏဂုံတို့၌ တည်၍ သီလတို့ကို ဆောက်တည်ရပါကုန်အံ့ဟု လျှောက်ကုန်၏။ ထိုခြောက်ကျိပ်သော ရဟန်းတို့သည်လည်း ငါတို့ကား ဤဒါယကာတို့ကို မှီ၍ ဘဝမှ လွတ်မြောက်ခြင်းကို ပြုကုန်အံ့ဟု သည်းခံကြကုန်၏။ လူတို့သည် ထိုရဟန်းတို့၏ ပဋိညာဉ်ကိုယူလျက် ကျောင်းကို သုတ်သင်၍ ညဉ့်သန့်ရာ နေ့သန့်ရာ အရပ်တို့ကို ပြည့်စုံစေ၍ လှူကုန်၏။ ထိုခြောက်ကျိပ်သော ရဟန်းတို့သည် မပြတ် ထိုရွာသို့သာလျှင် ဆွမ်းအလို့ငှါ ဝင်ကုန်၏။ ထိုအခါ ဆေးသမား တယောက်သည် ရဟန်းတို့သို့ ကပ်၍ အရှင်ဘုရားတို့ များစွာကုန်သော သူတို့၏ နေရာအရပ်၌ မချမ်းသာခြင်း မည်သည်လည်း ဖြစ်တတ်၏။ ထို မချမ်းမသာ ရောဂါဖြစ်သည်ရှိသော် တပည့်တော်အား အမိန့်ရှိတော်မူကြပါ။ ဆေးကုစား ပါမည်ဘုရားဟု ဘိတ်ကြား လျှောက်ထားလေ၏။

(တထိယအကြိမ်)

မဟာပါလမထေရ်သည် အိပ်ခြင်း ဣရိယာပုထ်ကို ပယ်ခြင်း

မဟာပါလ မထေရ်သည်လည်း ဝါဆိုသောနေ့၌ ထိုရဟန်းတို့ကို ခေါ်၍ ငါ့သျှင်တို့ ဤဝါတွင်း သုံးလပတ်လုံး အဘယ်မျှလောက်ကုန်သော ဣရိယာပုထ်တို့ဖြင့် လွန်စေကုန်အံ့နည်းဟု မေး၏။ အရှင်ဘုရား လေးပါးကုန်သော ဣရိယာပုထ်တို့ဖြင့်လွန်စေပါကုန်အံ့ဟု လျှောက်လျှင် ငါ့သျှင်တို့ဤဣရိယာပုထ် လေးပါးတို့ဖြင့် လွန်စေခြင်းသည် အဘယ်မှာ လျှောက်ပတ်အံ့နည်း။ မမေ့ မလျော့သောသူတို့ ဖြစ်ထိုက်သည် မဟုတ်ပါလော။ ငါတို့သည် သက်တော် ထင်ရှားရှိသော မြတ်စွာဘုရား အထံတော်မှ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ယူ၍ လာကုန်၏။ ဘုရားတို့မည်သည်ကား မေ့လျော့ခြင်းဖြင့် နှစ်သက်စေခြင်းငှါ မတတ်နိုင် ကောင်းသော အလိုဖြင့်သာ နှစ်သက်စေအပ်ကုန်၏။ မေ့လျော့သော သူအား ကား အပါယ်လေးဘုံတို့သည် မိမိအိမ်နှင့်တူကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ မမေ့မလျော့ ဖြစ်ကြပါကုန်လော့ဟု ဆိုလျှင် အရှင်ဘုရား အရှင်ဘုရားတို့သည် အဘယ် မျှလောက်သော ဣရိယာပုထ်တို့ဖြင့် လွန်စေကုန်အံ့နည်းဟု မေးလျှောက် ကုန်သော် ငါ့သျှင်တို့ ငါကား သုံးပါးသော ဣရိယာပုထ်တို့ဖြင့် လွန်စေအံ့။ ကျောက်ကုန်းကို မဆန့် မအိပ်စက်အံ့ဟု ဆိုလျှင် အရှင်ဘုရား ကောင်းလှပါ၏။ မမေ့မလျော့ ဖြစ်တော်မူပါလော့ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

မဟာပါလမထေရ်၏ မျက်စိရောဂါ ဖြစ်ခြင်း

ထိုအခါ အိပ်စက်ခြင်း မပြုသော အရှင် မဟာပါလ မထေရ်အား ဝါဆိုလ လွန်၍ ဝါခေါင်လသို့ ရောက်လျှင် မျက်စိရောဂါ ဖြစ်ခဲ့၏။ အိုးပေါက် အိုးကဲ့မဲ့ ယိုကျသော ရေအလျဉ်ကဲ့သို့ မျက်စိတို့မှ မျက်ရေ အလျဉ်တို့သည် တသွင်သွင် ယိုစီးလျက် ကျကုန်၏။ ထိုမဟာပါလ မထေရ်သည် ညဉ့်သုံးယာမ် ပတ်လုံး ရဟန်းတရားကို အားထုတ်၍ အရုဏ်တက်သည်ရှိသော် တိုက်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်၍ နေတော်မူ၏။ ရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းခံချိန် တန်သောအခါ၌ မထေရ်အထံသို့ သွားပြီးလျှင် ဆွမ်းခံချိန်တန်ပါပြီဘုရားဟု လျှောက်ကြားကြကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူကုန်လော့ဟု မိမိသပိတ်သင်္ကန်းကို ယူစေ၍ ထွက်လေ၏။ ရဟန်းတို့သည် ထိုမဟာပါလ မထေရ်၏ မျက်စိတို့မှ ယိုစီး၍

ကျသော မျက်ရေပေါက်တို့ကို မြင်လျှင် အရှင်ဘုရား ဤမျက်ရေယိုခြင်းသည် အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟု မေးလျှောက်ကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ ငါ၏မျက်စိတို့ကို လေတို့သည် ထိုးကုန်၏ဟု ဆိုလျှင် အရှင်ဘုရား ဆေးသမားသည် ဘိတ်ကြားအပ်သည် မဟုတ်ပါလော့။ ထိုဆေးသမားအား အကြောင်းကြားပါအံ့ဟုဆိုလျှင် ငါ့သျှင်တို့ ကောင်း၏ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဆေးသမားဖြင့် ကုစေခြင်း

ရဟန်းတို့သည် ဆေးသမားအား အကြောင်းကြားလျှင် ဆေးသမားသည် ဆီကိုချက်၍ ပို့စေ၏။ မထေရ်သည် နှာခေါင်း၌ ဆီကိုသွန်းလောင်းသည်ရှိသော် ထိုင်လျက်သာလျှင် သွန်းလောင်း၍ ရွာတွင်းသို့ ဆွမ်းခံင်လေ၏။ ဆေးသမားသည် မဟာပါလ မထေရ်ကို မြင်လျှင် အရှင်ဘုရား အရှင်မြတ်၏ မျက်စိတို့ကို လေထိုး၏ဟူသည် မှန်ပါသလားဟု မေးလျှောက်၏။ ဒါယကာ မှန်၏ဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် အရှင်ဘုရား တပည့်တော်သည် ဆီကို ချက်၍ ပို့အပ်ပြီ။ အရှင်ဘုရားတို့ နှာခေါင်း၌ သွန်းလောင်းပါ၏လော့ဟု မေးလျှောက်သော် ဒါယကာ သွန်းလောင်း၏ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ယခုအခါ၌ အသို့ရှိပါသနည်းဟု မေးလျှောက်သော် ဒါယကာ နာကျင်မြဲ နာကျင်သည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဆေးသမားသည် ငါကား တကြိမ်မျှ ခတ်ခြင်းဖြင့်သာလျှင် ပျောက်ငြိမ်းစေခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော ဆီကို ပို့အပ်ပြီ။ အဘယ့်ကြောင့် ရောဂါမငြိမ်းသနည်းဟု ကြံပြီးလျှင် အရှင်ဘုရား အရှင်ဘုရားတို့သည် ထိုင်၍တည်း ဆီကို သွန်းလောင်းသလော့။ အိပ်၍တည်း ဆီကို သွန်းလောင်းသလော့ဟု မေးလျှောက်၏။ မထေရ်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေလေ၏။ အဖန်ဖန် မေးအပ်သော်လည်း စကားမဆိုဘဲ နေလေ၏။ ထိုဆေးသမားသည် ကျောင်းသို့ သွား၍ မထေရ်၏ နေရာအရပ်ကို ကြည့်အံ့ဟု ကြံ၍ အရှင်ဘုရား ဤသို့ဖြစ်လျှင် ကြွတော်မူပါတော့ဟု မထေရ်ကို လျှောက်ကြားလိုက်ပြီးမှကျောင်းသို့သွား၍ မထေရ်၏နေရာအရပ်ကိုကြည့်သည် ရှိသော် စကြံသွားရာ ထိုင်ရာ အရပ်ကိုသာ မြင်၍ အိပ်ရာအရပ်ကို မမြင်သောကြောင့် အရှင်ဘုရား အရှင်ဘုရားတို့ကား ထိုင်၍တည်းဆီကိုသွန်းလောင်းသလော့။ အိပ်၍တည်း ဆီကို သွန်းလောင်းသလော့ဟု မေးလျှောက်လေ၏။ မထေရ်သည် ဆိတ်ဆိတ်သာ နေလေ၏။ ထိုအခါ ဆေးသမားသည် အရှင်ဘုရား

(ဓာတိယအကြိမ်)

ဤသို့ မပြုပါလင့်၊ ရဟန်းတရားမည်သည်ကား ကိုယ်ကို မျှတသဖြင့် ပြုခြင်းငှါ တတ်ကောင်း၏။ အိပ်၍ သွန်းလောင်းတော်မူပါကုန်ဟု အဖန်ဖန် တောင်းပန် ပါသော် ဒါယကာ သင်သွားလေဦး၊ တိုင်ပင်၍ သိရအံ့ဟု ဆေးသမားကို လှုတ်လိုက်၏။

မိမိကိုယ်ခန္ဓာနှင့် တိုင်ပင်ခဏ်း

ထိုရွာ၌ မထေရ်၏ အဆွေအမျိုးတို့သည်လည်း မရှိ၊ တမိသားချင်း ညီရင်း အစ်ကိုတို့သည်လည်း မရှိ၊ အဘယ်သူနှင့် တိုင်ပင်အံ့နည်း၊ ကရုဇကာယနှင့် အတူ တကွ တိုင်ပင်လိုသည်ဖြစ်၍ ငါ့သျှင် ပါလိတ သင်သည် ဆိုလော့၊ သင်ကား မျက်စိတို့ကိုပင် ကြည့်အံ့လော့၊ သို့တည်းမဟုတ် ဘုရားရှင် သာသနာတော် ကိုတည်း ကြည့်အံ့လော့၊ အစမထင်သော သံသရာဝဋ်၌ သင်၏ မျက်စိ ကန်းခြင်းကို ရေတွက်နိုင်ခြင်းမည်သည် မရှိ၊ အရာ၊ အထောင်မက များပြားလှ စွာသော ဘုရားတို့သည် လွန်လေကုန်ပြီ၊ ထိုဘုရားတို့တွင် တဆူသော ဘုရားရှင် သည်လည်း မျက်စိကန်းခြင်းကို ပိုင်းခြားတော်မမူနိုင်၊ ယခုအခါ ငါသည် ဤဝါတွင်း သုံးလပတ်လုံး မအိပ်ဘဲနေတော့အံ့ဟု ဆောက်တည်၍ ဝါတွင်း သုံးလပတ်လုံး မပြတ်လျှင် လုံ့လပြုတော့အံ့၊ ထို့ကြောင့် သင်ပါလိတ၏ မျက်စိ တို့သည် ပျက်မှုလည်း ပျက်စေကုန်၊ ကွဲမှုလည်း ကွဲစေကုန်၊ ဘုရားရှင်၏ ဆုံးမ ခြင်းကိုသာ ဆောင်ယူလေလော့၊ မျက်စိကို မဆောင်ယူလေလင့်၊ ဤသို့တိုင်ပင်၍ မဟာဘုတ် လေးပါးလျှင် မှီရာရှိသောကိုယ်ကို ဆုံးမတော်မူလိုသော မဟာပါလ မထေရ်သည် ဤဂါထာတို့ကို ရွတ်ဆိုလေ၏။

မိမိကိုယ်ကို ဆုံးမခြင်း

စက္ခုနိ ဟာယန္တု မမာယိတာနိ၊
သောတာနိ ဟာယန္တု တထေဝ ကာယော။
သဗ္ဗမ္ပိဒံ ဟာယတု ဒေဟနိဿိတံ၊
ကိံကာရဏာ ပါလိတ တံ ပမဇ္ဇသိ။

(တတိယအကြိမ်)

စက္ခုနိ ဇီရန္တု မမာယိတာနိ၊
 သောတာနိ ဇီရန္တု တထေဝ ကာယော။
 သဗ္ဗမိဒံ ဇီရတု ဒေဟနိဿိတံ၊
 ကိံကာရဏာ ပါလိတ တံ ပမဇ္ဇသိ။

စက္ခုနိ ဘိဇ္ဇန္တု မမာယိတာနိ၊
 သောတာနိ ဘိဇ္ဇန္တု တထေဝ ကာယော။
 သဗ္ဗမိဒံ ဘိဇ္ဇတု ဒေဟနိဿိတံ၊
 ကိံကာရဏာ ပါလိတ တံ ပမဇ္ဇသိ။

ပါလိတ၊ ငါ့သျှင်ပါလိတ။ မမာယိတာနိ၊ မရက်မစက် နှစ်သက် မြတ်နိုးအပ် ကုန်သော။ စက္ခုနိ၊ မျက်စိတို့သည်။ ဟာယန္တု၊ ဆုတ်ယုတ်မှုလည်း ဆုတ်ယုတ် စေကုန်။ သောတာနိ၊ နားတို့သည်။ ဟာယန္တု၊ ဆုတ်ယုတ်မှုလည်း ဆုတ်ယုတ် စေကုန်။ တထေဝ၊ ထို့အတူပင်။ ကာယော၊ ဤ ခန္ဓာကိုယ်သည်၎င်း။ ဒေဟနိဿိတံ၊ ခန္ဓာကိုယ်ကို မှီ၍ဖြစ်သော။ ဣဒံ သဗ္ဗမိ၊ ဤ အလုံးစုံသော အင်္ဂါကြီးငယ် အစုသည်၎င်း။ ဟာယတု၊ ဆုတ်ယုတ်မှုလည်း ဆုတ်ယုတ် စေ။ ကိံကာရဏာ၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်။ တံ၊ သင်သည်။ ပမဇ္ဇသိ၊ မေ့လျော့ရမည်နည်း။

ပါလိတ၊ ငါ့သျှင်ပါလိတ။ မမာယိတာနိ၊ မရက်မစက် နှစ်သက် မြတ်နိုးအပ် ကုန်သော။ စက္ခုနိ၊ မျက်စိတို့သည်။ ဇီရန္တု၊ ဆွေးမှုလည်း ဆွေးမြေ့စေကုန်။ သောတာနိ၊ နားတို့သည်။ ဇီရန္တု၊ ဆွေးမှုလည်း ဆွေးမြေ့စေကုန်။ တထေဝ၊ ထို့အတူပင်။ ကာယော၊ ဤခန္ဓာကိုယ်သည်၎င်း။ ဒေဟနိဿိတံ၊ ခန္ဓာကိုယ်ကို မှီ၍ဖြစ်သော။ ဣဒံ သဗ္ဗမိ၊ ဤအလုံးစုံသော အင်္ဂါကြီးငယ် အစုသည်၎င်း။ ဇီရတု၊ ဆွေးမှုလည်း ဆွေးမြေ့စေ။ ကိံ ကာရဏာ၊ အဘယ် အကြောင်း ကြောင့်။ တံ၊ သင်သည်။ ပမဇ္ဇသိ၊ မေ့လျော့ရမည်နည်း။

ပါလိတ၊ ငါ့သျှင်ပါလိတ။ မမာယိတာနိ၊ မရက်မစက် နှစ်သက် မြတ်နိုးအပ် ကုန်သော။ စက္ခုနိ၊ မျက်စိတို့သည်။ ဘိဇ္ဇန္တု၊ ကွဲမှုလည်း ကွဲပျက်စေကုန်။
 (ဓာဝနိယအကြိမ်)

သောတာနိ၊ နားတို့သည်။ ဘိဇ္ဇန္တု၊ ကဲ့မူလည်း ကဲ့ပျက်စေကုန်။ တထေဝ၊ ထို့အတူပင်။ ကာယော၊ ဤခန္ဓာကိုယ်သည်၎င်း။ ဒေဟနိသိတံ၊ ခန္ဓာကိုယ်ကို မှီ၍ဖြစ်သော။ ဣဒံ သဗ္ဗမ္ပိ၊ ဤအလုံးစုံသော အင်္ဂါကြီးငယ် အစုသည်၎င်း။ ဘိဇ္ဇတု၊ ကဲ့မူလည်း ကဲ့ပျက်စေ။ ကိကာရဏာ၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်။ တံ၊ သင်သည်။ ပမဇ္ဇသိ၊ မေ့လျော့ရမည်နည်း။

ဆေးသမား လက်လှူတ်ခြင်း

ဤသို့ သုံးဂါထာတို့ဖြင့် မိမိကိုယ်ကို ဆုံးမသြဝါဒပေး၍ ထိုင်လျက်သာ နှာနှုပ်ခြင်းကို ပြု၍ ရှာသို့ ဆွမ်းအလှူငှါ ကြွဝင်တော်မူ၏။ ဆေးသမားသည် ထိုအရှင် မဟာပါလမထေရ်ကို မြင်လျှင် အရှင်ဘုရား နှာနှုပ်ခြင်းအမှုကို ပြုလေပြီလောဟု မေးလျှောက်၏။ ဒါယကာ ပြုလေပြီဟု ဆိုလျှင် အရှင်ဘုရား အသို့ရှိပါသနည်းဟု မေးလျှောက်သော် ဒါယကာ နာကျင်မြဲ နာကျင်သည် သာလျှင်တည်းဟု ဆို၏။ အရှင်ဘုရား အရှင်ဘုရားတို့သည် ထိုင်၍ နှာနှုပ် သလော၊ အိပ်၍ နှာနှုပ် သလောဟု မေးလျှောက်သော် မထေရ်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူ၏။ အဖန်ဖန် မေးပါသော်လည်း မထေရ်သည် တစုံတခုနိုး သော စကားကိုမျှ မဆိုဘဲ ဆိတ်ဆိတ်သာလျှင် နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မဟာပါလ မထေရ်ကို ဆေးသမားသည် အရှင်ဘုရားတို့ အရှင်ဘုရားတို့ကား လျှောက်ပတ် သည်ကို မပြုကုန်၊ ယနေ့မှ အစပြု၍ ငါ့အား ဤမည်သော ဆေးသမားသည် မျက်စဉ်းဆီကို ချက်အပ်၏ဟု မဆိုပါလင့်၊ တပည့်တော်သည်လည်း အရှင်ဘုရား တို့၏အကျိုးငှါ မျက်စဉ်းဆီကို ချက်အပ်၏ဟု မဆိုတော့ပါဟု လျှောက်လေ၏။

ဆေးသမားလက်လှူတ်၍ မိမိကိုယ်ကို ဆုံးမခဏ်း

ထို မဟာပါလ မထေရ်သည် ဆေးသမား လက်လှူတ်အပ်သည် ဖြစ်ရကား ကျောင်းသို့ သွား၍ ရဟန်း သင့်ကို ဆေးသမားကလည်း လက်လှူတ်အပ်လေပြီ၊ သင်သည် ဣရိယာပုထ်ကို မစွန့်လေနှင့်ဟု မိမိကိုယ်ကို မိမိဆုံးမသြဝါဒ ပေးလို ရကား ဤဂါထာကို ဆို၏။

(ဓာတိယအကြိမ်)

ပဋိက္ခိတ္တော တိကိစ္ဆာယ၊ ဝေဇ္ဇေနာပိ ဝိဝဇ္ဇိတော။

နိယတော မစ္စုရာဇဿ၊ ကိံ ပါလိတ ပမဇ္ဇသိ။

ပါလိတ၊ ငါ့သျှင်ပါလိတ။ တယာ၊ သင်သည်။ တိကိစ္ဆာယ၊ ဆေးကုခြင်းငှါ။ ပဋိက္ခိတ္တော၊ ပယ်စွန့်အပ်ပြီ။ ဝေဇ္ဇေနာပိ၊ ဆေးသမားသည်လည်း။ ဝိဝဇ္ဇိတော၊ စွန့်ပစ်အပ်ပြီ။ မစ္စုရာဇဿ၊ သေမင်းသည်။ နိယတော၊ မှတ်အပ် စာရင်း ယူအပ်ပြီ။ ပါလိတ၊ ငါ့သျှင် ပါလိတ။ တံ၊ သင်သည်။ ကိံပမဇ္ဇသိ၊ အဘယ်ကြောင့် မေ့လျော့ရအံ့နည်း။

မျက်စိကွယ်ခြင်းနှင့် ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း တပြိုင်နက်ဖြစ်ပုံ

ဤဂါထာဖြင့် မိမိကိုယ်ကို ဆုံးမ၍ ရဟန်းတရားကို အားထုတ်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ထိုမဟာပါလ မထေရ်အား သန်းခေါင်ယာမ်လွန်သည်ရှိသော် မျက်စိ တို့သည်၎င်း၊ ကိလေသာတို့သည်၎င်း မရှေးမနှောင်း တပြိုင်တည်း ကွဲပျက် ကုန်ခန်းခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ ထိုမဟာပါလ မထေရ်သည် သုက္ခဝိပဿက ရဟန္တာဖြစ်၍ တိုက်ခန်းတိုင်းသို့ ဝင်လျက် နေတော်မူ၏။ (ဤမှ အစပြု၍ စက္ခုပါလ မထေရ်ဟု တွင်သည်။)

ဆွမ်းခံ မကြွဘဲ နေခြင်း

ရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းခံချိန် အခါ၌ လာကုန်ပြီးလျှင် ဆွမ်းခံ ချိန်တန်ပါပြီ ဘုရားဟု လျှောက်ကြကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ အခါတန်ပြီလောဟု မေးလျှင် အရှင် ဘုရား တန်ပါပြီဟု လျှောက်သော် ထိုသို့ဖြစ်လျှင် သွားကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အရှင်ဘုရား အရှင်ဘုရားတို့သည်ကား အသို့နည်းဟု လျှောက်ကြ ကုန်သည်ရှိသော် ငါ့သျှင်တို့ ငါ၏မျက်စိတို့သည် ကွယ်ကုန်ပြီဟုဆို၏။ ထိုရဟန်း တို့သည် စက္ခုပါလမထေရ်၏ မျက်စိတို့ကို ကြည့်၍ မျက်ရည်တို့ဖြင့် ပြည့်သော မျက်စိရှိကုန်လျက် အရှင်ဘုရား ထွေထွေရာရာ မကြံပါကုန်လင့်၊ တပည့်တော် တို့သည် အရှင်ဘုရားတို့အား လုပ်ကျွေးပါကုန်အံ့ဟု လျှောက်ပြီးလျှင်မထေရ်ကို နှစ်သိမ့်စေလျက် ပြုသင့် ပြုထိုက်သော ပတ်ကြီးဝတ်ငယ်တို့ကို ပြု၍ ရွာသို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ ဝင်လေကုန်၏။ လူတို့သည် အရှင်စက္ခုပါလ မထေရ်ကို မမြင်သော ကြောင့် အရှင်ဘုရားတို့ တပည့်တော်တို့၏ အရှင်မြတ်သည် အဘယ်မှာနည်းဟု (ဓာဘိယအကြိမ်)

မေးလျှောက်သော် ထိုအကြောင်းကို ပြောကြားကုန်၏။ ဒါယကာတို့သည် ထိုစကားကို ကြားလျှင် ယာဂုကို ပို့စေ၍ ကိုယ်တိုင် ဆွမ်းကို ယူသွားပြီးလျှင် မထေရ်ကို ရှိခိုးလျက် ခြေရင်း၌ လူးလှိမ့်လျက် ငိုကြွေးကုန်ပြီးမှ အရှင်ဘုရား တပည့်တော်တို့သည် အရှင်ဘုရားတို့အား လုပ်ကျွေးပါကုန်အံ့ အရှင်ဘုရားတို့ သည် ထေ့ထေ့ရာရာ မကြံပါကုန်လင့်ဟု နှစ်သိမ့်စေလျက် ဖဲသွားကြကုန်၏။ ထို နေ့မှစ၍လည်း အမြဲသာလျှင် ယာဂုဆွမ်းကို ကျောင်းသို့ ပို့စေကုန်၏။ မထေရ် သည်လည်း မိမိမှတစ်ပါး ခြောက်ကျိပ်သော ရဟန်းတို့ကို မပြတ် ဆုံးမဩဝါဒကို ပေးတော်မူ၏။ ထိုခြောက်ကျိပ်သော ရဟန်းတို့သည် အရှင် စက္ခုပါလမထေရ် မြတ်၏ အဆုံးအမ၌တည်၍ သီတင်းကျွတ်လပြည့် ပဝါရဏာနေ့ နီးသောအခါ ထိုအလုံးစုံသော ရဟန်းတို့သည် ပဋိသမ္ဘိဒါ လေးပါးနှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။

အဖော်ရဟန်းခြောက်ကျိပ်တို့သည် ဘုရားထံ
ဖူးမျှော်ရန် ကြံသွားကြခြင်း

ထိုရဟန်းတို့သည် ဝါကျွတ်ကုန်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်လိုကုန် သည်ဖြစ်၍ မထေရ်၏ အထံသို့ သွားပြီးလျှင် အရှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ခြင်းငှါ အလိုရှိပါကုန်၏ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။ အရှင် စက္ခုပါလမထေရ် သည် ထိုရဟန်းတို့၏ စကားကို ကြား၍ ငါကား အားနည်း၏။ ခရီးအကြား ၌လည်း ဘီလူးတို့ သိမ်းဆည်းအပ်သော တောအုပ်သည် ရှိ၏။ ငါကား ထိုရဟန်း တို့နှင့် အတူတကွ သွားသည်ရှိသော် အလုံးစုံသော ရဟန်းတို့သည် ပင်ပန်း ကုန်လတ္တံ့၊ ဆွမ်းကို ရခြင်းငှါလည်း မတတ်နိုင်ကုန်လတ္တံ့၊ ဤရဟန်းတို့ကို ရှေးဦးစွာ စေလွှတ်အံ့ဟု ကြံစည် ဆင်ခြင်၍ ထိုရဟန်းတို့ကို ငါ့သျှင်တို့ သင်တို့ သည် ရှေးဦးစွာ သွားနှင့်ကြကုန်လော့ဟု ဆိုလေ၏။ အရှင်ဘုရားတို့သည်ကား ဘယ်အခါ ကြွလာပါအံ့နည်းဟု မေးလျှောက်သော် ငါကား အားနည်း၏။ ခရီးအကြား၌လည်း ဘီလူးတို့ သိမ်းဆည်းအပ်သော တောအုပ်သည် ရှိ၏။ ငါကား သင်တို့နှင့်အတူ တကွ သွားသည်ရှိသော် အလုံးစုံသော ရဟန်းတို့သည် ပင်ပန်းကုန်လတ္တံ့၊ သင်တို့သည်သာ ရှေးဦးစွာသွားနှင့်ကြကုန်လော့ဟုဆိုလေ၏။ အရှင်ဘုရား ဤသို့ မပြုပါလင့်၊ တပည့်တော်တို့သည် အရှင်ဘုရားတို့နှင့် အတူ

(တတိယအကြိမ်)

တကွ သွားပါကုန်အံ့ဟု လျှောက်ကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ သင်တို့သည် ငါနှင့် အတူ သွားခြင်းကို မနှစ်သက်ကြကုန်လင့်။ ဤသို့ နှစ်သက်သည်ရှိသော် ငါ့အား မချမ်းသာခြင်းသည်ဖြစ်လတ္တံ့ ဟု မိန့်တော်မူပြီး၍ ငါ့ညီသည်သင်တို့ကိုမြင်လျှင် ငါ၏အကြောင်းကို မေးလျှောက်လတ္တံ့ ၊ ထိုသို့မေးသောအခါ ငါ့ညီအား ငါ၏ မျက်စိကွယ်သောအဖြစ်ကို ပြောကြားကုန်လော့။ ထိုငါ့ညီသည် ငါ၏အထံသို့ တစုံတယောက်သောသူကို စေလွှတ်လတ္တံ့ ၊ ထိုစေလွှတ်အပ်သောသူနှင့် အတူ တကွ ငါလာခဲ့အံ့။ သင်တို့သည် ငါ့စကားဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို၎င်း၊ ရှစ်ကျိပ်သော မဟာသာဝက မထေရ်ကြီးတို့ကို၎င်း ရှိခိုးကြကုန်လော့ဟု မှာဆို၍ ထိုရဟန်း တို့ကို လွှတ်လိုက်လေ၏။

စက္ခုပါလမထေရ်အား ကြိုဆိုရန် တူ ပါလိတကို စေလွှတ်ခြင်း

ထိုရဟန်းတို့သည် စက္ခုပါလ မထေရ်ကို ကန်တော့ကြကုန်၍ ရွာတွင်းသို့ ဝင်ကုန်သော် လူတို့သည် ရဟန်းတို့ကိုမြင်လျှင် သီတင်းသုံး နေထိုင်စေ၍ ဆွမ်းကို လှူပြီးမှ အရှင်ဘုရားတို့ အရှင်ဘုရားတို့အား သွားအံ့သော အခြင်းအရာသည် ထင်၏ဟု လျှောက်ကုန်၏။ ဪ...ဟုတ်ပေ၏ဒါယကာတို့၊ ငါတို့သည် မြတ်စွာ ဘုရားကို ဖူးမြင်လိုကုန်၏ဟု ဆိုကုန်သော် ထိုဒါယကာတို့သည် အဖန်ဖန်တောင်း ပန်သော်လည်း ရဟန်းတို့၏ ကြံသွားလို့ခြင်းကိုသာလျှင် သိရသဖြင့် လိုက်ပို့၍ ငိုကြွေးကာ ပြန်လာကြကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည်လည်း အစဉ်သဖြင့် သွားသည် ရှိသော် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ရောက်၍ မြတ်စွာဘုရားကို၎င်း၊ ရှစ်ကျိပ်သော မဟာသာဝက မထေရ်ကြီးတို့ကို၎င်း အရှင် စက္ခုပါလမထေရ်၏ စကားဖြင့် ရှိခိုး၍ တဖန် မိုးသောက်သောနေ၌ မထေရ်၏ညီ သူကြွယ်နေရာ လမ်းခရီးသို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ ဝင်ကြကုန်၏။ ညီ စုဠပါလ သူကြွယ်သည် ထိုရဟန်းတို့ကို သိ၍ နေရာ၌ နေစေပြီးသော် * ပဋိသန္ဓာရစကား ပြောကြားပြီးမှ အရှင်ဘုရားတို့ တပည့်တော်၏ နောင်တော်မထေရ်သည် အဘယ်မှာနည်းဟု မေးလျှောက်၏။ ထိုအခါ ထိုသူကြွယ်အား ရဟန်းတို့သည် ထိုအကြောင်းကို ပြောကြား

* ပဋိသန္ဓာရစကားဟူသည် မိမိနှင့် သူဘဝါး မကွဲမပြားအောင် အစေ့အစပ် ပြောဆိုသော စကားတည်း။

(ဇာတိယအကြောင်း)

ကုန်၏။ သူကြွယ်သည် ထိုစကားကို ကြား၍သာလျှင် ရဟန်းတို့၏ ခြေရင်း၌ လူးလို့မ့်ကာ ငိုကြွေးလျက် အရှင်ဘုရား ယခုအခါ အဘယ်သို့ ပြုရပါအံ့နည်းဟု မေးလျှောက်၏။ အရှင် စက္ခုပါလ မထေရ်သည် အသင်၏ထံမှ တစုံတယောက် သော၏သူ လာခြင်းကို တောင့်တ၏။ ထိုတစုံတယောက်သောသူ ရောက်သွား သောကာလ ထိုသူနှင့် အတူတကွ လာလတ္တံ့ဟု ပြောကြားကုန်၏။ အရှင် ဘုရားတို့ ဤသူငယ်သည်ကား တပည့်တော်၏ တူဖြစ်သော ပါလိတ အမည် ရှိသောသူ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသူငယ်ကို စေလွှတ်တော်မူကြပါလော့ဟု လျှောက် သော် ဤသို့သော အသွင်အပြင်ဖြင့် စေလွှတ်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်၊ ခရီးအကြား၌ ဘေးရန်များ၏။ ထိုပါလိတကို သာမဏေပြု၍ စေလွှတ်ခြင်းငှါ သင့်၏ဟုဆိုလျှင် အရှင်ဘုရားတို့ ထိုသို့ပြု၍ စေလွှတ်တော် မူကြပါကုန်လော့ဟု လျှောက်ဆို၏။ ထိုအခါ ပါလိတကို ရှင်ပြု၍ လခွဲမျှ သပိတ်၊ သင်္ကန်း ကိုင်ပုံ၊ ယူပုံ စသည်တို့ကို သင်စေပြီးမှ ခရီးကို ညွှန်ကြား၍ စေလွှတ်ကုန်၏။ ပါလိတ သာမဏေသည် အစဉ်သဖြင့် ထိုရွာသို့ရောက်၍ ရွာတံခါး၌ တယောက်သော သူအိုကို မြင်၍ ဤရွာကို မှီလျက် တစုံတခုသော တောကျောင်းသည် ရှိသလော့ဟု မေး၏။ အရှင်ဘုရား ရှိပါ၏ဟု ဆိုသော် ဤကျောင်း၌ အဘယ်မည်သော အရှင်မြတ် နေသနည်းဟု မေးမြန်း၏။ အရှင်ဘုရား ပါလိတ အမည်ရှိသော မထေရ်သည် နေ၏ဟု ဆိုသော် ငါ့အား သွားရန်ခရီးကို ညွှန်ကြားလော့ဟု ဆို၏။ အရှင် ဘုရား အရှင်ဘုရားသည် အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သနည်းဟု မေးသော် အရှင် ပါလိတ မထေရ်၏ တူဖြစ်၏ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ သာမဏေကို ပင့်ခေါ်၍ ကျောင်းသို့ ဆောင်လေ၏။

စက္ခုပါလ မထေရ်သည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ပြန်ကြွခြင်း

ထိုသာမဏေသည် မထေရ်မြတ်ကို ရှိခိုးပြီး၍ လခွဲမျှပတ်လုံး ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ်ကို ပြုလျက် မထေရ်ကို ကောင်းစွာ လုပ်ကျွေးပြုစုပြီးလျှင် အရှင်ဘုရား တပည့်တော်၏ ဦးရီး သူကြွယ်သည် အရှင်ဘုရားတို့၏ ကြွလာခြင်းကို တောင့်တ ၏။ ကြွတော်မူပါ သွားကြပါကုန်အံ့ဟု လျှောက်ဆို၏။ ထိုသို့ဖြစ်မှု ဤငါ၏ တောင်ဝှေးစွန်းကို ကိုင်စွဲလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုသာမဏေသည် တောင်ဝှေး စွန်းကို ကိုင်လျက် မထေရ်နှင့် အတူတကွ ရွာတွင်းသို့ ဝင်၏။ လူတို့သည်

မထေရ်ကို သီတင်းသုံး နထိုင်စေပြီးမှ အရှင်ဘုရား အရှင်ဘုရားတို့၏ ကြွသွား အံ့သော အခြင်းအရာ သည် ထင်သည် မဟုတ်ပါလောဟု မေးကြကုန်၏။ ဟုတ်လေ၏ ဒါယက တို့ ငါကြွသွား၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပူဇော် အံ့ဟု ဆိုသော် ထိုဒါယက တို့သည် အထူးထူး အပြားပြားအားဖြင့် တောင်းပန်၍ မရကုန်ရကား မထေရ်ကို ထက်ဝက်သော ခရီးသို့ ဆောင်ပို့ပြီးမှ လွတ်လိုက်၍ ငိုကြွေးကာ ပြန်လည်လာကြကုန်၏။

တောင်ငှော့စွဲ သာမဏေနှင့် ထင်းခွေ မိန်းမ

သာမဏေသည်လည်း မထေရ်ကို တောင်ငှော့စွန်းဖြင့် ယူဆောင်၍ သွားသည်ရှိသော် ခရီးအကြား တောအုပ်၌ မထေရ်အရှင်သည် ရှေးကအမှီ ပြု၍ သီတင်းသုံးခဲ့ဘူးသော ကဋ္ဌနဂရမည်သော ရွာတရွာသို့ ရောက်လေ၏။ ထိုရွာမှ ထွက်၍ တော၌ သီချင်းဆိုလျက် ထင်းခွေနေသော မိန်းမတယောက်၏ သီချင်းသံကို သာမဏေသည် ကြား၍ အသံ၌ စွဲလမ်းလေ၏။

[ထိုစကား မှန်၏။ မိန်းမအသံကဲ့သို့ ယောက်ျားတို့၏ ကိုယ်အလုံးကို နှံ့၍ တည်စေခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော တပါးသော အသံမည်သည် မရှိ။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည်—

“နာဟံ ဘိက္ခဝေ အညံ ဧကသဒ္ဓမ္မိ သမနုပဿာမိ၊ ယော ဧဝံ ပုရိသဿ စိတ္တံ ပရိယာဒါယ တိဋ္ဌတိ၊ ယထယိဒံ ဘိက္ခဝေ ဣတ္ထိ သဒ္ဓါ” ဟု ဟောတော်မူ၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား- ချစ်သား ရဟန်းတို့ ယောက်ျား၏ စိတ်ကို သိမ်းသွင်း ဆွဲယူနိုင်သော မိန်းမအသံနှင့် တူသော တခုသောအသံကို မျှလည်း ငါဘုရား မြင်တော်မမူ ဟုလိုသည်။]

သာမဏေသည် ထိုအသံ၌ စွဲလမ်းသည်ဖြစ်၍ တောင်ငှော့စွန်းကို စွန့်လွှတ် ပြီလျှင် အရှင်ဘုရား တပည့်တော်အား ပြုဘွယ်ကိစ္စ ရှိပါသေးသည်၊ ရပ်တန့် တော် မူပါဦးလောဟု ခွင့်တောင်း၍ ထိုမိန်းမအထံသို့ သွားလေ၏။ ထိုမိန်းမ သည်လည်း သာမဏေကို မြင်လျှင် တိတ်တဆိတ် နေ၏။ သာမဏေသည် ထိုမိန်းမနှင့် အတူတကွ သီလပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။

(ကဘိပဒအကြိမ်)

ယုတ်မာသော သာမဏေကို နှင်ပစ်ခြင်း

မထေရ်သည် ယခုပင် တခုသောသီချင်းသံကို ကြားအပ်၏။ ထိုကြားသော မိန်းမ၏အသံသည်လည်း ပျောက်ခဲ့ပြီ။ သာမဏေသည်လည်း ကြာမြင့်ခဲ့၏။ ထိုသာမဏေသည် ထိုမိန်းမနှင့် အတူတကွ သီလပျက်ခြင်းသို့ ရောက်သည် ဖြစ်လတ္တံ့ ဟု ကြံဆင်ခြင်တော်မူ၏။ သာမဏေသည်လည်း မိမိကိစ္စကို ပြီးစေ၍ လာပြီးလျှင် အရှင်ဘုရား သွားပါကုန်အံ့ဟု လျှောက်၏။ ထိုအခါ သာမဏေကို မထေရ်သည် သာမဏေ သင်ကား အယုတ်တမာ ဖြစ်ခဲ့ပြီလောဟု မေး၏။ သာမဏေသည် ဆိတ်ဆိတ်နေသည်ဖြစ်၍ မထေရ်မြတ်သည် အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် မေးသော်လည်း တစုံတခုနိုးသေ စကားကိုမျှ ပြန်၍မဆို၊ ထိုအခါ သာမဏေကို မထေရ်သည် အသင်ကဲ့သို့ ယုတ်မာသော အကျင့်ရှိသောသူသည် ငါ၏ တောင်ငွေစွန်းကို ဆွဲကိုင်ဘွယ်ကိစ္စ မရှိဟု မိန့်ဆိုသော် ထိုသာမဏေသည် ထိတ်လန့်ခြင်းသို့ရောက်သည်ဖြစ်၍ သင်္ကန်းတို့ကိုပယ်၍ လူ၏အသွင်ဖြင့် ငတ်ပြီး လျှင် အရှင်ဘုရား တပည့်တော်သည် ရှေး၌ သာမဏေပါတည်း။ ယခုအခါ လူဖြစ်ပါပြီ။ တပည့်တော်သည် သာမဏေပြုသော်လည်း သဒ္ဓါတရားဖြင့် ပြုသည် မဟုတ်။ လမ်းခရီး၌ ဖြစ်ပေါ်မည့်ဘေးကို ကြောက်သဖြင့်သာ သာမဏေ ပြုရပါ၏။ အရှင်ဘုရား ကြွပါလော့ သွားပါအံ့ဟု လျှောက်ဆို၏။ ငါ့သျှင် လူယုတ်မာသည်၎င်း၊ ရှင်ယုတ်မာသည်၎င်း အတူတူ ယုတ်မာသည်သာတည်း။ သင်သည် ရဟန်းသာမဏေအဖြစ်၌ တည်ပါလျက်လည်း သီလကိုမျှ ဖြည့်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ လူဖြစ်၍ကား ကောင်းသောအကျင့်ကို အသို့ကျင့်နိုင်အံ့နည်း။ အသင်ကဲ့သို့ ယုတ်မာသော အကျင့်ရှိသောသူသည် ငါ၏ တောင်ငွေစွန်းကို ဆွဲကိုင်ဘွယ်ကိစ္စမရှိဟု မိန့်တော်မူ၏။ အရှင်ဘုရား ဤတောလမ်းခရီးသည် ဘီလူးဘေးရန် ရှိ၏။ အရှင်ဘုရားတို့သည်လည်း မျက်စိနှစ်ဘက် ကွယ်ပျက်ကုန်၏။ ခရီးညွှန်လည်း မရှိကုန်၊ အဘယ်ပုံဖြင့် ဤအရပ်၌ နေတော်မူပါအံ့နည်းဟု နားတော်လျှောက်သောအခါ ထိုသူကို မထေရ်သည် ငါ့သျှင် သင်သည် ဤသို့မကြံလင့်၊ ဤအရပ်၌ပင် အိပ်၍ သေရမူလည်း သေပစေ၊ ထိုမှဤမှ လူးလှိမ့်ရမူလည်း လူးလှိမ့်ရပစေ၊ ငါ့အား သင်နှင့် အတူတကွ သွားခြင်းမည်သည် မရှိပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤဂါထာတို့ကို ရွတ်လေ၏။

(ဇတိယအကြိမ်)

ဟန္တာဟံ ဟတစက္ခုသ္မိ၊ ကန္တာရဒ္ဓါန မာဂတော။
သေယျမာနော န ဂစ္ဆာမိ၊ နတ္ထိ ဗာလေ သဟာယတာ။

ဟန္တာဟံ ဟတစက္ခုသ္မိ၊ ကန္တာရဒ္ဓါန မာဂတော။
မရိဿာမိ နော ဂမိဿာမိ၊ နတ္ထိ ဗာလေ သဟာယတာ။

အဟံ၊ ငါသည်။ ဟန္တာ၊ ယခုအခါ၌။ ဟတစက္ခု၊ ပျက်စီးချွတ်ယွင်းသော မျက်စိရှိသည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ ကန္တာရဒ္ဓါနံ၊ အခွန်ရှည်ဝေး ဘီလူးဘေးရှိသော ခရီးခဲသို့။ အာဂတော၊ ရောက်လာ၏။ သေယျမာနော၊ အိပ်သော်လည်း အိပ်ရပစေ။ န ဂစ္ဆာမိ၊ ငါမသွားအံ့။ ဗာလေ၊ သူမိုက်၏။ သဟာယတာ၊ အဆွေ ခင်ပွန်း၏ အဖြစ်သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။

အဟံ၊ ငါသည်။ ဟန္တာ၊ ယခုအခါ၌။ ဟတစက္ခု၊ ပျက်စီးချွတ်ယွင်းသော မျက်စိရှိသည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ ကန္တာရဒ္ဓါနံ၊ အခွန်ရှည်ဝေး ဘီလူးဘေးရှိသော ခရီးခဲသို့။ အာဂတော၊ ရောက်လာ၏။ မရိဿာမိ၊ သေအံ့။ နော ဂမိဿာမိ၊ ငါမသွားအံ့။ ဗာလေ၊ သူမိုက်၏။ သဟာယတာ၊ အဆွေခင်ပွန်း၏ အဖြစ်သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။

သာမဏေသည် ထိုစကားကိုကြားလျှင် ထိတ်လန့်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ငါသည် မဆင်မခြင် အဆောတလျှင် မလျော်သော အမှုကို ပြုမိခြင်းသည် ဝန်လေး လေစွတကားဟု လက်မြောက်ခါ ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက် တောအုပ်သို့ ပြေးဝင် ၍ ဖဲသွား တိမ်းရှောင်သည်သာလျှင် ဖြစ်၏။

စက္ခုပါလမထေရ်ကို သိကြားမင်း ဆောင်ကြဉ်းခဏ်း

အရှင် စက္ခုပါလ မထေရ်၏လည်း သီလတန်ခိုးကြောင့် အလျားအားဖြင့် ယူဇနာခြောက်ဆယ်၊ အနံအားဖြင့် ယူဇနာငါးဆယ်၊ အထုအားဖြင့် တဆယ့် ငါးယူဇနာရှိ၍ လယ်ခေါင်ရန်းပန်း အဆင်းနှင့်တူသော နီမြန်းသော အဆင်း ရှိသော ထိုင်သောအခါ ထသောအခါတို့၌ အောက်သို့ ညွတ်ခြင်း အထက်သို့ တက်ကြွခြင်း သဘောရှိသော သိကြားမင်း၏ ပဏ္ဍုကမ္ဗလာ ကျောက်နေရာ သည် ပူသော အခြင်းအရာကို ပြု၏။ သိကြားမင်းသည်လည်း အဘယ်သူသည် (ဓာဘိယအကြိမ်)

ငါ့ကို နေရာမှရွှေ့စေလိုသနည်းဟု နတ်မျက်စိဖြင့် ကြည့်သည်ရှိသော် စက္ခုပါလ
မထေရ်ကို မြင်၏။ ထို့ကြောင့် ရှေးဆရာတို့သည် မိန့်ဆိုတော်မူကြကုန်၏။

သဟဿနေတ္တော ဒေဝိန္ဒော၊ ဒိဗ္ဗစက္ခု ဝိသောဓယိ။
ပါပဂရဟိ အယံ ပါလော၊ အာဇီဝံ ပရိသောဓယိ။
သဟဿနေတ္တော ဒေဝိန္ဒော၊ ဒိဗ္ဗစက္ခု ဝိသောဓယိ။
ဓမ္မဂရုကော အယံ ပါလော၊ နိသိန္ဒော သာသနေ ရတော။

သဟဿနေတ္တော၊ မျက်စိတထောင် အမြင်ဆောင်သော။ ဒေဝိန္ဒော၊
နတ်တို့ကို အစိုးရသော သိကြားမင်းသည်။ ဒိဗ္ဗစက္ခု၊ နတ်မျက်စိကို။ ဝိသော-
ဓယိ၊ သုတ်သင်ပြီ။ အယံ ပါလော၊ ဤ အရှင် စက္ခုပါလ မထေရ်သည်။
ပါပဂရဟိ၊ အယုတ်တမာကို ကဲ့ရဲ့လေ့ရှိ၏။ အာဇီဝံ၊ ဇီဝိန်မပျက် အသက်မွေး
ခြင်းကို။ ပရိသောဓယိ၊ သုတ်သင်တော်မူ၏။

သဟဿနေတ္တော၊ မျက်စိတထောင် အမြင်ဆောင်သော။ ဒေဝိန္ဒော၊
နတ်တို့ကို အစိုးရသော သိကြားမင်းသည်။ ဒိဗ္ဗစက္ခု၊ နတ်မျက်စိကို။
ဝိသောဓယိ၊ သုတ်သင်ပြီ။ အယံ ပါလော၊ ဤ အရှင် စက္ခုပါလ မထေရ်သည်။
ဓမ္မဂရုကော၊ တရားကို အလေးအမြတ် ပြုသည်ဖြစ်၍။ သာသနေ၊ သုံးလှူ
မြတ်စွာ သာသနာ၌။ ရတော၊ မွေ့လျော်သည်ဖြစ်၍။ နိသိန္ဒော၊ နေတော်
မူ၏။

ထိုသို့ မထေရ်မြတ်ကို မြင်သောအခါ သိကြားမင်းအား ငါသည် ဤသို့
သဘောရှိသော အယုတ်တမာကို ကဲ့ရဲ့လေ့ရှိသော တရားကို အလေးအမြတ်
ပြုတတ်သော အရှင်မြတ်၏ အထံသို့ အကယ်၍ မသွားဘဲနေအံ့၊ ငါ၏ ဦးခေါင်း
သည် ခုနစ်စိတ် ကဲ့ရာ၏။ ထိုမထေရ်မြတ်၏ အထံသို့ သွားအံ့ဟူသော အကြံ
သည် ဖြစ်လေ၏။

သဟဿနေတ္တော ဒေဝိန္ဒော၊ ဒေဝရဇ္ဇသိရိန္ဒရော။
တခံဏေန အာဂန္ဓာန၊ စက္ခုပါလ မုဂါဂမိ။

ဒေဝရဇ္ဇသိရိန္ဒရော၊ နတ်မင်း၏ အဖြစ်တည်းဟူသော ကြက်သရေကို
ဆောင်တတ်သော။ သဟဿနေတ္တော၊ မျက်စိတထောင် အမြင်ဆောင်သော။

(ဇာတိယအကြိမ်)

ဒေဝိန္ဒော၊ နတ်တို့ကို အစိုးရသော သိကြားမင်းသည်။ တခံဏေန၊ ထိုခဏ၌။ အာဂန္ဓာန၊ လာလတ်၍။ စက္ခုပါလံ၊ အရှင် စက္ခုပါလ မထေရ်မြတ်သို့။ ဥပါဂမိ၊ ချဉ်းကပ်လေ၏။

ယင်းသို့ ကပ်ပြီး၍ မထေရ်မြတ်၏ မနီးမဝေးသော အရပ်၌ ခြေသံကို ပြု၏။ ထိုအခါ သိကြားမင်းကို မထေရ်သည် ဤသူကား အသူနည်းဟု မေးလျှင် အရှင်ဘုရား တပည့်တော်သည် ခရီးသွားပါတည်းဟု လျှောက်ဆို၏။ ဒါယကာ အဘယ်အရပ်သို့ သွားအံ့နည်းဟု မေးလျှင် အရှင်ဘုရား သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွားပါအံ့ဟု လျှောက်၏။ ဒါယကာ သွားလော့ဟု ဆိုလျှင် အရှင်ဘုရားကား အဘယ်အရပ်သို့ ကြွသွားအံ့နည်းဟု မေးလျှောက်၏။ ထိုအခါ မထေရ်ကား ငါသည်လည်း သာဝတ္ထိပြည်သို့ သာလျှင် သွားအံ့ဟု မိန့်ဆိုတော်မူသော် ထိုသို့ဖြစ်လျှင် အရှင်ဘုရား အတူတကွ သွားပါကုန်အံ့ဟု လျှောက်ဆို၏။ ဒါယကာ ငါကား မျက်စိကွယ်သောကြောင့် အားနည်း၏။ ငါနှင့်အတူတကွ သွားသည်ရှိသော် သင့်အား ကြာမြင့်ခြင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု မိန့်တော်မူလျှင် တပည့်တော်အား အဆောတလျှင် ပြုဘွယ်ကိစ္စသည် မရှိ၊ တပည့်တော်သည် လည်း အရှင်ဘုရားနှင့် အတူတကွ သွားရသည်ရှိသော် ဆယ်ပါးသော ပုညကြိယ ဝတ္ထုတို့တွင် တခုသော ပုညကြိယဝတ္ထုကို ရပါလတ္တံ့၊ ထို့ကြောင့် အရှင်ဘုရား နှင့် အတူတကွသာလျှင် သွားပါအံ့ဟု လျှောက်၏။ မထေရ်သည်လည်း ဤသူ ကား သူတော်ကောင်း ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ကြံ၍ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် ဒါယကာ ငါ၏ တောင်ဌေးစွန်းကို ကိုင်ဆွဲလော့ဟု ဆိုသော် သိကြားမင်းသည် ထိုမထေရ် ဆိုတိုင်းပြု၍ မြေကြီးကို အကျဉ်းချုံးလျက် ညချမ်းသောအခါ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်သို့ ရောက်စေ၏။ မထေရ်သည် ခရုသင်းသံ၊ ထက်စည်သံ စသည် တို့ကို ကြားသောကြောင့် ဤအသံသည် အဘယ်အရပ်က ဖြစ်သော အသံနည်း ဟု မေးတော်မူ၏။ အရှင်ဘုရား သာဝတ္ထိပြည်က ဖြစ်သော အသံပါတည်းဟု လျှောက်သော် ငါတို့သည် ရှေး၌ သွားသောအခါ ကြာမြင့်စွာ သွားရကုန်၏ဟု ဆိုလျှင် အရှင်ဘုရား တပည့်တော်သည် လမ်းဖြောင့် (ဖြတ်လမ်း)ကို သိပါ၏ဟု လျှောက်သော ခဏ၌ မထေရ်သည် ဤသူကား လူမဟုတ် နတ်ဖြစ်လတ္တံ့ဟု စိတ်၌ မှတ်သားတော်မူလေ၏။

(တဒေဝိယအကြီး)

သဟဿနေတ္ထော ဒေဝိန္ဒော၊ ဒေဝရဇ္ဇသိရိန္ဒရော။
သံခိပိတောန တံ မဂ္ဂံ၊ ခိပ္ပံ သာဝတ္ထိ မာဂမိ။

ဒေဝရဇ္ဇသိရိန္ဒရော၊ နတ်မင်း၏ အဖြစ်တည်းဟူသော ကြက်သရေကိုဆောင်
တတ်သော။ သဟဿနေတ္ထော၊ မျက်စိတထောင်အမြင်ဆောင်သော။ ဒေဝိန္ဒော၊
နတ်တို့ကို အစိုးရသော သိကြားမင်းသည်။ တံ မဂ္ဂံ၊ ထိုခရီးကို။ သံခိပိတောန၊
ချုံးလတ်၍။ သာဝတ္ထိ၊ သာဝတ္ထိပြည်သို့။ ခိပ္ပံ၊ လျင်စွာ။ အာဂမိ၊ ရောက်
လေ၏။

ထိုသိကြားမင်းသည် မထေရ်၏ သီတင်းသုံးရန်အလို့ငှါ ညီ စူဠပါလသူကြွယ်
ဆောက်လုပ်အပ်သော သစ်ရွက်မိုးသော ကျောင်းသင်္ခမ်းသို့ ဆောင်၍ ပလ္လင်
နေရာထက်၌ သီတင်းသုံးနေစေပြီးမှ ချစ်သော အဆွေငှက်ပွန်း၏ အသွင်အပြင်
ဖြင့် ထိုညီသူကြွယ် အထံသို့ သွား၍ အချင်း စူဠပါလဟု ခေါ်သဖြင့် အချင်း
အဘယ်ကိစ္စနည်းဟု မေးသော် မထေရ်လာသည့်အဖြစ်ကို သိ၏လောဟု ဆို၏။
အကျွန်ုပ် မသိပါ အရှင် မဟာပါလမထေရ် ရောက်လာပြီလောဟု မေး၏။
အချင်း ကြွလာတော်မူပြီ၊ ယခု ငါကား ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့သွား၍ သင်
သူကြွယ် ဆောက်လုပ်အပ်သော သစ်ရွက်မိုးသော ကျောင်းသင်္ခမ်း၌ သီတင်းသုံး
နေသော မထေရ်ကိုမြင်၍ လာသည်ဟု ဆိုပြီးလျှင် ဖဲသွားလေ၏။ သူကြွယ်
သည်လည်း ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွား၍ အရှင် စက္ခုပါလမထေရ်ကို
မြင်လျှင် ခြေရင်း၌ လူးလှိမ့်ငိုကြွေးလျက် အရှင်ဘုရား ဤကဲ့သို့ ဒုက္ခဇောမည်ကို
မြင်သောကြောင့် တပည့်တော်သည် အရှင်ဘုရားတို့အား (ပန်ကြားစဉ်အခါက)
ရဟန်းပြုအံ့သောငှါ ခွင့်မပေး၊ ဤသို့ အစရှိသော စကားတို့ကို ဆို၍ ကျွန်ငယ်
နှစ်ယောက်တို့ကို *တော်လှန်သည်ကို ပြုပြီးလျှင် မထေရ်အထံ၌ ရှင်ပြု၍
မြို့တွင်းမှ ယာဂု၊ ဆွမ်းစသည်တို့ကို ဆောင်၍ မထေရ်ကို လုပ်ကျွေး ပြုစုကြကုန်
လော့ဟု အပ်နှံဆောင်နှင်း၏။ သာမဏေ နှစ်ယောက်တို့သည်လည်း ဝတ်ကြီး
ဝတ်ငယ်တို့ကို ပြုကုန်လျက် မထေရ် ကို လုပ်ကျွေးပြုစုကြကုန်၏။

*တော်လှန်ဟူသည်ကား ကျေးကျွန်မဟုတ်သော လူကောင်းတည်း။

တနေ့သ၌ ထိုထိုအရပ်မျက်နှာတို့၌ နေကုန်သော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ကုန်အံ့ဟု ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ လာ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးနောက် ရှစ်ကျိပ်သော မဟာသာဝက တို့ကိုလည်း ရှိခိုးပြီးလျှင် ကျောင်းစဉ် ဒေသစာရီ လှည့်လည်ကြကုန်သည်ရှိသော် အရှင် စက္ခုပါလမထေရ်၏ နေရာအရပ်သို့ ရောက်၍ ဤနေရာအရပ်ကိုလည်း ကြည့်ရှုကုန်အံ့ဟု ညချမ်းအခါ အရှင် စက္ခုပါလမထေရ်၏ နေရာအရပ်သို့ မျက်နှာရှေးရှု။ ပြုကြကုန်၏။ ထိုခဏ၌ မိုဗ်းကြီးသည် တက်လတ်သည်ဖြစ်၍ ထိုရဟန်းတို့သည် ယခုအခါကား အလွန် မိုးချုပ်ပြီ မိုဗ်းသည်လည်း တက်၏။ နံနက်စောစောမှလျှင် သွား၍ ကြည့်ရှုကုန်အံ့ဟု ပြန်ကြကုန်၏။ မိုဗ်းသည် ပဌမယာမိပတ်လုံးရွာသွန်း၍ သန်းခေါင်ယာမ၌ လင်းစင်လေ၏။ မထေရ်မြတ်သည် အားထုတ်အပ်သော လုံ့လနှင့်ပြည့်စုံ၏။ မပြတ် စင်္ကြံလည်း သွားလေ့ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် မိုးသောက်ယာမ၌ စင်္ကြံသို့ သက်တော်မူ၏။

စက္ခုပါလမထေရ်၏ စင်္ကြံကြရာ၌ ပိုးပရံတို့ကို နင်းမိသောကြောင့် သေကြခြင်း

ထိုအခါ ရှေးဦးပဌမ မိုဗ်းရေစုတ်စို့စဖြစ်သော မြေ၌ များစွာသော ပိုးပရံတို့သည် လှုပ်ရှား သွားလာကြကုန်၏။ ထိုပိုးပရံတို့သည် များသောအားဖြင့် အရှင် စက္ခုပါလမထေရ်သည် စင်္ကြံသွားသည်ရှိသော် ပျက်စီး သေလွန်ကုန်၏။ အတွင်းနေ တပည့်ဖြစ်သော သာမဏေတို့သည်လည်း မထေရ်၏ စင်္ကြံသွားရာ အရပ်ကို နံနက်စောစောကလျှင် တံမြက်မလှည်းမိကုန်။ ထိုထို အရပ်မျက်နှာမှ လာကုန်သော ရဟန်းတို့သည် အရှင် စက္ခုပါလမထေရ်၏ နေရာ အရပ်ကို ကြည့်ရှုကုန်အံ့ဟု လာလတ်သည်ရှိသော် စင်္ကြံ၌သေသော ပိုးပရံတို့ကို မြင်လျှင် အဘယ်သူသည် ဤအရပ်၌ စင်္ကြံသွားသနည်းဟု မေးကြကုန်၏။ အရှင်ဘုရားတို့ တပည့်တော်တို့၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ အရှင် စက္ခုပါလ မထေရ် စင်္ကြံသွား၏ဟု လျှောက်ကုန်သော် ထိုအရပ်မျက်နှာမှ လာသော ရဟန်းတို့သည် ငါ့သျှင်တို့ စက္ခုပါလ ရဟန်း၏ အမှုကို ကြည့်ရှုကြကုန်လော့၊ မျက်စိကောင်းစဉ် အခါ၌ (တတိယအကြိမ်)

တုံးလုံးပက်လက် အိပ်စက်လျက် တစုံတခုကိုမျှ မပြုပါဘဲ ယခုမျက်စိ ချွတ်ယွင်း
သော အခါ၌ စကြံသွားမည်ဟု ဤမျှလောက်သော ပိုးပရံတို့ကို သတ်၏။
အကျိုးစီးပွားကို ပြုအံ့ဟု ကြံလျက် အကျိုးစီးပွားမဲ့ကို ပြု၏ဟု ကဲ့ရဲ့ကြကုန်၏။

ဘုရားကို လျှောက်ခြင်း

ထိုနောက်မှ ရဟန်းတို့သည် သွားကြကုန်၍ ဘုရားရှင်အား မြတ်စွာဘုရား
အရှင် စက္ခုပါလ မထေရ်သည် စကြံသွားသည်ဟူ၍ များစွာကုန်သော ပိုးပရံ
တို့ကို သတ်၏ဟု လျှောက်ကုန်၏။ ထိုစက္ခုပါလမထေရ် သတ်သည်ကို သင်တို့
မြင်ကုန်သလောဟု မေးတော်မူလျှင် မြတ်စွာဘုရား မမြင်ပါကုန်ဟု လျှောက်
သော် သင်တို့သည် ထိုစက္ခုပါလမထေရ် သတ်သည်ကို မမြင်ကုန်သကဲ့သို့ထို အတူ
သာလျှင် စက္ခုပါလမထေရ်သည်လည်း ထိုပိုးပရံတို့ကို မမြင်ချစ်သားရဟန်းတို့
ရဟန္တာတို့အား သေစေလိုသော စေတနာမည်သည် မရှိဟု မိန့်တော်မူ၏။
ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား အရဟတ္တဖိုလ်၏ ဥပနိဿယ အကြောင်း
ရှိပါလျက် အဘယ်ကြောင့် မျက်စိကွယ်ပျက်ရပါသနည်းဟု မေးလျှောက်သော်
ချစ်သား ရဟန်းတို့ မိမိပြုအပ်သောကံ၏ အစွမ်းဖြင့် မျက်စိ ကွယ်ပျက်၏ဟု
မိန့်တော်မူလျှင် မြတ်စွာဘုရား ထိုမထေရ် ပြုအပ်သော မကောင်းမှုကံသည်
အဘယ်ပါနည်းဟု မေးလျှောက်သောကြောင့် ချစ်သား ရဟန်းတို့ ထိုသို့
ဖြစ်လျှင် နာကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၍ လွန်လေပြီးသော အတိတ်ကို
ဆောင်တော်မူ၏။

စက္ခုပါလမထေရ်၏ ရှေးအတိတ် ဆေးသမား

လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ကာသိကရာဇ် မင်းသည် မင်းပြု
သည်ရှိသော် တယောက်သော ဆေးသမားသည် ရွာ၊ နိဂုံး၊ ဇနပုဒ်တို့သို့ သွား၍
ဆေးကုသောအမှုကို ပြုရာ မျက်စိအားနည်းသော မိန်းမတယောက်ကို မြင်၍
သင့်အား အဘယ်သို့သော မချမ်းသာခြင်း ဖြစ်သနည်းဟု မေးလေ၏။ မျက်စိ
တို့ဖြင့် မမြင်ပါဟု ဆိုလေသော် သင့်အား ဆေးကုပေးအံ့ဟု ဆို၏။ အရှင်
ကုပါလော့ဟု ဆိုလေသော် ငါ့အား အဘယ်ကို ပေးအံ့နည်းဟု မေးမြန်း၏။

အကျွန်ုပ်၏ မျက်စိတို့ကို ပကတိ ထင်မြင်အောင် အကယ်၍ ကုစားနိုင်သည် ဖြစ်အံ့၊ အကျွန်ုပ်သည် သားသွီးတို့နှင့် တကွ ဆရာ့ကျွန်ဖြစ်အံ့ဟု ဆိုရကား ထိုဆေးသမားသည် ကောင်းပြီဟု ငန်ခံလျက် ဆေးကို စီရင်လေ၏။ တကြိမ် ဆေးခတ်ကာမျှဖြင့် မျက်စိတို့သည် ပြကတေ့ ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုမိန်းမသည် ငါကား သားသွီးတို့နှင့် အတူတကွ ထိုဆေးသမား၏ ကျွန်ဖြစ်အံ့ဟု ဝန်ခံမိ၏။ ထိုသို့ ဝန်ခံမိသော်လည်း ငါ့ကို သိမ်မွေ့ နူးညံ့သော စကားဖြင့် ပြောကြား ခိုင်းစေခြင်း မဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုဆေးသမားကို လှည့်ပတ်အံ့ဟု ကြံ၏။ ထိုမိန်းမသည် ဆေးသမားလာ၍ အရှင်မ မျက်စိနာ အသို့ရှိသနည်းဟု မေးသည်ရှိသော် ရှေးအခါ ငါ၏ မျက်စိတို့သည် အနည်းငယ်သာ နာကျင်ကုန်၏။ ယခုအခါ အလွန်အမင်း နာကျင်ကုန်၏ဟု ဆို၏။ ဆေးသမားသည် ဤမိန်းမကား ငါ့ကို လှည့်ပတ်၍ တစုံတခုကို မပေးလိုသောစိတ် ရှိ၏။ ထိုမိန်းမ ပေးအပ်သော ဆေးဘိုးဝါးဖြင့် ငါ့အား အဘယ်မှုအံ့နည်း၊ ယခု ထိုမိန်းမကို ကန်းအောင် ပြုအံ့ဟု ကြံစည်လျက် အိမ်သို့သွား၍ မယားအား ထိုအကြောင်းကို ကြားသော် မယားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ထိုအခါ ဆေးသမားသည် တခုသော ဆေးကို ဖော်၍ ထိုမိန်းမ၏အထံသို့ သွားပြီးလျှင် အရှင်မ ဤဆေးကိုမျက်စဉ်းခတ်လော့ဟု ဆို၍ မျက်စဉ်းခတ်လေ၏။ နှစ်ဘက်သော မျက်စိတို့သည် ဆီမီးလျှံကဲ့သို့ တောက်ပ လောင်ကျွမ်းကုန်၏။ ထိုဆေးသမားကား စက္ခုပါလမထေရ် ဖြစ်လာ၏။ ချစ်သား ရဟန်းတို့ ထိုစဉ်အခါက ငါ့သား စက္ခုပါလသည် ပြုအပ်သော မကောင်းမှုကံကား နောက်မှ နောက်မှ အစဉ်လိုက်၏။ ဤမကောင်းမှုကံ မည်သည်ကား လှည်းဦးဝန်ကို ရှက်ဆောင်သော နွားလား၏ ခြေရာသို့ လှည်းဘီးသည် အစဉ်လိုက်သကဲ့သို့ အစဉ်လိုက်တတ်၏ဟု ဤ စက္ခုပါလမထေရ်၏ အကြောင်းကို ဟောတော်မူပြီး၍ အနုသန္ဓေကို ဆက်စပ်လျက် *တည်စေအပ်သော ပြီးဆုံးခြင်းရှိသော သဝဏ်လွှာစာကို မင်း၏ တံဆိပ် ခပ်နှိပ်သည့်အလား တရားမင်းဘုရားသည် ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

* ပတိဋ္ဌာပိဘ မက္ကကံ၊ ပတိဋ္ဌာပိတ ပရိယောသနံ၊ ပရိယောသေန-ပတိဋ္ဌာပိတကိစ္စံ ဇိကာ။
(ဇာတိယအကြိမ်)

ဒေသနာတော်

၁ မနောပုဗ္ဗင်္ဂမာ ဓမ္မာ၊ မနောသေဋ္ဌာ မနောမယာ။
မနုဿ စေ ပဒုဋ္ဌေန၊ ဘာသတိ ဝါ ကရောတိ ဝါ။
တတော နံ ဒုက္ခမဇ္ဇေတိ၊ စက္ကံ ဝဟတော ပဒံ။

ဓမ္မာ၊ နာမက္ခန္ဓာတရား သုံးပါးတို့သည်။ မနောပုဗ္ဗင်္ဂမာ၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာ သာလျှင် ပြဋ္ဌာန်းခြင်း ရှိကုန်၏။ ဝါ- ဝိညာဏက္ခန္ဓာ သာလျှင် ရှေ့သွားရှိ ကုန်၏။ မနောသေဋ္ဌာ၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာသာလျှင် အကြီးအမှူးရှိကုန်၏။ မနော- မယာ၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာဖြင့် ပြီးကုန်၏။ ယော ပုဂ္ဂလော၊ အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ပဒုဋ္ဌေန၊ ပြစ်မှားလိုသော။ မနုဿ၊ စိတ်ဖြင့်။ စေ ဘာသတိ ဝါ၊ အကယ်၍ ဆိုမူလည်း ဆိုငြားအံ့။ စေ ကရောတိ ဝါ၊ အကယ်၍ ပြုမူလည်း ပြုငြားအံ့။ တတော၊ ထိုသို့ ပြစ်မှားလိုသောစိတ်ဖြင့် ဆိုခြင်း ပြုခြင်းကြောင့်။ နံ ပုဂ္ဂလံ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သို့။ ဒုက္ခံ၊ ဆင်းရဲသည်။ အဇ္ဇေတိ၊ အစဉ် လိုက်တတ်၏။ ကိမိဝ၊ အဘယ်ကဲ့သို့ နည်းဟူမူကား။ စက္ကံ၊ လှည်းဘီးသည်။ ဝဟတော၊ ဝန်ကိုဆောင် သော နွားလား၏။ ပဒံ၊ ခြေရာသို့။ အဇ္ဇေတိ ဣဝ၊ အစဉ်လိုက်သကဲ့သို့တည်း။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဂါထာ၏အဆုံး၌ သုံးသောင်းကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ပဋိသမ္ဘိဒါလေးပါး နှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကုန်၏။ ရောက်လာသော တရားနာငရိသတ် အားလည်း အကျိုးရှိသော တရားဒေသနာတော်သည် ဖြစ်လေ၏။

စက္ခုပါလမထေရ်ဝတ္ထု ပြီး၏။

၂-မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ သတို့သား ဝတ္ထု

မနောပုဗ္ဗင်္ဂမာ ဓမ္မာ အစရှိသော ဤ ဒုတိယ ဂါထာ ဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ နေတော်မူစဉ် မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ သတို့သားကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

(ဇာတိယခေကြိမ်)

အဒိန္နပုဗ္ဗက နှင့် မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ အမည်တွင်ခြင်း

သာဝတ္ထိပြည်၌ အဒိန္နပုဗ္ဗက အမည်ရှိသောပုဏ္ဏားသည် ရှိသတတ်၊ ထိုပုဏ္ဏားသည် တစုံတယောက်သောသူအား တစုံတခုသော ဝတ္ထုကို ပေးဘူးသည် မရှိ၊ ထို့ကြောင့် ထိုပုဏ္ဏားကို အဒိန္နပုဗ္ဗက ဟူ၍သာ အမည်ကို သိမှတ်ကြကုန်၏။ ထို အဒိန္နပုဗ္ဗက ပုဏ္ဏားအား အလွန် ချစ်မြတ်နိုးအပ်သော နှလုံးကို ပွားစေတတ်သော တယောက်တည်းသော သားသည် ရှိ၏။ ထိုသတို့သား အလို့ငှါ တန်ဆာ လုပ်စေလိုသည်ဖြစ်၍ ရှေ့ပန်းထိမ်သည်တို့ကို အကယ်၍ လုပ်စေသည် ဖြစ်အံ့၊ လက်စားနား ပေးရသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ကြံ၍ ကိုယ်တိုင်သာလျှင် ရွှေကိုခတ်၍ ပြေပြစ် ပြောင်ချောသော နားဆောင်းတို့ကို ပြုလုပ်ပေး၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်း၏သားသည် မဋ္ဌကုဏ္ဍလီဟူ၍သာ အမည်ထင်ရှား၏။

မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ သတို့သားအား ရောဂါဝေဒနာ ကပ်ရောက်ခြင်း

ထိုမဋ္ဌကုဏ္ဍလီ သတို့သားအား တဆယ့်ခြောက်နှစ်သို့ ရောက်သောကာလ ဖြော့တော့သော ရောဂါသည် ထင်စွာဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုမဋ္ဌကုဏ္ဍလီ သတို့သား၏ အမိသည် သားကိုကြည့်၍ ပုဏ္ဏား သင့်သားအား အနာရောဂါသည် ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုသူငယ်ကို ဆေးကုသပါလော့ဟု ဆိုသော် အို ရှင်မ ဆေးသမားကို အကယ်၍ ခေါ်ဆောင်သည်ဖြစ်အံ့၊ ဆေးဘိုးဝါးခ ပေးရသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ သင်သည် ငါ၏ ဥစ္စာပစ္စည်း ပျက်စီးကုန်ခန်းခြင်းကို မကြည့်ရှုပြီလော့ဟု ဆို၏။

ထိုသို့ဆိုသောအခါ ပုဏ္ဏားမသည် အို ပုဏ္ဏား ထိုသို့ ဆေးဆရာတို့ဖြင့် မကုသသည်ရှိသော် အသို့ပြုမည်နည်းဟု မေး၏။ ငါ၏ ဥစ္စာပစ္စည်း ပျက်စီးကုန်ခန်းခြင်း မဖြစ်သော နည်းမျိုးဖြင့် ပြုမည်ဟု ဖြေဆိုလေ၏။

အဒိန္နပုဗ္ဗကပုဏ္ဏား ဆေးရှာခဏ်း

ထိုသို့ ဆိုပြီးလျှင် ထိုအဒိန္နပုဗ္ဗက ပုဏ္ဏားသည် ဆေးသမားတို့ အထံသို့ သွား၍ အသင်တို့သည် ဤမည်သော အနာရောဂါအား အဘယ်သို့သော ဆေးကို ပြုကြကုန်သနည်းဟု မေး၏။ ထိုအခါ ၎င်းပုဏ္ဏားအား ဆေးသမားတို့သည် ဟုတ်ဟုတ် ငြားငြား (တော်စွာ လျော်စွာ) သစ်ခေါက် သစ်ရွက် (ဓမ္မိယအကြိမ်)

စသည်တို့ကို ပြောကြားကုန်၏။ ထိုအဒိန္နပုဗ္ဗက ပုဏ္ဏားသည် ဆေးသမားတို့ ပြောကြားအပ်သော ထိုသစ်ခေါက် သစ်ရွက် စသည်တို့ကိုဆောင်၍ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ သတို့သားအား ဆေးကု၏။ ဆေးကုခြင်းကိုပြုစဉ်ပင် ထိုသတို့သား၏ ရောဂါသည် တိုးပွား အားကြီး၍သာလာသဖြင့် ဆေးကုမရသော အဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။

ဆေးသမား ခေါ်ခြင်း

ပုဏ္ဏားသည် ထိုမဋ္ဌကုဏ္ဍလီ သတို့သား၏ အားနည်းသည့် အဖြစ်ကို သိ၍ ဆေးသမားတယောက်ကို ခေါ်၏။ ထိုဆေးသမားသည် သတို့သားကိုကြည့်၍ သာလျှင် ငါတို့အား တခုသောကိစ္စသည် ရှိ၏။ တပါးသော ဆေးသမားကိုသာ ခေါ်၍ ကုစေပါလော့ဟု ဆို၍ လူနာသတို့သားကို * ပယ်စွန့်လျက် ထွက်သွား လေ၏။ ပုဏ္ဏားသည် ထိုသတို့သား၏ သေအံ့သောအဖြစ်ကို သိ၍ ဤသူငယ်ကို ကြည့်ရှုခြင်းငှါ လာကုန်သော သူတို့သည် ငါ၏ အိမ်အတွင်း၌ရှိသော ဥစ္စာ နှစ်ကို တွေ့မြင်ကုန်လတ္တံ့။ သူငယ်ကို အပသို့ ထုတ်အံ့ဟု ကြံပြီးလျှင် သားကို ထုတ်၍ အိမ်ဦး အပြင်ပ၌ အိပ်စေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် လောကကို ကြည့်ရှုတော်မူခြင်း

ထိုနေ့၌ မြတ်စွာဘုရားသည် အလွန်စောသော နံနက် အချိန်၌ မဟာ ကရုဏာ သမာပတ်မှ ထတော်မူ၍ ရှေးဘုရားတို့၌ ပြုအပ်သော ကောင်းမှု ရှိကုန်သော ပြန်ပြောသော ကုသိုလ်လျှင် အရင်းရှိကုန်သော ကျွတ်ထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ရှုမြင်ခြင်း အကျိုးငှါ ဗုဒ္ဓစက္ခုဖြင့် လောကကို ကြည့်ရှုတော် မူလိုသည်ဖြစ်၍ တသောင်းသော စကြဝဠာတိုက်တို့၌ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော် တည်းဟူသော ကွန်ယက်ကို ဖြန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ သတို့သား သည် အိမ်ဦး အပြင်ပ၌ အိပ်သော အခြင်းအရာဖြင့်သာလျှင် ထိုသဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော် အတွင်း၌ ထင်လေ၏။ ဘုရားရှင်သည် မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ သတို့သားကို မြင်တော်မူ၍ ထိုသတို့သားကို အိမ်အတွင်းမှ ထုတ်လျက် ထိုအိမ်ဦး အပြင်ပ၌ အိပ်စေသည့် အဖြစ်ကို သိတော်မူ၍ ဤမဋ္ဌကုဏ္ဍလီ သတို့သားရှိရာ အရပ်သို့ ငါဘုရား ကြွသွားခြင်းကြောင့် အကျိုးရှိလတ္တံ့လောဟု စူးစမ်း ဆင်ခြင်တော် မူသည်ရှိသော် ဤအကြောင်းကို မြင်တော်မူ၏။

* ဆေးဆရာ လက်လွှတ်သည် ဟူလို။

ဘုရားမြင်တော်မူပုံ

ဤလုလင်သည် ငါ၌ စိတ်ကို ကြည်ညိုစေလျက် စုတေခြင်းကိုပြု၍ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ ယူဇနာ သုံးဆယ်ရှိသော ရွှေဗိမာန်ဝယ် နတ်သွီး တထောင် ခြံရံလျက် နတ်သားဖြစ်လတ္တံ့၊ ပုဏ္ဏားသည်လည်း ထိုမဋ္ဌကုဏ္ဍလီကို ဖုတ်ကြည်း သင်္ဂြိုဟ်ပြီးနောက် ငိုလျက် သင်းချိုင်းသို့သာလျှင် လှည့်လည် သွားလာလတ္တံ့၊ နတ်သားသည် လှည်းခြောက်ဆယ်တိုက် ဝန်ရှိသော တန်ဆာဖြင့် တန်ဆာ ဆင်လျက် နတ်သွီးတထောင် ခြံရံသော သုံးဂါဝုတ်ပမာဏရှိသော အတ္တဘောကို ကြည့်လျက် အဘယ် ကောင်းမှုကြောင့် ငါသည် ဤကြက်သရေ စည်းစိမ် ချမ်းသာကို ရသနည်းဟု ကြည့်လတ်သော် ငါဘုရား၌ စိတ်ကို ကြည်ညိုစေသဖြင့် ရသည့်အဖြစ်ကို သိလျှင် ဤပုဏ္ဏားသည် ဥစ္စာပျက်အံ့သည်မှ ကြောက်သော ကြောင့် ငါ့အား ဆေးမကုမူ၍ ယခုအခါ၌မူ နေ့တိုင်း သင်းချိုင်းသို့သွားလျက် ငို၏၊ ထိုပုဏ္ဏားကို ဖောက်ပြန်ခြင်းသို့ ရောက်အောင် ပြုအံ့ဟု ကြံ၍ အဘ ငိုကြွေးစဉ်ပင် မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ အသွင်ဖြင့် လာလျက် သင်းချိုင်း၏ မနီးမဝေး သော အရပ်၌ အိပ်၍ ငိုလတ္တံ့၊ ထိုသို့ ငိုသောအခါ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ နတ်သားကို ပုဏ္ဏားသည် သင်ကား အသူနည်းဟု မေးလတ္တံ့၊ ငါသည် သင်ပုဏ္ဏား၏ သားဖြစ်သော မဋ္ဌကုဏ္ဍလီဟု ပြောကြားလတ္တံ့၊ အဘယ်အရပ်၌ ဖြစ်သနည်းဟု မေးသည်ရှိသော် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်၏ဟု ပြောကြားလတ္တံ့၊ အဘယ်ကောင်းမှုကို ပြု၍ ဖြစ်သနည်းဟု မေးသည်ရှိသော် ငါဘုရား၌ စိတ်ကို ကြည်ညိုစေသဖြင့် ဖြစ်ကြောင်းကို ပြောကြားလတ္တံ့၊ ပုဏ္ဏားသည် အသင်တို့၌ စိတ်ကို ကြည်ညိုစေ၍ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်သောသူ မည်သည် ရှိပါသလောဟု ငါဘုရားကို မေးလျှောက်လတ္တံ့၊ ထိုသို့ မေးလျှောက်သောအခါ ပုဏ္ဏားအား ငါဘုရားသည် ဤမျှအရာ၊ ဤမျှအထောင်၊ ဤမျှအသိန်းဟု တွက်ကိန်းများစွာ ရေတွက် ပိုင်းခြားခြင်းငှါ မတတ်ကောင်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ဓမ္မပဒ၌ ဂါထာကို ဟောရလတ္တံ့၊ ဂါထာ၏ အဆုံး၌ ရှစ်သောင်း လေးထောင်သောသတ္တဝါတို့အား

(တဘိပဒအကြိမ်)

အကျွတ်တရားကို ရခြင်း ဖြစ်ပေလတ္တံ့၊ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီနတ်သားနှင့် အဒိန္နပုဗ္ဗက ပုဏ္ဏားတို့ သောတာပန် တည်သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ ဤအမျိုးသားတယောက်ကို မှီ၍ များစွာသောသူတို့၏ တရားသိခြင်း ဖြစ်လတ္တံ့ဟု မြင်တော်မူ၏။

မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ အိမ်တံခါးဝသို့ ဘုရားကြွပြီး ရောင်ခြည်တော်
လွှတ်၍ ကယ်တင်ပုံ

ထိုသို့ မြင်တော်မူ၍ တဖန် မိုးသောက် ရောက်သောအခါ ကိုယ်လက်တော် သုတ်သင်ပြီးလျှင် များစွာသော ရဟန်း သံဃာတော်အပေါင်း ခြံရံလျက် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ ဝင်တော်မူသဖြင့် အစဉ်အတိုင်း ပုဏ္ဏား၏ အိမ်တံခါးဝသို့ ရောက်တော်မူလေ၏။ ထိုခဏ၌ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီသည် အိမ်တွင်းသို့ ရှေးရှု၍ မျက်နှာမူလျက် လျောင်းစက် အိပ်နေလေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကိုယ်တော်အား မမြင်စွမ်းနိုင်သည့် အဖြစ်ကို သိတော်မူ၍ တခုသော ရောင်ခြည်တော်ကို လွှတ်တော်မူ၏။ လုလင်သည် ဤအရောင်ကား အဘယ်အရောင် ဖြစ်သနည်းဟု ပြန်လှည့်၍ လျောင်းလျက် ပင် ကြည့်ရှုလေသော် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရ၍ မိုက်လှစွာသော အာကြောင့် ဤသို့ သဘောရှိသော မြတ်စွာဘုရားသို့ ဆည်းကပ်လျက် ကိုယ်ဖြင့် ပြုအပ်သော(ဝေယျာဝစ္စ) အမှုကို ပြုခြင်းငှါ ၎င်း၊ အလှူပေးခြင်းငှါ ၎င်း၊ တရား နာခြင်းငှါ ၎င်း အခွင့်မရပြီ၊ ယခုအခါ ငါ၏ လက်ကိုပင် အစိုးမရ၊ တပါးသော ပြုဘွယ်ကိစ္စ မရှိဟု ရည်မှန်းလျက် စိတ်ဖြင့်သာလျှင် ကြည်ညိုခြင်းကို ဖြစ်စေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤမျှလောက်သော စိတ်၏ ကြည်ညိုခြင်းကို ဖြစ်စေကာ မျှဖြင့် ဤ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ သတို့သားအား တော်သင့်ပြီဟု ဖဲကြွတော်မူ၏။ ထို မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ သတို့သားသည် မြတ်စွာဘုရား ကြွသွားသောအခါ မျက်စိမြင်ရာ ဌာနကိုလွန်လျှင် ကြည်ညိုသောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်လျက် စုတေမနေ သေလွန်သည် ရှိသော် အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးသောယောက်ျားကဲ့သို့ နတ်ပြည်၌ ယူဇနာ သုံးဆယ် ရှိသော ရွှေဗိမာန်တွင် ဖြစ်လေ၏။

(တဓိယအကြိမ်)

သင်းချိုင်း၌ ပုဏ္ဏားနှင့် နတ်သားတွေခြင်း

ပုဏ္ဏားသည်လည်း မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ သတို့သား အလောင်းကို ဖုတ်ကြည်း သင်္ဂြိုဟ်ပြီးလျှင် သင်းချိုင်း၌ ငိုကြွေး၍ချည်းသာ နေ၏။ နေ့တိုင်း သင်းချိုင်း သို့ သွား၍ “တယောက်တည်းသော ငါ့သားချစ် အဘယ်မှာ နေသနည်း၊ တယောက်တည်းသော ငါ့သားချစ် အဘယ်မှာ နေသနည်း”ဟု ငိုကြွေး၏။ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ နတ်သားသည်လည်း မိမိစည်းစိမ် ချမ်းသာကို ကြည့်၍ အဘယ် ကောင်းမှုကြောင့် ငါ့အား ဤစည်းစိမ် ချမ်းသာကို ရအပ်သနည်းဟု စူးစမ်း ဆင်ခြင်သည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရား၌ စိတ်ကို ကြည်ညိုစေခြင်းဖြင့် ရအပ်၏ဟု သိ၍ ဤပုဏ္ဏားသည် ငါမချမ်းသာသောကာလ ဆေးမျှ မကုသဘဲလျက် ယခု အခါ သင်းချိုင်းသို့ သွား၍ ငိုကြွေး၏။ ထို ပုဏ္ဏားကို ဖောက်ပြန်ခြင်းသို့ ရောက်အောင် ပြုခြင်းငှါ သင့်၏ဟု မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ လုလင်အသွင်ဖြင့် လာ၍ သင်းချိုင်း၏ မနိုးမဝေးသော အရပ်၌ လက်တို့ကို မြှောက်ချီလျက် ငိုကြွေးကာ နေ၏။ ပုဏ္ဏားသည် ထိုမဋ္ဌကုဏ္ဍလီ နတ်သားကို မြင်လျှင် ငါကား သား၏ စိုးရိမ်ခြင်းဖြင့် ငိုကြွေး၏။ ဤသူကား အဘယ် အကြောင်းကြောင့် ငိုကြွေး သနည်း၊ ထိုသူကို မေးအံ့ဟု ကြံလျက် ဤဂါထာကို ဆို၏။

အလင်္ကံတော မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ၊
 မာလဓာရီ ဟရိစန္ဒနုဿဒေါ။
 ဗာဟာ ပဂ္ဂယု ကန္ဓသိ၊
 ဝနမဇ္ဈေ ကိံ ဒုက္ခိတော တုဝံ။

မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ၊ ပြေပြစ် ပြောင်ချောသော နားချောင်းကို ဝတ်လေ့ရှိသော။ အလင်္ကံတော၊ တန်ဆာဆင်လေ့ ရှိသော။ မာလဓာရီ၊ အထူးထူးသော ပန်းကို ဆင်မြန်း ပန်ဆင်လေ့ ရှိသော။ ဟရိစန္ဒနုဿဒေါ၊ စန္ဒကူးရွှေကို လိမ်းကျံခြင်း ရှိသော။ တုဝံ၊ သင်သည်။ ဗာဟာ၊ လက်တို့ကို။ ပဂ္ဂယု၊ မြှောက်ချီ၍။ ဝနမဇ္ဈေ၊ တောကြီးအလယ်၌။ ကန္ဓသိ၊ ငိုကြွေး၏။ ကိံ ဒုက္ခိတော၊ အဘယ်ဆင်းရဲဖြင့် နှိပ်စက်သနည်း။

(ဓာတိယအကြိမ်)

ထိုအခါ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ နတ်သားသည် ဤဂါထာဖြင့် ဖြေ၏။

သောဝဏ္ဏမယော ပဘဿရော၊
ဥပ္ပန္နော ရထပဉ္စရော မမ။
တဿ စက္ကယုဂံ န ဝိန္ဒာမိ၊
တေန ဒုက္ခေန ဇဟိဿာမိ ဇီဝိတံ။

သောဝဏ္ဏမယော၊ ရှေ့ဖြင့် ပြီးသည်လည်း ဖြစ်ထသော။ ပဘဿရော၊ ပြီးပြီးပြန်ပြန် တခဲနက် ထွက်သော အရောင်လည်း ရှိထသော။ မမ၊ ငါ၏။ ရထပဉ္စရော၊ ရထားလည်းအိမ်သည်။ ဥပ္ပန္နော၊ ဖြစ်ပြီ။ ဝါ- ရှိခဲ့ပါ၏။ တဿ၊ ထိုရထားလည်းအိမ်အား။ အနုရူပံ၊ လျောက်ပတ်သော။ စက္ကယုဂံ၊ လည်းဘီး အစုံကို။ န ဝိန္ဒာမိ၊ မရ။ တေန ဒုက္ခေန၊ ထိုဆင်းရဲကြောင့်။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ကို။ ဇဟိဿာမိ၊ စွန့်ရပေတော့အံ့။

ထိုနောက်မှ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ နတ်သားကို ပုဏ္ဏားသည် ဤ ဂါထာဖြင့် ပြောကြား၏။

သောဝဏ္ဏမယံ မဏိမယံ၊
လောဟမယံ အထ ရူပိယမယံ။
အာစိက္ခ မေ တံ ဘဒ္ဒ မာဏဝ၊
စက္ကယုဂံ ပဋိလဘိဿာမိ တေ။

သောဝဏ္ဏမယံ၊ ရှေ့ဖြင့်လည်း ပြီးထသော။ မဏိမယံ၊ ပတ္တမြားဖြင့်လည်း ပြီးထသော။ လောဟမယံ၊ ကြေးဖြင့်လည်း ပြီးထသော။ အထ၊ ထိုမျှ။ ရူပိယမယံ၊ ငွေဖြင့်လည်း ပြီးထသော။ စက္ကယုဂံ၊ လည်းဘီး အစုံကို။ တေ၊ သင့်အား။ ပဋိလဘိဿာမိ၊ ရစေအံ့။ ဘဒ္ဒ မာဏဝ၊ ကောင်းသော လူလင်။ တံ၊ သင်သည်။ မေ ငါ့အား။ အာစိက္ခ၊ ပြောကြားလော့။

ထိုစကားကို ကြား၍ လူလင်သည် ဤပုဏ္ဏားကား သားအား ဆေးမကု မှု၍ သားနှင့်အသွင်တူသော ငါ့ကိုမြင်လျှင် ငိုကြွေးလျက် ရှေ့အစရှိသည်တို့ဖြင့် ပြီးသော ရထားလည်းဘီးကို ပြုအံ့ဟု ဆို၏။ ထိုသို့ ဆိုသည်မှလည်း ဖြစ်စေ၊ ထိုပုဏ္ဏားကို နှိပ်ဦးအံ့ဟုကြံ၍ ငါ့အား အဘယ်မျှလောက်ကြီးစွာသော ရထား

လှည်းဘီးကို ပြုအံ့နည်းဟု မေးလျှင် သင်အလိုရှိသလောက် ကြီးစွာသော
လှည်းဘီးအစုံကို ပြုအံ့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ငါ့အား လ, နေ တို့ဖြင့် အလိုရှိ၏။
ထို လ, နေတို့ကို ငါ့အား ပေးလော့ဟု တောင်းဆိုလေ၏။

သော မာဏဝေါ တဿ ပါဝဒိ၊
စန္ဒိမဿရိယာ ဥဘယေတ္ထ ဘာတရော။
သောဝဏ္ဏမယော ရထော မမ၊
တေန စက္ကယုဂေန သောဘတိ။

တ္ထေ၊ ဤကောင်းကင်၌၊ ဘာတရော၊ ညီနောင်လည်း ဖြစ်ကုန်ထသော။
ဥဘယာ၊ နှစ်ပါးစုံလည်း ဖြစ်ကုန်ထသော။ စန္ဒိမဿရိယာ၊ လ, နေတို့သည်။
သန္တိ၊ ထင်ရှား ရှိကုန်၏။ တေန စက္ကယုဂေန၊ ထိုလ, နေဟူသော လှည်းဘီးအစုံ
ဖြင့်။ မမ ငါ၏။ သောဝဏ္ဏမယော၊ ရှေ့ဖြင့်ပြီးသော။ ရထော၊ ရတားသည်။
သောဘတိ တင့်တယ်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ သော မာဏဝေါ၊ ထိုလုလင်သည်။
တဿ ထိုအဒိန္နပုဗ္ဗက ပုဏ္ဏားအား။ ပါဝဒိ၊ ပြောကြားပြီ။

ထိုသို့တောင်းဆိုသောအခါ မဋ္ဌကုဏ္ဍလိနတ်သားကို ပုဏ္ဏားသည် ဤဂါထာ
ဖြင့် ပြောပြန်၏။

ဗာလော ခေါ တံသိ မာဏဝ၊
ယော တံ ပတ္တယသိ အပတ္တိယံ။
မညာမိ တုဝံ မရိဿသိ၊
န ဟိ တံ လစ္ဆသိ စန္ဒိမဿရိယေ။

မာဏဝ၊ လုလင်။ တံ၊ သင်ကား။ ခေါ၊ စင်စစ်။ ဗာလော၊ မလိမ္မာသည်။
အသိ၊ ဖြစ်၏။ ယော တံ၊ အကြင်သင်သည်။ အပတ္တိယံ၊ မတောင့်တအပ်သည်
ကို။ ပတ္တယသိ မညာမိ၊ တောင့်တ၏ဟူ၍ ထင်၏။ ဟိ၊ ထိုစကားမှန်၏။ တုဝံ၊
သင်သည်။ မရိဿသိ၊ သေသော်လည်း သေလတ္တံ့။ တံ၊ သင်သည်။ စန္ဒိမ-
ဿရိယေ၊ လ, နေတို့ကို။ န လစ္ဆသိ မညာမိ၊ မရလတ္တံ့ဟူ၍ ထင်၏။

ထိုအခါ ပုဏ္ဏားကို လုလင်သည် ထင်ရှားရှိသောဝတ္ထုကိုလိုချင်သောကြောင့်
ငိုကြွေးသောသူသည် မိုက်သလော၊ ထိုသို့မဟုတ်မှုကား ထင်ရှားမရှိသော
(တတိယအကြိမ်)

ဝတ္ထုကို လိုချင်သောကြောင့် ငိုကြွေးသော သူသည် မိုက်သလောဟု ဆို၍
မေးလိုရကား ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဂမနာဂမနမ္ပိ ဒိဿတိ၊
ဝဏ္ဏဓာတု ဥဘယတ္ထ ဝီထိယာ။
ပုတ္တော ပန ကာလင်္ကတော န ဒိဿတိ၊
ကောနိဓ ကန္ဓတံ ဗာလတရော။

ဥဘယတ္ထ ဝီထိယာ၊ နှစ်ပါးသော အတွင်း၊ အပ ခရီး၌။ ဂမနာဂမနမ္ပိ၊
သွားခြင်း၊ လာခြင်း (ဝင်ခြင်း၊ ထွက်ခြင်း) ကိုလည်း။ ဒိဿတိ၊ မြင်အပ်၏။
ဝဏ္ဏဓာတုပိ၊ လ၊ နေတို့၏ အဆင်းကိုလည်း။ ဒိဿတိ၊ မြင်အပ်၏။
ကာလင်္ကတော၊ သေသော။ ပုတ္တော ပန၊ သားကိုကား။ န ဒိဿတိ၊ မမြင်အပ်။
ဣဓ၊ ဤသင်းချိုင်း၌။ ကန္ဓတံ-ကန္ဓန္တာနံ၊ ငိုကြွေးသောသူ နှစ်ယောက်တို့တွင်။
ကော၊ အဘယ်သူသည်။ ဗာလတရော၊ လွန်စွာမိုက်သနည်း။

ထိုစကားကို ကြား၍ ပုဏ္ဏားသည် ဤလုလင်ကား သင့်လျော်သည်ကိုသာ
ဆို၏ဟု မှတ်သား၍ ဤဂါထာကို ဆို၏။

သစ္စံ ခေါ တံ ဝဒေသိ မာဏဝ၊
အဟမေဝ ကန္ဓတံ ဗာလတရော။
စန္ဒံ ဝိယ ဒါရကော ရုဒံ၊
ပုတ္တံ ကာလင်္ကတာ ဘိပတ္တယေ။

မာဏဝ၊ လုလင်။ တံ၊ သင်သည်။ သစ္စံ ခေါ၊ မှန်သည်ကိုသာ။ ဝဒေသိ၊
ဆို၏။ ဒါရကော၊ သူငယ်သည်။ ရုဒံ-ရုဒန္တော၊ ငိုကြွေးလျက်။ စန္ဒံ၊ လ၊ ကို။
အဘိပတ္တယေ ဝိယ၊ တောင့်တသကဲ့သို့။ အဟံ၊ ငါသည်။ ကာလင်္ကတံ၊
သေသော။ ပုတ္တံ၊ သားကို။ အဘိပတ္တယေ၊ တောင့်တမိ၏။ ကန္ဓတံ-ကန္ဓန္တာနံ၊
ငိုကြွေးသောသူ နှစ်ယောက်တို့တွင်။ အဟမေဝ၊ ငါသည်သာလျှင်။ ဗာလ-
တရော၊ မိုက်လှစွာ၏။

လုလင် သင်ကား မှန်သောစကားကို ဆိုပေ၏။ သင်သည် လ၊ နေတို့ကို
တောင့်တ၍ ငို၏။ ငါသည် သေသောသားကို တောင့်တ၍ ငို၏ ထိုငိုသောသူ
နှစ်ယောက်တို့တွင် ငါသည်သာလျှင် လွန်စွာ မိုက်၏ဟု ဆိုပြီးလျှင် ထိုလုလင်၏

(ဓာတိယအကြိမ်)

စကားကြောင့် စိုးရိမ်ခြင်း ကင်းသည်ဖြစ်၍ ထိုလုလင်အား ကောင်းချီး
ပေးလိုရကား ဤ သုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

အာဒိတ္တံ ဝတ မံ သန္တံ၊ ဃတသိတ္တံဝ ပါဝကံ။
ဝါရိနာ ဝိယ ဩသိဉ္စိ၊ သဗ္ဗံ နိဗ္ဗာပယေ ဒရံ။
အဗ္ဗုဠံ ဝတ မေ သလ္လံ၊ သောကံ ဟဒယနိဿိတံ။
ယော မေ သောကပရေတဿ၊ ပုတ္တသောကံ အပါနုဒိ။
သ္မာဟံ အဗ္ဗုဠသလ္လောသ္မိ၊ သီတိဘူတောသ္မိ နိဗ္ဗုတော။
န သောစာမိ န ရောဒါမိ၊ တဝ သုတောန မာဏဝ။

ဃတသိတ္တံ၊ ထောပတ်ဖြင့် သွန်းလောင်းအပ်သော။ ပါဝကံ၊ မီးကို။
ဝါရိနာ၊ ရေဖြင့်။ ဩသိဉ္စိ ဝိယ-ဩသိဉ္စိတွာ နိဗ္ဗာပေသိ ဣဝ၊ သွန်းလောင်း၍
ငြိမ်းစေတိသကဲ့သို့။ ဝေံ၊ ဤအတူ။ တံ၊ သင်သည်။ အာဒိတ္တံ၊ သောကမီး
လောင်သည်။ သန္တံ၊ ဖြစ်သော။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဝတ၊ စင်စစ်။ နိဗ္ဗာပယေ၊
ငြိမ်းစေပြီ။ သဗ္ဗံ ဒရံ၊ စိတ်ကို ပူပန်စေတတ်သော အလုံးစုံသော သောကကို။
နိဗ္ဗာပယေ၊ ငြိမ်းစေပြီ။

ယော တံ၊ အကြင်သင်သည်။ သောကပရေတဿ၊ စိုးရိမ်ခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်
အပ်သော။ မေ၊ ငါ၏။ ပုတ္တသောကံ၊ သား၌ စိုးရိမ်ခြင်းကို။ အပါနုဒိ၊
ပယ်နုတ်ပြီ။ တေန တယာ၊ ထိုသင်သည်။ မေ-မမ၊ ငါ၏။ ဟဒယနိဿိတံ၊
နှလုံးသားကို မှီ၍ ဖြစ်သော။ သလ္လံ၊ ငြောင့်ဟူသော။ သောကံ၊ စိုးရိမ်ခြင်းကို။
ဝတ၊ စင်စစ်။ အဗ္ဗုဠံ၊ နုတ်အပ်ပေပြီ။

မာဏဝ၊ လုလင်။ တဝ၊ သင်၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ သုတောန၊ ကြားသော
ကြောင့်။ သ္မာဟံ-သောအဟံ၊ ထိုငါသည်။ အဗ္ဗုဠသလ္လော၊ နုတ်အပ်ပြီးသော
ငြောင့်ရှိသည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ သီတိဘူတော၊ ချမ်းအေးစွာ ဖြစ်ခြင်း ရှိသည်။
အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ နိဗ္ဗုတော၊ ငြိမ်းသည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ န သောစာမိ၊ မစိုးရိမ်
တော့အံ့။ န ရောဒါမိ၊ မငိုကြွေးတော့အံ့။

ထိုအခါ လုလင်ကို သင်ကား အဘယ်မည်သောသူ ဖြစ်သနည်းဟု မေးမြန်း
လိုသည်ဖြစ်၍ ဤဂါထာကို ဆို၏။

(တဘိယအကြိမ်)

ဒေဝတာနုသိ ဂန္ဓဗ္ဗော၊ အဒု သက္ကော ပုရိန္ဒဒေါ။
ကော ဝါ တံ ကဿ ဝါ ပုတ္တော၊ ကထံ ဇာနေမု တံ မယံ။

မာဏဝ၊ လုလင်။ တံ၊ သင်သည်။ ဂန္ဓဗ္ဗော၊ ဂန္ဓဗ္ဗ အမည်ရှိသော။
ဒေဝတာ၊ နတ်သည်။ အသိ နု၊ ဖြစ်သလော။ အဒု၊ ထိုမျိုး။ ပုရိန္ဒဒေါ၊ ရှေး၌
အလူပေးဘူးသော။ သက္ကော၊ သိကြားမင်းသည်။ အသိ နု၊ ဖြစ်သလော။
ကော ဝါ၊ အဘယ်သူနည်း။ တံ၊ သင်သည်။ ကဿ ဝါ၊ အဘယ်သူ၏လည်း။
ပုတ္တော၊ သားနည်း။ ကထံ၊ အဘယ်သို့သော အကြောင်းကြောင့်။ တံ၊ သင်
လုလင်ကို။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ဇာနေမု၊ သိရကုန်အံ့နည်း။

ထိုအခါ လုလင်သည် ပုဏ္ဏားအားဖြေကြားလိုသည်ဖြစ်၍ ဤဂါထာကိုဆို၏။

ယဉ္ဇ ကန္ဓသိ ယဉ္ဇ ရောဒသိ၊
ပုတ္တံ အာဠဟနေ သယံ ခုယှိတွာ။
သွာဟံ ကုသလံ ကရိတွာန ကမ္မံ၊
တိဒသာနံ သဟဗျတံ ပတ္တော။

အာဠဟနေ၊ သုသာန်သင်းချိုင်း၌။ သယံ၊ ကိုယ်တိုင်။ ခုယှိတွာ၊ ဖုတ်ကြည်း
သဂြိုဟ်ခဲ့ပြီး၍။ ယဉ္ဇ ပုတ္တံ၊ အကြင် သားကိုလည်း။ ကန္ဓသိ၊ ငိုမြည်တမ်းတ၏။
ယဉ္ဇ ပုတ္တံ၊ အကြင်သားကိုလည်း။ ရောဒသိ၊ ရည်မှန်းပူဆွေး ငိုကြွေး၏။ သွာဟံ-
သော အဟံ၊ သင်၏သားဖြစ်သော ထိုငါသည်။ ကုသလံ ကမ္မံ၊ ကုသိုလ်ကောင်း
မှုကို။ ကရိတွာန၊ ပြု၍။ တိဒသာနံ၊ တာဝတိံသာ နတ်တို့၏။ သဟဗျတံ၊
အပေါင်းအဘော်၏ အဖြစ်သို့။ ပတ္တော၊ ရောက်၏။

ထိုအခါ ပုဏ္ဏားသည် လုလင်ကို ဤဂါထာဖြင့် ဆို၏။

အပ္ပံ ဝါ ဗဟံ ဝါ န ပဿာမိ၊
ဒါနံ ဒဒန္တဿ သကေ အဂါရေ။
ဥပေါသထကမ္မံ ဝါ နတ္ထိ တာဒိသံ၊
တေန ကမ္မေန ဂတောသိ ဒေဝလောကံ။

သကေ အဂါရေ၊ မိမိအိမ်၌။ အပ္ပံ ဝါ၊ အနည်းငယ်လည်း ဖြစ်ထသော။
ဗဟံ ဝါ၊ များသည်လည်းဖြစ်ထသော။ ဒါနံ၊ အလှူကို။ ဒဒန္တဿ၊ ပေးလှူသည်ကို။

(တတိယအကြိမ်)

န ပဿာမိ၊ ငါမမြင်။ တာဒိသံ၊ ထိုသို့သဘောရှိသော။ ဥပေါသထကမ္မံ၊ ဥပုသ် သုံးခြင်းသည်လည်း။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ကေန ကမ္မေန၊ အဘယ် ကောင်းမှုကြောင့်။ ဒေဝလောကံ၊ နတ်ပြည်သို့။ ဂတော၊ ရောက်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်သနည်း။

ထိုအခါ လုလင်သည် ဤဂါထာတို့ဖြင့် ဖြေဆို၏။

အာဗာဓိကောဟံ ဒုခိတော ဂိလာနော၊
အာတုရရူပေါမိ သကေ နိဝေသနေ။
ဗုဒ္ဓံ ဝိဂတရဇံ ဝိတိဏ္ဏကခံ၊
အဒက္ခိံ သုဂတံ အနောမပညံ။

သွာဟံ ပမုဒိတမနော ပသန္ဓစိတ္တော၊
အဉ္ဇလိံ အကရိံ တထာဂတဿ။
သွာဟံ ကုသလံ ကရိတွာန ကမ္မံ၊
တိဒသာနံ သဟဗျတံ ပတ္တော။

အဟံ၊ ငါသည်။ သကေ နိဝေသနေ၊ မိမိအိမ်၌။ အာဗာဓိကော၊ ရောဂါ နှိပ်စက်သည်ဖြစ်၍။ ဒုက္ခိတော၊ ဆင်းရဲလျက်။ အာတုရရူပေါ၊ နာကျင်သော သဘောရှိလျက်။ ဂိလာနော၊ နာသည်။ အမိ၊ ဖြစ်၏။ (တဒါ၊ ထိုအခါ၌။) ဝိဂတရဇံ၊ ကင်းသော ကိလေသာ ဟူသော မြူရှိထသော။ ဝိတိဏ္ဏကခံ၊ အထူးသဖြင့် ကူးမြောက်ပြီးသော ယုံမှားခြင်းရှိထသော။ သုဂတံ၊ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော။ အနောမပညံ၊ မနှိုင်းယှဉ်အပ် မြတ်သော ပညာ ရှိထသော။ ဗုဒ္ဓံ၊ မြတ်စွာဘုရားကို။ အဒက္ခိံ၊ မြင်ပြီ။

သွာဟံ သော အဟံ၊ ထို ငါသည်။ ပမုဒိတမနော၊ ဝမ်းမြောက်သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍။ ပသန္ဓစိတ္တော၊ ကြည်ညိုသောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍။ တထာဂတဿ၊ မြတ်စွာဘုရားအား။ အဉ္ဇလိံ၊ လက်အုပ်ကို။ အကရိံ၊ ချီပြီ။ သွာဟံ-သော အဟံ၊ ထိုငါသည်။ ကုသလံ ကမ္မံ၊ ဤသို့သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို၊ ကရိတွာန၊ ပြု၍။ တိဒသာနံ၊ တာဝတိံသာ နတ်တို့၏။ သဟဗျတံ၊ အပေါင်းအဘော် အဖြစ်သို့။ ပတ္တော၊ ရောက်၏။

(တတိယအကြိမ်)

ထိုသို့ လုလင် ဖြေဆိုလတ်သည်ရှိသော် ပုဏ္ဏား၏ ကိုယ်အလုံးသည် နှစ်သက်
ခြင်းပီတိဖြင့် ပြည့်သည်ဖြစ်၍ ထိုနှစ်သက်ခြင်း ပီတိကို ပြောကြားလိုရကား
ဤဂါထာကို ဆို၏။

အစ္ဆရိယံ ဝတ အပ္ပုတံ ဝတ၊
အဉ္ဇလိကမ္မဿ အယမိဒိသော ဝိပါကော။
အဟမ္ပိ ပမုဒိတမနော ပသန္နစိတ္တော၊
အဇ္ဇေဝ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဝဇာမိ။

အစ္ဆရိယံ ဝတ၊ အံဘွယ် ရှိစွတကား။ အပ္ပုတံ ဝတ၊ မဖြစ်ဘူးမြဲ ဖြစ်စွ
တကား။ အဉ္ဇလိကမ္မဿ၊ လက်အုပ်ချီခြင်းအမှု၏။ ဤဒိသော၊ ဤသို့သဘော
ရှိသော။ အယံ ဝိပါကော၊ ဤအကျိုးသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ အဟမ္ပိ၊
ငါသည်လည်း။ ပမုဒိတမနော၊ ဝမ်းမြောက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ ပသန္န-
စိတ္တော၊ ကြည်ညိုသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ အဇ္ဇေဝ၊ ယနေ့ပင်လျှင်။ ဗုဒ္ဓံ၊
မြတ်စွာဘုရားကို။ သရဏံ-သရဏံ ဣတိ၊ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဝဇာမိ၊ ဆည်းကပ်
တော့အံ့။

ထိုအခါ ပုဏ္ဏားကို လုလင်သည် ဤသို့ ဆို၏။

အဇ္ဇေဝ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဝဇာဟိ၊
ဓမ္မဉ္စ သံဃဉ္စ ပသန္နစိတ္တော။
တထေဝ သိက္ခာပဒါနိ ပဉ္စ၊
အခဏ္ဍာ သဗလာနိ သမာဒိယဿု။
ပါဏာတိပါတာ ဝိရမဿု ခိပ္ပံ၊
လောကေ အဒိန္နံ ပရိဝဇ္ဇယဿု။
အမဇ္ဇပေါ မာ စ မုသာ ဘဏာဟိ၊
သကေန ဒါရေန စ ဟောဟိ တုဋ္ဌော။

အဇ္ဇေဝ၊ ယနေ့ပင်လျှင်။ ပသန္နစိတ္တော၊ ကြည်ညိုသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။
ဗုဒ္ဓံ၊ မြတ်စွာဘုရားကို။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဝဇာဟိ၊ ဆည်းကပ်လေ
လော့။ ဓမ္မဉ္စ၊ တရားတော်ကို၎င်း။ သံဃဉ္စ၊ သံဃာတော်ကို၎င်း။ သရဏံ၊

(တတိယအကြိမ်)

ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဝဇာဟိ၊ ဆည်းကပ်လေလော့။ တံထေဝ၊ ထို့အတူသာ
လျှင်။ ပဉ္စ သိက္ခာပဒါနိ၊ ငါးပါးသော သိက္ခာပုဒ်တို့ကို။ *အခဏ္ဍာ သဗလာနိ၊
မကျိုး မပေါက် မကျား မပြောက်သည်တို့ကို။ ကတုာ၊ ပြု၍။ သမာဒိယဿ၊
ဆောက်တည်လေလော့။

ပါဏာတိပါတာ၊ သူ့အသက်ကို သတ်ခြင်းမှ။ ခိပ္ပံ၊ လျင်စွာ။ ဝိရမဿ၊
ရှောင်ကြဉ်လေလော့။ လောကေ၊ လောက၌။ အဒိန္နံ၊ အရှင်သည် ကိုယ်နှုတ်ဖြင့်
မပေးအပ်သော သူတပါး ဥစ္စာကို။ ပရိဝဇ္ဇယဿ၊ ရှောင်ကြဉ်လေလော့။
အမဇ္ဇပေါ စ၊ သေအရက်ကို မသောက်သည်လည်း။ ဟောဟိ၊ ဖြစ်လော့။
မုသာ၊ ချွတ်ယွင်းသော စကားကို။ မာ စ ဘဏာဟိ၊ မဆိုလင့်။ သကေန
ဒါရေန စ၊ မိမိမယားဖြင့်သာလျှင်။ တုဋ္ဌော၊ ရောင့်ရဲသည်။ ဟောဟိ၊ ဖြစ်လော့။

ထိုအခါ ပုဏ္ဏားသည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍ ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

အတ္တကာမောသိ မေ ယက္ခ၊ ဟိတကာမောသိ ဒေဝတေ။
ကရောမိ တုယံ ဝစနံ၊ တံသိ အာစရိယော မမ။
ဥပေမိ သရဏံ ဗုဒ္ဓံ၊ ဓမ္မဉ္စာပိ အနုတ္တရံ။
သံဃဉ္စ နရဒေဝဿ၊ ဂစ္ဆာမိ သရဏံ အဟံ။
ပါဏာတိပါတာ ဝိရမာမိ ခိပ္ပံ၊
လောကေ အဒိန္နံ ပရိဝဇ္ဇယာမိ။
အမဇ္ဇပေါ နော စ မုသာ ဘဏာမိ၊
သကေန ဒါရေန စ ဟောမိ တုဋ္ဌော။

ယက္ခ၊ နတ်သား။ တံ၊ သင်သည်။ မေ၊ ငါ၏။ အတ္တကာမော၊ အကျိုးကို
လိုသော သူသည်။ အသိ၊ ဖြစ်ပြီ။ ဟိတကာမော၊ အစီးအပွားကို လိုသော
သူသည်။ အသိ၊ ဖြစ်ပြီ။ ဒေဝတေ၊ နတ်သား။ တုယံ၊ သင်၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။
ကရောမိ၊ လိုက်နာပါအံ့။ တံ၊ သင်သည်။ မမ၊ ငါ၏။ အာစရိယော၊ ဆရာ
သည်။ အသိ၊ ဖြစ်ပြီ။

* အခဏ္ဍာနိ၊ အစဉ်၎င်း၊ အဆုံး၎င်း ကျိုးပြတ်ခြင်း မရှိရအောင်။ အစ္စိဒ္ဓါနိ၊ အလယ်၌
ပေါက်ထွင်းခြင်းမရှိရအောင်။ အသဗလာနိ၊ အစဉ်အတိုင်း နှစ်ခုသုံးခု ကြောင်ကျားခြင်းမရှိရ
အောင်။ အကမ္မာသာနိ၊ အကြားအကြား၌ ပြောက်ကွက်ခြင်း မရှိရအောင်ဟု ဆိုလိုသည်။

(ဇာတိယအကြိမ်)

အဟံ၊ ငါသည်။ ဗုဒ္ဓံ၊ မြတ်စွာဘုရားကို။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍။ ဥပေမိ၊ ဆည်းကပ်အံ့။ အနုတ္တရံ၊ အတုမရှိသော။ ဓမ္မဉ္စာပိ၊ တရားတော်ကိုလည်း။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဥပေမိ၊ ဆည်းကပ်အံ့။ နရဒေဝဿ၊ မြတ်စွာဘုရားသခင်၏။ သံဃဉ္စ၊ တပည့်သား သံဃာတော်ကိုလည်း။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဂစ္ဆာမိ၊ ဆည်းကပ်ပါတော့အံ့။

ပါဏာတိပါတာ၊ သူ့အသက်ကို သတ်ခြင်းမှ။ ခိပ္ပံ၊ လျင်စွာ။ ဝိရမာမိ၊ ရှောင်ကြဉ်အံ့။ လောကော၊ လောက၌။ အဒိန္နံ၊ အရှင်သည် ကိုယ်နှုတ်ဖြင့် မပေးအပ်သော သူတပါး ဥစ္စာကို။ ပရိဝဇ္ဇယာမိ၊ ရှောင်ကြဉ်ပါအံ့။ အမဇ္ဇပေါ၊ စ၊ သေအရက်ကို မသောက်သော သူသည်လည်း။ ဟောမိ၊ ဖြစ်အံ့။ မုသာ၊ ချွတ်ယွင်းသော စကားကို။ နော စ ဘဏာမိ၊ မဆိုအံ့။ သကေန ဒါရေန စ၊ မိမိမယားဖြင့်သာလျှင်။ တုဋ္ဌော၊ ရောင့်ရဲသည်။ ဟောမိ၊ ဖြစ်အံ့။

ထိုအခါ ပုဏ္ဏားကို နတ်သားသည် ပုဏ္ဏား သင့်အိမ်၌ များစွာသော ဥစ္စာသည် ရှိ၏။ မြတ်စွာဘုရားသို့ကပ်၍ အလှူကို ပေးလော့၊ တရားတော်ကို နာလော့၊ ပြဿနာကို မေးလျှောက်လော့ဟုဆို၍ ထိုသင်းချိုင်း၌ ကွယ်လေ၏။

ပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားကိုပင့်၍ ပြဿနာ မေးလျှောက်ခြင်း

ပုဏ္ဏားသည်လည်း အိမ်သို့သွား၍ ပုဏ္ဏားမကို ခေါ်ပြီးလျှင် ရှင်မ ငါကား ရဟန်းဂေါတမကို ပင့်ဘိတ်၍ ပြဿနာကို မေးလျှောက်အံ့၊ ပူဇော်သက္ကာရကို ပြုအံ့ဟု ဆို၍ ကျောင်းသို့ သွားပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရိုသေစွာ ရှိခိုး၏။ ထိုနောက် ပဋိသန္ဓာရစကား ပြောကြား၍ တင့်အပ်လျှောက်ပတ်သော အရပ်၌ နေလျက် အို ရှင်ဂေါတမ ယနေ့အဘို့ တပည့်တော်၏ဆွမ်းကို ရဟန်းသံဃာတော် နှင့်တကွ သည်းခံတော်မူပါဟု နားတော်လျှောက်လေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် လည်း သည်းခံတော်မူ၏။ ထိုအခါ ပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ သည်းခံတော် မူခြင်းကိုသိ၍ လျင်စွာလာပြီးလျှင် မိမိအိမ်၌ မှန်မြတ်သော ခဲဘွယ် ဘောဇဉ်ကို စီရင်စေ၏။ ဘုရားရှင်လည်း ရဟန်းသံဃာတော်အပေါင်း ခြံရံလျက် ထိုပုဏ္ဏား အိမ်သို့ ကြွတော်မူ၍ ခင်းအပ်ပြီးသော ဘုရားနေရာထက်၌ နေတော်မူ၏။

ပုဏ္ဏားသည်လည်း ရိုသေစွာ ဆွမ်းလုပ်ကျွေး၏။ ထိုအခါ များစွာသောသူတို့သည် စည်းဝေးကြကုန်၏။ မိစ္ဆာအယူရှိသော သူတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ပင့်ဘိတ်အပ်သည်ရှိသော် မိစ္ဆာအယူရှိသောသူ၊ သမ္မာအယူရှိသောသူ ဤလူနှစ်စုတို့သည်လည်း စည်းဝေးကုန်သတတ်။ မိစ္ဆာအယူရှိကုန်သော သူတို့သည် ယနေ့ရဟန်းဂေါတမကို ပြဿနာမေးခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲသည်ကို ကြည့်ရှုရကုန်အံ့ဟု စည်းဝေးကုန်၏။ သမ္မာအယူရှိကုန်သော သူတို့သည်ကား ယနေ့ဘုရားအရာဖြစ်သော တင့်တယ်စမှယ်ခြင်းကို ဖူးမြင်ရကုန်အံ့ဟု စည်းဝေးကုန်၏။ ထိုအခါ ပုဏ္ဏားသည် ပြုအပ်ပြီးသော ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်း ကိစ္စရှိသော မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ နိမ့်သောနေရာ၌နေလျက် ပြဿနာကို မေးလိုရကား အို-အရှင်ဂေါတမ အသင်တို့အား အလှူကို မပေးမူ၍ ပူဇော်ခြင်းကို မပြုမူ၍ တရားတော်ကို မနာမူ၍ ဥပုသ်သုံးခြင်းကို မပြုမူ၍ သက်သက် စိတ်ကို ကြည်ညိုစေကာမူဖြင့် နတ်ပြည်၌ဖြစ်သော သူတို့မည်သည် ရှိပါသလောဟု မေးလျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဏ္ဏားအဘယ့်ကြောင့် ငါဘုရားကိုမေးလျှောက်သနည်း၊ သင့်သားဖြစ်သော မဋ္ဌကုဏ္ဍလီသည် ငါဘုရား၌ စိတ်ကို ကြည်ညိုစေ၍ နတ်ပြည်၌ မိမိဖြစ်သည့် အကြောင်းကို ပြောကြားသည် မဟုတ်လောဟု မိန့်ဆိုသော် အို-အရှင်ဂေါတမ အဘယ်အခါပြောကြားသနည်းဟု မေးလျှောက်၏။ သင် ယနေ့ သုသာန်သို့သွား၍ငိုကြွေးစဉ် မနီးမဝေးသောအရပ်၌ လက်တို့ကို မြှောက်ချီ၍ ငိုကြွေးသော တယောက်သော လူလင်ကို မြင်၍ “အလင်တော့ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ၊ မာလဓာရီ ဟရိစန္ဒနုဿဒေါ” စသည်တို့ဖြင့် ပုဏ္ဏားနှင့် နတ်သားနှစ်ဦးတို့ ပြောဆိုသော စကားကို ထင်ရှားစွာ ဖော်ပြလျက် အလုံးစုံသော မဋ္ဌကုဏ္ဍလီဝတ္ထုကို ဟောတော်မူ၏။ (ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် ယင်း မဋ္ဌကုဏ္ဍလီဝတ္ထုသည် ဘုရားဟော ဗုဒ္ဓဘာသိတမည်သတည်း။)

ထိုစကားကိုဟောတော်မူပြီး၍ အို-ပုဏ္ဏား တရာလည်းမက နှစ်ရာလည်းမက စင်စစ်သော်ကား ငါဘုရား၌ စိတ်ကို ကြည်ညိုစေ၍ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကုန်သော သူတို့၏ အရေအတွက်မည်သည် မရှိဟု မိန့်တော်မူသောအခါ လူများအပေါင်းသည် ယုံမှားမကင်းရှိသည် ဖြစ်လေ၏။

(တတိယအကြိမ်)

ဘုရားရွှေမှောက်သို့ နတ်သားရောက်ခြင်း

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် လူများအပေါင်း၏ ယုံမှားမကင်း ရှိသည့် အဖြစ်ကို သိတော်မူ၍ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ နတ်သားသည် ဗိမာန်နှင့်တကွ လာစေ သတည်းဟု ခိဋ္ဌာန်တော်မူ၏။ ထိုမဋ္ဌကုဏ္ဍလီ နတ်သားသည် နတ်၌ဖြစ်သော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ခြင်းရှိသော သုံးဂါဝုတ်မျှပမာဏရှိသော အတ္တဘော ဖြင့်လာ၍ ဗိမာန်မှ ဆင်းသက်၍ မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုးလျက် တင့်အပ်လျောက် ပတ်သော အရပ်၌ နေ၏။ ထိုအခါ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ နတ်သားကို မြတ်စွာဘုရား သည် သင်နတ်သားကား ဤနတ်စည်းစိမ် - ချမ်းသာကို အဘယ်ကောင်းမှုကို ပြုသောကြောင့် ရသနည်းဟု မေးလိုရကား ဤဂါထာကို မိန့်တော်မူ၏။

အဘိက္ကဋ္ဌေန ဝဏ္ဏေန၊ ယာ တံ တိဋ္ဌသိ ဒေဝတေ။

ဩဘာသေန္တိ ဒိသာ သဗ္ဗာ၊ ဩသမိ ဝိယ တာရကာ။

ပုစ္ဆာမိ တံ ဒေဝ မဟာနုဘာဝ၊ မနုဿဘူတော ကိမကာသိ ပုညံ။

ဒေဝတေ၊ နတ်သား။ ယာ တံ၊ အကြင်သင်သည်။ ဩသမိ တာရကာ ဝိယ၊ သောက်ရှူးကြယ်ကဲ့သို့။ သဗ္ဗာ ဒိသာ၊ ခပ်သိမ်းသော အရပ်တို့ကို။ ဩဘာ- သေန္တိ၊ ထွန်းပလျက်။ အဘိက္ကဋ္ဌေန ဝဏ္ဏေန၊ အလွန်နှစ်လိုဘွယ်သောအဆင်း ဖြင့်။ တိဋ္ဌသိ၊ တည်၏။ မဟာနုဘာဝ၊ ကြီးသော အာနုဘော်ရှိသော။ ဒေဝ၊ နတ်သား။ တံ၊ သင့်ကို။ ပုစ္ဆာမိ၊ ငါဘုရားမေး၏။ မနုဿဘူတော၊ လူဖြစ် စဉ်က။ ကိ ပုညံ၊ အဘယ်ကောင်းမှုကို။ အကာသိ၊ ပြုခဲ့ရသနည်း။

ထိုအခါ နတ်သားသည် မြတ်စွာဘုရား ဘုရားတပည့်တော်သည် ဤစည်းစိမ် ချမ်းသာကို မြတ်စွာဘုရားတို့၌ စိတ်ကို ကြည်ညိုစေ၍ ရအပ်ပါ၏ဟု နားတော် လျှောက်လျှင် ငါဘုရား၌ စိတ်ကိုကြည်ညိုစေ၍ သင်နတ်သားသည် ရအပ်သည် မှန်သလောဟု မေးတော်မူသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရား မှန်လှပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်၏။ လူများအပေါင်းသည် မဋ္ဌကုဏ္ဍလီနတ်သားကို ကြည့်၍ အချင်းတို့ ဘုရား၏ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့သည် အံ့ဩဘွယ်ရှိစွတကား အဒိန္နာဗျာဓိက ပုဏ္ဏား၏သား ဖြစ်လျက် တပါးသော တစုံတခုသော ကောင်းမှုကို မပြုမူ၍ မြတ်စွာဘုရား၌ စိတ်ကို ကြည်ညိုစေ၍ ဤသို့ သဘောရှိသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ရ၏ဟု

(တဘိယအကြိမ်)

နှစ်သက်စကား ပြောကြားကြကုန်၏။ ထိုအခါ လူအပေါင်းတို့အား ကုသိုလ်ကံ အကုသိုလ်ကံကို ပြုခြင်း၌ စိတ်သာလျှင် ရှေ့သွားဖြစ်၏။ စိတ်သာလျှင် မြတ်၏။ ကြည်ညိုသောစိတ်ဖြင့် ပြုအပ်သော ကောင်းမှုကံသည် နတ်ပြည်သို့၎င်း၊ လူ့ပြည် သို့၎င်း သွားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို အရိပ်သည် မစွန့်သကဲ့သို့ မစွန့်ဟု ဤဝတ္ထုကို ဟောတော်မူပြီး၍ အနုသန္ဓေကို ဆက်စပ်လျက် တည်စေအပ်သော ပြီးဆုံးခြင်း ရှိသော သဝဏ်စာလွှာကို မင်း၏တံဆိပ် ခတ်နှိပ်သည့်အလား တရားမင်း ဘုရားသည် ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

ဒေသနာတော်

၂ မနောပုဗ္ဗင်္ဂမာ ဓမ္မာ၊ မနောသေဠာ မနောမယာ။
 မနသာ စေ ပသန္ဓေန၊ ဘာသတိ ဝါ ကရောတိ ဝါ။
 တတော နံ သုခမန္ဓေတိ၊ ဆာယာဝ အနုပါယိနီ။

ဓမ္မာ၊ နာမက္ခန္ဓာတရား သုံးပါးတို့သည်။ မနောပုဗ္ဗင်္ဂမာ၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာ သာလျှင် ပြဋ္ဌာန်းခြင်း ရှိကုန်၏။ မနောသေဠာ၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာ သာလျှင် အကြီးအမှူးရှိကုန်၏။ မနောမယာ၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာဖြင့် ပြီးကုန်၏။ ပသန္ဓေန၊ ကြည်ညိုသော။ မနသာ၊ စိတ်ဖြင့်။ စေ ဘာသတိ ဝါ၊ အကယ်၍ ဆိုမူလည်း ဆိုငြားအံ့။ စေ ကရောတိ ဝါ၊ အကယ်၍ ပြုမူလည်း ပြုငြားအံ့။ တတော၊ ထိုကြည်ညိုသောစိတ်ဖြင့် ဆိုခြင်း၊ ပြုခြင်းကြောင့်။ နံ ပုဂ္ဂလံ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သို့။ သုခံ၊ ချမ်းသာသည်။ အန္ဓေတိ၊ အစဉ်လိုက်၏။ ကာ ဝိယ၊ အဘယ်ကဲ့သို့နည်း ဟူမူကား။ ဆာယာ၊ အရိပ်သည်။ အနုပါယိနီ ဣဝ၊ လူသွားလေရာ အစဉ်တစိုက် နောက်က တကောက်ကောက် လိုက်သကဲ့သို့တည်း။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဂါထာ၏အဆုံး၌ မှတ်သောင်း လေးထောင် ကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် အကျွတ်တရားကို ရကြကုန်၏။ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ နတ်သားသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၏။ အဒိန္နပုဗ္ဗက ပုဏ္ဏားသည်ကား ထို့အတူ သောတာပန် ဖြစ်၍သာလျှင် များစွာသော စည်းစိမ်ဥစ္စာကို မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ လှူဒါန်း ကြဲဖြန့်လေ၏။

မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ သတို့သားဝတ္ထု ပြီး၏။

(တစ်ယခုကြိမ်)

၃-တိဿမထေရ် ဝတ္ထု

အက္ခောန္တိ မံ အစရှိသော ဤတရား ဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် အရှင် တိဿမထေရ်ကို အကြောင်း ပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ဆိုနိုင်ခက်သဖြင့် မိမိအပြစ်ကို ဝန်မခံခြင်း

ထိုအရှင်တိဿမထေရ်ကား မြတ်စွာဘုရား၏ * အရီးတော်သားဖြစ်သတတ်၊ အရွယ်ကြီးရင့်သော ကာလမှ ရဟန်းပြု၍ မြတ်စွာဘုရားတို့အား ဖြစ်သော လာဘ်ပူဇော်သက္ကာရကို ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်ရလျက် ဆူဖိုးသော ကိုယ်ရှိသည် ဖြစ်၍ အဖန်တလဲလဲ နယ်အပ်သော သင်္ကန်းတို့ကို ဝတ်ရုံလျက် များသော အားဖြင့် ကျောင်းအလယ် ခစားရာ စည်းဝေးရာ စရပ်၌ နေ၏။ မြတ်စွာ ဘုရားကို ဖူးမြင်အံ့သောငှါ လာကုန်သော ဧည့်သည် အာဂန္တု ရဟန်းတို့သည် ထိုတိဿမထေရ်ကို မြင်လျှင် မထေရ်ကြီးတပါး ဖြစ်လတ္တံ့ဟူသော အမှတ်ဖြင့် ထိုတိဿမထေရ်၏ အထံသို့သွား၍ ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ်ပြုခြင်း၊ ခြေဆုပ်လက်နယ် ပြုခြင်း စသည်တို့ကို ပန်ကြားကုန်၏။ တိဿမထေရ်သည် ဆိတ်ဆိတ်သာနေ လေ၏။ ထိုအခါ တိဿမထေရ်ကို ရဟန်းငယ်တပါးသည် အရှင်ဘုရားတို့သည် အဘယ်မျှ ဝါရှိပြီနည်းဟု မေးလျှောက်၏။ တဝါမျှမရှိသေး၊ ငါတို့သည် ကြီးရင့် သော ကာလ၌ ရဟန်းပြုကုန်၏ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ဆုံးမခက်သော ငါ့သျှင် ရဟန်းကြီး သင်ကား မိမိ အတိုင်းအရှည်ကို မသိ၊ ဤမျှလောက်ကုန်သော မထေရ်ကြီးတို့ကို မြင်လျက် အရိုအသေ ပြုခြင်းမျှကိုလည်း မပြု၊ ငတ်ကြီး ဝတ်ငယ်ကို ပန်ကြားအပ်သည်ရှိသော် ဆိတ်ဆိတ်သာနေ၏။ အလို့လို့မျှလည်း သင့်အား မရှိဟုဆို၍ လစ်ဖျစ်တီးလေ၏။ ထိုတိဿ မထေရ်သည် မင်းမျိုး၌ ဖြစ်သော ခတ္တိယမာန်ကို ဖြစ်စေလျက် သင်တို့သည် အဘယ်သူ့ထံသို့ လာကြ ကုန်သနည်းဟု မေး၍ မြတ်စွာဘုရား အထံသို့ လာကုန်၏ဟု ဆိုသည်ရှိသော်

* သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏ နှမတော် အမိဘာဒေဝီ မိဖုလား၏ သား ဟုလို။

ငါ့ကို အဘယ်သို့သောသူဟူ၍ မှတ်ထင်ကြသနည်း၊ သင်တို့ကို အရင်းအမြစ်က ဖြတ်အံ့ဟု ဆို၍ ငိုလျက် ဆင်းရဲငြိုငြင်သော စိတ်နှလုံးရှိသည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာ ဘုရားအထံသို့ သွားလေ၏။

ထိုအခါ တိဿမထေရ်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် တိဿ အဘယ့်ကြောင့် သင် သည် ဆင်းရဲငြိုငြင်သော စိတ်နှလုံးရှိသည်ဖြစ်၍ မျက်ရည်နှင့်မျက်ခွက် ငိုကြွေး လျက် လာသနည်းဟု မေးတော်မူ၏။ ထိုညွှန်သည် အာဂန္တုရဟန်းတို့သည်လည်း ဤရဟန်းကား သွား၍ တစုံတခု ချောက်ချားသည်ကို ပြုရာ၏ဟု နှလုံးပြုလျက် ထိုတိဿရဟန်းနှင့် အတူတကွသာလျှင် သွား၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တင့်အပ်လျှောက်ပတ်သော အရပ်၌ နေကုန်၏။ ထိုတိဿရဟန်းသည် မြတ်စွာ ဘုရား မေးတော်မူသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရား ဤရဟန်းတို့သည်တပည့်တော်ကို ဆဲရေးကုန်၏ဟု နားတော်လျှောက်၏။ သင်သည် အဘယ်အရပ်၌ နေသနည်းဟု မေးတော်မူသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရား ကျောင်းအလယ် ခစားရာ စည်းဝေးရာ စရပ်၌ နေပါ၏ဟု လျှောက်လေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤရဟန်းတို့လာသည်ကို သင်မြင်၏လောဟု မေးတော်မူသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရား မြင်ပါ၏ဟု လျှောက်လေ၏။ သင်သည် ထ၍ ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း ပြုမိ၏လောဟု မေးတော်မူသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရား မပြုမိပါဟု လျှောက်လေ၏။ ပရိက္ခရာယူခြင်းကို ပန်ကြား၏လောဟု မေးတော် မူသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရား မပန်ကြားမိပါဟု လျှောက်လေ၏။ ဝတ်ကို၎င်း၊ သောက်ရေကို၎င်း ပန်ကြား၏လောဟု မေးတော်မူသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရား မပန်ကြားမိပါဟု လျှောက်လေ၏။ နေရာကိုဆောင်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် ခြေဆုပ် လက်နယ် ပြု၏လောဟု မေးသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရား မပြုမိပါဟု လျှောက် လေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် တိဿ သီတင်းကြီးကုန်သော ရဟန်း တို့အား ဤအလုံးစုံသော ကျင့်ဝတ်ကို ပြုအပ်၏။ ဤသို့ မပြုသောရဟန်းသည် ကျောင်းအလယ်၌နေခြင်းငှါ မသင့်လျော်ဟု မိန့်တော်မူ၍ သင်၏ အပြစ်သာ (တဘိပဒအကြိမ်)

လျှင်တည်း၊ ထိုရဟန်းတို့ကို ကန်တော့လောဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ တိဿ
 ရဟန်းသည် ထိုရဟန်းတို့ကား တပည့်တော်ကို ဆဲရေးကုန်၏။ တပည့်တော်သည်
 ထိုရဟန်းတို့ကို မကန်တော့နိုင်ပါဘုရားဟုလျှောက်လေ၏။ တိဿ ဤသို့မပြုလင့်၊
 သင်၏အဖြစ်သာလျှင်တည်း၊ ထိုရဟန်းတို့ကို ကန်တော့လောဟု မိန့်တော်မူသည်
 ရှိသော် မြတ်စွာဘုရား မကန်တော့နိုင်ပါဟု လျှောက်လေ၏။ ထိုအခါ ရဟန်း
 တို့သည် ဤတိဿရဟန်းကား ဆိုနိုင်ခက်၏ဟု လျှောက်သည်ရှိသော် မြတ်စွာ
 ဘုရားသည် ချစ်သားရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌ သာလျှင် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း
 ဤရဟန်းသည် ဆိုနိုင်ခက်သည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူရကား မြတ်စွာ
 ဘုရား ယခုအခါ ထိုရဟန်း၏ ဆိုနိုင်ခက်သောအဖြစ်ကိုရှေးဦးစွာ တပည့်တော်တို့
 သိရပါပြီ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ အဘယ်သို့ ပြုဘူးပါသနည်းဟု နားတော်
 လျှောက်သည်ရှိသော် ချစ်သားရဟန်းတို့ ထိုသို့ဖြစ်မှု နာကြားကြကုန်လော့ဟု
 မိန့်တော်မူ၍ လွန်လေပြီးသော အတိတ်အကြောင်းကို ဆောင်တော်မူ၏။

တိဿမထေရ်၏ ရှေးအတိတ် ဝတ္ထု

လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗာရာဏသီမင်းသည် မင်းပြုသည်
 ရှိသော် ဒေဝိလ အမည်ရှိသော ရသေ့သည် ရှစ်လတို့ပတ်လုံး ဟိမဝန္တာတော၌
 နေ၍ ချဉ်ဆား (အငန်နှင့် အချဉ်) မှီဝဲအံ့သောငှါ လေးလတို့ပတ်လုံး မြို့ကိုမှီ၍
 နေလိုသည် ဖြစ်သောကြောင့် ဟိမဝန္တာတောမှ လာ၍ မြို့တံခါး၌ သူငယ်တို့ကို
 မြင်လျှင် ဤမြို့သို့ ရောက်လာသော ရဟန်းတို့သည် အဘယ်အရပ်၌ နေကုန်
 သနည်းဟု မေး၏။ အရှင်ဘုရား အို ထိန်းသည်၏ စရပ် (အလုပ်ရုံ တင်းကုပ်) ၌
 နေကုန်၏ဟု လျှောက်၏။ ဒေဝိလ ရသေ့သည် အိုးထိန်းသည် စရပ်သို့သွား၍
 တံခါး၌ရပ်လျက် အိုးထိန်းသည် သင့်အား အကယ်၍ ဝန်မလေးသည်ဖြစ်အံ့၊
 တညဉ့်မျှ စရပ်၌ နေလို၏ဟု ဆို၏။ အိုးထိန်းသည်သည် တပည့်တော်အား
 ညဉ့်အခါ စရပ်၌ ပြုဘွယ်ကိစ္စ မရှိ၊ စရပ်သည် ကျယ်၏။ ချမ်းသာစွာ နေပါ
 အရှင်ဘုရားဟု စရပ်ကို အပ်နှံဆောင်နှင်း၏။

ထိုဒေဝိလ ရသေ့သည် စရပ်သို့ဝင်၍ နေသည်ရှိသော် တပါးသော နာရဒ
 အမည်ရှိသော ရသေ့သည်လည်း ဟိမဝန္တာတောမှ လာ၍ အိုးထိန်းသည်ကို
 (ဓာတိယအကြိမ်)

တညဉ့်မျှ တည်းခိုနေရန် တောင်းပန်လေ၏။ အိုးထိန်းသည်သည် ရှေးဦးစွာ ရောက်လာသော ရသေ့သည် ဤရသေ့နှင့် အတူတကွ နေလိုမည် မနေလိုမည်ဟု ငါမသိ၊ မိမိကိုယ်ကိုလွတ်စေအံ့ဟု ကြံပြီးလျှင် အရှင်ဘုရား ရှေးဦးစွာ ကပ်ရောက် နှင့်သော ရသေ့သည် အကယ်၍ နှစ်သက်သည် ဖြစ်ပါအံ့၊ ထိုရသေ့၏ အလို အားဖြင့် နေပါလော့ဟု လျှောက်ဆို၏။ ထိုအခါ နာရဒ ရသေ့သည် ဒေဝိလ ရသေ့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဆရာရသေ့ ဆရာအား အကယ်၍ ဝန်မလေးသည် ဖြစ်ပါအံ့၊ အကျွန်ုပ်သည်လည်း ဤစရပ်၌ တညဉ့်မျှ နေပါရစေဟု တောင်း ပန်၏။ စရပ်သည် ကျယ်၏။ ဝင်၍ တင့်အပ်လျှောက်ပတ်သော အရပ်၌ နေလော့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ဝင်ပြီးလျှင် ရှေးဦးစွာ ဝင်သော ဒေဝိလ ရသေ့၏ နောက်အံ့၌ နေ၏။ နှစ်ဦးသော ရသေ့တို့သည်လည်း အသက်ထက်ဆုံး အောက်မေ့ထိုက်သော စကားကို ပြောကြားပြီး၍ အိပ်သောအခါ နာရဒ ရသေ့သည် ဒေဝိလရသေ့၏ အိပ်ရာအရပ်ကို၎င်း၊ တံခါးကို၎င်း မှတ်၍ အိပ်၏။ ထိုဒေဝိလ ရသေ့သည်ကား အိပ်သည်ရှိသော် မိမိ၏ အိပ်ရာအရပ်၌ မအိပ်မူ၍ တံခါးအလယ်၌ ဖိလာ ကန့်လန့်ပြု၍ အိပ်၏။

နာရဒရသေ့သည် ဒေဝိလရသေ့၏ ဆံကျစ်
လည်ပင်းတို့၌ နင်းမိခြင်း

နာရဒ ရသေ့သည် ညဉ့်အခါ ထွက်သည်ရှိသော် ထိုဒေဝိလရသေ့၏ ဆံကျစ် ဦးစွန်းတို့၌ နင်းမိလေ၏။ အဘယ်သူသည် ငါ့ကို နင်းသနည်းဟု မေးသည်ရှိသော် ဆရာ အကျွန်ုပ် နာရဒ ရသေ့တည်းဟု ဖြေဆိုလေ၏။ ရသေ့စဉ်းလဲ တောမှလာ၍ ငါ၏ ဆံကျစ် ဦးစွန်းတို့၌ နင်းဘိ၏ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ဆရာ အသုင်တို့၏ ဤအရပ်၌ အိပ်သည့်အဖြစ်ကို မသိပါ။ အကျွန်ုပ်အား သည်းခံပါလော့ဟု ဆို၍ ဒေဝိလ ရသေ့၏ ထွေထွေရာရာ ဆိုမြည်တမ်းစဉ်ပင်လျှင် အပသို့ ထွက်ခဲ့၏။ ဒေဝိလ ရသေ့သည် ဤ နာရဒ ရသေ့ကား ဝင်လာသည်ရှိသော်လည်း ငါ့ကို နင်းရာ၏ဟု ခြေရင်း ခေါင်းရင်း လှည့်၍ ခြေထားရာ၌ ဦးခေါင်းထားလျက် အိပ်၏။ နာရဒ ရသေ့သည်လည်း ဝင်လာသည်ရှိသော် ရှေးဦးစွာ၌လည်း ငါသည် ဆရာ၌ ပြစ်မှားမိ၏။ ယခုအခါ၌ ထိုဒေဝိလရသေ့၏ ခြေရင်း နံပါးဖြင့် ဝင်အံ့ဟု ကြံ၍ လာသည်ရှိသော် လည်ပင်း၌ နင်းမိပြန်၏။ ဒေဝိလရသေ့လည်း (ဓာတိယအကြိမ်)

ဤသူသည် အဘယ်သူနည်းဟု မေးသည်ရှိသော် ဆရာ အကျွန်ုပ် နာရဒ ရသေ့ပဂါတည်းဟု ဆိုသောကြောင့် ရသေ့စဉ်းလဲ ရှေးဦးစွာ ငါ၏ ဆံကျစ် ဦးစွန်းတို့၌ နင်းပြီး၍ ယခုအခါ လည်ပင်း၌ နင်းပြန်၏။ သင့်ကို ကျိန်ဆဲအံ့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ဆရာ အကျွန်ုပ်အား အပြစ်မရှိ၊ အကျွန်ုပ်သည် အသင်တို့၏ ဤသို့ အိပ်သည်အဖြစ်ကို မသိသောကြောင့် ရှေးဦးစွာလည်း ပြစ်မှားမိပါသည်။ ယခုအခါ ခြေရင်းဖြင့် ဝင်အံ့ဟု ကြံ၍ ဝင်မိပါသည်။ အကျွန်ုပ်အား သည်းခံ ပါလော့ဟု ဆို၏။

ရသေ့နှစ်ဦးတို့ ကျိန်ဆဲကြခြင်း

ထိုအခါ ဒေဝိလ ရသေ့သည် နာရဒ ရသေ့ကို ရသေ့စဉ်းလဲ သင့်ကို ကျိန်ဆဲ အံ့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ဆရာ ဤသို့ မပြုပါလင့်ဟု တောင်းတောင်း ပန်ပန် ဆိုလေ၏။ ထို ဒေဝိလ ရသေ့သည် နာရဒ ရသေ့၏ စကားကို မနာယူမူ၍ ဤဂါထာဖြင့် ကျိန်ဆဲ၏။

သဟဿရံသီ သတတေဇော၊ သူရိယော တမဝိနောဒနော။
ပါတော ဥဒယန္တေ သူရိယေ၊ မုဒ္ဒါ တေ ဖလတု သတ္တဓာ။

သဟဿရံသီ၊ အထောင်သော ရောင်ခြည်ကို ဆောင်ထသော။ သတ-
တေဇော၊ အရာမကသော အပူဓာတ် ရှိထသော။ တမဝိနောဒနော၊ အမိုက်ကို
ပယ်ဖျောက်တတ်သော။ သူရိယော၊ နေမင်းသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ သူရိယေ၊
နေသည်။ ပါတော၊ နံနက်အခါ၌။ ဥဒယန္တေ၊ တက်သည်ရှိသော်။ တေ၊ သင်၏။
မုဒ္ဒါ၊ ဦးခေါင်းသည်။ သတ္တဓာ၊ ခုနစ်စိတ်။ ဖလတု၊ ကွဲစေသတည်း။

ဤသို့ဆိုလျက် နာရဒ ရသေ့ကို ကျိန်ဆဲသည် သာလျှင်တည်း။ နာရဒ
ရသေ့သည် ဆရာ အကျွန်ုပ်အား အပြစ်မရှိဟု အကျွန်ုပ်ဆိုစဉ်ပင်လျှင် အသင်တို့
သည် ကျိန်ဆဲဘိ၏။ အကြင်သူအား အပြစ်ရှိ၏။ ထိုအပြစ်ရှိသောသူ၏ ဦးခေါင်း
သည် ကွဲစေသတည်း။ အပြစ်ကင်းသောသူ၏ ဦးခေါင်းသည် မကွဲစေသတည်းဟု
ဆို၍ ဤဂါထာကို ဆို၏။

သဟဿရံသီ သတတေဇော၊ သူရိယော တမဝိနောဒနော။
ပါတော ဥဒယန္တေ သူရိယေ၊ မုဒ္ဒါ တေ ဖလတု သတ္တဓာ။

သဟဿရံသီ၊ အထောင်သော ရောင်ခြည် ရှိထသော။ သတတေဇော၊
 အရာမကသော အပူဓာတ် ရှိထသော။ တမဝိနောဒနော၊ အမှိုက်ကို ပယ်ဖျောက်
 တတ်ထသော။ သူရိယော၊ နေမင်းသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ သူရိယေ၊ နေသည်။
 ပါတော၊ နံနက်အခါ၌။ ဥဒယန္တေ၊ တက်သည်ရှိသော်။ တေ၊ သင်၏။ မုဒ္ဒါ၊
 ဦးခေါင်းသည်။ သတ္တဓာ၊ ခုနစ်စိတ်။ ဖလတု၊ ကွဲစေသတည်း။

ဤသို့ ဆို၍ ပြန်ကျိန်ဆဲလိုက်၏။

နာရဒရသေ့သည် နေကို တားမြစ်ထားခြင်း

ထိုနာရဒ ရသေ့သည်ကား ကြီးသော အာနုဘော်ရှိ၏။ လွန်လေပြီးသော
 အတိတ်၌ ကမ္ဘာ လေးဆယ်တို့ကို၎င်း၊ လာလတ္တံ့သော အနာဂတ်၌ ကမ္ဘာ
 လေးဆယ်တို့ကို၎င်း ဤသို့ ရှစ်ဆယ်သော ကမ္ဘာတို့ကို အောက်မေ့နိုင်၏။
 ထို့ကြောင့် ကျိန်စာသည် အဘယ်သူ၏ အထက်၌ ကျလတ္တံ့နည်းဟု စူးစမ်း
 ဆင်ခြင်သည်ရှိသော် ဆရာ ဒေဝိလ ရသေ့၏ ထိပ်ထက်၌ ကျလတ္တံ့ဟု သိ၍
 ထို ဒေဝိလ ရသေ့၌ အစဉ်သနားသည်ကို စွဲလျက် တန်ခိုး၏ အစွမ်းအားဖြင့်
 အရုဏ်တက်ခြင်းကို တားမြစ်လေ၏။ ပြည်သူ ပြည်သားတို့သည် အရုဏ် မတက်
 သည်ရှိသော် မင်းအိမ် တံခါးသို့သွား၍ အရှင်မင်းကြီး အရှင်မင်းကြီး မင်းပြုခါမှ
 အရုဏ်မတက်ပါ။ အကျွန်ုပ်တို့အား အရုဏ်ကို တက်စေပါလော့ဟု မြည်တမ်း
 ကြကုန်၏။ မင်းသည် မိမိ၏ကိုယ်ဖြင့် ပြုအပ်သောအမှု စသည်ကို ကြည့်ရှုသည်
 ရှိသော် တစုံတခု မသင့်သော အမှုကို မမြင်သောကြောင့် အဘယ်သို့သော
 အကြောင်းနည်းဟု ကြံ၍ ရသေ့ရဟန်းတို့၏ ငြင်းခုံခြင်းသည် ဖြစ်ရာ၏ဟု
 တွေးတော ယုံမှားခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ အသို့နည်း၊ ဤပြည်၌ ရသေ့ရဟန်းတို့သည်
 ရှိကုန်သလောဟု မေးလေ၏။ အရှင်မင်းကြီး ယမန်နေ့ ညချမ်းအခါ အိုးထိန်း
 သည် စရပ်၌ ရောက်လာသော ရသေ့တို့သည် ရှိကုန်၏ဟု လျှောက်လတ်သော်
 မင်းသည် ထိုခဏ၌ပင် မီးရှူး မီးတိုင်တို့ကို ညှိထွန်းလျက် ထိုအိုးထိန်းသည်
 စရပ်သို့သွား၍ နာရဒ ရသေ့ကို ရှိခိုး၍ တင့်အပ်လျှောက်ပတ်သော အရပ်၌
 နေလျက် ဤဂါထာဖြင့် လျှောက်၏။

(ဓာတိယအကြိမ်)

ကမ္မန္တာ နပုဝတ္တန္တိ၊ ဇမ္ဗုဒီပဿ နာရဒ။

ကေန လောကော တမောဘူတော၊ တံ မေ အက္ခာဟိ ပုစ္ဆိတော။

နာရဒ၊ နာရဒ ရှင်ရသေ့။ ဇမ္ဗုဒီပဿ၊ ဇမ္ဗုဒိပ်ကျွန်းသား လူများအပေါင်း
၏။ ကမ္မန္တာ၊ အမှုလုပ်ခြင်းတို့သည်။ နပုဝတ္တန္တိ၊ မပြစ်နိုင်ကြကုန်။ ကေန၊
အဘယ့်ကြောင့်။ လောကော၊ လောကကြီးသည်။ တမောဘူတော၊ အမှိုက်အတိ
ဖြစ်သနည်း။ ပုစ္ဆိတော၊ မေးအပ်သော ရှင်ရသေ့သည်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။
တံ၊ ထိုအကြောင်းကို။ အက္ခာဟိ၊ ဖြေကြားတော်မူပါလော့။

နာရဒရသေ့သည် အလုံးစုံသောအကြောင်းကို ပြောကြား၍ ဤအကြောင်း
ဖြင့် ငါ့ကို ဤဒေဝိလရသေ့သည် ကျိန်ဆဲ၏။ ထိုအခါ ငါသည် ငါ့အားအပြစ်မရှိ၊
အပြစ်ရှိသောသူ၏ ထိပ်ထက်၌သာလျှင် ကျိန်စာသည် ကျစေသတည်းဟုဆို၍
ကျိန်ဆဲ၏။ ကျိန်ဆဲပြီး၍ကား အဘယ်သူ၏ထိပ်ထက်၌ ကျလတ္တံ့နည်းဟု စူးစမ်း
ဆင်ခြင်သည်ရှိသော် နေထွက်သောအခါ ဆရာဒေဝိလရသေ့၏ဦးခေါင်းခုနစ်စိတ်
ကွဲလတ္တံ့သည်ကို မြင်သောကြောင့် ထိုဒေဝိလရသေ့၌ အစဉ်သနားသည်ကိုစွဲ၍
အရုဏ်တက်ခြင်းကို မပေး (အရုဏ်မတက်အောင် ငါမိဋ္ဌာန်ထားသည်) ဟုဆို၏။
အရှင်ဘုရား အဘယ်သို့ပြုလျှင် ထိုဒေဝိလရသေ့အား အန္တရာယ်သည် မဖြစ်ရာ
အံ့နည်းဟု မေးလျှောက်သည်ရှိသော် ငါ့ကို အကယ်၍ ကန်တော့သည်ဖြစ်အံ့၊
အန္တရာယ်မဖြစ်ရာဟု ဆို၏။ ထိုသို့ဖြစ်မှု ကန်တော့ပါလော့ဟု ဒေဝိလရသေ့ကို
ဆိုအပ်သည်ရှိသော် ဒေဝိလရသေ့သည် ဤနာရဒရသေ့ကား ငါ့ကို ဆံကျစ်
ဦးစွန်းတို့၌၎င်း၊ လည်ပင်း၌၎င်း နင်း၏။ ငါသည် ဤရသေ့စဉ်းလဲကို မကန်တော့
နိုင်ဟု ဆို၏။ အရှင်ဘုရား ဤသို့မပြုပါလင့်၊ ကန်တော့ပါလော့ဟု လျှောက်
သော်လည်း မကန်တော့နိုင်ဟု ဆို၏။ သင်ရသေ့၏ ဦးခေါင်းခုနစ်စိတ် ကွဲပါလိမ့်
မည်ဟု ဆိုပြန်သော်လည်း မကန်တော့ဘဲနေသည်သာတည်း။ ထိုအခါ မင်းသည်
ဒေဝိလရသေ့ကို သင်သည် မိမိအလိုအားဖြင့် မကန်တော့ဘဲသာ နေပေလတ္တံ့
ဟု ဆို၍ လက်၊ ခြေ၊ ဝမ်းပိုက်၊ လည်ကုပ်တို့၌ ကိုင်ဆွဲစေလျက် နာရဒရှင်ရသေ့၏
ငြေရုံး၌ ဦးညွတ်စေ၏။ နာရဒ ရှင်ရသေ့သည်လည်း ဆရာ ဒေဝိလ ထတော်
မူပါလော့၊ သင့်အား သည်းခံပါ၏ဟု ဆို၍ မြတ်သောမင်းကြီး ဤဒေဝိလ
ရသေ့သည် မိမိ၏ စိတ်အလိုအားဖြင့် ကန်တော့သည်မဟုတ်၊ မြို့၏ မနီးမဝေး

(ဇာတိယအကြိမ်)

သော အရပ်၌ အိုင်တခုသည်ရှိ၏။ ထိုအိုင်ဝယ် ဒေဝိလ ရှင်ရသေ့ကို ဦးခေါင်း၌ မြေစိုက်ကို တင်ထား၍ လည်ပင်းပမာဏရှိသော ရေ၌ ထားလေလော့ဟု ဆို၏။ မင်းကြီးသည်လည်း ထိုနာရဒ ရှင်ရသေ့ဆိုတိုင်း ပြုစေလေ၏။ ထိုအခါ နာရဒ ရှင်ရသေ့သည် ဒေဝိလရသေ့ကို ခေါ်၍ ဆရာဒေဝိလ အကျွန်ုပ်သည် တန်ခိုးကို လွတ်သဖြင့် နေပူရောင်တက်လာသည်ရှိသော် ရေ၌ငုပ်၍ တပါးသောအရပ်ဖြင့် ကူး၍ သွားပါလော့ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ထိုဒေဝိလရသေ့အား နေအရောင်တို့ဖြင့် တွေ့ထိကာမျှ၌သာလျှင် မြေစိုက်သည် ခုနစ်စိတ်ကဲ့လေ၏။ ထိုဒေဝိလ ရသေ့သည် လည်း ငုပ်၍ တပါးသော အရပ်သို့ ပြေးလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မ ဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ချစ်သားရဟန်းတို့ ထိုအခါ မင်းသည် ယခုအခါ အာနန္ဒာ ဖြစ်လာ၏။ ဒေဝိလ ရသေ့သည် တိဿမထေရ် ဖြစ်လာ၏။ နာရဒ ရသေ့သည် ငါဘုရားဖြစ်လာ၏ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီးလျှင် ထိုအခါ၌ လည်း ဤရဟန်းသည် ဆိုနိုင်ခက်သည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ တိဿ မထေရ်ကို ခေါ်တော်မူပြီးနောက် တိဿ ရဟန်းတို့မည်သည်ကား ဤအမည် ရှိသောသူသည် ငါ့ကို အမျက်ထွက်ပြီ၊ ဤအမည်ရှိသောသူသည် ငါ့ကို ပုတ် ခတ်ပြီ၊ ဤအမည်ရှိသောသူသည် ငါ့ကို အောင်ပြီ၊ ဤအမည်ရှိသောသူသည် ငါ၏ ဥစ္စာ ဘဏ္ဍာကို ယူဆောင်ပြီဟူ၍ မကြံစည်ထိုက်၊ ဤသို့ ကြံစည်သော ရဟန်းအား ရန်မည်သည် မငြိမ်းနိုင်၊ ဤသို့ ရန်ငြိုးမဖွဲ့သော သူအားသာလျှင် ငြိမ်း၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

ဒေသနာတော်

- ၃ အက္ခောဇ္ဈိ မံ အဝဓိ မံ၊ အဇိနိ မံ အဟာသိ မေ။
ယေ စ တံ ဥပနယန္တိ၊ ဝေရံ တေသံ န သမ္ပတိ။
- ၄ အက္ခောဇ္ဈိ မံ အဝဓိ မံ၊ အဇိနိ မံ အဟာသိ မေ။
ယေ စ တံ နုပနယန္တိ၊ ဝေရံ တေသံ ဥပသမ္ပတိ။

သော၊ ဤသူသည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ အက္ခောဇ္ဈိ၊ ဆဲရေးပြီ။ သော၊ ဤသူသည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ အဝဓိ၊ ညဉ်းဆဲပြီ။ သော၊ ဤသူသည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ အဇိနိ၊ အောင်ပြီ။ သော၊ ဤသူသည်။ မေ၊ ငါ၏။ ခနံ၊ ဥစ္စာကို။ အဟာသိ၊

(ကတိယအကြိမ်)

ယူဆောင်ပြီ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ယေ စ၊ အကြင်သူတို့သည်လည်း။ တံ၊ ထိုအမျက်
ဒေါသစသည်ကို။ ဥပနယန္တိ၊ ရန်ငြိုးဖွဲ့ကြကုန်၏။ တေသံ၊ ထိုသူတို့အား။ ဝေရံ၊
ရန်သည်။ န သမ္ပတိ၊ မငြိမ်း။

သော၊ ဤသူသည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ အက္ခောဓ္မိ၊ ဆဲရေးပြီ။ သော၊
ဤသူသည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ အဝဓိ၊ ညှဉ်းဆဲပြီ။ သော၊ ဤသူသည်။ မံ၊ ငါ့ကို။
အဇိနိ၊ အောင်ပြီ။ သော၊ ဤသူသည်။ မေ၊ ငါ၏။ ဓနံ၊ ဥစ္စာကို။ အဟာသိ၊
ယူဆောင်ပြီ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ယေ စ၊ အကြင် သူတို့သည်လည်း။ တံ၊ ထိုအမျက်
ဒေါသ စသည်ကို။ နှပ နယန္တိ၊ ရန်ငြိုးမဖွဲ့ကြကုန်။ တေသံ၊ ထိုသူတို့အား။ ဝေရံ၊
ရန်သည်။ ဥပသမ္ပတိ၊ ငြိမ်း၏။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ တသိန်းသော ရဟန်းတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်
စသည်တို့သို့ ရောက်ကုန်၏။ များစွာသော လူအပေါင်းအား အကျိုးရှိသော
တရားဒေသနာတော်သည် ဖြစ်၏။ ဆိုနိုင်ခက်သော တိဿရဟန်းသည်လည်း
ဆိုနိုင်လွယ်သော ရဟန်းသာလျှင် ဖြစ်လေ၏။

တိဿမထေရ်ဝတ္ထု ပြီး၏။

၄- ကာဠိဘိလူးမ ဝတ္ထု

န ဟိ ဝေရေန အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရား
သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် မထင်ရှားသော မိန်းမမြို့ကို
အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

လင်တူမယားတို့၏ အဖြစ်အပျက်

တယောက်သော သူကြွယ်သားသည် အဘ သေသည်ရှိသော် လယ်၌၎င်း၊
အိမ်၌၎င်း အလုံးစုံသော ကိစ္စတို့ကို မိမိတယောက်တည်းသာလျှင် ပြုလျက်
မိခင်ကို လုပ်ကျွေးသတတ်၊ ထိုအခါ ထိုသူကြွယ်သား၏ မိခင်သည် ချစ်သား
သင့်အား သတို့သမီးတယောက် * ဆောင်နှင်းပေအံ့ဟု ဆိုလေ၏။ မိခင် ဤသို့

* ထိမ်မြားအံ့ ဟူလို။

မဆိုပါလင့်၊ အကျွန်ုပ်သည် အသက်ထက်ဆုံး မိခင်တို့ကို လုပ်ကျွေးပါအံ့ဟု ဆိုလတ်သော် မိခင်သည် ချစ်သား လယ်၌၎င်း၊ အိမ်၌၎င်း ပြုဘွယ်ကိစ္စတို့ကို သင်သာလျှင် ပြုရ၏။ ထို့ကြောင့် ငါ့အား စိတ်ချမ်းသာခြင်းမည်သည် မဖြစ်၊ ဆောင်နှင်းပေအံ့ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုသူကြွယ်သားသည် အဖန်တလဲလဲ ပယ်ပြီး လျှင် ဆိတ်ဆိတ် နေလေ၏။ ထိုမိခင်သည် တယောက်သော အမျိုးသွီးကို အိမ်သို့ ဆောင်ခြင်းငှါ အိမ်မှ ထွက်သွားလေ၏။ ထိုအခါ မိခင်ကို သားသည် အဘယ်အမျိုး အိမ်သို့ သွားအံ့နည်းဟု မေး၍ ဤမည်သော အမျိုးအိမ်သို့ သွားအံ့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ထိုအမျိုးအိမ်သို့ သွားခြင်းကို တားမြစ်၍ မိမိ ကြိုက်နှစ်သက်သော အမျိုးကို ညွှန်ကြားလေ၏။

မိခင်သည်လည်း ညွှန်ကြားသော အမျိုးသွီးအိမ်သို့ သွား၍ သတို့သွီးငယ်ကို ဘိတ်မန်တောင်းဆို နေ့ရက်ကို မှတ်သားပြီးလျှင် ထိုသတို့သား၏ အိမ်သို့ ဆောင်ခဲ့၍ နေစေလေ၏။ ထိုသတို့သွီးငယ်သည်ကား မြဲခဲ့လေ၏။ ထိုအခါ သူကြွယ်သားကို မိခင်သည် ချစ်သား သင်သည် မိမိအလိုအားဖြင့် သတို့သွီးငယ် ကို ဆောင်စေ၏။ ထိုသတို့သွီးငယ်သည် ယခုအခါ အမြဲဖြစ်ခဲ့၏။ သားသွီး မရှိသော အမျိုးမည်သည်လည်း ပျက်စီးတတ်၏။ အမျိုးမဆက်နိုင်၊ သင့်အား တပါးသော သတို့သွီးငယ်ကို ဆောင်ဦးအံ့ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုသူကြွယ်သားသည် မိခင် မသင့်လျော်ပါဟု မြစ်ပယ်သော်လည်း အဖန်တလဲလဲ ပြောဆိုလေ၏။ မိန်းမမြဲသည် ထိုမိခင်ဆိုသော စကားကို ကြားရ၍ သားတို့မည်သည် မိဘတို့ စကားကို လွန်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကြကုန်၊ ယခုအခါ ငါမှတပါး သားဖွား နိုင်သော မိန်းမကို ဆောင်ယူ၍ ငါ့ကို ကျွန်မ၏ သုံးဆောင်ခြင်းဖြင့် * သုံးဆောင် လတ္တံ့၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် သတို့သွီးတယောက်ကို ဆောင်ရမှုကား ကောင်းလေစွဟု ကြံပြီးလျှင် တယောက်သော အမျိုးအိမ်သို့ သွား၍ ထိုခင်ပွန်းယောက်ျား အလိုငှါ သတို့သွီးငယ်ကို ဘိတ်မန်တောင်းဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ချစ်သွီး အဘယ် စကားကို ပြောဆိုဘိသနည်းဟု ထိုသတို့သွီးငယ်၏ မိဘတို့သည် ပယ်လတ်သည်

* ကျွန်မအရာ၌ ထားလတ္တံ့ ဟုလို့၊

(တတိယအကြိမ်)

ရှိသော် အကျွန်ုပ်သည် မြှု၏။ သားသွီးမရှိသော အမျိုးမည်သည် ပျက်စီးတတ်၏။ သင်တို့၏ သွီးသည် သားယောကျာ်းကို၎င်း၊ သွီးမိန်းမကို၎င်း ရသည်ရှိသော် သူကြွယ်၏ အိမ်ရှင်မ ဖြစ်လတ္တံ့။ အကျွန်ုပ်၏ ခင်ပွန်းအလို့ငှါ ထိုသတို့သွီးငယ်ကို ပေးကြပါကုန်လော့ဟု တောင်းပန်သဖြင့် ဝန်ခံစေ၍ ဆောင်ယူခဲ့ပြီးလျှင် လင်ယောကျာ်း၏ အိမ်၌ နေစေ၏။

ထိုနောက်မှ ထိုမိန်းမမြှုအား ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်၏။ ဤသတို့သွီး ငယ်သည် သားယောကျာ်းကို၎င်း၊ သွီးမိန်းမကို၎င်း အကယ်၍ ရသည်ဖြစ်အံ့။ ဤသတို့သွီးငယ်သည်သာလျှင် ပစ္စည်းဥစ္စာတို့၏ အရှင်ဖြစ်လတ္တံ့။ အကြင်သို့ သော အခြင်းအရာဖြင့် ပြုသည်ရှိသော် သားသွီး မရ၊ ထိုသို့သော အခြင်း အရာဖြင့်သာလျှင် ထိုသတို့သွီးငယ်ကို ပြုခြင်းငှါ သင့်၏ဟု အကြံ ဖြစ်လေ၏။ ထိုအခါ သတို့သွီးငယ်ကို မိန်းမမြှုသည် ချစ်သွီး သင့်ဝမ်း၌ ကိုယ်ဝန်တည်သော အခါ ငါ့အား အကြောင်းကြားပါလော့ဟု ဆို၏။ သတို့သွီးငယ်သည် ကောင်းပါ ပြီဟု ဝန်ခံ၍ ကိုယ်ဝန်တည်သည်ရှိသော် မိန်းမမြှုအား အကြောင်းကြားလေ၏။ သတို့သွီးငယ်အား မိန်းမမြှုသည် မိမိကိုယ်တိုင်သာလျှင် အမြဲမပြတ် ယာဂု၊ ထမင်းကို ပေး၏။ ထိုအခါ သတို့သွီးငယ်အား အာဟာရနှင့် အတူတကွ ရော၍ ကိုယ်ဝန်ကို ပျက်ကျစေတတ်သော ဆေးကို ပေး၏။ ကိုယ်ဝန်သည် လျော့ကျ ပျက်စီးလေ၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်၌လည်း ကိုယ်ဝန်တည်သည်ရှိသော် အကြောင်း ကြားပြန်လေ၏။ မိန်းမမြှုသည် နှစ်ကြိမ်မြောက်၌လည်း ထို့အတူ ကိုယ်ဝန်ကို ပျက်ကျစေပြန်၏။ ထိုအခါ သတို့သွီးငယ်ကို အိမ်နီးချင်း မိန်းမတို့သည် အသို့ နည်း၊ သင့်ရန်သူ (လင်တူ) ဖြစ်သော အစ်မသည် အန္တရာယ်ကိုပြုလေသလော့ဟု မေးကုန်၏။ သတို့သွီးငယ်သည် ထိုအကြောင်းကို ပြောကြားသည်ရှိသော် မိုက်လှစွာသော မိန်းမငယ် သင် အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့ပြုသနည်း၊ ဤမိန်းမမြှု သည် သင်၏ အစိုးတရဖြစ်ခြင်းမှ ကြောက်သောကြောင့် ကိုယ်ဝန် ပျက်ကျ စေတတ်သော ဆေးကို ဖျော်၍ ပေး၏။ ထို့ကြောင့် သင့်ကိုယ်ဝန်သည် ပျက်ကျ လေ၏။ တဖန် ဤသို့ ပြောဆိုခြင်း အမှုကို မပြုလင့်ဟု ဆိုအပ်သည်ဖြစ်၍ သတို့သွီးငယ်သည် သုံးကြိမ်မြောက် ကိုယ်ဝန် တည်သောအခါ မပြောမဆိုဘဲ နေလေ၏။ ထိုအခါ သတို့သွီးငယ်၏ဝမ်းကို မိန်းမမြှုသည်မြင်၍ အဘယ့်ကြောင့်

(တတိယအကြိမ်)

ငါ့အား ကိုယ်ဝန်တည်သည့် အဖြစ်ကို မပြောဆိုသနည်းဟု မေးမြန်းသဖြင့် သင်သည် ငါ့ကို ဆောင်ယူလာပြီးလျှင် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ကိုယ်ဝန်ကို ပျက်ကျစေ၏။ အဘယ်အကျိုးငှါ သင့်အား ပြောဆိုရအံ့နည်းဟုဆိုလတ်သော် ယခုအခါ ငါသည် ပျက်စီးလေပြီဟု ကြံ၍ ထိုသတို့သွီးငယ်၏ မေ့လျော့ခြင်းကို ကြည့်လျက်နေစဉ် ကိုယ်ဝန်ရင့်သောအခါ အခွင့်ကိုရ၍ ဆေးကို ဖော်စပ်လျက် ပေးလေ၏။ သူငယ်ကိုယ်ဝန်သည် ရင့်သည်၏အဖြစ်ကြောင့် လျော့ကျခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ရကား ဖီလာကန်လန် အိပ်လျက် ပြင်းစွာသော ဝေဒနာဖြစ်၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။

ကြောင်မ နှင့် ကြက်မ

ထိုသတို့သွီးငယ်သည် သေခါနီးကာလ၌ ငါကား ပျက်စီးရတော့မည် ဖြစ်ချေ၏။ သင်သည်ပင်လျှင် ငါ့ကို ခေါ်ဆောင်၍ သင်သည်ပင်လျှင် သုံးကြိမ် စလုံး သူငယ်တို့ကို ဖျက်ဆီး၏။ ယခုအခါ ငါသည်လည်း ပျက်စီးရတော့အံ့။ ယခု ဤကိုယ်အဖြစ်မှ စုတေသည်ရှိသော် ဘီလူးမဖြစ်၍ သင်၏ သားငယ်တို့ကို စားခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သောသူ ဖြစ်စေသောဟု ဆုတောင်းခြင်းကို ပြု၍ သေသည် ရှိသော် ထိုအိမ်၌ပင် ကြောင်မ ဖြစ်လေ၏။ မိန်းမမြုံကိုလည်း လင်သူကြွယ်သည် ကိုင်ဖမ်းလျက် သင်ကား ငါ့အမျိုးအနွယ် ဖြတ်ခြင်းကို ပြု၏ဟု တဆောင်ဆစ် ဒူးခေါင်း စသည်တို့ဖြင့် ပြင်းစွာ ထောင်းသတ် ပုတ်ခတ်ခြင်းကို ပြုလေ၏။ မိန်းမမြုံသည် ထိုပြင်းစွာ ထောင်းသတ် ပုတ်ခတ်သော အနာဖြင့်သာလျှင် သေ၍ ထိုအိမ်၌ပင် ကြက်မဖြစ်လေ၏။ ထိုကြက်မသည် မကြာမြင့်မီ အဥတို့ကို ဥသည်ရှိသော် ကြောင်မသည် လာ၍ အဥတို့ကို စား၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်၎င်း၊ သုံးကြိမ်မြောက်၎င်း စားသည်သာလျှင်တည်း။

သစ်မ နှင့် သမင်မ

ထိုအခါ ကြက်မသည် ငါ၏ အဥတို့ကို သုံးကြိမ်တိုင် စားပြီး၍ ငါ့ကိုလည်း စားလိုသည်ဖြစ်၏ဟုကြံလျက် ဤကိုယ်အဖြစ်မှ စုတေမနေ သေလွန်သောအခါ သားသွီးနှင့်တကွ ထိုကြောင်မကို စားရပါလို၏ဟု ဆုတောင်းခြင်းကို ပြု၍

(ဓာတိယအကြိမ်)

စုတေသည်ရှိသော် တော၌ * သစ်မ ဖြစ်လေ၏။ ကြောင်မသည်ကား သမင်မ ဖြစ်လေ၏။ ထိုသမင်မ ဖွားသောကာလ၌ သစ်မသည် လာ၍ သုံးကြိမ် သားငယ် တို့ကို စားလေ၏။

ဘိလူးမနှင့် လူမ

သမင်မသည် သေခါနီးကာလ ဤသစ်မသည် ငါ၏သားငယ်တို့ကို သုံးကြိမ် စားပြီး၍ ယခု ငါ့ကိုလည်း စားလတ္တံ့။ ဤကိုယ်အဖြစ်မှ စုတေမနေ သေလွန် သည်ရှိသော် သားသွီးနှင့် တကွသော ဤသစ်မကို စားရပါလို၏ဟု ဆုတောင်း ခြင်းကိုပြု၍ ထိုကိုယ်အဖြစ်မှ စုတေသည်ရှိသော် ဘိလူးမ ဖြစ်လေ၏။ သစ်မ သည်လည်း ထိုတော၌ပင် ထိုကိုယ်အဖြစ်မှ စုတေသည်ရှိသော် သာဝတ္ထိပြည်၌ အမျိုးသွီး ဖြစ်လေ၏။ ထိုအမျိုးသွီးသည် အရွယ်သို့ရောက်လတ်သော် သာဝတ္ထိ ပြည် တံခါးနှင့်နီးသော ရွာဝယ် လင့်အိမ်သို့ လိုက်သွားလေ၏။ နောက်အဘို့၌ သားကို ဖွားမြင်လေ၏။ ဘိလူးမသည်လည်း ထိုအမျိုးသွီး၏ ချစ်လှစွာသော အဆွေခင်ပွန်းအသွင်ဖြင့် လာ၍ ငါ့အဆွေ ခင်ပွန်းမသည် အဘယ်မှာနည်းဟု မေးသည်ဖြစ်၍ အိမ်တိုက်ခန်းတွင်း၌ သားဖွားလျက်ရှိ၏ဟု ပြောဆိုလတ်သည် ရှိသော် သားယောက်ျားပင် ဖွားမြင်လေသလော၊ သို့တည်းမဟုတ် သွီးမိန်းမပင် ဖွားမြင်သလောဟု ဆိုလျက် ထိုသားငယ်ကို ကြည့်ရှုဦးအံ့ဟု တိုက်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်ပြီးလျှင် ကြည့်လေဟန်ကဲ့သို့ သူငယ်ကိုယူငင်၍ စားဝါးပြီးသွားလေ၏။ တဖန် နှစ်ကြိမ်မြောက်ဖွားမြင်ပြီးသော အခါလည်း ထိုရှေးအတူသာလျှင် စားပြန်၏။ သုံးကြိမ်မြောက်သော အခါ အမျိုးသွီးသည် ရင့်သောကိုယ်ဝန် ရှိသည်ဖြစ်၍ ခင်ပွန်းသည်ယောက်ျားကိုခေါ်၍ အရှင် ဤအရပ် ဤအိမ်၌ ဘိလူးမတယောက် သည် အကျွန်ုပ်၏ သားနှစ်ယောက်တို့ကို စားသွားလေပြီ။ ယခုအခါ အကျွန်ုပ်၏ မိဘအိမ်သို့သွား၍ သားကို ဖွားမြင်ပါအံ့ဟု တိုင်ပင်ပြီးလျှင် မိဘအိမ်သို့သွား၍ သားကို ဖွားမြင်လေ၏။

* သစ်ဟူသည် ကြမ်းကြုတ်သော ကျားတမျိုးပင်တည်း။

ဘီလူးမ ရေခပ်လှည့်ကျ၍ အလာနှောင်းခြင်း

ထိုအခါ၌ကား ဘီလူးမသည် ရေခပ်ရန် အလှည့်ကျရာသို့ သွားရလေ၏။ ဝေဿဝဏ်နတ်မင်းအား ဘီလူးမတို့သည် အလှည့်ကျအားဖြင့် * အနဝတတ် အိုင်မှ ဦးခေါင်းအဆင့်ဆင့်ဖြင့် ရေကို ဆောင်ယူ ပို့ဆက်ကြကုန်၏။ ထိုဘီလူးမ တို့သည် လေးလ လွန်မှ၎င်း၊ ငါးလ လွန်မှ၎င်း လွတ်ကြကုန်၏။ (ဤကား ရေ ခပ်လှည့် ကျပုံတည်း။) တပါးသော ဘီလူးမတို့သည် ပင်ပန်းသော ကိုယ်ရှိကြ ကုန်သည်ဖြစ်၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်ကြကုန်၏။

ထိုဘီလူးမသည်ကား ရေခပ်ရန်အလှည့်မှ လွတ်လျှင်လွတ်ခြင်း လျင်မြန်စွာ ထိုအိမ်သို့သွား၍ ငါ၏ အဆောင်ပွန်းမသည် အဘယ်မှာနည်းဟု မေးလေ၏။ ထိုသတို့သွီးကို သင်ဘယ်မှာ တွေ့နိုင်အံ့နည်း၊ ထိုသတို့သွီးသည်ကား ဤအိမ်၌ ဖွားတိုင်း ဖွားတိုင်းသော သူငယ်တို့ကို ဘီလူးမသည် လာ၍ စား၏။ ထို့ကြောင့် မိဘအိမ်သို့ သွားလေပြီဟု ဆိုလတ်သည်ရှိသော် ထိုဘီလူးမသည် အမှတ်မရှိ သွားလိုရာသွားသည်ဖြစ်စေ ငါ၏လက်မှ မလွတ်နိုင်လတ္တံ့ ဟု လျင်စွာ သောအဟုန်ဖြင့် ကောင်းစွာအားထုတ်အပ်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ မြို့တွင်းသို့ ရှေးရှု ပြေးလိုက်သွားလေ၏။ အမျိုးသွီးသည်လည်း အမည်မည့်အံ့သောနေ၌ သူငယ်ကိုရေချိုးစေ၍ အမည်ကိုမည်ပြီးမှ အရှင် ယခုအခါ မိမိအိမ်သို့ပြန်ကြကုန် အံ့ဟု သားကိုပွေ့ချီလျက် လင်နှင့်အတူတကွ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်အလယ်၌ သွားသောခရီးဖြင့် သွားစဉ် သားကို လင့်အားပေး၍ ကျောင်းတော်ရေကန်၌ ရေချိုးပြီးနောက် လင်ရေချိုးသည်ရှိသော် တက်၍ သားငယ်အား နို့တိုက်လျက် နေစဉ် အဝေးမှလာသော ဘီလူးမကို မြင်သဖြင့် မှတ်မိသည်ဖြစ်၍ “အရှင် လျင် မြန်စွာ လာပါလော့၊ ဤလာသောသူသည်ကား ထိုဘီလူးမပင်တည်း၊ လျင်မြန် စွာ လာပါလော့၊ ဤလာသောသူသည်ကား ထိုဘီလူးမပင်တည်း” ဟု သည်းစွာ သောအသံပြု၍ လင်ယောကျ်ား လာသည်တိုင်အောင် ကောင်းစွာတည်တံ့ခြင်း ငှါ မတတ်နိုင်ရကား ပြန်နစ်၍ ကျောင်းတော်အတွင်းသို့ ရှေးရှုပြေးလေ၏။

* အနဝတတ်အိုင်=ဘိမဝန္တာ၌ အပူကင်း၍ အလွန်အေးမြသော ရေအိုင်ကြီး။
(တတိယအကြိမ်)

ဘုရားနှင့် တွေ့ခြင်း

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိသတ် အလယ်၌ တရားဟော၍ နေတော် မူ၏။ ထိုအမျိုးသမီးသည် သားကို မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေဖမိုးတော်ပေါ်၌ အိပ်စေ၍ တပည့်တော်မသည် အရှင်ဘုရားတို့အား ဤသူငယ်ကို လှူဒါန်း ပါ၏။ တပည့်တော်မ၏ သားငယ်အား အသက်ရှင်ခြင်းကို ပေးသနားတော် မူကြပါဘုရားဟု လျှောက်လေ၏။ ကျောင်းတော် တံခါးမုတ်၌ စောင့်နေ ရသော သုမန အမည်ရှိသော နတ်သည် ဘိလူးမအား အတွင်းသို့ ဝင်စေ ခြင်းငှါ အခွင့်မပေး။ မြတ်စွာဘုရားသည် ရှင်အာနန္ဒာမထေရ်ကို ခေါ်တော် မူ၍ ချစ်သား အာနန္ဒာ သွားချေ။ ထိုဘိလူးမကို ခေါ်ချေလော့ဟု စေတော် မူလိုက်၏။ အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်သည် ထိုဘိလူးမကို ခေါ်လေ၏။ အမျိုးသမီး သည်လည်း မြတ်စွာဘုရား ဤဘိလူးမသည် လာပါပြီဘုရားဟု လျှောက်လျှင် ဘုရားရှင်သည် လာပစေ။ အသံကိုမပြုလင့်ဟု မိန့်တော်မူပြီးနောက် လာ၍ ရပ်နေသော ဘိလူးမကို အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့ ပြုသနည်း၊ ငါကဲ့သို့သော ဘုရား၏ မျက်မှောက်တော်သို့ သင်တို့နှစ်ဦးစလုံး အကယ်၍ မရောက်လာကုန် သည် ဖြစ်အံ့၊ မြေနှင့် မြေပါတို့ကဲ့သို့၎င်း၊ ဝံနှင့် ကြို့ပင်စောင့် နတ်တို့ကဲ့သို့၎င်း၊ ကျီးနှင့် ခင်ပုပ်တို့ကဲ့သို့၎င်း သင်တို့အား တကမ္ဘာပတ်လုံး တည်သော ရန်သည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ အဘယ့်ကြောင့် ရန်ကိုရန်တုံ့ မှုသနည်း၊ ရန်မည်သည်ရန်တုံ့ မမှုသဖြင့် ငြိမ်း၏။ ရန်တုံ့ မမှုသဖြင့် မငြိမ်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

ဒေသနာတော်

၅ န ဟိ ဝေရေန ဝေရာနိ၊ သမ္မန္တိမ ကုဒါစနံ။
 အဝေရေန စ သမ္မန္တိ၊ ဒေဝ ဓမ္မော သနန္တနော။

ဣဓ၊ ဤလောက၌။ ဝေရေန၊ ရန်တုံ့ မမှုသဖြင့်။ ဝေရာနိ၊ ရန်တို့သည်။ ကုဒါစနံ၊ တရံတဆစ်မျှ။ န ဟိ သမ္မန္တိ၊ မငြိမ်းကုန်။ အဝေရေန စ၊ ရန်တုံ့ မမှု သဖြင့်သာလျှင်။ ဝေရာနိ၊ ရန်တို့သည်။ သမ္မန္တိ၊ ငြိမ်းကုန်၏။ ဒေဝ-ဧသော ဓမ္မော၊ ဤသို့ ရန်တုံ့ မမှုသဖြင့် ရန်၏ ငြိမ်းခြင်းသည်။ သနန္တနော၊ ရှေး၌ ဖြစ်၏။ ။ တနည်းကား ဒေဝ-ဧသော၊ ဤသို့ ရန်တုံ့ မမှုသဖြင့် ရန်၏ငြိမ်းခြင်း

(တဘိယအကြိမ်)

တည်းဟူသော။ ဓမ္မော၊ ရှေးရိုးတရားသည်။ သနန္တနော၊ ခပ်သိမ်းသော ဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ ရဟန္တာ အစရှိကုန်သော သူတော်ကောင်းတို့၏ သွားရာ လမ်းခရီးပေတည်း။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဂါထာ၏ အဆုံး၌ ဘီလူးမသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေ၏။ ဖောက် လာသော ပရိသတ်အားလည်း အကျိုးရှိသော တရားဒေသနာ တော်သည် ဖြစ်လေ၏။

လယ်စောင့်နတ် အကြောင်း

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအမျိုးသွီးကို သင်၏သားငယ်ကို ဘီလူးမအား ပေးလိုက်လေလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ကြောက်လှပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု လျှောက်ထားလေသော် မကြောက်လင့်၊ သင့်အား ဤဘီလူးမကိုမိ၍ ဘေးရန် မရှိပြီဟု မိန့်တော်မူလေ၏။ ထိုအမျိုးသွီးသည် သားငယ်ကို ဘီလူးမအား ပေးလေ၏။ ဘီလူးမသည် ထိုသားငယ်ကို နမ်းရှုတ် လည်ဘက်ပြီးလျှင် တဖန် အမိအားသာလျှင် ပေး၍ ငိုခြင်းငှါ အားထုတ်လေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား သည် ဘီလူးမကို ဤသို့ ငိုခြင်းငှါ အားထုတ်ခြင်းကား အကြောင်း အသို့ နည်းဟု မေးတော်မူလေ၏။ မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်မသည် ရှေးအခါ၌ ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား (အစားအစာကို မရွေးမချယ် သက်ရှိသက်မဲ့ ရှာဖွေ၍) အသက်ကို မွေးရပါလျက်လည်း ဝမ်းပြည့်လောက်အောင်သော အစာကို ရဘူး သည် မရှိပါ။ ယခုအခါ အဘယ်သို့ အသက်မွေးရပါအံ့နည်းဟု လျှောက်လေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် မစိုးရိမ်သင့်ဟု ဘီလူးမကို နှစ်သိမ့်စေပြီးလျှင် ဤဘီလူးမကို ဆောင်၍ မိမိ၏အိမ်၌ နေစေပြီးလျှင် ယာဂုဦး ထမင်းဦးတို့ဖြင့် လုပ်ကျွေးလေလော့ဟု ထိုအမျိုးသွီးကို မိန့်တော်မူ၏။ အမျိုးသွီးသည် ထိုဘီလူး မကို ခေါ်ဆောင်ပြီးလျှင် ခေါင်လျှောက်၍ နေစေ၍ ယာဂုဦး ထမင်းဦးတို့ဖြင့် လုပ်ကျွေးသမှု ပြုလေ၏။ ထိုအခါ ဘီလူးမ၏ စိတ်၌ စပါးထောင်းသောအခါ၌ ကျည်ပွေဖျားဖြင့် ဦးထိပ်ကို ပုတ်ခတ်ဘိသကဲ့သို့ ထင်လေ၏။ ထိုဘီလူးမသည် အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော အမျိုးသွီးကိုခေါ်၍ ဤအရပ်၌နေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ တပါးသောအရပ်၌ ငါ့ကို ထားပါလော့ဟု ဆိုသဖြင့် မောင်းတင်းကုပ်၌၎င်း၊

(ဓာတိယအကြိမ်)

ရေအိုးတုတ် ထားရာအရပ်၌၎င်း၊ ခုံလောက်ရှိရာ စဖို့၌၎င်း၊ တံစက်ကျရာ အရပ်၌၎င်း၊ တံမြက်ချေးစွန့်ရာ အရပ်၌၎င်း၊ ရွာတံခါး၌၎င်း (ပြောင်း၍ ပြောင်း၍) ဤအရပ်တို့၌ နေစေ၏။ ထိုသို့ပင် နေစေသော်လည်း ဤမောင်း တင်းကုပ် အရပ်၌ ကျည်ပွေ့ဖြင့် ငါ၏ ဦးခေါင်းကို ထုခွဲသကဲ့သို့ ထင်၏။ ဤ ရေအိုးတုတ် ထားရာအရပ်၌ သူငယ်တို့သည် လုပ်ဆေးရေကို ထွေးစွန့် ကုန်၏။ ဤစဖို့အိမ် အရပ်၌ ခွေးတို့သည် အိပ်ကုန်၏။ ဤတံစက်မြိတ် အရပ်၌ သူငယ်တို့သည် အညစ်အကြေးကို စွန့်ပစ်ကြကုန်၏။ ဤတံမြက်ချေးစွန့်ရာ အရပ်၌ တံမြက်မှိုက်ကို စွန့်ပစ်ကြကုန်၏။ ဤရွာတံခါး အရပ်၌ ရွာသူသားငယ် တို့သည် အမှတ်သညာ လက္ခဏာနှင့် ယှဉ်သော ကစားခြင်းကို ပြုကြကုန်၏ဟု ဆို၍ ဤအလုံးစုံသော အရပ်တို့ကို ပယ်လေ၏။ ထိုအခါ ဘိလူးမကို ရွာ၏အပ ဆိတ်ငြိမ်သော နေရာ၌ထား၍ ဘိလူးမအလို့ငှါ ယာဂုဦး ထမင်းဦး စသည်တို့ကို ထိုအရပ်သို့ ပို့ဆောင်ကြကုန်၏။

ထိုဘိလူးမသည် ဤနှစ်၌ မိုဗ်းကောင်းလတ္တံ့၊ ကြည်းကုန်းအရပ်၌ စပါး စိုက်ပျိုးလော့၊ ဤနှစ်၌ မိုဗ်းခေါင်လတ္တံ့၊ ချိုင့်ဝှမ်းရာ အရပ်၌ စပါး စိုက်ပျိုးလော့ဟု အဆွေခင်ပွန်းမ ဖြစ်သော အမျိုးသမီးအား ပြောကြား၏။ ထိုအခါ အမျိုးသမီးမှ ကြွင်းသော ပြည်သူ ပြည်သားတို့ စိုက်ပျိုးအပ်သော ကောက်သည် အလွန်ရေများသဖြင့်၎င်း၊ ရေမရှိသဖြင့်၎င်း ပျက်စီး၏ ထိုအမျိုး သမီးအားကား အလွန်လျှင် ပြည့်စုံ၏။ ထိုအခါ ထိုအမျိုးသမီးကို သာဝတ္ထိပြည်၌ နေကုန်သော သူတို့သည် ချစ်သမီး သင်စိုက်ပျိုးအပ်သော ကောက်သည် အလွန် ရေများသဖြင့်လည်း မပျက်စီး၊ ရေမရှိသဖြင့်လည်း မပျက်စီး၊ မိုဗ်းကောင်းအံ့ သည့်အဖြစ် မိုဗ်းခေါင်အံ့သည့်အဖြစ်ကို အဖြစ်ကို သိ၍ လယ်လုပ်ခြင်း အမှုကို ပြုသလော့၊ ဤအကြောင်းကား အဘယ်နည်းဟု မေးမြန်းကြကုန်၏။ ထိုအခါ အမျိုးသမီးသည် ငါတို့၏ အဆွေခင်ပွန်းမဖြစ်သော ဘိလူးမသည် မိုဗ်းကောင်း အံ့သည့်အဖြစ် မိုဗ်းခေါင်အံ့သည့်အဖြစ်ကို ပြောကြား၍ ငါတို့သည် ထိုဘိလူးမ စကားဖြင့် မြင့်ရာအရပ်၊ နိမ့်ရာအရပ်တို့၌ ကောက်တို့ကို စိုက်ပျိုးကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့်သာလျှင် ငါတို့အား စပါးပြည့်စုံကုန်၏။ အမြဲမပြတ်ငါတို့အိမ်မှယာဂု ထမင်းစသည် ဆောင်ပို့သည်ကို သင်တို့ မမြင်ကြကုန်သလော့၊ ယာဂု၊ ထမင်း

(ဓာတိယအကြိမ်)

စသည်တို့ကို ထိုဘီလူးမအား ပို့ဆောင်အပ်ကုန်၏။ သင်တို့သည်လည်း ထိုဘီလူးမအား ယာဂုဦး ထမင်းဦး စသည်တို့ကို ပို့ဆောင် ပ,သကြကုန်လော့။ သင်တို့၏ အမှုတို့ကိုလည်း ထိုဘီလူးမသည် ကြည့်ရှု မ,စလတ္တံ့ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ဘီလူးမအား ပြည်အလုံး၌ နေကုန်သော သူတို့သည် ပူဇော်သက္ကာရကို ပြုကြကုန်၏။ ဘီလူးမသည်လည်း ထိုအခါမှစ၍ အလုံးစုံသော သူတို့၏ အမှုတို့ကို ကြည့်ရှု မ,စသည်ရှိသော် အခြံအရံများ၍ လာဘ်ကောင်း လာဘ်မြတ်ရသဖြင့် ပြန်ပြောသည့် အဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။ ထိုဘီလူးမသည် နောက်အဘိ၌ * ရှစ်ခုသော စာရေးတံ ဆွမ်းတို့ကို ဖြစ်စေ၏။ ထိုစာရေးတံ ဆွမ်းတို့ကို ယခု ကာလ ယခုနေ့တိုင်အောင် ပေးလှူပူဇော်လျက် ရှိကုန်သည်သာလျှင်တည်း။

ကာဠိဘီလူးမဝတ္ထု ပြီး၏။

၅- ကောသမ္ဗိပြည်သား ရဟန်းများ ဝတ္ထု

ပရေ စ န ဝိဇာနန္တိ အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် ကောသမ္ဗိပြည်သား ဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ဝိနည်းဓိုရ်နှင့် ဓမ္မကထိက အယူအဆမညီ၍ ဗြဟ္မာ့ပြည် တိုင်အောင် ကွဲပြားခြင်း

ကောသမ္ဗိပြည် ဘောသိတာရုံကျောင်း၌ ငါးရာငါးရာစီအခြံအရံရှိကုန်သော ဝိနည်းဓိုရ် ပုဂ္ဂိုလ်လည်း တပါး,ဓမ္မကထိကပုဂ္ဂိုလ်လည်း တပါး ဤနှစ်ပါးသော ရဟန်းတို့သည် နေကုန်၏။ ထိုနှစ်ပါးသော ရဟန်းတို့တွင် ဓမ္မကထိက ရဟန်းသည် တနေ့သ၌ ကိုယ်လက် သုတ်သင်ခြင်းကို ပြု၍ သန့်သက်ရေ ထားရာ အခန်းရုံ၌ သန့်သက်ရေ ကြွင်းကို ခွက်၌ထား၍ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ထိုနောင်မှ ဝိနည်းဓိုရ် ရဟန်းသည် ထိုသန့်သက်ခန်းသို့ ဝင်သည်ရှိသော် သန့်သက်ရေ ကြွင်းကို မြင်၍ ထွက်လာပြီ လျှင် ဓမ္မကထိက ရဟန်းကို ငါ့သျှင် သင်သည် သန့်သက်ရေကြွင်းကို ထားခဲ့လေသလောဟု မေး၏။ ငါ့သျှင် ထားခဲ့သည်

* ဆွမ်းရှင်အုပ် အမြီယူ၏။ ဆွမ်းဝတ်တည်ထား၏ ဟုလို့။

မှန်ပေ၏ဟု ဆိုလတ်သော် အသို့နည်း၊ ဤသို့ထားရာ၌ အာပတ်သင့်သည် အဖြစ်ကို မသိလေသလောဟု မေးလေ၏။ မသိသည် မှန်ပါ၏ဟု ဆိုလတ်သော် ငါ့သျှင် ထိုသို့မသိသည်ပင် ဖြစ်စေ၊ ဤသန့်သက်ရေ အကြွင်းထားရာ၌ အာပတ် သင့်၏ဟု ဝိနည်းခိုရ်က ဆိုလေ၏။ ထိုသို့ဖြစ်မှ ထိုအာပတ်ကို ကုစားပါအံ့ဟု ဆိုလတ်သော် ငါ့သျှင် သင့်အား စေတနာမရှိ၍ သတိကင်းသဖြင့် အကယ်၍ ပြုမိသည်ဖြစ်အံ့၊ အာပတ်မရှိဟု ဝိနည်းခိုရ်က ဆိုလေ၏။ ဓမ္မကထိကသည် ထိုအာပတ်၌ အာပတ်မသင့်ဟု အယူရှိလေ၏။ ဝိနည်းခိုရ်ရဟန်းသည် မိမိတပည့် တို့အား ဤ ဓမ္မကထိကသည် အာပတ်သို့ ရောက်သော်လည်း အာပတ်သင့်သည် အဖြစ်ကို မသိဟု ပြေးကြားလေ၏။ ထိုဝိနည်းခိုရ်၏ တပည့်တို့သည် ဓမ္မကထိက ၏ တပည့်တို့ကို မြင်လျှင် သင်တို့၏ ဥပဇ္ဈာယ်ကား အာပတ်သို့ ရောက်သော် လည်း အာပတ်သင့်သည် အဖြစ်ကို မသိဟု ဆိုကြကုန်၏။ ထိုစကားကို ကြားလျှင် ဓမ္မကထိက တပည့်တို့သည် သွား၍ မိမိတို့၏ဥပဇ္ဈာယ်အားထိုရဟန်း တို့ ဆိုအပ်သော စကားကို လျှောက်ကြားကြကုန်၏။ ထို ဓမ္မကထိကသည် ဤဝိနည်းခိုရ် ရဟန်းကား ရှေး၌ အာပတ်မသင့်ဟု ဆိုပြီး၍ ယခုအခါ အာပတ်သင့်သည်ဟု ဆိုပြန်၏။ ဤဝိနည်းခိုရ်ရဟန်းကား မုသား ဆိုလေ့ရှိ၏ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုအခါ ဓမ္မကထိက၏ တပည့်တို့သည် သွား၍ သင်တို့၏ ဥပဇ္ဈာယ်ကား မုသားဆိုလေ့ရှိ၏ဟု ဆိုကြကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် ဤသို့ အချင်းချင်း ငြင်းခုံ ခိုက်ရန်ကို ပွားစေကြကုန်၏။ ထိုနောက်မှ ဝိနည်းခိုရ်သည် အခွင့်ကိုရ၍ ဓမ္မကထိက ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ခြင်း ဟူသော ဥက္ခေပနိယကံကို ပြုလေ၏။ ထိုနေ့မှစ၍ ဝိနည်းခိုရ်ရဟန်း ဓမ္မကထိကရဟန်း တို့အား ပစ္စည်းလေးပါး လှူဒါန်းကုန်သော အလုပ်အကျွေး ဒ 'ယကာတို့သည် လည်း နှစ်စုကွဲပြားကြကုန်၏။ အဆုံးအမကို ခံယူကုန်သော ရဟန်းမိန်းမတို့ သည်၎င်း၊ အစောင့်အရှောက်ဖြစ်သော နတ်တို့သည်၎င်း၊ ထိုနတ်တို့၏ တက္က မြင်ဘူး တက္ကသုံးဆောင်ဘူးကုန်သော ကောင်းကင်၌ တည်သော နတ်တို့ သည်၎င်း ဤသို့အားဖြင့် ဗြဟ္မာ့ပြည်တိုင်အောင် အလုံးစုံလည်း ဖြစ်ကုန်သော ပုထုဇဉ်တို့သည် နှစ်စုသော အသင်းအပင်းတို့ ဖြစ်ကြကုန်၏။ စတုမဟာရာဇ်ဘုံကို

(ဇာတိယအကြိမ်)

အစပြု၍ အကနိဋ္ဌဘုံ စည်းဝေးသော နတ်ဗြဟ္မာတို့တိုင်အောင် ဤ * ကောလာ
ဟလသည် ပြန်နံ့ရောက်သွားလေ၏။

မြတ်စွာဘုရား ဆုံးမတော်မူသည်ကို မနာယူခြင်း

ထိုအခါ ရဟန်းတပါးသည် မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ နှင်ထုတ်
တတ်သော ဝိနည်းခိုရ်နှင့်တကွ အန္တေဝါသိကတို့အား ဤဓမ္မကထိကတို့ တရား
နှင့် လျော်သည်သာလျှင် ဖြစ်သော ဝိနည်းကံဖြင့် နှင်ထုတ်၏ဟု အယူရှိခြင်း
ကို၎င်း၊ နှင်ထုတ်အပ်သော ရဟန်းသို့ အတုလိုက်ကုန်သော ဓမ္မကထိက၏
အန္တေဝါသိက တပည့်တို့အားကား တရားနှင့် မလျော်သည်သာလျှင် ဖြစ်သော
ကံဖြင့် နှင်ထုတ်၏ဟု အယူရှိခြင်းကို၎င်း၊ နှင်ထုတ်ခြင်း ပြုကုန်သော ဝိနယဓရ
မထေရ်တို့သည် တားမြစ်အပ်ကုန်သော်လည်း ဓမ္မကထိက၏ တပည့်မထေရ်
တို့သည် အစဉ်မပြတ် ခြံရံလျက် သွားလာ လှည့်လည်ကုန်သော အဖြစ်ကို၎င်း
လျှောက်ကြားလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အညီအညွတ် ဖြစ်ကြကုန်လောဟု
နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် စေလွှတ်၍ မိန့်တော်မူသော်လည်း မြတ်စွာဘုရား အညီအညွတ်
ဖြစ်ခြင်းငှါ အလိုမရှိကြကုန် ဟူသော စကားကိုသာ ကြားတော်မူ၍ သုံးကြိမ်
မြောက် စေလွှတ်တော်မူသော အခါ၌ကား ရဟန်းသံဃာသည် ကဲ့ပြားပြီဟု
ကြားတော်မူလေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ထိုရဟန်းတို့၏ အထံသို့ ကိုယ်တိုင်
ကြွသွားတော်မူ၍ နှင်ထုတ်ခြင်း ဥက္ခေပနိယကံကို ပြုကုန်သော ရဟန်းတို့အား
ဥက္ခေပနိယကံကိုပြုခြင်း၌ အပြစ်ကို၎င်း၊ နှင်ထုတ်အပ်သော ဓမ္မကထိက ရဟန်း
တို့အား အာပတ်ကို မရှုခြင်း၌ အပြစ်ကို၎င်း ဟောတော်မူ၍ တဖန် ထိုရဟန်း
တို့အား ကောသမ္မိပြည်၌သာလျှင် တသိမ်တည်း၌ ဥပုသ်ကံပြုခြင်း စသည်တို့ကို
ခွင့်ပြုတော်မူ၍ ဆွမ်းစားစရပ် စသည်တို့၌ ခိုက်ရန်ဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့အား
နေရာ ခြား၍ ခြား၍ ခင်းသဖြင့် နေအပ်၏ဟု ဆွမ်းစားစရပ်၌ ဝတ်ကို ပညတ်
တော်မူပြီးလျှင် ယခုအခါ၌လည်း ငြင်းခုံခိုက်ရန် ဖြစ်ကုန်လျက်သာလျှင်
နေကုန်၏ဟု ကြားတော်မူသဖြင့် ထိုအရပ်သို့ ကြွတော်မူပြီးလျှင် ချစ်သား

* ကောလာဟလ=အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဆူညံသော ငြင်းခုံခြင်း။

(တတိယအကြိမ်)

ရဟန်းတို့ မသင့်မလျော် ခိုက်ရန်မပြုကြကုန်လင့်၊ ဤသို့ အစရှိသောစကားတို့ကို မိန့်တော်မူ၍ ချစ်သားရဟန်းတို့ ဤခိုက်ရန် ငြင်းခုံဖြစ်ပွား ကွဲပြားခြင်းတို့ မည်သည်ကား အကျိုးမဲ့ကို ပြုတတ်ကုန်၏။ ခိုက်ရန်ပြုခြင်းကိုမိ၍ နှံ့စုတ်ငှက်ငယ် စဉ်လျက်လည်း ဆင်ပြောင်ကြီးကို အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေဘူးပြီဟု * လဇုကိကဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၍ ချစ်သားရဟန်းတို့ အညီအညွတ် ဖြစ်ကြ ကုန်လော့၊ အငြင်းအခုံ မပြုကြကုန်လင့်၊ ငြင်းခုံခြင်းကိုမိ၍ အသိန်းမက များစွာ ကုန်သော ငုံးငှက်တို့သည် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်ဘူးကုန်ပြီဟု † ဝဇ္ဇက ဇာတ်ကိုလည်း ဟောတော်မူ၏။ ဤသို့ ဟောတော်မူသော်လည်း မြတ်စွာ ဘုရား စကားတော်ကို မနာမယူကြသောကြောင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ပင်ပန်း ခြင်းကို အလိုမရှိသော မထင်ရှားသော ဓမ္မဝါဒီ ရဟန်းတပါးသည် ဘုန်းတော် ကြီးသော တရားကြောင့် အရှင်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ဆိုင်းငံ့တော် မူပါဘုရား၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား မျက်မှောက်၌ ဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ် ချမ်းသာကို အဖန်တလဲလဲ ခံစားတော်မူလျက် ကြောင့်ကြမဲ့ နေတော်မူပါဘုရား၊ ဤကဲ့သို့ ငြင်းခုံခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားလျက် ကွဲပြားသော အရာဖြင့် ဘုရားတပည့်တော်တို့ အလိုအလျောက်သာ ထင်ရှားကြပါလိမ့်မည် ဘုရားဟု လျှောက်ကြားသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသည် အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

ဒီဃီတိကောသလမင်း ဝတ္ထုကို ဆောင်တော်မူသော်လည်း
မနာယူခြင်း

ချစ်သားရဟန်းတို့ ရှေး၌ဖြစ်ဘူးသည်ကား ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ် အမည်ရှိသော ကာသိကရာဇ်မင်းသည် မင်းပြု၏။ ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ဒီဃာဝု သတို့သား၏ ခမည်းတော်ဖြစ်သော ကောသလမင်း၏ တိုင်းပြည် စည်းစိမ်ကို လုယက်ခြင်းကြောင့် မထင်ရှားသော အသွင်ဖြင့် နေရသော ခမည်းတော် ကောသလမင်းကို သတ်သည့်အဖြစ်ကို၎င်း၊ ဒီဃာဝုမင်းသားသည် မိမိအသက်ကို ပေးပြီးသည်ရှိသော် ထိုအခါမှစ၍ ဗြဟ္မဒတ်မင်းနှင့် ဒီဃာဝု မင်းသားတို့၏ ညီညွတ်သည့်အဖြစ်ကို၎င်း ဟောတော်မူလေ၏။ (ထိုဒီဃီတိ ကောသလဇာတ်

* လဇုကိကဇာတ်သည် ပဉ္စကနိပါတ် မဏိကုဏ္ဍလဝဂ်၌ ပါသည်။
† ဝဇ္ဇကဇာတ်သည် ဧကကနိပါတ် ဟဒ္ဒိဝဂ်၌ ပါသည်။

ဝတ္ထုသည် ငါးရာ့ငါးဆယ် ပဉ္စကနိပါတ် ဒီဃီတိ ကောသလဇာတ် နဝကနိပါတ် ကောသမ္ဗိဇာတ်တို့၌ ပါရှိ၏။ ဝိနည်းမဟာဝဂါ ကောသမ္ဗကက္ခန္ဓက ပါဠိတော် ၌ကား အကျယ်ပါရှိ၏။ ဗဟုဿုတ လိုလားသော ပုဂ္ဂိုလ်များတို့၏ အကျိုးငှါ ၎င်းဇာတ်ဝတ္ထုကို ဤ၌ ထည့်သွင်း ပြဆိုပေအံ့။)

ဒီဃီတိ ကောသလဇာတ် ဝတ္ထုအကျယ်

ရှေးသရောအခါ ဗာရာဏသီပြည်ငယ် ဗြဟ္မဒတ် အမည်ရှိသော ကာသိကရာဇ်မင်းသည် မင်းပြုလေ၏။ ထိုမင်းသည် ကြွယ်ဝ၏။ များလှ စွာသော ဥစ္စာအသုံးအဆောင် စစ်သည်ဗိုလ်ပါ တိုင်းကားပြည်ရွာရှိ၏။ ဒီဃီတိမည်သော ကောသလမင်းသည်ကား များစွာမကြွယ်ဝ နည်းပါး သောဥစ္စာအသုံးအဆောင်စစ်သည်ဗိုလ်ပါ တိုင်းကားပြည်ရွာရှိ၏။ အခါ တပါး၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ဒီဃီတိကောသလမင်းကို စစ်တိုက်ရန်ရှေးရှု စစ်ထွက်လေ၏။ ထိုအကြောင်းကို ဒီဃီတိကောသလမင်း ကြားလတ် သော် ငါကား အားနည်း၏။ အားကြီးသော ဗြဟ္မဒတ်မင်းနှင့်တကြိမ်မျှ စစ်ထိုးခြင်းကိုလည်း ခံနိုင်မည်မဟုတ်။ စောစော ကြိုတင်၍ ထွက်ခွာ တိမ်းရှောင်နေရမှ ကောင်းလေစွဟု ကြံပြီးလျှင် မိဖုယားကြီးကို ခေါ်ဆောင်၍ မြို့တော်မှ ထွက်ခွာ တိမ်းရှောင်ကာ နေလေ၏။ ထိုအခါ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ဒီဃီတိကောသလမင်း၏ စစ်သည် ဆင်၊ မြင်း၊ တိုင်းကား ပြည်ရွာအလုံး သိမ်းကျုံး စိုးအုပ်၍ နေလေ၏။ ဒီဃီတိ ကောသလမင်း ကြီးကား မိဖုယားနှင့်တကွ ဗာရာဏသီပြည် တခုသော ပစ္စန္ဓရစ်အရပ်၌ အိုးထိန်းသည်တို့ အနေ အထား မဆင်ရှားသော ပရိပိုဇ်အသွင်အပြင်ဖြင့် နေလေ၏။ ထို့နောက် မကြာမီ မိဖုယားအား ပဋိသန္ဓေ ကိုယ်ဝန်ရှိလတ်သော် သားငယ်၏ အာနုဘော်ကြောင့် ဤသို့ သော *ချင်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ နေထွက်သောအခါ ကောင်းသော မြေပြင်၌ အင်္ဂါ လေးပါးရှိသော စစ်သည် အပေါင်းကို ချပ်မိန်ညှိ ဝတ်ဆင်လျက် တည်သည်ကို မြင်ချင်၏ဟူ၍ ၎င်း၊ သန်လျက်ဆေးသော ရေကို သောက်ချင်၏ဟူ၍ ၎င်း ချင်ခြင်းဖြစ်လေ၏။

* ချင်ခြင်း=မရမနေနိုင်လောက်အောင် အလှ်ရှိခြင်း။

ဤသို့ ပဋိသန္ဓေ တည်နေ၍ ချင်ခြင်းဖြစ်သည်ကို မင်းကြီးအား ပြောကြားလတ်သော် မိဖုယား ထီးနန်းစွန့်၍ မထင်မရှား ဆင်းရဲစွာ နေရသော ငါတို့အား အင်္ဂါလေးပါးရှိသောစစ်သည်ကို၎င်း၊ သန်လျက် ဆေးရေကို၎င်း အဘယ်မှာ ရနိုင်ပါအံ့နည်းဟု ဆိုသဖြင့် အရှင် မင်းကြီး မရလျှင် အကျွန်ုပ် သေရပါလိမ့်မည်ဟု ပြောကြားလေ၏။

ထိုအခါ ဒီဃီတိ ကောသလမင်းသည် အဆွေခင်ပွန်းဟောင်းဖြစ်ခဲ့ ဘူးသော ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏား အထံသို့ သွားပြီးလျှင် ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏား အကျွန်ုပ်၏ မိဖုယားဖြစ်သော အသင်၏ မိတ်ဆွေ မအား ပဋိသန္ဓေ ကိုယ်ဝန်ရှိသည်ဖြစ်၍ အင်္ဂါလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံ သော စစ်သည် ဗိုလ်ပါကို နေထွက်သောအခါ မြင်ချင်၏ ဟူ၍၎င်း၊ သန်လျက်ဆေးရေကို သောက်ချင်၏ဟူ၍၎င်း ချင်ခြင်း ဖြစ်နေပါသည် ဟု ပြောကြားလေ၏။ ထိုအခါ ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားသည် အရှင်မင်းကြီး ထံသို့ဖြစ်မှ အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း မိဖုယားကြီးကို ရှုမြင်လိုကုန်၏ဟု ဆိုသဖြင့် ဒီဃီတိ ကောသလမင်းသည် မိဖုယားကို ခေါ်ဆောင်၍ ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားအိမ်သို့ သွားသောအခါ ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားသည် အဝေးမှလာသော မိဖုယားကို မြင်လျှင်မြင်ခြင်း နေရာမှထ၍ လက်ဝဲ တဘက် ပခုံးထက်၌ လက်ကန်တော့စမှယ် တင်ပြီးလျှင် မိဖုယားကို ရှိခိုး၍ “ကောသလရာဇာ ဝတ ဘော ကုစ္ဆိဂတော”ဘော၊အိုအချင်း တို့။ ကုစ္ဆိဂတော၊ ဝမ်း၌တည်သော သူငယ်သည်။ ကောသလရာဇာ ဝတ၊ကောသလမင်း ဖြစ်လိမ့်တကားဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ စကားကို သုံးကြိမ် မြက်ဆိုလေ၏။ မြက်ဆိုပြီးလျှင် ချင်ခြင်း ပြည့်စုံအောင် ပြုပေး ပါအံ့ဟု တာဝန်ခံလိုက်လေ၏။

ထိုသို့ တာဝန်ခံပြီးသောအခါ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည် ဗြဟ္မဒတ်မင်း အထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အရှင်မင်းကြီး ထံ သို့ တိတ်နိမိတ်တို့သည် ထင်ရှား ကုန်၏။ နက်ဖြန်နံနက် နေထွက်သောအခါ ချပ်မိန်ညှိ ဝတ်ဆင်အပ် သော အင်္ဂါလေးပါးရှိသော စစ်သည်သည် ကောင်းသော မြေအပြင်၌ တည်ပါစေလော့၊ သန်လျက်ကိုလည်း ဆေးကြော စေပါလော့ဟု (ဓာတိယအကြိမ်)

သံတော်ဦး တင်လေ၏။ ထိုအခါ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးသည် ပုရောဟိတ် ဆိုသောအတိုင်း ပြုသဖြင့် ဒီဃီတိကောသလမင်းကြီး၏ မိဖုယားသည် အင်္ဂါလေးပါးရှိစော စစ်သည်ကို မြင်ရခြင်း သန်လျက်ဆေးရေကို သောက်ရခြင်းကြောင့် ချင်ခြင်း ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ ပဋိသန္ဓေ ရင့်မာ သောအခါ သားယောက်ျား ဖွားမြင်လေ၏။ ထိုသားငယ်ကို ဒီဃာဝု ဟု အမည်မှည့်ကြကုန်၏။ ထိုဒီဃာဝု မင်းသားသည် မကြာမြင့်မီ သိကြားလိမ္မာသော အဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။ ထိုအခါ ဒီဃီတိ ကောသလ မင်းကြီးအား ဤသို့သော အကြံဖြစ်လေ၏။ ဗြဟ္မဒတ် မင်းသည် ငါတို့၏ စစ်သည်ဗိုလ်ပါ တိုင်းကား ပြည်ရွာ ကျိကြ ဘဏ္ဍာ တို့ကို လုယက်၏။ အကယ်၍ ငါတို့၏ အကြောင်းကို သိသည်ဖြစ်အံ့၊ ငါတို့ သုံးယောက်စလုံးကို သတ်လတ္တံ့။ ထိုကြောင့် ဒီဃာဝုမင်းသားကို မြို့ပ၌ နေစေရမူကား ကောင်းလေစွဟု အကြံဖြစ်၍ ဒီဃာဝုမင်းသားကို မြို့ပ၌ထား၏။ ဒီဃာဝုမင်းသားသည် မြို့ပ၌နေလျက် အလုံးစုံသော အတတ်ပညာတို့ကို များမကြာမီ တတ်မြောက်အောင် သင်ယူလေ၏။

အခါတပါး၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်း အထံ၌နေသော ဒီဃီတိကောသလ မင်း၏ ဆေတ္တာသည် ဖြစ်ဘူးသောသူသည် မိဖုယားနှင့်တကွ ဒီဃီတိ ကောသလမင်းကို ပစ္စန္တရစ်အရပ်၌ အိုးထိန်းသည်တို့ အနေအထား မထင်ရှားသော ပရိဗိုဇ် အသွင်အပြင်ဖြင့် နေသည်ကို မြင်သဖြင့် ဗြဟ္မဒတ်မင်းအား ထိုအကြောင်းကို လျှောက်ထားလေ၏။ ဗြဟ္မဒတ် မင်းသည် မင်းချင်းယောက်ျားတို့ကိုခေါ်၍ မိဖုယားနှင့်တကွ ဒီဃီတိ ကောသလမင်းကို ဖမ်းစေ၍ သတ်ရမည်ဟု အမိန့်ပေးလေ၏။ ထိုအခါ မင်းချင်း ယောက်ျားတို့သည် ကောင်းပါပြီ အရှင်မင်းကြီးဟု ဗြဟ္မဒတ် မင်း၏ စကားကို ဝန်ခံပြီးလျှင် မိဖုယားနှင့် တကွသော ဒီဃီတိ ကောသလမင်းကြီးကို ဖမ်း၍ တလမ်းမှ တလမ်းသို့ ဆောင်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြို့ပ၌နေသော ဒီဃာဝုမင်းသားသည် ခမည်းတော် မယ်တော် တို့ကို မဖူးမြင်ရသည်မှာ ကြာပြီဟု ဗာရာဏသီမြို့တွင်းသို့ ဝင်လာသော အခို လက်ပြန်ကြီးချည်၍ ဦးပြည်းရိတ်ပြီးလျှင် အသံဆိုးသော

(ဇာတိဗေဒအကြောင်း)

စည်ကြီးကို တီးလျက် တလမ်းမှ တလမ်းသို့ ဆောင်သည်ကို တွေ့ရ၍ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လေ၏။ ထိုအခါ ဒီဃီတိကောသလမင်းသည် ဒီဃာဝု မင်းသားကို မြင်ရ၍ “မာ ခေါ် တံ့ တာတ ဒီဃာဝု ဒီဃံ ပဿ မာ ရဿံ၊ န ဟိ တာတ ဒီဃာဝု ဝေရေန ဝေရာ သမ္ဗန္ဓိ၊ အဝေရေန ဟိ တာတ ဒီဃာဝု ဝေရာ သမ္ဗန္ဓိ” ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။ တာတ ဒီဃာဝု၊ ချစ်သား ဒီဃာဝု။ တံ့၊ သင်သည်။ ဒီဃံ၊ အရှည်ကို။ မာ ပဿ၊ မရှုလေနှင့်။ ရဿံ၊ အတိုကို။ မာ ပဿ၊ မရှုလေနှင့်။ တာတ ဒီဃာဝု၊ ချစ်သား ဒီဃာဝု။ ဝေရာ၊ ရန်တို့သည်။ ဝေရေန၊ ရန်တို့ မူသဖြင့်။ န ဟိ သမ္ဗန္ဓိ၊ မငြိမ်းကုန်။ တာတ ဒီဃာဝု၊ ချစ်သား ဒီဃာဝု။ ဝေရာ၊ ရန်တို့သည်။ အဝေရေန ဟိ၊ ရန်တို့ မမူသဖြင့် သာလျှင်။ သမ္ဗန္ဓိ၊ ငြိမ်းကုန်၏။

ထိုသို့ ဆိုသည်ရှိသော် မင်းချင်းယောက်ျားတို့သည် သူ၏ ဒီဃာဝု ကား အဘယ်သူနည်း၊ ဘယ်သူကို ဤသို့ ဆိုနေသနည်း၊ ဤမင်းကြီး သည်ကား သေဘေးမှ ထိတ်လန့်သဖြင့် ရူးကြောင်ကြောင် မြည်တမ်း လေ၏ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။ အချင်းတို့ ငါကား ရူး၍ ဆိုသည်မဟုတ်၊ လိမ္မာသောသူ သိလတ္တံ့ ဟု ဆို၍ ဤနည်းအတိုင်း သုံးကြိမ်တိုင်အောင် မြည်ဆိုလေ၏။ ထို့နောက်မင်းချင်းယောက်ျားတို့သည် တောင်တံခါးသို့ ထုတ်၍ လေးပိုင်းပိုင်း၍ သတ်ပြီးလျှင် အစောင့်အရှောက်ထား၍ ဖဲသွားကြကုန်၏။

ဒီဃာဝုမင်းသားသည် ဗာရာဏသီပြည်တွင်းသို့ ဝင်၍ ညနေချမ်း အခါ၌ သေရည်သေရက်တို့ကို ယူဆောင်ပြီးလျှင် မင်းချင်းယောက်ျား အစောင့်အရှောက်တို့ကို သောက်စေ၍ မူးယစ် အိပ်ပျော်ကြကုန်သော အခါ ထင်းတို့ကို စုရုံး၍ မီးသင်္ဂြိုဟ်ပြီးလျှင် လက်အုပ်ချီလျက် ထင်းပုံကို သုံးကြိမ် လကျာရစ် လှည့်လည်လေ၏။ ထိုအခါ ဗြဟ္မဒတ် မင်းသည် မြတ်သော ပြာသာဒ်ထက်၌ နေလျက် မီးသင်္ဂြိုဟ် နေသည်ကို မြင်ရ၍ ဤသူကား ဒီဃီတိကောသလမင်းကြီး၏ ဆွေမျိုးသားချင်း ဖြစ်လတ္တံ့၊ ငါ့အား အကျိုး မဲ့ချေပြီ၊ တစုံတယောက်သော မင်းချင်း ယောက်ျား

(ဇာတိယအကြိမ်)

သည်လည်း လာ၍ မလျှောက်ထားလေဟု အကြံဖြစ်လေ၏။ ထို့နောက် ဒီဃာဝုမင်းသားသည် မီးသဂြိုဟ်ပြီးသောအခါ တောအုပ်သို့ ဝင်၍ အလိဂ်တိုင်း ငိုကြွေးမြည်တမ်းပြီးလျှင် ဗာရာဏသီပြည်တွင်းသို့ ဝင်၍ မင်းကြီး နန်းတော်အနီး ဆင်တင်းကုပ်၌ ဆင်ဆရာ့ထံ အတတ်သင်ရန် နေလေ၏။ ဒီဃာဝုမင်းသားသည် ဆင်တင်းကုပ်၌ နံနက် စောစော ထ၍ သာယာသော အသံဖြင့် သီချင်းသီဆိုလျက် စောင်းတီးလေ၏။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ထိုစောင်းတီးသံကို ကြားသောအခါ နှစ်သက်သည် ဖြစ်၍ မေးမြန်း စုံစမ်းပြီးလျှင် အနီးအပါး အတွင်းတော်၌ ခစားစေ သဖြင့် ရှေးဦးစွာ ထခြင်း၊ နောက်မှ အိပ်ခြင်း၊ အသို့ ပြုရမည်နည်းဟု ကြောင့်ကြောင့် ကြကြ ပြောကြားခြင်း၊ နှစ်သက်ဘွယ် ကျင့်ခြင်း၊ ချစ်ဘွယ်စကား ဆိုခြင်း စသော ကျင့်ဝတ်တို့ဖြင့် ခစားသည်ရှိသော် များစွာ မြတ်နိုးသဖြင့် အတွင်းတော်၌ အကျွမ်းဝင်သော နေရာ၌ ကျွန်ယုံအဖြစ်ဖြင့် နေရလေ၏။

တနေ့သ၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် သမင်တောသို့ တောလယ်သွားသည် ရှိသော် စစ်သည်တို့နှင့် တခြားစီ ဖြစ်အောင် ဒီဃာဝုမင်းသား ရထား မောင်းသွားသဖြင့် အလွန်ဝေးသော အရပ်သို့ ရောက်သောအခါ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ပင်ပန်းသဖြင့် အိပ်လိုသောကြောင့် ရထားကို ဖြုတ်ခိုင်းပြီးလျှင် မြေပြင်၌ ထိုင်နေသော ဒီဃာဝုမင်းသား၏ ရင်ခွင်၌ ဦးခေါင်းထား၍ အိပ်လေ၏။ မင်းကြီး အိပ်ပျော်သောအခါ ဒီဃာဝု မင်းသားအား ဤဗြဟ္မဒတ် မင်းကြီးသည် ငါ့ကို များစွာ အကျိုးမဲ့ ပြုဘူး၏။ ငါတို့၏ စစ်သည် ဗိုလ်ပါ တိုင်းကား ပြည်ရွာ ကျိကြာဘဏ္ဍာ တို့ကို လုယက်ဘူးလေ၏။ အပြစ်မရှိသော ငါ၏မယ်တော် ခမည်းတော် တို့ကိုလည်း ဤမင်းသည်ပင် သတ်ဖြတ်၏။ ဤအခါသည်ကား ထိုရန်ကို ရန်တုံ့ချေခြင်းငှါ သင့်လျော်သော အခါကာလပေတည်းဟု အကြံအစည် ဖြစ်လေ၏။ ဤသို့ ကြံပြီးလျှင် ချက်ခြင်း သန်လျက် အိမ်မှ သန်လျက်ကို ထုတ်ယူလိုက်လေ၏။ ထုတ်ယူပြီး အခါ၌ကား ငါ၏ ခမည်းတော်သည် သေခါနီးသော အခါ၌ “မာ ခေါ် တုံ တာတ

(ဓာတိယအကြိမ်)

ဒီဃာဝု” စသည်ဖြင့် ရန်တုံ့မမှုရန် ငါ့ကို ပြောသွား၏။ သေခါနီး ပြောသွားသော မိဘတို့၏ စကားကို လွန်ဆန်ခြင်းငှါ မသင့်ပါ တကားဟု အကြံဖြစ်၍ သန်လျက်အိမ်၌ သန်လျက်ကို ပြန်သွင်းလေ၏။ ဤနည်းဖြင့် သုံးကြိမ်တိုင်အောင် သတ်ရန် ကြံစည်ပြီး၍ နောက်ဆုံး အကြိမ် သန်လျက်အိမ်၌ သန်လျက် သွင်းပြီးသောအခါ ဗြဟ္မဒတ်မင်း သည် အိပ်ပျော်ရာမှ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သော အခြင်းအရာဖြင့် နိုး၍ လျင်စွာ ထပြီးလျှင် အချင်း ငါအိပ်ပျော်စဉ် ဒီဃီတိ ကောသလ မင်းကြီး၏ သားဖြစ်သော ဒီဃာဝု မင်းသားသည် သန်လျက်ဖြင့် လိုက်သည်ဟု အိပ်မက်သဖြင့် ထိတ်ထိတ် လန့်လန့် နိုးလာကြောင်းကို ပြောကြားလေ၏။

ထိုအခါ ဒီဃာဝု မင်းသားသည် ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး၏ ဥသျှောင် ထုံးကို လက်ဝဲလက်ဖြင့် ကိုင်၍ လကျာလက်ဖြင့် သန်လျက်ကို ထုတ်ပြီး လျှင် အရှင်မင်းကြီး ဒီဃီတိ ကောသလ မင်း၏ သားဖြစ်သော ဒီဃာဝုမည်သော မင်းသားသည် အကျွန်ုပ်ပေတည်း၊ အသင်မင်းကြီး သည် အကျွန်ုပ်တို့အား များစွာအကျိုးမဲ့ပြု၍ အပြစ် ရှိသောမယ်တော် ခမည်းတော်တို့ကို သတ်ဖြတ်ပေ၏။ ယခုအခါသည်ကား ထိုရန်ကို ရန်တုံ့ ချေအံ့သော အခါကာလ ဖြစ်ပြီဟု ကြိမ်းဝါးလေ၏။ ထိုအခါ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ဒီဃာဝုမင်းသား၏ ခြေရင်း၌ ဦးခေါင်းဖြင့် ဝပ်၍ အသက်ကို ချမ်းသာပေးပါ ဒီဃာဝုမင်းသားဟု တောင်းပန်လေ၏။ ထိုအခါ မိဘစကား နားထောင်လေ့ရှိသော သိမ်မွေ့သော စိတ်နှလုံး ရှိသော ဒီဃာဝုမင်းသားသည် အသက်ချမ်းသာပေး၍ အကျွန်ုပ်အား လည်း အရှင်မင်းကြီးသည် အသက်ကိုချမ်းသာပေးပါဟု တောင်းပန်၍ အချင်းချင်း အသက်ကိုလည်း ပေးကြကုန်၏။ လက်ကိုလည်း ကိုင်ဆွဲ ကြကုန်၏။ မိတ်မပျက်စေခြင်းငှါ ကျိန်စာကိုလည်း ဆိုကြကုန်၏။

ထို့နောက် တောလှည့်လည်ရာမှ ပြန်၍ နန်းတော်သို့ရောက်သော အခါ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် အမတ်တို့ကို စည်းဝေးစေ၍ အချင်းအမတ်တို့ ဒီဃီတိကောသလမင်း၏ သားဖြစ်သော ဒီဃာဝုမင်းသားကို အကယ်၍

(တမိယအကြိမ်)

မြင်လျှင် အဘယ်သို့ ပြုကြမည်နည်းဟု မေးလေ၏။ အချို့သော အမတ်တို့သည် အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်တို့သည် ဒီဃာဝုမင်းသားကို မြင်လျှင် လက်ကို ဖြတ်ကုန်အံ့၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ခြေကို ဖြတ်ကုန်အံ့၊ နားရွက်ကို ဖြတ်ကုန်အံ့၊ နှာခေါင်းကို ဖြတ်ကုန်အံ့၊ ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ကုန်အံ့ဟု အသီးသီး ပြောကြားကြကုန်၏။ အချင်းအမတ်တို့ ဤ သူငယ်သည် ဒီဃီတိကောသလမင်း၏ သားဖြစ်သော ဒီဃာဝု အမည် ရှိသော မင်းသားပေတည်း၊ ယခုအခါ ထိုသူငယ်ကို တစုံတခုပြုခြင်းငှါ မထိုက်၊ ဤသူငယ်နှင့် ငါတို့သည် အချင်းချင်း အသက်ကို ချမ်းသာ ပေးအပ်ပြီဟုမိန့်ကြားလေ၏။ ထိုသို့မိန့်ကြားပြီးလျှင် ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ဒီဃာဝုမင်းသားကို အမောင်ဒီဃာဝုမင်းသား သင်၏ခမည်းတော်သည် သေရအံ့သော အခါ၌ “မာ ခေါ် တံ့ . တာတ ဒီဃာဝု” အစရှိသော စကားကို ဆိုသွားလေ၏။ အဘယ်သို့သော အဓိပ္ပာယ်ကို ရည်မှန်း၍ ဆိုသွားလေသနည်းဟု မေးလေ၏။

အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်၏ခမည်းတော်သည် သေရအံ့သောကာလ ၌ ဆိုသွားသော စကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကား ရန်ရှည်အောင်မလုပ်လေနှင့် ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ကို၎င်း၊ မိတ်ဆွေတို့နှင့် လျင်မြန်စွာ ကွဲပြားအောင် မလုပ်လေနှင့်ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ကို၎င်း အရှင်မင်းကြီးသည် အကျွန်ုပ်၏ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ကို သတ်လေသောကြောင့် အကျွန်ုပ်က တဖန် အရှင်မင်းကြီးကို သတ်ပြန်သည်ဖြစ်အံ့၊ အရှင်မင်းကြီးဘက်မှ အကျိုးလိုလားသောသူတို့သည် အကျွန်ုပ်ကို သတ်ကုန်ရာ၏။ ထိုအခါ ထိုသူတို့ကို အကျွန်ုပ်ဘက်မှ အကျိုးလိုလားသော သူတို့သည်လည်း သတ်ဖြတ်ကုန်ရာ၏။ ဤသို့အပြန်ပြန် ရန်တုံ့ မှုသော သတ်ဖြတ်ခြင်းဖြင့် ရန်သည် မငြိမ်းစဲနိုင်လေရာ၊ ယခုအခါ၌ကား အရှင်မင်းကြီးသည်လည်း အကျွန်ုပ်အား အသက်ကို ချမ်းသာပေးပြီ၊ အကျွန်ုပ်သည်လည်း အရှင် မင်းကြီးအား အသက်ကို ချမ်းသာပေးပြီ၊ ဤသို့ အချင်းချင်း အသက် ကို ပေးခြင်းတည်းဟူသော ရန်တုံ့ မှုခြင်းဖြင့် ထိုရန်သည် ငြိမ်းအေး လေပြီ၊ ဤသို့သော အဓိပ္ပာယ်ကို၎င်း၊ ဤသို့ အဓိပ္ပာယ်သုံးမျိုးကို

(တတိယအကြိမ်)

ရည်မှန်း၍ ဘခမည်းတော် သေရအံ့သောအခါ “မာ ခေါ် တံ့ တာတ ဒီသာဝု” အစရှိသော စကားဖြင့် သြဝါဒစကား မှာကြားသွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်ဟု သံတော်ဦးတင်လေ၏။

ထိုအခါ ပြဟ္မဒတ်အမည်ရှိသော ကာသိကရာဇ်မင်းသည် ဒီသာဝု မင်းသားအား အကျဉ်းအားဖြင့် မှာသွားသော ခမည်းတော်၏စကား ကို အကျယ်အားဖြင့် သိနိုင်ပေ၏။ ပညာရှိပေစွာ အံ့သြဘွယ်ကောင်းပေ စွာဟု များစွာ နှစ်သိမ့်တော်မူ၍ အဘ၏ဥစ္စာဖြစ်သော စစ်သည်ဗိုလ်ပါ တိုင်းကား ပြည်ရွာ ကျိကြာဘဏ္ဍာတို့ကိုလည်း ပြန်ပေးစေ၍ သွီးနှင့် လည်း လက်ဆက်စေ၍ အညီအညွတ် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ တိုင်းပြည် အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်၍နေကြကုန်၏။ ဤသို့မြတ်စွာဘုရားသည် အတိတ်ကို ဆောင်၍ ထိုအခါ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့သည် ယခုအခါ သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးနှင့် မယ်တော် မာယာတို့ ဖြစ်လာကုန်၏။ ဒီသာဝု မင်းသား သည်ကား ငါဘုရား ဖြစ်လာ၏ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းလေ၏။

ထိုသို့ ဒီဃီတိကောသလဇာတ်ကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ချစ်သားရဟန်းတို့ ယူအပ်သော တုတ်၊ လှံကန် ရှိကုန်သော ကိုင်စွဲအပ်သော လက်နက်ရှိကုန်သော ထိုမင်းတို့၏ စင်လျက်လည်း ဤသို့သဘောရှိသော သည်းခံခြင်း စိတ်နှလုံး ယဉ်ကျေးခြင်း ဖြူစင်ခြင်းသည် ဖြစ်ကုန်ဘိသေး၏။ ချစ်သားရဟန်းတို့ သင်တို့ သည် ဤသို့ ကောင်းစွာ ဟောကြားအပ်သော သုတ်၊ အဘိဓမ္မာ၊ ဝိနည်း၌ ရဟန်းပြုကြ၍ သည်းခံကြသူတို့သည်လည်း ဖြစ်ကုန်ရာ၏။ ပြောစကားကို နားထောင်၍ ဆိုလွယ် ပြောလွယ် ရှိကြသူတို့သည်လည်း ဖြစ်ကုန်ရာ၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် ဤငါဘုရား သာသနာတော်၌ အလွန်တင့်တယ်ရာ၏ဟု ဆုံးမ တော်မူလေ၏။ ဤသို့ ဆုံးမတော်မူ၍လည်း ထိုရဟန်းတို့အား ညီညွတ်သည် တို့ကို ပြုခြင်းငှါမတတ်နိုင်၊ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ခိုက်ရန်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့နှင့်ပြွမ်း၍ နေခြင်းဖြင့် ငြီးငွေ့တော်မူရကား ငါဘုရားသည် ယခုအခါ၌ ရောပြွမ်းလျက် အလွန်ဆင်းရဲစွာ နေရ၏။ ဤရဟန်းတို့သည်လည်း ငါဘုရား စကားကို မလိုက်နာကြကုန်၊ ငါသည် ကိုယ်တော် တပါးတည်း အခြွေအရံ အပေါင်းမှ ကင်းကွာလျက် နေရမူကား ကောင်းလေစွာဟု ကြံတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရား ပါလိလေယျကတောသို့ ကြွ၍
ဝါဆိုတော်မူခြင်း

ထိုသို့ ကြံတော်မူ၍ ကောသမ္မိပြည်၌ ဆွမ်းအလို့ငှါ ကြံတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းသံဃာကို မပန်ကြားဘဲ ကိုယ်တော် တပါးတည်းသာလျှင် ကိုယ်တော် မြတ် သပိတ် သင်္ကန်းကို ကိုယ်တိုင် ယူတော်မူလျက် ပါလိလေယျက အမည် ရှိသောရွာသို့ ကြံတော်မူ၍ ထိုရွာ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘဂ္ဂ အမည်ရှိသော မထေရ်အား * ကေစာရိကဝတ်ကို ဟောတော်မူ၏။ ထိုနောက်မှ အရှေ့ဝါးတော မိဂဒါဝုန်၌ သုံးယောက်သော အမျိုးသားတို့အား ညီညွတ်ခြင်း၌ အကျိုးရှိ သည်ကို ဟောတော်မူ၍ အကြင်အရပ်၌ ပါလိလေယျက တောသည် ရှိ၏။ ထိုအရပ်သို့ ကပ်ရောက်တော်မူလေ၏။ ထိုပါလိလေယျကတော၌ မြတ်စွာဘုရား သခင်သည် ပါလိလေယျကရွာကိုအမှီပြု၍ ပါလိလေယျကမည်သော ပလလည်း ဆင်မင်းသည် စောင့်ရှောက်အပ်သော တောအုပ်အတွင်း အင်ကြင်းပင်ရင်း ဝယ် ပလလည်း ဆင်မင်း၏ အလုပ်အကျွေးကို ခံယူတော်မူလျက် ချမ်းသာစွာ ဝါဆိုတော်မူ၏။

လူဒါယကာတို့ ညီညွတ်ရေးကို စီမံခြင်း

ကောသမ္မိပြည်၌ နေကုန်သော ဒါယကာတို့သည်လည်း ကျောင်းတော်သို့ သွား၍ မြတ်စွာဘုရားကို မဖူးမြင်ရကုန်သည်ရှိသော် အရှင်ဘုရားတို့ မြတ်စွာ ဘုရားသည် အဘယ်မှာနည်းဟု မေးလျှောက်ကုန်သဖြင့် ပလလည်းတောအုပ်သို့ ကြံတော်မူကြောင်းကို ပြောကြားကြကုန်၏။ အဘယ်ကြောင့် ကြံတော်မူသနည်း ဟု မေးလျှောက်ကုန်သည်ရှိသော် ငါတို့ကို ညီညွတ် သင့်တင့်အောင် လုံ့လ ပြုတော်မူသော်လည်း ငါတို့ကား သင့်တင့်ညီမျှ မဖြစ်ကြကုန်၊ ဤသို့သော အကြောင်းကြောင့် ကြံတော်မူသည်ဟု ပြောကြားကြကုန်၏။ ထိုအခါ ဒါယကာ တို့သည် အရှင်ဘုရားတို့ အရှင်ဘုရားတို့သည် မြတ်စွာဘုရား အထံ၌ ရဟန်း ပြုကုန်လျက် ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ညီညွတ်အောင် ပြုတော်မူသည်ကို အညီ အညွတ် မဖြစ်နိုင်ကြကုန်ဘိသလောဟု မေးလျှောက်ကုန်သည်ရှိသော် ဒါယကာ တို့ ဤသို့ မညီမညွတ်သည် မှန်ပေ၏ဟု ပြောကြားကြကုန်၏။ ထို ဒါယကာ

* ကေစာရိကဝတ်=တပါးတည်းနေသော ရဟန်း၏ကျင့်ဝတ်။

(တတိယအကြိမ်)

တို့သည် ဤရဟန်းတို့ကား ဘုရားအထံတော်၌ ရဟန်းပြုလျက် ထိုဘုရားရှင် ညီညွတ်အောင် ပြုသော်လည်း အညီအညွတ် မဖြစ်ကုန်၊ ငါတို့ကား ဤရဟန်း တို့ကိုမှီ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ကောင်းစွာဖူးမြင်ခြင်းငှါ ခွင့်မရကြကုန်၊ ထို့ကြောင့် ဤရဟန်းတို့အား နေရာကို မပေးကုန်အံ့၊ ရှိခိုးခြင်း စသည်တို့ကိုလည်း မပြုကုန် အံ့ဟု ဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါမှစ၍ ထိုဒါယကာတို့သည် ထိုရဟန်းတို့အား ရိုသေကာမျှကိုလည်း မပြုကြကုန်၊ ထိုရဟန်းတို့သည် နည်းသော ဆွမ်း၊ ဘောဇဉ် အာဟာရရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ပိန်ခြောက်သော သဘောရှိကုန်ရကား နှစ်ရက်၊ သုံးရက်ဖြင့် သာလျှင် ဖြောင့်မတ် တည်ကြည်သော သဘော ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ အချင်းချင်း အပြစ်ကို ပြောကြား၍ ကန်တော့ပြီးလျှင် ဒါယကာတို့ ငါတို့သည် အညီအညွတ် ဖြစ်ကြကုန်ပြီ၊ သင်တို့သည်လည်း ငါတို့အပေါ်၌ ရှေးနှင့်အတူ ကြည်ဖြူခြင်း ဖြစ်ကြကုန်လော့ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုအခါ ဒါယကာတို့သည် အရှင်ဘုရားတို့ အရှင်ဘုရားတို့သည် ဘုရားရှင်ကို ကန်တော့အပ်ပြီလော့ဟု မေးလျှောက်ကုန်၏။ ဒါယကာတို့ မကန်တော့ရသေးဟု ဆိုသော် ထိုသို့ဖြစ်မှု မြတ်စွာဘုရားကို ကန်တော့ကြကုန်လော့ အရှင်ဘုရားတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ကန်တော့ပြီးသော ကာလ၌ တပည့်တော်တို့သည်လည်း အရှင်ဘုရားတို့အား ရှေးနှင့်အတူ ကြည်ဖြူခြင်း ရှိကြပါကုန်အံ့ဟု လျှောက်ကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် ဝါတုင်း ဖြစ်သောကြောင့် ဘုရားရှင်အထံတော်သို့ သွားခြင်းငှါ မရဲဝံ့ကုန်သည် ဖြစ်၍ ဆင်းရဲငြိုငြင်စွာ ထိုဝါတုင်းသုံးလကို လွန်စေကြရကုန်၏။ ဘုရားရှင် သည်ကား ဝါတုင်းသုံးလပတ်လုံး ထိုပလလည်း ဆင်မင်းသည် လုပ်ကျွေးအပ် သည်ဖြစ်၍ ချမ်းသာစွာ နေတော်မူရလေ၏။ ထိုပလလည်း ဆင်မင် သည်လည်း ဆင်အပေါင်းကို ပယ်စွန့်၍ ချမ်းသာစွာ နေရခြင်း အကျိုးငှါသာလျှင် တောအုပ်သို့ သက်ဝင်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ပလလည်းဆင်မင်း လုပ်ကျွေးခြင်း

ထိုပလလည်း ဆင်မင်းသည်ကား ငါသည် ဆင်ပေါက်တို့နှင့်၎င်း၊ ဆင်မကြီး တို့နှင့်၎င်း၊ ဆင်ရွှေ၊ ဆင်လတ်ဘို့နှင့်၎င်း၊ ဆင်ငယ်တို့နှင့်၎င်း ရောပြွမ်းသည်ဖြစ်၍ နေရ၏။ အညွန့်အဖျား ပြတ်ပြီးကုန်သော မြက်ငုတ်တို့ကိုလည်း စားရ၏။

(ဇာတိယအကြံ)

ဖရိုဖရဲ စနောင်စနင်း ကျိုးသော အခက်အရှက်ရှိသော သစ်ခက်ကျိုးကိုလည်း စားရ၏။ နောက်ကျသော ရေတို့ကိုလည်း သောက်ရ၏။ ရေဆိပ်သို့ ဆင်းသော အခါ တက်သောအခါ ငါ၏ကိုယ်ကို ဆင်မတို့သည် တိုက်ခိုက် တိုးဝှေ့၍ သွားကြကုန်၏။ ငါသည် တစီးတည်းသာလျှင် အပေါင်းအဟော်မှ ကင်း၍ နေရမူကား ကောင်းလေစွဟု ကြံ၏။ ထိုသို့ ကြံပြီးသောအခါ ထိုဆင်ပြောင် ကြီးသည် ဆင်အပေါင်းမှ ဖဲခွါ၍ အကြင်အရပ်၌ ပါလိလေယျက တောအုပ် သည်၎င်း အခက်အရှက်နှင့် ပြည့်စုံခြင်းကြောင့် သာယာသော အင်ကြင်းပင်၏ အနီး အရပ်သည်၎င်း ရှိ၏။ အကြင်အရပ်၌ မြတ်စွာဘုရားသည်၎င်း ရှိ၏။ ထိုဘုရားရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်လေ၏။ ဘုရားရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ဘုရားရှင်ကို ရှိခိုးပြီး၍ ထိုထို ဤဤ ကြည့်သည်ရှိသော် ဘုရားမှတစ်ပါး တစုံတယောက်သော သူကို မမြင်သဖြင့် အင်ကြင်းပင် အမြစ်ကို ခြေဖြင့် ပုတ်ခတ် ဖြတ်တိ ညှိရှေ့၍ နှာမောင်းဖြင့် သစ်ခက်ကိုယူပြီးလျှင် တံမြက်လှည်း၏။ ထိုအခါမှစ၍ နှာမောင်း ဖြင့်ပင် ရေအိုးကိုယူ၍ သောက်ရေကို၎င်း၊ သုံးဆောင်ရေကို၎င်း တည်ထား၏။ ရေနှေးဖြင့် အလိုရှိသည်ရှိသော် ရေနှေးကို စီရင်၏။ အဘယ်သို့ စီရင်သနည်း ဟူမူကား လက်ဖြင့် ထင်းတို့ကို ပွတ်သပ်ရှပ်တိုက်၍ မီးကို ဖြစ်စေ၏။ ထိုမီး၌ ထင်းတို့ကို ထည့်၍ မီးတောက်သည်ရှိသော် ထိုမီး၌ ကျောက်ခဲတို့ကို ထည့်ကာ ဖုတ်၍ သစ်သား လှံကန်ဖြင့် လှံမဲ့ကော်၍ အပိုင်းအခြားရှိသော ရေအိုင်ငယ် တခု၌ ပစ်ချ၏။ ထိုနောက်မှ နှာမောင်းတည်းဟူသော လက်ကို စမ်းသပ်ချကြည့် သဖြင့် ရေပူသည်၏ အဖြစ်ကို သိသည်ရှိသော် သွား၍ မြတ်စွာဘုရားကို ဝပ်တွား ရှိခိုး၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ပလလည်းဆင် သင်သည် ရေကို နှေးစေ အပ်ပြီလောဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် ထိုရေနှေးတည်ရာအရပ်သို့ကြ၍ ရေသပ္ပာယ် တော်မူ၏။

ထိုသို့ ရေသပ္ပာယ်ပြီးသောအခါ မြတ်စွာဘုရားအား အထူးထူးအပြားပြား ရှိကုန်သော သစ်သီး ကြီးငယ်တို့ကို ဆောင်၍လှူ၏။ အကြင်အခါ မြတ်စွာဘုရား သည် ရွာသို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ ဝင်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား၏ သပိတ် သင်္ကန်းကိုယူ၍ ဦးကင်း၌ တင်ထားလျက် ဘုရားရှင်နှင့် အတူတကွသာလျှင် လိုက်သွား၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ရွာဥပစာသို့ ရောက်သည်ရှိသော် ပလလည်း (ဓာတိယအကြိမ်)

ဆင် ဤအရပ်မှစ၍ သင်သည် လိုက်ခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း၊ ငါ၏ သပိတ် သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ယူခဲ့လော့ဟု မိန့်တော်မူလျက် ဆောင်ယူခဲ့စေ၍ ရွာသို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ ဝင်တော်မူ၏။ ဆင်မင်းသည်လည်း မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းခံရာမှ ထွက်တော်မူလာသည်တိုင်အောင် ထိုရွာ၏ ဥပစာ၌သာ ဆိုင်းငံ့၍ မြတ်စွာဘုရား ကြွလာတော်မူသောအခါ ခရီးဦးကြိုဆိုလျက် ရှေးနည်းဖြင့်သာလျှင် သပိတ် သင်္ကန်းကို လှမ်းယူ၍ သီတင်းသုံးတော်မူရာ အင်ကြင်းပင်ရင်း၌ ချထား၍ ဝတ်ကြီး ငတ်ငယ်ကိုပြုလျက် သစ်ခက်ဖြင့် ယပ်ခပ်၏။ ညဉ့်အခါ၌ သားရဲ ဘေးရန်တို့ကို တားမြစ်ခြင်းငှါ ကြီးစွာသော တုတ်၊ လှံကန်ကို နှာမောင်းဖြင့် ချီယူလျက် မြတ်စွာဘုရားကို စောင့်ရှောက်အံ့ဟု နေအရုဏ် တက်လာသည် တိုင်အောင် တောအုပ် အကြားအကြား၌ လှည့်ပတ်သွားလာ၏။ ထိုအခါမှစ၍ ထိုတောအုပ်သည် ပလလည်း ဆင်မင်း စောင့်ရှောက်အပ်သော ပလလည်း တောအုပ် မည်သည်သာလျှင် ဖြစ်လေသတတ်။ အရုဏ်တက်သည်ရှိသော် မျက်နှာ သစ်တော်ရေ ကပ်လှူခြင်းကို အစပြု၍ ထိုဆိုခဲ့သော နည်းဖြင့်သာလျှင် အလုံးစုံသော ဝတ်ကြီး ငတ်ငယ် အသွယ်သွယ်တို့ကို ပြုလေ၏။

ပျားလှူသောမျောက် နတ်သားဖြစ်ခြင်း

ထို့နောက် တရံသောအခါ တကောင်သော မျောက်သည် မြတ်စွာဘုရား အား ထကြွလုံ့လ ဝီရိယဖြင့် အဘိသမာစာရိကဟု ဆိုအပ်သော မြတ်သော ဝတ်ကြီးငတ်ငယ် အကျင့်ကိုပြုသော ထိုပလလည်းဆင်ကို မြင်ရ၍ ငါသည်လည်း တစုံတခုသော ကောင်းမှုကို ပြုအံ့ဟု ကြံပြီးလျှင် လှည့်ပတ်သွားလာသည် ရှိသော် တနေ့သ၌ ပျားကောင်မရှိသော ပျားတံ၌ လဘို့စိုင့်ကို တွေ့မြင်သဖြင့် ပျားတံကို ချိုး၍ ပျားတံနှင့်တကွ ပျားလဘို့ကို ဘုရားအထံသို့ ဆောင်ခဲ့၍ တောငှက်ပျောရွက်ကို ဖြတ်ပြီးလျှင် ထိုငှက်ပျောရွက်၌ ထည့်၍ ကပ်လှူလေ၏။ ဘုရားရှင်သည်လည်း ခံယူတော်မူလေ၏။ မျောက်သည် ဘုရားပေး သုံးဆောင် ခြင်းကို ပြုအံ့လော့ မပြုအံ့လော့ဟု နှလုံးသွင်းလျက် ကြည့်သည်ရှိသော် ဘုရားရှင်သည် ကိုင်၍ ထိုင်နေတော်မူသည်ကို မြင်လျှင် အသိနည်းဟု ကြံ၍ ပျားတံစွန်း၌ ကိုင်၍ ပြန်လှန်လျက် စူးစမ်းဆင်ခြင်သည်ရှိသော် ပျားဥတို့ကို မြင်၍ ထိုပျားဥတို့ကို တဖြည်းဖြည်း ပယ်ပြီးမှ ဘုရားတဖန် ကပ်လှူပြန်လေ၏။

(ဓာတိယအကြိမ်)

မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်တော်မူ၏။ ထိုမျောက်သည် နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုထို သစ်ခက်ကို ကိုင်ယူဆွဲငင်၍ ကလျက် နေသောအခါ ဆွဲငင်သော သစ်ခက်သည်၎င်း၊ နင်းသော သစ်ကိုင်းသည်၎င်း ကျိုးပဲ့ ပြတ်ကျသဖြင့် တခုသော သစ်ငုတ်ထက်၌ ကျပြီးလျှင် ထုတ်ချင်း လျှိုဖောက်အပ်သော ကိုယ်ရှိသည် ဖြစ်လျက် မြတ်စွာဘုရား၌ ကြည်ညိုသော စိတ်ဖြင့်သာလျှင် သေ၍ တာဝတိံသာနတ်ပြည်တွင် ယူဇနာသုံးဆယ်ရှိသော ရွှေဗိမာန်၌ နတ်သွီးတထောင် ခြံရံလျက်ဖြစ်၏။ ထိုနတ်သားအား နောက်ဘဝက မျောက်ဖြစ်ခဲ့ဘူးသော အကြောင်းကြောင့် မက္ကဋ ဒေဝပုတ္တ နတ်သားဟူသော အမည်သည် ဖြစ်လေ၏။

အရှင်အာနန္ဒာ ကြီးမူး၍ ရဟန်းများ ဘုရားထံတော်သို့ လိုက်ကြခြင်း

ထိုပလလည်း တော၌ ဆင်ပြောင်ကြီး၏ လုပ်ကျွေးခြင်းကို ခံလျက် မြတ်စွာဘုရား နေတော်မူသော အဖြစ်သည် အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒီပါ ကျွန်း အပြင်၌ ကျော်စော ထင်ရှားခြင်း ဖြစ်လေ၏။ သာဝတ္ထိပြည်မှ အနာထပိဏ် သူဌေးသည်၎င်း၊ ဝိသာခါ ဒါယိကာမကြီးသည်၎င်း ဤသို့ အစရှိကုန်သော ထင်ရှားသော ဒါယကာ တို့သည် အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်အား မြတ်စွာ ဘုရားကို တပည့်တော်တို့အား ပြတော်မူပါလော့ဟု သတင်းစကားကို စေလွှတ် ကုန်၏။ ထိုသို့ အရပ်မျက်နှာ၌ နေကုန်သော ငါးရာမျှလောက်သော ရဟန်းတို့သည်လည်း ဝါကျွတ်ကုန်ပြီးသည်ရှိသော် အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ငါ့သျှင် အာနန္ဒာ ငါတို့အား မြတ်စွာဘုရား မျက်မှောက်တော်မူ တရားစကားကို မကြားရသည်မှာ ကြာမြင့်စွာ ရှိလေပြီ။ ငါ့သျှင် အာနန္ဒာ ငါတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ရှေ့တော်မူ တရားစကားကို ကြားနာရခြင်းငှါ အခွင့် ရပါကုန်မူကား ကောင်းလေစွာဟု တောင်းပန်ကြကုန်၏။ အရှင် အာနန္ဒာ မထေရ်သည်လည်း ထိုရဟန်းတို့ကို ပင့်ခေါ်ပြီးလျှင် ထိုပလလည်း တောသို့ သွား၍ ဝါတွင်း သုံးလပတ်လုံး ကိုယ်တော် တပါးတည်းသာ နေလေ့ရှိသော မြတ်စွာဘုရား၏ အထံတော်သို့ ဤမျှ အတိုင်းအရှည်ရှိသော ရဟန်းတို့နှင့် အတူတကွ ဆည်းကပ်ခြင်းငှါ မသင့်ခဲ့တကားဟု ကြံ၍ ထိုရဟန်းတို့ကို အပ၌

(မာတိယအကြိမ်)

ထားခဲ့ပြီးလျှင် တပါးတည်းသာ မြတ်စွာဘုရားသို့ ချဉ်းကပ်လေ၏။ ပလလည်း ဆင်မင်းသည် အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်ကို မြင်လျှင် တုတ်၊ လှံကန်ကို ယူလျက် ပြေးသွားသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသည် ကြည့်၍ ပလလည်းဆင် ဆုတ်ဘိလော့ ဆုတ်ဘိလော့၊ ဖဲလော့ မမြစ်တားလင့်၊ ဤယခု ဆည်းကပ်သာသော သူသည်ကား ငါဘုရား၏ အလုပ်အကျွေး ပေတည်းဟု မိန့်တော်မူလေ၏။ ပလလည်း ဆင်မင်းသည် ထိုအရပ်၌ပင် တုတ်၊ လှံကန်ကိုစွန့်ပစ်၍ သပိတ်သင်္ကန်း လှမ်းယူခြင်းကို ပန်ကြားလေ၏။ အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်သည် ပေးတော်မမူ ဆင်ပြောင်ကြီးသည် ဤအရှင်သည် သင်ယူအပ်သောကျင့်ဝတ်ရှိသည်အကယ်၍ ဖြစ်အံ့၊ ဆရာဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ နေရာဖြစ်သော ကျောက်ဖျာ ထက်၌ မိမိ၏ သပိတ် ပရိက္ခရာကို မထားလတ္တံ့ဟုကြံ၏။ အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ် သည်လည်း သပိတ် သင်္ကန်းကို မြေ၌ထား၏။

ကျင့်ဝတ် ပြည့်စုံ လိမ္မာကုန်သော သူတို့သည် အလေးအမြတ် ပြုအပ်သော မိဘ ဆရာသမားတို့၏ ထိုင်နေကြနေရာ အိပ်နေကြ အိပ်ရာတို့၌ မိမိ၏ ပရိက္ခရာကို မထားကြကုန်။ အဋ္ဌကထာမှတ်ချက်။

**အဆွခင်ပွန်းကောင်းကို မရလျှင် တယောက်တည်း
နေသင့်သည်ဟု ဟောတော်မူရာ
ရဟန္တာငါးရာ ဖြစ်ခြင်း**

အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရားသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌ ထိုင်လေ၏။ ဘုရားရှင်သည် ချစ်သား အာနန္ဒာ သင်တယောက်တည်းသာလျှင် လာသလောဟု မေးတော်မူသဖြင့် မြတ်စွာဘုရား ရဟန်း ငါးရာတို့နှင့် အတူတကွ လာခဲ့ပါသည်ဘုရားဟု လျှောက် သည်ကို ကြားသိတော်မူသည်ရှိသော် ထိုငါးရာသော ရဟန်းတို့သည် အဘယ် အရပ်မှာနည်းဟု မေးတော်မူသည်ဖြစ်၍ ရှင်တော်ဘုရားတို့၏ စိတ်တော်ကို မသိရခြင်းကြောင့် အပဉ္စိထား၍ တယောက်တည်းသာ လာခဲ့ပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ချစ်သားအာနန္ဒာ ထိုငါးရာ သော ရဟန်းတို့ကို ခေါ်ချေလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အရှင်အာနန္ဒာသည် ဘုရားရှင် မိန့်တော်မူတိုင်း ခေါ်၍လာလျှင် ဘုရားရှင်သည် ထိုရဟန်း ငါးရာ

(တဏှိယအကြိမ်)

တို့နှင့် အတူတကွ ပဋိသန္ဓာရ စကားကို ပြု၍ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ရှင်တော်ဘုရားသည် ဘုရား၏ သိမ်မွေ့ခြင်းလည်း ရှိတော်မူ၏။ မင်း၏ သိမ်မွေ့ခြင်းလည်း ရှိတော်မူ၏။ ရှင်တော်ဘုရားတို့သည် ဝါတွင်း သုံးလပတ်လုံး ကိုယ်တော် တပါးတည်း ရပ်ခြင်းတို့ဖြင့်၎င်း၊ ထိုင်ခြင်းတို့ဖြင့်၎င်း ခဲယဉ်း ငြိုငြင်သော အမှုကို ပြုတော်မူရ၏။ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ကို ပြုသောသူသည်၎င်း၊ မျက်နှာသစ်ရေ စသည်တို့ကို ဆက်ကပ်သော သူသည်၎င်း မရှိချေယောင် တကားဟု မြတ်စွာဘုရားအား နားတော်လျှောက်ကြားကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ချစ်သားရဟန်းတို့ ပလလည်း ဆင်မင်းသည် ငါ၏ အလုံးစုံ သော ကိစ္စတို့ကို ပြုအပ်ကုန်ပြီ။ ဤသို့ သဘောရှိသော အဆွေခင်ပွန်းကောင်း ကို ရသည်ရှိသော် အတူတကွ နေခြင်းငှါ သင့်၏။ အဆွေခင်ပွန်းကောင်းကို မရသည်ရှိသော် တယောက်တည်းနေသော အဖြစ်သည်သာလျှင် မြတ်၏ဟု မိန့်တော်မူပြီး၍ နာဂဝင်္ဂလာ သုံးဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

သစေ လဘေထ နိပကံ သဟာယံ၊
 သဒ္ဓိံ စရံ သာဓု ဝိဟာရိ ဓီရံ။
 အဘိဘုယျ သဗ္ဗာနိ ပရိဿယာနိ၊
 စရေယျ တေနတ္ထမနော သတိမာ။

နော စေ လဘေထ နိပကံ သဟာယံ၊
 သဒ္ဓိံ စရံ သာဓု ဝိဟာရိ ဓီရံ။
 ရာဇာဝ ရဋ္ဌံ ဝိဇိတံ ပဟာယ၊
 ဧကော စရေ မာတင်္ဂံ ရညေဝ နာဂေါ။

ကေဿ စရိတံ သေယျော၊
 နတ္ထိ ဗာလေ သဟာယတာ။
 ဧကော စရေ န စ ပါပါနိ ကယိရာ၊
 အပွေဝိသုက္ကော မာတင်္ဂံ ရညေဝ နာဂေါ။

နိပကံ၊ ရင့်သော ပညာလည်း ရှိထသော။ သဒ္ဓိံ စရံ၊ အတူ ကျင့်ဘော် လည်း ဖြစ်ထသော။ သာဓု ဝိဟာရိံ၊ ကောင်းသောနေခြင်းလည်း ရှိထသော။
 (တဏှိယအကြိမ်)

ဓီရံ၊ မြဲမြံ ခိုင်ခံ့ တည်တံ့သော သမာဓိလည်း ရှိထသော။ သဟာယံ၊ အဆွေခင်ပွန်းကောင်းကို။ သစေ လဘေထ၊ အကယ်၍ ရသည်ဖြစ်အံ့။ (ဧဝံ လဘန္တော၊ ဤသို့ ရသည်ရှိသော်။) သဗ္ဗာနိ၊ ထင်ရှား မထင်ရှားသော အားဖြင့် အလုံးစုံ ကုန်သော။ ပရိဿယာနိ၊ ဘေးရန်တို့ကို။ အဘိဘုယျ၊ နှိပ်နင်း ဖျက်ဆီး၍။ တေန၊ ထိုအဆွေခင်ပွန်းကောင်းနှင့်။ သဒ္ဓိံ၊ တကွ။ အတ္တမနော၊ ဝမ်းမြောက်သော စိတ်ရှိသည်။ သတိမာ၊ ထင်ရှားသော သတိရှိသည်။ ဟုတော၊ ဖြစ်၍။ စရေယျ၊ ကျင့်ရာ၏။

နိပကံ၊ ရင့်သော ပညာလည်း ရှိထသော။ သဒ္ဓိံ စရံ၊ အတူကျင့်ဘော်လည်း ဖြစ်ထသော။ သာဓုဝိဟာရိံ၊ ကောင်းသော နေခြင်းလည်း ရှိထသော။ ဓီရံ၊ မြဲမြံခိုင်ခံ့ တည်တံ့သော သမာဓိလည်း ရှိထသော။ သဟာယံ၊ အဆွေခင်ပွန်းကောင်းကို။ နော စေ လဘေထ၊ အကယ်၍ မရသည်ဖြစ်အံ့။ (ဧဝံ အလဘန္တော၊ ဤသို့ မရသည်ရှိသော်။) ဧကော၊ တယောက်ထီးတည်း။ စရေယျ၊ ကျင့်ရာ၏။ ကော ဝိယ၊ အဘယ်သူကဲ့သို့နည်း ဟူမူကား။ ရာဇာ၊ မင်းသည်။ ဝါ မဟာဇနကစသော မင်းဖြစ်ဘူးသော ရသေ့ရဟန်းသည်။ ဝိဇိတံ၊ မိမိအောင်ရာ မြေအရပ်ဖြစ်သော။ ရဋ္ဌံ၊ ပြည်ရွာ တိုင်းကားကို။ ပဟာယ၊ စွန့်၍။ ဧကော၊ တယောက်ချင်းလျှင်။ စရတိ ဣဝ၊ ကျင့်သကဲ့သို့၎င်း။ မာတင်္ဂီ၊ *မာတင်ဟု ရအပ်သော အမည်ရှိသော။ အယံ နာဂေါ၊ ဤဆင်ပြောင်ကြီးသည်။ ယူထံ၊ ဆင်အပေါင်းကို။ ပဟာယ၊ စွန့်၍။ အရညေ၊ တော၌။ ဧကော၊ တစီးချင်း သာလျှင်။ စရတိ ဣဝ၊ ကျင့်သကဲ့သို့၎င်း။ ဧဝံ၊ ဤအတူ။ ဧကော၊ တယောက်ချင်းသာလျှင်။ စရေ၊ ကျင့်ရာ၏။

ကေဿ၊ တယောက်တည်း၏ သာလျှင်။ စရိတံ၊ ကျင့်ခြင်းသည်။ သေယျော၊ မြတ်၏။ ဗာလေ-ဗာလေန၊ မိုက်သောသူနှင့်။ သဟာယတာ၊ အပေါင်း အဘော်၏ အဖြစ်သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ အရညေ၊ တော၌။ အပေါ့-သုက္ကော၊ ကြောင့်ကြမဲ့ ငဲ့ကွက်ခြင်း မရှိသော။ မာတင်္ဂီ၊ မာတင်အမည် ရှိသော။ အယံ နာဂေါ၊ ဤဆင်မင်းသည်။ သုခံ၊ ချမ်းသာစွာ။ စရတိ ဣဝ၊ ကျင့်သကဲ့သို့။ ဧဝံ၊ ဤအတူ။ ဧကော၊ တယောက်ထီးတည်း။ ဟုတော၊

* မာတင်္ဂီ၊ မာတင်=မြည်းညှင်းစွာ သွားတတ်သောဆင်။ တနည်းကား-ကြီးမားသော ကိုယ်အင်္ဂါရှိသောဆင်။

ဖြစ်၍။ သုခံ၊ ချမ်းသာစွာ။ စရေ၊ ကျင့်ရာ၏။ ပါပါနိ စ၊ အနည်းငယ်မျှသော မကောင်းမှု အကုသိုလ်တို့ကိုလည်း။ န ကယိရာ၊ မပြုရာ။

ဂါထာတို့၏ အဆုံး၌ ငါးရာသော ရဟန်းတို့သည် အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည် ကုန်၏။

ဗုဒ္ဓပုဂ္ဂိုလ်သံဃာအား ဆင်မင်း သစ်သီးဆွမ်း ကပ်ခြင်းနှင့် သာဝတ္ထိပြည် ပြန်ကြွသည်ကို ကန့်ကွက်ခြင်း

အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်သည်လည်း အနာထပိဏ် သူဌေးစသော ဒါယကာ တို့သည် စေအပ်သော သတင်းစကားကို လျှောက်ကြားပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား အနာထပိဏ် သူဌေး အမှူးရှိသော ငါးကုဋေမျှလောက်သော အရိယာသာဝက တို့သည် မြတ်စွာဘုရားတို့၏ ကြွလာခြင်းကို လွန်စွာ တောင့်တကြပါကုန်၏ဟု လျှောက်လေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ချစ်သား အာနန္ဒာ ထိုသို့ဖြစ်မှု သပိတ် သက်န်းကို ယူလော့ဟု မိန့်တော်မူ၍ သပိတ်သက်န်းကို ယူစေပြီးလျှင် ထွက်ကြ တော်မူလတ်သော် ပလလည်း ဆင်မင်းသည် သွား၍ ကြွတော်မူရာ လမ်းခရီး၌ ဖီလာကန်လန် ရပ်နေလေ၏။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ဆင်မင်း သည် အဘယ်ကို အလိုရှိ၍ ဖီလာကန်လန် ရပ်နေပါသနည်းဟု လျှောက်သည် ရှိသော် ချစ်သား ရဟန်းတို့ သင်တို့အား ဆွမ်းကိုလှူခြင်းငှါ တောင့်တ၏။ ငါ့အား ရှည်ကြာစွာသော ကာလပတ်လုံး ဤ ဆင်မင်းသည် ပြုအပ်သော ကျေးဇူးရှိ၏။ ထိုဆင်မင်း၏ ကြည်ညိုသော စိတ်ကို ပျက်စေခြင်းငှါ မသင့်၊ ထို့ကြောင့် ချစ်သားရဟန်းတို့ ပြန်နစ်ကြကုန်ဦးလော့ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို ခေါ်တော်မူ၍ ပြန်ကြွတော်မူလေ၏။

ဆင်မင်းသည်လည်း တောအုပ်သို့ဝင်၍ ပိန္နဲသီး ငှက်ပျောသီး အစရှိသော အထူးထူးသော သစ်သီးတို့ကို ဆောင်ယူ စုပုံပြီးလျှင် မိုးသောက်သော နေ၌ ရဟန်းတို့အား လှူဒါန်းလေ၏။ ငါးရာသော ရဟန်းတို့သည် အလုံးစုံသောသစ်သီး တို့ကို ကုန်အောင်ဘုဦးပေးခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကြကုန်၊ သစ်သီးဆွမ်း ဘုဦးပေး ပြီးသောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သပိတ်သက်န်းကို ယူတော်မူ၍ ထွက်ကြွတော် မူလေ၏။ ဆင်မင်းသည် ရဟန်းတို့၏ အကြား အကြားဖြင့် သွား၍ ဘုရားရှေ့ တော်၌ ဖီလာကန်လန် တားဟန်သော အခြင်းအရာဖြင့် ရပ်လာပြန်၏။ မြတ်စွာ

(ဓာတိယအကြိမ်)

ဘုရား အဘယ် အကြောင်းကြောင့် ဖိလာရပ်၍ မသွားဘဲ နေဘိသနည်းဟု ရဟန်းတို့လျှောက်သည်ရှိသော် ချစ်သားရဟန်းတို့ ဤဆင်မင်းသည် သင်တို့ကို စေလွှတ်လိုက်၍ ငါဘုရားကို ပြန်လည်စေလို၏။ ထို့ကြောင့် ကန်လန်ရပ်နေ၏ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆင်မင်းကို ပလလည်းဆင် ဤသို့ ကြွသွားခြင်းသည် ငါဘုရား၏ တဖန် မပြန်မလည်သော ကြွသွားခြင်းတည်း။ သင့်အား ဤဆင်ခန္ဓာကိုယ် အတ္တဘောဖြင့် စျာန်သည်၎င်း၊ ဝိပဿနာသည်၎င်း၊ မဂ်သည်၎င်း၊ ဖိုလ်သည်၎င်း * မရှိနိုင်၊ သင်သည် နေရစ်ဦးလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုသို့ မိန့်တော်မူသော စကားကိုကြား၍ ဆင်မင်းသည် ခံတွင်း၌ နှာမောင်းကို ထည့်သွင်း၍ ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက် နောက်မှတကောက်ကောက်လိုက်လေ၏။ ဆင်မင်းသည် မြတ်စွာဘုရားကို ပြန်လည်စေခြင်းငှါ အကယ်၍ ခွင့်ရပါမူ ထိုသို့ ဆိုခဲ့ပြီးသော နည်းဖြင့်သာလျှင် အသက်ထက်ဆုံး လုပ်ကျွေးလိမ့်မည် စင်စစ်တည်း။ မြတ်စွာဘုရားသည်ကား ထိုဆင်မင်းကို ရွာ၏ဥပစာသို့ ရောက်သောအခါ ပလလည်းဆင် ဤနေရာ ဌာနမှ စ၍ သင်၏နေရာ မဟုတ်ပြီ။ လူတို့၏ နေရာအရပ်ဖြစ်၍ ဘေးရန်ရှိ၏။ သင်သည် နေရစ်ဘိလော့ဟု မိန့်တော်မူလတ်သော် ထိုဆင်မင်းသည် စီးကျသော မျက်ရည်တို့ဖြင့် စိုက်ကြည့်လျက် ရပ်တန့်ကာ နေရစ်ရှာသေသတည်း။

ဆင်မင်းစုတေ၍ နတ်သားဖြစ်ခြင်း

ထိုနောက်မှ မြတ်စွာဘုရား ကြွသွား၍ မျက်စိတဆုံးကို လွန်သည်ရှိသော် ဆင်မင်းသည် † နှလုံးကွဲသဖြင့် စုတေမနေ သေလွန်ရကား မြတ်စွာဘုရား၌ ကြည်ညိုသောစိတ်ဖြင့် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်ဝယ် ယူဇနာ သုံးဆယ်ရှိသော ရွှေဗိမာန်၌ အခြံအရံဖြစ်သော နတ်သွီး တထောင်အလယ် တင့်တယ်စွာဖြစ်၍ ပါလိလေယျကနတ်သား ဟူ၍သာလျှင် အမည်တွင်လေ၏။

မြတ်စွာဘုရား ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ကြွရောက်တော်မူခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း အစဉ်သဖြင့် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ကြွတော်မူလေ၏။ ကောသမ္ဗိပြည်၌ နေကုန်သော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားသည်

* မရနိုင် ဟူလို။ † ရင်ကွဲနာဖြင့် သေ၏ ဟူလို။

သာဝတ္ထိပြည်သို့ ကြွသွားတော်မူပြီဟူသော စကားကိုကြားလျှင် မြတ်စွာဘုရား
 ကို ကန်တော့ခြင်းငှါ သာဝတ္ထိပြည်သို့ လာကြကုန်၏။ ကောသလမင်းကြီးသည်
 ကောသမ္ဗိပြည်သား ငြင်းခုံခိုက်ရန်ပြုတတ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် လာရောက်
 ကြကုန်သတတ် ဟူသောစကားကို ကြား၍ ဘုရားရှင်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင်
 မြတ်စွာဘုရား တကာတော်ကား တကာတော်နိုင်ငံသို့ ထိုရဟန်းတို့ကို ဝင်ခွင့်
 မပေးပါအံ့ဟု လျှောက်ကြားလေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် တကာတော်
 မင်းကြီး ထိုရဟန်းတို့သည် သီလရှိကုန်၏။ သက်သက် အချင်းချင်း ငြင်းခုံ
 ခိုက်ရန် ဖြစ်ခြင်းဖြင့် ငါဘုရား စကားကို မယူကြကုန်၊ ယခုအခါ ငါဘုရားကို
 ကန်တော့ခြင်းငှါ လာကြကုန်၏။ မြတ်သောမင်းကြီး လာကြစေကုန်သတည်းဟု
 မိန့်တော်မူ၏။ အနာတပိဏ်သူဌေးသည်လည်း မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်သည်
 ထိုရဟန်းတို့အား ကျောင်းတိုက်တော် အတွင်းသို့ ဝင်လာခြင်းငှါ ခွင့်မပေးပါ
 အံ့ဟု လျှောက်ခြင်းကြောင့် ထိုကောသလမင်း အတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရား
 ပယ်တော်မူအပ်သည်ဖြစ်၍ ဆိတ်ဆိတ်နေလေ၏။ သာဝတ္ထိပြည်သို့ အစဉ်အတိုင်း
 ရောက်လာကြကုန်သော ထိုရဟန်းတို့အား မြတ်စွာဘုရားသည် တင့်အပ်
 လျှောက်ပတ်သော အရပ်၌ ဆိတ်ငြိမ်သည်ကိုပြု၍ ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာကို
 ပေးစေတော်မူ၏။ တပါးသော ရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်းတို့နှင့် အတူတကွ
 မထိုင်ကြကုန် မရပ်ကြကုန် ရှိမခိုးကြကုန်၊ လာတိုင်း လာတိုင်းကုန်သော ရဟန်း
 ပုဏ္ဏားတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ငြင်းခုံခြင်းကို ပြုတတ်ကုန်သော ထိုကောသမ္ဗိ
 ပြည်သား ရဟန်းတို့ကား အဘယ်ရဟန်းတို့ပါနည်းဟု မြတ်စွာဘုရားကို
 မေးလျှောက်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤရဟန်းတို့တည်းဟု ညွှန်ပြတော်မူလေ၏။
 ထိုခိုက်ရန်ပြုတတ်သော ရဟန်းတို့ကား ဤရဟန်းတို့ဖြစ်ကုန်သတတ်၊ ဤရဟန်း
 တို့ ဖြစ်ကုန်သတတ်ဟု လာတိုင်း လာတိုင်း ကုန်သော သူတို့သည် လက်ညှိုးဖြင့်
 ညွှန်ပြအပ်သည်ရှိသော် ရှက်နိုးလှ၍ ဦးခေါင်း မထောင်ဝံ့ဘဲ ဘုရားရှင်၏
 ခြေတော်ရင်း၌ ပြားပြားဝပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ကန်တော့ကြကုန်၏။ သည်းခံ
 ကြစေကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ချစ်သားရဟန်းတို့ သင်တို့ကား
 ဝန်လေးသောအမှုကို ပြုအပ်၏။ သင်တို့သည် ငါ့ကဲ့သို့သော ဘုရားအထံ၌ ရဟန်း

(ဇာတိဗေဒအကြောင်း)

ပြုကြကုန်လျက် ငါဘုရား ညီညွတ်ခြင်းကို ပြုသည်ရှိသော် ငါဘုရားစကားကို မလိုက်နာကြကုန်၊ ရှေးပညာရှိတို့ကား သတ်အပ်သည် အဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်သော မိဘတို့၏ ဆုံးမခြင်းကို နာယူ၍ ထိုမိဘတို့ကို အသက်မှ ချကုန် သတ်ကုန်သော်လည်း မိဘတို့၏ စကားကို မလွန်ဆန်မူ၍ နောက်ကာလ၌ နှစ်ပြည်ထောင်တို့၌ မင်းအဖြစ်ကို ပြုရလေကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ နောက်ထပ် တဖန် ကောသမ္ဗက ဇာတ်ကို ဟောတော် မူပြီးလျှင် ချစ်သား ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဒီဃာဝုမင်းသားသည် မိဘတို့ကို သတ်ကုန်သော်လည်း ထိုမိဘတို့ ဆုံးမသော စကားကို မလွန်ဆန်မူ၍ နောက်ကာလ၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ သွီးကို ရသဖြင့် ကာသိတိုင်း၊ ကောသလတိုင်းဟူသော နှစ်ပြည်ထောင်တို့၌ မင်းအဖြစ်ကို ပြုရလေပြီ၊ သင်တို့သည်ကား ငါဘုရားစကားကို မလိုက်နာခြင်းတို့ဖြင့် ဝန်လေးသော အမှုကို ပြုအပ်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤဂါထာကို ဟောတော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၆ ပရေ စ န ဝိဇာနန္တိ၊ မယမေတ္တ ယမာမသေ။
ယေ စ တတ္ထ ဝိဇာနန္တိ၊ တတော သမ္ဗန္တိ မေဓဂါ။

တ္ထေ၊ ဤသံဃာ့ အလယ်၌။ ပရေ၊ ပညာရှိမှတစ်ပါး ခိုက်ရန်ငြင်းခုံခြင်းကို ပြုတတ်ကုန်သော သူတို့သည်။ မယံ၊ ငါတို့ကား။ ယမာမသေ၊ သေမင်း၏ အထံသို့ သွားရကုန်လတ္တံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ န စ ဝိဇာနန္တိ၊ မသိကြကုန်။ တတ္ထ၊ ထိုသံဃာ့ အလယ်၌။ ယေ စ ပဏ္ဍိတာ၊ အကြင် ပညာရှိသောသူတို့ သည်သာလျှင်။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ယမာမသေ၊ သေမင်း နိုင်ငံသို့ သွားရ ကုန်လတ္တံ့ဟု။ ဝိဇာနန္တိ၊ သိကုန်၏။ တတော၊ ထိုသို့သိသောကြောင့်။ မေဓဂါ၊ ခိုက်ရန်ငြင်းခုံခြင်းတို့သည်။ သမ္ဗန္တိ၊ ငြိမ်းကုန်၏။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဂါထာ၏ အဆုံး၌ ရောက်လာကုန်သော ရဟန်းတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ် စသည်တို့၌ တည်ကုန်၏။

ကောသမ္ဗိပြည်သားရဟန်းများဝတ္ထု ပြီး၏။

(ဇာတိယဇာကြိမ်)

၆- စူဠကောလ မဟာကောလ ဝတ္ထု

သုဘာနုပဿိ အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် သေတဗျမြို့ကို အမှီပြု၍ ယင်းတိုက်တော၌ နေတော်မူစဉ် စူဠကောလ၊ မဇ္ဈိမကောလ၊ မဟာကောလ သူကြွယ် ညီနောင် သုံးယောက်တို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ညီနောင်နှစ်ယောက် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်ခြင်း

သေတဗျမြို့၌ နေကုန်သော စူဠကောလ၊ မဇ္ဈိမကောလ၊ မဟာကောလ ဟူကုန်သော ညီနောင်သုံးယောက်တို့သည် သူကြွယ်ချည်းနှင့် ဖြစ်ကြကုန်၏။ ထိုညီနောင် သုံးယောက်တို့တွင် အစ်ကိုကြီးနှင့် ညီငယ်သူကြွယ်တို့သည် အရပ်လေးမျက်နှာတို့သို့ လှည့်လည်ကုန်၍ လှည်းငါးရာတို့ဖြင့် အထူးထူးသောဘဏ္ဍာတို့ကို ဆောင်ယူကြကုန်၏။ မဇ္ဈိမကောလသူကြွယ်သည်ကား ဆောင်ခဲ့တိုင်းသော ဘဏ္ဍာတို့ကို ရောင်းချလေ၏။ တပါးသောအခါ နှစ်ယောက်သော စူဠကောလ၊ မဟာကောလ ညီနောင်တို့သည် ငါးရာသော လှည်းတို့ဖြင့် အထူးထူးသော ဘဏ္ဍာတို့ကို ယူဆောင်၍ သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွားရောက်ပြီးလျှင် သာဝတ္ထိပြည်နှင့် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၏ အကြား၌ လှည်းတို့ကို ဖြုတ်ကြကုန်၏။ ထိုနှစ်ယောက်သော ညီနောင်တို့တွင် မဟာကောလသည် ညချမ်းသော အခါ ပန်းနံ့သာ စသည်တို့ကို လက်စွဲကုန်လျက် သာဝတ္ထိပြည်၌ နေကုန်သော အရိယာ သာဝကတို့သည် တရားနာခြင်းငှါ သွားသည်တို့ကို မြင်၍ ဤသို့တို့သည် အဘယ်အရပ်သို့ သွားကြကုန်သနည်းဟု မေးသည်ရှိသော် ထိုအကြောင်းကို ကြားသိရသဖြင့် ငါသည်လည်း လိုက်သွားဦးအံ့ဟု ကြံလေ၏။

မဟာကောလ တရားနာရ၍ ကြံစည်ပုံ

ထို့နောက် ညီစူဠကောလကို ခေါ်၍ ညီချစ် ထိုငါးရာသော လှည်းတို့၌ မမေ့မလျော့ ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်ရစ်လော့၊ ငါသည် တရားနာခြင်းငှါ သွားဦးအံ့ဟု မှာထား ပြောဆို၍ လိုက်သွားပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ ပရိသတ်အစုန်၌ နေလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုနေ့၌ မဟာကောလ သူကြွယ်၏ အလိုအားဖြင့် အစဉ်အတိုင်း ဖြစ်သော တရားစကားကို ဟောကြားတော်

(ဓာတိယအကြိမ်)

မူသည်ရှိသော် ဒုက္ခက္ခန္ဓသုတ် စသည်တို့၏ အစွမ်းအားဖြင့် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် ကာမဂုဏ် ငါးပါးတို့၏ အပြစ်ကို၎င်း၊ ယုတ်ညံ့ခြင်းကို၎င်း၊ ညစ်ညူးခြင်းကို၎င်း၊ ကာမဂုဏ်မှ ထွက်မြောက်ခြင်း၌ အကျိုးအာနိသင်ကို၎င်း ဟောတော်မူလေ၏။ ထိုတရားစကားကို ကြားနာရ၍ မဟာကာလ သူကြွယ် ကြံမိသည်ကား အလုံးစုံသော ဥစ္စာကို ပယ်စွန့်၍ သွားအပ်၏။ တမလွန်ဘဝသို့ သွားသောသူ၏ နောက်သို့ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ဆွေမျိုး သားချင်းတို့သည် မလိုက် ကုန်ခဲ့တကား၊ ငါ့အား အိမ်ရာထောင်သော လူ့ဘောင်၌ နေခြင်းဖြင့် အဘယ် အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ ရဟန်းပြုပါတော့အံ့ဟု ကြံလေ၏။

မဟာကာလနှင့် စူဠကောလ ရဟန်းပြုခြင်း

ထို့နောက်မှ လူများအပေါင်းသည် မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုး၍ ဖဲသွားပြီးသည် ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားအား ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်လေသောကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက သင့်အား ပန်ကြားအပ်သောသူ တစုံတယောက်မျှ မရှိပြီ လောဟု မေးတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်အား ညီငယ်တယောက် ရှိပါ၏ဟု လျှောက်ဆိုသော် ထိုသို့ဖြစ်မှု ထိုညီငယ်ကို ပန်ကြားဦးလော့ဟု မိန့်တော်မူလျှင် ကောင်းလှပါပြီဘုရားဟု လျှောက်ထား၍ ပြန်သွားပြီးနောက် ညီငယ်ကို ခေါ်၍ ညီချစ် အလုံးစုံသော ဤဥစ္စာကို သုံးဆောင် ခံစားရစ်လော့ ဟု ပြောကြားလေ၏။ ထိုအခါ ညီငယ်သည် နောင်တော် နောင်တော် တို့သည်ကား အသို့ပြုမည်နည်းဟု ဆိုလတ်သော် ငါသည် မြတ်စွာဘုရားအထံ၌ ရဟန်းပြုအံ့ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုညီငယ်သည် မဟာကာလကို အထူးထူးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် တောင်းပန်၍ ရဟန်းပြုလိုသောစိတ်ကို တားမြစ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ရကား နောင်တော်ကြီး ကောင်းပါပြီ၊ အလိုဆန္ဒ ရှိတော်မူတိုင်း ပြုပါကုန်လော့ဟု ခွင့်ပေးစကား ပြောကြားလေ၏။ မဟာကာလသည် သွား၍ မြတ်စွာဘုရား အထံတော်၌ ရဟန်းပြုလေ၏။ ထို့နောက် များမကြာမီ ညီငယ် ဖြစ်သော စူဠကောလသည်လည်း ငါသည် နောင်တော်ကိုယူ၍သာလျှင် လူထွက် အံ့ဟု ကြံ၍ ရဟန်းပြုလေ၏။

(တတိယအကြိမ်)

မဟာကာလမထေရ် သုသာန်သို့ သွား၍
တရားအားထုတ်ခြင်း

နောက်အတို၌ မဟာကာလသည် ပဉ္စင်းအဖြစ်ကိုရ၍ ဘုရားရှင်သို့ ချဉ်းကပ် ပြီးလျှင် သာသနာတော်၌ ဓုရတို့သည် အဘယ်မျှ ရှိပါသနည်းဟု မေးလျှောက် ၍ ဘုရားရှင်သည် နှစ်ပါးသော ဓုရတို့ကို ဟောအပ်သည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်သည် အိုမင်းသောကာလ ရဟန်းပြုရခြင်းကြောင့် စာပေ သင်ကြားခြင်း ပရိယတ္တိဟူသော ဂန္ထဓုရကို ဖြည့်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ပါ။ ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းခြင်းဟူသော ဝိပဿနာဓုရကိုမူကား ဖြည့်ကျင့်ပါအံ့ဟု လျှောက်ကြား၍ အရဟတ္တဖိုလ်တိုင်အောင်သော သုသာန်ဓုတင်ကို ဟောတော် မူပါဟု တောင်းပန်၍ နာကြားပြီးလျှင် ပဌမယာမ် လွန်သောအခါ အားလုံး သော ရဟန်းတို့ အိပ်ကုန်သည်ရှိသော် သင်းချိုင်းသို့သွား၍ နေလေ၏။ နံနက် ဝောစောအခါ အလုံးစုံသောသူတို့ မထကုန်မီသာလျှင်ကျောင်းသို့ပြန်လာခဲ့၏။

ထိုအခါ သုသာန်စောင့်ဖြစ်၍ လူသေကောင်ကို မီးဖုတ်တတ်သော ကာလီ အမည်ရှိသော မိန်းမတယောက်သည် မထေရ်၏ ရပ်သောနေရာ ထိုင်သော နေရာ စင်္ကြံသွားသော နေရာတို့ကိုမြင်၍ ဤအရပ်သို့ အဘယ်သူ လာသနည်း၊ ထိုသူကို စုံစမ်းအံ့ဟု ကြံသော်လည်း စုံစမ်းခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ တနေ့သောအခါ သုသာန်စရပ်၌သာလျှင် ဆီမီးကို ညှိထွန်းစေလျက် သားသွီး တို့ကို ခေါ်ဆောင်သွား၍ တင့်အပ်လျှောက်ပတ်သော အရပ်၌ ပုန်းအောင်း၍ နေရာ သန်းခေါင်ယာမ်၌ သုသာန်သို့ ကြွလာသော မထေရ်ကိုမြင်လျှင် လာ၍ ရှိခိုးလျက် အရှင်ဘုရား တပည့်တော်မတို့၏ အရှင်မြတ်သည် ဤအရပ်၌ နှစ် သီတင်းသုံး နေတော်မူပါသလောဟု မေးလျှောက်လေ၏။ ဒါယိကာမ သီတင်း သုံးနေသည် မှန်၏ဟု ဆိုလျှင် အရှင်ဘုရား သုသာန် တစပြင်၌ နေသောသူတို့ မည်သည်ကား ပြုသင့်သောဝတ္တရားကို ယူခြင်းငှါ (လိုက်နာခြင်းငှါ) သင့်ပါ သည် ဘုရားဟု လျှောက်သည်ရှိသော် မထေရ်သည် အဘယ်ကြောင့် ငါတို့ကား သင်ပြောဆိုအပ်သော ဝတ်တို့ကို ကျင့်ရကုန်အံ့နည်းဟု မဆိုမူ၍ ဒါယိကာမ အဘယ်ဝတ္တရားကို ပြုခြင်းငှါ သင့်သနည်းဟု မေးလေ၏။

(ဓာတိယအကြိမ်)

ထိုအခါ ဧဝိယိကာမသည် အရှင်ဘုရား သုသာန်၌ နေသော ရဟန်းတို့ မည်သည်ကား သုသာန်၌ နေသည့်အဖြစ်ကို သုသာန်စောင့်တို့အား၎င်း၊ ကျောင်း၌ မထေရ်ကြီးအား၎င်း၊ ရွာစားအား၎င်း ပန်ကြား ပြောဆိုခြင်းငှါ သင့်ပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေ၏။ မထေရ်သည် အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ထိုသူတို့အား ပန်ကြားပြောဆိုရသနည်းဟု မေးသည်ရှိသော် သူတပါး ပစ္စည်းကို ခိုးယူကုန်သော သူခိုးတို့ကို ဥစ္စာရှင်တို့သည် ခြေရာခံ၍ လိုက်လာ ကုန်သည်ရှိသော် သုသာန်၌ ဥစ္စာထုပ်ကိုစွန့်ပစ်၍ ပြေးသွားတတ်ကုန်၏။ ထိုအခါ ဥစ္စာရှင်တို့သည် သုသာန်၌နေသော သူတို့အား ဘေးရန်ကို ပြုတတ်ကုန်၏။ ထိုသုသာန်စောင့် မထေရ်ကြီး ရွာစားတို့အား ပန်ကြား ပြောဆိုထားသည် ရှိသော် ငါတို့သည် ကောင်းသောအကျင့် သဘောရှိသော ဤရဟန်း၏ ဤမျှ လောက်သော ကာလပတ်လုံး ဤသုသာန်၌ နေသည့်အဖြစ်ကို သိကြကုန်၏။ ဤရဟန်းသည် ခိုးသူမဟုတ်ဟု ဆို၍ ဘေးရန်ကို တားမြစ် ဟတ်ကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် သုသာန်စောင့် မထေရ်ကြီး ရွာစားတို့အား ပန်ကြား ပြောဆိုခြင်း ငှါ သင့်ပါသည်ဟု လျှောက်ကြား ပြောဆိုလေ၏။

မထေရ်သည်လည်း ထိုမှတပါး အဘယ်အမှုကို ပြုသင့်သေး သနည်းဟု မေးပြန်သည်ရှိသော် အရှင်ဘုရား သုသာန်၌နေသော အရှင်မြတ်မည်သည် ငါး၊ အမဲ၊ နှမ်း၊ မှိုညက်၊ ဆီ၊ တင်လဲ စသည်တို့ကို မစားမူ၍ ကြဉ်အပ်ကုန်၏။ နေ့လည် အခါ၌ မအိပ်အပ် ပျင်းရိခြင်းမဖြစ်ရာ၊ အားထုတ်အပ်သော လုံ့လ ဝီရိယရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။ စဉ်းလဲခြင်းသဘော၊ လှည့်ပတ်ခြင်းသဘော မရှိသည်ဖြစ်၍ မြတ်သော အလို အဇ္ဈာသယရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။ ညချမ်းသောအခါ အလုံးစုံသောသူတို့ အိပ်ပျော်ကုန်သည်ရှိသော် ကျောင်းမှ ထွက်လာရာ၏။ နံနက် စောစောအခါ အလုံးစုံသောသူတို့ မထကုန်မီသာလျှင် ကျောင်းသို့ပြန်သွားအပ်၏။ အရှင်ဘုရား အရှင်မြတ်သည် ဤသုသာန်အရပ်၌ ဤသို့ညွှန်ပြအပ်သော နည်းလမ်းအတိုင်း သီတင်းသုံးတော်မူလျက် ရဟန်းကိစ္စ အပြီးအဆုံးသို့ ရောက်စေခြင်းငှါ အကယ်၍ တတ်နိုင်သည်ဖြစ်ပါအံ့၊ (အရှင်ဘုရား ပုံလွန်တော်မူသည့်အခါ အရှင်ဘုရား၏) သေသောအလောင်းကို ဆောင်၍ စွန့်ပစ်ကုန်သည်ဖြစ်အံ့၊ တပည့်တော်မသည် ကမ္မလာအထွဋ် စုလစ် မှန်းချွန်တပ်သော တလားကြီးသို့တင်၍ ပန်းနံသာ

စသည်တို့ဖြင့် ရိုသေစွာ ပူဇော်လျက် သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကိစ္စကို ပြုပါအံ့၊ အကယ်၍ ရဟန်းကိစ္စပြီးအောင် မပြုနိုင်သည် ဖြစ်အံ့၊ ထင်းပုံသို့တင်၍ မီးတိုက်လျက် တံစူးဝါးချိတ်ဖြင့်ဆွဲငင်၍ အပသို့ကော်ပစ်ပြီးလျှင် ပေါက်ဆိန်ဖြင့်ပေါက်ခွဲကာ အပိုင်းအပိုင်းဖြတ်၍ မီး၌ ထည့်ပြန်၍ မီးတိုက်ပါအံ့ဟု လျှောက်ကြားလေ၏။

ထိုအခါ ကာလီမည်သော သုသာန်စောင့်မိန်းမကို မထေရ်သည်ဒါယိကာမကောင်းပြီ၊ တခုသော ရူပါရုံ အလောင်းကောင်)ကို မြင်သည်ရှိသော် ငါ့အား ပြောကြားလော့ဟု မှာထားပြောဆိုလေ၏။ ဒါယိကာမသည် ကောင်းပါပြီဟု ဝန်ခံ၏။ မထေရ်သည်လည်း အလိုဆန္ဒ ရှိသည်အားလျော်စွာ သုသာန်၌ရဟန်းတရားကို အားထုတ်လျက် နေတော်မူလေ၏။ စူဠကာလ မထေရ်သည်ကား အဖန်ဖန် ထကြွ တိုးတက်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ အိမ်ရာထောင်သော လူ့ဘောင်ကို သာလျှင် ကြံစည်သဖြင့် သားမယားကို အဖန် တလဲလဲ အောက်မေ့တိုင်း ငါ၏နောင်တော် မထေရ်သည် အလွန် ဝန်လေးစွာသော အမှုကို ပြုဘိ၏တကားဟု ကြံစည်စိတ်ကူးလေ၏။

မဟာကာလမထေရ်သည် ရှေ့အဆင်းနှင့်တူသော မိန်းမငယ် ရူပါရုံကို ကမ္မဋ္ဌာန်းတင်၍ ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း

ထိုအခါ တယောက်သော အမျိုးသွီးသည် တခဏခြင်း ပြင်းစွာဖြစ်သော အနာရောဂါဖြင့် ညချမ်းအခါ မညှိုးမနွမ်း မပင်ပန်းဘဲ သေလွန်လေ၏။ ထိုသေလေသော သတို့သွီး အလောင်းကောင်ကို ဆွေမျိုးတို့သည် ထင်း၊ ဆီ စသည်တို့နှင့်တကွ ညချမ်းအခါ သုသာန်သို့ဆောင်၍ သုသာန်စောင့်အား ဤသတို့သွီးအလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်ပါလော့ဟု အခကြေးငွေကို ခပေး၍ အပ်နှံခဲ့ပြီးလျှင် ဖဲသွားကြကုန်၏။ ထိုကာလီအမည်ရှိသော သုသာန်စောင့်မသည်လည်း ထိုသတို့သွီးအလောင်း၌ လွမ်းခြုံအပ်သော အဝတ်ကိုပယ်၍ ထိုခဏ၌ သေလွန်သည် ဖြစ်၍ ပြည့်ဖြိုးသော အသားအရေရှိသဖြင့် ကောင်းမွန်သော ရှေ့အဆင်းနှင့် တူသော အဆင်းရှိသော ကိုယ်ကို မြင်ရလျှင် ဤ အလောင်း ကောင်သည် အရှင်မြတ်အား ပြုခြင်းငှါ လျှောက်ပတ်သော အာရုံတည်းဟု ကြံစည်ကာ သွား၍ မထေရ်ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် ဤသို့သဘောရှိသော အာရုံသည် ရှိပါသည်။

(တတိယအကြိမ်)

အရှင်ဘုရားတို့သည် ကြည့်ရှုတော် မူပါကုန်လော့ဟု လျှောက်ကြားလေ၏။
 မထေရ်သည်လည်း ကောင်းပြီဟု ဆို၍ လွမ်းခြုံအပ်သော အဝတ်ကို ဖယ်ခွါ
 စေပြီးလျှင် ခြေဘဝါးအပြင်မှ စ၍ အထက် ဆံဖျားတိုင်အောင် ကြည့်ရှုလျက်
 ဤရူပါရုံသည် အလွန် ကောင်းမွန်၏။ ရှေ့အဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိပေ၏ဟု
 ရှုပြီးလျှင် ထိုအလောင်းကောင်ကို မီး၌ ထည့်၍ မီးတောက်ကြီးတို့ဖြင့်
 လောင်အပ်ဆဲသောကာလ ငါ့အား ပြောကြားလှည့်ဦးလော့ဟု မှာထားပြော
 ဆို၍ မိမိနေရာသို့သာလျှင် သွားကာ နေလေ၏။ ထိုကာလီ မည်သော သုသာန်
 စောင့်မသည် ထိုမထေရ် မှာတိုင်းပြု၍ မထေရ်အား လျှောက်ကြားလေ၏။
 မထေရ်သည် ထိုသူကောင် ရှိရာသို့ သွား၍ ကြည့်ရှုတော် မူသည်ရှိသော်
 မီးလျှံ မီးတောက်၏ ထိခိုက်၍ လောင်ရာ လောင်ရာ အရပ်သည် ပြောက်ကျား
 သော နွားမနှင့်တူသော ကိုယ်အဆင်းရှိသည် ဖြစ်လေ၏။ ခြေတို့သည် ထင်းပုံ
 တလားမှ ထွက်၍ တွဲရဲ့ ဆွဲလျက် ကျကြကုန်၏။ လက်တို့သည် တွဲနို့လိမ်
 ကောက်ကွေးကြကုန်၏။ ပေါင်နှင့် နဖူးပြင်သည် အရေမရှိ ဖြစ်လေ၏။ ထိုအခါ
 မဟာကာလမထေရ်သည် (ဪ) ဤအလောင်းကောင်ကား ယခုပင် ကြည့်ရှု
 ကုန်သော သူတို့အား အပိုင်းအခြားမရှိ နှစ်သက်ခြင်းကို ပြုနိုင်သည် ဖြစ်ပါ
 လျက် ယခုပင်လျှင် ကုန်ခြင်း ပျက်ခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့လေပြီ တကားဟု နှလုံး
 သွင်း၍ *ညဉ့်သန့်ရာ အရပ်သို့ ကြွသွား ထိုင်နေတော်မူပြီးလျှင် ကုန်ခြင်း
 ပျက်ခြင်းကို ကောင်းစွာထင်ထင် မြင်အောင် ရှုတော်မူလျက် ဤဂါထာကို
 ရွတ်ဆိုလေ၏။

အနိစ္စာ ဝတ သင်္ခါရာ၊ ဥပ္ပါဒဝယဓမ္မိနော။
 ဥပ္ပဇ္ဇိတော နိရုဇ္ဈန္တိ၊ တေသံ ဝူပသမော သုခေါ။

သင်္ခါရာ၊ သင်္ခါရ တရားတို့သည်။ အနိစ္စာ ဝတ၊ အမြဲမရှိကုန်စွ တကား။
 ဥပ္ပါဒဝယဓမ္မိနော၊ ဖြစ်တတ် ပျက်တတ်သော သဘောရှိကုန်၏။ ဥပ္ပဇ္ဇိတော၊
 ဖြစ်ပြီး၍။ နိရုဇ္ဈန္တိ၊ ချုပ်ကုန်၏။ တေသံ၊ ထိုသင်္ခါရ တရားတို့၏။ ဝူပသမော၊
 ငြိမ်းရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်သည်။ သုခေါ၊ အလွန်တရာ ချမ်းသာလှပေ၏။

* ညဉ့်သန့်ရာအရပ် = ညဉ့်အခါ နေသေ . နေရာ။

ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီးလျှင် ဝိပဿနာကို ပွားစေသည်ရှိသော် ပဋိသမ္ဘိဒါ လေးပါးနှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်တော်မူလေ၏။ ထိုမဟာကာလ မထေရ်သည် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ပြီးသည်ရှိသော် ဘုရားရှင်သည် ရဟန်း သံဃာတော်အပေါင်း ခြံရံလျက် ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူခဲ့ရာ သေတဗျမြို့သို့ ရောက်၍ ယင်းတိုက်တောသို့ သက်ဝင် သီတင်းသုံး နေတော်မူလေ၏။

စူဠကာလ လူထွက်ခြင်း

စူဠကာလ၏ မယားတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ယင်းတိုက်တောသို့ အစဉ် ကြွရောက်တော် မူလာသတတ်ဟု ကြား၍ ငါတို့၏ အရှင် လင်ကို ဖမ်းယူကြ ကုန်အံ့ဟု ကြံစည်လျက် တမန်စေလွှတ်၍ ဘုရားရှင်ကို ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရန် ပင့်ခေါ်စေကြလေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားတို့၏ လေ့ကျက်ရာ ကြွတော်မူနေကျ မဟုတ်သော အရပ်၌ နေရာ ခင်းပုံကို ညွှန်ကြားတတ်သော ရဟန်းတပါးသည် ဘုရားမကြွမီ ပဌမဦးစွာ သွားသင့်၏။ ထိုစကားမှန်၏။ အလယ်အရပ်၌ ဘုရားရှင် တို့၏ နေရာကို ခင်းစေ၍ ထိုဘုရားရှင် နေရာတော်၏ လကျာဘက်၌ အရှင် သာရိပုတြာမထေရ်၏ နေရာကို ခင်းအပ်၏။ လက်ဝဲဘက်၌ အရှင်မောဂ္ဂလာန် မထေရ်၏ နေရာကို ခင်းအပ်၏။ ထိုလက်ဝဲလကျာ ခင်းအပ်သော နေရာမှစ၍ နံပါးနှစ်ဘက်တို့၌ ရဟန်းသံဃာတော်၏ နေရာကို ခင်းအပ်၏။

ထို့ကြောင့် မဟာကာလ မထေရ်သည် သင်္ကန်းရုံရာအရပ်၌ ရပ်လင့်၍ ညီ စူဠကာလ မထေရ်ကို ငါ့ညီ စူဠကာလ သင်သည် ရှေ့မှ သွားလင့်၍ နေရာ ခင်းပုံကို ပြောကြားလေလော့ဟု စူဠကာလကို စေလွှတ်လိုက်လေ၏။ ထိုစူဠကာလမထေရ်ကို မြင်သောအခါမှစ၍ အိမ်သူမယား စသော လူအပေါင်း တို့သည် မထေရ်နှင့်တကွ ပြက်ရယ်ပြောင်လှောင်မှု ပြုကြကုန်သည် ဖြစ်၍ ယုတ်နိမ့်သော နေရာတို့ကို သံဃာ့ထေရ်၏ အစွန်အနား၌ မြင့်မြတ်သော နေရာတို့ကို သံဃာငယ်၏ အစွန်အနား၌ ခင်းကြကုန်၏။ စူဠကာလ မထေရ်သည် ဤသို့ မပြုကြကုန်လင့်။ ယုတ်နိမ့်သော နေရာတို့ကို အထက်၌ မခင်းကုန်လင့်။ မြင့်မြတ်သော နေရာတို့ကို အောက်၌ မခင်းကုန်လင့်ဟု ဆိုလေ၏။ မိန်းမတို့သည်လည်း ထိုမထေရ်၏ စကားကို မကြားကုန်သကဲ့သို့ အရှင်သည် အဘယ်အမှုကို ပြု၍ လှည့်လည် နေသနည်း၊ နေရာတို့ကို ခင်းခြင်းငှါ

(ဓာတိယအကြိမ်)

အရှင်အား မအပ်လေသလော၊ အရှင်သည် အဘယ်သူကို ပန်ကြား၍ ရဟန်း ပြုဘိသနည်း၊ အဘယ်ကြောင့် ရဟန်းပြုဘိသနည်း၊ အဘယ်ကြောင့် ဤအိမ်သို့ လာသနည်းဟု ဆိုကုန်လျက် သင်းပိုင် ကိုယ်ရုံကို ဆွဲငင် လုယက်၍ အဝတ်ဖြူ (ပုဆိုး) တို့ကို ဝတ်စေပြီးလျှင် ဦးခေါင်း၌ ပန်းကရွတ်ခွေကို တင်စွပ်၍ သွားပါလေ၊ ဘုရားရှင်ကို ပင့်ဆောင်ချေလော့၊ ငါတို့သည် နေရာ တို့ကို ခင်းနှင့်ကြပါကုန်အံ့ဟု ဆို၍ စေလွှတ်လိုက်ကုန်၏၊ ထိုစူဠကောလသည် မကြာမြင့်မီ ရဟန်းအဖြစ်၌တည်၍ တဝါမျှ မရသေးဘဲလျက် လူထွက်လေ သောကြောင့် ရှက်သင့်သည်အဖြစ်ကို မသိရကား ပုဆိုးဖြူလဲ၍ လူထွက်သော အသွင်ဖြင့် ရှံ့ရှားခြင်း ကင်းလျက်သာလျှင် သွား၍ ဘုရားရှင်ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာတော်ကို ပင့်ဆောင်၍ လာလေ၏။

မဟာကာလမထေရ်၏ မယားဟောင်းတို့ ကြံစည်ပုံ

ရဟန်း လံဃာတော်တို့ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသော အဆုံး၌ မဟာကာလ မထေရ်၏ မယားတို့သည် ဤစူဠကောလ၏ မယားတို့ကား မိမိအရှင်လင်ကို ဖမ်းယူအပ်ပြီ၊ ငါတို့သည်လည်း ငါတို့အရှင်ဖြစ်သော မဟာကာလကို ဖမ်း၍ လူထွက်စေကုန်အံ့ဟု ကြံပြီးလျှင် တဖန် မိုးသောက်သော နေ၌ ဘုရားရှင်ကို ပင့်တိတ်ကြလေကုန်၏၊ ထိုအခါ နေရာခင်းစေခြင်းငှါ မဟာကာလမှ တပါး သော ရဟန်းသည် ကြာသွားပေ၏၊ ထိုမဟာကာလ၏ မယားတို့သည် ထိုခဏ၌ အခွင့် မရကုန်မူ၍ ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာတော်ကို နေရာ၌ နေစေ လျက် ဆွမ်းလှူကြကုန်၏၊ စူဠကောလ၏ မယားတို့ကား နှစ်ယောက်၊ မဇ္ဈိမကာလ၏ မယားတို့ကား လေးယောက်၊ မဟာကာလ၏ မယားတို့ကား ရှစ်ယောက် ဖြစ်ကုန်၏၊ ရဟန်းသံဃာ၌လည်း ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်းကို ပြုလို ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ထိုင်၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်းကို ပြုကြကုန်၏၊ အပသို့ သွားလိုသော ရဟန်းတို့သည်လည်း ထ၍ သွားကြကုန်၏၊ ဘုရားရှင်သည်ကား ထိုင်၍သာ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်း ကိစ္စကို ပြုတော်မူလေ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်းကိစ္စ ပြီးသောအဆုံး၌ ထိုမဟာကာလ၏ မယားဟောင်း တို့သည် မြတ်စွာဘုရား မဟာကာလမထေရ်သည် တပည့်တော်မတို့အား တရား အနုမောဒနာပြု၍ လိုက်ပါလာလတ္တံ့၊ အရှင်ဘုရားတို့သည် ရှေ့မှ ကြံနှင့်ကြပါ

(တတိယအကြိမ်)

ကုန်လော့ဟု လျှောက်ကြားကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ကောင်းပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ ရှေ့မှ ကြွတော်မူနှင့်လေ၏။ ရွာတံခါးသို့ ရောက်လတ်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ကြလေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ်ကြောင့် ဤမဟာကာလ မထေရ်ကို ချန်ထားခဲ့သော အမှုကို ပြုဘိသနည်း၊ သိလျက် ပြုလေသလော၊ သို့တည်းမဟုတ် မသိသဖြင့် ပြုလေသလော၊ ယမန် နေ့၌ စူဠကာလ မထေရ် ရှေ့မှ သွားခြင်းကြောင့် * ပဗ္ဗဇ္ဇန္တရာယ် ဖြစ်လေပြီ၊ ယနေ့၌ ကား တပါးသောရဟန်းသည် ရှေ့မှ သွားခြင်းကြောင့် အန္တရာယ် မဖြစ်လေပြီ၊ ယခုအခါ မဟာကာလကို ချန်ထား၍ ကြွလာခဲ့လေ၏။ စင်စစ် သီလအကျင့်နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းဖြစ်ပေသော ထိုမဟာကာလ မထေရ်အား ပဗ္ဗဇ္ဇန္တရာယ်ကို ပြုကြကုန်လိမ့်မည်လည်း မသိဟု ကဲ့ရဲ့ကြလေကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းတို့၏ ကဲ့ရဲ့သော စကားကို ကြားတော်မူ၍ ပြန်လှည့်၍ ရပ်တော်မူပြီးလျှင် ချစ်သားရဟန်းတို့ အဘယ်စကားကိုပြောကြား ကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူရကား ထိုအကြောင်းကို လျှောက်ကြားကြလေ ကုန်၏။ ထိုအခါ ဘုရားရှင်က သင်တို့သည် စူဠကာလကဲ့သို့ မဟာကာလကို မှတ်ထင်ကြကုန်သလောဟု မေးတော်မူလေ၏။ ဘုန်းတော်အလွန်ကြီးမြတ်တော် မူသော မြတ်စွာဘုရား ဟုတ်မှန်လှပါသည်၊ မှတ်ထင်မိပါသည်၊ ထိုစူဠကာလအား မယား နှစ်ယောက်တို့သာတည်း၊ ဤ မဟာကာလအား မယား ရှစ်ယောက် ဖြစ်ကုန်၏။ ရှစ်ယောက်သော မယားတို့ ဝန်းဝိုင်း၍ ဖမ်းအပ်သည်ရှိသော် အဘယ်သို့ ပြုနိုင်ပါအံ့နည်းဟု မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်ကြားကြလေကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ချစ်သား ရဟန်းတို့ ဤသို့ မဆိုကြကုန်လင့်၊ စူဠကာလကား အဖန်ဖန် ထကြွတိုးတက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ တင့်တယ်၏ဟု အာရုံကို ယူခြင်း များသည်ဖြစ်၍ နေ၏။ ကမ်းပါးပြတ်၌ တည်သော အားနည်း သော သစ်ပင်နှင့်တူ၏။ ငါ၏ သားတော်ဖြစ်သော မဟာကာလ သည်ကား မတင့်တယ်ဟု အဖန်ဖန် ရှုလျက်နေ၏။ တခဲနက် ကျောက်အတိပြီးသော ကျောက်တောင်ကဲ့သို့ တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

* ပဗ္ဗဇ္ဇန္တရာယ်=ရဟန်းအဖြစ်၏ ပျက်စီးကြောင်းဖြစ်သော အာရုံအမျိုးမျိုး။
(တတိယအကြိမ်)

ဒေသနာတော်

၇ သုဘာနုပဿိံ ဝိဟရန္တံ၊ ဣန္ဒြိယေသု အသံဝုတံ။
ဘောဇနမှိ အမတ္တညု၊ ကုသိတံ ဟိနဝီရိယံ။
တံ ဝေ ပသဟတီ မာရော၊ ဝါတော ရုက္ခံဝ ဒုဗ္ဗလံ။

၈ အသုဘာနုပဿိံ ဝိဟရန္တံ၊ ဣန္ဒြိယေသု သုသံဝုတံ။
ဘောဇနမှိ စ မတ္တညု၊ သဒ္ဓံ အာရဒ္ဓဝီရိယံ။
တံ ဝေ နပ္ပသဟတီ မာရော၊ ဝါတော သေလံဝ ပဗ္ဗတံ။

သုဘာနုပဿိံ၊ တင့်တယ်၏ဟု အဖန်တလဲလဲ ရှုလေ့ ရှိသည်ဖြစ်၍။
ဝိဟရန္တံ၊ နေထသော။ ဣန္ဒြိယေသု၊ စက္ခုစသား ခြောက်ပါးသော ဣန္ဒြေ
တို့၌။ အသံဝုတံ၊ ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်ခြင်း မရှိထသော။ ဘောဇနမှိ၊
ဘောဇဉ်၌။ အမတ္တညု၊ ရှာမှီးခြင်း၊ ခံယူခြင်း၊ သုံးဆောင်ခြင်း၌ အတိုင်းအရှည်
သုံးပါးကို မသိထသော။ ကုသိတံ၊ ပျင်းရိထသော။ ဟိနဝီရိယံ၊ ယုတ်သော
လုံ့လရှိထသော။ တံ ပုဂ္ဂလံ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို။ မာရော၊ ကိလေသာ ဟူသော
မာရ်သည်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ပသဟတံ၊ နှိပ်စက်ဖိစီး၏။ ယထာကိံ၊ ဥပမာ
အဘယ်ကဲ့သို့ နည်းဟူမကား။ ဝါတော၊ အားကြီးစွာ လာသောလေသည်။
ဒုဗ္ဗလံ၊ ကမ်းပါးပြတ်၌ ရောက်သဖြင့် အားနည်းသော။ ရုက္ခံ၊ သစ်ပင်ကို။
ပသဟတံ ဣဝ၊ နှိပ်စက် ဖိစီးသကဲ့သို့တည်း။

အသုဘာနုပဿိံ၊ မတင့်တယ်ဟု အဖန်တလဲလဲ ရှုလေ့ရှိသည် ဖြစ်၍။
ဝိဟရန္တံ၊ နေထသော။ ဣန္ဒြိယေသု၊ စက္ခုစသား ခြောက်ပါးသော ဣန္ဒြေ
တို့၌။ သုသံဝုတံ၊ ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်ထသော။ ဘောဇနမှိ စ၊ ဘောဇဉ်
၌လည်း။ မတ္တညု၊ ရှာမှီးခြင်း၊ ခံယူခြင်း၊ သုံးဆောင်ခြင်း၌ အတိုင်းအရှည်
သုံးပါးကို သိထသော။ သဒ္ဓံ၊ ကံ၊ ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်ခြင်း လက္ခဏာ
ရှိသော လောကီသဒ္ဓါ၊ ဘုရားစသော ရတနာသုံးပါး၌ မတုန်မလှုပ် ကြည်ညို
ခြင်းတည်းဟူသော လောကုတ္တရာသဒ္ဓါနှင့် ပြည့်စုံထသော။ အာရဒ္ဓဝီရိယံ၊
အားထုတ်အပ်သော လုံ့လရှိထသော။ တံ ပုဂ္ဂလံ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို။ မာရော၊
ကိလေသာဟူသော မာရ်သည်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ နပ္ပသဟတံ၊ မနှိပ်စက် မဖိစီးနိုင်။

(တတိယအကြိမ်)

ယထာ ကိံ၊ ဥပမာ အဘယ်ကဲ့သို့ နည်းဟူမကား။ ဝါတော၊ အားနည်း
သောလေသည်။ သေလံ၊ တခဲနက် ကျောက်အတိပြီးသော။ ပဗ္ဗတံ၊ တောင်ကို။
နပ္ပသဟတိ ဣဝ၊ မနှိပ်စက် မဖိစီးနိုင်သကဲ့သို့တည်း။

ထိုမဟာကာလ၏ မယားဟောင်းတို့သည်လည်း မဟာကာလ မထေရ်ကို
ခြံရံ၍ အရှင် အဘယ်သူကို ပန်ကြား၍ ရဟန်းပြုဘိသနည်း၊ ယခုအခါ လူထွက်
မည်လော မထွက်မည်လောဟု ဤသို့အစရှိသောစကားတို့ကို ဆိုကြ၍ သင်္ကန်း
ကို ပယ်ချွတ်ခြင်းငှါ အလိုရှိကြလေကုန်၏။ ထိုအခါ မဟာကာလ မထေရ်သည်
ထိုမိန်းမတို့၏ အမှုအရာကို မှတ်သား၍ ထိုင်နေရာမှ ထပြီးလျှင် တန်ခိုးတော်
အားဖြင့် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်လျက် စုလစ်မှုန်းချွန်တပ်သော အချက်ကို
နှစ်ဖြာခွဲပြီးလျှင် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွသွား၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ဂါထာ
ဟော၍ ပြီးဆုံးစေသော အခါ၌သာလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ ရွှေအဆင်းနှင့်
တူသော ကိုယ်တော်ကို အလွန်ချီးမွမ်း ထောမနာပြုလျက် ကောင်းကင်မှ
ဆင်းသက်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်စုံကို ကြည်ယုံမြတ်နိုး ရှိခိုးဦးတိုက်
လေသတည်း။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဂါထာ၏ အဆုံး၌ ရောက်လာသော ရဟန်းတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်
စသည်တို့၌ တည်ကြလေကုန်၏။

စူဠကာလ မဟာကာလ ဝတ္ထု ပြီး၏။

၇-ရှင်ဒေဝဒတ်ဝတ္ထု

အနိက္ကသာဝေါ အစရှိသော ဤတရား ဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရား
သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဒေဝဒတ်၏
သင်္ကန်းရခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

ဒါယကာလေးမျိုး တရားတော်

အခါတပါး၌ နှစ်ပါးသော အဂ္ဂသာဝကတို့သည် မိမိ မိမိတို့၏ ငါးရာငါးရာ
ကုန်သော အခြံအရံ ရဟန်းတို့ကို ခေင်ဆောင်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး
(ဓာတိယအကြိမ်)

လျှောက်ထား ခွင့်ပန်ကြား၍ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်မှ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ သွားရောက်ကြလေကုန်၏။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ နေကုန်သော နှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့သည်၎င်း၊ သုံးယောက်ကုန်သော သူတို့သည်၎င်း၊ များစွာကုန်သော သူတို့သည်၎င်း တပေါင်းတည်းစုပေါင်း၍ အာဂန္တုကအလှူကို ပေးလှူကြလေကုန်၏။ ထိုအခါ တနေ့သ၌ အရှင်သာရိပုတြာသည် အနုမောဒနာတရား ဟောကြားတော်မူလိုသည်ဖြစ်ရကား—

၁ ဒါယကာတို့ ဒါယကာ တယောက်သည် မိမိချည်းသာ ပေးလှူ၏။ သူတပါးကို မတိုက်တွန်း မနှိုးဆော်၊ ထိုသူသည် ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်းသော ဘဝ၌ စည်းစိမ်ချမ်းသာနှင့် ပြည့်စုံခြင်းကို ရ၏။ အခြံအရံနှင့် ပြည့်စုံခြင်းကိုကား မရ။

၂ ဒါယကာ တယောက်သည် မိမိသည်ကား မပေးမလှူ၊ သူတပါးကိုသာ တိုက်တွန်း နှိုးဆော်၏။ ထိုသူသည် ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်းသော ဘဝ၌ အခြံအရံနှင့် ပြည့်စုံ၏။ စည်းစိမ်ချမ်းသာနှင့် ပြည့်စုံခြင်းကိုကား မရ။

၃ ဒါယကာတယောက်သည် မိမိသည်လည်း မပေးမလှူ၊ သူတပါးကိုလည်း မတိုက်တွန်း မနှိုးဆော်၊ ထိုသူသည် ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်းသော ဘဝ၌ ပအုံးရည်ကို မျှလည်း ဝမ်းပြည့်လောက်အောင် မရ၊ အားကိုး အားထားပြုစရာ အထောက်အပံ့ကိုလည်း မရ။

၄ ဒါယကာ တယောက်သည် မိမိလည်း ပေးလှူ၏။ သူတပါးကိုလည်း တိုက်တွန်း နှိုးဆော်၏။ ထိုသူသည် ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်းသော ဘဝ၌ အရာအထောင် အသိန်းသော ကိုယ်၏အဖြစ်၌ စည်းစိမ်ဥစ္စာနှင့် ပြည့်စုံခြင်းကို၎င်း၊ အခြံအရံနှင့် ပြည့်စုံခြင်းကို၎င်း ရ၏။ ဤသို့သော တရားဒေသနာကို ဟောကြားတော်မူလေ၏။

ဒါယကာတဦး အလှူဝတ် စီမံခြင်း

ထိုအခါ ပညာရှိသော ယောက်ျားတယောက်သည် ထိုတရားကို ကြားနာရ၍ အိုအချင်းတို့ တရားဟောတော်မူခြင်းသည် အံ့ဘွယ်ရှိလှ၏တကား၊ မဖြစ်ဘူးမဲ့ ဖြစ်ပေစွတကား၊ ချမ်းသာခြင်း၏ အကြောင်းကို ကောင်းစွာ ဟောကြားတော် မူအပ်ပေ၏။ ငါသည် ဤနှစ်ပါးသော စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ကို ပြီးစေ

တတ်သော ကုသိုလ်ကံကို ပြုခြင်းငှါ သင့်၏ဟု ကြံပြီးလျှင် အရှင်ဘုရား နက်ဖြန် တပည့်တော်၏ ဆွမ်းကို ခံယူတော်မူပါဘုရားဟု အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်ကို ပင့်ဘိတ်လေ၏။ ထိုအခါ မထေရ်သည် ဒါယကာ အဘယ်မျှလောက်သော ရဟန်းတို့ဖြင့် အလို့ရှိသနည်းဟု မိန့်တော်မူလတ်သော် အရှင်ဘုရား အရှင်ဘုရား တို့၏ အခြံ အရံ ရဟန်းတို့ကား အဘယ်မျှရှိပါသနည်းဟု မေးလျှောက်လေ၏။ ဒါယကာ တထောင်ရှိ၏ဟု မိန့်တော်မူလတ်သော် အရှင်ဘုရား အလုံးစုံသော ရဟန်းတို့နှင့်တကွ နက်ဖြန် တပည့်တော်တို့၏ ဆွမ်းကို ခံယူတော်မူပါ ဘုရားဟု လျှောက်လေ၏။ မထေရ်မြတ်သည်လည်း သည်းခံတော်မူလိုက်လေ၏။

ထိုဒါယကာသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ခရီး၌ လှည့်လည်သွားလာလျက် အိုမိခင် ဘခင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် နက်ဖြန် ရဟန် တထောင်ကို ပင့်ဘိတ်အပ်ပြီ၊ သင်တို့ သည် အဘယ်မျှလောက်သော ရဟန်းတို့အား ဆွမ်းကိုလှူဒါန်းခြင်းငှါ တတ်နိုင် ကုန်အံ့နည်း၊ သင်တို့သည် အဘယ်မျှလောက်သော ရဟန်းတို့အား ဆွမ်းကို လှူဒါန်းခြင်းငှါ တတ်နိုင်ကုန်အံ့နည်းဟု တိုက်တွန်းနှိုးဆော်လေ၏။ လူတို့သည် မိမိ မိမိတို့၏ စွမ်းနိုင်လောက်သော အမှတ်ဖြင့်သာလျှင် ငါတို့သည် တကျိပ်သော ရဟန်းသံဃာ တို့အား လှူဒါန်းကုန်အံ့၊ ငါတို့သည် နှစ်ကျိပ်သော ရဟန်းသံဃာ တို့အား၊ ငါတို့သည် သုံးကျိပ်သော ရဟန်းသံဃာတို့အား၊ ငါတို့သည် လေးကျိပ် သော ရဟန်းသံဃာတို့အား၊ ငါတို့သည် ငါးကျိပ်သော ရဟန်းသံဃာတို့အား၊ ငါတို့သည် တရာသော ရဟန်းသံဃာတို့အား လှူဒါန်းကုန်အံ့ဟုဆိုကုန်၏။ နှိုးဆော် သော ဒါယကာသည်လည်း ထိုသို့ဖြစ်မှု တခုတည်းသော အရပ်၌ အညီအညွတ် ပြု၍ တပေါင်းတည်း လုပ်ကျွေးကုန်အံ့၊ အလုံးစုံသော နှမ်း၊ ဆန်၊ ထောပတ်၊ ပျား၊ တင်လဲ စသည်တို့ကို ကောင်းစွာဆောင်ခဲ့ကြပါလော့ဟု တိုက်တွန်းလျက် တခုတည်းသော အရပ်သို့ ကောင်းစွာ ဆောင်ယူခဲ့စေ၏။ ထိုအခါ နှိုးဆော်သော ဒါယကာအား သူကြွယ်တယောက်သည် အဘိုးတသိန်းထိုက်သော နံ့သာဖြင့် ထိုအပ်သော သင်္ကန်းလျှာ ပုဆိုးကို ပေး၍ သင်၏ အလှူဝတ်သည် အကယ်၍ မပြည့်စုံခဲ့သည်ဖြစ်အံ့ ဤအဘိုးတသိန်းထိုက်သော ပုဆိုးကိုရောင်း၍ ယုတ်လျော့ သော အလှူဝတ္ထုကို ဖြည့်ပါလေလော့၊ အကယ်၍ ပြည့်စုံလုံလောက်သည်ဖြစ်အံ့၊ လှူခြင်းငှါ အလို့ရှိသော ရဟန်းအား ပေးလှူပါလော့ဟု ဆိုလေ၏။

(တတိယအကြိမ်)

ရှင်ဒေဝဒတ် တသိန်းတန် သင်္ကန်းရခြင်း

ထိုအလှူ နှိုးဆော်သော ဒါယကာအားလည်း အလုံးစုံသော အလှူဝတ်သည် လုံလောက်ပြည့်စုံလေ၏။ တစုံတခုသော ဝတ္ထုသည်မျှလည်း ယုတ်လျော့ခြင်း မည်သည် မရှိလေပြီ။ ထိုနှိုးဆော်သောသူသည် လူတို့ကို အမောင်တို့ အမိတို့ ဤသင်္ကန်းလျှာပုဆိုးကို သူကြွယ်တယောက်သည် ဤသို့သော စကားကိုဆို၍ ပေးလိုက်၏။ ထိုအဝတ် သင်္ကန်းသည် အပိုအလွန်ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ အဘယ်ရဟန်းအား ထိုသင်္ကန်းလျှာ ပုဆိုးကို လူကြကုန်အံ့နည်းဟု မေး၏။ ထိုအခါ အချို့ကုန်သော သူတို့သည် အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်အား လူကုန်အံ့ဟု ဆိုကုန်၏။ အချို့ကုန်သော သူတို့သည် အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်သည် စပါးမှည့်သော အခါ၌သာ လာ၍ ကြွသွားတော်မူတတ်သော အလေ့ရှိ၏။ ရှင်ဒေဝဒတ်သည်ကား ငါတို့၏ မင်္ဂလာကြီးငယ်တို့၌ ကြည့်ရှု စောင်မသဖြင့် အဘော်သဟဲ ဖြစ်ပေ၏။ ရေအိုး စည်းကြီး သဘွယ် အမြဲမပြတ် ငါတို့၏ အရပ်ဒေသ၌သာ သီတင်းသုံး တည်နေ တော်မူ၏။ ထိုအရှင်ဒေဝဒတ်အား ထိုသင်္ကန်းလျှာ ပုဆိုးကို လူကုန်အံ့ဟု ဆိုကုန်၏။ များစွာသော လူအပေါင်းတို့၏ အညီအညွတ် တိုးပင်ပြောဆိုသော စကားဖြင့်လည်း ရှင်ဒေဝဒတ်အား ပေးလှူအပ်၏ဟု ပြောဆိုသော သူတို့ကား အလွန်တရာ များကုန်၏။ ထိုအခါ ပုဆိုးကို ရှင်ဒေဝဒတ်အား လူကြကုန်၏။ ထိုရှင်ဒေဝဒတ်သည် သင်္ကန်းလျှာ ပုဆိုးကို ဖြတ်၍ စီရင်ပြီးလျှင် ဆိုးရည်တို့ဖြင့် ဆိုး၍ ဝတ်ရုံသုံးဆောင်ကာ လှည့်လည် သွားလာ၏။ ထိုသို့ လှည့်လည် သွားလာ သည်ကို လူအများတို့မြင်လျှင် ဤသင်္ကန်းကား ရှင်ဒေဝဒတ်အား မလျှောက် ပတ် မထိုက်တန်၊ အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်အားသာ လျှောက်ပတ် ထိုက်တန်၏။ ရှင်ဒေဝဒတ်သည် မိမိအား မထိုက်တန်သော သင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံ၍ လှည့်လည် ခဲ့၏ဟု ဆိုကုန်၏။

ထိုအခါ အရပ်မျက်နှာ၌ နေသော ရဟန်းတပါးသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွား၍ ဘုရားရှင်ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် ပဋိသန္ဓာရ စကားဖြင့် အစေ့အစပ်ပြုပြီးသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသည် နှစ်ပါးသော အဂ္ဂသာဝက (ဓာတိယအကြိမ်)

တို့၏ ချမ်းသာစွာ နေခြင်းကို မေးတော်မူအပ်သည်ဖြစ်၍ အစမှစ၍ အလုံးစုံသော ထိုအကြောင်းကို လျှောက်ကြားလေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ချစ်သား ရဟန်း ထိုဒေဝဒတ်သည် ယခုအခါ၌သာ မိမိအား မလျှောက်ပတ် မထိုက်တန်သော အဝတ် သင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံ သုံးဆောင်သည် မ်ဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ဝတ်ရုံ သုံးဆောင်ဘူးသည် သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ လွန်လေပြီသော အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူလေ၏။

ရှင်ဒေဝဒတ်အလောင်း ဆင်သတ်ယောက်ျားဝတ္ထု

လွန်လေပြီသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည် ရှိသော် ဗာရာဏသီပြည်၌နေသော တယောက်သော ဆင်သတ်ယောက်ျားသည် ဆင်ကို သတ်၍ သတ်၍ အစွယ်၊ ခြေသည်း၊ လက်သည်း၊ အူသိမ်၊ အူမ၊ တခဲနက် ရှိသော အသားစိုင့်တို့ကို ဆောင်ယူကာ ရောင်းချလျက် အသက် မွေးမြူလေ၏။ ထိုအခါ တခုသော တော၌ အထောင်မက များစွာကုန်သော ဆင်တို့သည် အစာရှာလိုသောကြောင့် စားကျက်ယူ၍ သွားကုန်သည်ရှိသော် အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကို မြင်၍ ထိုမြင်သည်မှစ၍ သွားသောကာလ ပြန်သောကာလ ပုဆစ်ဒူးတို့ဖြင့် တုပ်ဝပ် ရှိခိုးပြီးမှ ဖဲသွားကြကုန်၏။ တနေ့၌ ဆင်သတ်ယောက်ျားသည် ထိုဆင်များ ရှိခိုးသောအခြင်းအရာကိုမြင်လျှင်ငါကား ဤဆင်တို့ကို ဆင်းရဲ ပြုငြင်စွာ သတ်ရ၏။ ဤဆင်တို့သည်လည်း သွားတိုင်း လာတိုင်း သော ကာလ၌ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကို ရှိခိုးကြကုန်၏။ အဘယ်ကို မြင်၍ ရှိခိုးကုန်သနည်းဟု ကြံဆင်ခြင်သည်ရှိသော် သင်္ကန်းကို မြင်၍ ရှိခိုးကုန်၏ဟု မှတ်သားပြီးလျှင် ငါသည်လည်း ယခုအခါ သင်္ကန်းကို ရခြင်းငှါ သင့်၏ဟု ကြံပြီး၍ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ တဆူ ဇာတဿရ အိုင်သို့ သက်ဆင်း၍ ရေချိုးစဉ် ကမ်းနား၌ ထားအပ်ကုန်သော သင်္ကန်းတို့တွင် တထည်သော သင်္ကန်းကိုခိုးယူ၍ ထိုဆင်တို့ သွားရာ လာရာဖြစ်သော လမ်းခရီး၌ လှံကိုစွဲကိုင်လျက် ဦးခေါင်းနှင့် တကွ ကိုယ်ကို ခြုံရုံ၍ နေလေ၏။ ဆင်တို့သည် ထိုသင်္ကန်း ခြုံရုံ၍ နေသော ဆင်သတ်မုဆိုး ယောက်ျားကို မြင်လျှင် အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဟူသော အမှတ်ဖြင့် ရှိခိုးပြီးမှ ဖဲသွားကြကုန်၏။ ထိုဆင်သတ် မုဆိုးသည် အလုံးစုံသော ဆင်တို့

(တတိယအကြိမ်)

နောက်မှ သွားသော ဆင်ကို လုံဖြင့် ထိုးသတ်ပြီးလျှင် အစွယ်စသည်တို့ကို ယူ၍ အကြွင်းကို မြေ၌ မြုပ်ထားခဲ့၍ သွားလေ၏။

နောက်အဘို့၌ ဘုရားလောင်းသည် ဆင်အမျိုး၌ ပဋိသန္ဓေကို ယူ၍ ဖွားမြင်သောအခါ ဆင်တို့၏ အကြီးအမှူး ဆင်မင်း ဖြစ်လေ၏။ ထိုအခါ၌လည်း ဆင်သတ်မုဆိုးသည် ထိုရှေးအတူသာလျှင် ပြု၏။ ဘုရားလောင်း ဆင်မင်းသည် မိမိ ပရိသတ်၏ ဆုတ်ယုတ်ခြင်းကိုသိ၍ ဤဆင်အပေါင်းတို့သည် အဘယ်အရပ်သို့ သွား၍ နည်းပါးကုန်သနည်းဟု မေးသဖြင့် အရှင်ဆင်မင်း အကျွန်ုပ်တို့ မသိပါကုန်ဟု ဆိုလတ်သည်ရှိသော် တစုံတခုသော အရပ်သို့ သွားသော် ငါ့ကို မပန်ကြားဘဲ မသွားကုန်လတ္တံ့၊ ဘေးရန်အန္တရာယ်ရှိသည် ဖြစ်တန်ရာ၏ဟု ဆို၍ တခုသော အရပ်၌ သင်္ကန်းကိုရုံ၍ နေသောသူ၏ အထံမှ ဘေးရန်ရှိသည် ဖြစ်တန်ရာ၏ဟု ယုံမှား တွေးတောခြင်းဖြစ်၍ ထိုသူကို စုံစမ်းခြင်းငှါ သင့်၏ဟု အလုံးစုံသော ဆင်တို့ကို ရှေ့မှ စေလွှတ်၍ မိမိသည်ကား နောက်မှ ဆွဲဆွဲဆိုင်ဆိုင် လျက် လာလေ၏။ ဆင်သတ်မုဆိုးသည် ကြွင်းသော ဆင်တို့သည် ရှိခိုး၍ သွားကုန်သည်ရှိသော် နောက်ဆုံးမှလာသော ဘုရားလောင်း ဆင်မင်းကို မြင်သဖြင့် သင်္ကန်းကိုဖယ်၍ လှံကိုလွှတ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်း ဆင်မင်းသည် သတိကို ဖြစ်စေလျက် လာသည်ဖြစ်ရကား နောက်သို့ဆုတ်၍ လှံကို ချွတ်ချော်စေပြီးလျှင် ဤသူသည် ဆင်တို့ကို သတ်ဖြတ် ဖျက်ဆီး၏ဟု ထိုသူကို ဖမ်းယူခြင်းငှါ ပြေးဝင်လာလေ၏။ ဆင်သတ် မုဆိုးသည် သစ်ပင် တခုကို ရှေ့ထား၍ ပုန်းကွယ်နေလေ၏။

ထိုအခါ ဆင်သတ်မုဆိုးကို သစ်ပင်နှင့်တကွ နှာမောင်းဖြင့် ရစ်ပတ်၍ ကိုင်ယူကာ မြေ၌ ပုတ်ခတ် ရိုက်သတ်အံ့ဟု ပြုသည်ရှိသော် ထိုဆင်သတ် မုဆိုးက ထုတ်၍ ပြအပ်သော သင်္ကန်းကိုမြင်လျှင် ငါကား ဤဆင်သတ် မုဆိုးကို အကယ်၍ ပြစ်မှား သတ်ဖြတ်သည်ဖြစ်အံ့၊ အထောင်မက များစွာကုန်သော ဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ ရဟန္တာ အရှင်မြတ်တို့၌ အရှက်ကွဲခြင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ဆင်ခြင်သည်ခံ၍ သင်သည် ဤမျှလောက်သော ငါ၏ ဆွေမျိုးတို့ကို သတ်ဖြတ် ဖျက်ဆီးအပ်သည် မဟုတ်တုံလောဟု မေးလေ၏။ အရှင်ဖျက်ဆီးသည် မှန်ပေ၏

(ဇာတိယအကြိမ်)

ဟု ဝန်ခံသည်ရှိသော် အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့ဝန်လေးသောအမှုကို ပြုဘိသနည်း၊ မိမိအား မလျှောက်ပတ် မထိုက်တန်၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့အားသာ လျှောက်ပတ် ထိုက်တန်သော အဝတ် သင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံ၍ ဤသို့သဘောရှိသော အမှုကို ပြုခြင်းဖြင့် ဝန်လေးသော အမှုကို သင်သည် ပြုဘိ၏တကားဟုဆို၏။ ဤသို့သော စကားကို ဆိုပြီးလျှင် အလွန်နှိပ်ကွပ် ဆုံးမလိုသောကြောင့် “အနိက္ကသာဝေါ ကာသာဝံ ။လ။ သ ဝေ ကာသာဝမရဟတိ” ဟူသောဂါထာကိုဆို၍ မသင့်သော အမှု ဝန်လေးသောအမှုကို သင်ပြုဘိ၏ တကားဟု ပြောဆို ဆုံးမလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားဒေသနာကိုဆောင်တော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဆင်သတ် ယောက်ျားသည် ဒေဝဒတ်ဖြစ်၏။ ထိုဆင်သတ် ယောက်ျားကို နှိပ်ကွပ် ဆုံးမတတ်သော ဆင်မင်းသည်ကား ငါဘုရားဖြစ်လာ၏ ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီးလျှင် ချစ်သား ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာလျှင် ဒေဝဒတ်သည် မိမိအား မလျှောက်ပတ် မထိုက်တန်သော အဝတ် သင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံသည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ဝတ်ရုံဘူးသည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

- ၉ အနိက္ကသာဝေါ ကာသာဝံ၊ ယော ငတ္ထံ ပရိဒဟိဿတိ။
အပေတော ဒမသစ္စေန၊ န သော ကာသာဝ မရဟတိ။
- ၁၀ ယော စ ဝန္တကသာဝဿ၊ သီလေသု သုသမာဟိတော။
ဥပေတော ဒမသစ္စေန၊ သ ဝေ ကာသာဝ မရဟတိ။

အနိက္ကသာဝေါ၊ရာဂစသော ကိလေသာဟူသော ဖန်ရည်တို့မှ မကင်းသော။ ဒမသစ္စေန၊ စက္ခုစသော ဣန္ဒြေကို ဆုံးမခြင်း မှန်ကန်စွာ ပြောဆိုခြင်းမှ။ အပေတော၊ ကင်းသော။ ယော ပုဂ္ဂလော၊ အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ကာသာဝံ၊ ဖန်ရည်စွန်းသော။ ငတ္ထံ၊ အဝတ်သင်္ကန်းကို။ ပရိဒဟိဿတိ၊ သုံးဆောင်မှီဝဲအံ့။ သော ပုဂ္ဂလော၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ကာသာဝံ၊ သင်္ကန်းကို။ န အရဟတိ၊ မထိုက်။

ယော စ ပုဂ္ဂလော၊ အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်သည်ကား။ ဝန္တကသာဝေါ၊ လေးပါးသော မဂ်ဉာဏ်ဖြင့် ပျိုအန်ပြီး၊ စွန့်ပြီးဖြစ်သော ကိလေသာဟူသော ဖန်ရည်
(တဘိယအကြိမ်)

ရှိသည်။ အဿ-ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ သီလေသု၊ စတုပါရိသုဒ္ဓိ သီလတို့၌။ သုသမာ
ဟိတော စ၊ ကောင်းစွာ ဆောက်တည်သည်လည်း။ ဒမသစ္စေန၊ စက္ခုစသော
ဣန္ဒြေကို ဆုံးမခြင်း မှန်ကန်စွာ ပြောဆိုခြင်းနှင့်။ ဥပေတော စ၊ ပြည့်စုံသည်
လည်း။ အဿ-ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ သောပုဂ္ဂလော၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဝေ-ကေန္တေန၊
စင်စစ်သဖြင့်။ ကာသာဝံ၊ သင်္ကန်းကို။ အရဟတိ၊ ထိုက်၏။ (ဤအနက်ကို
ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း ဇာတ်တော်ဖြင့်လည်းပြအပ်၏။)

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဂါထာ၏အဆုံး၌ အရပ်မျက်နှာ၌ နေလေ့ရှိသော အာဂန္တုရဟန်းသည်
သောတာပန်ဖြစ်လေ၏။ ထိုရဟန်းမှတစ်ပါး များစွာသော ရဟန်းတို့သည်လည်း
သောတာပတ္တိဖိုလ် စသည်တို့သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။ လူများ အပေါင်းအား
လည်း အကျိုးရှိသော တရားဒေသနာ ဖြစ်တော်မူလေ၏။

ရှင်ဒေဝဒတ်ဝတ္ထု ပြီး၏။

၈ - အရှင်သာရိပုတြာမထေရ် ဝတ္ထု

အသာရေ သာရမတီနော အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာ
ဘုရားသည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် အဂ္ဂသာဝကတို့ လျှောက်
ကြား သိစေအပ်သော သိဉာဏ် ပရိပိုင်၏ မလိုက်လာခြင်းကို အကြောင်းပြု၍
ဟောတော်မူလေ၏။ ထိုဝတ္ထု၌ ဤဆိုလတ္တံ့ သည်ကား အစဉ်အတိုင်းဖြစ်သော
စကားတည်း။

ဘုရားအလောင်း သုမေဓာသည် ပစ္စည်းအကုန်စုံ၍ ရသေ့ ရဟန်း
ပြုပြီးလျှင် ကိုယ်ကို တံတားခင်းလှူခြင်း

ငါတို့မြတ်စွာဘုရားသည် ဤကမ္ဘာမှပြန်၍ ရေသည်ရှိသော် လေးအသင်္ချေနှင့်
ကမ္ဘာတသိန်းထက်၌ အမရဝတီ အမည်ရှိသောမြို့၌ သုမေဓာအမည်ရှိသော
ပုဏ္ဏားလူလင် သတို့သားဖြစ်၍ အလုံးစုံသော အတတ်ပညာတို့၌ အပြီးအဆုံးသို့
ရောက်ပြီးလျှင် မိဘနှစ်ပါး ကွယ်လွန်သွားသဖြင့် ကုဋေပေါင်း များစွာဟု

(ဇာတိယအကြိမ်)

ဆိုအပ်သော ဥစ္စာကို စွန့်ကြဲပေးကမ်း လှူဒါန်းပြီးနောက် ရသေ့ရဟန်းအဖြစ် ဖြင့် ရဟန်းပြု၍ ဟိမဝန္တာ၌နေလျက် စျားန် အဘိညာဉ်တို့ကို ဖြစ်စေပြီးလျှင် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွသွားစဉ် ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရား၏ သုဒဿန အမည် ရှိသော ကျောင်းတော်မှ ရမ္မဝတီ ပြည်ခွင်သို့ ကြွဝင်တော်မူရန် လမ်းခရီးကို သုတ်သင် ပြင်ဆင်ကြသည်ကို မြင်ရသဖြင့် မိမိသည်လည်း တခုသော အရပ်ကို ယူ၍ သုတ်သင်ရာ ထိုနေရာမပြီးမီ ကြွလာတော်မူသော ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာ ဘုရားအား မိမိ၏ကိုယ်ကို တံတားပြု၍ ညွှန်ပျောင်း၌ * သစ်နက်ရေကိုခင်းလျက် ဘုရားရှင်သည် တပည့်သံဃာတော်အပေါင်းနှင့်တကွ ညွှန်ပျောင်းကို မနင်းမူ၍ ငါ့ကို နင်းတော်မူလျက် ကြွတော်မူစေသတည်းဟု အလျား ပျပ်ပျပ်ဝပ်၍ အိပ်လေ၏။ ဘုရားရှင်သည် ထိုရသေ့ သုမေဓာကို မြင်လျှင်မြင်ခြင်း ဤသူကား ဘုရားအညွန့်အလောင်းတည်း၊ နောင်အခါ ကမ္ဘာတသိန်း အလွန်ရှိသော လေးအသင်္ချေတို့၏ အဆုံး၌ ဂေါတမအမည်ရှိသော ဘုရားသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ဗျာဒိတ်စကား မိန့်ကြားတော်မူလေ၏။

ဗုဒ္ဓဝင် အကျဉ်း

ထိုဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရား၏ နောက်အဘို့၌ ကောဏ္ဍည ဘုရား၎င်း၊ မင်္ဂလ ဘုရား၎င်း၊ သုမနဘုရား၎င်း၊ ရေဝတဘုရား၎င်း၊ သောဘိတဘုရား၎င်း၊ အနောမဒဿိဘုရား၎င်း၊ ပဒုမဘုရား၎င်း၊ နာရဒဘုရား၎င်း၊ ပဒုမုတ္တရဘုရား ၎င်း၊ သုမေဓာဘုရား၎င်း၊ သုဇာတာဘုရား၎င်း၊ ပိယဒဿိဘုရား၎င်း၊ အတ္ထဒဿိ ဘုရား၎င်း၊ ဓမ္မဒဿိဘုရား၎င်း၊ သိဒ္ဓတ္ထဘုရား၎င်း၊ တိဿဘုရား၎င်း၊ ဖုဿ ဘုရား၎င်း၊ ဝိပဿိဘုရား၎င်း၊ သိခီဘုရား၎င်း၊ ဝေဿဘူဘုရား၎င်း၊ ကကုသန် ဘုရား၎င်း၊ ကောဏာဂုံဘုရား၎င်း၊ ကဿပဘုရား၎င်း ဤသို့လျှင် လောက သုံးပါးကို ကိုယ်တော်ရောင်ဖြင့် ထွန်းလင်းစေပြီး၍ ပွင့်တော်မူပြီးကုန်သော ဤ နှစ်ကျိပ်လေးဆူသော ဘုရားရှင်တို့၏ အထံတော်၌လည်း ရအပ်ပြီးသော ဗျာဒိတ် ရှိတော်မူ၏။

* သစ်နက်ရေ=မည်းနက်သော ကျားတမျိုးကို သစ်နက်ဟုခေါ်သည်။ ရာဂတဏှာ လွန်စွာနည်း ပါးသော သတ္တဝါမျိုးဖြစ်၍ ၎င်းတို့၏ သားရေကို ရာဂတဏှာခေါင်းပါးရန်ကျင့်သောရသေ့ သူတော်သူမြတ်တို့ အမြတ်တနိုး ဝတ်ရုံခြင်း နေရာထိုင်ခင်း ပြုခြင်းဖြင့် အသုံးပြုသတတ်။

(တတိယအကြိမ်)

တုသိတာနတ်ပြည်၌ နေတော်မူသော ဘုရားအလောင်းကို
နတ်မြဟွာအပေါင်းတို့ တောင်းပန်ခြင်း

ဗာဟိရဖြစ်သော ပစ္စည်းဥစ္စာ ပြည်ရွာတိုင်းကား စသည်ကို စွန့်ခြင်းဟု ဆိုအပ်သော ဆယ်ပါးသော ပါရမီတို့ကို၎င်း၊ ခြေလက်စသော အင်္ဂါကြီးငယ် ကို စွန့်ခြင်းဟု ဆိုအပ်သော ဆယ်ပါးသော ဥပပါရမီတို့ကို၎င်း၊ အသက်ကို စွန့်ခြင်းဟု ဆိုအပ်သော ဆယ်ပါးသော ပရမတ္ထပါရမီတို့ကို၎င်း ဤသို့လျှင် အယုတ်၊ အလတ်၊ အမြတ်အားဖြင့် အမျှသုံးဆယ်သော ပါရမီတို့ကိုလည်း ဖြည့်ကျင့်တော်မူပြီးသည်ဖြစ်၍ ဝေဿန္တရာမင်း အဖြစ်၌ တည်လျက် မြေကြီး တုန်လှုပ်ခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော အလှူကြီးတို့ကို ပေးလှူခြင်း၊ သားမယားကို စွန့်လွှတ်တော်မူခြင်းတို့ကို ပြုပြီးလျှင် အသက်၏အဆုံး၌ တုသိတာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်၍ ထိုတုသိတာ နတ်ပြည်၌ တုသိတာနတ်တို့၏ အသက်အတိုင်း တည်နေ တော်မူသည်ရှိသော် တသောင်းသော စကြဝဠာ၌ နေကုန်သော နတ်မြဟွာ အပေါင်းတို့သည် အညီအညွတ် စည်းဝေးကြ၍ ဤဂါထာဖြင့် တောင်းပန်ကြ လေကုန်၏။

ကာလော ဒေဝ မဟာဝီရ၊ ဥပ္ပဇ္ဇ မာတုကုစ္ဆိယံ။
သဒေဝကံ တာရယန္တော၊ ဗုဇ္ဈဿု အမတံ ပဒံ။

မဟာဝီရ၊ ကြီးသောလုံ့လ ရှိတော်မူသော။ ဒေဝ၊ အလောင်း နတ်မင်း။ တေ၊ သင်နတ်မင်းအား။ ကာလော၊ ဘုရားဖြစ်ချိန် ကာလတန်ပါပြီ။ မာတုကုစ္ဆိယံ၊ မယ်တော်ဝမ်း၌။ ဥပ္ပဇ္ဇ၊ ဖြစ်တော်မူပါလော့။ သဒေဝကံ၊ နတ်နှင့် တကွသော လူအပေါင်းကို။ တာရယန္တော၊ ကယ်တင် မှလျှောက်။ အမတံ ပဒံ၊ သေခြင်းကင်းသော နိဗ္ဗာန်ကို။ ဗုဇ္ဈဿု၊ သိမြင်တော်မူပါလော့။

ကြည့်ခြင်းကြီး ငါးပါးကို ကြည့်ပြီးလျှင် လှူပြည်သို့
ဆင်းသက်တော်မူခြင်း

ဤသို့ ဆို၍ တောင်းပန်ကုန်သည်ရှိသော်—
ကာလံ ဒေသဉ္စ ဒီပဉ္စ၊ ကုလံ မာတရမေဝ စ။
ဣမေ ပဉ္စ ဝိလောကေတွာ၊ ဥပ္ပဇ္ဇတိ မဟာယသော။

ကာလဉ္စ၊ ဘုရားဖြစ်ချိန် ကာလကို၎င်း။ ဒေသဉ္စ၊ ဘုရားဖြစ်ရာ မဇ္ဈိမဒေသ ကို၎င်း။ ဒီပဉ္စ၊ ဘုရားဖြစ်ရာ ဇမ္ဗူဒီပာ ကျွန်းကို၎င်း။ ကုလဉ္စ၊ ပုဏ္ဏားမျိုး မင်းမျိုးဟု ဆိုအပ်သော ဘုရားဖြစ်ရာ အမျိုးကို၎င်း။ မာတရမေဝ စ၊ ဘုရား အားထိုက်သော မယ်တော်ကို၎င်း။ ဣမေ ပဉ္စ၊ ဤငါးပါးတို့ကို။ ဝိလောကေတွာ၊ ကြည့်၍။ မဟာယသော၊ များသော အခြံအရံရှိသော ဘုရားအလောင်းတော် သည်။ ဥပုဇ္ဇတိ၊ ဖြစ်၏။

ဤသို့ ကြည့်ခြင်းကြီး ငါးပါးတို့ကို ကြည့်တော်မူပြီး၍ ထိုတုသိတာ နတ်ပြည်မှ စုတေပြီးလျှင် သာကီဝင်မင်းမျိုး၌ ပဋိသန္ဓေကိုယူ၍ ဆယ်လလွန် သဖြင့် အမိဝမ်းမှ ဖွားမြင်တော်မူလေ၏။ သက်တော် တဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိသော အခါ မဟာသာကီဝင် မင်းမျိုး၌ တန်ခိုးမတိမ် စည်းစိမ်ချမ်းသာခြင်းဖြင့် ဆောင်ရွက်ပြုစုအပ်သည် ဖြစ်ရကား အစဉ်အားဖြင့် ကောင်းသော အရွယ် အဆင်း ပြည့်စုံခြင်းသို့ ရောက်တော်မူလေ၏။

နန်းစည်းစိမ်ကို ခံစားတော်မူစဉ် နိမိတ်လေးပါး ထင်လာခြင်း

ထိုအခါ ဥတုသုံးပါးတို့အား လျှောက်ပတ်သော ပြာသာဒ် သုံးဆောင်တို့၌ နတ်ပြည်၌ဖြစ်သော ကြက်သရေကဲ့သို့ ပြည်စည်းစိမ်ကို အစဉ်ခံစားလျက် ဥယျာဉ်ကစားခြင်းငှါ ရှေ့စက်တော် ဖြန့်သောအခါ အစဉ်အားဖြင့် သူအို၊ သူနာ၊ သူသေဟု ဆိုအပ်သော နတ်တမန် သုံးယောက်တို့ကို မြင်လျှင် ပြင်းစွာ ထိတ်လန့်ခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ ပြန်လည် ဆုတ်နစ်တော်မူပြီးလျှင် လေးကြိမ် မြောက် သွားရောက်သောအခါ ရဟန်းအသွင်အပြင်ကိုမြင်၍ ဤရဟန်းအဖြစ် ကား ကောင်း၏ဟု ရဟန်းအဖြစ်၌ နှစ်သက်ခြင်းကို ဖြစ်စေလျက် ဥယျာဉ်သို့ ထွက်တော်မူ၍ ထိုဥယျာဉ်၌ နေ့ကုန်စေလျက် မင်္ဂလာရေကန် ကမ်းနား၌ နေတော်မူစဉ် ဆေတ္တာသည်အသွင်ကို ဖန်ဆင်းလာသော ဝိသုက္ကံနတ်သားသည် အဆန်းတကြယ် လှပစွာ တန်ဆာဆင်မြန်း ပေးအပ်ပြီးသည်နောက် ရာဟုလာ မင်းသား ဖွားတော်မူကြောင်းကို ကြားသိတော်မူလတ်သော် သား၌ဖြစ်သော ချစ်ခင်ခြင်း၏ ပြင်းပြအားကြီးသည်၏ အဖြစ်ကို သိတော်မူ၍ ဤချစ်ခင်ခြင်း (တတိယအကြိမ်)

တည်းဟူသော အနှောင်အဖွဲ့ မတိုးပွားသေးမီ ကာလကပင် ထိုအနှောင်အဖွဲ့ကို ဖြတ်အံ့ဟု ကြံစည်တော်မူလေ၏။

သုတမင်္ဂလာ နိမိတ်ကောင်းကြားရ၍ ဆုတော် လာဘ်တော် ပေးသနားခြင်း

ဘုရားလောင်းသည် ထိုသို့ ကြံစည်တော်မူပြီးလျှင် ညချမ်းသောအခါ နေပြည်တော်သို့ ဝင်တော်မူသည်ရှိသော်—

နိဗ္ဗုတာ နုန သာ မာတာ၊ နိဗ္ဗုတော နုန သော ပိတာ။
နိဗ္ဗုတာ နုန သာ နာရီ၊ ယဿာယံ ဤဒိသော ပတိ။

ယဿာ မာတုယာ၊ အကြင်အမိအား။ ဤဒိသော၊ ဤသို့သဘောရှိသော။ အယံ ပုတ္တော၊ ဤသားကောင်းသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ သာ မာတာ၊ ထိုသားကောင်း အမိသည်။ နိဗ္ဗုတာ နုန၊ ငြိမ်းလေစွတကား။ ယဿ ပိတုနော၊ အကြင် အဘ အား။ ဤဒိသော၊ ဤသို့သဘောရှိသော။ အယံ ပုတ္တော၊ ဤသားကောင်း သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ သော ပိတာ၊ ထိုသားကောင်း အဘသည်။ နိဗ္ဗုတော နုန၊ ငြိမ်းလေစွတကား။ ယဿာ နာရီယာ၊ အကြင် မယားအား။ ဤဒိသော၊ ဤသို့ သဘောရှိသော။ အယံ ပတိ၊ ဤလင်ကောင်းသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ သာ နာရီ၊ ထိုလင်ကောင်း မယားသည်။ နိဗ္ဗုတာ နုန၊ ငြိမ်းလေစွတကား။

ဤသို့ ကိသာဂေါတမိ အမည်ရှိသော ဘထွေးတော် သွီးသည် ကြည်နူး စဘွယ် ဆိုအပ်သော ဤဂါထာကို ကြားရ၍ ဤကိသာဂေါတမိသည် ငါ့ကို နိဗ္ဗုတ ပုဒ် (ငြိမ်းအေးခြင်း အသံ) ကို နာကြားသိစေအပ်၏ဟု ပုလဲသွယ်ကို လည်မှချွတ်၍ ထိုကိသာဂေါတမိအား ပေးပို့စေတော်မူလေ၏။

တောထွက်၍ အာဠာရ ဥဒကရသေ့တို့ထံ ရောက်ခြင်း

ထို့နောက် မိမိ၏ ရွှေနန်းတော် တိုက်ခန်းတိုင်းသို့ဝင်၍ အသရေရှိသော အိပ်ရာတော်၌ နေတော်မူလျက် အိပ်ခြင်းသို့ရောက်ကုန်သော မောင်းမ ကလေး ချ သည်တို့၏ ဖောက်ပြန်သော အခြင်းအရာကိုမြင်လျှင် ငြိ ငွေ့သော နှလုံးတော် ရှိရကား ဆန္ဒအမတ်ကို နှိုး၍ ကဏ္ဍက မြင်းကို ဆောင်စေပြီးလျှင် ထိုကဏ္ဍက

(ဇာတိယအကြိမ်)

မြင်းကို တက်စီးလျက် ဆန္ဒအမတ်လျှင် အဘော်ရှိသဖြင့် တသောင်းသော စကြဝဠာ၌နေကုန်သော နတ်ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့ခြံရံလျက် မြတ်သောတောထွက်ခြင်းဖြင့် တောထွက်တော်မူ၍ အနာမာမြစ်ကမ်းနား၌ ရဟန်းပြုတော်မူပြီးလျှင် အစဉ်အားဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ကြွသွားတော်မူ၍ ထိုရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဆွမ်းအလို့ငှါ ဝင်တော်မူလျက် ပဏ္ဍဝတောင်ဝှမ်း၌ သီတင်းသုံး နေသည်ရှိသော် မာဂဓတိုင်းကို အစိုးရသော ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးသည် ပြည်စည်းစိမ်ဖြင့် ဘိတ်ကြားသော်လည်း ထိုပြည်စည်းစိမ်ကို ပယ်ရှားတော်မူ၍ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရ၍ ဗုဒ္ဓထင်ရှား ဘုရားဖြစ်တော်မူသောအခါ မိမိ၏နိုင်ငံသို့ ကြွလာစိမ့်သောငှါ ဗိမ္ဗိသာရမင်း လျှောက်ချက်ကို ဝန်ခံတော်မူပြီးလျှင် အာဠာရ ရသေ့၊ ဥဒက ရသေ့တို့၏ အထံသို့ ချဉ်းကပ်တော်မူလေ၏။

ဒုက္ကရစရိယာကျင့်၍ ဘုရားဖြစ်တော်မူခြင်း

ထိုရသေ့တို့၏အထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရအပ်သောစျားန်အထူးကို တန်ဆာမဆင် မသက်ဝင် မရောင့်ရဲသဖြင့် ခြောက်နှစ်တို့ပတ်လုံး ကြီးစွာသော ဒုက္ကရစရိယ အကျင့်ကို ကျင့်တော်မူ၍ ကဆုန်လပြည့်နေ့ နံနက်စောစောအခါ သုဇာတာ သည် ကပ်လှူအပ်သော ဃနာနို့ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူပြီးလျှင် နေရဉ္ဇရာမြစ်၌ ရွှေခွက်ကို မျှောတော်မူပြီး၍ နေရဉ္ဇရာမြစ်ကမ်းနား တောအုပ်ကြီး၌ အထူးထူး သော သမာပတ်တို့ဖြင့် နေ့အဘို့ကို ကုန်စေတော်မူပြီးနောက် ညချမ်းသော အခါ သောတ္တိယအမည်ရှိသော လုလင်သည် သဒ္ဓါ ကြည်ဖြူ ပေးလှူအပ်သော မြက်ရှစ်ဆုပ်ကို ခံယူတော်မူ၍ ကာလနဂါးမင်းသည် အံ့ဩချီးမွမ်းအပ်သော ဂုဏ်ကျေးဇူးရှိသည်ဖြစ်၍ ဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့ တက်ရောက်တော်မူကာ မြက်တို့ကို ဖြန့်ခင်းတော်မူပြီးလျှင် အကြင်မျှလောက် ငါသည် တဏှာ၊ ဒိဋ္ဌိအားဖြင့် မစွဲလမ်း မူ၍ အာသဒဝါတို့မှ စိတ်သည် မလွတ်သေး၊ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ဤထက်ဝယ် ဖွဲ့ခွေခြင်းဟု ဆိုအပ်သော ပလ္လင်ကို မဖျက်အံ့ဟု ပဋိညာဉ်ကို ပြုတော်မူ၍ အရှေ့လောကဓာတ်သို့ ရှေးရှုနေတော်မူလျက် နေမဝင်မီ မာရ် စစ်သည်ကို ဖျောက်လွှင့်တော်မူပြီးလျှင် ပဌမယာမ်၌ ပုဗ္ဗနိဝါသဉာဏ်ကို ရ၍

* ဒုက္ကရစရိယ၊ ဒု + ကရ + စရိယ=ခဲယဉ်းသဖြင့် ပြုအပ်သောအကျင့်။

(တတိယအကြိမ်)

မဇ္ဈိမယာမ်၌* စုတုပပါတဉာဏ်ကို ရ၍ ပစ္ဆိမယာမ်အဆုံး၌ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဉာဏ်ကို သက်ဝင်စေလျက် † ဒသဗလဉာဏ်၊ ‡ စတုဝေသာရဇ္ဇဉာဏ် အစရှိသော အလုံးစုံသော ဘုရားဂုဏ်တော် အပေါင်းတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူလေသည်။

သဟမ္ပတိ ဗြဟ္မာမင်း တောင်းပန်၍ ဓမ္မစကြာတရား ဟောတော်မူခြင်း

သဗ္ဗညုဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူပြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဗောဓိမဏ္ဍိပြင်၌ခုနစ်ခုသော သတ္တာဟတ္တိကို(ခုနစ်ရက်ခုနစ်လီ လေးဆယ့်ကိုးရက်တို့ကို) လွန်စေတော်မူပြီးမှ ရှစ်ခုမြောက်ဖြစ်သော သတ္တာဟတ္တိ ဆိတ်ကျောင်းသားတို့ နားနေရာဖြစ်သော အဇပါလ ပညောင်ပင် အရင်းဝယ် နေတော်မူလျက် တရားတော်မြတ်၏ နက်နဲ သိမ်မွေ့သည့် အဖြစ်ကို ဆင်ခြင်တော်မူသဖြင့် ကြောင့်ကြမဲ့ နေတော်မူမည့် အဖြစ်သို့ ရောက်သည်ရှိသော် တသောင်းသော လောကဓာတ်၌ နေကုန်သော ဗြဟ္မာကြီးအပေါင်း ခြံရံခြင်းရှိသော သဟမ္ပတိ ဗြဟ္မာမင်းသည် တရားဟောခြင်းငှါ တောင်းပန်အပ်သည် ဖြစ်ရကား ‡ ဗုဒ္ဓစက္ခုဖြင့် လောကကို ကြည့်တော်မူ၍ သဟမ္ပတိ ဗြဟ္မာမင်း၏ ရိုသေစွာ တောင်းပန်ခြင်းကို သည်းခံတော်မူပြီးလျှင် ငါသည် အဘယ်သူအား ရှေးဦးစွာ တရားဟောရအံ့နည်းဟု

* စုတုပပါတဉာဏ်။ စုတိ + ဥပပါတ + ဉာဏ် = သေခြင်း ပဋိသန္ဓေနေခြင်းကို သိသောဉာဏ်တော်။

† ဒသဗလဉာဏ်။ ၁-ဌာနာဌာန၊ ၂-ကမ္မာနိဝါပိကာ၊ ၃-သဗ္ဗတ္ထဂါမိနိပဋိပဒါ၊ ၄-အနေကဓာတု နာနာဓာတုလောက၊ ၅-နာနာမိမုတ္တိကတာ၊ ၆-ဣန္ဒြိယပရောပရိယတ္တိ၊ ၇-ဈာနဝိမောက္ခသမာဓိ သမာပတ္တိနံ သံကိလေသဝေါဒါန ဝုဋ္ဌာန၊ ၈-ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိ၊ ၉-စတုပပါတ၊ ၁၀-အာသဝက္ခယ ဟူသော ဤဆယ်ပါးတို့ကို ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိသော ဉာဏ်ဆယ်ပါးတည်း။ (အဓိပ္ပါယ် ကျယ်ဝန်း၏။ သရ၊ မျှ သိနှင့်ဦး။)

‡ စတုဝေသာရဇ္ဇဉာဏ်။ ၁-အနုရာယ်ဖြစ်သော တရားတို့ကို ဟောရာ၌၎င်း၊ ၂-ဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်ကြောင်းဖြစ်သော တရားတို့ကို ဟောရာ၌၎င်း၊ ၃-သစ္စာလေးပါး ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းကို ဟောရာ၌၎င်း၊ ၄-အာသဝေါတရားတို့၏ ကုန်ခြင်းကို ဟောရာ၌၎င်း၊ မကြောက်မရွံ့ ရဲဝံ့သော ဉာဏ်တော်လေးပါး အပေါင်းတည်း။

‡ ဗုဒ္ဓစက္ခု = ဣန္ဒြိယ ပရောပရိယတ္တိဉာဏ်နှင့် အာသယာနုဿယဉာဏ်တော် နှစ်ပါးတည်း။

ဆင်ခြင်ကြည့်ရှုတော် မှုသည်ရှိသော် အာဠာရရသေ့၊ ဥဒကရသေ့တို့ ကွယ်လွန်
 လေသည့်အဖြစ်ကို သိတော်မူသဖြင့် ပဉ္စဝဂ္ဂီ ရဟန်းတို့၏ ကျေးဇူးများသည့်
 အဖြစ်ကို အောက်မေ့တော်မူပြီးလျှင် နေရာမှထတော်မူ၍ ကာသိတိုင်း ဗာရာ
 ဏသီပြည်သို့ ကြွတော်မူသည်ရှိသော် ခရီးအကြား၌ ဥပက အမည်ရှိသော
 တက္ကတုန်းနှင့်တက္က တိုင်ပင်စကား နှုတ်ခွန်းဆက်ပြီး ကြွတော်မူခဲ့ရာ ဝါဆိုလ
 ပြည့်နေ့ ဣသိပတန မည်သော မိဂဒါဝုန်တော၌ ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့ နေရာအရပ်သို့
 ရောက်တော်မူလေ၏။ ထိုအခါ မလျှောက်ပတ်သော ခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုခြင်းဖြင့်
 ခေါ်ဝေါ် ပြောဆိုကြကုန်သော ထိုပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့ကို ဘုရားဖြစ်ကြောင်းကို
 သိစေတော်မူပြီးလျှင် အညာသိ ကောဏ္ဍည အမှူးရှိကုန်သော တဆယ့်ရှစ်ကုဋေ
 သော နတ်ဗြဟ္မာတို့အား တရားတည်းဟူသော အမြိုက်အရသာကို သောက်စေ
 တော်မူလျက် ဓမ္မစကြာတရားတော်ကို ဟောတော်မူသဖြင့် လည်စေအပ်သော
 မြတ်သော တရားတည်းဟူသော စက်ရတနာ ရှိတော်မူသည်ဖြစ်၍ လဆုတ်ပက္ခ
 ငါးရက်မြောက်သောနေ့ (ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ငါးရက်နေ့)၌ အလုံးစုံသော
 ထိုပဉ္စဝဂ္ဂီ ရဟန်းတို့ကို အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်စေတော်မူလေ၏။

ရှင်ယသအမှူးရှိသော ငါးကျိပ်ငါးယောက်နှင့် ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီညီနောင်
 သုံးကျိပ်တို့ အကြောင်း

ထိုနေ့၌ပင်လျှင် ယသ အမည်ရှိသော သတို့သား၏ ဥပနိဿယ အကြောင်း
 နှင့် ပြည့်စုံခြင်းကို မြင်သိတော်မူပြီး ဖြစ်ရကား ညဉ့်အတို၌ ငြီးငွေ့ခြင်း
 ကြောင့် အိမ်ကိုစွန့်၍ တောထွက်လာသော ထိုယသ သတို့သားကို မြင်တော်
 မူလေလျှင် ချစ်သား ယသ လာလော့ဟု ခေါ်တော်မူပြီး ထိုညဉ့်အတို၌
 သာလျှင် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်စေတော်မူ၍ တဖန်မိုးသောက်သောနေ့၌
 အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်စေတော်မူပြန်၏။ တပါးသော အခါ၌လည်း ထိုယသ
 သတို့သား၏ အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်ကုန်သော ငါးကျိပ် လေးယောက်သော
 သူတို့ကို ဟေိ ဘိက္ခု ရဟန်းအဖြစ်ဖြင့် ရဟန်းပြုတော်မူ၍ အရဟတ္တဖိုလ်သို့
 ရောက်စေတော်မူပြန်၏။ ဤသို့လျှင် လောက၌ ခြောက်ကျိပ် တပါးကုန်သော
 ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့သည် ထင်ရှားဖြစ်ကုန်ပြီးလျှင် ဝါကျွတ်သဖြင့် ပဝါရဏာ
 (တတိယအကြိမ်)

ပြုတော်မူပြီးသည်ရှိသော် ချစ်သားရဟန်းတို့ ဒေသစာရီ သွားကြကုန်သောဟု
 ခြောက်ကျိပ်သော ရဟန်းတို့ကို ထိုထိုသို့သော အရပ်မျက်နှာတို့သို့ စေလွှတ်
 တော်မူ၍ ကိုယ်တော်မြတ်သည် ဥရုဝေလတောသို့ ကြွတော်မူ၏။ ထိုသို့ကြွတော်
 မူသည်ရှိသော် ခရီးအကြား ကပ္ပဝါသိက တောအုပ်၌ သုံးကျိပ်သော ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီ
 မင်းသားတို့ကို ဆုံးမတော်မူလေ၏။ ထိုသုံးကျိပ်သော မင်းသားတို့တွင်
 ဂုဏ်အားဖြင့် အလုံးစုံတို့အောက် အငယ်ဆုံးဖြစ်သောသူကား သောတာပန်
 ဖြစ်၏။ ဂုဏ်အားဖြင့် အလုံးစုံထက် အမြတ်ဆုံးဖြစ်သောသူကား အနာဂါမ်
 ဖြစ်၏။ အလုံးစုံသော ထိုဘဒ္ဒဝဂ္ဂီမင်းသားတို့ကို ဟေိ ဘိက္ခု ရဟန်းအဖြစ်ဖြင့်
 ရဟန်းပြုစေ၍ အရပ်မျက်နှာတို့သို့ စေလွှတ်တော်မူလေ၏။

ရှင်တထောင်ချွတ်၍ ရာဇဂြိုဟ်သို့ ကြွဝင်တော်မူခြင်း

ကိုယ်တော်မြတ်သည်ကား ဥရုဝေလတောသို့ကြွတော်မူ၍ သုံးထောင်ငါးရာ
 သော တန်ခိုးပြာဋိဟာတို့ကို ပြုတော်မူသဖြင့် ဥရုဝေလကဿပ အစရှိကုန်သော
 တထောင်သော ရသေ့ အခြံအရံရှိကုန်သော ရသေ့ညီနောင် သုံးယောက်တို့ကို
 ဆုံးမတော်မူပြီးလျှင် ဟေိ ဘိက္ခု ရဟန်းအဖြစ်ဖြင့် ရဟန်းပြုစေတော်မူ၏။
 ထို့နောက် ဂယာသီသ ကျောက်ဖျာအပြင်၌ နေစေ၍ အာဒိတ္တပရိယာယသုတ္တန်
 ဒေသနာတော်ဖြင့် အရဟတ္တဖိုလ်၌တည်စေတော်မူပြီးလျှင် ထိုရဟန္တာတထောင်
 ဖြင့် ခြံရံလျက် ဗိမ္ဗိသာရမင်းအား ပေးခဲ့သော ပဋိညာဉ်ကို လွှတ်စေအံ့ဟု
 ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၏အနီး ထန်းတောဥယျာဉ်သို့ ကြွသွားတော်မူလေ၏။ ဘုရားရှင်
 သည် ကြွလာတော်မူသတတ် ဟူသော သတင်းစကားကို ကြား၍ တသိန်း
 နှစ်သောင်းသော ပုဏ္ဏားသူကြွယ်တို့နှင့် တကွ ရောက်လာသော ဗိမ္ဗိသာရ
 မင်းအား နူးညံ့သာယာစွာသော တရားစကားကို ဟောကြားတော်မူသည်
 ရှိသော် ဗိမ္ဗိသာရ မင်းသည် တသိန်း တသောင်းသော ပုဏ္ဏား သူကြွယ်တို့နှင့်
 တကွ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၍ တသောင်းသော ပုဏ္ဏား သူကြွယ်တို့သည်
 သရဏဂုံ၌ တည်ကြကုန်၏။ တဖန်မိုးသောက်သောနေ့၌ သိကြား နတ်မင်းသည်
 လုလင်၏ အသွင် အပြင်ကို ယူ၍ ချီးမွမ်းထောမနာအပ်သော ဂုဏ်ကျေးဇူး
 တို့ကို ကြည်နူးစဘွယ် သာယာစွာ ရှေ့တော်မူ ချီးကျူးလျက် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့
 ဝင်တော်မူ၍ ဗိမ္ဗိသာရမင်း၏ ရွှေနန်းတော်၌ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်းကိစ္စ ပြုပြီး

(တတိယအကြိမ်)

သော် ဝေဠုဝန်ကျောင်း အာရာမတော်ကို အလှူခံတော်မူ၍ ထိုဝေဠုဝန်
ကျောင်း အာရာမတော်၌သာလျှင် သီတင်းသုံး စံနေတော်မူသောအခါ မြတ်စွာ
ဘုရားထံသို့ အရှင်သာရိပုတြာ၊ အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်တို့သည် ရောက်လာ ဆည်းကပ်
ကြလေကုန်၏။

ဥပတိဿနှင့် ကောလိတတို့ အကြောင်း

ထိုစကား၌ ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား အစဉ်အတိုင်းဖြစ်သော စကားတည်း။
ဘုရားရှင် မပွင့်မီ ကာလကပင်လျှင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ မနီးမဝေးသော အရပ်၌
ဥပတိဿရွာ၊ ကောလိတရွာ ဟူ၍ နှစ်ခုသော ပုဏ္ဏားရွာတို့သည် ရှိကြကုန်၏။
ထိုရွာနှစ်ရွာတို့တွင် ဥပတိဿရွာ၌ ရူပသာရိ အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားမ၏ ဝမ်းဝယ်
ကိုယ်ဝန်တည်သော နေ၌ပင်လျှင် ကောလိတရွာ မောဂ္ဂလိ အမည်ရှိသော
ပုဏ္ဏားမ၏ ဝမ်း၌လည်း ကိုယ်ဝန်တည်သည် ဖြစ်၏။ ထိုနှစ်ဦးသော အမျိုးတို့
သည်လည်း ဆွေမျိုးခုနစ်ဆက်တိုင်တိုင် အစဉ်အဆက် မပျက်သော အဆွေ
ခင်ပွန်း ဖြစ်ကုန်သတတ်။ ထိုနှစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏားမတို့အားလည်း တနေ့
တည်း၌သာလျှင် ကိုယ်ဝန်အစောင့်အရှောက်ကို ပေးကြကုန်၏။ ထိုနှစ်ယောက်
သော ပုဏ္ဏားမတို့သည်လည်း ဆယ်လလွန်မြောက်သော် သားသူငယ်တို့ကို
ဖွားမြင်ကြကုန်၏။ အမည်မှည့်အံ့သော နေ၌ သာရိ အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားမ၏
သားအား ဥပတိဿရွာ၌ အကြီးဖြစ်သော အမျိုး၏ သားဖြစ်သောကြောင့်
ဥပတိဿ ဟူသော အမည်ကို မှည့်ကုန်၏။ မောဂ္ဂလိပုဏ္ဏားမ၏ သားအား
ကောလိတရွာ၌ အကြီးဖြစ်သော အမျိုး၏ သားဖြစ်သောကြောင့် ကောလိတ
ဟူသော အမည်ကို မှည့်ကြလေကုန်၏။

ထိုနှစ်ဦးကုန်သော အမျိုးသားတို့သည်လည်း ကြီးရင့်ခြင်းသို့ ရောက်၍
အလုံးစုံသော အတတ်တို့၌ တဘက်ကမ်းရောက် တတ်မြောက်ကြကုန်၏။
ဥပတိဿ လုလင်အား ကစားခြင်းငှါ မြစ်သို့၎င်း၊ ဥယျာဉ်သို့၎င်း သွားသော
အခါ ရွှေထမ်းစင် ငါးရာတို့သည် ခြံရံလိုက်ပါကြကုန်၏။ ကောလိတ လုလင်
အားလည်း အာဇာနည်မြင်း က၊ သော ရထား ငါးရာတို့သည် ခြံရံလိုက်ပါကြကုန်
ကုန်၏။ နှစ်ယောက်သော လုလင်တို့သည်လည်း ငါးရာငါးရာစီ လုလင် အခြံအရံ
ရှိကြကုန်၏။

(ဇာတိယအကြိမ်)

တောင်ထိပ်ပဲ့သဘင် ကြည့်ရှုခြင်း

ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ နှစ်စဉ်မပြတ် ပြုအပ်သော တောင်ထိပ်ပဲ့သဘင် မည်သည် ရှိလေ၏။ ထိုနှစ်ဦးသော လူလင်တို့အားလည်း ညောင်စောင်းကို တခုတည်းသော အရပ်၌သာ ဖွဲ့ကြ ခင်းကြကုန်၏။ နှစ်ယောက်သော လူလင် တို့သည် တပေါင်းတည်း အတူနေ၍ ပဲ့လမ်းသဘင်ကို ကြည့်ရှုကြကုန်သည် ရှိသော် ရယ်ရွှင်သင့်သောအရာ၌ ရယ်ရွှင်ကုန်၏။ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ဘွယ်သော အရာ၌ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ခြင်းကို ဖြစ်စေကြကုန်၏။ ဆုလာဘ်ပေးခြင်းငှါ သင့်သောအရာ၌ ဆုလာဘ်ပေးကမ်းကြကုန်၏။ ဤသို့သောနည်းဖြင့် တနေ့သ၌ ပဲ့သဘင်ကို ကြည့်ရှုကုန်သော ထိုသူတို့အား ဉာဏ်ရင့်သန်ခြင်းသို့ ရောက်သည့် အဖြစ်ကြောင့် ရှေးဖြစ်သော နေ့တို့၌ကဲ့သို့ ရယ်ရွှင်သင့်သော အရာ၌ ရယ်ရွှင် ခြင်းသည်၎င်း၊ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ဘွယ်သော အရာ၌ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း သည်၎င်း၊ ဆုလာဘ်ပေးသင့်သောအရာ၌ ဆုလာဘ်ပေးခြင်းသည်၎င်း မဖြစ် လေပြီ။ ထိုသို့ ပဲ့လမ်းသဘင် ကြည့်ရှုစဉ် နှစ်ယောက်သော သူတို့သည် ဤသို့ ကြံကြကုန်၏။ ဤပဲ့လမ်းသဘင်၌ ကြည့်ရှုဘွယ်ရာ တစုံတခုသော အခြင်းအရာ သည် အဘယ်မှာ ရှိသနည်း။ ဤအလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့သည် အနှစ်တရာသို့ မရောက်မီ မိမိ၏ အမည်ပညတ်မျှ မရှိသည်၏ အဖြစ်သို့ ရောက်ကြကုန်လတ္တံ့။ ငါတို့သည်ကား ဝဋ်မှထွက်မြောက်ရာ တခုသော တရားကို ရှာခြင်းငှါ သင့်၏ ဟူသော အာရုံကို ယူ၍ နေကြကုန်၏။ ထို့နောက်မှ ကောလိတသည် ဥပတိဿ ကို အဆွေ ဥပတိဿ သင်ကား အခါတပါး အခြားသော နေ့ရက်တို့၌ကဲ့သို့ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ မရှိ။ နှလုံးမသာခြင်း သဘောရှိသည် ဖြစ်၏။ သင်သည် အဘယ်အာရုံကို အမှတ်အသား ပြုနေသနည်းဟု မေးလတ်သော် အဆွေ ကောလိတ ထိုပဲ့သဘင်တို့ကို ကြည့်ရှုရာ၌ အနှစ်မရှိ။ ထိုပဲ့သဘင်ကို ကြည့်ရှုခြင်း သည် အကျိုးမရှိ။ မိမိ၏ ဝဋ်မှထွက်မြောက်ရာ တရားကို ရှာခြင်းငှါ သင့်သည်ဟု ကြံစည်အောက်မေ့လျက် နေပေသည်။ အသင်ကား အဘယ်ကြောင့် နှလုံး မသာခြင်း သဘောရှိသနည်းဟု မေးပြန်၏။ ထိုကောလိတသည်လည်း ဥပတိဿ

နှင့် တူစွာ ပြောဆိုသောအခါ ဥပတိဿသည် ကောလိတ၏ မိမိနှင့် အတူတကွ အလိုတူသည့် အဖြစ်ကို သိရ၍ နှစ်ယောက်သော ငါတို့အား ကောင်းသော အကြံကို ကြံမိ၏။ ဝဋ်မှ ထွက်မြောက်ရာ တရားကို ရှာလိုကုန်သော ငါတို့သည် တခုသော ရဟန်းအဖြစ်ကို ရခြင်းငှါသင့်၏။ ထို့ကြောင့် ဘယ်ဆရာ့အထံ၌ ရဟန်းပြုကြရကုန်အံ့နည်းဟု ဆိုလေ၏။

သိဉ္ဇည်းဆရာကြီးထံသို့ ရောက်ခြင်း

ထိုအခါ သိဉ္ဇည်းပရိဗိုဇ်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ များစွာသော ပရိဗိုဇ် ပရိသတ်နှင့်တကွ နေ၏။ * ဥပတိဿနှင့် ကောလိတတို့သည် ထိုသိဉ္ဇည်းပရိဗိုဇ် အထံ၌ ရဟန် ပြုကုန်အံ့ဟူ၍ ငါးရာသော လုလင်တို့ကို ထမ်းစင်တို့ကို၎င်း၊ ရထားတို့ကို၎င်း သင်တို့ယူသွားကြကုန်လော့ဟု လွှတ်လိုက်၍ ထိုနှစ်ဦးကုန် သော လုလင်တို့သည်လည်း တခုသောထမ်းစင် တခုသော ရထားတို့ဖြင့် သွား၍ သိဉ္ဇည်းပရိဗိုဇ် အထံ၌ ရဟန်းပြုကြလေကုန်၏။

ထိုဥပတိဿ, ကောလိတတို့ ရဟန်းပြုသော ကာလမှစ၍ သိဉ္ဇည်းပရိဗိုဇ်သည် အလွန်လျှင် များမြတ်သော လာဘ် ပူဇော် သက္ကာရ ရှိသည့် အဖြစ်သို့ ရောက် လေ၏။ ထိုပုဂံတိဿ, ကောလိတတို့သည် နှစ်ရက်, သုံးရက်ဖြင့် သာလျှင် သိဉ္ဇည်းပရိဗိုဇ်၏ အလုံးစုံသော အယူကို မှော့နှောက် ချောက်ချား၍ ဆရာ သင်တို့သိသော အယူဝါဒသည် ဤမျှသာ ရှိလေသလော၊ သို့တည်းမဟုတ် ထို့ထက်အလွန်ရှိသေးသလောဟု မေးကြကုန်သည်ရှိသော် ဤမျှသာလျှင် တည်း၊ သင်တို့သည် အလုံးစုံကို သိကြရလေကုန်ပြီဟု ပြန်ကြား ဖြေဆိုလေ၏။

အမြိုက်တရား ဟောပြတတ်သော ဆရာကို ရှာဖွေခြင်း

ထိုအခါ ဥပတိဿ, ကောလိတတို့သည် ဤသို့ ဖြစ်သည်ရှိသော် ဤဆရာ၏ အထံ၌ ကျင့်သုံးအပ်သော မြတ်သော အကျင့်သည် အကျိုးမရှိ၊ ငါတို့သည် ဝဋ်မှ ထွက်မြောက်ရာ တရားကို ရှာခြင်းငှါ ထွက်လာခဲ့ကုန်၏။ ထိုတရားကို ဤဆရာ၏ အထံ၌ ဖြစ်စေခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း၊ ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်းသည်

* ဥပတိဿဟူသည် အရှင်သာရိပုတြာန် ငယ်မည်ဖြစ်၏။
ကောလိတဟူသည် အရှင်မောဂ္ဂလာန်၏ ငယ်မည်ဖြစ်၏။

ကျယ်ဝန်းသည် သာလျှင်တည်း၊ ရွာ၊ နိဂုမ်း၊ မင်းနေပြည်တို့သို့ လှည့်လည် ကုန်သည်ရှိသော် မချွတ်လျှင် ဝဋ်မှထွက်မြောက်ရာ တရားကို ဟောတတ်သော တစုံတယောက်သော ဆရာကို ရကုန်အံ့ဟု ကြံကြကုန်၏။ ထိုအခါမှစ၍ အကြင် အကြင် အရပ်၌ ပညာရှိကုန်သော ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့သည် ရှိကုန်၏ဟူ၍ ဆိုကြ ကုန်၏။ ထိုထိုအရပ်သို့ သွား၍ ဆွေးနွေး မေးမြန်းကြကုန်၏။ ထိုဥပတိဿ၊ ကောလိတတို့ မေးမြန်းအပ်သော ပြဿနာကို တပါးကုန်သော ပညာရှိတို့သည် ဖြေဆိုခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်။ ထိုဥပတိဿ၊ ကောလိတတို့ကား ထိုပညာရှိတို့၏ ပြဿနာကို ဖြေဆိုနိုင်ကြကုန်၏။ ဤသို့လျှင် အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်းသို့ လှည့်လည်စုံစမ်း၍ ပြန်လည်ခဲ့ပြီးလျှင် မိမိတို့ နေရင်းအရပ်သို့သာလျှင် ပြန်လာ ၍ အဆွေ ကောလိတ ငါတို့နှစ်ယောက်တွင် ရှေးဦးစွာ သေခြင်းကင်းရာ အမြိုက် တရားကို ရသောသူသည် တယောက်အား *ပြန်ကြား ပြောဆိုစေသတည်းဟု ကတိကဝတ်ကို ပြုကြလေကုန်၏။

အရှင်အဿဇိမထေရ် နှင့် တွေ့၍ အမြိုက်တရားရခြင်း

ဤသို့လျှင် ဥပတိဿ၊ ကောလိတတို့သည် ကတိကဝတ်ကိုပြု၍ နေကြကုန် သည်ရှိသော် ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော စကားအစဉ်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ် ပြည်သို့ရောက်၍ ဝေဠုငန်ကျောင်းတော်ကို အလှူခံပြီးလျှင် ဝေဠုဝန်ကျောင်း တော်၌ နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ချစ်သား ရဟန်းတို့ များစွာသော လူတို့၏ အစီးအပွားအကျိုးငှါ ဒေသစာရီ လှည့်လည်ကြကုန်လော့ဟု ရတနာသုံးပါး တို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကိုပြုခြင်းငှါ ဘုရားရှင် စေလွှတ်အပ်ကုန်သော ခြောက်ကျိပ် တပါးသော ရဟန္တာတို့၏အတွင်းဝယ် ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့တွင် အပါအဝင် အရှင် အဿဇိမထေရ်သည် တဖန် ပြန်လည်ခဲ့၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ရောက်လာလေ၏။ ထိုအဿဇိမထေရ်သည် မိုးသောက်သော အခါ နံနက် စောစောကသာလျှင် သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူဆောင်၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်တွင်းသို့ ဆွမ်းအလှူငှါ ဝင်တော် မူလေ၏။ ထိုအခါ ဥပတိဿ ပရိပိုင်သည်သည်း နံနက်စောစောက သာလျှင် ဆွမ်းစားခြင်း ကိစ္စကို ပြုပြီး၍ ပရိပိုင်တို့၏နေရာ အာရပ်သို့သွားစဉ် အဿဇိ မထေရ်ကို မြင်၍ ငါကား ဤသို့သဘောရှိသော ရဟန်းမည်သည်ကို မမြင်ဘူး

* ပြန် ကြားပြောဆိုကြစတမ်း ဟူလို့။

သည်သာလျှင်တည်း၊ လောက၌ ရဟန္တာ၊ရဟန္တာဖြစ်ကြောင်း လမ်းကောင်းသို့ ရောက်ကုန်သော ရဟန်းတို့တွင် ဤရဟန်းသည် တပါး အပါအဝင် ဖြစ်ပေ လိမ့်မည်၊ ငါသည် ဤရဟန်းအထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ငါ့သျှင် သင်ကားအဘယ်သူကို ရည်မှန်း၍ ရဟန်းပြုသနည်း၊ သင်၏ဆရာကား အဘယ်သူနည်း၊ အဘယ်သူ၏ တရားကို နှစ်သက်သနည်းဟု မေးရမူကား ကောင်းလေစွဟု အကြံဖြစ်လေ၏။

ထိုအခါ ထိုဥပတိဿ ပရိဗိုဇ်အား ဤသို့ အကြံဖြစ်လေ၏။ ဤရဟန်းကို ပြဿနာမေးခြင်းငှါ အခါမဟုတ်သေးရှာတွင်းသို့ဝင်၍ ဆွမ်းအလို့ငှါလှည့်လည် သွားလာသေး၏။ သေချာတိတိ မသိသော ခရီးလမ်းကို ဖြောင့်တန်းစွာ သိရှိလို ကုန်သော သူတို့သည် နောက်မှ နောက်မှ အစဉ်တစိုက် လိုက်ဘိသကဲ့သို့ ငါသည် ဤရဟန်းသို့ နောက်မှ နောက်မှ အစဉ်အတိုင်း လိုက်ရမူကား ကောင်းလေစွဟု နှလုံးသွင်း၍ နောက်မှ နောက်မှ အစဉ်လိုက်လေ၏။ အဿဇီမထေရ်သည် ဆွမ်းခံ ပြီး၍ အမှတ်မရှိ အရပ်တပါးသို့သွား၍ ထိုင်ခြင်းငှါ အလို့ရှိသည့်အဖြစ်ကို ထိုဥပ တိဿသည် သိ၍ မိမိ၏ ပရိဗိုဇ်နေရာ အင်းပျဉ်ကိုခင်း၍ ပေးလေ၏။ ထိုဥပတိဿ သည် မထေရ်မြတ် ဆွမ်းစားပြီးသော အဆုံး၌လည်း မိမိကရားမှ ရေကိုယူ၍ ပေးလှူလေ၏။ ဤသို့ ဆရာ့ဝတ်ကိုပြု၍ ဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စ ပြီးပြီးသည်ရှိသော် မထေရ်နှင့် အတူတကွ သာယာချေငံစွာ စကားပြောဟောခြင်းကိုပြု၍ ငါ့သျှင် သင်၏ မျက်စိစသော ဣန္ဒြေတို့သည် စင်စစ် ကြည်လင်ကုန်၏။ ကိုယ်အဆင်းသည် ဖြူစင်၏။ ပြုံးပြုံးပြက်ရှိ၏။ သင်သည် အဘယ်သူကို ရည်မှန်း၍ ရဟန်းပြုသနည်း၊ သင့်ဆရာကား အဘယ်သူနည်း၊ သင်သည် အဘယ်သူ့ တရားကို နှစ်သက် သနည်းဟုမေးလေ၏။ အဿဇီမထေရ်သည်ဤပရိဗိုဇ်တို့မည်သည်ကား သာသနာ တော်၏ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်ကုန်၏။ ဤသူအား သာသနာတော်၏ နက်နဲ သိမ်မွေ့ သည့်အဖြစ်ကို ပြအံ့ဟု ကြံတော်မူ၍ မိမိ၏ သီတင်းငယ်အဖြစ်ကို ပြလိုသော ကြောင့် ငါ့သျှင် ငါသည်ကား သီတင်းငယ်တည်း၊ ရဟန်းပြု၍ မကြာမြင့်သေး၊ ယခုပင် သာသနာ့ဘောင်သို့ ရောက်လာ၏။ ငါသည် အကျယ်အားဖြင့် တရား ဟောခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သေးဟု ဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ပရိဗိုဇ်သည် အကျွန်ုပ်ကား

(တတိယအကြိမ်)

ဥပတိဿမည်သော သူပါတည်း၊ အရှင်ဘုရားသည် အစွမ်းသတ္တိ ရှိသည် အားလျော်စွာ နည်းများမဟူ ဟောတော်မူပါလော့၊ ထိုတရားစကားကို နည်းတရာ၊ နည်းတထောင်ဖြင့် ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းကား အကျွန်ုပ်၏ တာဝန် တည်းဟု ကြံစည်၍ ဤဂါထာကို ဆိုလေ၏။

အပ္ပံ ဝါ ဗဟံ ဝါ ဘာသဿ၊ အတ္ထညေဝ မေ ဗြူဟိ။
အတ္ထေနေဝ မေ အတ္ထော၊ ကိံ ကာဟသိ ဗျဉ္ဇနံ ဗဟံ။

အပ္ပံ ဝါ၊ နည်းသော တရားကိုသော်၎င်း။ ဗဟံ ဝါ၊ များသောတရားကို သော်၎င်း။ ဘာသဿ၊ ဟောတော်မူပါလော့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ အတ္ထညေဝ၊ အနက်ကိုသာလျှင်။ ဗြူဟိ၊ ဟောပါလော့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ အတ္ထေနေဝ၊ အနက်ဖြင့်သာလျှင်။ အတ္ထော၊ အလိုရှိပါ၏။ ဗဟံ၊ များစွာသော။ ဗျဉ္ဇနံ၊ သဒ္ဒါကို။ ကိံ ကာဟသိ၊ အဘယ်သို့ ပြုလတ္တံ့နည်း။

ဤသို့ ပရိဗိုဇ်ဆိုသည်ရှိသော် မထေရ်သည် “ယေ ဓမ္မာ ဟေတုပ္ပဘဝါ” အစရှိသော ဂါထာကို ဟောတော်မူလေ၏။ ပရိဗိုဇ်သည် ရှေ့နှစ်ပါးကိုသာလျှင် ကြားနာရ၍ နည်းတထောင်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေ၏။ နောက် နှစ်ပါးကို သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်သော ကာလ၌ ပြီးစေ၏။ ထိုဥပတိဿ ပရိဗိုဇ်သည် သောတာပန်ဖြစ်၍ အထက်မဂ်ဖိုလ် အထူး ကို မဖြစ်စေနိုင်သည်ရှိသော် ဤအထက် မဂ်ဖိုလ်အထူးကို မဖြစ်စေနိုင်သော အရာ၌ အကြောင်းရှိသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု မှတ်သား၍ အဿဇိမထေရ်ကို အရှင် ဘုရား အထက်မဂ်ဖိုလ် အလို့ငှါ တရားဟောခြင်းကို မပွားတိုးပါစေကုန်လင့်၊ ဤမျှသော တရားဟောခြင်းသည်သာလျှင် ဖြစ်ပါစေလော့၊ တပည့်တော်တို့ ဆရာ ဘုရားရှင်သည် အဘယ်အရပ်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူပါသနည်းဟု မေးလျှောက်လေ၏။

ထိုအခါ အဿဇိမထေရ်သည် ငါ့သျှင် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏ဟု မိန့်တော်မူလျှင် အရှင်ဘုရား ထိုသို့ဖြစ်မှ အရှင်ဘုရားတို့သည် ရှေ့မှ ကြံနှင့်တော်မူကြပါ၊ တပည့်တော်အား အဆွေခင်ပွန်းတယောက်ရှိပါသေး သည်၊ တပည့်တော်တို့မှာ ရှေးဦးစွာ အမြိုက်တရားကို သိသောသူသည် ပြန်ကြား

(ဇာတိယအကြိမ်)

ပြောဆို စေသတည်းဟု တပည့်တော်တို့ အချင်းချင်း ကတိကဝတ်ကို ပြု၍ ထားပါသည်။ တပည့်တော်တို့သည် ထိုသို့ ဝန်ခံခြင်းကို လွတ်စေ၍ အဆွေခင်ပွန်းကို ခေါ်ခဲ့ပြီးလျှင် အရှင်ဘုရားတို့ လာသော လမ်းခရီးဖြင့်သာ မြတ်စွာဘုရား အထံသို့ လိုက်လာကြပါအံ့ဟု * ငါးပါးသောတည်ခြင်းဖြင့် မထေရ်၏ခြေရင်း၌ ပျပ်ဝပ် ရှိခိုး၍ သုံးကြိမ် လကျော်ရစ် လှည့်သည်ကို ပြု၍ မထေရ်ကို လွတ်လိုက် ပြီးလျှင် ပရိဗိုဇ်တို့၏ အာရာမံသို့ ရှေးရှု သွားလေ၏။ ထိုအခါ ကောလိတ ပရိဗိုဇ်သည် အဝေးမှလာသော ထိုဥပတိဿ ပရိဗိုဇ်ကို မြင်လျှင် ယနေ့ ငါ့အဆွေခင်ပွန်း၏ မျက်နှာအဆင်းသည် တပါးသောနေ့ရက်တို့၌ကဲ့သို့ မဟုတ်။ ထိုဥပတိဿသည် အမြိုက်တရားကို မချွတ်ရခဲ့သည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု နှလုံးသွင်းလျက် အမြိုက်တရား ရခြင်းကို မေးလေ၏။ ထိုဥပတိဿသည်လည်း ကောလိတ အား ငါ့သျှင် အမြိုက်တရားကို ရသည်မှန်၏ဟု ဝန်ခံ၍ ထိုဂါထာကိုပင်လျှင် ဟောလေ၏။ ဂါထာအဆုံး၌ ကောလိတသည်လည်း သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်၍ အဆွေ ဥပတိဿ ငါတို့ဆရာ ဘုရားရှင်သည် အဘယ်အရပ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသနည်းဟု မေးလေ၏။ အဆွေ ကောလိတ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏ဟု ငါတို့ဆရာဖြစ်သော အဿဇိမထေရ်သည် မိန့်မှာတော်မူပေသည်ဟု ပြောလတ်သော် အဆွေဥပတိဿ ထိုသို့ဖြစ်မှု လာ သွားကြကုန်စို့၊ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ကြကုန်အံ့ဟု ဆို၏။

သိဉ္ဇည်း ဆရာကြီးသည် ဘုရားထံသို့ မလိုက်လို၍
ငြင်းဆန်ခြင်း

ဤအရှင်သာရိပုတြာမည်သည်ကား အခါခပ်သိမ်းပင် ဆရာသမားတို့အား ပူဇော်တတ်သည် သာလျှင်တည်း။ ထို့ကြောင့် အဆွေ ခင်ပွန်းဖြစ်သော ကောလိတကို အဆွေ ကောလိတ ငါတို့ရအပ်သော အမြိုက်တရားကို ငါတို့ဆရာ ဖြစ်သော သိဉ္ဇည်းဆရာကြီးအားလည်း ပြောကြားကြကုန်ဦးအံ့၊ ကျွတ်ထိုက်

* ဒူးနှစ်ဘက်, လက်ငါးနှစ်ဘက်, နဖူးဟူသော အင်္ဂါငါးပါးကို မြေ၌ ကြမ်း၌ တည်အောင် ထား၍ ဦးကျအောင် ချ၍ ရှိခိုးခြင်းသည် ငါးပါးသော တည်ခြင်းဖြင့် ရှိခိုးခြင်းမည်၏။
(ဓာဘိယအကြိမ်)

သည်ရှိသော် ထိုးထွင်း၍ သိပေလတ္တံ့၊ ထိုးထွင်း၍ မသိသည်ရှိသော် ငါတို့ကို ယုံကြည်၍ ဘုရားအထံသို့ သွားရောက်ပေလတ္တံ့၊ ဘုရားရှင်တို့၏ တရားဟော ခြင်းကို ကြားနာရသည်ရှိသော် မဂ်ဖိုလ်ကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းကို ပြုလတ္တံ့ဟု ဆို၏။ ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးလျှင် နှစ်ယောက်ကုန်သော ဥပတိဿ၊ ကောလိတတို့ သည်လည်း သိဉာဏ်ပရိဗိုဇ်အထံသို့ သွားကြလေကုန်၏။ သိဉာဏ်ပရိဗိုဇ်သည် ထိုဥပတိဿ၊ ကောလိတတို့ကို မြင်လျှင်မြင်ခြင်း ချစ်သားတို့ အသို့နည်း၊ သင်တို့ အား တစုံတယောက်သော အမြိုက်တရား ရောက်ကြောင်းလမ်းကို ဟောပြု တတ်သောသူကို ရခဲသလောဟုမေး၏ ထိုအခါ ဆရာ ရခဲပါပြီဟုပြောဆိုပြီးလျှင် လောက၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ထင်ရှားပွင့်တော်မူ၏။ လောက၌ တရားတော် သည် ထင်ရှားဖြစ်တော်မူ၏။ လောက၌သံဃာတော်သည် ထင်ရှားဖြစ်တော်မူ၏။ ဆရာတို့သည် အချည်းနှီးဖြစ်၍ အနှစ်မရှိသော အရာ၌ လှည့်လည်၍ နေကြကုန် ၏။ ထို့ကြောင့် ကြွလာပါ။ ဘုရားအထံသို့ သွားကြကုန်အံ့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် သင်တို့သည် သွားကြလေကုန်၊ ငါသည်ကား သွားခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ဟု ဆိုသဖြင့် အဘယ်ကြောင့် မတတ်နိုင်သနည်းဟု မေးသည်ရှိသော် သိဉာဏ်ဆရာက ငါကား လူများအပေါင်း၏ ဆရာကြီး တဆူဖြစ်၍ လှည့်လည်နေပြီးမှ အတွင်းတပည့် ဖြစ်၍ နေခြင်းသည် အိုးစရည်းကြီးသည် ရေလောင်းအိုးငယ် အဖြစ်သို့ ရောက် ခြင်းကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ငါသည် အန္တောဝါသိက တပည့်အဖြစ်ဖြင့် နေခြင်းငှါ မတတ် နိုင်ဟု ဆိုပြန်သဖြင့် ဆရာ ဤသို့ မပြုပါလင့်ဟု တောင်းပန်ကြသော်လည်း ချစ်သားတို့ ရှိစေတော့၊ သင်တို့သည် သွားကြလေကုန်၊ ငါကား သွားခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ဆရာ လောက၌ ဘုရားရှင်ပွင့်တော်မူသောအခါမှစ၍ လူအပေါင်း သည် ပန်းနံ့သာ စသည်ကို လက်စွဲကာ သွား၍ ထိုဘုရားရှင်ကိုသာလျှင် ပူဇော် ကြကုန်လတ္တံ့၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း ထိုဘုရားရှိရာသို့သာ သွားကြကုန် လတ္တံ့၊ အရှင်ဆရာတို့သည် အဘယ်သို့ ပြုကုန်အံ့နည်းဟု မေးသည်ရှိသော် ချစ်သားတို့ ဤလောက၌ ပညာနဲ့သော သူတို့သည် များကုန်သလော၊ သို့ဘည်း မဟုတ် ပညာရှိသော သူတို့သည် များကုန်သလောဟု မေးသဖြင့် ဆရာ ပညာနဲ့သော သူတို့သာ များကုန်၏။ ပညာရှိသောသူတို့ကား အနည်းငယ်

(တတိယအကြိမ်)

တခါတရံသာ ဖြစ်ကုန်၏ဟု ပြောသည်ရှိသော် ချစ်သားတို့ ထိုသို့ဖြစ်မှု ပညာ ရှိသော သူတို့သည် ရဟန်းဂေါတမအထံသို့ သွားကုန်လတ္တံ့၊ ပညာနဲ့သော သူတို့သည် ငါတို့အထံသို့ လာကုန်လတ္တံ့၊ သင်တို့သည် သွားကြလေကုန်၊ ငါသည် သွားခြင်းငှါ တေတ်နိုင်ဟု ဆိုပြန်သဖြင့် ထိုသို့ ဖြစ်ဘိမ္မကား ဆရာ အရှင်တို့သည် သိသာထင်ရှားကြကုန်လတ္တံ့ဟု ဆို၍ ဖဲသွားကြလေကုန်၏။

ဥပတိဿ ကောလိတတို့ ဘုရားထံရောက်၍ ဧဟိဘိက္ခု ရဟန်းဖြစ်ကြခြင်း

ထိုဥပတိဿ,ကောလိတတို့ သွားကြကုန်သည်ရှိသော် သိဇ္ဇည်းပရိဗိုဇ်၏ ပရိ သတ်တို့သည် ဖရိုဖရဲပျက်စီးကြကုန်၏။ထိုခဏ၌ ပရိဗိုဇ်အာရာမသည် အချည်းနှီး ဖြစ်လေ၏။ ထိုသိဇ္ဇည်းဆရာသည် အချည်းနှီးသော ကျောင်းအာရာမကို မြင်လျှင် မရွှင်လဲလူ ဗျာပါထူ၍ ပူသောသွေးကို အန်လေသတည်း။ထိုဥပတိဿ, ကောလိတတို့နှင့် အတူတကွ သွားကြကုန်သော ငါးရာသော ပရိဗိုဇ်တို့တွင် နှစ်ရာ့ငါးဆယ်သော သူတို့သည် သိဇ္ဇည်းဆရာ၏ အထံသို့ ပြန်လည်နေရစ်ကြ ကုန်၏။ ထိုနှစ်ရာ့ငါးဆယ်တို့ သွားကုန်သည်ရှိသော် ဥပတိဿ, ကောလိတ တို့သည် မိမိတို့၏ အန္တေဝါသိကဖြစ်သော နှစ်ရာ့ငါးဆယ်သော ပရိဗိုဇ်တို့နှင့် ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်သို့ သွားကြလေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိသတ် လေးပါး အလယ်၌ နေတော်မူလျက် တရားဟောတော်မူစဉ် အဝေးမှလာကုန် သော ထိုဥပတိဿ,ကောလိတတို့ကို မြင်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို ခေါ်တော်မူပြီး လျှင် ချစ်သားရဟန်းတို့ ကောလိတ,ဥပတိဿ ဟူကုန်သော ဤအဆွေခင်ပွန်း နှစ်ယောက်တို့သည် လာကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် ငါဘုရား၏ ကောင်းမြတ်သော အဂ္ဂသာဝက အစုံသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု မိန့်တော်မူနှင့်လေ၏။ ထိုဥပတိဿ, ကောလိတတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုး၍ တင့်အပ်လျှောက်ပတ်သော အရပ်၌ နေကြကုန်၏။ နေပြီး၍လည်း ထိုအဆွေခင်ပွန်း နှစ်ယောက်တို့သည် မြတ်စွာ ဘုရားကို ဘုန်းတော်အလွန် ကြီးမြတ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော် တို့သည် ဘုရားရှင်အထံတော်၌ ရှင်ရဟန်းအဖြစ်ကို ရလိုကြပါကုန်၏ဟု လျှောက် ကြားကြကုန်သည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသည် “ထေ ဘိက္ခဝေါ” ဘိက္ခဝေါ။

(တတိယအကြိမ်)

ချစ်သား ရဟန်းတို့။ တုမေ၊ သင်တို့သည်။ ထေ၊ လာကြကုန်လော့ဟု ခေါ်တော်မူ၍ “သွာက္ခာတော ဓမ္မော စရထ ဗြဟ္မစရိယံ သမ္မာ ဒုက္ခဿ အန္တကိရိယာယ” ဓမ္မော၊ တရားတော်ကို။ သွာက္ခာတော၊ ကောင်းစွာဟော အပ်ပြီ။ သမ္မာ၊ ကောင်းစွာ။ ဒုက္ခဿ၊ ဆင်းရဲအပေါင်း၏။ အန္တကိရိယာယ၊ အဆုံးကိုပြုခြင်းငှါ။ ဗြဟ္မစရိယံ၊ မြတ်သောအကျင့်ကို။ စရထ၊ ကျင့်ကြကုန် လော့။ ဤသို့ မိန့်ဆိုတော်မူသော စကား၏အခြားမဲ့၌ အလုံးစုံသော သူတို့သည် တန်ခိုးဖြင့်ပြီးသော သပိတ်သင်္ကန်းကို ဆောင်ကုန်လျက် အဝါခြောက်ဆယ် ရှိသော မထေရ်ကြီးတို့ကဲ့သို့ ဖြစ်လေကုန်၏။

အဂ္ဂသာဝက အရာထူးပေးသဖြင့် ကဲ့ရဲ့ခံရခြင်း

ထို့နောက် ဥပတိဿ၊ ကောလိတတို့၏ တပည့် ပရိသတ်အား စရိုက် အလေ့အကျင့်၏ အစွမ်းဖြင့် ဘုရားရှင်သည် တရားဒေသနာကို ကောင်းစွာ ဆင့်ပွား ဟောကြားတော်မူ၏။ နှစ်ပါးသော အဂ္ဂသာဝကတို့ကို ချန်ထား၍ ကြွင်းသော ပရိပိုင်တို့သည် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကြကုန်၏။ အဂ္ဂသာဝက တို့မှာမူကား အထက်မဂ်သုံးပါး ကိစ္စသည် အပြီးအဆုံးသို့မရောက်လေ၊ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူကား သာဝကပါရမီဉာဏ်၏ ကျယ်ဝန်းသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် တည်း။ (ဥပတိဿကား သာရိပုဏ္ဏေးမ၏ သားဖြစ်ခြင်းကြောင့် သာရိပုတြာ၊ ကောလိတကား မောဂ္ဂလိပုဏ္ဏေးမ၏ သားဖြစ်ခြင်းကြောင့် မောဂ္ဂလာန်ဟု အမည်တွင်လေ၏။) ထို့နောက် အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် ရဟန်းပြုသော နေ့မှ စ၍ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ မဂဓတိုင်း ကလ္လဝါဠမည်သော ရွာကို အမှီပြု၍ နေတော်မူစဉ် ငိုက်မျဉ်းခြင်း ထိနု၊ မိဒ္ဒ သက်ဝင်သည်ရှိသော် ဘုရားရှင်သည် ထိတ်လန့်စေလျက် ငိုက်မျဉ်းခြင်း ထိနု၊မိဒ္ဒကို ပယ်ဖျောက်၍ ဘုရားရှင်ပေးအပ် သော ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်းကို နာကြားလျက်သာလျှင် အထက်မဂ်သုံးပါး ကိစ္စကို ပြီးစေ၍ သာဝကပါရမီဉာဏ်၏ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်တော်မူ မှလေ၏။ အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်သည်လည်း ရဟန်းပြုသော နေ့မှစ၍ လခွဲလွန်သော် ဘုရားရှင်နှင့်တကွ ထိုရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကိုသာလျှင် အမှီပြု၍ သူကရခတမည်သော ဝက်တူးလိုက်၌ နေတော်မူလျက် မိမိတူဖြစ်သော ဒီဃနခပရိပိုင်အား ဝေဒနာ

ပရိဂ္ဂဟဏသုတ္တန်ကို ဟောတော်မူသည်ရှိသော် သုတ်ကို အစဉ်လျှောက်သဖြင့် ဉာဏ်ကို စေလွှတ်၍ သူတပါးအလို့ငှါ ခူးအပ်သောထမင်းကို သုံးဆောင်သော သူကဲ့သို့ သာဝကပါရမီဉာဏ်၏ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်တော်မူလေ၏။

အရှင်သာရိပုတြာသည် ပညာကြီးတော်မူသည် မဟုတ်လော၊ထိုသို့ ပညာကြီးပါလျက် အဘယ့်ကြောင့် အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန်ထက် ကြာမြင့်စွာမှ သာဝကပါရမီဉာဏ်သို့ ရောက်လေဘိသနည်းဟု ဆိုငြားအံ့၊ များစွာသော ပရိကံ (အသိုင်း အဝိုင်း အခြေပြု) ရှိသည့် အဖြစ်ကြောင့်တည်း၊ ထင်စွာဆိုဦးအံ့၊ ဆင်းရဲသောသူတို့သည် တစုံတခုသော အရပ်သို့ သွားလိုသည်ရှိသော် လျင်စွာ ထွက်သွား နိုင်ကြကုန်၏။ မင်းတို့မှာမူကား ဆင်ယာဉ်၊ မြင်းယာဉ်၊ ကကြီး တန်ဆာ၊ ဗိုလ်ပါစစ်သည် အစရှိသည်တို့ဖြင့် များစွာသော အဆောက်အဦကို ရခြင်းငှါ သင့်သည်ဖြစ်၍ ထိုအလုံးစုံကို ပြင်ဆင်စုရုံးရသောကြောင့် ဖြည်းဖြည်းလေးလေး ကြာမြင့်မှ ထွက်ရသကဲ့သို့ ထို့အတူ ဤဥပမာ ပြည့်စုံခြင်းကို သိအပ်၏။

ထိုနေ့၌ပင်လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူလျက် သာဝကအစည်းအဝေးကိုပြု၍ နှစ်ဦးသော မထေရ်တို့အား အဂ္ဂသာဝက အရာကိုပေး၍ ပါတိမောက်ကို ပြတော်မူ၏။ (အဆုံးအမတရား ဟောတော်မူ၏) ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကား မျက်နှာကြည့်၍ ဆွမ်းပေးသည်။ (မျက်နှာကြီးရာ ဟင်းဖတ်ပါသည်) အဂ္ဂသာဝက အရာကို ပေးလိုပါမူကား ရှေးဦးစွာ ရဟန်းဖြစ်သော ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့အား ပေးခြင်းငှါ သင့်၏။ ဤပဉ္စဝဂ္ဂီတို့ကို မကြည့်သည်ရှိသော် ယသ မထေရ်လျှင် အမှူးအကြီး ဖြစ်ကုန်သော ငါးကျိပ်ငါးပါးကုန်သော ရဟန်းတို့အား ပေးခြင်းငှါ သင့်၏။ ဤ ရဟန်းတို့ကို မကြည့်ပြန်သည်ရှိသော် သုံးကျိပ်သော ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီတို့အား ပေးခြင်းငှါ သင့်၏။ ဤရဟန်းတို့ကို မကြည့်ပြန်သည်ရှိသော် ဥရုဝေလ ကဿပ အစရှိကုန်သော ညီနောင် သုံးယောက်တို့အား ပေးခြင်းငှါ သင့်၏။ ဤမျှလောက်သော မဟာထေရ်ကြီးတို့ကို ပစ်ပယ်လှုပ်ထား၍ အလုံးစုံသော ရဟန်းတို့၏ နောက်မှ လာ၍ ရဟန်း ပြုကုန်သော အရှင်သာရိပုတြာ၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့အား (ဓာတိယအကြိမ်)

အဂ္ဂသာဝကအရာကို ပေးခြင်းဖြင့် မျက်နှာကြည့်၍ ပေးသည်ကား မသင့်လေစွ
 တကားဟု ကဲ့ရဲ့စကား ဆိုကြလေကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည်
 ချစ်သား ရဟန်းတို့ အဘယ်စကားကို ပြောဆိုကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်
 မူခြင်းကြောင့် ဤမည်သော စကားပါတည်းဟု နားတော်လျှောက်သည်
 ရှိသော် ချစ်သားရဟန်းတို့ ငါဘုရားကား မျက်နှာကြည့်၍ ထမင်းပေးသည်
 မဟုတ်၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့အား မိမိ မိမိ၏ တောင့်တတိုင်း တောင့်တတိုင်းကိုသာ
 လျှင် ပေး၏။ ထိုစကားသင့်စွာ အညာသိကောဏ္ဍည မထေရ်သည် တကြိမ်
 စိုက်ပျိုးရာ ကောက်အတွင်း၌ ကိုးကြိမ်တိုင်တိုင် ကောက်ဦးအလှူကို ပေးလှူ
 သည်ရှိသော် အဂ္ဂသာဝက ရာထူးကို တောင့်တ၍ ပေးလှူသည် မဟုတ်၊
 မြတ်သော တရားဟူသော အရဟတ္တဖိုလ်ကို အလုံးစုံသောသူတို့၏ ရှေးဦးစွာ
 ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းငှါ တောင့်တ၍ ပေးလှူခဲ့လေသည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် ရှင်ပင်ဘုရား အဘယ်အခါ၌ လှူဘူးပါသနည်း
 ဟု ရဟန်းတို့က မေးလျှောက်သည်ဖြစ်၍ ချစ်သားရဟန်းတို့ သင်တို့သည် နာလို
 ကြကုန်သလောဟု မေးတော်မူ၏။ နာလိုပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်ကြကုန်သည်
 ရှိသော် အတိတ်အကြောင်းကို ဆောင်ပြတော်မူလေ၏။

အညာသိကောဏ္ဍညမထေရ်၏ ရှေးအတိတ်ဝတ္ထု

ချစ်သား ရဟန်းတို့ ဤဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာမှ နောက်ဆုတ်ပြန်၍ ရေတွက်သည်
 ရှိသော် ကိုးဆယ့်တကမ္ဘာထက်၌ ဝိပဿီအမည်ရှိသော ဘုရားရှင်သည် လောက၌
 ထင်ရှားစွာ ပွင့်တော်မူလေ၏။ ထိုအခါ၌ မဟာကာလ၊ စူဠကာလဟူ၍ သူကြွယ်
 ညီနောင် နှစ်ယောက်တို့သည် ကျယ် နိုးသော သလေးစပါးခင်းကို စိုက်ပျိုး
 စေကြလေကုန်၏။ ထိုအခါ တနေ့သ၌ စူဠကာလသည် သလေးစပါးစိုက်ရာ
 လယ်သို့ သွား၍ တခုသော သလေးစပါးဖုံးကို ခွါ၍ စားအပ်သည်ရှိသော်
 အလွန်ချိုမြိန်သော အရသာရှိရကား ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာအား
 သလေးစပါးဖုံး အလှူကို လှူလိုသည်ဖြစ်၍ အစ်ကိုကြီး မဟာကာလ ထံသို့
 ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် နောင်တော် သလေးစပါးဖုံးကို ခွါ၍ ဘုရားရှင်တို့အား
 လျှောက်ပတ်သည်ကို ပြုလျက် ချက်ပြုတ်စေ၍ ပေးလှူကြကုန်အံ့ဟု ဆို၏။
 ညီငယ် စူဠကာလ အသို့ဆိုဘိသနည်း၊ သလေးဖုံးကိုခွါ၍ လှူခြင်းမည်သည်ကား

(ဇာတိယအကြိမ်)

ရှေးလွန်လေပြီးသော အခါ၌လည်း မဖြစ်စဘူး၊ နောင်အနာဂတ်ကာလ၌လည်း ဖြစ်မည်မဟုတ်၊ ကောက်ပင်ကို မဖျက်ဆီးပါလင့်ဟု ဆိုသော်လည်း ထိုစဉ်ကာလ သူကြွယ်သည် အဖန်တလဲလဲ တောင်းပန်သည်သာတည်း၊ ထိုသို့ တောင်းပန် သော အခါ၌ ထိုစဉ်ကာလကို နောင်တော် မဟာကာလက ထိုသို့ လှူလို မှုကား သလေးစပါးခင်းကို နှစ်ဘို့ နှစ်စု ခွဲဝေ၍ ငါ့အစုကို မသုံးသပ်မူ၍ ကိုယ့်အတွက်ကျ အစု၌ အလိုရှိရာ ပြုလေလော့ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုစဉ်ကာလလည်း ကောင်းပြီဟု ဆို၍ လယ်ကို ခွဲဝေ၍ လူအများတို့ကို ဝိုင်းဝန်းကူညီ ပြုလုပ်ရန် လက်မှုကို တောင်းပန်၍ သလေးဖုံးကို ခွါပြီးလျှင် ရေမပါသော နို့ရည်ဖြင့် ချက်ပြုတ်စေ၍ ထောပတ်၊ ပျား၊ တင်လဲ၊ သကာ စသည်တို့ဖြင့် ဖျော်စေသဖြင့် ဘုရားအဖူးရှိသော ရဟန်းသံဃာအား အလှူကို ပေးလှူပြီးသည်ရှိသော် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသည်၏အဆုံး၌ မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်၏ ဤသလေးဖုံး ကောက်ဦးအလှူသည် အလုံးစုံသော သူတို့၏ ရှေးဦးစွာ မြတ်သောတရားကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းအကျိုးငှါ ဖြစ်ပါစေသတည်းဟု ဆုတောင်းလေ၏။ ဘုရားရှင် သည် သင်ဒါယကာ တောင်းသည့်ဆုအတိုင်း ပြည့်စုံသည် ဖြစ်စေလော့ဟု သလေးဖုံးဆွမ်း အနုမောဒနာ ပြုတော်မူလေ၏။

ထိုစဉ်ကာလသည် လယ်သို့သွား၍ ကြည့်သည်ရှိသော် လယ်အလုံးသည် အချက်တို့ဖြင့် ဖွဲ့ကုန်ဘိသကဲ့သို့ သလေးစပါးနှင့်တို့ဖြင့် ကောင်းစွာ ဖုံးလွှမ်းသည် ကိုမြင်၍ ငါးပါးအပြားရှိသော ပီတိကို ရသဖြင့် ငါ့အား အရတော်ပေစွ တကားဟု ကြံ၍ စပါးနှင့်ထွက်စအခါ၌ မှုဆန်းဦးအလှူမည်သည်ကို လှူ၏။ ရွာသူ ရွာသားအပေါင်းတို့နှင့် အတူတကွ သလေးစပါးနှင့်ဦးမည်သည်ကိုလှူ၏။ ထို့အတူ စပါးရိတ်သောအခါ၌ ရိတ်ဦးအလှူကို၎င်း၊ လက်ဆုပ်ပြုသောအခါ လက်ဆုပ်ဦး အလှူကို၎င်း၊ ကောက်လှိုင်းစည်းသောအခါ ကောက်လှိုင်းဦး အလှူကို၎င်း၊ တံလင်းသို့ ချသောအခါ တံလင်းဦးအလှူကို၎င်း၊ နယ်သောအခါ နယ်ဦးအလှူ ကို၎င်း၊ စပါးခြင်သောအခါ ခြင်ဦးအလှူကို၎င်း၊ ကျီသို့သွင်းသောအခါ ကျီဦး အလှူကို၎င်း ပေးလှူ၏။ ဤသို့ တကြိမ်စိုက်ပျိုးရာ ကောက်အတွင်း၌ ကိုးကြိမ် (တတိယအကြိမ်)

တိုင်တိုင် အဦးဖြစ်သောအလှူကို ပေးလှူလေ၏။ ထိုစဉ်ကလအား လှူတိုင်း လှူတိုင်းသော အကြိမ်တို့၌ ယူရာယူရာ အရပ်သည် ယုတ်လျော့သည်မရှိ ပြည့်မြဲ ပြည့်လေ၏။ ကောက်ပင်သည် ခါတိုင်းထက်ပင် အလွန်ဖြစ်သော အသီးအနှံနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ထိုစကားမှန်၏။ ဤတရားမည်သည် မိမိကို စောင့်ရှောက်သောသူကို တဖန်တုံ့ပြန်၍ စောင့်ရှောက်တတ်၏။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်သည် ဤဂါထာကို ဟောတော်မူလေ၏။

ဓမ္မော ဟဝေ ရက္ခတိ ဓမ္မစာရီ၊
ဓမ္မော သုစိဏ္ဏော သုခမာဝဟတိ။
သောနိသံသော ဓမ္မေ သုစိဏ္ဏော၊
န ဒုဂ္ဂတိံ ဂစ္ဆတိ ဓမ္မစာရီ။

ဟဝေ၊ စင်စစ်အားဖြင့်။ ဓမ္မော၊ တရားသည်။ ဓမ္မစာရီ၊ တရားကို ကျင့်သောသူကို။ ရက္ခတိ၊ စောင့်၏။ သုစိဏ္ဏော၊ ကောင်းစွာကျင့်အပ်သော။ ဓမ္မော၊ တရားသည်။ သုခံ၊ ချမ်းသာသုံးပါးကို။ အာဝဟတိ၊ ရွက်ဆောင် တတ်၏။ သေ-ဇေသော၊ ဤသဘောသည်ကား။ ဓမ္မေ၊ တရားကို။ သုစိဏ္ဏော၊ ကောင်းစွာ ကျင့်ရာ၌။ အာနိသံသော၊ အကျိုးတည်း။ ဓမ္မစာရီ၊ တရားကို ကျင့်သောသူသည်။ ဒုဂ္ဂတိံ၊ အပါယ်လေးပါးသို့။ န ဂစ္ဆတိ၊ မလားရလေ။

ဤသို့လျှင် အညာသိကောဏ္ဍညသည် ဝိပဿီ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက် တော်အခါ၌ မြတ်သော တရားကို လက်ဦးစွာ ထိုးထွင်း၍ သိခြင်း အကျိုးငှါ တောင့်တလျက် ကိုးကြိမ်တိုင်တိုင် အလှူဦးကို ပေးလှူ၏။ ဤဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာမှ ကမ္ဘာတသိန်းထက်၌ ဟံသာဝတီပြည် ပဒုမုတ္တရဘုရား လက်ထက်တော် အခါ၌လည်း ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး အလှူကြီးကိုပေး၍ ထိုဘုရားရှင်၏ ခြေတော် ရင်း၌ တုပ်ဝပ်၍ မြတ်သောတရားကို လက်ဦးစွာ ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းအကျိုးငှါ သာလျှင် ဆုတောင်းခဲ့လေ၏။ ဤသို့လျှင် အညာသိကောဏ္ဍည ရဟန်းအား တောင့်တတိုင်းသာလျှင် ပေးပါ၏။ မျက်နှာကြည့်၍ ပေးသည်မဟုတ်ဟုမိန့်တော် မူလေ၏။

(ဓာတိယဓာကြိမ်)

ယသ အမှူးရှိသော ရဟန်း ငါးကျိပ် ငါးပါးတို့၏
ရှေးအတိတ်ဝတ္ထု

ဘုန်းတော် ကြီးမြတ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ယသ သတို့သား အမှူး ရှိသော ငါးကျိပ် ငါးယောက်သော ရဟန်းတို့ကား အဘယ် ကောင်းမှုကံကို ပြုခဲ့ဘူးပါကုန်သနည်းဟု မေးလျှောက် ကြကုန်သည်ရှိသော် ဤသို့ အတိတ် အကြောင်းကို ဆောင်ပြတော်မူလေ၏။

ဤယသ အမှူးရှိသော ငါးကျိပ် ငါးယောက်သော သူတို့သည်လည်း ဘုရား တဆူထံ၌ အရဟတ္တဖိုလ်ကို တောင့်တကုန်လျက် များစွာသော ကောင်းမှုကံကို ပြုခဲ့ကြပြီးလျှင် နောက်အဘ၌ ဘုရားမပွင့်မီ အကျွမ်းတဝင် ချစ်ခင်သော အဆွေခင်ပွန်းတို့ ဖြစ်ကြ၍ အပေါင်းအစု ဖွဲ့သဖြင့် ညီညီညွတ်ညွတ် ကောင်းမှု ပြုကြ ကုန်သည်ရှိသော် ကိုးကွယ်ရာမရှိ အထီးကျန် သေလေသော သူတို့၏ အလောင်းကောင်တို့ကို သုတ်သင် ကြကုန်လျက် (ဖုတ်ကြည်း သင်္ဂြိုဟ်ကြ ကုန်လျက်) သွားလာ လှည့်ပတ်ကြလေကုန်၏။

တနေ့သ၌ ကိုယ်ဝန်နှင့်တကွ သေလေသော မိန်းမအလောင်းကို မြင်၍ သင်္ဂြိုဟ်ကုန်အံ့ဟု သုသာန်သို့ ဆောင်ယူကြကုန်၏။ ထိုငါးကျိပ် ငါးယောက်သော သူတို့တွင် ငါးယောက်သောသူတို့ကို သင်တို့သည် ထိုမိန်းမအလောင်းကောင်ကို သင်္ဂြိုဟ်၍ ချစ်ကြကုန်လေ့ဟု မှားထားခဲ့၍ ကြွင်းငါးကျိပ်သောသူတို့သည်ရှာတွင်း သို့ ဝင်ကြလေကုန်၏။ ယသ အလောင်း သတို့သားသည် ထိုမိန်းမသေကောင်ကို ကြည့်၍ တံစူးဝါးတို့ဖြင့် ထိုးဆွ လှန်လှော့၍ မီးရှို့ သင်္ဂြိုဟ်သည်ရှိသော် တင့်တယ်ခြင်း မရှိဟူသော အသုဘ သညာကို ရလေ၏။ မိမိ အသုဘ သညာ ရပြီးသော် ကြွင်းလေးယောက်သော သူတို့အားလည်း အချင်းတို့ ထိုထို ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်၌ ပျက်စီးသော အရေရှိသော နွားပြောက် နွားကျား သဘွယ် မစင်ကြယ်သဖြင့် ရွံ့ဘွယ်ညှီလှောင်း မကောင်းသော အနံ့ရှိသည် ဖြစ်၍ စက်ဆုပ်စရာ ဖြစ်သော ဤမိန်းမ အလောင်းကောင်ကို ရှုကြပါကုန် လေ့ဟု ဆို၍ ပြ၏။ ထိုလေးယောက်သော သူတို့သည်လည်း ကိုယ်ဝန်နှင့် တကွသော ထိုမိန်းမ အလောင်းကောင်၌ အသုဘ သညာကို ရကြလေကုန်၏။ ထိုသူ ငါးယောက်လုံးတို့သည် ရှာသို့သွား၍ ကြွင်းသော အဆွေခင်ပွန်းတို့အား

(ဇာတိယအကြိမ်)

လည်း ပြောပြကြကုန်၏။ ယသ အလောင်းဖြစ်သော သတ္တိသား လုလင်သည် ကား အိမ်သို့ သွား၍ မိဘတို့အား၎င်း၊ မယားအား၎င်း ပြောပြလေ၏။ ထိုမိဘ၊ မယားတို့သည်လည်း အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပွားကြလေကုန်၏။ ဤကား ထိုယသ အမှူးရှိသော ငါးကျိပ် ငါးပါးသော ရဟန်းတို့အား ရှေးကောင်းမှု ကံတည်း။ ဤ ရှေးကံကြောင့်သာလျှင် ယသ သတ္တိသားအား မိန်းမဆောင် အခန်း၌ သုသာန်ဟူသော အမှတ်သညာ ဖြစ်ခဲ့လေ၏။ ထိုသို့ သဘောရှိသော အားကြီးသော ဥပနိဿယ အကြောင်း၏ ပြည့်စုံခြင်းကြောင့် အလုံးစုံသော သူတို့အားလည်း မဂ်ဖိုလ်တရားထူး ရခြင်းသည် ပြီးမြောက်လေ၏။ ဤသို့လျှင် ဤသူတို့သည်လည်း မိမိတို့ တောင့်တတိုင်းသာ ရကြလေကုန်၏။ ငါဘုရား သည် မျက်နှာကြည့်၍ ပေးသည်မဟုတ်ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။

ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီမင်းသား သုံးကျိပ်တို့၏ ရှေးအတိတ်ဝတ္ထု

ဘုန်းတော် ကြီးမြတ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီ အဆွေခင်ပွန်း ညီနောင် သုံးကျိပ်တို့သည်ကား အဘယ်ကောင်းမှုကံကို ပြုခဲ့ဘူးပါကုန်သနည်း ဟု မေးလျှောက်ကြပြန်သည်ရှိသော် ထိုဘဒ္ဒဝဂ္ဂီတို့သည်လည်း ရှေးဘုရားရှင် တို့၏ အထံ၌ အရဟတ္တဖိုလ်ကို တောင့်တ၍ ကောင်းမှုကုသိုလ်တို့ကို ပြုကြသဖြင့် နောက်အဘို့၌ ငါဘုရားပွင့်တော်မမူမီ ကာလ၌ သုံးကျိပ်သော သေသောက် ကြူးတို့ ဖြစ်ကုန်ပြီးလျှင် ငါဘုရားအလောင်းတော် တုဏှိလ ဝက်မင်း၏ အဆုံး အမကိုနာခံ၍ အနှစ်ခြောက်သောင်းတို့ပတ်လုံး ငါးပါးသီလတို့ကို စောင့်ရှောက် ခဲ့ကြကုန်၏။ ဤသို့လျှင် ဤသူတို့သည်လည်း မိမိတို့ တောင့်တတိုင်းကိုသာ ရကြ လေကုန်၏။ ငါဘုရားသည် မျက်နှာကြည့်၍ ပေးသည် မဟုတ်ဟု မိန့်တော် မူလေ၏။

ဥရုဝေလကဿပ ညီနောင် သုံးယောက်တို့၏ ရှေးအတိတ်ဝတ္ထု

ဘုန်းတော် ကြီးမြတ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ဥရုဝေလ ကဿပ စသော သူတို့ကား အဘယ်ကောင်းမှုကံကို ပြုခဲ့ကြပါသနည်းဟု မေးလျှောက် ကြကုန်သည်ရှိသော် ထိုသူတို့သည်လည်း အရဟတ္တဖိုလ်ကိုသာလျှင် တောင့်တ မြော်ခေါ်၍ ကောင်းမှုတို့ကို ပြုခဲ့ကြကုန်၏။ ဤကမ္ဘာမှ ပြန်၍ ရေတွက်သည်

(တတိယအကြိမ်)

ရှိသော် ကိုးဆယ့်နှစ်ကမ္ဘာထက်၌ တိဿ၊ ဖုဿဘုရားနှစ်ဆူတို့သည် ပွင့်တော်မူကြ လေကုန်၏။ ဖုဿ ဘုရား၏ ခမည်းတော်ကား မဟိန္ဒ မည်သော မင်းတည်း။ ထိုဖုဿ ဘုရားသည် သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်ကို ရ၍ ဘုရားဖြစ်သည်ရှိသော် မင်းကြီး၏ သားတော် အငယ်သည် လကျာရံ ပဌမ အဂ္ဂသာဝက ဖြစ်၍ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏား၏ သားသည် လက်ဝဲရံ ဒုတိယ အဂ္ဂသာဝက ဖြစ်လေ၏။

မဟိန္ဒ မင်းကြီးသည် ဘုရားအထံတော်သို့ သွား၍ ငါ၏သားတော်ကြီးသည် ဘုရားဖြစ်၏။ ငါ၏ သားတော်ငယ်သည် လကျာရံ ပဌမ အဂ္ဂသာဝက ဖြစ်၏။ ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားသားသည် လက်ဝဲရံ ဒုတိယ အဂ္ဂသာဝက ဖြစ်၏။ ဤသို့ သားကြီး၊ သားငယ်၊ ပုရောဟိတ်၏ သားတို့ကို ကြည့်၍ ဘုရားလည်း ငါ၏ ဘုရားပင်၊ တရားလည်း ငါ၏တရားပင်၊ သံဃာလည်း ငါ၏ သံဃာပင်ဟု ဆို၍ ‘နမော တဿ အဂ္ဂဝေတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ’ ဟု သုံးကြိမ်တိုင် အောင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဥဒါန်းကျူးရင့်ပြီးလျှင် ဘုရားရှင်၏ ခြေတော် ရင်း၌ တုပ်ဝပ်လျက် မြတ်စွာဘုရား ယခုအခါ၌ အနှစ်ကိုးသောင်း အတိုင်းအရှည် ရှိသော ဘခမည်းတော်၏ အသက်သည် အစွန်ဖျားနား နေ၍ ငိုက်မည်း အိပ်ပျော်လေဘိသော ကာလကဲ့သို့ ဖြစ်ရကား အခြားသူတို့၏ အိမ်တံခါးသို့ ဆွမ်းခံကြွသွားတော်မမူဘဲ တပည့်တော် အသက်ရှည်သမျှ ကာလပတ်လုံး တပည့်တော်၏ ပစ္စည်းလေးပါးတို့ကိုသာ သည်းခံတော် မူပါကုန်လော့ဟု လျှောက်ကြား၍ ဘုရားရှင်၏ ဝန်ခံချက်ကို ယူပြီးလျှင် အမြဲမပြတ် ဘုရားရှင် အား လုပ်ကျွေးဆည်းကပ်ခြင်းကို ပြုလေ၏။

မင်းကြီးအားကား ထိုမှတစ်ပါးသော သားသုံးယောက်လည်း ရှိကုန်၏။ ထိုသားသုံးယောက်တို့တွင် သားကြီးအား အခြံရံ စစ်သည်သူရဲ ငါးရာရှိ၏။ သားလတ်အား အခြံအရံ စစ်သည်သူရဲ သုံးရာရှိ၏။ သားငယ်အား အခြံအရံ စစ်သည်သူရဲ နှစ်ရာရှိ၏။ ထိုညီနောင် သုံးယောက်တို့သည် ငါတို့လည်း နောင် တော်ဘုရားကို ဆွမ်းလုပ်ကျွေးကုန်အံ့ဟု တိုင်ပင်ကြကုန်၍ ခမည်းတော် မင်းကြီးကို ခွင့်တောင်းကြကုန်သည်ရှိသော် ခွင့်မရကြကုန်။ အဖန်တလဲလဲ တောင်းပန်ကြကုန်သော်လည်း ခွင့်မရကြကုန်။ အခါတစ်ပါး၌ ပစ္စန္ဒရစ်သည် ပုန်ကန်သောင်းကျန်းသည်ရှိသော် ထိုပစ္စန္ဒရစ်ကို ရန်ငြိမ်းစေခြင်းငှါ စေလွှတ်

(တတိယအကြိမ်)

သောကြောင့် ပစ္စန္ဓရစ်ကို ငြိမ်းချမ်းသာယာစေပြီးလျှင် ဘခမည်းတော်ထံသို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ ခမည်းတော်သည် ထိုသားတော်တို့ကို လည်ဘက်၍ ဦးခေါင်း၌ နမ်းရှုပ်၍ သားတော်တို့ သင်တို့အား လိုရာဆုကို ငါပေးသနားတော် မူမည်ဟုဆိုလေသည်။

သားတော်တို့လည်း ခမည်းတော်ဘုရား ကောင်းပါပြီဟု ဆုယူထားကာမျှ ကိုသာပြု၍ တဖန် နှစ်ရက် သုံးရက် လွန်သဖြင့် ခမည်းတော်က ငါ့သားတော်တို့ ဆုယူကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူပြန်သော် ခမည်းတော်ဘုရား ဤနေ့မှစ၍ နောင်တော်ဘုရားကို ဆွမ်းလုပ်ကျွေးပါရစေ၊ ဤမှတပါးသော ဆုဖြင့် အလို မရှိပါ။ ဤဆုကိုသာ ဧပးသနားတော်မူပါဟု လျှောက်တင်ကြလေကုန်၏။ ငါ့သား တော်တို့ ဤဆုကိုကား ငါမပေးနိုင်ဟု အမိန့်တော် ရှိလတ်သော် ခမည်းတော် ဘုရား အမြဲအခွင့်မပေးနိုင်သော် ခုနစ်နှစ် ခွင့်ပေးတော်မူပါကုန်ဟု လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ငါ့သားတော်တို့ ခွင့်မပေးနိုင်ဟု ဆိုပြန်သော် ထိုသို့ဖြစ်မှု ခြောက်နှစ်၊ ငါးနှစ်၊ လေးနှစ်၊ သုံးနှစ်၊ နှစ်နှစ်၊ တနှစ် ခွင့်ပေးတော်မူပါကုန်ဟု လျှော့၍ လျှော့၍ လျှောက်တောင်းကြကုန်၏။ ငါ့သားတော်တို့ ခွင့်မပေးနိုင်ဟု မိန့်လတ် ပြန်သော် ထိုသို့ တနှစ်မျှ ခွင့်မပေးနိုင်သည်ရှိသော် ခုနစ်လ၊ ထိုမျှ ခွင့်မပေးနိုင် သော် ခြောက်လ၊ ငါးလ၊ လေးလ၊ သုံးလတို့ပတ်လုံး လုပ်ကျွေးခွင့် ပေးတော်မူပါ ကုန်ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။ ငါ့သားတော်တို့ ခွင့်မပေးနိုင်ဟု မိန့်လတ်ပြန်သော် ခမည်းတော်ဘုရား သုံးလခွင့်မပေးနိုင် ရှိပါစေ၊ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်အား တယောက်တွက်၊ တယောက်တွက် တလစီ၊ တလစီပြု၍ သုံးလ ခွင့်ပြုတော်မူပါ ကုန်ဟု တောင်းပန်ကုန်၏။ ငါ့သားတော်တို့ ကောင်းပြီ၊ ထိုသို့ဖြစ်မှု သုံးလတို့ ပတ်လုံး လုပ်ကျွေးပြုစုကြကုန်လော့ဟု မိန့်လတ်သော် ထိုသားတော် သုံးပါး တို့သည် နှစ်သက်သဖြင့် ခမည်းတော်မင်းကြီးကို ရှိခိုးကြ၍ မိမိတို့နေရာသို့ သာလျှင် သွားကြကုန်၏။

ထိုသုံးယောက်သော မင်းသားတို့အားလည်း ဘဏ္ဍာစိုး တယောက်သာ၊ အမှုဆောင်အမတ်လည်း တယောက်သာ ရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုအမတ်အား တသိန်း နှစ်သောင်း ယောက်ျားလုလင် အခြံအရံ ရှိ၏။ မင်းသားတို့သည် ထိုသူတို့ကို ခေါ်စေ၍ ငါတို့သည် ဤဝါတွင်း သုံးလပတ်လုံး ဆယ်ပါးသီလခံယူ၍ ဖန်ရည်

စွန်းသော အဝတ်နှစ်ထည်တို့ကို ဝတ်၍ နောင်တော်ဖြစ်သော ဘုရားရှင်နှင့် အတူတကွ နေကုန်အံ့။ သင်တို့သည် ဤမျှလောက်သော အလှူဝတ်ကို ယူ၍၊ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ကိုးသောင်းကုန်သော ရဟန်းတို့အား၎င်း၊ စစ်သည်တထောင် တို့အား၎င်း အလုံးစုံသော ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်ကို စီရင်ခန့်ရမ်းကြ လေကုန်လော့။ ငါတို့ကား ဤနေ့မှစ၍ တစုံတခုသော စကားကိုမျှ မဆိုကုန်အံ့ဟု ပြောဆို မှာထားကြလေကုန်၏။

ထိုမင်းသားညီနောင် သုံးယောက်တို့သည် အခြံအရံယောက်ျားတထောင်ကို ခေါ်၍ ဆယ်ပါးသီလကို ဆောက်တည်ပြီးလျှင် ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ဆင်လျက် ကျောင်း၌သာလျှင် နေကြလေကုန်၏။ ဘဏ္ဍာစိုး အမတ်သည် ၎င်း၊ အမှုဆောင် အမတ်သည်၎င်း တပေါင်းတည်းဖြစ်၍ မင်းသားညီနောင် သုံးယောက်တို့၏ ကျီတော်တို့မှ အလှည့်ကျအလှည့်ကျ အလှူအဝတ်ကိုထုတ်ယူ၍ အလှူဒါန ပေးလှူကြလေကုန်၏။

ရဟန်းသံဃာတို့ အဦးစားသော ပြိတ္တာတို့အကြောင်း

အမှုကို ရွက်ဆောင်လုပ်ကိုင်ကုန်သော စဖိုသည်တို့မှာမူကား သားငယ် တို့သည် ယာဂု ထမင်း စသည်တို့၏အလို့ငှါ ငိုကြွေးကြကုန်၏။ ထိုအမှုလုပ် စဖို သည်တို့သည် ထိုသားငယ်တို့အား ရဟန်းသံဃာ မကြွလာမီကပင်လျှင် ယာဂု ထမင်း စသည်တို့ကို ပေးကြကုန်၏။ ရဟန်းသံဃာ၏ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသည်၏ အဆုံး၌ တစုံတခု ပိုလျှံ ကျန်ကြွင်းဘူးသည်မရှိ။ ထိုအမှုလုပ် စဖိုသည်တို့သည် နောက်ကာလ၌ သူငယ်တို့အား ပေးကုန်အံ့ဟု ယူ၍ မိမိတို့လည်း ယူစားကြ ကုန်၏။ နှစ်သက်ဘွယ် အရသာရှိသော အစာအာဟာရကို မြင်သည်ရှိသော် သည်းခံခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကြကုန်။ ထိုစဖိုသည်တို့ကား ရှစ်သောင်း လေးထောင် အရေအတွက် ရှိကုန်၏။ ထိုစဖိုသည်တို့သည် သံဃာအားရည်၍ လှူအပ်ပြီးသော အလှူဆွမ်းဝတ်ကို စားခြင်းကြောင့် စုတေမနေ သေလွန်သောအခါ ပြိတ္တာဘုံ၌ ဖြစ်ကြကုန်၏။

မင်းသားညီနောင် သုံးယောက်တို့သည်ကား ယောက်ျား တထောင်နှင့် အတူတကွ စုးတ၍ နတ်ပြည်၌ဖြစ်ပြီးလျှင် နတ်ပြည်မှ လှူပြည် လှူပြည်မှ နတ်ပြည် ကျင်လည်ကြကုန်လျက် ကိုးဆယ့်နှစ်ကမ္ဘာတို့ကို ကုန်စေကြလေကုန်၏။

(ဇာတိယအကြိမ်)

ဤသို့လျှင် မင်းသားညီနောင်သုံးယောက်ဖြစ်ဘူးကုန်သော ထိုဥရုဝေလကဿပ၊ ဂယာကဿပ၊ နဒီကဿပ ညီနောင် သုံးယောက်တို့သည် အရဟတ္တဖိုလ်ကို တောင့်တလျက် ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြုကြကုန်ပြီ။ ထိုကဿပ ညီနောင်တို့သည် မိမိတို့ တောင့်တတိုင်း တောင့်တတိုင်းကိုသာလျှင် ရကြလေကုန်၏။ ငါဘုရား သည် မျက်နှာကြည့်၍ ပေးသည်မဟုတ်ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။

ထိုအခါ မင်းသားညီနောင် သုံးယောက်တို့၏ အမှုဆောင် အမတ်သည် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး ဖြစ်လာ၏။ ဘဏ္ဍာစိုးအမတ်သည် ဝိသာခမည်သော သီတင်း သည် ဥပါသကာ ဖြစ်လာ၏။ ထိုမင်းသား သုံးယောက်တို့၏ အမှုလုပ် စဖို့သည် တို့သည်ကား ထိုအခါ၌ ပြိတ္တာဘုံ၌ ဖြစ်ကြကုန်၍ သုဂတိဘုံ ဒုဂ္ဂတိဘုံတို့၏ အစွမ်းဖြင့် ကျင်လည်ကြကုန်လျက် ဤဘဒ္ဒကပ် ကမ္ဘာ၌ ဘုရားလေးဆူတို့၏ သုံးခုသော အကြားကာလပတ်လုံး ပြိတ္တာဘုံ၌သာ ဖြစ်ကြလေကုန်၏။

ထိုပြိတ္တာတို့သည် ဤဘဒ္ဒကပ် ကမ္ဘာထက်၌ အလုံးစုံသော ဘုရားတို့၏ ရှေးဦးစွာ ပွင့်တော်မူသော အနှစ်လေးသောင်း သက်တော်ရှည်သော ကကုသန် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား တပည့်တော် တို့အား အစာအာဟာရ ရအံ့သော အခါကာလအကြောင်းကို မိန့်တော်မူပါ ကုန်ဟု မေးလျှောက်ကြလေကုန်၏။ ထိုကကုသန် မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ငါ၏လက်ထက်၌ မရကြကုန်သေး။ ငါဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူပြီးနောက် မြေကြီးသည် တယူဇနာမျှ အထက်သို့ တက်သောအခါ၌ ကောဏာဂုံ မည်သော ဘုရား ပွင့်တော်မူလတ္တံ့။ ထိုကောဏာဂုံ ဘုရားရှင်ကို မေးကြကုန် ဦးလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုပြိတ္တာတို့သည် ထိုမျှလောက်သော ကာလကို ကုန်လွန်စေ၍ ထိုကောဏာဂုံ ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူလတ်သည်ရှိသော် ကောဏာဂုံဘုရားကို မေးလျှောက်ကြလေကုန်၏။ ကောဏာဂုံ ဘုရားရှင်သည်လည်း ငါဘုရား လက်ထက်၌ အစာကို မရကြကုန်လတ္တံ့။ ငါဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူသည်မှ နောက် မြေကြီးသည် တယူဇနာမျှ အထက်သို့ မြင့်တက်သောအခါ ကဿပ ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူလတ္တံ့။ ထိုဘုရားရှင်ကို မေးကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော် မူ၏။ ထိုပြိတ္တာတို့သည် ထိုမျှလောက်သော ကာလကို ကုန်လွန်စေ၍ ကဿပ ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူလတ်သည်ရှိသော် ကဿပဘုရားရှင်ကို မေးလျှောက်ကြ

(ဓာတိယအကြိမ်)

လေကုန်၏။ ကဿပ ဘုရားရှင်သည်လည်း ငါဘုရား လက်ထက်၌ အစာကို မရကြကုန်လတ္တံ့။ ငါဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံပြီးသည်မှ နောက်ကာလ၌ မြေကြီးသည် တယူဇနာမျှ အထက်သို့ မြင့်တက်သောအခါ ဂေါတမဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူလတ္တံ့။ ထိုဂေါတမဘုရား လက်ထက်၌ သင်တို့၏ အဆွေအမျိုးဖြစ်သော အမှုဆောင် အမတ်သည် ဗိမ္ဗိသာရမင်း ဖြစ်လတ္တံ့။ ထိုဗိမ္ဗိသာရ မင်းသည် ဂေါတမဘုရားရှင်အား အလှူပေး၍ သင်တို့အား အမျှဝေ၍ ကုသိုလ်အဘို့ကို ရောက်စေလတ္တံ့။ ထိုအခါ နတ်၌ဖြစ်သော အစာအာဟာရကို ရကုန်လတ္တံ့ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။ ထိုပြိတ္တာတို့အား ဘုရားနှစ်ဆူတို့၏ တခုသော အကြားကာလသည် နက်ဖြန်နေ့ကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။ ထိုပြိတ္တာတို့သည် ဂေါတမဘုရား ပွင့်တော်မူသောကာလ ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည် လက်ဦးစွာသောနေ့၌ အလှူပေးလတ်သည်ရှိသော် အမျှမဝေမိသဖြင့် ကုသိုလ်အဘို့ မရကြကုန်သဖြင့် ညဉ့်အဘို့၌ ကြောက်လန့်ဘွယ်သော အသံကိုပြု၍ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား ကိုယ်ထင်ရှားပြကြကုန်၏။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် တဖန် မိုးသောက်သောနေ့၌ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွား၍ မြတ်စွာဘုရားအား ထိုအကြောင်းကို လျှောက်ကြားလေ၏။

ဘုရားရှင်သည် မြတ်သောမင်းကြီး ဤကမ္ဘာမှ ကိုးဆယ့်နှစ်ကမ္ဘာထက် ဖုဿဘုရား လက်ထက်၌ သင်၏ ဆွေသား မျိုးသား ဖြစ်ကုန်သော ထိုသူတို့သည် ရဟန်းသံဃာအား လှူအပ်သော အလှူဆွမ်းဝတ်ကို အဦးအဖျား စားကြသောကြောင့် ပြိတ္တာဘုံ၌ဖြစ်၍ ကျင်လည်ကုန်သည်ရှိသော် ကကုသန် အစရှိသော ဘုရားတို့ကို လျှောက်ထား၍ ထိုကကုသန် စသော ဘုရားတို့သည် ဤမည် ဤမည်သော စကားကို မိန့်တော်မူခဲ့သောကြောင့် ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး သင်မင်းကြီး၏ အလှူကို တောင့်တကြကုန်လျက်လည်း ယမန်နေ့က သင်မင်းကြီး အလှူပေးသည်ရှိသော် ကုသိုလ်အဘို့ကို မရကြကုန်သောကြောင့် ဤသို့ ကြောက်လန့်ဘွယ်သော အသံကို ပြုကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။ မြတ်စွာဘုရား အသို့ပါနည်း၊ ယခုအခါ၌ ပေးသည်ရှိသော် ရပါသေးကုန်လတ္တံ့။ လောဟု လျှောက်သည်ရှိသော် မြတ်သောမင်းကြီး ဪ...ရကြကုန်လတ္တံ့ဟု အမိန့်ရှိတော်မူသောကြောင့် မင်းကြီးသည် ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်း

(ဇာတိဗဒါအကြောင်း)

သံဃာကို ပင့်တိတ်၍ တဖန် မိုးသောက်သောနေ့၌ အလှူကြီးကို ပေး၍ မြတ်စွာဘုရား ဤအလှူပေးသောအခါမှစ၍ ထိုပြိတ္တာတို့အား နတ်၌ဖြစ်သော ထမင်း၊ အဖျော်သည် ပြည့်စုံပါစေသတည်းဟု ကုသိုလ်အဘို့ကို ပေးဝေလေ၏။

ထိုပြိတ္တာတို့အား ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး ရည်စူးတောင့်တတိုင်းပင်လျှင် နတ်၌ ဖြစ်သော ထမင်း၊ နတ်၌ဖြစ်သော အဖျော်တို့သည် ထင်ရှားဖြစ်ကုန်၏။ တဖန် မိုးသောက်သောနေ့၌ အဝတ်မဆီး အချည်းနှီး ဖြစ်ကုန်၍ ကိုယ်ထင်ရှား ပြုကြပြန်ကုန်၏။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရား ယနေ့ တကာတော်အား အချည်းနှီး အဝတ်မဲ့ဖြစ်၍ မိမိကိုယ်ကို ပြုပြန်လာကုန်၏ဟု လျှောက်ကြားလေ၏။ မြတ်သောမင်းကြီး သင်မင်းကြီးသည် အဝတ်သင်္ကန်းတို့ကို မပေးလှရကုန်သေးဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် မင်းကြီးသည်လည်း တဖန် မိုးသောက်သော နေ့၌ ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာအား သင်္ကန်းအလှူကို ပေးလှူ၍ ဤသင်္ကန်းလှူသော အခါမှစ၍ ထိုပြိတ္တာတို့အား နတ်၌ဖြစ်သော အဝတ်တို့သည် ဖြစ်စေကုန်သတည်းဟု တောင့်တလျက် ကုသိုလ်အဘို့ကို ပေးဝေလေ၏။ ထိုခဏ၌သာလျှင် ထိုပြိတ္တာတို့အား နတ်၌ဖြစ်သော အဝတ်တို့သည် ဖြစ်ကြပြန်သဖြင့် ပြိတ္တာအဖြစ်ကို စွန့်၍ နတ်၌ဖြစ်သောကိုယ်ဖြင့် တည်ကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် တရားအနုမောဒနာ ပြုတော်မူသည်ရှိသော် “တိရောကုဋ္ဌသုတိဋ္ဌန္တိ” ဤသို့ အစရှိသည်ဖြင့် တိရောကုဋ္ဌသုတ် အနုမောဒနာတရား ဟောတော်မူလေ၏။ အနုမောဒနာတရား ဟောတော်မူပြီးသည့် အဆုံး၌ ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော သူတို့အား သစ္စာလေးပါးတရားကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းသည် ဖြစ်လေ၏။ ဤသို့လျှင် ဘုရားရှင်သည် ရသေ့ညီနောင် သုံးယောက်တို့၏ဝတ္ထုကို ဟောတော်မူ၍ ဤတရားဒေသနာကိုလည်း ဆောင်ပြုတော်မူလေ၏။

အရှင်သာရိပုတြာ အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့၏ ရှေးအတိတ်ဝတ္ထု

ဘုန်းတော် ကြီးမြတ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား အဂ္ဂသာဝကတို့ကား အဘယ် ကောင်းမှုကို ပြုကြပါကုန်သနည်းဟု မေးလျှောက်သည်ရှိသော် ဤသူတို့ကား လကျိာရံ လက်ဝဲရံ သာဝကအစုံ ဖြစ်ခြင်းငှါ ဆုတောင်းခြင်းကို ပြုကြလေကုန်၏။ ဤဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာမှ ကမ္ဘာတသိန်းအလွန်ရှိသော တသင်္ချေအထက်၌ သာရိပုတြာသည် များစွာသော စည်းစိမ်ဥစ္စာရှိသော ပြာဟ္မဏ

(ဇာတိယအကြိမ်)

ဘောင်၌ နေသည်ဖြစ်အံ့၊ စကြာဝတေးမင်း ဖြစ်တတ်၏၊ ရဟန်းပြုသည်ဖြစ်အံ့၊ သံသရာဝဋ်ကို ဖြတ်တတ်သော သဗ္ဗညုဘုရား ဖြစ်တတ်၏၊ ဤယောကျ်ားသည် မချွတ် ဘုရားတည်းဟုသိ၍ ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်းပြု၍ တည်ခြင်းငါးပါးဖြင့် ရှိခိုး၍ မြတ်သော နေရာကို ခင်း၍ လှူလေ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ခင်းအပ်ပြီးသော နေရာမြတ်၌ နေလေ၏၊ သရဒရသေ့သည်လည်း မိမိအား လျှောက်ပတ်သော နေရာကို ယူ၍ တင့်အပ်လျှောက်ပတ်သော အရပ်၌ နေလေ၏၊ ထိုသို့နေသော အခါ၌ ခုနစ်သောင်း လေးထောင်ကုန်သော ရသေ့တို့သည် မှန်မြတ် မှန်မြတ် ကုန်သော ဩဇာရှိကုန်သော သစ်သီး ကြီးငယ်တို့ကို ယူဆောင်ကြ၍ ဆရာ ဖြစ်သော သရဒရသေ့၏ အထံသို့ ရောက်လာကုန်သည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရား တို့၏၎င်း၊ ဆရာရသေ့၏၎င်း ထိုင်နေကြသော နေရာကို ကြည့်၍ ဤသို့ဆိုကုန်၏၊ ဆရာ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤလောက၌ ဆရာတို့ထက် ကြီးမြတ်သောသူ မရှိပြီဟု မှတ်ထင်ကြပါကုန်၏၊ ဤယောကျ်ားကား ဆရာတို့ထက် လွန်မြတ်ယောင် တကားဟု ဆိုကုန်သည်ရှိသော် ငါ့တပည့်တို့ အသို့ဆိုကုန်ဘိသနည်း၊ မှန်ညှင်း စေ့နှင့် ယူဇနာပေါင်း ရှစ်သောင်း လေးထောင် အစောက် မြင့်သော မြင်းမိုရ် တောင်ကို နှိုင်းယှဉ်ခြင်းငှါ အလိုမရှိကြကုန်လင့်၊ ငါ့သားတို့ သဗ္ဗညုဘုရားနှင့် ငါဆရာအား နှိုင်းယှဉ်ခြင်းကို မပြုကြကုန်လင့်ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုအခါ တပည့်ရသေ့တို့သည် ဤယောကျ်ားကား အမှတ်မထင် ယုတ်ညံ့ သော သတ္တဝါ ဖြစ်ခဲ့ငြားအံ့၊ ငါတို့ဆရာသည် ဤသို့သော ဥပမာကို ဆောင်ပြ မည် မဟုတ်၊ ဤယောကျ်ားကား အလွန်ပင် မြတ်စွာတကားဟု အလုံးစုံသော ရသေ့တို့သည် ခြေတော်အစုံ၌ တုပ်ဝပ်၍ ဦးဖြင့် ရှိခိုးကြလေကုန်၏၊ ထို့နောက် ဆရာဖြစ်သော သရဒရသေ့သည် ထိုတပည့်ရသေ့တို့ကို ဤသို့ဆို၏၊ ငါ့သားတို့ ဘုရားရှင်တို့အား လျှောက်ပတ်ထိုက်တန်သော လှူဘွယ်ဝတ္ထုသည် ငါတို့အား မရှိ၊ ဘုရားရှင်သည်လည်း ဆွမ်းခံချိန် ကာလ၌ပင် ဤအရပ်သို့ ကြွရောက် တော် မူလာ၏၊ ငါတို့သည် အစွမ်းသတ္တိ ရှိသည့်အလျောက် လှူဘွယ် ဝတ္ထု အစုစု ရှိသမျှကို လှူဒါန်းကြကုန်အံ့၊ သင်တို့သည် ရှာဖွေခဲ့သော သစ်သီး ကြီးငယ်တို့မှ ကောင်းမြတ်ချိုမြိန်သော အရသာရှိသော သစ်သီးကို ဆောင်ယူ ခဲ့ကြကုန်လော့ဟု ဆောင်ယူစေပြီးလျှင် လက်ဆေး၍ ကိုယ်တိုင် မြတ်စွာဘုရား၏

(ဇာတိဗေဒအကြောင်း)

သပိတ်၌ ထည့်လှူလေ၏။ ဘုရားရှင်သည် သစ်သီးကြီးငယ်ကိုခံယူတော်မူကာမျှ၌ နတ်တို့သည် နတ်ဩဇာ ထည့်ကြလေကုန်၏။ သရဒရသေ့သည် သောက်တော် ရေကိုလည်း ကိုယ်တိုင်သာလျှင် စစ်၍ ကပ်လှူလေ၏။ ထို့နောက်မှ ဘုရားရှင်သည် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်းကိုစွဲကို ပြုပြီး၍ နေတော်မူသည်ရှိသော် သရဒရသေ့သည် အလုံးစုံသော တပည့်ရသေ့တို့ကို ခေါ်၍ ဘုရားအထံတော်၌ အသက်ထက်ဆုံး အောက်မေ့အပ်သော စကားကို ပြောကြားလျက် နေလေ၏။

ထိုအခါ ဘုရားရှင်သည် အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးတို့သည် ရဟန်းသံဃာနှင့် တကွ လာကြစေကုန်သတည်းဟု ကြံတော်မူ၏။ ထိုအဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါးတို့သည် ဘုရား ရှင်၏ စိတ်အကြံကို သိ၍ ရဟန္တာတသိန်းခြံရံကာ ကြွလာ၍ ဘုရားရှင်ကို ရှိခိုး ပြီးလျှင် တင့်အပ်လျှောက်ပတ်သော အရပ်၌ တည်နေကြလေကုန်၏။ ထိုအခါမှ သရဒရသေ့သည် တပည့်ရသေ့တို့ကို ခေါ်၍ ငါ့သားတို့ ဘုရားရှင်၏ နေရာ ပလ္လင်သည် နိမ့်၏။ ရဟန်းတသိန်းတို့၏ နေရာလည်း မရှိခဲ့။ သင်တို့သည် ယနေ့ ဘုရားရှင်အား ပူဇော်သက္ကာရ အထူးဝိသေသပြုခြင်းငှါ သင့်၏။ ထို့ကြောင့် တောင်ခြေရင်းမှ အဆင်းအနံ့နှင့် ပြည့်စုံကုန်သော ပန်းတို့ကို ဆောင်ချေကုန် လော့ဟုဆို၏။ ဆိုသောအခါသည် ကြာမြင့်သကဲ့သို့ ဖြစ်သေး၏။ တန်ခိုးရှိသော သူ၏ တန်ခိုးအရာကို မကြံစည်အပ်။ ထို့ကြောင့် တခဏခြင်းဖြင့် သာလျှင် ထိုရသေ့တို့သည် အဆင်းအနံ့နှင့် ပြည့်စုံကုန်သော ပန်းတို့ကို ဆောင်ယူခဲ့ကြ၍ ဘုရားရှင်တို့အား တယူဇနာ အတိုင်းအရှည်ရှိသော ပန်းနေရာကို ခင်းလှူကြ ကုန်၏။ အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါးတို့၏ နေရာသည် သုံးဂါဝုတ်ရှိ၏။ ကြွင်းသော ရဟန်းတို့၏နေရာသည် ယူဇနာခွဲ စသည်ရှိ၏။ အငယ်ဆုံးဖြစ်သော သဃ်နော (သံဃာငယ်) ၏ နေရာသည် တဥသဘမျှ ရှိ၏။

ရသေ့တို့နေရာ တခုသော ကျောင်း သင်္ခမ်း၌ ထိုမျှလောက် ကြီးကျယ်သော ပန်းနေရာတို့ကို အဘယ်ဘို့ ခင်းလေသနည်းဟု မကြံ စည်အပ်။ ထိုစကားမှန်စွာ ထိုသို့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ခင်းမှုသည်ကား တန်ခိုးဖြင့် ပြီးသောအရာတည်း။

ဤသို့ ပန်းနေရာတို့ကို ခင်းကုန်ပြီးသည်ရှိသော် သရဒရသေ့သည် ဘုရား ရှင်၏ရှေ့မှ လက်အုပ်ချီ၍ ရပ်လျက် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား

တပည့်တော်အား ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး စီးပွားချမ်းသာ များစိမ့်
သောငှါ ဤပန်းနေရာထက်သို့ တက်ကြွ၍ သီတင်းသုံးတော်မူပါဟု လျှောက်
ကြားလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဤဂါထာအပေါင်းကို ဆိုအပ်ပြီ။

နာနာ ပုပ္ဖု ၈န္ဓု၊ သမ္မာဒေတွာန ဧကတော။
ပုပ္ဖါသနံ ပညာပေတွာ၊ ဣဒံ ဝစန မဗြဝိ။
ဣဒံ မေ အာသနံ ဝီရ၊ ပညတ္တံ တဝနုစ္ဆဝိံ ။
မမ စိတ္တံ ပသာဒေန္တော၊ နိသီဒ ပုပ္ဖမာသနေ။
သတ္တရတ္တိဒိဝံ ဗုဒ္ဓေါ၊ နိသီဒိ ပုပ္ဖမာသနေ။
မမ စိတ္တံ ပသာဒေတွာ၊ ဟာသယိတွာ သဒေဝကေ။

နာနာပုပ္ဖု၊ အထူးထူးသော ပန်းကိုင်း။ နာနာဂန္ဓု၊ အထူးထူးသော
နံ့သာကိုင်း။ ဧကတော၊ တပေါင်းတည်း။ သမ္မာဒေတွာန၊ ပြည့်စုံစေ၍။
ပုပ္ဖါသနံ၊ ပန်းနေရာကို။ ပညာပေတွာ၊ ခင်း၍။ ဣဒံ ဝစနံ၊ ဤသို့သော စကား
ကို။ အဗြဝိ၊ လျှောက်ကြားလေပြီ။

ဝီရ၊ ကြီးသော လုံ့လရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။ တဝ၊ ရှင်တော်ဘုရား
အား။ အနုစ္ဆဝိံ၊ လျှောက်ပတ်သော။ ဣဒံ အာသနံ၊ ဤပန်းနေရာကို။ မေ၊
တပည့်တော်သည်။ ပညတ္တံ၊ ခင်းအပ်ပြီ။ မမ၊ တပည့်တော်၏။ စိတ္တံ၊ စိတ်ကို။
ပသာဒေန္တော၊ ကြည်လင်စေလျက်။ ပုပ္ဖမာသနေ၊ ပန်းနေရာထက်၌။ နိသီဒ၊
ထိုင်တော်မူပါဘုရား။

မမ၊ ငါ သရဒရသေ၏။ စိတ္တံ၊ စိတ်ကို။ ပသာဒေတွာ၊ ကြည်လင်စေ၍။
သဒေဝကေ၊ နတ်နှင့်တကွသော လူတို့ကို။ ဟာသယိတွာ၊ ဝမ်းမြောက်သော
အားဖြင့် ရှင်လန်းစေ၍။ ဗုဒ္ဓေါ၊ အနောမဒဿိဘုရားရှင်သည်။ သတ္တရတ္တိဒိဝံ၊
ခုနစ်ညဉ့် ခုနစ်နေ့တို့ပတ်လုံး။ ပုပ္ဖမာသနေ၊ ပန်းနေရာထက်၌။ နိသီဒ၊ ထိုင်နေ
တော်မူလေ၏။

ဤသို့ ဘုရားရှင် သီတင်းသုံး စံနေတော်မူသည်ရှိသော် အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါး
တို့သည်၎င်း၊ ကြွင်းသော ရဟန်းတို့သည်၎င်း မိမိ မိမိ၏အလို့ငှါ ခင်းထား
(တတိယအကြိမ်)

အပ်သောနေရာ၌ နေတော်မူကြလေကုန်၏။ သရဒရသေ့သည် ကြီးစွာသော ပန်းထီးကို ကိုင်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ အဦး ထိပ်တော်ထက်၌ ဆောင်းမိုးလျက် ရပ်နေလေ၏။ ဘုရားရှင်သည် ထိုရသေ့တို့၏ ဤပူဇော်သက္ကာရ အထူးသည် ကြီးကျယ်သော အကျိုးအာနိသင်ရှိသည် ဖြစ်စေသတည်းဟု ဆင်ခြင်တော် မူ၍ နိရောဓသမာပတ်ကို ဝင်စားတော်မူလေ၏။ ဘုရားရှင် နိရောဓသမာပတ် ဝင်စားသည့်အဖြစ်ကို သိ၍ အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါးတို့သည်၎င်း၊ ကြွင်းသော ရဟန်းတို့သည်၎င်း နိရောဓသမာပတ်ကို ဝင်စားကြလေကုန်၏။ ဘုရားရှင်သည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး နိရောဓသမာပတ် ဝင်စား၍ နေတော်မူစဉ် သရဒရသေ့၏ အတွင်းနေ တပည့်ဖြစ်သော ရသေ့တို့သည် ဆွမ်းခံချိန် ရောက်သောအခါ တော၌ဖြစ်သော သစ်မြစ်၊ သစ်ဥ၊ သစ်သီးကြီးငယ်ကို ရှာကြံ သုံးဆောင်၍ ကြွင်းသောအခါ၌ ဘုရားရှင်တို့အား လက်အုပ်ချီမိုး ရှိခိုးလျက် တည်နေကြ လေကုန်၏။ သရဒရသေ့မူကား ဆွမ်းခံမျှပင် မသွားမူ၍ ပန်းထီးကို ဆောင်းမိုး လျက်သာလျှင် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ပီတိသုခဖြင့် လွန်စေလေ၏။ ဘုရားရှင်သည် နိရောဓသမာပတ်မှ ထတော်မူပြီးလျှင် လကျာနံပါး၌ သီတင်းသုံးနေသော အဂ္ဂသာဝကဖြစ်သော နိသဘ မထေရ်ကို ဤသို့ မိန့်တော်မူလေ၏။ ချစ်သား နိသဘ ပူဇော်သက္ကာရကို ပြုကြကုန်သော ရသေ့တို့အား ပန်းနေရာကို ခင်း၍ လှူဒါန်းပူဇော်ခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်းသော အနုမောဒနာတရားကို ဟောကြား လေလော့ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။ ထိုအခါ နိသဘမထေရ်သည် စကြဝတေးမင်း အထံမှ ဆုလာဘ်များစွာရသော စစ်သူကြီးကဲ့သို့ နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ သာဝကပါရမီဉာဏ်၌တည်လျက် ပန်းနေရာအလှူ အနုမောဒနာ တရား ဟောခြင်းငှါ အားထုတ်တော်မူလေ၏။

ထိုနိသဘမထေရ် တရားဟောတော်မူပြီးသည် အဆုံး၌ လက်ဝဲရံ ဒုတိယ အဂ္ဂသာဝကဖြစ်သော အနောမ မထေရ်ကို ခေါ်တော်မူ၍ ချစ်သား အနောမ သင်သည်လည်း ရသေ့တို့အား တရားဟောဦးလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အနောမ မထေရ်သည်လည်း ပိဋကတ်သုံးပုံဟု ဆိုအပ်သော ဘုရားစကားတော်ကို သုံးသပ်ဆင်ခြင်၍ တရားဟောတော်မူလေ၏။ အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါးတို့၏ တရားဟောခြင်းဖြင့် တဦးသော ရသေ့မျှလည်း တရားကို ထိုးထွင် ၍ သိခြင်း

(တတိယအကြိမ်)

သည် မဖြစ်သေး၊ ထို့နောင်မှ အနာမဒဿီ ဘုရားရှင်သည် အတိုင်းအရှည် မရှိသော ဘုရားအရာ၌တည်လျက် တရားဟောတော်မူလေ၏။ ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ သရဒ ရသေ့ကို ထား၍ ကြွင်း အလုံးစုံကုန်သော ခုနစ်သောင်း လေးထောင်ကုန်သော ရသေ့တို့သည် အရဟတ္တဖိုလ်ကို ရ၍ ရဟန္တာ ဖြစ်ကြ လေကုန်၏။ ဘုရားရှင်သည် “ထေ ဘိက္ခဝေါ” အစရှိသော စကားတို့ကို မိန့်တော် မူလျက် လကျာလက်တော်ကို ဆန့်တန်း၍ ခေါ်တော်မူသော ခဏ၌ပင်လျှင် ထိုရသေ့တို့၏ ဆံမုတ်ဆိတ်တို့သည် ကွယ်ပျောက်ကုန်၍ ကိုယ်၌ ပရိက္ခရာရှစ်ပါး လွယ်လျက် ဖော် ဘိက္ခုချည်းသာ ဖြစ်ကြကုန်၏။

သရဒရသေ့ကား အဘယ့်ကြောင့် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ မရောက်လေသနည်း ဟူမူကား စိတ်ပျံ့လွင့်နေသောကြောင့် မရောက်သတည်း၊ ထိုသရဒရသေ့သည် ဘုရားရှင်တို့၏ နှစ်ခုမြောက်သော နေရာ၌ နေ၍ သာဝက ပါရမီဉာဏ်၌ တည်လျက် တရားဟောကြားသော အဂ္ဂသာဝက နိသဘမထေရ်၏ ဟောအပ် သောတရားကို နာယူအံ့ဟု အားတုတ်သောအခါမှစ၍ ငါသည်လည်း နောင် ပွင့်တော်မူလတ္တံ့သော ဘုရားတဆူ၏ သာသနာတော်၌ ဤ အဂ္ဂသာဝက နိသဘမထေရ်သည် ရအပ်သော လကျာရံအရာကို ရရှိပါမူကား ကောင်းလေစွ ဟု စိတ်အကြံဖြစ်သတတ်၊ ထိုသို့သော စိတ်အကြံကြောင့် မဂ်ဖိုလ်ကို ထိုးထွင်း၍ သိမြင်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်လေ၊ ဘုရားရှင်ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် မျက်မှောက်တော်၌ နေပြီး၍ကား မြတ်စွာဘုရား ရှင်တော်ဘုရားတို့၏ အခြားမရှိသော နေရာ၌ ထိုင်နေသောရဟန်းသည် ရှင်တော်ဘုရားတို့၏ သာသနာတော်၌ အဘယ် မည်သော ရဟန်းဖြစ်ပါသနည်းဟု မေးလျှောက်လေ၏။ ငါဘုရားသည် လည်စေ အပ်သော တရားတည်းဟူသော စကြာရတနာကို အစဉ်တစိုက်လိုက်၍ လည်စေ နိုင်သဖြင့် သာဝကပါရမီဉာဏ်၏ အထွတ်အထိပ်သို့ရောက်၍ တဆယ့်ခြောက်ပါး သော ပညာ အခြင်းအရာအားဖြင့် ထိုးထွင်း၍ သိလျက် တည်သော ဤရဟန်း သည် ငါဘုရား သာသနာတော်၌ လကျာရံ အဂ္ဂသာဝက နိသဘမထေရ် မည်သတည်းဟု မိန့်တော်မူလေ၏။ ထိုအခါ သရဒရသေ့သည် ဤသို့ ဆုတောင်း ၏။ ဘုန်းတော် ကြီးမြတ်တော်မူပေသော မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်သည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ပန်းထီးကို ဆောင်းမိုးလျက် ပူဇော် သက္ကာရ အထူးကို (ဓာတ်ယအကြိမ်)

ပြုရပါပြီ၊ ထိုပူဇော်အပ်သော ကောင်းမှု၏ အကျိုးအားဖြင့် အခြားတပါး သော သိကြားအဖြစ် ဗြဟ္မာအဖြစ်ကို မတောင့်တပါ။ နောင်သောအခါ ဤ နိသဘ မထေရ်ကဲ့သို့ တဆူသော ဘုရားရှင်၏ လကျော်ရံ အဂ္ဂသာဝက ဖြစ်ရ ပါလိမ့်ဟု ဆုတောင်းခြင်းကို ပြုလေ၏။

အနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရားသည် သရဒရသေ့၏ ဆုတောင်းခြင်းသည် ပြည့်အံ့လော၊ မပြည့်အံ့လောဟု * အနာဂတံသညာဏ်ကို စေလွှတ်၍ ကြည့်တော် မူလတ်သော် ကမ္ဘာတသိန်း အလွန်ရှိသော တသင်္ချေကို လွန်မြောက်ပြီးလျှင် ပြည့်စုံလိမ့်မည့်အဖြစ်ကို မြင်တော်မူလေ၏။ ယင်းသို့ မြင်တော်မူသည်ရှိသော် သရဒရသေ့ကို မြတ်စွာဘုရားက သင်၏ ဆုတောင်းခြင်းသည် အချည်းနှီး မဖြစ်လတ္တံ့၊ နောင်အခါ၌ ကမ္ဘာတသိန်း အလွန်ရှိသော တသင်္ချေကို လွန်မြောက်ပြီးလျှင် ဂေါတမမည်သော ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူလတ္တံ့၊ ထိုဂေါတမ ဘုရားရှင်၏ မယ်တော်သည် မဟာမာယာမည်သော မိဖုရား ဖြစ်လတ္တံ့၊ ခမည်းတော်သည် သုဒ္ဓေါဒနမည်သော မင်းကြီး ဖြစ်လတ္တံ့၊ သားတော်သည် ကား ရာဟုလာမည်သည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ အလုပ်အကျွေးသည်ကား အာနန္ဒာ မည်သည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ လက်ဝဲရံ ဒုတိယ အဂ္ဂသာဝကသည်ကား မောဂ္ဂလာန် မည်သည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ သင်သည်ကား ထိုဂေါတမဘုရား၏ လကျော်ရံ ပဌမ အဂ္ဂသာဝကဖြစ်သော သာရိပုတြာမည်သော တရားစစ်သူကြီး ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ဗျာဒိတ်စကား ညွှန်ကြားတော်မူလေ၏။ ဤသို့ သရဒရသေ့ကို ဗျာဒိတ် ပေးတော်မူပြီးလျှင် တရားစကားကို ဟောကြားပြီး၍ ရဟန်းအပေါင်း ခြံရံလျက် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက် ကြွသွားတော်မူလေ၏။

သရဒရသေ့သည်လည်း တပည့်ဖြစ်ဘူးသော မထေရ်တို့၏ အထံသို့ သွား၍ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော သိရိဝဇ္ဇန သူကြွယ်ထံသို့ သတင်းစကား မှာကြား လေ၏။ အရှင်ဘုရားတို့ တပည့်တော်၏ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော သူကြွယ်အား သင်၏ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော သရဒရသေ့သည် အနောမဒဿီ ဘုရားရှင်၏ ခြေတော်ရင်းဝယ် နောင်အနာဂတ်ကာလ၌ ပွင့်တော်မူလတ္တံ့သော ဂေါတမ

* အနာဂတံသညာဏ်၊ အနာဂတ + အံသ + ညာဏ်=အနာဂတ်အဘို့၌ သိသောညာဏ်တော်။
(ဇာတိယဇာကြိမ်)

ဘုရား၏ သာသနာတော်၌ လကျော်ရံ အဂ္ဂသာဝကအရာကို တောင့်တလေပြီ၊ အသင်သူကြွယ်သည် ဒုတိယ အဂ္ဂသာဝက လက်ဝဲရံအရာကို တောင့်တလော့ဟု ပြောကြားရန် သတင်းစကား မှာကြားလေ၏။ ဤသို့ မှာကြားပြီးလျှင် မထေရ်တို့ထက် ရှေးဦးစွာ တဘက်သော လမ်းခရီးဖြင့် သွား၍ သိရိဝဇ္ဇန သူကြွယ်၏ နေအိမ်တံခါး၌ ရပ်လေ၏။ သိရိဝဇ္ဇန သူကြွယ်သည် ငါ၏အရှင် ရသေ့ကား ကြာမြင့်မှ ကြွလာတော်မူပေသည် တကားဟု နေရာ၌ နေစေ၍ မိမိမူ နိမ့်သောနေရာ၌ နေလျက် အရှင်ဘုရား အရှင်မြတ်တို့၏ တပည့်ပရိသတ် ကား မထင်မြင်ချေတကားဟု မေးလျှောက်သော် အဆွေ သိရိဝဇ္ဇန ဪ... ဟုတ်ပေ၏။ ငါတို့၏ ကျောင်းသင်ခန်းသို့ အနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွလာတော်မူ၏။ ငါတို့သည် ထိုဘုရားရှင်အား အစွမ်းသတ္တိ ရှိသည်အလျောက် ပူဇော်သက္ကာရကို ပြုကြကုန်၏။ ဘုရားရှင်သည် အလုံးစုံသော သူတို့အား တရားဟောတော်မူ၏။ တရားတော်၏ အဆုံး၌ ငါ့ကို ချန်ထား၍ ကြွင်းသော တပည့်ရသေ့တို့သည် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်၍ ရဟန်းပြုကြလေကုန်ပြီ။ ငါသည်မူကား အနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရား၏ အဂ္ဂသာဝကဖြစ်သော နိသဘ မထေရ်ကို မြင်ရ၍ နောင်သောအခါ ပွင့်တော်မူလတ္တံ့သော ဂေါတမဘုရား သာသနာတော်၌ ပဌမ အဂ္ဂသာဝက လကျော်ရံအရာကို ဆုတောင်းလိုက်၏။

အဆွေဖြစ်သော အသင်သည်လည်း ထိုဂေါတမဘုရား၏ သာသနာတော်၌ ဒုတိယ အဂ္ဂသာဝက လက်ဝဲရံအရာကို တောင့်တလော့ဟု တိုက်တွန်းလတ် သော် အရှင်ဘုရား တပည့်တော်အား ဘုရားရှင်တို့နှင့် အကျွမ်းဝင်ခြင်း မရှိပါဟု လျှောက်၏။ ဘုရားရှင်တို့နှင့် စကားပြောဆိုခြင်းကား ငါ၏တာဝန် ဖြစ်စေ၊ သင်သည် ကြီးမြတ်သော ပူဇော်သက္ကာရကိုသာ ပြုပြင် စီရင်လေလော့ဟု ပြောဆို၏။ သိရိဝဇ္ဇန သူကြွယ်သည် ထိုရသေ့၏ စကားကို ကြား၍ မိမိ၏ နေရာ အိမ်တံခါး အနီးအပါး၌ *မင်းပယ်အားဖြင့် ရှစ်မင်းပယ်မျှလောက်သော အရပ်ကို ညီညွတ်သော အပြင်ရှိအောင် ပြုပြင်၍ သဲကို ဖြန့်ကြဲစေပြီးလျှင် ပေါက်ပေါက်လျှင် ငါးခုမြောက်ရှိကုန်သော ပန်းတို့ကို ဖြန့်ကြဲစေ၍ ကြာညို ပန်းတို့ဖြင့် မိုးအပ်သော မဏ္ဍပ်ကို ဆောက်စေ၍ ဘုရားနေရာကို ခင်းစေပြီး

* မင်းပယ်=တဆယ့်တတင်း မျိုးကြွလောက်သောအရပ်ကို မင်းပယ်တခု ခေါ်သည်။

(ဇာတိယအကြိမ်)

လျှင် ကြွင်းသော ရဟန်းတို့၏ နေရာတို့ကိုလည်း စီရင်စေ၍ ကြီးမြတ်သော ပူဇော်သက္ကာရကို ပြုပြင်စီရင်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားတို့ကို ပင့်ဘိတ်ခြင်းငှါ သရဒရသေ့အား အမှတ်သညာ ပေးလေ၏။

သရဒရသေ့သည် ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို ပင့်ဆောင်၍ ထိုသီရိဝဇ္ဇန သူကြွယ်၏ နေအိမ်သို့ သွားလေ၏။ သီရိဝဇ္ဇန သူကြွယ်သည်လည်း ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်းကိုပြု၍ ဘုရားရှင်၏ လက်တော်မှ သပိတ်ကို ယူပြီးလျှင် မဏ္ဍပ်သို့ ကြွဝင်ရန်လျှောက်ကြား၍ ခင်းအပ်သောနေရာတို့၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသော ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာအား မြတ်သော အလှူရေစက်ကို သွန်းချ၍ မှန်မြတ်သော ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်ဖြင့် လုပ်ကျွေးပြီးလတ်သော် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူပြီးသည်၏အဆုံး၌ ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို မြတ်သော သူတို့အား ထိုက်လျော် လျှောက်ပတ်သော အဝတ်သင်္ကန်းတို့ဖြင့် လှူဒါန်း၍ မြတ်စွာဘုရား ဤသို့ အားထုတ်ပြုစုရခြင်းသည် အနည်းငယ်မျှသော အရာဌာန အကျိုးငှါ မဟုတ်ပါ။ ဤသို့သောနည်းဖြင့် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး အစဉ်သနားတော်မူကြပါဘုရားဟု လျှောက်လေ၏။ ဘုရားရှင်သည် သည်းခံတော်မူ၏။

သီရိဝဇ္ဇန သူကြွယ်သည် ထိုသို့သော နည်းဖြင့်သာလျှင် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး အလှူကြီးကို ဖြစ်စေပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ လက်အုပ်ချီကာ ရပ်လျက် ဘုန်းတော် အလွန်ကြီးမြတ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ဘုရားတပည့်တော်၏ အဆွခင်ပွန်းဖြစ်သော သရဒရသေ့သည် အကြင် ဘုရား၏ လက်ျာရံ အဂ္ဂသာဝက ဖြစ်ရလို၏ဟု ဆုတောင်းပါ၏။ ဘုရားတပည့်တော်သည်လည်း ထိုဘုရား၏ လက်ဝဲရံ ဒုတိယ အဂ္ဂသာဝက ဖြစ်ရပါလို၏။ ဘုရားဟု ဆုတောင်းပတ္တနာ ပြုလေ၏။ ဘုရားရှင်သည် အနာဂတ်ကာလကို ကြည့်တော်မူသော် ထိုသီရိဝဇ္ဇန သူကြွယ်၏ ဆုတောင်းခြင်း၏ ပြည့်စုံအံ့သောအဖြစ်ကို မြင်တော်မူ၍ သင်သည် ဤကမ္ဘာမှ တသိန်းအလွန်ရှိသော ကမ္ဘာတသင်္ချေကို လွန်မြောက်ပြီးလျှင် ဂေါတမမည်သောဘုရား၏ ဒုတိယ အဂ္ဂသာဝက လက်ဝဲရံဖြစ်လတ္တံ့ ဟု ဗျာဒိတ်စကား မိန့်ကြားတော်မူလေ၏။ သီရိဝဇ္ဇန သူကြွယ်သည် ဘုရားရှင်တို့၏ ဗျာဒိတ်စကားကို ကြားရ၍ အလွန်လျှင် ရှင်လန်း ဝမ်းမြောက်လေ၏။ မြတ်စွာဘုရား

(တတိယအကြိမ်)

သည်လည်း ဆွမ်းအနုမောဒနာတရား ဟောတော်မူ၍ အခြံအရံ ရဟန်းသံဃာ နှင့်တကွ ကျောင်းတော်သို့သာလျှင် ပြန်ကြွတော်မူလေ၏။

ချစ်သား ရဟန်းများတို့ ငါ၏သားတော်ဖြစ်ကုန်သော ဤ သာရိပုတြာ၊ မောဂ္ဂလာန်တို့သည် ဤသို့လျှင် အဂ္ဂသာဝက အစုံဆုကို တောင်းခဲ့ကြကုန် သောကြောင့် မိမိတို့ ဆုတောင်းခဲ့တိုင်းသာလျှင် လကျာရံ၊ လက်ဝဲရံအဖြစ်ကို ရကြလေကုန်၏။ ငါဘုရားသည် မျက်နှာကြည့်၍ ပေးသည်မဟုတ်ဟု မိန့်တော် မူ၏။ ဤသို့ မိန့်တော်မူပြီးသည်ရှိသော် အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးတို့သည် ဘုရားရှင်ကို ရှိခိုး၍ ဤသို့လျှောက်ကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်တို့သည် အိမ်ရာ ထောင်သော လူ့ဘောင်၌နေကြကုန်စဉ် တောင်ထိပ်ပဲ့သဘင်ကို ကြည့်ရှုခြင်းငှါ သွားကြပါကုန်၏။ ဤသို့အစရှိသည်ဖြင့် အကြင်မျှလောက် အဿဇိမထေရ်၏ အထံမှ သောတာပတ္တိဖိုလ်ကို ထိုးထွင်း၍ သိ၏။ ထိုမျှလောက် အလုံးစုံသော ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု အကြောင်းအရာတို့ကို ကောင်းစွာလျှောက်ကြားပြီးလျှင် မြတ်စွာ ဘုရား တပည့်တော်တို့သည် ဆရာဖြစ်သော သိဇ္ဇည်းပရိဗိုဇ်အထံသို့ သွား၍ ရှင်တော်ဘုရားတို့၏ခြေတော်ရင်းသို့ရောက်အောင် ဆောင်လိုကုန်သောကြောင့် ထိုသိဇ္ဇည်းဆရာ၏ အယူဝါဒ အနှစ်သာရ မရှိသည့်အဖြစ်ကို ပြောကြားလျက် ရှင်တော်ဘုရားတို့၏ ခြေတော်ရင်း၌ ဆည်းကပ်ခြင်း၏ အကျိုး အာနိသင်ကို ပြသ ပြောဆိုကြပါသည်ဘုရား။ ထိုသိဇ္ဇည်းဆရာသည် ယခုအခါ တပည့်အဖြစ်ဖြင့် နေရခြင်းသည် အိုးစရည်းကြီး၏ ရေသယ်အိုးငယ် အဖြစ်သို့ ရောက်ရသည်နှင့် တူသဖြင့် တပည့်အဖြစ်ဖြင့် နေခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ဟု ဆိုပါသည်ဘုရား။

ထိုအခါ ဘုရားတပည့်တော်တို့က ဆရာ ယခု လူများအပေါင်းသည် ပန်း၊ နံ့သာစသည် လက်စွဲလျက် မြတ်စွာဘုရား၏ အထံသို့သာ သွား၍ ပူဇော်လတ္တံ့ ၊ ဆရာတို့သည် အဘယ်သို့ ဖြစ်ကုန်အံ့နည်းဟု မေးသောအခါ ဤလောက၌ ပညာရှိသူ များသလော၊ သို့တည်းမဟုတ် ပညာနဲ့သူ များသလောဟု ဘုရား တပည့်တော်တို့ကိုမေးသဖြင့် ပညာနဲ့သူများကြောင်း ပြန်ပြောကုန်လတ်သော် ထိုသို့ဖြစ်မှု ပညာရှိတို့သည် ရဟန်းဂေါတမထံ သွားကုန်လတ္တံ့ ၊ ပညာနဲ့သူ တို့သည် ငါ့ထံ လာကုန်လတ္တံ့ ၊ သင်တို့သည်သာ ရဟန်းဂေါတမထံ သွားကြ ကုန်ဟု ဆို၍ မြတ်စွာဘုရားထံ လိုက်လာခြင်းငှါ အလို့မရှိပါဟု လျှောက်ကြား ၊
(ဓာတိယအကြိမ်)

ကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုစကားကို ကြားတော်မူ၍ ချစ်သားရဟန်းတို့ သိဉ္ဇည်းပရိပိုဇ်သည် မိမိ၏အမှားကို ယူသည်၏အဖြစ်ကြောင့် အနှစ်သာရမရှိ ဘဲလျက် အနှစ်သာရရှိ၏ဟု ယူလေ့ရှိ၏။ အနှစ်သာရရှိသော အယူကို အနှစ် သာရမရှိဟု ယူလေ့ရှိ၏။ သင်တို့သည်ကား ပညာရှိသည့်အဖြစ်ကြောင့် အနှစ် သာရရှိသော အယူကိုလည်း အနှစ်သာရရှိသောအားဖြင့် အနှစ်သာရမရှိသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူကိုလည်း အနှစ်သာရမရှိသောအားဖြင့် သိကြကုန်၍ အနှစ်သာရ မရှိသော မိစ္ဆာအယူကို ပယ်စွန့်ပြီးလျှင် အနှစ်သာရရှိသော ကောင်းမြတ်သော သူတော်ကောင်းတရားကိုသာလျှင် ယူကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤဂါထာ တို့ကို ဟောတော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

- ၁၁ အသာရေ သာရမတိနော၊ သာရေ စာသာရဒဿိနော။
တေ သာရံ နာဓိဂစ္ဆန္တိ၊ မိစ္ဆာသင်္ကပ္ပဂေါစရာ။
- ၁၂ သ္ဗာရဉ္စ သာရတော ဥ တွာ၊ အသာရဉ္စ အသာရတော။
တေ သာရမဓိဂစ္ဆန္တိ၊ သမ္မာသင်္ကပ္ပဂေါစရာ။

ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်။ အသာရေ၊ အနှစ်မပါ အကာဖြစ်ငြား တိတ္ထိတို့ တရား၌။ သာရမတိနော၊ အနှစ်သာရပြည့်ဝသည်ဟု အယူရှိကုန်၏။ သာရေ စ၊ အနှစ်သာရ ပြည့်ဝစုပေါင်း သူတော်ကောင်းတရား၌လည်း။ အသာရဒဿိနော၊ အနှစ်မပါ အကာအတိ အမြင်ရှိကုန်၏။ မိစ္ဆာသင်္ကပ္ပဂေါစရာ၊ မိစ္ဆာဝိတက်၏ ကျက်စားရာ ဖြစ်ကုန်သော။ တေ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ သာရံ၊ သီလ စသော ဂုဏ်ကျေးဇူး အနှစ်ကို။ နာဓိဂစ္ဆန္တိ၊ မရနိုင်ကြကုန်။

ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်။ သာရဉ္စ၊ အနှစ်သာရ ပြည့်ဝစုပေါင်း သူတော် ကောင်း တရားကိုလည်း။ သာရတော၊ အနှစ်သာရ ပြည့်ဝသော အားဖြင့်။ အသာရဉ္စ၊ အနှစ်မပါ အကာအတိဖြစ်သော တိတ္ထိတို့၏ တရားကိုလည်း။ အသာရတော၊ အနှစ်မပါ အကာအတိအားဖြင့်။ ဥ တွာ၊ သိ၍။ ဌိတာ၊ တည်ကြကုန်၏။ သမ္မာသင်္ကပ္ပဂေါစရာ၊ အကြံကောင်းစွာ သမ္မာဝိတက်၏

ကျက်စားရာဖြစ်ကုန်သော။ တေ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ သာရံ၊ သီလ စသော
ဂုဏ်ကျေးဇူး အနှစ်ကို။ အဓိဂစ္ဆန္တိ၊ ရနိုင်ကြကုန်၏။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဂါထာ၏ အဆုံး၌ များစွာကုန်သော တရားနာပရိသတ်တို့သည် သောတာ
ပတ္တိဖိုလ် စသည်တို့သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။ စည်းဝေးရောက်လာသော သူတို့
အား အကျိုးရှိသော တရားဒေသနာ ဖြစ်တော်မူလေ၏။

အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်ဝတ္ထု ပြီး၏။

၉- အရှင်နန္ဒမထေရ်ဝတ္ထု

ယထာ အဂါရံ အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည်
ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် အရှင်နန္ဒမထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍
ဟောတော်မူလေ၏။

ဘုရားဖြစ်ပြီးစ ကပိလဝတ်ပြည်သို့ကြ၍ ခမည်းတော်
မယ်တော်တို့အား တရားဟောတော်မူခြင်း

နတ်လူတို့ကို ယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမတော် မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရား
သည် လည်စေအပ်သော မြတ်သော တရားတည်းဟူသော စကြာရတနာ
ရှိတော်မူသည်ဖြစ်၍၊ ဝါ ဓမ္မစကြာတရား ဟောကြားတော်မူပြီးလျှင် ရာဇဂြိုဟ်
ပြည်သို့ ကြွတော်မူသဖြင့် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ
သောအခါ ငါ၏သားတော်ဘုရားကို ငါ့အား ပင့်ဆောင်၍ ပြကြကုန်လော့ဟု
သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် စေလွှတ်အပ်သော တထောင်သော ပရိသတ် ဗိုလ်ပါ
အခြံအရံရှိကုန်သော တကျိပ်သော တမန်တို့တွင် အလုံးစုံသော တမန်တို့၏
နောက်မှသွား၍ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်သော ဖွားဘက်တော် ကာဠုဒါယီ
မထေရ်မြတ်သည် ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ကြွတော်မူသင့်သော အခါကာလကို
ဉာဏ်ဖြင့်ဆင်ခြင်၍ *လမ်းခရီး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ချီးမွမ်း ထောမနာကာ

* လမ်းခရီး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး ချီးမွမ်းရာ ဂါထာပေါင်း ခြောက်ဆယ်မျှ ဇာတတ္ထကိကျမ်း၌
စုံလင်စွာ ပါရှိ၏။

(တတိယအကြိမ်)

လျှောက်ထားသဖြင့် ရဟန္တာအပေါင်း နှစ်သောင်း ခြံရံလျက် ကပိလဝတ် ပြည်သို့ ပင့်ဆောင်တော်မူအပ်သည်ဖြစ်၍ ဆွေတော် မျိုးတော်တို့၏ အစည်း အဝေး၌ * ပေါက္ခရာဝဿ မိုဗ်းရွာခြင်းကို အကြောင်းပြုပြီးလျှင် ဝေဿန္တရာဇာတ်ကို ဟောတော်မူလေ၏။ တဖန်မိုးသောက် ရောက်သောအခါ ဆွမ်း အလို့ငှါ ဝင်တော်မူလျက် “ဥတ္တိဋ္ဌေ နပ္ပမဇ္ဇေယျ” စသော ဂါထာဖြင့် ခမည်းတော် မင်းကြီးကို သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်စေတော်မူ၍ “ဓမ္မဉ္စရေ” စသော ဂါထာ ဖြင့် မိထွေးတော် ဂေါတမီကို သောတာပတ္တိဖိုလ်၌၎င်း၊ ခမည်းတော်မင်းကြီးကို သကဒါဂါမိဖိုလ်၌၎င်း တည်စေတော်မူ၏။

နန္ဒမင်းသား မင်္ဂလာနေ့ ရဟန်းပြုခြင်း

ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်းကိစ္စ ပြီးသောအခါ ရာဟုလာမယ်တော် ယသောဓရာ မိဖုယား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့်စပ်သော စကားကို အကြောင်းပြု၍ စန္ဒကိန္နရီဇာတ်ကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ထိုနေ့မှ နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ညီတော် နန္ဒမင်းသားအား အဘိသိက် သွန်းလောင်းသော မင်္ဂလာ၊ အိမ်တက်မင်္ဂလာ၊ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာတို့သည် ဖြစ်လတ်ကုန်သည်ရှိသော် ဆွမ်းအလို့ငှါ ကြွဝင်တော် မူသဖြင့် မင်္ဂလာတရား ဟောကြားပြီး နေရာမှထ၍ ကြွသွားတော်မူသည် ရှိသော် နန္ဒမင်းသား၏လက်မှ သပိတ်တော်ကို မယူဘဲသာလျှင် ကြွသွားတော် မူလေ၏။ နန္ဒမင်းသားသည်လည်း ဘုရားရှင်၌ ရိုသေသောအားဖြင့် နောင်တော် ဘုရား နောင်တော်ဘုရားတို့သည် သပိတ်တော်ကို ယူတော်မူကြပါကုန်လော့ဟု လျှောက်ထားခြင်းငှါမဝံ့ရကား နောင်တော်ဘုရားသည်စောင်းတန်းလှေခါးဦး၌ သပိတ်တော်ကို ယူလတ္တံ့ဟု ဤသို့ကား ကြံစည်လေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုစောင်းတန်း လှေခါးဦး၌လည်း သပိတ်တော်ကို ယူတော်မူ၊ နန္ဒမင်းသား သည် စောင်းတန်း လှေခါးရင်း၌ ယူလတ္တံ့ဟု ကြံစည်ပြန်လေ၏။ မြတ်စွာ ဘုရားသည် ထိုစောင်းတန်း လှေခါးရင်း၌လည်း ယူတော်မူ၊ နန္ဒမင်းသားသည် မင်းယင်ပြင်သို့ ရောက်လျှင် ယူတော်မူလတ္တံ့ဟု ကြံစည်ပြန်လေ၏။ မြတ်စွာ ဘုရားသည် ထိုမင်းယင်ပြင်၌လည်း ယူတော်မူ၊ နန္ဒမင်းသားလည်း ပြန်လည်

* ပေါက္ခရာဝဿ မိုဗ်းရွာခြင်း=မိုဗ်းရေစွတ်လိုသူတို့သာ စွတ်၍ မစွတ်လိုသူတို့၏ ကိုယ်ပေါ်၌ တပေါက်မျှမကျ၊ ကြာရွက်မှ ရေအလား လျှောက်ကျသွား၏။ ပေါက္ခရာဝဿ=ကြီးတော၌ ရွာ သံညနှင့် တူသောမိုဗ်း။

(ဇာတိယအကြိမ်)

ခြင်းငှါ အလိုရှိသဖြင့် မနှစ်သက်ဘဲသာ လိုက်ပါသွားရာ မြတ်စွာဘုရား၌ ရိုသေသော ဂါရဝတရားဖြင့် နောင်တော်ဘုရားတို့သည် သပိတ်တော်ကို ယူတော်မူကြပါကုန်လော့ဟု လျှောက်ထားခြင်းငှါ မဝံ့ရှာလေ။ ဤအရပ်သို့ ရောက်လျှင် ယူတော်မူလတ္တံ့၊ ထိုအရပ်သို့ ရောက်လျှင် ယူတော်မူလတ္တံ့ဟု ကြံစည်၍သာ လိုက်သွားရှာရ၏။

ထိုခဏ၌ မောင်းမ အပေါင်းတို့သည် ဇနပဒ ကလျာဏီ မင်းသမီးအား အရှင်မ မြတ်စွာဘုရားသည် နန္ဒမင်းသားကို ခေါ်ဆောင်၍ ကြွသွားတော် မူလေပြီ။ သခင်မတို့သည် ထိုနန္ဒမင်းသားနှင့်ကင်း၍ အဘယ်သို့သော အမှုကို ပြုကြကုန်လတ္တံ့နည်းဟု ပြောကြားကြလေကုန်၏။ ဇနပဒကလျာဏီ မင်းသမီး သည် ထိုသူတို့ ပြောကြားသော စကားကို ကြားလေလျှင် ယိုစီးသော မျက်ရည်ပေါက်ရှိသော ထက်ဝက်မျှ ဖြီးအပ်ပြီးသော ဆံပင်တို့ဖြင့် လျင်စွာ သွား၍ “အရှင်သား မြန်မြန်ကြီးသာ ပြန်ခဲ့ပါလော့”ဟု မှာကြားလိုက်လေ၏။ မှာလိုက်သော ထိုဇနပဒကလျာဏီ မင်းသမီး၏စကားသည် နန္ဒမင်းသား၏ နှလုံး ထဲ၌ ဖိလာကန့်လန့် ကျဝင်လာသကဲ့သို့ စွဲမြဲစွာ တည်လေ၏။ မြတ်စွာဘုရား သည်လည်း ညီတော် နန္ဒမင်းသား၏ လက်မှ သပိတ်တော်ကို မယူဘဲသာလျှင် နန္ဒမင်းသားကို ကျောင်းတော်သို့ အရောက် ဆောင်တော်မူ၍ ညီတော်နန္ဒ ရဟန်းပြုလတ္တံ့လော့ဟု မေးတော်မူ၏။ နန္ဒမင်းသားလည်း မြတ်စွာဘုရား၌ ရိုသေသောအားဖြင့် ရဟန်းမပြုနိုင်ပါဟု မလျှောက်ဝံ့သဖြင့် မှန်လှပါ ရဟန်း ပြုပါမည်ဘုရားဟု လျှောက်ထားလေ၏။ ဘုရားရှင်သည် ချစ်သား ရဟန်းတို့ ထိုသို့ဖြစ်မှု နန္ဒမင်းသားကို ရဟန်းပြုကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဘုရားရှင် သည် ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ကြွရောက်တော်မူ၍ သုံးရက်မြောက်သော နေ့၌ နန္ဒမင်းသားကို ရဟန်းပြုတော်မူလေ၏။

သားတော် ရာဟုလာ အမွေတောင်းခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသည် ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ကြွရောက်တော်မူ၍ ခုနစ်ရက် မြောက်သောနေ့၌ ရာဟုလာမယ်တော်သည် သားတော်ရာဟုလာကို တန်ဆာ ဆင်၍ ချစ်သားရာဟုလာ ရဟန်းအပေါင်း နှစ်သောင်းခြံရံလျက် ရွှေအဆင်းနှင့် တူသော ထိန်ဝင်းသော အရောင်အဆင်းရှိသော ဗြဟ္မာမင်း၏ ကိုယ်ကဲ့သို့ (ဇာဘိယအကြံ)

ဖြောင့်မတ်သော သဏ္ဍာန်အဆင်းရှိသော ဤရဟန်းကို ရှုကြည့်စမ်းလော့၊ ဤ ရဟန်းသည် အသင်၏ ကျေးဇူးရှင် ခမည်းတော်ပေတည်း၊ အသင်၏ ခမည်းတော်အား ကြီးစွာသော ရှေ့အိုးတို့သည် ရှိကုန်၏၊ ထိုရှေ့အိုးတို့ကို ချစ်သား၏ ခမည်းတော် တောထွက်တော်မူသော နေ့မှစ၍ ငါတို့မမြင်ကုန်၊ ချစ်သား သွား၍ ခမည်းတော်ကို အမေ့တောင်းချေလော့၊ ခမည်းတော်ဘုရား သားတော် အကျွန်ုပ်သည် အဘိသိက်သွန်းခြင်းကို ပြုပြီးသည်ရှိသော် စကြာမင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်၊ သားတော်အား ဥစ္စာဖြင့် အလှီရှိပါသည်၊ အမေ့ဥစ္စာကို ပေးသနားတော်မူပါ၊ သားမည်သည် အဘ၏ အမေ့ဥစ္စာနှစ်ကို ပိုင်ရှင်ဖြစ်သင့် ကောင်းပါသည်ဘုရားဟုဆို၍ အမေ့တောင်းရန် ဘုရားရှင်ထံသို့ စေလွှတ်လိုက် လေ၏၊ ရာဟုလာမင်းသားလည်း ဘုရားထံသွား၍ ဘခမည်းတော်ပါတကားဟု ဖြစ်သော ချစ်ခြင်းကိုရ၍ အလွန် ရှင်လန်းဝမ်းမြောက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ခမည်းတော် ရဟန်းမြတ် အရှင်ရဟန်းမြတ်၏ အရိပ်သည် ချမ်းမြေ့သာယာ လှပါ၏ဟု ဆိုပြီး၍ ထိုမှတစ်ပါး မိမိနှင့်လျှောက်ပတ်သော များစွာသောစကားကို ဆိုလျက် နေလေ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်းကိစ္စ ပြီးပြီးသော် အနုမောဒနာတရား ဟောတော်မူပြီးလျှင် နေရာမှထ၍ ဖဲကြွတော်မူလေ၏၊ ရာဟုလာ မင်းသားသည်လည်း ခမည်းတော် ရဟန်းမြတ် အကျွန်ုပ်အား အမေ့ဥစ္စာကို ပေးသနားတော်မူပါဟု ဆိုလျက် မြတ်စွာဘုရား၏ နောက်သို့ အစဉ်တစိုက် လိုက်လေ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ရာဟုလာ မင်းသားကို မပြန်လည်စေ၊ ပရိသတ်အများကလည်း ဘုရားရှင်နှင့် အတူတကွလိုက်သော ရာဟုလာ မင်းသားကို ပြန်လည်စေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်လေ၊ ဤသို့အားဖြင့် ရာဟုလာ မင်းသားသည် ဘုရားရှင်နှင့် အတူတကွ ကျောင်းတော်တိုင်အောင် လိုက်လေ၏။

သားတော် ရာဟုလာ ရှင်ပြု၍ ရာဇဂြိုဟ် သာဝတ္ထိတို့သို့
ကြွတော်မူခြင်း

ကျောင်းတော်သို့ရောက်လျှင် ဘုရားရှင်သည် ဤသို့ ကြံစည်တော်မူ၏၊ ဤသားတော် ရာဟုလာသည် ဘခင်၏ ဥစ္စာဖြစ်သော အကြင် ပစ္စည်းအမေ့ကို အလှီရှိ၏၊ ထိုပစ္စည်းအမေ့သည် သံသရာဝဋ်သို့သာ အစဉ်လိုက်၍ ပင်ပန်းဆင်းရဲ

(တတိယအကြိမ်)

ခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်၏။ ယခုအခါ ထိုသားတော် ရာဟုလာအား ဗောဓိ မဏ္ဍိုင်၌ ရအပ်သော ခုနစ်ပါး အပြားရှိသော အရိယာတို့၏ ဥစ္စာအမွေကို ပေးသနားအံ့။ လောကုတ္တရာအမွေကို ခံယူစေသည်၏ အစွမ်းအားဖြင့် ထိုသား တော်ကို အမွေခံသည်ကို ပြုအံ့ဟု ကြံစည်တော်မူ၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရား သည် အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်ကို ခေါ်တော်မူ၍ ချစ်သား သာရိပုတြာ ထိုသို့ဖြစ်မှုကား ငါ့သားတော် ရာဟုလာကို ရှင်ပြုလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အရှင် သာရိပုတြာမထေရ်လည်း ရှင်ပြုတော်မူလေ၏။ ရာဟုလာမင်းသား ရှင်ပြုတော် မူကြောင်းကို ကြားရသည်ရှိသော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးအား အတိုင်းထက် အလွန် စိတ်ဆင်းရဲခြင်းဖြစ်သဖြင့် ထိုစိတ်ဆင်းရဲခြင်းကို သည်းခံခြင်းငှါ မတတ် နိုင်ခြင်းကြောင့် ထိုအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ကြား၍ သားတော်ဘုရား မည်းတော်မင်းတရားသည် တောင်းပန်ပါ၏။ သားတော် ဘုရားတို့သည် မိဘနှစ်ပါး အနူးအညွတ် ခွင့်မလွှတ်သော သားကို ရှင်ရဟန်း မပြုကြပါစေကုန်လင့် ဟူသော ဆုကို တောင်းဆိုလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုခမည်းတော် မင်းကြီးအား တောင်းဆိုအပ်သော ဆုကို ပေးပြီး၍ နောက်တဖန် တနေ့သ၌ မင်း၏စံရာ နန်းဘော်ဝယ် နံနက်ဆွမ်း စားခြင်းကိစ္စ ပြုတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို တင့်အပ်လျှောက်ပတ်သော အရပ်၌နေသော သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးသည် ဘုန်းတော်ကြီးလှသော သားတော် ဘုရား သားတော်ဘုရားတို့သည် ဆင်းရဲငြိုပြင်စွာ ဒုက္ကရစရိယာကို ကျင့်တော် မူသောအခါ နတ်သားတယောက်သည် ခမည်းတော်၏ အထံသို့ကပ်၍ သင်၏ သားတော် သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် စုတေမနေ သေလေပြီဟူ၍ ပြောကြားလာ ပါသည်။ ခမည်းတော်သည် ထိုနတ်သား၏စကားကို မယုံကြည်သည်ဖြစ်၍ ငါ၏ သားတော်ကား ဘုရားအဖြစ်သို့ မရောက်ဘဲ မသေနိုင်ဟု ပယ်မြစ်လိုက်ကြောင်း နားတော်လျှောက်သော် ခမည်းတော်မင်းကြီး သင်မင်းကြီးတို့သည် ယခုအခါ၌ အဘယ်မှာ ယုံကြည်ကုန်အံ့နည်း။ ရှေး၌ အရိုးတို့ကိုပြု၍ သင်၏သား သေပါပြီဟု ပြောရာ၌ပင်လျှင် မယုံကြည်ကြကုန်ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် ဤသို့သော (ဓာဘိယအကြိမ်)

အတ္ထုပ္ပတ္တိကို အကြောင်းပြု၍ * မဟာဓမ္မပါလဇာတ်တော်ကို ဟောကြားတော်
 မူလေ၏။ ထိုဟောတော်မူသော ဒေသနာတော်အဆုံး၌ကား သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး
 သည် အနာဂါမိဖိုလ်၌တည်လေ၏။ ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ခမည်းတော်
 မင်းကြီးကို သုံးပါးသောဖိုလ်တို့၌ တည်စေတော်မူ၍ ရဟန်းသံဃာအပေါင်း
 ခြံရံလျက် တဖန် မိုးသောက်သောနေ့၌ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ပြန်ကြွတော်မူ၏။
 ထို့နောက် အနာထပိဏ် သူဌေးကြီး၏ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ကြွလာတော်မူခြင်းငှါ
 ယူအပ်ပြီးသော ပဋိညာဉ် ရှိတော်မူသည်ဖြစ်၍ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်ကြီး
 သည် ဆောက်လုပ်၍ ပြီးသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်
 ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ကြွတော်မူ၍ သီတင်းသုံး စံနေတော်မူလေ၏။

အရှင်နန္ဒမထေရ်သည် သာသနာတော်၌ ငြီးငွေ့ခြင်း

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး စံနေ
 တော်မူသည်ရှိသော် အရှင်နန္ဒမထေရ်သည် သာသနာတော်၌ ငြီးငွေ့ မပျော်
 မွေ့ကြောင်းကို ရဟန်းအများတို့အား ပြောကြား လျှောက်ထားသည်ကား
 ငါ့သျှင်တို့ ငါသည် သာသနာတော်၌ မမွေ့လျော်ဘဲ မြတ်သော အကျင့်ကို
 ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်၍ နေရပေသည်။ မြတ်သော အကျင့်ဟု ဆိုအပ်သော
 သာသနာတော်ကို ထမ်းဆောင်၍ နေအံ့သောငှါ မစွမ်းနိုင်ချေ။ ရဟန်းသိက္ခာကို
 ပယ်ခွါစွန့်ဖျက် လူထွက်၍ပင် နေချင်ပါသည်ဟု ပြောကြား လျှောက်ထား
 လေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအကြောင်းကို ကြားသိတော်မူ၍ ထိုနန္ဒမထေရ်ကို
 ခေါ်တော်မူပြီးလျှင် ဤသို့သော စကားကို မိန့်တော်မူ၏။ ညီတော်နန္ဒ များစွာ
 ကုန်သော ရဟန်းတို့အား သာသနာတော်၌ မမွေ့မလျော်ဘဲ မြတ်သော
 အကျင့်ကို ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်၍ နေရကြောင်း၊ မြတ်သော အကျင့်ဟု
 ဆိုအပ်သော သာသနာတော်ကို ထမ်းဆောင်၍ နေအံ့သောငှါ မစွမ်းနိုင်ကြောင်း၊
 ရဟန်းသိက္ခာကို ပယ်ခွါစွန့်ဖျက် လူထွက်လိုကြောင်းများကို ပြောကြား၏ဟု
 ငါကြားရသည် မှန်သလောဟု မေးတော်မူသည်ရှိသော် ဤသို့ ကေန့်မှန်ပါသည်
 ဘုရားဟု လျှောက်ထားလေ၏။ ငါ့ညီနန္ဒ အဘယ့်ကြောင့် သင်သည် သာသနာ

* ဤမဟာဓမ္မပါလ ဇာတ်အကျယ်သည် ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်ဝတ္ထု ဒသကနိပါတ်၌ ပါရှိ၏။
 (တတိယအကြိမ်)

တော်၌ မမ္မေလျော်ဘဲ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်ကြံကြီးကုတ် အားထုတ်၍
 နေရသနည်း၊ အဘယ်ကြောင့် သာသနာတော်ကိုထမ်းဆောင်၍ နေရအံ့သောငှါ
 စွမ်းနိုင်လေသနည်း၊ အဘယ်ကြောင့်ရဟန်းသိက္ခာကို ပယ်ခွါစွန့်ဖျက်လှူထွက်၍
 နေခြင်းငှါ အလိုရှိသနည်း၊ ဟုမေးတော်မူလတ်သည်ရှိသော် ဘုန်းတော်ကြီးတော်
 မူသော နောင်တော်ဘုရား နေရာအိမ်တော်မှ ထွက်လာစဉ်အခါ သာကီဝင်
 မင်းသွီးဖြစ်သော နှမတော် ဇနပဒကလျာဏီသည် ထက်ဝက်မျှ ဖြီးအပ်ပြီးသော
 ဆံပင်တို့ဖြင့် ညီတော်ကိုကြည့်ရှုပြီးလျှင် အရှင့်သား မြန်မြန်ကြီးသာပြန်ခဲ့ပါဟု
 မှာကြားလိုက်သည်။ ယင်းသို့ နှမတော် မှာလိုက်သောစကားကို ညီတော်သည်
 အဖန်တလဲလဲ အမြဲစေ့စေ့ ကြံအောက်မေ့သောကြောင့် သာသနာတော်၌
 မပျော်မေ့ဘဲ လှူထွက်လိုသောဆန္ဒ ရှိပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်ထားလေ၏။

မျောက်အိုမနှင့် နတ်သွီးတို့ကိုပြု၍ တရားအားထုတ်စေခြင်း

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်နန္ဒကို လက်မောင်း၌ ကိုင်ငင်ဆွဲယူလျက်
 တန်ခိုးတော်၏ အစွမ်းဖြင့် တာဝတိံသာနတ်ရွာသို့ ခေါ်ဆောင်ကာ ကြွသွား
 တော်မူစဉ် လမ်းခရီးအကြား တခုသော မီးလောင်ပြင်ဝယ် မီးလောင်သော
 သစ်ငုတ်ထက်၌ထိုင်၍နေသော နားရွက်၊ နှာခေါင်း၊ အမြီးပြတ်ပြီးသော အဆင်း
 သဏ္ဍာန် ရှုမြင်မကောင်းသော မျောက်အိုမ တကောင်ကို ပြု၍ တာဝတိံသာ
 နတ်ပြည်၌ သိကြားမင်းအား ဆည်းကပ်စား လုပ်ကျွေးခြင်းငှါ ရောက်လာ
 ကုန်သော * ခိုခြေအဆင်းနှင့်တူစွာ နိုသော ခြေအဆင်းရှိသော နတ်သွီးငါးရာ
 တို့ကိုလည်း ပြတော်မူပြန်၏။ ထိုနတ်သွီးတို့ကို ပြု၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ညီတော်
 နန္ဒ အဘယ်သို့ သင်အောက်မေ့သနည်း၊ သာကီဝင်မင်းသွီးဖြစ်သော ဇနပဒ
 ကလျာဏီသည်၎င်း၊ ခိုခြေအဆင်းနှင့်တူစွာ နိုသော ခြေအဆင်းရှိသော နတ်သွီး
 ငါးရာတို့သည်၎င်း အဘယ်သူက သာလွန်ပိုမို၍ အဆင်းလှသနည်း၊ ရှုချင်ဘွယ်
 ရှိသနည်း၊ ကြင်လင် နှစ်သက်ဘွယ် ရှိသနည်းဟု မေးတော် မူလတ်သော်
 ဘုန်းတော်ကြီးသော နောင်တော်ဘုရား ဇနပဒကလျာဏီသည်ကား လမ်းခရီး
 အကြား၌ တွေ့ခဲ့ရသော နားရွက်၊ နှာခေါင်း၊ အမြီးပြတ်သော အဆင်းသဏ္ဍာန်

* နိုသော အဆင်းရှိခြင်းကြောင့် ခိုငှက်၏ခြေနှင့်တူသော ခြေရှိသည် ဟုလို။

(တတိယအကြိမ်)

ရှုမြင်မကောင်းသော မျောက်အိုမနှင့် တူပါကြောင်း၊ ဤငါးရာသော နတ်သွီးတို့ကို ထောက်စာသည်ရှိသော် သာကီဝင်မင်းသွီးဖြစ်သော နှမတော် ဇနပဒကလျာဏီသည် ရေတွက်လောက်သည် မဟုတ်ပါ။ တစိတ်တဘို့မျှကိုသော်လည်း မမှီနိုင်ပါ။ စင်စစ်မှာကား ဤငါးရာသော နတ်သွီးတို့သည်သာလျှင် အဆင်းအရောင် အဝါ အလွန်တရာ လှပါသည်။ ရှုချင်စဘွယ် ရှိလှပါသည်။ ကြည်လင်နှစ်သက်ဘွယ် ရှိလှပါသည် ဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေ၏။

ညီတော်နန္ဒ ထိုသို့ဖြစ်မှုကား အသင်သည် ငါဘုရားဆုံးမတော်မူရာ သာသနာဟုဆိုအပ်သော မြတ်သောအကျင့်၌ မွေ့လျော်ဘိလော့၊ ငါဘုရားသည် အသင့်အား ခိုခြေ အဆင်းနှင့်တူစွာ နိသော ခြေအဆင်းရှိသော ငါးရာသော နတ်သွီးတို့ကို ရစေခြင်းငှါ တာဝန်ခံတော်မူအံ့ဟု မိန့်တော်မူလတ်သော် အရှင်နန္ဒမထေရ်က ဘုန်းတော် ကြီးတော်မူသော နောင်တော်ဘုရား ခိုခြေအဆင်းနှင့်တူစွာ နိသော ခြေအဆင်းရှိသော ငါးရာကုန်သော နတ်သွီးတို့ကို ရစေခြင်းငှါ နောင်တော်ဘုရားသည် တာဝန်ခံတော်မူသည်ဖြစ်အံ့၊ ညီတော်သည် သာသနာတော်၌ မွေ့လျော်စွာ ကျင့်ကြံ ကြိုးကုတ် အားထုတ်ပါတော့မည် ဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်နန္ဒကို ခေါ်ဆောင်တော်မူခဲ့၍ ထိုတာဝန်သာ နတ်ပြည်မှ ကွယ်ခဲ့ပြီးလျှင် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ ထင်ရှားစွာ ဖြစ်တော်မူလေ၏။ ရဟန်းတို့သည်လည်း မိထွေးတော်၏ သား ဘုရားရှင်၏ ညီတော်ဖြစ်သော အရှင်နန္ဒသည် နတ်သွီးတို့၏အကြောင်းကြောင့် မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်ကြံ ကြိုးကုတ် အားထုတ်ပေသတတ်၊ မြတ်စွာဘုရားကလည်း ခိုခြေအဆင်းနှင့်တူသော ခြေအဆင်းရှိသော နတ်သွီးငါးရာတို့ကို ရစေခြင်းငှါ တာဝန်ခံတော်မူသတတ်ဟူ၍ ကြားသိကြကုန်လေ၏။

အရှင်နန္ဒမထေရ် ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း

ထိုအခါ အရှင်နန္ဒမထေရ်၏ အပေါင်း အဘော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် အရှင်နန္ဒကို သူရင်းငှါးကဲ့သို့ နတ်သွီးတည်းဟူသော အဘိုးအခကို ရအောင် ကျင့်သောသူဟူ၍၎င်း၊ မြတ်သော အကျင့်ဖြင့် ရင်းနှီးခြင်းကိုပြုလျက် နတ်သွီးတို့ကို ဝယ်ယူသောသူဟူ၍၎င်း မပြတ် ခေါ်ဝေါ်လျက် နတ်သွီးရစေခြင်းငှါ ဘုရားရှင်သော်မှ တာဝန်ခံရသည်ဟု ပြောဆိုကြကုန်သည်ရှိသော် အရှင်နန္ဒသည်

ထိုသို့ ရဟန်းတို့ ခေါ်ဝေါ် ပြောဆိုကြသော သူရင်းငှါးဟူသောစကား၊ အဝယ် သမားဟူသော စကားတို့ဖြင့် ငြီးငွေ့လှသည်ဖြစ်၍ ရှက်နိုးလှသည်ဖြစ်၍ စက်ဆုပ် လှသည်ဖြစ်၍ တယောက်ထီးတည်း ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မမေ့မလျော့ ကိလေသာကို ပူပန်စေတတ်သော လုံ့လ ရှိသဖြင့် နိဗ္ဗာန်သို့ စေလွှတ်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ နေလတ်သည်ရှိသော် မကြာမြင့်မီ အရဟတ္တဖိုလ် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက် ပြုရလေ၏။ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်သော ရဟန္တာ အရှင်မြတ်တပါး ဖြစ်တော်မူလေ၏။

ထိုသို့ အရှင်နန္ဒသည် အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုသောအခါ တဦးသော နတ်သာ သည် ညဉ့်အဘို့ အလုံးစုံသောဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကို ကိုယ်ရောင် ကိုယ်ဝါဖြင့် ထွန်းလင်းစေ၍ ဘုရားရှင်သို့ ချဉ်းကပ်ရှိခိုးပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား မိထွေးတော်၏သား ဘုရားရှင်၏ ညီတော် အရှင်နန္ဒသည် အာသဝေါကုန်ခြင်း ကြောင့် ကိလေသာမှ လွတ်သော အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင်လျှင် ကိုယ်တိုင် ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက်ပြုကာ ပြည့်စုံစွာ နေပါ၏ဟု လျှောက်ကြားလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း အရှင်နန္ဒ၏ အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုသောအဖြစ်ကို ရွှေဉာဏ်တော်ဖြင့် ထင်ရှားစွာ သိမြင်တော်မူ လေ၏။ အရှင်နန္ဒသည်လည်း ထိုညဉ့်အဘို့ လွန်သည်ရှိသော် ဘုရားရှင်ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဤသို့သော စကားကို လျှောက်ကြားလေ၏။ နောင်တော်ဘုရား ဘုရားညီတော်အား ခိုခြေအဆင်းနှင့်တူသော နီသောခြေအဆင် ရှိသော ငါးရာ သော နတ်သွီးတို့ကို ရစေခြင်းငှါ အကြင်တာဝန်ခံခြင်းသည် ရှိ၏။ နောင်တော် ဘုရားကို ယခုအခါ ထိုတာဝန်ခံခြင်းမှ လွတ်ပါပြီဘုရားဟု လျှောက်ကြား၏။ ငါ့ညီနန္ဒ ငါ့ဘုရားသည်လည်း ငါ၏ စိတ်တော်ဖြင့် သင်၏စိတ်ကို ပိုင်းခြား၍ သိတော်မူ၏။ နတ်သားသည် ပည်း လာ၍ ထိုအကြောင်းကို ငါ့အား လျှောက် ကြားလေ၏။ ငါ့ညီနန္ဒ သင်၏ စိတ်သည် တဏှာ၊ ဒိဋ္ဌိအားဖြင့် ထိုထိုအာရုံကို မစွဲလမ်းမူ၍ အာသဝေါတို့မှ အကြင်အခါ ကင်းလွတ်၏။ ထိုအခါမှစ၍ ငါ့ဘုရား သည်လည်း ထိုတာဝန်ခံခြင်းမှ လွတ်ပြီဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် အကြောင်း ထင်ထင် သိမြင်တော်မူပြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအခါ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ နှစ်သက်သော စကားအထူးဖြင့် ဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူလေ၏။

(တဘိယအကြိမ်)

ယဿ တိဏ္ဍော ကာမပကော၊ မဒ္ဒိတော ကာမကဏ္ဍကော။
မောဟက္ခယံ အနုပ္ပတ္တော၊ သုခဒုက္ခေ န ဝေဓတိ။

ယဿ၊ အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ကာမပကော၊ ကာမဂုဏ် တည်းဟူသော
ညွှန်ပျောင်းကို။ တိဏ္ဍော၊ ကူးမြောက်အပ်၏။ ကာမကဏ္ဍကော၊ ကာမဂုဏ်
တည်းဟူသော ဆူးငြောင့်ကို။ မဒ္ဒိတော၊ နှိပ်နင်း ချိုးဖဲ့ ဖျက်ဆီးအပ်၏။
မောဟက္ခယံ၊ မောဟ၏ ကုန်ရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်သို့။ အနုပ္ပတ္တော၊ အစဉ်
ရောက်ပြီးသော။ သော၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်။ သုခဒုက္ခေ၊ ချမ်းသာဆင်းရဲကြောင့်။
န ဝေဓတိ၊ မတုန်လှုပ်။

ထို့နောက် တနေ့သ၌ ရဟန်းတို့သည် ထိုအရှင်နန္ဒကို ငါ့သျှင်နန္ဒ သင်သည်
ရှေးအခါ သာသနာတော်ဝယ် ပျင်းရိ ငြီးငွေ့သည်ဟူ၍ ဆို၏။ ယခုအခါ
သင့်အား အသို့နည်းဟုမေးကုန်သည်ရှိသော် ငါ့သျှင်တို့ လူဖြစ်ခြင်းငှါ တွယ်တာ
ခြင်း မရှိပါပြီဟု ပြောကြား၏။ ထိုစကားကို ကြား၍ ရဟန်းတို့သည် အရှင်
နန္ဒကား မဟုတ်မမှန်သော စကားကို ဆို၏။ အရဟတ္တဖိုလ် စကားကို
ဖြေကြား ပြောဆိုဘိ၏။ ရှေးလွန်လေပြီးသော နေ့တို့၌ကား လူထွက်လို၏ဟု
ပြောဆိုပြီးမှ ယခုအခါ လူဖြစ်ခြင်းငှါ တွယ်တာခြင်း မရှိပါပြီဟု ပြောဆိုပြန်ဘိ
သည်ဟု မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ် သွားရောက်၍ ထိုအကြောင်းကို
လျှောက်ကြားကြလေကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ချစ်သားရဟန်းတို့ ရှေးလွန်လေပြီးသောနေ့တို့၌
ကား နန္ဒ၏ ခန္ဓာကိုယ် အတ္တဘောသည် အမိုးမကောင်းသော အိမ်နှင့်
တူပေ၏။ ယခုအခါ၌ကား ကောင်းသော အမိုးရှိသော အိမ်နှင့် တူပေ၏။
ထိုစကားမှန်၏။ ဤနန္ဒသည် နတ်သွီးတို့ကို တွေ့မြင်သော အခါမှစ၍ ရဟန်း
ကိစ္စ အပြီးအဆုံးသို့ ရောက်စေခြင်းငှါ အားထုတ်သောကြောင့် ရဟန်းကိစ္စ
သည် ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်လေသတည်းဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် ဤဂါထာတို့ကို
ဟောတော်မူလေ၏။

(ဇာတိယအကြိမ်)

ဒေသနာတော်

၁၃ ယထာ အဂါရံ ဒုစ္ဆန္ဒံ၊ ဝုဠိ သမတိ ဝိဇ္ဇတိ။
 ဧဝံ အဘာဝိတံ စိတ္တံ၊ ရာဂေါ သမတိ ဝိဇ္ဇတိ။

၁၄ ယထာ အဂါရံ သုစ္ဆန္ဒံ၊ ဝုဠိ န သမတိ ဝိဇ္ဇတိ။
 ဧဝံ သုဘာဝိတံ စိတ္တံ၊ ရာဂေါ န သမတိ ဝိဇ္ဇတိ။

ဒုစ္ဆန္ဒံ၊ မကောင်းသဖြင့် မိုးအပ်သော။ အဂါရံ၊ အိမ်ကို။ ဝုဠိ၊ ရွာသော မိုဗ်းရေ မိုဗ်းပေါက်သည်။ သမတိ ဝိဇ္ဇတိ ယထာ၊ ထွင်းဖောက်နိုင်သကဲ့သို့။ ဧဝံ-တထာ၊ ထို့အတူ။ အဘာဝိတံ၊ ဘာဝနာမှ ကင်းသော။ စိတ္တံ၊ စိတ်ကို။ ရာဂေါ၊ ရာဂသည်။ သမတိ ဝိဇ္ဇတိ၊ ထွင်းဖောက်နိုင်၏။

သုစ္ဆန္ဒံ၊ ကောင်းစွာ မိုးအပ်သော။ အဂါရံ၊ အိမ်ကို။ ဝုဠိ၊ ရွာသော မိုဗ်းရေ မိုဗ်းပေါက်သည်။ န သမတိ ဝိဇ္ဇတိ ယထာ၊ မထွင်း မဖောက်နိုင်သကဲ့သို့။ ဧဝံ-တထာ၊ ထို့အတူ။ သုဘာဝိတံ၊ ကောင်းစွာ ပွားစေအပ်ပြီးသော ဘာဝနာ ရှိသော။ စိတ္တံ၊ စိတ်ကို။ ရာဂေါ၊ ရာဂသည်။ န သမတိ ဝိဇ္ဇတိ၊ မထွင်း မဖောက်နိုင်။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဂါထာ၏အဆုံး၌ များစွာသောသူတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ် စသည်တို့သို့ ရောက်ကုန်၏။ လူများ အပေါင်းအား အကျိုးရှိသော တရားဒေသနာ ဖြစ်တော်မူလေ၏။

အရှင်နန္ဒမထေရ်၏ ရှေးအတိတ်ဝတ္ထု

ထိုအခါ၌ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်ဝယ် စကားကို ဖြစ်စေကြကုန်၏။ အဘယ်သို့ ဖြစ်စေကြကုန်သနည်းဟူမကား ငါ့သျှင်တို့ ဘုရားတို့မည်သည်ကား အံ့ဘွယ် ရှိလှပါပေသည် တကား၊ ဇနပဒ ကလျာဏီကို အကြောင်းပြု၍ သာသနာတော်၌ ပျင်းရိငြီးငွေ့သော အရှင်နန္ဒကိုလျက်လည်း ဘုရားရှင်သည် နတ်သွီးဖြင့် လှည့်ပတ် ဖြားယောင်းခြင်းကို ပြု၍ ဆုံးမတော်မူ၏ ဟူသော စကားကို ဖြစ်စေကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားကြွလာတော်မူ၍ ချစ်သားရဟန်းတို့ ယခု ငါလာဆဲအခါ၌ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော် (ဇာတိယအကြိမ်)

မူသဖြင့် ဤမည်သော စကားပါဘုရားဟု လျှောက်ထားကြကုန်သည်ရှိသော် ချစ်သား ရဟန်းတို့ ယခုသာလျှင် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ဤနန္ဒကို မာတုဂါမဖြင့် ဖြားယောင်း၍ ဆုံးမဘူးသည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူပြီး လျှင် အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

မြည်းဖိုနှင့် မြည်းမ ချစ်ခင်ခြင်း အစဖြစ်ပုံ

ချစ်သား ရဟန်းတို့ ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ် မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဗာရာဏသီပြည်၌နေသော ကပ္ပဋ အမည်ရှိသော ကုန်သည်တဦးသည် ရှိလေ၏။ ထို ကပ္ပဋ ကုန်သည်၏ မြည်းတကောင်သည် * တကုမ္ဘ အတိုင်းအရှည်ရှိသော ဝန်ကို ဆောင်ပိုးနိုင်၏။ တနေ့ခြင်းဖြင့် ခုနစ်ယူဇနာ သွားနိုင်၏။ ထိုကပ္ပဋ ကုန်သည်သည် တရံသောအခါ၌ မြည်းကို ဝန်တင်၍ မြည်းဝန်တင် ကုန်သည်တို့နှင့် အတူတကွ တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ သွားရောက်ပြီးလျှင် ဥစ္စာဘဏ္ဍာကို စွန့်လွှတ် ရောင်းချပြီးသည်တိုင်အောင် လှည့်လည် ကျက်စားခြင်းငှါ မြည်းကိုလွှတ်၍ ထား၏။ ထိုမြည်းသည် ကျုံးထိပ် မြေပြင်၌ လှည့်လည် ကျက်စားသည်ရှိသော် မြည်းမတကောင်ကိုမြှဲ၍ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၏။ ထိုအခါ မြည်းမသည် ထိုမြည်းနှင့် လောကဝတ် အစေ့အစပ် စကားပြောခြင်းကို ပြုသောအနေဖြင့် အသင်သည် အဘယ်အရပ်က လာခဲ့ သနည်းဟု မေး၏။ မြည်းက ဗာရာဏသီပြည်မှ လာခဲ့ကြောင်းကို ပြောဆိုသည် ရှိသော် အဘယ်အမှုဖြင့် လာခဲ့သနည်းဟု မေး၏။ ကုန်သွယ်ခြင်း အမှုဖြင့် လာ ခဲ့၏ဟု ဆိုသော် အဘယ်မျှလောက်သော ဝန်ကို ဆောင်ပိုးရသနည်းဟု မေး၏။ တကုမ္ဘမျှလောက်သော ဝန်ကို ဆောင်ပိုးရ၏ဟု ဆိုသော် ဤမျှလောက်သော ဝန်ကိုဆောင်ပိုးလျက် အဘယ်မျှသော ခရီး ယူဇနာသို့ သွားရသနည်းဟု မေး ၏။ ခုနစ်ယူဇနာ သွားရကြောင်းကို ဆိုလတ်သော် ထိုမျှလောက်ခရီးသို့ သွားရ သော အသင့်အား ရောက်ရာ ရောက်ရာ အရပ်၌ တစုံတယောက်သော ခြေဆုပ် လက်နယ် ပြုလုပ်သော သူ ရှိပါသလောဟု မေး၏။ မရှိဟု ဆိုလတ်သော် ဤသို့ မရှိခဲ့လျှင် ကြီးစွာသောဆင်းရဲကို ခံစားရချေပြီတကားဟု မြည်းမကဆိုလေ၏။

* တကုမ္ဘဟူသည်ကား=လှည်းတစီးတိုက် ဝန်၏ သုံးပုံတပုံခန့် ဖြစ်၏။ ထိုကြောင့် ၁၁-စိတ် တအ မ္မဏ၊ ၁၀-အမ္မဏ တကုမ္ဘ ဟူ၍၎င်း၊ လေးစိတ် တတင်း၊ လေးတင်း တတို့၊ တို့ ၂၀-တလှည်း ဟူ၍၎င်း အဘိဓာန်၌ ဆိုလေ၏။ တဝါဟ-တလှည်း-တင်း-၈၀၊ တကုမ္ဘ ၂၇-တင်းခွဲ ဖြစ်၏။

(တတိယအကြိမ်)

တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သော သတ္တဝါတို့အား ခြေဆုပ် လက်နယ် အမှု ပြုသော မည်သည် အကယ်၍ကား မရှိ၊ ထိုသို့ပင် မရှိသော်လည်း ကာမသံယောဇဉ်နှင့် စပ်ယှဉ်ခြင်းအကျိုးငှါ ဤသို့ သဘောရှိသော စကားကို ဆိုသတည်း။

မြည်းဖိုသည် သခင်အပေါ်၌ တင်းမာစွာ အာခံပုံ

ထိုမြည်းသည် မြည်းမ၏ စကားကြောင့် လုပ်နေကျအမှုကို မရွက်ဆောင် ချင် အပျင်းဝင်၍ ဆန့်ကျင်လေ၏။ ကပ္ပဋ ကုန်သည်သည်လည်း ဥစ္စာဘဏ္ဍာကို စွန့်လွှတ် ရောင်းချပြီးလျှင် မြည်း၏အထံသို့သွား၍ ချစ်သား လာလှည့် သွားကြ ကုန်စုံအံ့ဟု ဆိုလတ်သော် သင်တို့သည်သာ သွားကြကုန်လော့၊ ငါသည်ကား သွားတော့မည် မဟုတ်ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုသို့ ဆိုသောကြောင့် မြည်းကို အဖန် တလဲလဲ တောင်းပန် ပြောကြားပြီးလျှင် မသွားလိုသော ဤမြည်းကို ငါသည် ရိုက်ပုတ် ကြိမ်းမောင်း၍ ဆောင်ယူအံ့ဟု ကြံ၍ ဤဂါထာကို ဆိုလေ၏။

ပတောဒံ တေ ကရိဿာမိ၊ သောဠသင်္ဂုလိကဏ္ဍကံ။
သံဆိန္ဒိဿာမိ တေ ကာယံ၊ ဧဝံ ဇာနာဟိ ဂဒြာ။

ဂဒြာ၊ အိုမြည်း။ တေ၊ အသင်မြည်းအား။ ဝါ- သင့်အလို့ငှါ။ သောဠ- သင်္ဂုလိကဏ္ဍကံ၊ တဆယ့်ခြောက်လက်သစ် အဆူးရှိသော။ ပတောဒံ၊ လှံတံကို။ ကရိဿာမိ၊ ပြုအံ့။ တေ၊ သင်၏။ ကာယံ၊ ကိုယ်ခန္ဓာကို။ သံဆိန္ဒိဿာမိ၊ အပိုင်း အပိုင်းဖြတ်အံ့။ ဧဝံ၊ ဤသို့သော အကြောင်းကို။ ဇာနာဟိ၊ သိလေလော့။

ထိုစကားကို မြည်းက ကြားလျှင် ဤသို့ပြုမူ ငါသည်လည်း အသင့်အား ပြုအပ်သော အခြင်းအရာကို သိရလတ္တံ့ ဟုဆို၍ ဤဂါထာကို ဆိုလေ၏။

ပတောဒံ မေ ကရိဿသိ၊ သောဠသင်္ဂုလိကဏ္ဍကံ။
ပုရတော ပတိဋ္ဌဟိတန္တာန၊ ဥဒ္ဓရိတန္တာန ပစ္ဆတော။
ဒန္တံ တေ ပါတယိဿာမိ၊ ဧဝံ ဇာနာဟိ ကပ္ပဋ။

ကပ္ပဋ၊ အရှင်ကပ္ပဋ ကုန်သည်ကြီး။ တေ၊ သင်သည်။ မေ၊ ငါ့အား။ ဝါ- ငါ့အလို့ငှါ။ သောဠသင်္ဂုလိကဏ္ဍကံ၊ တဆယ့်ခြောက်လက်သစ်အဆူးရှိသော။

(ဓာတိယအကြိမ်)

ပတောဒံ၊ လှံတံကို။ စေ ကရိဿသိ၊ အကယ်၍ ပြုငြားအံ့။ ပုရတော၊ ရှေ့တည့်တည့်မှ။ ပတိဋ္ဌဟိတောန၊ ခြေစုံမတ်မတ် တန့်တန့်ရပ်၍။ ပစ္ဆတော၊ နောက်ခြေမှ။ ဥဒ္ဓရိတောန၊ မြောက်ပင်၍။ တေ၊ သင်၏။ ဒန္တံ၊ သွားကို။ ပါတယိဿာမိ၊ ကျိုးစေအံ့။ ဧဝံ၊ ဤသို့သော အကြောင်းကို။ ဇာနာဟိ၊ သိလေလော့။

သခင်က မြည်းဖိုအား ဖြားယောင်းရပုံ

ထိုမြည်း၏စကားကို ကြား၍ ကပ္ပဋ ကုန်သည်ကြီးသည် ဤမြည်းသည် အဘယ်သို့သော အကြောင်းကြောင့် ဤသို့ ခုခံ ပြောဆိုလေသနည်းဟု ထိုမှ ဤမှ ကြည့်ရှုလတ်သည်ရှိသော် ထိုမြည်းမကို မြင်လျှင် ဤမြည်းမသည် ငါ၏ မြည်းကို သင်ပေးလိုက်သည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ကြံ၍ ဤသို့ သဘောရှိသော မြည်းမကို သင့်အား ဆောင်နှင်းမည်ဟူ၍ မာတုဂါမဖြင့် ဖြားယောင်းကာ ခေါ်ဆောင်အံ့ဟု ကြံပြီးလျှင် ဤဂါထာကို ဆိုလေ၏။

စတုပ္ပဒိံ သင်္ခမုခိံ၊ နာရိံ သဗ္ဗင်္ဂသောဘိဏိံ။
ဘရိယံ တေ အာနယိဿာမိ၊ ဧဝံ ဇာနာဟိ ဂဒြဘ။

ဂဒြဘ၊ ချစ်သားမြည်းလှ ဂဒြဘ။ စတုပ္ပဒိံ၊ အခြေလေးချောင်းရှိသော။ သင်္ခမုခိံ၊ ခရုသင်းနှင့်တူသော မျက်နှာရှိသော။ သဗ္ဗင်္ဂသောဘိဏိံ၊ အလုံးစုံသော အင်္ဂါကြီးငယ်ဖြင့် တင့်တယ်ခြင်းရှိသော။ ဘရိယံ၊ မယားဖြစ်သော။ နာရိံ၊ မြည်းမကို။ တေ၊ သင်ချစ်သားအား။ ဝါ-သင်ချစ်သား အလို့ငှါ။ အာနယိဿာမိ၊ ယူဆောင်၍ ပေးပေးအံ့။ ဧဝံ၊ ဤသို့သောအကြောင်းကို။ ဇာနာဟိ၊ သိလေလော့။

ထိုကပ္ပဋ ကုန်သည်ကြီး၏ စကားကို ကြားရ၍ မြည်းသည် နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်ရကား ဤဂါထာကို ဆိုလေ၏။

စတုပ္ပဒိံ သင်္ခမုခိံ၊ နာရိံ သဗ္ဗင်္ဂသောဘိဏိံ။
ဘရိယံ မေ အာနယိဿသိ၊ ကပ္ပဋ ဘိယျော ဂမိဿမိ။
ယောဇနာနိ စတုဒ္ဓသ။

ကပ္ပဋ၊ အရှင်ကပ္ပဋ ကုန်သည်ကြီး။ စတုပ္ပဒိံ၊ အခြေ လေးချောင်းရှိသော။ သင်္ခမုခိံ၊ ခရုသင်းနှင့်တူသော မျက်နှာရှိသော။ သဗ္ဗင်္ဂသောဘိဏိံ၊ အလုံးစုံ

(ဓာတိယအကြိမ်)

သော အင်္ဂါကြီးငယ်ဖြင့် တင့်တယ်ခြင်းရှိသော။ ဘရိယံ၊ မယားဖြစ်သော။ နာရိံ၊ မြည်းမကို။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ဝါ အကျွန်ုပ်အလို့ငှါ။ အာနယိဿသိ၊ ယူဆောင်၍ ပေးမည်ဖြစ်ပါအံ့။ ဘိယျော၊ လွန်စွာ။ ယောဇနာနိ စတုဒ္ဒသ၊ တဆယ့်လေးယူဇနာတိုင်တိုင်။ ဂမိဿာမိ၊ သွားပါအံ့။

ထိုအခါ မြည်းကို ကပ္ပဋကုန်သည်ကြီးသည် ချစ်သားထိုသို့ဖြစ်မှုလာလော့ဟု ခေါ်၍ မိမိ၏ နေရင်းဌာနသို့ ပြန်သွားလေ၏။ ထိုမြည်းသည် နှစ်ရက်၊ သုံးရက် လွန်သဖြင့် ထိုကုန်သည်ကြီး ကပ္ပဋကို အိုအရှင် အသင်တို့သည် သင်ချစ်သား အလို့ငှါ မယား ယူဆောင်၍ ပေးပေအံ့ဟု အကျွန်ုပ်ကို ပြောဆိုဘူးသည် မဟုတ်ပါလော့ဟု ဆိုလတ်သည်ရှိသော် ကပ္ပဋ ကုန်သည်ကြီးက ဪ...ဟုတ် ပေ၏။ ငါသည် ပြောဆိုမိပေ၏။ ငါပြောဆိုဘူးသော စကားကို မဖျက်ပေအံ့၊ သင့်အလို့ငှါ မယားဖြစ်သော မြည်းမကို ရှာဖွေယူဆောင်၍ ငါပေးပေအံ့၊ သို့ရာတွင် ကျွေးမွေးပေးကမ်းအပ်သော အစာရိက္ခာကိုမူကား တယောက်သော သင့်အားသာလျှင် ပေးအံ့၊ အဘော်ရှိသော သင့်အား ထိုအစာရိက္ခာသည် လောက်သည်ဖြစ်စေ၊ မလောက်သည်ဖြစ်စေ သင်သာလျှင် သိလေလော့၊ နှစ်ယောက်ကုန်သော သင်တို့၏ပေါင်းဘော်ယဉ်ပါးခြင်းကို အစွဲပြု၍ သားသွီးတို့ မွေးဖွားကုန်လတ္တံ့၊ ထိုမျှားစွာကုန်သော သားသွီးတို့နှင့် တကွ သင့်အား ပေးအပ်သော အစာရိက္ခာသည် လောက်သည်ဖြစ်စေ၊ မလောက်သည်ဖြစ်စေ သင်သာလျှင် သိလေလော့ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုသို့ ကပ္ပဋ ကုန်သည် ဆိုလတ်သော် မြည်းဖိုသည် မြည်းမအပေါ်၌ ငဲ့စောင်း၍ပင် မကြည့်ချင်လေတော့သတည်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားဒေသနာတော်ကို ဆောင်တော်မူ၍ ချစ်သား ရဟန်းတို့ ထိုအခါ၌ မြည်းမသည် ယခုအခါ ဇနပဒ ကလျာဏီ ဖြစ်လာ၏။ မြည်းဖိုသည် နန္ဒမင်းသား ဖြစ်လာ၏။ ကပ္ပဋ မည်သော ကုန်သည်ကြီးကား ငါဘုရား ဖြစ်လာ၏။ ဤသို့လျှင် ရှေး၌လည်း ဤနန္ဒကို ငါဘုရားသည် မာတုဂါမ ဖြင့် ဖြားယောင်း၍ ဆုံးမဘူးလေပြီဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်း၍ ပြီးဆုံးစေတော် မူသတည်း။

အရှင်နန္ဒမထေရ် ဝတ္ထု ပြီး၏။

(ဓာတိယအကြိမ်)

၁၀-စုန္ဒဝဂ်သတ်သမား ဝတ္ထု

ဣဓ သောစတိ အစရှိသော ဤဟရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် စုန္ဒမည်သော ဝက်သတ် သမားကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

စုန္ဒ၏ အသက်မွေး ကြမ်းကြုတ်ပုံ

ထိုစုန္ဒ ဝက်သတ်သမားသည် ငါးဆယ့်ငါးနှစ်တို့ပတ်လုံး ဝက်တို့ကို သတ်၍ စားသောက်ကာ ရောင်းချကာ အသက်မွေးမြူသတ်တ်၊ ငတ်မွတ် ရှားပါးသော အခါ လှည်းတို့ဖြင့် စပါးကိုယူ၍ ဇနပုဒ်ကြီးငယ် အသွယ်သွယ် အရပ်ရပ်သို့ လှည့်လည် သွားလာပြီးလျှင် တစလယ် နှစ်စလယ်သော အဘိုးမျှဖြင့် ရွာသူ ရွာသားတို့ မွေးမြူအပ်သော ဝက်တို့ကို ဝယ်ယူ မစုဆောင်း၍ လှည်းတစီး အပြည့်တင်ယူကာ ပြန်လာပြီးလျှင် အိမ်၏ နောက်ဖေး၌ နွားခြံကဲ့သို့ တခုသော နေရာကို စည်းစောင်းရန်း ခြံကာ၍ ထိုခြံ၌ ဝက်ငယ်တို့ကို နေစေသဖြင့် ထိုဝက်ငယ်တို့သည် အထူးထူးသော သစ်ပင်ငယ်တို့ကို၎င်း၊ ကိုယ်အညစ်အကြေး မစင်တို့ကို၎င်း စားသောက်ကာ ကြီးပွားခြင်းသို့ ရောက်ကြကုန်သည်ရှိသော် အကြင် အကြင်သို့သော ဝက်ကို သတ်ဖြတ်ခြင်းငှါ အလိုရှိ၏။ ထိုထိုသို့သော ဝက်ကို ဝက်သတ်သောနေရာ၌ မလှုပ်နိုင်အောင်ချည်၍ ကိုယ်အသား ပွားစေ ခြင်းငှါ အထောင့် လေးထောင့်ရှိသော ဆောက်ရိုက် တင်းပုတ်ဖြင့် ပုတ်ခတ်ကာ ဖူးဖူးရောင်အောင်ပြု၍ အသားများလေပြီဟု သိသောအခါ ခံတွင်းကို ဖွင့်၍ အာခေါင်အတွင်း၌ တုတ်တံကိုထောက်ကန်ပြီးလျှင် သံခွက်ဖြင့် ကျိုက်ကျိုက်ဆူ သော ရေနှေးကို ခံတွင်းသို့ သွန်းလောင်းလိုက်လေ၏။ ထိုသို့ သွန်းလောင်း အပ်သော ကျိုက်ကျိုက်ဆူသော ရေနှေးသည် ဝမ်းတွင်းသို့ ဝင်၍ အစာ ဟောင်းကို တိုက်မျောကာ ဆောင်ယူလျက် အောက်အဘို့ဖြင့် ထွက်သွား လေ၏။ အကြင်ရွှေလောက် အနည်းငယ်မျှသော အစာဟောင်းသည် ရှိသေး၏။ ထိုရွှေလောက် ရေနှေးသည် နောက်ကျသည်ဖြစ်၍ ထွက်လာ၏။ ဝမ်းတွင်း၌ စင်ကြယ်သည်ရှိသော် မနောက်ကျဘဲ ကြည်လင် သန့်ရှင်းစွာ ထွက်လာ၏။ ထိုနောက်မှ ရေနှေးအကြွင်းကို ဝက်ကျောက်ကုန်းထက်၌ လောင်း၏။ ထိုရေနှေး သည် မည်းနက်သော သားရေတို့ကို ကျွတ်ကွာစေ၍ သွား၏။ ထို့နောက်မှ

မြက်မီးရှူးဖြင့် အမွှေးအမှင်တို့ကို မီးတိုက်၍ ထက်လှစွာသော ဓား၊ သန်လျက်
 ဖြင့် ဦးခေါင်းကို ဖြတ်၏။ ကျထွက်ယိုစီးသော သွေးကို အိုးခွက်ဖြင့် ခံယူ၍
 ၎င်းသွေးနှင့် အသားကို ရောနှောနယ်လျက် ချက်ပြီးလျှင် သားမယားတို့၏
 အလယ်၌ နေထိုင် စားသောက်၍ အကြွင်းကို ရောင်းချ၏။ ဤနည်းဖြင့်
 အသက်မွေးခြင်းကိုပြုသော ထိုစုန္ဒဝက်သတ်သမားအား ငါးဆယ့်ငါးနှစ်တို့သည်
 လွန်လေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အနီးဖြစ်သောကျောင်း၌ နေတော်မူပါ
 လျက် တနေ့တရက်မျှလည်း ပန်းတဆုပ်မျှ ပူဇော်ခြင်းကို၎င်း၊ ဆွမ်းတယောက်
 မမျှ လှူခြင်းကို၎င်း၊ ထိုမှတစ်ပါး တစုံတခုသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုမည်သည်ကို၎င်း
 မပြုခဲ့လေ။

ဝက်သတ်သမား မသေမီ ဆင်းရဲခံရပြီး ငရဲကျခြင်း

အခါတစ်ပါး ထိုစုန္ဒဝက်သတ်သမားကိုယ်၌ အနာရောဂါသည် ဖြစ်ပေါ်လာ
 လေ၏။ အသက်ရှင်စဉ်ပင်လျှင် အဝီစိ ငရဲမီးပူသည် (တကိုယ်လုံး ပူလောင်
 အောင်) ထ,လာလေ၏။

အဝီစိ ငရဲမီးပူ မည်သည်ကား ယူဇနာတရာထက်၌ တည်၍ ကြည့်
 သောသူ၏ မျက်စိတို့ကို ဖောက်ခွဲခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော အပူဖြစ်၏။
 ထိုစကား မှန်၏။ သံဖြင့်ပြီးသောမြေ၌ လောင်သော ထိုအဝီစိ ငရဲမီးလျှံ
 သည် ထက်ဝန်းကျင် ယူဇနာတရာတိုင်တိုင် အခါခပ်သိမ်း ပြန့်နှံ့၍တည်
 ၏ဟု ဘုရားဟောတော်မူ၏။ အရှင်နာဂသိန် မထေရ်ကား ငရဲမီးသည်
 ပြုကတော့သော မီးပူသည်ထက် လွန်ကဲ၍ ပူသောကြောင့် ဤ ဥပမာကို
 မိန့်တော်မူအပ်၏။ မိလိန္ဒမင်းကြီး ဥပမာကား တောင်ဆွင့်မျှလောက်
 သော ကျောက်တုံးကိုပင် ငရဲမီး၌ ပစ်ချလိုက်သည်ရှိသော် တခဏချင်း
 ကြေမှုခြင်းသို့ ရောက်ရာ၏။ သို့ရာတွင် ကံ၏အစွမ်းကြောင့် ငရဲမီး၌ဖြစ်
 သော သတ္တဝါတို့သည်ကား အမိဝမ်းတွင်း၌ ပဋိသန္ဓေနေသော သတ္တဝါ
 တို့ကဲ့သို့ ကြေမှုခြင်းမရှိကြကုန်ဟု မိလိန္ဒမင်းကြီးအား ဟောတော်မူ၏။

ထိုစုန္ဒ ဝက်သတ်သမားအား ငရဲမီးသည် (တကိုယ်လုံး ပူလောင်အောင်)
 ထလတ်သည်ရှိသော် ကံနှင့်တူသော အချင်းအရာသည် ဖြစ်လေ၏။ ဖြစ်ပုံကား
 (တဘိယအကြိမ်)

အိမ်၏အလယ်၌သာလျှင် ဝက်ကဲ့သို့ မြည်တမ်းဟစ်အော်လျက် ပုဆစ်ဒူးနှစ်ဘက် တို့ဖြင့်သာ သွားလာလှည့်လည်၍ အိမ်ရှေ့နံရံ အနောက်နံရံကို လူးလာပြန်ကာ သွားလာနေရ၏။ ထိုအခါ အိမ်၌နေသောသူတို့သည် စုန္ဒကို မြဲစွာ ဖမ်းဆီး၍ ခံတွင်းကို ပိတ်ကြကုန်၏။ ထိုသို့ပိတ်ကြသော်လည်း တားမြစ်အံ့သောငှါ မတတ် နိုင်ကြကုန်။ ကံ၏အကျိုးမည်သည်ကို ဘုရားတို့အားသော်လည်း မတားမြစ်နိုင်။ ထိုစုန္ဒသည် မြည်တမ်းလျက် ထိုမှ ဤမှ သွားလာ လှည့်လည်၍ နေရကား ထက်ဝန်းကျင် ခုနစ်အိမ်တိုင်အောင်သော် လူတို့သည် အိပ်ပျော်ခြင်းကို မရကြ လေကုန်။ သေဘေးဖြင့် ကြံတွေးထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သော ထိုစုန္ဒကို အလုံးစုံ သောအိမ်နေလူအပေါင်းတို့သည်အိမ်မှအပသို့ထွက်သွားမည်ကိုတားမြစ်ခြင်းငှါ အကြင်သို့သော အခြင်းအရာဖြင့် အိမ်တံခါး ပိတ်အပ်သည်ရှိသော် အိမ်၏ အတွင်း၌ တည်၏။ အပ၌ လှည့်လည် သွားလာခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်။ ထိုသို့ သော အခြင်းအရာဖြင့် အိမ်တံခါးတို့ကိုပိတ်၍ အပြင်မှ ခြံရံကာ စောင့်ရှောက် လျက် ရှိ၏။ စုန္ဒဝက်သတ်သမားလည်း အိမ်အတွင်း၌သာလျှင် ငရဲမီး ပြင်းစွာ ပူလောင်သဖြင့် ဟစ်အော်မြည်တမ်းလျက် ထိုမှ ဤမှ သွားလာလှည့်လည်ရ ရှာ၏။ ဤသို့ ခုနစ်ရက်တို့ပတ်လုံး လှည့်ပတ်ပြေးသွားကာနေရပြီးလျှင် ခုနစ်ရက် မြောက်သောနေ့၌ သေခြင်းကိုပြု၍ အဝိစိငရဲကြီး၌ ဖြစ်လေ၏။ အဝိစိငရဲကြီးကို * ဒေဝဒူတသုတ်ဖြင့် ဖွင့်ပြအပ်၏။

ရဟန်းများ ဘုရားကို လျှောက်ထားခြင်း

ရဟန်းတို့သည် ထိုစုန္ဒ ဝက်သတ်သမား၏ အိမ်တံခါး အနီး အပါးဖြင့် သွားလာကြကုန်သည်ရှိသော် ဝက်ကဲ့သို့ ဟစ်အော်သော ထိုအသံကို ကြား၍ ဝက်မြည်သံဟူ၍သာအမှတ်ရှိကုန်သဖြင့် ကျောင်းသို့ရောက်ရှိသောအခါ မြတ်စွာ ဘုရား အထံ၌ (ရှိသေစွာ) ထိုင်နေကုန်လျက် ဤသို့ လျှောက်ကြားကုန်၏။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား စုန္ဒဝက်သတ်သမား၏ အိမ်တံခါးကို ပိတ်၍ ဝက်တို့ကို သတ်အပ်ကုန်သည်ကား ယနေ့ ခုနစ်ရက်မြောက် ရှိပါပြီ။ ထိုစုန္ဒ ဝက်သတ်သမား၏ အိမ်၌ တစုံတခုသော မင်္ဂလာအမှု ပြုသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ထင်မိပါသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား ဤမျှလောက်သော

* ဒေဝဒူတသုတ်သည် ဥပရိပဏ္ဍာသ ပါဠိတော် သုညတဝဂ်၌ ဆယ်ခုမြောက်ဖြစ်သည်။
(ဓာတိယအကြိမ်)

ဝက်တို့ကို သတ်ဖြတ်သော ထိုသူအား တကြိမ်တခါမျှ ချစ်ခင်တတ်သော
 မေတ္တာစိတ်သည်၎င်း၊ သနားတတ်သော ကရုဏာစိတ်သည်၎င်း မရှိပါ။ ဤကဲ့သို့
 ကြမ်းတမ်းခက်ထန်လှသောသူကို တပည့်တော်တို့တရံတခါမျှ မတွေ့မမြင်ဘူးပါ
 ဘုရားဟု လျှောက်ကြားကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ချစ်သား
 ရဟန်းတို့ ထိုစဉ်ဝက်သတ်သမားသည် ဤခုနစ်ရက်တို့၌ ဝက်တို့ကိုသတ်ဖြတ်သည်
 မဟုတ်၊ ထိုသူအား ပြုအပ်သောကံနှင့် အလားတူစွာသော အကျိုးသည်
 ထင်ရှားစွာ ဖြစ်လာ၏။ အသက်ရှင်စဉ်ပင်လျှင် အဝီစိငရဲမီးပူသည် ထင်လာ၏။
 ထိုစဉ်ဝက်သတ်သမားသည် ငရဲမီး ပြင်းစွာပူလောင်သဖြင့် ခုနစ်ရက်တို့ပတ်လုံး
 ဝက်ကဲ့သို့ မြည်တမ်းဟစ်အော်လျက် မိမိနေအိမ်၌ လှည့်ပတ်ပြေးသွားကာ
 နေရပြီးလျှင် ယနေ့သေခြင်းကိုပြု၍ အဝီစိငရဲ၌ ဖြစ်လေပြီဟု မိန့်တော်မူသည်
 ရှိသော် မြတ်စွာဘုရား ယခုပစ္စုပ္ပန် ဤဘဝ၌ ဤသို့ စိုးရိမ်ပင်ပန်းပြီးလျှင်
 တမလွန်လောက နောင်ဘဝ၌လည်း စိုးရိမ်ပင်ပန်းရာ အရပ်မှာပင် ဖြစ်ရရှာ
 လေစွ တကားဟု လျှောက်ကြားသောအခါ ချစ်သား ရဟန်းတို့ ဟုတ်မှန်လှ
 ပေ၏။ မေ့လျော့သောသူ မည်သည်ကား ရဟန်းဖြစ်စေ၊ လူဖြစ်စေ ပစ္စုပ္ပန်၊
 တမလွန် နှစ်တန်သောဘဝတို့၌ စိုးရိမ်ရသည်သာတည်းဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင်
 ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

ဒေသနာတော်

၁၅ ဣဓ သောစတိ ပေစ္စ သောစတိ၊
 ပါပကာရီ ဥဘယတ္ထ သောစတိ။
 သော သောစတိ သော ဝိဟညတိ၊
 ဒိသ္မာ ကမ္မကိလိဋ္ဌ မတ္တနော။

ပါပကာရီ၊ မကောင်းမှုကို ပြုလေ့ရှိသောသူသည်။ ဣဓ၊ ပစ္စုပ္ပန်လောက
 ဤဘဝ၌လည်း။ သောစတိ၊ စိုးရိမ်ရ၏။ ပေစ္စ၊ တမလွန်လောက နောင်ဘဝ၌
 လည်း။ သောစတိ၊ စိုးရိမ်ရ၏။ ဥဘယတ္ထ၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ တမလွန် နှစ်တန်သော
 ဘဝ၌။ သောစတိ၊ စိုးရိမ်ရ၏။ သော၊ ထိုသူသည်။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။
 ကမ္မကိလိဋ္ဌ၊ ညစ်ညူးသော အကုသိုလ် ကံကြမ္မာကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။ သောစတိ၊
 စိုးရိမ်ရ၏။ သော၊ ထိုသူသည်။ ဝိဟညတိ၊ ပင်ပန်းရ၏။

(တဘိယအခြေခံ)

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဂါထာ၏အဆုံး၌ များစွာသောသူတို့သည် သောတာပန် စသည်တို့ ဖြစ်ကြ ကုန်၏။ လူများအပေါင်းအားအကျိုးရှိသောတရားဒေသနာ ဖြစ်တော်မူလေ၏။

စုန္ဒဝက်သတ်သမားဝတ္ထု ပြီး၏။

၁၁-ဓမ္မိကဥပါသကာ ဝတ္ထု

ဣဓ မောဒတိ အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် ဓမ္မိကဥပါသကာကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

ဓမ္မိကဥပါသကာ အိမ်သားတို့ ကုသိုလ်ပြုပုံ

သာဝတ္ထိပြည်၌ တရားစောင့်သော ဓမ္မိက အမည်ရှိသော ငါးရာကုန်သော ဥပါသကာတို့သည် ရှိကုန်သတတ်၊ ထိုငါးရာသောဥပါသကာတို့တွင် တယောက် တယောက်သော ဥပါသကာအား ငါးရာ ငါးရာသော ဥပါသကာတို့သည် ခြံရံ ကြကုန်၏။ ထိုဥပါသကာ အားလုံးတို့၏ အပေါ်၌ အကြီးဆုံး ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သော မဟာဓမ္မိက မည်သော အကြင် ဥပါသကာသည် ရှိ၏။ ထိုဥပါသကာကြီးအား သားယောက်ျား ခုနစ်ယောက်၊ သွီးမိန်းမ ခုနစ်ယောက်တို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုသားသွီးတို့တွင် တယောက် တယောက်၏ (ဝါ သားသွီးတိုင်း) တခု တခု သော စာရေးတံ ယာဂုကို၎င်း၊ စာရေးတံ ဆွမ်းကို၎င်း၊ လဆန်းပက္ခ လဆုတ် ပက္ခ၌ လူအပ်သော ဆွမ်းကို၎င်း၊ ပင့်ဘိတ်၍ လူအပ်သောဆွမ်းကို၎င်း၊ ဥပုသ် နေ့၌ လူအပ်သော ဆွမ်းကို၎င်း၊ ဧည့်သည်အား၌ ရဟန်းတို့အား လူအပ်သော ဆွမ်းကို၎င်း၊ သံဃာအား လူအပ်သော ဆွမ်းကို၎င်း၊ ဝါ ဆိုသင်္ကန်းကို၎င်း ပေးလှူ ကြခြင်းတို့ဖြင့် ထိုသားသွီး အားလုံးတို့ပင် မိဘတို့သို့ အတုလိုက်၍ ဖြစ်သော *အနုဇာတ သားသွီးတို့မည်သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ဤသို့လျှင် တကျိပ်လေးယောက်

* ၁-မိကောင်းဘခင် ကျင့်စဉ်မလိုက်ဘဲ ယုတ်ညံ့စွာသော အဝဇာတသား။
၂-မိကောင်းဘခင် ကျင့်စဉ်လိုက်သဖြင့် လျော်စွာသော အနုဇာတသား၊
၃-မိကောင်းဘခင် ကျင့်စဉ်ထက် သာလွန်သဖြင့် လွန်ကဲစွာဖြစ်သော အတိဇာတသား။
ဤ သားသွီးယောက်တွင် အဝဇာတသားကို အလိုမရှိအပ်၊ သားယုတ်မာ ဖြစ်သည်။
(တင်္တိယအကြိမ်)

သော သားသွီးတို့၏၎င်း၊ မယား၏၎င်း၊ ဓမ္မိကဥပါသကာကြီး၏၎င်း ပေါင်း တဆယ့်ခြောက်ခုသော စာရေးတံဆွမ်း ယာဂုဗသည့်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ယင်းသို့ သားမယားနှင့် တကွသော ထိုဓမ္မိက ဥပါသကာကြီးသည် စောင့်ထိန်းအပ် သော သီလရှိသဖြင့် ကောင်းသောအကျင့်တရားရှိသည်ဖြစ်၍ ဝေဘန်ပေးကမ်း လှူဒါန်းခြင်း၌ ပျော်မွေ့သောသူ ဖြစ်လေ၏။

ဥပါသကာကြီး မကျန်းမာသဖြင့် တရားနာခြင်း

ထိုမှ နောက်အား၌ ထိုဓမ္မိကဥပါသကာအား အနာရောဂါဖြစ်၍ အသက်ကို ပြုပြင်သော အားအင် ယုတ်လျော့လေ၏။ ထိုဓမ္မိက ဥပါသကာသည် တရား တော်ကို နာလိုသည်ဖြစ်၍ ရဟန်းရှစ်ပါးတို့ကို ဖြစ်စေ၊ တဆယ့်ခြောက်ပါးတို့ကို ဖြစ်စေ ဘုရားတပည့်တော်ထံသို့ စေလွှတ်တော်မူကြပါ ဘုရားဟု မြတ်စွာဘုရား အထံသို့ ပင့်လျှောက်စေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို စေလွှတ်တော် မူ၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် ကြွသွားကြကုန်၍ ဓမ္မိက ဥပါသကာ၏ အိပ်ရာ ညောင်စောင်းကို ဝန်းရံခင်းထားသည့် နေရာများ၌ နေကြကုန်၏။ ထိုအခါ အရှင်ဘုရားတို့ အရှင်တို့အား တပည့်တော်၏ ဖူးမြင်ရခြင်းသည် ရခဲတော့မည် ဖြစ်ပါလတ္တံ့။ တပည့်တော်သည် အားနည်းခဲ့ပါပြီ။ တပည့်တော်၏ အကျိုးငှါ သုတ္တန်တခု ချီးမြှောက် သရဇ္ဈာယ်တော် မူကြပါ ဘုရားဟု လျှောက်သည်ရှိသော် ဥပါသကာကြီး အဘယ်သုတ္တန်တရားကို နာလိုသနည်းဟု မေးကြကုန်၏။ အလုံး စုံသော ဘုရားရှင်တို့ မစွန့်လွှတ်အပ်သော သတိပဋ္ဌာန်သုတ် တရားကို နာချင် ပါ၏ဟု လျှောက်သည်ရှိသော် “ကောယနော အယံ ဘိက္ခဝေ မဂ္ဂေါ သတ္တာနံ ဝိသုဒ္ဓိယာ” အစရှိသော သုတ္တန်တရားတော်ကို သရဇ္ဈာယ်တော်မူကြကုန်၏။

နတ်ရထားခြောက်စင်း ရောက်လာ၍ နတ်တို့နှင့် စကားပြောခြင်း

ထိုခဏ၌ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်တို့မှ ခပ်သိမ်းသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်ကုန်သော သိန္ဓောမြင်း တထောင်တို့ဖြင့် က,အပ်ကုန်သော အပြန် (ဇာဘိယအကြိမ်)

အကျယ် ယူဇနာ ငါးရာ ငါးရာ ရှိကုန်သော ရထား ခြောက်စင်းတို့သည်
 ရောက်လာကြကုန်၏။ ထိုခြောက်စင်းသော ရထားတို့၌ တည်နေပါရှိကုန်သော
 နတ်သားတို့သည် ငါတို့၏နတ်ပြည်သို့ ဆောင်ယူကုန်အံ့၊ ငါတို့၏ နတ်ပြည်သို့
 ဆောင်ယူကုန်အံ့ဟု ပြောဆိုကြပြီးလျှင် “အို အချင်း ဓမ္မိက ဥပါသကာကြီး
 မြေအိုးကိုခွဲ၍ ရွှေအိုးကို ယူတိသကဲ့သို့ အကျွန်ုပ်တို့၏ နတ်ပြည်၌ မွေ့လျော်
 အံ့သောငှါ ဤရထားထက်၌ ဖြစ်လာပါလော့၊ အကျွန်ုပ်တို့၏ နတ်ပြည်၌
 မွေ့လျော်အံ့သောငှါ ဤရထားထက်၌ ဖြစ်လာပါလော့”ဟု တောင်းပန်ခယ
 ပြောဆိုကြကုန်၏။ ဓမ္မိက ဥပါသကာသည် တရားနာခြင်း၏ အနှောက်အရှက်
 ဖြစ်မည်ကို အလုံမရှိရကား ဆိုင်းငံ့ကြပါကုန်ဦးလော့၊ ဆိုင်းငံ့ကြပါကုန်ဦး
 လော့ဟု ဆိုလေ၏။ သူတို့တရား သရဇ္ဈာယ်ကြကုန်သော ရဟန်းတို့သည်
 ငါတို့ကို တားမြစ်သည် မှတ်ထင်ကြ၍ ဆိတ်ဆိတ် နေကြလေကုန်၏။

ရဟန်းသံဃာများ ပြန်ကြသွားပြီးနောက် တုသိတာ
 နတ်ရထား ပန်းကုံးစွပ်ခြင်း

ထိုအခါ ဓမ္မိက ဥပါသကာ၏ သားသွီးတို့သည် ငါတို့အဘသည် ရှေးရှေး
 အခါ၌ တရားနာခြင်းဖြင့် မရောင့်ရဲနိုင်ပြီ၊ ယခုမှာမူကား ရဟန်းတို့ကို ပင့်ခိုင်း၍
 ရွတ်ဘတ်သရဇ္ဈာယ်စေပါလျက် မိမိကိုယ်တိုင်ပင် တားမြစ်ပြန်၏။ သေဘေးကို
 မကြောက်သောသူမည်သည် မရှိပြီဟု ငိုကြွေး မြည်တမ်းကြလေကုန်၏။ ရဟန်း
 တို့သည် ယခုအခါ၌ ရွတ်ဘတ်သရဇ္ဈာယ်နေရန် အခွင့်အခါ မဟုတ်ပြီဟု
 အောက်မေ့ကာ နေရာမှထ၍ ဖဲသွားကြလေကုန်၏။ ဥပါသကာကြီးသည်
 အနည်းငယ် တခဏမျှကို လွန်စေပြီးလျှင် သတိရသဖြင့် သားသွီးတို့ကို
 ညှင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ငိုကြွေးကြကုန်ဘိသနည်းဟု မေးလေ၏။ ဘခင်
 သင် ဘခင်တို့သည် ရဟန်းတော်တို့ကို အပင့်ခိုင်း၍ တရားနာနေကြကုန်စဉ်
 ကိုယ်တိုင်ပင် တားမြစ်ကုန်၏။ ထိုသို့ တားမြစ်ခြင်းကြောင့် သေခြင်းကို
 မကြောက်သောသူမည်သည် မရှိဟု အောက်မေ့ကာ အကျွန်ုပ်တို့ ငိုကြွေးကြ
 ပါကုန်၏ဟု ဖြေဆိုကြလေ၏။ အရှင်ကောင်းတို့သည်ကား အဘယ်မှာနည်းဟု
 မေးလတ်သော် ဘခင် အရှင်ကောင်းတို့သည် ရွတ်ဘတ် သရဇ္ဈာယ်နေရန်
 အခွင့်အခါ မဟုတ်ပြီဟု အောက်မေ့ကာ နေရာမှထ၍ ဖဲသွားကြကုန်ပြီဟု

(တတိယအကြိမ်)

ပြောကြားကြသဖြင့် ငါသည် အရှင်ကောင်းတို့နှင့်စကားပြောဆိုသည်မဟုတ်ဟု ဆိုလေသော် ထိုသို့ မဟုတ်လျှင် ဘခင်တို့သည် အဘယ်သူနှင့် ပြောဆိုကြပါ သနည်းဟု မေးကြကုန်၏။ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်တို့မှ နတ်သားတို့သည် ရထား ခြောက်စင်းတို့ကို တန်ဆာဆင်ကာ ယူလာပြီးလျှင် ကောင်းကင်၌ တည်၍ အကျွန်ုပ်တို့၏နတ်ပြည်၌ မွေ့လျော်လှည့်ပါ။ အကျွန်ုပ်တို့၏ နတ်ပြည်၌ မွေ့လျော် လှည့်ပါဟု အသံပြုကြကုန်၏။ ထိုနတ်သားတို့နှင့်သာ ငါစကား ပြောဆို၏ဟု ပြောကြား ဖြေဆိုလေ၏။

ဘခင် ရထားတို့သည် အဘယ်မှာနည်း၊ အကျွန်ုပ်တို့ မမြင်ကြပါကုန်ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ငါ့အလိုငှါ ကုံးထားသော ပန်းကုံးတို့သည်ရှိကြကုန်သလောဟု မေးသဖြင့် ဘခင် ရှိပါကုန်၏ဟု ဆိုကြကုန်သော် အဘယ် နတ်ပြည်သည် မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသနည်းဟု မေးပြန်သဖြင့် ဘခင် ခပ်သိမ်းသော ဘုရားလောင်း တို့၏၎င်း၊ ဘုရားမယ်တော် ခမည်းတော်တို့၏၎င်း ပျော်မွေ့နေထိုင်ရာ တုသိတာ နတ်ပြည်သည် မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိ၏ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုသို့ဖြစ်မှု တုသိတာ နတ်ပြည်မှ လာသောရထားဦး၌ ငြိကပ်ချိတ်စွပ်စေသတည်းဟု ခိဋ္ဌာန်၍ ပန်းကုံး ကို ပစ်ကုန်လော့ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုသားသွီးတို့သည် ဘခင်ဆိုတိုင်း ပစ်ကြ ကုန်သည်ရှိသော် ထိုပန်းကုံးသည် ရထားဦး၌ ငြိကပ် ချိတ်စွပ်၍ ကောင်းကင်၌ တွဲရရွဲဆွဲလျက် တည်နေလေရာ များစွာသော လူတို့သည် ထိုပန်းကုံးကိုသာလျှင် မြင်ကြကုန်၏။ ရထားကိုကား မမြင်ကြလေကုန်။

ဓမ္မိက ဥပါသကာသည် ဤပန်းကုံးကို မြင်ကြကုန်သလောဟု မေး၍ ဪ... မြင်ကြပါကုန်၏ဟု ဆိုကုန်လတ်သော် ဤပန်းကုံးသည် တုသိတာ နတ်ပြည်မှ ရောက်လာသော ရထား၌ တွဲရရွဲဆွဲလျက် ငြိကပ်ချိတ်စွပ်ကာ နေပြီဟု ပြောဆိုလေ၏။

သေခါနီး နောက်ဆုံး မှာကြားသော စကားနှင့်
ဘုရားရှင်၏ မိန့်ခွန်းတော်များ

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးလျှင် ငါသည် တုသိတာ နတ်ပြည်သို့ သွားပေအံ့၊ သင်တို့ သည် မစိုးရိမ် မပင်ပန်းကြကုန်လင့်၊ ငါ၏ အထံ၌ ဖြစ်လိုကြမှုကား ငါပြုသော
(တတိယအကြိမ်)

နည်းဖြင့်သာလျှင် ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကို ပြုရစ်ကြကုန်လော့ဟု အဆုံးသတ်
မှာထားပြီးလျှင် သေခြင်းကို ပြုလတ်သည်ရှိသော် တုသိတာ နတ်ရထား၌
သာလျှင် တက်စီးမသွေတည်နေခဲ့လေ၏။ ထိုဓမ္မိကဥပါသကာ နတ်သားကြီးအား
ထိုခဏ၌ပင် လှည်းအစီးခြောက်ဆယ် တင်လောက်သော ဝန်ရှိသော တန်ဆာ
ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော သုံးဂါဝုတ် အတိုင်းအရှည်ရှိသော ခန္ဓာကိုယ်
အတ္တဘောသည် ဖြစ်လာလေ၏။ နတ်သွီး တထောင် ခြံရံလေ၏။ နှစ်ဆယ့်ငါး
ယူဇနာရှိသော ရွှေဗိမာန်သည် ထင်ရှားစွာ ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။

ကျောင်းတော်သို့ ပြန်ရောက်လာကြကုန်သော ထို ရဟန်းတို့ကိုလည်း
မြတ်စွာဘုရားသည် ချစ်သား ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ဥပါသကာအား တရား
ဟောကြားအပ်ခဲ့ပြီလော့ဟု မေးတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားခဲ့ပါပြီ၊
ထိုသို့ဟောသော်လည်း တရားမပြီးဆုံးမီ အကြား၌ပင် ဆိုင်းငံ့ကြပါကုန်လော့ဟု
တားမြစ် ပိတ်ပင်ပါသည်။ ထိုအခါ ဥပါသကာကြီး၏ သားသွီးတို့သည်
ငိုကြွေးပါကုန်သည်။ ဘုရားတပည့်တော်တို့သည် ယခုအခါ ရုတ်ဘတ်သရဇ္ဈာယ်
နေရန် အခွင့်အခါမဟုတ်ပြီဟု နေရာမှထကာ ထွက်ပြန်လာကြပါသည်ဘုရားဟု
လျှောက်ကြားကြ လေကုန်၏။ ချစ်သား ရဟန်းတို့ ထိုဓမ္မိက ဥပါသကာကြီး
သည် သင်တို့နှင့်တကွ စကားပြောဆိုသည်မဟုတ်။ နတ်ပြည် ခြောက်ထပ်တို့မှ
နတ်သားတို့သည် ရထားခြောက်စင်းတို့ကို တန်ဆာဆင်၍ ဆောင်ယူလာပြီးလျှင်
ထိုဓမ္မိက ဥပါသကာကို ဘိတ်ခေါ်ကြကုန်၏။ ထိုဓမ္မိက ဥပါသကာကြီးသည်
တရားဟောခြင်း အနှောက်အရှက် ဖြစ်မည်ကို အလိုမရှိရကား ထိုနတ်တို့နှင့်
တကွ စကားဆိုသတည်းဟု မိန့်တော်မူလေ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော
မြတ်စွာဘုရား ဤအတိုင်း မှန်ပါသလား ဘုရားဟု လျှောက်ကြားကြသော
အခါ ချစ်သားတို့ ဤသို့ ဖြစ်ခြင်းပေတည်းဟု မိန့်ကြားတော်မူလေ၏။ ယခု
အခါ အဘယ်ဘုံ၌ ဖြစ်ပါသနည်းဟု နားတော်လျှောက်ကြပြန်သော အခါ
ချစ်သား ရဟန်းတို့ တုသိတာနတ်ဘုံ၌ ဖြစ်ပြီဟု မိန့်တော်မူလေ၏။ မြတ်စွာ
ဘုရား ယခုအခါ ဤလူ့ပြည်၌ အဆွေအမျိုးတို့အလယ် မွေ့လျော်စွာ ကျင်လည်
ပြီးလျှင် ယခုပင် ဘဝတပါးပြောင်းသွား၍ တဖန် မွေ့လျော်ဘွယ်ကောင်းသော
အရပ်၌သာလျှင် ဖြစ်ပေသည်ဟု တုံ့ပြန် လျှောက်ကြားကြသောအခါ ချစ်သား

ရဟန်းတို့ ဟုတ်မှန်ပေ၏။ ကုသိုလ်ကောင်းမှု၌ မမေ့မလျော့ကြကုန်သော လူဖြစ်သောသူသည်၎င်း၊ ရဟန်းဖြစ်သောသူသည်၎င်း ခပ်သိမ်းသော အရပ်၌ မွေ့လျော်ကြကုန်သည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤဂါထာကို ဟောတော် မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၁၆ ဣဓ မောဒတိ ပေစ္စ မောဒတိ၊
ကတပုညော ဥဘယတ္ထ မောဒတိ။
သော မောဒတိ သော ပမောဒတိ၊
ဒိသ္မာ ကမ္မဝိသုဒ္ဓိ မတ္တနော။

ကတပုညော၊ ပြုအပ်ပြီးသော ကုသိုလ်ကောင်းမှု ရှိသောသူသည်။ ဣဓ၊ ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌လည်း။ မောဒတိ၊ မွေ့လျော်ရ၏။ ပေစ္စ၊ တမလွန်ဘဝ၌လည်း။ မောဒတိ၊ မွေ့လျော်ရ၏။ ဥဘယတ္ထ၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ တမလွန် နှစ်တန်သော ဘဝ၌။ မောဒတိ၊ မွေ့လျော်ရ၏။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ကမ္မဝိသုဒ္ဓိ၊ ကောင်းမှုကံ၏ စင်ကြယ်ခြင်းကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။ သော၊ ထိုသူသည်။ မောဒတိ၊ မွေ့လျော်၏။ သော၊ ထိုသူသည်။ ပမောဒတိ၊ အလွန်မွေ့လျော်၏။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဂါထာ၏ အဆုံး၌ များစွာသော သူတို့သည် သောတာပန် စသည်တို့ ဖြစ်ကြကုန်၏။ များစွာသော လူအပေါင်းအား အကျိုးရှိသော တရားဒေသနာ ဖြစ်တော်မူလေ၏။

ဓမ္မိကဥပါသကာဝတ္ထု ပြီး၏။

၁၂-ရှင်ဒေဝဒတ်ဝတ္ထု (ဒုတိယ)

ဣဓ တပုတိ အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် ရှင်ဒေဝဒတ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

(ဇာတိယအကြိမ်)

ရှင်ဒေဝဒတ်၏ ဝတ္ထုစကားအစဉ်ကို ရဟန်းပြုသော ကာလမှစ၍
မြေမျိုသည်တိုင်အောင် ဒေဝဒတ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်
မူအပ်သော အလုံးစုံသောဇာတ်တို့ကို အကျယ်ချဲ့၍ ဆိုအပ်သော်လည်း
ဤဓမ္မပဒကျမ်း၌ကား အကျဉ်းသာတည်း။

သာကီဝင်မင်းသားတို့ ရဟန်းပြုရန် ပြောကြားခြင်း

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် မလ္လာမင်းတို့၏ အနုပိယ အမည်ရှိသော
နိဂုံးကို အမှီပြု၍ အနုပိယ မည်သော သရက်ဥယျာဉ်တော၌ သီတင်းသုံး
စံနေတော်မူစဉ်ပင် *ဘုရားအလောင်းတော်၏ လက္ခဏာ ကြီးငယ်တို့ကို
ဘတ်သောနေ၌ ရှစ်သောင်းကုန်သော ဆွေတော် မျိုးတော်တို့သည် မင်းသည်
မူလည်း ဖြစ်စေ၊ ဘုရားသည်မူလည်း ဖြစ်စေ မင်းမျိုးအပေါင်း ခြံရံလျက်
သာလျှင် လှည့်လည်ရလတ္တံ့ဟု ရှစ်သောင်းကုန်သော မင်းသားတို့ကို ငန်ခံ
အပ်ကုန်၏။ ထိုမင်းသားတို့သည် များသောအားဖြင့် ရဟန်းပြုကြကုန်သည်
ရှိသော် †ဘဒ္ဒိယမင်း၊ အနုရုဒ္ဓါ မင်းသား၊ အာနန္ဒာမင်းသား၊ ဘဂုမင်းသား၊
ကိမိလမင်းသား၊ ဒေဝဒတ်မင်းသား အားဖြင့် ဤခြောက်ယောက်ကုန်သော
သာကီဝင် မင်းသားတို့သည် အစဉ်လိုက်၍ ရဟန်းမပြုသည်တို့ကို မြင်ကြကုန်
သည်ရှိသော် ငါတို့ကား မိမိတို့၏ သားတို့ကိုရဟန်းပြုစေကြရကုန်၏။ ဤခြောက်
ယောက်သော သာကီဝင် မင်းသားတို့သည်ကား မြတ်စွာဘုရား၏ ဆွေတော်
မျိုးတော် မဟုတ်ဟန်တကား၊ အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်း မပြုကြကုန်သနည်းဟု
စကားကို ဖြစ်စေကြကုန်၏။ ထိုအခါ မဟာနာမ်မည်သော သာကီဝင် မင်းသား
သည် အနုရုဒ္ဓါ မင်းသား၏ အထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အမောင် ညီတော် အနုရုဒ္ဓါ
ငါတို့၏ အမျိုး၌ ရဟန်းပြုသောသူသည် မရှိလေသေး၊ အသင် ညီတော်တည်း
ရဟန်းပြုမည်လော၊ သို့တည်းမဟုတ် ငါ့နောင်တော်သည်ပင်လျှင် ရဟန်းပြုရအံ့
လောဟု မေးလေ၏။

* (၁၁စင်သေးသည်) မြတ်စွာဘုရား အနုပိယ၌ နေစဉ်ပင် ဝေတ္တာသည် ဥပါလိနှင့် တကွ
မင်းသားခြောက်ယောက်တို့ ရဟန်းပြုကြသည်ဟု ဆိုလိုသည်။

† ဘဒ္ဒိယမင်းသည် ထိုအခါ ထီးနန်းအုပ်ချုပ်သော သာကီဝင် ဘုရင်မင်းမြတ် ဖြစ်သည်။

မရှိဟူသော စကားကို မကြားဘူးသော
အနုရုဒ္ဓါ မင်းသား အကြောင်း

ထိုအနုရုဒ္ဓါမင်းသားသည်ကား သိမ်မွေ့နူးညံ့သော သဘောရှိ၏။ ပြည့်စုံ
ကြွယ်ဝသော စည်းစိမ်ချမ်းသာ ရှိ၏။ မရှိဟူသော စကားကိုမျှလည်း မကြား
စဘူးပေ။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ တနေ့သ၌ ထိုခြောက်ယောက်သော မင်းသား
တို့သည် * ရွဲလုံးကစားခြင်းဖြင့် ကစားကြသည်ရှိသော် အနုရုဒ္ဓါမင်းသားသည်
မို့ဖြင့် ရှုံးသည်ဖြစ်၍ မှီအလို့ငှါ အမိထံသို့ တမန် စေလွှတ်လိုက်၏။ ထိုအခါ
မင်းသား၏ မယ်တော်သည် မှီတို့ကို စီရင်ပြုလုပ်၍ ပို့လိုက်လေ၏။ ထိုမင်းသား
တို့သည် မှီကိုစား၍ တဖန် ကစားကြပြန်ရာ အနုရုဒ္ဓါ မင်းသားအားသာလျှင်
အဖန်ဖန် ရှုံးခြင်းသည် ဖြစ်လေ၏။ မယ်တော်သည် စေလွှတ်တိုင်း စေလွှတ်တိုင်း
သုံးကြိမ်တိုင်အောင် မှီတို့ကို ပို့စေ၍ လေးကြိမ်မြောက် စေလွှတ်သောအခါ၌
မှီမရှိပြီဟု ပြောဆို၍ စေလွှတ်လိုက်၏။ အနုရုဒ္ဓါမင်းသားသည် မရှိဟူသော
စကားကိုမကြားဘူးသောကြောင့် ဤမရှိဟူသောအရာသည် မှီအထူးတမျိုးပင်
ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု အောက်မေ့မှတ်ထင်လျက်ငါ့အားထိုမှီမှီကိုပင်ဆောင်ခဲ့ကုန်
လော့ဟု စေလွှတ်လိုက်ပြန်၏။ မင်းသား၏ မယ်တော်သည်ကား အရှင်မ မရှိမှီကို
ပေးလိုက်ပါတဲ့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ငါ၏ သားတော်သည် မရှိဟူသော စကားကို
မကြားဘူးသည် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဤသို့သော ဥပါယ်တမျှဖြင့် သားတော်ကို
ထိုအကြောင်းကို သိစေအံ့ဟု တစုံတရာမျှမပါသော ရွှေခွက်တခုကို ရွှေခွက်
တခုဖြင့် မှောက်၍ စေလွှတ်လိုက်၏။

ထိုအခါ မြို့စောင့်နတ်တို့သည် ကြံဆင်ခြင်ကြသည်မှာ အနုရုဒ္ဓါ မည်သော
သာကီဝင် မင်းသားသည် † အန္တဘာရ ဖြစ်စဉ်ကာလ မိမိအဘို့ဆောင်ယူခဲ့သော
ထမင်းကို ဥပရိဋ္ဌ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား ပေးလှူ၍ မရှိဟူသော စကားကို ငါ့အား
ကြားရခြင်းသည် မဖြစ်ပါစေသတည်း။ ထမင်း ဖြစ်ရာ အရပ်ကို သိရခြင်းသည်

* ဂုဇ္ဇကီဒ္ဓါဟ ဟူသော ပါဠိဖြစ်၍ ရွဲလုံးကစားခြင်း၊ ဗတ္တမြားလုံး၊ ဂုံညင်း ကြွေအန် ကစားခြင်း
ဟူ၍၎င်း၊ ခြင်းလုံးကစားခြင်း၊ ဘောလုံး၊ ဂေါ်လီ၊ ဧလီယက်၊ ဂျင်ကစားခြင်းဟူ၍၎င်း ဖြစ်မာ
ပြန်ဆိုကြပေလိမ့်မည်။

† အန္တဘာရလုလင်လည် သုမနသုဋ္ဌေးကြီးကိုမှီ၍မြက်ရိတ်သမားဖြစ်စဉ်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအားဆွမ်းလှူ၍
ဆုတောင်းကြောင်း ၂၅-ခုမြောက် ဘိက္ခုဝဂ် သုမနသာမဏေ ဝတ္ထု၌ ပါလတ္တံ့။

(ဇာဝိယအကြိမ်)

မဖြစ်ပါစေသတည်းဟု ဆုတောင်းပတ္တနာကိုပြုခဲ့ဘူးလေ၏။ ဤအနုရုဒ္ဓါမင်းသားသည် အချည်းနှီး မှုံ့မရှိသောရွှေခွက်ကို အကယ်၍ မြင်သည်ဖြစ်ခဲ့အံ့၊ နတ်အစည်းအဝေးသို့ ဝင်ခြင်းငှါ ငါတို့မရကုန်လတ္တံ့၊ ငါတို့၏ ဦးခေါင်းသည်လည်း ခုနစ်စိတ်ကဲ့ရာ၏ဟု ကြံဆင်ခြင်ကြလေ၏။ ထိုသို့ ကြံဆင်ခြင်ကြပြီးလျှင် ထိုရွှေခွက်ကို နတ်၌ဖြစ်သောမှုံ့တို့ဖြင့် ပြည့်သည်ကို ပြုကြကုန်၏။ ထိုရွှေခွက်ကို ရှုံ့လုံးကစားရာ တလင်းကစားဝိုင်း၌ ထား၍ ဖွင့်လှစ်ကာမျှ၌ မှုံ့၏အနံ့သည် အလုံးစုံသောမြို့၌ ဖုံးလွှမ်းဘိသကဲ့သို့ တည်လေ၏။ မှုံ့ပိုင်းကို ခံတွင်း၌ ထည့်ကာ မျှဖြင့်သာလျှင် အရသာကိုဆောင်သော ခုနစ်ထောင်ကုန်သော အကြောတို့သို့ ပြန်နှံ့လေ၏။ အနုရုဒ္ဓါမင်းသားသည် ကြံအောက်မေ့သည်မှာ မယ်တော်သည် ငါ့ကို မချစ်ခင်၊ ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ငါ့အလို့ငှါ ဤမရှိမှုံ့မည်သည်ကို မကြော်မချက်၊ ဤအခါမှစ၍ တပါးသော မှုံ့ကို မစားတော့အံ့ဟု ကြံအောက်မေ့၍ လိုအနုရုဒ္ဓါမင်းသားသည် အိမ်သို့သွားပြီးလျှင် မယ်တော်ကို မေးလေ၏။ မယ်တော် မယ်တော်တို့သည် သားတော်ဖြစ်သော အကျွန်ုပ်ကို ချစ်ခင် လေသလော၊ မချစ်ခင် လေသလောဟု မေးသောအခါ ချစ်သား မျက်စိတဘက်သာရှိသော သူ၏ မျက်စိကဲ့သို့၎င်း၊ နှလုံးသားကဲ့သို့၎င်း အလွန်လျှင် သားမောင်ကို ငါချစ်မြတ်နိုး၏ဟုဆိုသော် မင်းသားက မယ်တော် ထိုသို့ ချစ်ခင်ပါလျက် အဘယ့်ကြောင့် ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး အကျွန်ုပ်အား မရှိမှုံ့ကို ကြော်ချက်၍ မပေးပါသနည်းဟု မေးလေ၏။

ထိုအခါ မယ်တော်သည် အလုပ်အကျွေးငယ်ကို ခေါ်၍ အမောင် ရွှေခွက်၌ တစုံတခုသော ဝတ္ထုသည် ရှိလေသလောဟု မေးလေ၏။ အရှင်မ ရွှေခွက်သည် မှုံ့တို့ဖြင့် ပြည့်ပါသည်။ ဤသို့သဘောရှိသော မှုံ့ကို ဘုရားကျွန်တော်မျိုးသည် ရှေးအခါကာလ မမြင်စဘူးပါဟု လျှောက်လေ၏။ မယ်တော်သည် ကြံဆင်ခြင်ပြန်သည်မှာ ငါ့သားသည် ဘုန်းကံနှင့်ပြည့်စုံသော ရှေးရှေးက ပြုအပ်ခဲ့ပြီးသော ဆုတောင်းခြင်းရှိသောသူသည် ဖြစ်ပေလတ္တံ့၊ နတ်တို့သည် ရွှေခွက်ကို ပြည့်စေ၍ မှုံ့တို့ကို ပို့ဆက်ကြသည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့ဟု ကြံဆင်ခြင် မိလေ၏။ ထိုအခါ သားတော် အနုရုဒ္ဓါမင်းသားသည် မယ်တော် ဤနေ့မှစ၍ အကျွန်ုပ်သည် တပါးသောမှုံ့မည်သည်ကို မစားတော့အံ့၊ မရှိမှုံ့ကိုသာ ကြော်ချက်၍ ပေးပါ

(ဇာတိယအကြိမ်)

လော့ဟု ပြောလေ၏။ မယ်တော်သည်လည်း ထိုနေ့မှစ၍ ထိုအနုရုဒ္ဓါမင်းသား အား မှီစားလိုသည်ဟု ပြောသည်ရှိသော် အချည်းနှီးသော ရွှေခွက်ကိုသာလျှင် တပါးသော ရွှေခွက်ဖြင့် ဖုံးအုပ်၍ ပို့လိုက်လေ၏။ အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး အိမ်ရာထောင်သော လူ၏ဘောင်၌ နေ၏။ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး အနုရုဒ္ဓါမင်းသားအား နတ်တို့သည်သာလျှင် မှီတို့ကို ပို့ဆက် ကြရကုန်၏။

ထိုအနုရုဒ္ဓါမင်းသားသည် ဤမျှကိုလည်းမသိရကား ရဟန်းအဖြစ်မည်သည် ကို အဘယ်မှာ သိနိုင်ပါလတ္တံ့နည်း။ ထို့ကြောင့် ဤရဟန်းအဖြစ်မည်သည်ကား အဘယ်နည်းဟု နောင်တော်ကို မေးသည်ရှိသော် ဆံ့မှတ်ဆိတ်တို့ကို ပယ်ချ သုတ်သင်၍ ဖန်ရည်စွန်းသော အငတ် သင်္ကန်းကို ငတ်ရုံ သုံးဆောင်သဖြင့် သစ်သားအခင်း၌၎င်း၊ ကြဲသောညောင်စောင်း၌၎င်း အိပ်ရ၍ ဆွမ်းခံသွားသဖြင့် နေရ၏။ ဤသည်လျှင် ရဟန်းအဖြစ်မည်၏ဟု ဆိုသည်ရှိသော် နောင်တော် အကျွန်ုပ်သည် နူးညံ့သိမ်မွေ့ လှပါသည်။ ရဟန်း ပြုခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ပါဟု ဆိုလေ၏။ ညီချစ် ထိုသို့ဖြစ်မှု လူတို့ပြုဘွယ် အမှုကိစ္စ ဟူသမျှကို သင်ကြားမှတ် ယူ၍ အိမ်ရာထောင်သော လူ၏ဘောင်၌ နေလေလော့။ ငါတို့တွင် တယောက် ယောက်သော သူသည် ရဟန်းမပြုဘဲ နေခြင်းငှါ မတတ်ကောင်းဟု ပြောဆို လေ၏။ ထိုအခါ နောင်တော်ကို လူတို့ပြုဘွယ် အမှုကိစ္စဟူသည်ကား အဘယ် နည်းဟုမေးပြန်၏။ ထမင်းဖြစ်ရာ အရပ်ကိုမျှမသိသော အမျိုးကောင်းသားသည် လူ့ဘောင်လောက၌ လုပ်ဆောင်ဘွယ်ရာသော အမှုကိစ္စကို အဘယ်သို့ သိနိုင် အံ့နည်း။

ထမင်းဖြစ်ရာအရပ်ကို မသိသော မင်းသား
သုံးယောက် အကြောင်း

ထိုစကားမှန်၏။ တနေ့သ၌ ကိမိလ, ဘဒ္ဒိယ, အနုရုဒ္ဓါ ဟူကုန်သော သုံးယောက် သော မင်းသားတို့အား ထမင်းမည်သည် အဘယ်အရပ်၌ ဖြစ်ပေါ်လာသနည်း ဟူသော စကားသည် ထင်ရှားဖြစ်လေ၏။ ထိုအခါ ကိမိလမင်းသားက ကျီ၌ ဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ ဘဒ္ဒိယမင်းသားက ကိမိလမင်းသားကို သင်သည် (တဘိယအကြိမ်)

ထမင်းဖြစ်ရာအရပ်ကို မသိ၊ ထမင်းမည်သည်ကား အိုးခွက်ထဲ၌ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလေ၏။ အနုရုဒ္ဓါမင်းသားက သင်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးပင် မသိကြကုန်၊ ထမင်း မည်သည်ကား ရတနာတို့ဖြင့် စီခြယ်အပ်သော ရွှေခွက်ကြီးထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်လာ သည်ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုသုံးယောက်ကုန်သော မင်းသားတို့တွင် တနေ့သ၌ ကိမိလ မင်းသားသည် ကျီမှ စပါးထုတ်ဆောင်ယူငင်သည်တို့ကိုမြင်၍ ဤထမင်း တို့သည် ကျီ၌သာလျှင် ဖြစ်ကုန်သည်ဟု မှတ်ထင်လေ၏။ ဘဒ္ဒိယ မင်းသားသည် တနေ့သ၌ အိုးခွက်မှ ထမင်းကို ချက်ပြုတ် ခူးဆွအပ်သည်ကိုမြင်၍ ထမင်းသည် အိုးခွက်၌သာလျှင် ဖြစ်သည်ဟု အမှတ်ရှိလေ၏။ အနုရုဒ္ဓါ မင်းသားမူကား စပါးထောင်းသည်တို့ကို၎င်း၊ ထမင်းချက်ပြုတ်သည်တို့ကို၎င်း၊ ထမင်းခူးဆွသည် တို့ကို၎င်း တရံတခါမျှ မတွေ့မထင် မမြင်ဘူးပေ။ ထမင်းကို ခူးဆွ၍ ရှေ့၌ချထား သည်မျှကိုသာလျှင်တွေ့မြင်ဘူး၏။ ထို့ကြောင့် အနုရုဒ္ဓါမင်းသားသည် စားခြင်း ငှါ အလိုရှိသော အခါ၌ ထမင်းသည် ခွက်ထဲ၌သာ ဖြစ်ပေါ်လာသည်ဟူသော အမှတ်ရှိလေ၏။ ဤသို့ ထိုမင်းသား သုံးယောက်တို့သည်ပင်လျှင် ထမင်းဖြစ်ရာ အရပ်ကို မသိကြကုန်။

အနုရုဒ္ဓါမင်းသား ရဟန်းပြုရန် အားထုတ်ခြင်း

ထို့ကြောင့် အနုရုဒ္ဓါမင်းသားသည် ဤလူတို့ ပြုဘွယ် အမှုကိစ္စမည်သည် အဘယ်နည်းဟု မေးလေသတည်း။ ရှေးဦးစွာ လယ်ကို ထွန်အပ်၏။ ဤသို့ အစရှိသော နှစ်တိုင်း နှစ်တိုင်း၌ ပြုအပ်သော အမှုကိစ္စဟူသမျှကို ပြောဆိုသည် ကို ကြားသိရသည်ရှိသော် အဘယ်အခါ ကာလ၌ လူတို့ပြုဘွယ် အမှုကိစ္စတို့၏ ပြီးဆုံးခြင်းသည် ထင်နိုင်ပါအံ့နည်း။ အဘယ်အခါ၌ ငါတို့သည် ကြောင့်ကြမဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ကို ခံစားရပါကုန်အံ့နည်းဟုဆို၍ ထိုပြုဘွယ် အမှုကိစ္စတို့၏ အပိုင်းအခြား မရှိသည့်အဖြစ် မကုန်ဆုံးနိုင်သည့် အဖြစ်ကြောင့် နောင်တော် သည်သာလျှင် အိမ်ရာထောင်သော လူ၏ဘောင်၌ နေပါလော့၊ ညီတော်အား ဤအိမ်ရာထောင်သော လူ့ဘောင်ဖြင့် အလိုမရှိပါပြီဟုဆိုပြီးလျှင် မယ်တော်၏ ထံသို့ သွား၍ မယ်တော် သားတော်ကို အခွင့်ပြုတော်မူပါ။ ရဟန်းပြုပါရစေဟု ခွင့်တောင်းသဖြင့် မယ်တော်သည် အထူးထူး အပြားပြား များစွာသော အကြောင်းတို့ဖြင့် သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ပယ်ပြီးလျှင် ချစ်သား သင်၏ အဆွေ

(တတိယအကြိမ်)

ခင်ပွန်းဖြစ်သော ဘဒ္ဒိယမင်းသည် အကယ်၍ ရဟန်းပြုသည်ဖြစ်အံ့၊ ထိုဘဒ္ဒိယ
 မင်းနှင့် အတူတကွ ရဟန်းပြုလေလော့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ထိုဘဒ္ဒိယမင်း၏
 အထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အဆွေ ဘဒ္ဒိယ ငါ၏ ရဟန်းအဖြစ်သည် သင်နှင့်စပ်၏ဟု
 ဆိုပြီးလျှင် ထိုဘဒ္ဒိယမင်းကို အထူးထူး အပြားပြားသော အခြင်းအရာတို့ဖြင့်
 သိစေ၍ * ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌ မိမိနှင့် အတူတကွ ရဟန်းပြုခြင်းငှါ
 ပဋိညာဉ်ကို ယူလေ၏။

ဥပါလိဆေတ္တာသည်နှင့်တကွ မင်းသားခြောက်ယောက်တို့
 ရဟန်းပြုကြခြင်း

ထို့နောက်မှ ဘဒ္ဒိယသင်္ကီဝင်မင်း၊ အနုရုဒ္ဓါမင်းသား၊ အာနန္ဒာမင်းသား၊
 ဘဂုမင်းသား၊ ကိမိလမင်းသား၊ ဒေဝဒတ်မင်းသား ဟူကုန်သော ခြောက်ယောက်
 ကုန်သောမင်းသားတို့သည် ဥပါလိဆေတ္တာသည်နှင့်တကွ ခုနစ်ယောက်မြောက်
 ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ နတ်၏စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားသော နတ်တို့ကဲ့သို့ ခုနစ်ရက်
 ပတ်လုံး စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစား စံစားပြီးလျှင် ဥယျာဉ်သို့ ထွက်သွားသကဲ့သို့
 အင်္ဂါလေးပါးရှိသော စစ်သည်ဖြင့် ထွက်၍ သူတပါးတို့၏ နိုင်ငံသို့ရောက်လျှင်
 မင်း၏အာဏာဖြင့် စစ်သည်ကို ပြန်လည်စေလွှတ်၍ သူတပါးတို့နိုင်ငံသို့ဝင်ရောက်
 ကြကုန်၏။ သူတပါးတို့နိုင်ငံသို့ ချဉ်းကပ်ဝင်ရောက်မိသောအခါ၌ ခြောက်ယောက်
 ကုန်သော မင်းသားတို့သည် မိမိတို့၏ ဝတ်ဆင်ခဲ့သော တန်ဆာတို့ကို ဖြေချွတ်၍
 အထုပ်အဖွဲ့ကို ပြုကြပြီးလျှင် အချင်း ဥပါလိ ဤပစ္စည်း ပစ္စာဘဏ္ဍာတို့ကို ယူ၍
 ပြန်သွားဆုတ်နစ် နေရစ်လေလော့။ အသင့်အား ဤမျှသော ပစ္စည်းပစ္စာဘဏ္ဍာ
 သည် အသက်မွေးခြင်းငှါ လုံလောက်လေပြီဟုဆို၍ ဥပါလိအား ပေးကြကုန်၏။
 ထိုဥပါလိသည်လည်း မင်းသားတို့၏ ခြေရင်း၌ ဝပ်စင်းလူးလှိမ့်ကာ ငိုကြွေး
 ပြီးလျှင် အာဏာကို လွန်ဆန်အံ့သောငှါ မဝံ့သည် ဖြစ်သောကြောင့် နေရာမှ
 ထ၍ ဆုတ်နစ်ပြန်လည်ခဲ့ရလေ၏။

ထိုဥပါလိနှင့် မင်းသားတို့၏ ခရီးနှစ်ဖြာ ခွဲသောအခါ၌ တောအုပ်သည်
 ငိုကြွေးသော အခြင်းအရာသို့ ရောက်ဘိသကဲ့သို့၎င်း မြေကြီးသည် တုန်လှုပ်

* ခုနစ်နှစ်ဆိုင်းပါဟု ရှေးဦးစွာဘဒ္ဒိယမင်းဆိုသည်ကို တဖြည်းဖြည်းလျှော့စေ၍ခုနစ်ရက်ဆိုင်းပါဟု
 ဆိုမှ ကောင်းပြီဟု ပဋိညာဉ်ယူလေသတတ်။

အံ့သော အခြင်းအရာသို့ ရောက်ဘိသကဲ့သို့၎င်း ဖြစ်လေ၏။ ဥပါလိသည် အတန်ငယ် ဆုတ်နစ်ပြန်သွားပြီးလျှင် ဤသို့ ကြံလေ၏။ သာကီဝင် မင်းတို့ မည်သည် ကြမ်းတန်းခက်ထန်ကုန်၏။ ဤဥပါလိသည် မင်းသားတို့ကို သတ်ဖြတ် လေပြီဟု ငါ့ကို သတ်ဖြတ်မှုလည်း သတ်ဖြတ်ကြကုန်ရာ၏။ ဤမင်းသားတို့ သော်မှလည်း ဤသို့သဘောရှိသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကိစ္စနှင့်ပတ်၍ အဘိုးအတိုင်း မသိ ထိုက်ကုန်သော ဤတန်ဆာတို့ကို တံတွေးပေါက်ကဲ့သို့ စွန့်ပစ်ကုန်ပြီးလျှင် ရဟန်းပြုကြကုန်သေး၏။ ငါသည်အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းမပြုနိုင်ဘဲရှိရအံ့နည်းဟု ကြံ၍ ဥစ္စာထုပ်ကိုဖြေချွတ်ပြီးလျှင် ထိုတန်ဆာတို့ကို သစ်ပင်၌ဆွဲ၍ အလိုရှိသော သူတို့သည် ယူကြစေကုန်သတည်းဟု ဆို၍ ထိုမင်းသားတို့၏အထံသို့ လိုက်သွား လေလျှင် ထိုမင်းသားတို့က အဘယ့်ကြောင့်ပြန်လာသနည်းဟု မေးသည်ရှိသော် ထိုအကြောင်းကို လျှောက်ကြားလေ၏။

ထိုအခါ မင်းသားတို့သည် ဥပါလိ ဆေတ္တာသည်ကို ယူဆောင် ခေါ်ငင်၍ မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ သွားကြကုန်ပြီးလျှင် ဘုရားရှင်ကို ရှိခိုး၍ ဘုန်းတော် ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်တို့ သာကီဝင်မင်းမျိုးတို့မည်သည် ကား မာန်မာနကို အမှီပြု၍ တက်ကြွခြင်း ရှိကြပါကုန်၏။ ဤ ဥပါလိသည် တပည့်တော်တို့၏ ကြာမြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး ပြုစုလုပ်ကျွေး၍နေသော အလုပ်အကျွေးပါတည်း။ ဤ ဥပါလိကို ရှေးဦးစွာ ရဟန်းပြုတော်မူပါ။ တပည့် တော်တို့သည် ထိုဥပါလိအား လက်အုပ်ချီမိုး ရှိခိုးခြင်း စသည်တို့ကို ပြုကြရ ပါကုန်လတ္တံ့။ ဤသို့ ပြုကြရကုန်သည်ရှိသော် တပည့်တော်တို့အား တက်ကြွ သော မာန်မာနသည် ပျောက်ကင်း ပျက်စီးခြင်း ဖြစ်ပါလတ္တံ့ဟု လျှောက် ထား၍ ရှေးဦးစွာ ထိုဥပါလိကို ရဟန်းပြုစေပြီးလျှင် နောက်မှ မိမိတို့သည် ရဟန်းပြုကြလေကုန်၏။

ရဟန်းခြောက်ဦး တရားထူးရပုံနှင့် ဒေဝဒတ်အကြံဖြစ်ပုံ

ထိုခြောက်ယောက်ကုန်သော မင်းသားတို့တွင် အရှင်ဘဒ္ဒိယသည် ထိုဝါတွင်း ၌သာလျှင်* ဝိဇ္ဇာသုံးပါးနှင့်ပြည့်စုံသော ရဟန္တာဖြစ်လေ၏။ အရှင်အနုရုဒ္ဓါသည်

* ဝိဇ္ဇာသုံးပါး မည်သည်ကား=ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိ အဘိညာဉ်, ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်, အာသဝက္ခယ အဘိညာဉ်တို့တည်း။ (ပု-ဒိ-အာ)

ဒိဗ္ဗစက္ခု အဘိညာဉ်ကိုရ၍ နောက်မှ မဟာပုရိသ ဝိတက္ကသုတ်ကို ကြားနာ ရသည် ရှိသော် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။ အရှင် အာနန္ဒာသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေ၏။ ဘဂူ မထေရ်နှင့် ကိမိလ မထေရ်တို့သည် နောက်အဘို့၌ ဝိပဿနာကို အဆင့်ဆင့်ပွားစေ၍ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကြ ကုန်၏။ ရှင်ဒေဝဒတ်သည်ကား ပုထုဇဉ်အဖြစ်ဖြင့်သာလျှင် လောကီစျားန် အဘိညာဉ် တန်ခိုးနှင့် ပြည့်စုံသော အဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။ နောက်အဘို့ ဖြစ်သောကာလ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသမ္မိပြည်၌ သီတင်းသုံး စံနေတော် မူသည်ရှိသော် တပည့်သားသံဃာတော် အပေါင်းနှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရားအား ကြီးကျယ်ပြန့်ပြော များမြတ်သော လာဘသက္ကာရသည် ဖြစ်လေ၏။

အဝတ်ပုဆိုး ဆေးစသည်လက်စွဲကုန်သောလူအပေါင်းတို့သည် ကျောင်းသို့ ဝင်ရောက်ပြီးလျှင် ဆရာဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ်မှာနည်း၊ အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်သည် အဘယ်မှာနည်း၊ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ် သည် အဘယ်မှာနည်း၊ အရှင်မဟာကဿပမထေရ်သည် အဘယ်မှာနည်း၊ အရှင်ဘဒ္ဒိယမထေရ်သည် အဘယ်မှာနည်း၊ အရှင်အနုရုဒ္ဓါမထေရ်သည် အဘယ် မှာနည်း၊ အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည် အဘယ်မှာနည်း၊ အရှင်ဘဂူမထေရ်သည် အဘယ်မှာနည်း၊ အရှင်ကိမိလ မထေရ်သည် အဘယ်မှာနည်း၊ ဤသို့စသည်ဖြင့် ရှစ်ကျိပ်သော မဟာသာဝကတို့၏ နေရာအရပ်ကို ကြည့်ကုန်လျက် သွားလာ လှည့်လည်ကြကုန်၏။ အရှင်ဒေဝဒတ်မထေရ်သည်ကား အဘယ်အရပ်၌ သီတင်း သုံးသနည်း၊ အဘယ်အရပ်၌ တည်နေသနည်းဟူ၍ မေးမြန်းသောသူမည်သည် တစုံတယောက်မျှ မရှိလေ။ ထိုအခါ ရှင်ဒေဝဒတ်သည် ဤသို့ ကြံစည်လေ၏။ ငါသည်လည်း ထိုအရှင်ဘဒ္ဒိယစသော သူတို့နှင့် အတူတကွပင် ရဟန်းပြု၏။ ထိုသူတို့သည်လည်း မင်းမျိုးမှ ရဟန်းပြုကြကုန်၏။ ငါသည်လည်း မင်းမျိုးမှ ရဟန်းပြု၏။ လာဘ်ပူဇော်သက္ကာရကို လက်စွဲကုန်သော လူတို့သည် ထိုသူတို့ကို သာလျှင် ရှာမှီးကြကုန်၏။ ငါ၏အမည်ကိုယူ၍ မေးမြန်းပြောဆိုခေါ်ဝေါ်သော သူမျှလည်း မရှိလေ။ အဘယ်သူနှင့် ပေါင်းသင်း၍ အဘယ်သူကို ကြည်ညိုစေပြီး လျှင် ငါ့အား လာဘ်ပူဇော်သက္ကာရကို ဖြစ်စေရပါအံ့နည်းဟု ကြံစည်လေ၏။

(ဇာတိယအကြိမ်)

ရှင်ဒေဝဒတ်သည် အဇာတသတ်မင်းနှင့် ပေါင်းသင်း၍
လာဘ်ပူဇော်သက္ကာရကို ဖြစ်စေခြင်း

ထို့နောက်မှ ရှင်ဒေဝဒတ်အား အကြံ ဤသို့ ဖြစ်လေ၏။ ဤဗိမ္ဗိသာရမင်းသည် မြတ်စွာဘုရားကို ရှေးဦးအစ ပဌမ ဖူးမြင်သဖြင့်သာလျှင် တသိန်းတသောင်းကုန်သော သူတို့နှင့်တကွ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေပြီ။ ထိုဗိမ္ဗိသာရမင်းနှင့် အဆွေခင်ပွန်းဖွဲ့ခြင်းဖြင့် တပေါင်းတည်း ဖြစ်ခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း၊ ကောသလမင်းကြီးနှင့်လည်း အတူတကွ တပေါင်းတည်း ဖြစ်ခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း၊ ဗိမ္ဗိသာရမင်း၏ သားဖြစ်သော ဤအဇာတသတ် မင်းသားသည်ကား တစုံတယောက်သောသူ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး အပြစ်ဒေါသကို မသိတတ်သေး။ ထိုအဇာတသတ် မင်းသားနှင့် အတူတကွ တပေါင်းတည်း ဆက်ဆံပေါင်းသင်းပေအံ့ဟု အကြံဖြစ်လေ၏။ ထိုရှင်ဒေဝဒတ်သည် ကောသမ္မိပြည်မှ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ သွားပြီးလျှင် သတို့သားငယ်၏အသွင်ကို ပြုပြင်ဖန်ဆင်း၍ လျှင်သော အဆိပ်ရှိသော မြွေလေးစင်းတို့ကို လက်ခြေ လေးဘက်တို့၌ မြွေတစင်းကို လည်ပင်း၌ မုတ်ပုတီးကဲ့သို့ ဆွဲ၍၊ မြွေတစင်းကို ဦးခေါင်း၌ ခေါင်းခု ဦးရစ်ကဲ့သို့ ခွေထားသည်ကိုပြု၍၊ မြွေတစင်းကို ပခုံးတဘက်၌ တင်ထား၍ ဤမြွေတန်ဆာဖြင့် တန်ဆာဆင်လျက် ကောင်းကင်မှ ဆင်းသက်၍ အဇာတသတ်မင်းသား၏ ရင်ခွင်၌ နေလတ်သည်ရှိသော် အဇာတသတ် မင်းသားသည် ကြောက်လန့်ရကား သင် အသူနည်းဟု မေးသဖြင့် ငါဒေဝဒတ်ဟု ဆိုပြီးလျှင် ထိုမင်းသား၏ ကြောက်ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်ခြင်း အလို့ငှါ ထိုမြွေတန်ဆာဆင်သော ကိုယ်ကိုစွန့်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ဆောင်ယူလျက် ထိုအဇာတသတ်မင်းသား၏ ရှေ့၌ တည်နေ၍ အဇာတသတ် မင်းသားကို ကြည်ညိုစေလျက် လာဘ် ပူဇော်သက္ကာရကို ဖြစ်စေလေ၏။

ရှင်ဒေဝဒတ်သည် ဘုရား၌ ရန်ငြိုးဖွဲ့၍ ဖဲသွားခြင်း

ထိုရှင်ဒေဝဒတ်သည် လာဘ်ပူဇော်သက္ကာရဖြင့် *ပြင်းစွာ နှိပ်စက်အပ်သည် ဖြစ်၍ ငါသည် ရဟန်းအပေါင်း တည်းဟူသော ပရိသတ်ကို ဆောင်ရွက်အံ့ဟု

* လာဘ်ရခြင်း ဟူသော လောကဓမ္မတရားကြောင့် တည်ကြည်စွာ သည်းခံ၍ မနေနိုင်။ အလွန်တုန်လှုပ် တက်ကြွသည်ဟု ဆိုလိုသည်။

(တတိယအကြိမ်)

ယုတ်မာသော စိတ်အကြံကို ဖြစ်စေခြင်းကြောင့် ထိုစိတ်အကြံကို ဖြစ်စေသည် နှင့် တပြိုင်နက် လောကီဈာန် အဘိညာဉ်တန်ခိုးမှ ဆုတ်ယုတ်ပျက်စီး၍ မြတ်စွာ ဘုရားသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ မင်းနှင့်တကွသော ပရိသတ်အား တရားဟောတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ နေရာမှထ၍ လက်အုပ်ကို မြှောက်ချီလျက် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ယခုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် အိုမင်း ကြီးရင့်သော အရွယ်သို့ ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ ကြောင့်ကြမဲ့ မျက်မှောက်၌ ခံစားအပ်သော ဖလသမာပတ် ချမ်းသာဖြင့် နေခြင်းကို အားထုတ်တော်မူပါ။ တပည့်တော်သည် ရဟန်းအပေါင်း တည်းဟူ သော ပရိသတ်ကို ဆောင်ရွက်ပါအံ့။ ရဟန်းအပေါင်းကို တပည့်တော်အား အပ်နှင်းတော်မူပါ။ ဘုရားဟု လျှောက်ကြားလတ်သော် မြတ်စွာဘုရားသည် တံတွေးကို မျှိုသောသူဟု ခေဠာသက ဟူသော စကားဖြင့် မောင်းမဲ ခြိမ်းချောက်တော်မူ၍ ပယ်အပ်သည်ဖြစ်ရကား နှလုံးမသက်မသာ ပြင်းစွာ အမျက်ထွက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရား၌ ရှေးဦးစွာသော ဤရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်းကို ပြု၍ ဖဲသွားလေ၏။

ရှင်ဒေဝဒတ်သည် ဘုရားကို သတ်ခြင်းငှါ
အမျိုးမျိုး လုံ့လပြုခြင်း

ထိုသို့ ဖဲသွားပြီးသောအခါ ရှင်ဒေဝဒတ်အား မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ် ပြည်၌ † ပကာသနီယကံကို ပြုစေတော်မူ၏။ ထိုရှင်ဒေဝဒတ်သည်လည်း ယခု အခါ၌ ငါ့ကို ရဟန်းဂေါတမသည် ပယ်စွန့်အပ်လေပြီ။ ယခုအခါ ထိုရဟန်း ဂေါတမ၏ အကျိုးစီးပွား ပျက်ပြားခြင်းကို ပြုတော့အံ့ဟု ကြံပြီးလျှင် အဇာတသတ်မင်းသို့ ချဉ်းကပ်၍ မင်းသား ရှေးအခါ၌ လူတို့သည် ကာလ မြင့်တည် ရှည်သောအသက်ရှိကြကုန်၏။ ယခုအခါ၌မူကား နည်းပါးဆုတ်ပျက် တိုသောအသက်ရှိကြကုန်၏။ အသင်မင်းသားသည် ပျိုမျစ်နုနယ် ငယ်ရွယ်သော

* ခေဠာသက။ ခေဠိ+အသက=တံတွေးကို မျှိုသောသူ။ မိစ္ဆာဇီဝဖြင့် ဖြစ်သော ပစ္စည်းတို့ သည် အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့ ထွေးအန်အပ်သော တံတွေးနှင့် တူကုန်၏။ ထိုသို့သဘောရှိသော ပစ္စည်းကို စားသောသူဟု ဆိုလိုသည်။

† ပကာသနီယကံ ဟူသည်ကား ဥတ္တိဒုတိယ ကမ္မဝါစာဖြင့် သမုတ်အပ်သော ရဟန်းသည် မြို့တွင်းသို့ဝင်၍ ဒေဝဒတ်၏ သဘောသည် ရှေးကနှင့်မတူ ဒေဝဒတ် ပြုသမျှ ပြောသမျှဖြင့် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကို မသိအပ်။ ဒေဝဒတ်ကိုသာ သိအင်၏ဟု ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆို ခြင်းတည်း။

(တတိယအကြိမ်)

အခါကာလ မင်းသား၏ အဖြစ်ကပင် စုံတေမနေ သေရခြင်း၏ အကြောင်း သည် ရှိ၏။ * ထို့ကြောင့် မင်းသား သင်သည် ခမည်းတော်မင်းကြီးကို သတ်၍ မင်းဖြစ်လေလော့၊ ငါသည်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို သတ်၍ ဘုရားဖြစ်ပေအံ့ဟု ဆိုပြီးလျှင် အဇာတသတ်မင်းသား မင်းအဖြစ်၌ တည်ပြီးသောအခါ မြတ်စွာ ဘုရားကို သတ်အံ့သောငှါ လေးသမား ယောက်ျားတို့ကို စေလွှတ်၍ ထိုယောက်ျားတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်သဖြင့် ဆုတ်နစ်ပြန်လည် ကြကုန်သည်ရှိသော် မိမိကိုယ်တိုင် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ထိပ်သို့ တက်၍ ငါကိုယ်တိုင် သာလျှင် ရဟန်းဂေါတမကို ဇီဝိတိန္ဒြေမှ ပယ်ချသတ်ဖြတ်အံ့ဟု ကျောက်တုံးကို လှိုမ့်ချ၍ သွေးစိမ်းတည်အောင် ပြုခြင်းတည်းဟူသော လောဟိတုပ္ပါဒကံကို ပြု၍ ထိုအကြောင်းဖြင့်လည်း သတ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သည်ရှိသော် တဖန် နာဠာဂိရိဆင်ကို လွှတ်ခိုင်းပြန်၏။

ထိုနာဠာဂိရိဆင်သည် ရှေးရှုလာသည်ရှိသော် အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည် မိမိ၏အသက်ကို မြတ်စွာဘုရား၏အစား စွန့်လွှတ်၍ ရှေ့တော်၌ ရပ်တည်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် နာဠာဂိရိဆင်ကို ဆုံးမတော်မူပြီးလျှင် မြို့တော်မှ ထွက်ကြ တော်မူခဲ့၍ ကျောင်းတော်သို့ ရောက်သောအခါ အထောင်မက များစွာသော ဒါယကာတို့သည် ရှေးရှုဆောင်အပ်သော ဆွမ်းအလှူကြီးကို ခံယူသုံးဆောင် တော်မူသဖြင့် ထိုနေ့၌ စည်းဝေးရောက်လာကုန်သော တဆယ့်ရှစ်ကုဋေ အရေ အတွက် ရှိကုန်သော ရာဇဂြိုဟ် ပြည်သူပြည်သားတို့အား အစဉ်အတိုင်းသော တရားစကားကို ဟောကြားတော်မူပြီးလျှင် ရှစ်သောင်း လေးထောင်ကုန်သော သတ္တဝါတို့အား အကျွတ်တရားကို ရခြင်းသည် ဖြစ်လတ်သည်ရှိသော် ဪ... အံ့ဘွယ်ရှိပေစွ၊ အရှင်အာနန္ဒာသည် ကြီးစွာသော ဂုဏ်ကျေးဇူး ရှိပေစွ၊ ထိုသို့ သဘောရှိသော ကြမ်းတန်း ခက်ထန်လှစွာသော ဆင်ပြောင်ကြီးသည် ရှေးရှု လာသည်ရှိသော် မိမိ၏အသက်ကို စွန့်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ရှေ့တော်၌သာ ရပ်တည်လာပေသည်ဟု အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် စပ်သော စကားကို ပြောဆိုသည်ကို ကြားသိတော်မူ၍ ချစ်သား ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌

* ရှင်ဒေဝဒတ်သည် အဇာတသတ်မင်းသားအား ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကို သတ်စေခြင်း၊ ဘုရားထံသို့ လေသမား လွှတ်ခြင်း၊ နာဠာဂိရိဆင်ကို လွှတ်ခြင်း၊ ကျောက်တုံးလှိုမ့်ချခြင်း၊ သံသာသင်းခွဲခြင်း စသော အကြောင်းအရာ အကျယ်ကို သုဓမ္မဝဘိမူ ဇနတ္ထပဏာသနီ အဋ္ဌမတွဲမှာ ရှုပါကုန်။
(တတိယအကြိမ်)

သာလျှင် ငါဘုရား၏အကျိုးငှါ မိမိအသက်ကို စွန့်လွှတ်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေးအခါကာလ၌လည်း စွန့်လွှတ်ဘူးသည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူသဖြင့် ရဟန်းတို့သည် လျှောက်ထား တောင်းပန်အပ်သည် ဖြစ်၍ *စူဠဟံသဇာတ်၊ မဟာဟံသဇာတ်၊ ကက္ကဋကဇာတ်တို့ကို ဟောကြားတော်မူလေ၏။

အရှင်ဒေဝဒတ်အားလည်း ပြုအပ်သော အမှုသည် မထင်ရှားလေသေး၊ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကို သတ်စေခြင်းကြောင့်၎င်း၊ သူ့သတ် လေးသမားတို့ကို စေလွှတ်ခြင်းကြောင့်၎င်း၊ ကျောက်လုံးဖြင့် လှိမ့်ချခြင်းကြောင့်၎င်း၊ ထို့အတူ မထင်ရှားလေသေး၊ အကြင်အခါ၌ နာဠာဂိရိဆင်ကိုလွှတ်၏၊ ထိုအခါ၌ များစွာ သောလူအပေါင်းသည် ဒေဝဒတ်သည်ပင် မင်းကြီးကိုလည်း သတ်စေအပ်၏၊ သူ့သတ်လေးသမားတို့ကိုလည်း စေလွှတ်အပ်၏၊ ကျောက်လုံးကိုလည်း လှိမ့်ချ၏၊ ယခုအခါ၌ကား ထိုဒေဝဒတ်သည် နာဠာဂိရိဆင်ကို လွှတ်ခိုင်းပြန်လေ၏၊ ဤမျှ လောက် ယုတ်မာလှသော သူ့ကို ယူ၍ မင်းကြီးသည် လှည့်လည်၍ နေဘိ၏ တကားဟု အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ကြွေးကြော်ခြင်းကို ပြုလေသတည်း။

ရှင်ဒေဝဒတ်သည် တောင်းသောဆုငါးပါး မရသဖြင့် သံဃာကို သင်းခွဲခြင်း

အဇာတသတ် မင်းသည် ထိုလူများအပေါင်း၏ စကားကို ကြားသိရ၍ အမြဲမပြတ် တည်ထားတိုင်းဖြစ်သော ငါးရာကုန်သော ဆွမ်းချက်ဝတ်အိုးတို့ကို ရုပ်ဆိုင်း ရုပ်သိမ်းစေ၍ တဖန် ရှင်ဒေဝဒတ်၏ အထံသို့ ခစားဆည်းကပ်ခြင်းငှါ မသွားလေပြီ၊ ပြည်သူပြည်သားတို့သည်လည်း အိမ်သို့ ကပ်ရောက်လာသော ဒေဝဒတ်အား တယောက်ချီ တဇွန်းမျှလောက်သော ဆွမ်းကိုသော်လည်း မပေး မလှူကြကုန်၊ ထိုရှင်ဒေဝဒတ်သည် ဆုတ်ယုတ်သော လာဘ် ပူဇော် သက္ကာရ ရှိသည်ဖြစ်၍ ပလ္လားမြက်ထောင် အံ့ဘွယ်ဆောင်ခြင်းဖြင့် အသက် မွေးလိုရကား မြတ်စွာဘုရားသို့ ချဉ်းကပ်၍ ငါးပါးသောဝတ္ထုတို့ကို တောင်း သဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့သျှင်ဒေဝဒတ် မသင့်လျော်ချေ၊ အကြင်ရဟန်း သည် အလိုရှိ၏၊ ထိုရဟန်းသည် တောကျောင်းနေ ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်စေလော့ဟု

* စူဠဟံသဇာတ်နှင့် မဟာဟံသဇာတ်သည် ငါးရာငါးဆယ် အသိတိ နိပါတ်၌၎င်း၊ ကက္ကဋက ဇာတ်သည် ဆက္ကနိပါတ်၌၎င်း ပါရှိကုန်၏။

(ဇာတိယအကြိမ်)

ပယ်တော်မူသည်ရှိသော် ငါ့သျှင်တို့ အဘယ်သူ၏ စကားသည် သင့်လျော်လျောက်ပတ် ကောင်းမြတ်တင့်တယ်သနည်း၊ မြတ်စွာဘုရား၏ စကားသည် ကောင်းမြတ် သင့်လျော်လေသလော၊ ငါ၏ စကားတည်း ကောင်းမြတ်သင့်လျော်လေသလောဟု ဆို၍ ငါသည် မြတ်သော အကျင့်၏ အစွမ်းအားဖြင့် ဤသို့ ဆို၏၊ မြတ်စွာဘုရား တောင်းပန်ပါ၏-

- ၁ ရဟန်းတို့သည် အသက်ထက်ဆုံး တောကျောင်းနေသော သူတို့သာ ဖြစ်ကုန်ရာ၏။
- ၂ ပင့်တိတ်သည်ကို ပယ်လှန်၍ ဆွမ်းခံသွားသော သူတို့သာ ဖြစ်ကုန်ရာ၏။
- ၄ မြေမှုန့်အလိမ်းလိမ်း ကပ်ပြီသော ပံသုကူသင်္ကန်းကို ဆင်မြန်းသုံးဆောင်သော သူတို့သာ ဖြစ်ကုန်ရာ၏။
- ၄ သစ်ပင်ရင်း တည်းဟူသော ကျောင်း၌ နေသော သူတို့သာ ဖြစ်ကုန်ရာ၏။
- ၅ ငါး အမဲတို့ကို မစား မသောက်သော သူတို့သာ ဖြစ်ကုန်ရာ၏ဟု မြတ်သော အကျင့်၏ အစွမ်းဖြင့် ငါဆို၏။

အကြင်သူသည် ဆင်းရဲမှ လွတ်ခြင်းငှါ အလိုရှိ၏။ ထိုသူသည် ငါနှင့် အတူတကွ လိုက်စေသတည်းဟု ခေါ်ငင် ပြောကြား၍ ဖဲသွားလေ၏။ ထိုရှင်ဒေဝဒတ်၏ စကားကို ကြား၍ ရဟန်းပြုသစ်စ (နဝက) ဖြစ်ကုန်သော အချို့ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် နံ့နွေးသော ပညာရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ အရှင်ဒေဝဒတ်ကား ကောင်းသောစကားကို ပြောကြားပေ၏။ ထိုအရှင်ဒေဝဒတ်နှင့် အတူတကွ လှည့်လည် သွားလာကုန်အံ့ဟု ဒေဝဒတ်၏ အယူကို နှစ်သက်၍ ဒေဝဒတ်နှင့် အတူတကွ တပေါင်းတည်း ဖြစ်ကြကုန်၏။ ဤသို့ ထိုရှင်ဒေဝဒတ်သည် မိမိ၏နောက်သို့ လိုက်ပါကုန်သော ငါးရာကုန်သော ရဟန်းတို့နှင့်တကွ ငါးပါးကုန်သော ဝတ္ထုတို့ဖြင့် * ခေါင်းပါးသော အကျင့်၌ ကြည်ညိုသော

* ရုပ်ပမာဏဖြင့် ကြည်ညိုသူ သုံးပုံနှစ်ပုံရှိ၏။ ကျော်စောသံ ပကတိအသံ ပမာဏဖြင့် ကြည်ညိုသူ ငါးပုံလေးပုံရှိ၏။ ခေါင်းပါးသော အကျင့် ပမာဏဖြင့် ကြည်ညိုသူ ဆယ်ပုံကိုးပုံရှိ၏။ တရားပမာဏဖြင့် ကြည်ညိုသူကား တသိန်းလျှင် တယောက်မျှလောက်သာ ရှိသတတ်။

လူအပေါင်းကို ထင်ရှား သိစေလျက် ဒါယကာအိမ်တို့၌ တောင်းစားလျက် သံဃာကို သင်းခွဲခြင်းငှါ လုံ့လပြုလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ချစ်သားဒေဝဒတ် သင်သည် သံဃာကို သင်းခွဲခြင်းငှါ အစုအစု အစိတ်အစိတ် ကွဲပြားစိမ့်သောငှါ လုံ့လပြု၏ ဟူသည် မှန်သလောဟု မေးတော်မူအပ်သဖြင့် မှန်ပါ၏ဟု ဒေဝဒတ် လျှောက်သော် ချစ်သား ဒေဝဒတ် သံဃာကို သင်းခွဲခြင်း မည်သည်ကား အလွန်ဝန်လေးလှသော ဂရုကံကြီး ဖြစ်ပေသည်။ ဤသို့ အစရှိသည်ဖြင့် ဆုံးမ တားမြစ်အပ်သော်လည်း ဘုရားစကားကိုမနာမယူမူ၍ ဖဲသွားပြီးလျှင် ရာဇဂြိုဟ် ပြည်တွင်း၌ ဆွမ်းအလို့ငှါ လှည့်လည်သော အရှင်အာနန္ဒာကို မြင်၍ ငါ့သျှင် အာနန္ဒာ ယခုအခါ ယနေ့ကို အစပြု၍ ငါသည် မြတ်စွာဘုရားကို အသီးအခြား ကြည်ရှောင်ဖယ်ထား၍ ရဟန်းသံဃာအပေါင်းကို အသီးအခြား ကြည်ရှောင် ဖယ်ထား၍ ဥပုသ်ပြုတော့အံ့၊ သံဃာ့ကံကို ပြုတော့အံ့ဟု ဆိုလေ၏။ အရှင် အာနန္ဒာ မထေရ်သည်လည်း ထိုအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက် ကြားလေ၏။ ထိုစကားကို မြတ်စွာဘုရား ကြားသိတော်မူသဖြင့် ဖြစ်သော *ဓမ္မသံဝေဂ ရှိတော်မူသည်ဖြစ်၍ ဒေဝဒတ်သည် နတ်နှင့်တကွသော လောက၏ အကျိုးစီးပွားမဲ့ကို မှီသော မိမိ၏ အဝီစိငရဲ၌ ကျက်ရအံ့သော မကောင်းမှု ကံကြီးကို ပြုလေသည်တကားဟု ကြံဆင်ခြင်တော်မူ၍—

သုကရာနိ အသာဓုနိ၊ အတ္တနော အဟိတာနိ စ။
 ယံ ဝေ ဟိတဉ္စ သာဓုဉ္စ၊ တံ ဝေ ပရမဒုက္ကရံ။

အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ဝါ-မိမိအား။ အဟိတာနိ စ၊ အကျိုးစီးပွား မရှိသော အမှုတို့ကို၎င်း။ အသာဓုနိ စ၊ မကောင်းသော အမှုတို့ကို၎င်း။ သုကရာနိ၊ ပြုလွယ်ကုန်၏။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ယံ ကမ္မံ၊ အကြင်အမှုသည်။ ဟိတဉ္စ၊ အကျိုး စီးပွားလည်းရှိ၏။ သာဓုဉ္စ၊ ချီးမွမ်းဘွယ် အကြောင်း ကောင်းလည်းကောင်း၏။ တံ ကမ္မံ၊ ထိုအမှုကို။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ပရမဒုက္ကရံ၊ လွန်စွာပြုနိုင်ခဲ့၏။

ဤ ဂါထာကို မိန့်မြွက်သောအား ဟောကြားတော်မူပြီးလျှင် တဖန် ဤ ဥဒါန်းကို 'ကျူးရင့်တော်မူပြန်၏။

* ဓမ္မသံဝေဂ=ဖြစ်တတ် ပျက်တတ်သော သဒ္ဓိတတရားတို့ကို ကြံစည်သည်အစွမ်းဖြင့် ဘုရား ရဟန္တာတို့အားသာ ကြောက်လန့်သော အခြင်းအရာဖြင့်ဖြစ်သော မဟာကြိယာဉာဏ်။

(တဘိယအကြိမ်)

သုကရံ သာဓုနာ သာဓုံ သာဓုံ ပါပေန ဒုက္ကရံ။
ပါပံ ပါပေန သုကရံ၊ ပါပ မရိယေဟိ ဒုက္ကရံ။

သာဓုနာ၊ သူတော်ကောင်းသည်။ သာဓုံ၊ ကောင်းသောအမှုကို။ သုကရံ၊ ပြုလွယ်၏။ ပါပေန၊ ယုတ်မာသောသူသည်။ သာဓုံ၊ ကောင်းသောအမှုကို။ ဒုက္ကရံ၊ ပြုနိုင်ခဲ့၏။ ပါပေန၊ ယုတ်မာသောသူသည်။ ပါပံ၊ မကောင်းမှုကို။ သုကရံ၊ ပြုလွယ်၏။ အရိယေဟိ၊ မြတ်သော အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ ပါပံ၊ မကောင်းမှုကို။ ဒုက္ကရံ၊ ပြုနိုင်ခဲ့၏။

ထိုအခါ ရှင်ဒေဝဒတ်သည် ဥပုသ်နေ့၌ မိမိ၏ ပရိသတ်နှင့် တကွ တင့်အပ် လျှောက်ပတ်သော တခုသော အရပ်၌ ထိုင်နေပြီးလျှင် အကြင်သူအား ဤငါးပါးကုန်သော ဝတ္ထုတို့ကို နှစ်သက်ကုန်၏။ ထိုသူသည် စာရေးတံတို့ကို ယူစေသတည်းဟု ပြောဆိုသဖြင့် ဝဇ္ဇီတိုင်းသား သိကြားလိမ္မာခြင်းသို့ မရောက် သေးကုန်သော ငါးရာကုန်သော ရဟန်းငယ်တို့သည် စာရေးတံကို ယူအပ်သည် ရှိသော် သံသာခဲ့၍ ထိုရဟန်းတို့ကို ယူပြီးလျှင် ဂယာသီသသို့ သွားလေ၏။

အရှင်သာရိပုတြာတို့ လိုက်သွား၍ တရားဟောခြင်းနှင့်
ရှင်ဒေဝဒတ် သွေးအန်ခြင်း

ထိုအရှင်ဒေဝဒတ်၏ ဂယာသီသ အရပ်သို့ ရောက်သည့်အဖြစ်ကို မြတ်စွာ ဘုရား ကြားသိတော်မူ၍ ထိုရဟန်းငယ်တို့ကို ပြန်၍ ဆောင်ယူစေခြင်းငှါ နှစ်ပါးကုန်သော အဂ္ဂသာဝကတို့ကို စေလွှတ်တော်မူလေ၏။ ထိုအဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါးတို့သည် ဂယာသီသအရပ်သို့ ကြွသွားတော်မူ၍ *အာဒေသနာ ပါဠိ- ဟာရိယ၊ အနုသာသနီ ပါဠိဟာရိယဖြင့်၎င်း၊ ဣဒ္ဓိ ပါဠိဟာရိယ၊ အနုသာသနီ ပါဠိဟာရိယဖြင့်၎င်း၊ အစဉ်အတိုင်း ဆုံးမတော်မူကုန်လျက် ထိုရဟန်းတို့ကို တရားအမြိုက် တိုက်ကျွေး သောက်မျှီစေကုန်သည်ဖြစ်၍ ခေါ်ဆောင်တော်

* သူတပါးတို့၏စိတ်ကိုသိ၍ ဟောခြင်းသည် အာဒေသနာ ပါဠိဟာရိယမည်၏။ အမြဲဟောနေကျ တရားသက်သက် ဟောခြင်းသည် အနုသာသနီ ပါဠိဟာရိယ မည်၏။ တန်ခိုးအမျိုးမျိုးပြခြင်း သည် ဣဒ္ဓိပါဠိဟာရိယမည်၏။ အာဒေသနာနှင့် အနုသာသနီသည် အရှင်သာရိပုတြာ၏အလေ့ အကျင့်တည်း။ ဣဒ္ဓိနှင့် အနုသာသနီသည် အရှင်မောဂ္ဂလာန်၏ အလေ့အကျင့်တည်း။

အရှင်သာရိပုတြာ ဟောသောအခါ ရဟန်းငယ်ငါးရာ သောတာပန်တည်၍ အရှင်မောဂ္ဂလာန် ဟောသောအခါ ရဟန္တာ ဖြစ်ကြသည်ဟု ဒိဃနိကာယ်ဆောင် မထေရ်တို့ ဆိုကုန်သတတ်။

မူပြီးလျှင် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွလာတော်မူကြကုန်၏။ ကောကာလိကသည် လည်း ငါ့သျှင် ဒေဝဒတ် ထလော့၊ သင်၏ ရဟန်းပရိသတ်တို့ကို သာရိပုတြာ မောဂ္ဂလာန်တို့သည် ခေါ်ဆောင်ယူငင်၍ သွားကြလေကုန်ပြီ၊ ငါသည် အသင့်ကို ငါ့သျှင်ဒေဝဒတ် သာရိပုတြာ၊ မောဂ္ဂလာန်တို့နှင့်အကျွမ်းမဝင်လင့်၊ သာရိပုတြာ၊ မောဂ္ဂလာန်တို့သည် ယုတ်မာသော အလိုဆိုးရှိကြောင်း၊ အလိုဆိုးတို့၏ နိုင်ငံသို့ လိုက်တတ်ကြောင်းကို ငါပြောကြားဘူးသည် မဟုတ်လောဟု ဆိုပြီးလျှင် ပုဆစ်ဒူးဖြင့် ရင်လယ်ကို ပုတ်ခတ်လေ၏။ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ရှင်ဒေဝဒတ်အား လောလောပူသော သွေးစိမ်းသည် ခံတွင်းမှ ပျိုအန်လေ၏။

ရဟန်းသံဃာအပေါင်း ခြံရံလျက် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွလာသော အရှင်သာရိပုတြာကို မြင်ကြကုန်၍ ရဟန်းတို့သည် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူပေ သော မြတ်စွာဘုရား အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်သည် ကြွသွားတော်မူသောအခါ မိမိကိုယ်လျှင် နှစ်ယောက်မြောက်သည်ဖြစ်၍ ကြွသွား၏။ ဤယခုအခါ၌ များစွာ သော အခြံအရံ ရှိသည်ဖြစ်၍ ပြန်ကြွလာ၏။ တင့်တယ်လှပါသည် ဘုရားဟု လျှောက်ကြားသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသည် ချစ်သား ရဟန်းတို့ ဤယခု အခါ၌သာလျှင် ငါ့သား သာရိပုတြာသည် တင့်တယ်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေးအခါ ကာလ တိရစ္ဆာန်အမျိုး၌ဖြစ်သော အခါ၌လည်း ငါ့သားသာရိပုတြာ သည် ငါ့အထံသို့လာသည်ရှိသော် တင့်တယ်သည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော် မူ၍ ဤ ကေကနိပါတ် လက္ခဏမဂဇာတ် ဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

ဟောတိ သီလဝတံ အတ္ထော၊ ပဋိသန္တာရဝုတ္တိနံ။
 လက္ခဏံ ပဿ အာယန္တံ၊ ဉာတိသံဃပုရက္ခတံ။
 အထ ပဿသိမံ ကာဠု၊ သုဝိဟီနံဝ ဉာတိဘိ။

သီလဝတံ-သီလဝန္တာနံ၊ သီလရှိကုန်သော။ ပဋိသန္တာရဝုတ္တိနံ၊ ဓမ္မအာမိသ နှစ်ရပ်ဖြင့် စေ့စပ်သော ဖြစ်ခြင်းရှိသော သူတို့အား။ အတ္ထော၊ အကျိုးစီးပွား များခြင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဉာတိသံဃပုရက္ခတံ၊ ဆွေမျိုးအပေါင်း ခြံရံ လျက်။ အာယန္တံ၊ ရှေးရှုလာသော။ လက္ခဏံ၊ လက္ခဏမည်သော သမင်ကို။ ပဿ၊ စေ့စေ့ငု ဩဉ္ဇရလေလော့။ အထ၊ ထိုမှတပါး။ ဉာတိဘိ၊ ဆွေးမျိုး

(တမိယအကြိမ်)

အပေါင်းတို့မှ။ သုဝိဟီနံ၊ အလွန်ကင်းပြုတ် ဆုတ်ယုတ် ပျက်စီး၍သာလျှင်။
ကေကံ၊ တကောင်ထီးတည်း။ အာယန္တံ၊ ရှေ့ရှုလာသော။ ဣမံ ကာဠု၊
ဤ ကာဠု မည်သော သမင်ကို။ ပဿသိ၊ စေ့စေ့ငုငု ကြည့်ရှုလေလော့။

ရှင်ဒေဝဒတ်ကို အကြောင်းပြု၍ များစွာသော ဇာတ် နိပါတ်
တော်များကို ဟောတော်မူခြင်း

ထို့နောက်တဖန် ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ဒေဝဒတ်သည် နှစ်ပါး
ကုန်သော အဂ္ဂသာဝကတို့ကို လက်ဝဲ၊ လက်ျာ နံပါးနှစ်ဘက်တို့၌ ထိုင်နေစေ၍
ဘုရား၏ တင့်တယ်စမှယ်ခြင်းတို့ဖြင့် တရားဟောအံ့ဟု မြတ်စွာဘုရားတို့၏ အမူ
အရာကို အတုလိုက်၍ ပြုလုပ်ပါသည်ဟု လျှောက်ကြားသည်ရှိသော် ချစ်သား
ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာလျှင် အတုလိုက်၍ ပြုသည်မဟုတ်သေး၊ ရှေးအခါ၌
လည်း ဤ ဒေဝဒတ်သည် ငါဘုရား၏ အပြုအမူကို အတုလိုက်၍ ပြုခြင်းငှါ
လုံ့လပြုဘူးလေပြီ၊ ထိုသို့ လုံ့လပြုသော်လည်း မတတ်နိုင်သည်သာတည်းဟု
မိန့်တော်မူ၍ ဤဒုကနိပါတ် ဝိရကဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။

အပိ ဝိရက ပဿသိ၊ သကုဏံ မဇ္ဈဘာဏကံ။
မယုရဂီဝသင်္ကာသံ၊ ပတိံ မယံ သဝိဋ္ဌကံ။

ဥဒကထလစရဿ ပက္ခိနော၊ နိစ္စံ အာမကမစ္ဆဘောဇီနော။
တဿာနုကရံ သဝိဋ္ဌကော၊ သေဝါလေ ပလိဂုဏ္ဍိတော မတော။

ဝိရက၊ အရှင် ဝိရက။ အပိ၊ အကယ် မလွဲသဖြင့်။ မဇ္ဈဘာဏကံ၊ သာယာ
ချေငံစွာ တွန့်မြူးတတ်သော အသံရှိသော။ မယုရဂီဝသင်္ကာသံ၊ ဥဒေါင်း၏
လည်ပင်းနှင့်တူစွာ ညှိသော အဆင်းဖြင့် ကြော့ရှင်းသော လည်ပင်းလည်း
ရှိထသော။ သဝိဋ္ဌကံ၊ သဝိဋ္ဌက အမည်ရှိသော။ မယံ၊ ငါ၏။ ပတိံ၊ လင်ဖြစ်
သော။ သကုဏံ၊ ကျီးမင်းကို။ တံ၊ သင်သည်။ ပဿသိ၊ တွေ့မြင်ပါ၏လော။

ကာကိ၊ ကျီးမ။ နိစ္စံ၊ အမြဲလျှင်။ အာမကမစ္ဆဘောဇီနော၊ သားစိမ်း
ငါးစိမ်းကို စားလေ့ရှိထသော။ ဥဒကထလစရဿ၊ ရေကြောင်း၊ ကြည်းကြောင်း
ခရီး၌ ကျက်စား သွားလာလေ့ရှိထသော။ တဿ၊ ထိုသို့ သဘောရှိသော။

(ဇေတိယအကြိမ်)

ပက္ခိနော၊ ငှက်၏။ ဝါငှက်သို့။ အနုကရံ အနုကရောန္တော၊ အတုလိုက်၍ ပြုသော။ သဝိဋ္ဌကော၊ သင်၏ လင်ဖြစ်သော သဝိဋ္ဌကသည်။ သေဝါလေ၊ မှော်အကြား၌။ ပလိဂုဏ္ဍိတော၊ ကပ်ငြိမြေးယှက်လျက်။ မတော၊ သေလေ၏။

ဤ ဒုကနိပါတ် ဝိရကဇာတ်ကိုဟောတော်မူပြီး၍ တပါးကုန်သော နေ့ရက် တို့၌လည်း ထိုသို့ သဘောရှိသည်သာလျှင် ဖြစ်သော စကားကို အကြောင်း ပြု၍ ဒုကနိပါတ် ကလန္ဒကဇာတ်၊ ကေကနိပါတ် ဝိရောစနဇာတ် တို့ကို ဟောတော်မူ၏။

အစရိ ဝတာယံ ဝိတုဒံ ဝနာနိ၊ ကဋ္ဌင်္ဂရုက္ခေသု အသာရကေသု။
အထာသဒါ ခဒိရံ ဇာတိသာရံ၊ ယတ္ထဗ္ဗိဒါ ဂရုဋ္ဌော ဥတ္တမင်္ဂံ ။
လသီ စ တေ နိပ္ပလိတာ၊ မတ္ထကော စ ဝိဒါလိတော။
သဗ္ဗာ တေ ဖာသုကာ ဘဂ္ဂါ၊ ဣဒါနိ ခေါ တံ သမ္မ ဝိရောစသိ။

ဘော ကလန္ဒက၊ လက်ပံတောပေါက် သစ်တောက်မည်ရ အို-ကလန္ဒက။ ဂရုဋ္ဌော၊ ငှက်မြတ်ဖြစ်သော။ အယံ ဤဒိသော၊ ဤသို့ သဘောရှိသော။ တံ၊ သင်သည်။ ဝနာနိ၊ အနှစ်မဲ့သော လက်ပံတော၊ ကသစ်တောတို့ကို။ ဝိတုဒံ-ဝိတုဒန္တော၊ နှုတ်သီးဖြင့်တောက် ထွင်းကာဖောက်လျက်။ အသာရကေသု၊ အနှစ်မဲ့သော လက်ပံ၊ ကသစ် အစရှိကုန်သော။ ကဋ္ဌင်္ဂရုက္ခေသု၊ အသုံးမဝင် တောထင်းပင်တို့၌။ ဝတာ၊ စင်စစ်။ အစရိ၊ ကျင်လည် ကျက်စားလှလေပြီ။ အထ၊ ထို့နောင်မှ။ ဇာတိသာရံ၊ ဇာတ်အားစင်စစ် ပင်ကိုယ် အနှစ်ရှိထသော။ ခဒိရံ၊ ရှားတောသို့။ အာသဒါ၊ ရောက်လာ၍။ ယတ္ထ၊ အကြင်သစ်ပင်၌။ တံ၊ သင်သည်။ ဥတ္တမင်္ဂံ ၊ ဦးခေါင်းကို။ အဗ္ဗိဒါ၊ တိုက်ခွဲလေပြီ။ သော ရုက္ခော၊ ထိုသစ်ပင်သည်။ ခဒိရော နာမ၊ ရှားပင်မည်၏။

ဇမ္ဗုကာ၊ မြေခွေး။ တေ၊ သင်၏။ လသီ စ၊ ဦးနှောက်သည်လည်း။ နိပ္ပလိတာ၊ ယိုစီးထွက်ကျလေ၏။ မတ္ထကော စ၊ ဦးခေါင်းသည်လည်း။ ဝိဒါလိတော၊ ကွဲခွဲလေ၏။ တေ၊ သင်၏။ သဗ္ဗာ ဖာသုကာ၊ အလုံးစုံသော နံရိုးတို့သည်။ ဘဂ္ဂါ၊ ကျိုးပျက်ကုန်ပြီ။ ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ သမ္မ၊ အချင်း မြေခွေး။ ခေါ၊ စင်စစ်။ တံ၊ သင်သည်။ ဝိရောစသိ၊ တင့်တယ်တိ၏။

(ဓာတိယအကြိမ်)

ဤသို့ အစရှိသော ဇာတ်တို့ကို ဟောတော်မူ၏။ ထို့နောက် တဖန် ဒေဝဒတ်သည် သူပြုဘူးသော ကျေးဇူးကို မသိတတ် ဟူသော စကားကို အကြောင်းပြု၍ စတုက္ကနိပါတ် သက္ကဏဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။

အကရမှသ တေ ကိစ္စံ၊ ယံ ဗလံ အဟုဝမှသေ။
မိဂရာဇ နမော တျတ္ထု၊ အပိ ကိဉ္စိ လဘာမသေ။

မမ လောဟိတဘက္ခဿ၊ နိစ္စံ လုဒ္ဒါနိ ကြုဗ္ဗတော။
ဒန္တန္တရဂတော သန္တော၊ တံ ဗဟံ ယမ္ပိ ဇီဝသိ။

မိဂရာဇ၊ သားတို့၏ အရှင်ဖြစ်သော ခြင်္သေ့မင်း။ အမှောက်၊ ငါတို့အား။ ယံ ဗလံ၊ အကြင်ခွန်အားသည်။ အဟုဝမှသေ၊ ဖြစ်ပြီ။ တေန ဗလေန၊ ထိုခွန်အားဖြင့်။ တေ၊ သင်၏။ ကိစ္စံ၊ ဆောင်ရွက်ဘွယ်မှ တခုသောကိစ္စကို။ အကရမှသေ၊ ပြုရကုန်ပြီ။ တေ၊ အသင် ခြင်္သေ့မင်းအား။ မမ၊ အကျွန်ုပ်၏။ နမော၊ ရှိခိုးခြင်းသည်။ အတ္ထု၊ ဖြစ်ပါစေသတည်း။ ကိဉ္စိ၊ တစုံတခုသော စားစရာ အမဲကို။ အပိ လဘာမသေ၊ ရနိုင်ကုန်ငြားအံ့လည်း မသိ။

နိစ္စံ၊ အမြဲ။ လုဒ္ဒါနိ၊ ကြမ်းကြုတ် ခက်ထန်သော အမှုတို့ကို။ ကြုဗ္ဗတော၊ ပြုတတ်သော။ လောဟိတဘက္ခဿ၊ အသွေး အသား စားလေ့ရှိသော။ မမ၊ ငါ၏။ ဒန္တန္တရဂတော၊ သွားကြားသို့ ရောက်သည်။ သန္တော၊ ထင်ရှား ဖြစ်လျက်။ ယမ္ပိ ဇီဝသိ၊ အကြင်ကြောင့် အသက်ရှင်၍ နေရ၏။ တံ၊ ထိုသို့ အသက်ရှင်၍ နေရခြင်းသည်။ ဗဟံ၊ ကျေးဇူးပြန်ပွား များလှလေပြီ။

ဤသို့ အစရှိသော ဇာတ်တို့ကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ထို့နောက် တဖန် ထိုရှင်ဒေဝဒတ်၏ သတ်ခြင်းငှါ လုံ့လပြုသည်ကို အကြောင်းပြု၍—

ဉာတမေတံ ကုရုဂံဿ၊ ယံ တံ သေပဏ္ဍိ သေယျသိ။
အညံ သေပဏ္ဍိ ဂစ္ဆာမိ၊ န မေ တေ ရုစ္စတေ ဖလံ။

သေပဏ္ဍိ၊ ယမနေပင်။ တံ၊ သင်သည်။ ဖလံ၊ အသီးကို။ ယံ၊ အကြင် ကြောင့်။ သေယျသိ၊ ငါ၏ရှေ့သို့ ဖရိုဖရဲ ကြဲဖြန့်ဘိ၏။ တေ၊ ထိုအကြောင်း

(တတိယအကြိမ်)

သည်။ ကုရုဂံဿ၊ ဆတ်အား။ ဉာတံ၊ သိသာထင်ရှားပြီ။ တေ၊ သင် ယမနေပင်၏။ ဖလံ၊ အသီးကို။ မေ၊ ငါသည်။ န ရုစ္စတေ၊ မနှစ်သက်အပ်။ သေပဏ္ဍိ၊ ယမနေပင်။ အညံ၊ တပါးသော။ ရုက္ခံ၊ သစ်ပင်သို့။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဂစ္ဆာမိ၊ သွားတော့အံ့။

ဤသို့ ကေကနိပါတ်ကုရုဂံဇာတ်အစရှိသည်တို့ကိုဟောတော်မူ၏။ ထိုနောက် တဖန် မိုးသောက်သောနေ့၌ ဒေဝဒတ်သည် လာဘ်ပူဇော်သက္ကာရမှ၎င်း၊ ရဟန်း အဖြစ်မှ၎င်း နှစ်ပါးစုံသော အကျိုးတို့မှ ဆုတ်ယုတ်လေ၏ ဟူသော စကားတို့သည် ဖြစ်ကုန်သည်ရှိသော် ချစ်သား ရဟန်းတို့ ဒေဝဒတ်သည် ယခုအခါ၌ သာလျှင် ဆုတ်ယုတ်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေးအခါ၌လည်း ဆုတ်ယုတ်ဘူးသည် သာတည်းဟု မိန့်တော်မူပြီး၍—

အက္ခိ ဘိန္နာ ပဋေဿ နဋ္ဌေ၊ သခိ ဂေဟေ စ ဘဏ္ဍနံ။
ဥဘတော ပဒုဋ္ဌကမ္မန္တေ၊ ဥဒကမ္ပိ ထလမ္ပိ စ။

ဤသို့ အစရှိသော ကေကနိပါတ် ဥဘတောဘဋ္ဌဇာတ် စသည်တို့ကို ဟောတော်မူ၏။

ဘော ပုရိဿ၊ အချင်းယောက်ျား။ တေ၊ သင်၏။ အက္ခိ၊ မျက်စိတို့သည်။ ဘိန္နာ၊ ကွဲပေါက်ခဲ့ကုန်၏။ ပဋေဿ၊ အဝတ်ပုဆိုးသည်။ နဋ္ဌေ၊ ပျောက်ခဲ့၏။ ဂေဟေ စ၊ အိမ်၌လည်း။ သခိ၊ မယားသည်။ ဘဏ္ဍနံ၊ အိမ်နီးချင်းနှင့် ခိုက်ရန် ဖြစ်ခြင်းကို။ အကာ၊ ပြုပြီ။ ဥဒကမ္ပိ စ၊ ရေ၌၎င်း။ ထလမ္ပိ စ၊ ကြည်းကုန်း၌ ၎င်း။ ဥဘတော၊ နှစ်ပါးစုံသော အရပ်တို့၌။ ပဒုဋ္ဌကမ္မန္တေ၊ ပျက်စီးသော အမှုရှိခဲ့၏။

ဤသို့ ပြဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော စကားအစဉ်အားဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ နေတော်မူလျက်သာလျှင် ဒေဝဒတ်ကို အကြောင်းပြု၍ များစွာသောဇာတ်တို့ကိုဟောကြားတော်မူ၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ကြွတော်မူပြီးလျှင် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးစံနေတော်မူ၏။

(တဘိယအကြိမ်)

ရှင်ဒေဝဒတ် နောင်တရ၍ ဘုရားဖူးရန် ဇေတဝန်ကျောင်း
အနီးသို့ ရောက်လာခြင်း

ဒေဝဒတ်သည်လည်း ကိုးလတို့ပတ်လုံး မကျန်းမမာ ရောဂါစွဲကပ်သည် ဖြစ်၍ နောက်ဖြစ်သော သေခါနီးကာလ၌ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်လိုသည် ဖြစ်ရကား မိမိ၏ တပည့်တို့ကို ခေါ်ပြီးလျှင် ငါသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ခြင်းငှါ အလိုရှိပါသည်။ ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ငါ့အား ပြပါလော့ဟု ပြောဆိုလေ၏။ အသင်သည် စွမ်းနိုင်သောကာလ၌ မြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ ရန်သူဖြစ်၍ လှည့်လည်၏။ ငါတို့သည် ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ အထံသို့ ပို့ဆောင် ခြင်းငှါ မဝံ့ပါဟု ပြောဆိုသည်ရှိသော် ငါ့ကို မဖျက်ဆီးကြပါကုန်လင့်။ ငါသည် မြတ်စွာဘုရား၌ ရန်ငြိုးဖွဲ့အပ်သည် ဖြစ်၍ ပြစ်မှားမိပါသည်။ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်သည်ကား ငါ၏အပေါ်၌ ဆံဖျားမျှသော်လည်း ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်း မရှိပေ။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည်—

ဝဓကေ ဒေဝဒတ္တေ စ၊ စောရေ အင်္ဂုလိမာလကေ။
ဓနပါလေ ရာဟုလေ စ၊ သဗ္ဗတ္ထံ သမမာနသော။

ဝဓကေ၊ သတ်တတ်သော။ ဒေဝဒတ္တေ စ၊ ဒေဝဒတ်၌၎င်း။ အင်္ဂုလိမာလ-
ကေ၊ အင်္ဂုလိမာလ အမည်ရှိသော။ စောရေ စ၊ ခိုးသူကြီး၌၎င်း။ ဓနပါလေ စ၊
ဓနပါလ အမည်ရသော နာဠာဂိရိဆင်၌၎င်း။ ရာဟုလေ စ၊ သားတော်ရာဟုလာ
၌၎င်း။ သဗ္ဗတ္ထံ၊ အလုံးစုံသော သူတို့၌။ သမမာနသော၊ တူမျှသောမေတ္တာစိတ်
ရှိတော်မူ၏။

ငါ့အား ထိုမြတ်စွာဘုရားကိုပြုကြပါကုန်လော့ဟု အဖန်တလဲလဲ တောင်းပန်
လေ၏။ ထိုအခါ ထိုရှင်ဒေဝဒတ်ကို ညောင်စောင်းဖြင့် ထမ်းဆောင် ယူငင်၍
ထွက်ခွဲကြကုန်၏။ ထိုရှင်ဒေဝဒတ်၏ လာသောအဖြစ်ကို ကြားသိရ၍ ရဟန်း
တို့သည် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသောမြတ်စွာဘုရား ရှင်ဒေဝဒတ်သည် ရှင်တော်
မြတ်ဘုရားတို့အား ဖူးမျှော်ခြင်းငှါ လာပါသတတ်ဟု မြတ်စွာဘုရားအား
လျှောက်ကြားကြကုန်၏။ ထိုအခါ ချစ်သားရဟန်းတို့ ဒေဝဒတ်သည် ဤခန္ဓာ
ကိုယ်ဖြင့် ငါဘုရားကို ဖူးမြင်ခြင်းငှါ မရပေလတ္တံ့ဟု မိန့်တော်မူ၏။

(တတိယအကြိမ်)

ဒေဝဒတ်သည် ငါးပါးသောဝတ္ထုတို့ကို တောင်းဆိုသောကာလမှ စ၍ ဘုရားကို တဖန် ဖူးမြင်ခွင့် မရသတတ်၊ ဤကား ဓမ္မတာသဘော ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ဤမည် ဤမည်ရှိသော အရပ်သို့ ရောက်လာပါပြီဟုလျှောက်ထားကြသောအခါ ချစ်သားရဟန်းတို့ လိုရာပြုသည် ဖြစ်စေ ထိုဒေဝဒတ်သည် ငါဘုရားကို ဖူးမျှော်ခြင်းငှါ မရလတ္တံ့ဟု မိန့်တော် မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား ဤအရပ်မှ တယူဇနာမျှလောက်သော အရပ်သို့ ရောက်လာ ပါပြီ၊ ယူဇနာဝက်မျှလောက်သော အရပ်သို့ ရောက်လာပါပြီ၊ တဂါဝုတ်မျှ လောက်သောအရပ်သို့ ရောက်လာပါပြီ၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော် ရေကန်ကြီး၏ အနီးသို့ ရောက်လာပါပြီဘုရားဟု လျှောက်ကြားကြကုန်၏။ ချစ်သား ရဟန်းတို့ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၏ အတွင်းသို့ အကယ်၍ ဝင်ရောက်လာစေကာမူ ငါဘုရားကို ဖူးမြင်ခြင်းငှါ မရလတ္တံ့ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ကျောင်းတော်အနီး ရေကန်၌ မြေပျိုခြင်းနှင့် သရဏဂုံ အကျိုး

ဒေဝဒတ်ကို ထမ်းဆောင်၍ လာကုန်သော သူတို့သည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော် ရေကန်၏ ကမ်းရိုး၌ ညောင်စောင်းကို ချ၍ ရေချိုးခြင်းငှါ ရေကန်သို့ သက်ဆင်းကြကုန်၏။ ဒေဝဒတ်သည်လည်း ညောင်စောင်းမှထ၍ ခြေနှစ်ဘက်တို့ကို မြေကြီး၌ ချထား၍ နေ၏။ ထိုအခါ ခြေနှစ်ဘက်တို့သည် မြေထဲသို့ ဝင်ကုန်၏။ ထိုရှင်ဒေဝဒတ်သည် အစဉ်အတိုင်း ဖမုက်တိုင်အောင်၊ ပုဆစ်ဒူးတိုင်အောင်၊ ခါးတိုင်အောင်၊ သားမြတ်တိုင်အောင်၊ လည်ပင်း တိုင်အောင် ဝင်၍ မေးရိုး၏ မြေသို့ ဝင်ဆဲဆဲသော ကာလ၌—

ဣမေဟိ အဋ္ဌိဟိ တမဂ္ဂပုဂ္ဂလံ၊ ဒေဝါတိဒေဝံ နရဒမ္မသာရထိံ ။
သမန္တစက္ခု သတပုညလက္ခဏံ၊ ပါဏေဟိ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂတောသ္မိံ ။

အဂ္ဂပုဂ္ဂလံ၊ များစွာထိုထို ပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်းတို့ထက် အထူးသဖြင့် မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ထသော။ ဒေဝါတိဒေဝံ၊ နတ်တကာတို့ထက် မြတ်သော ဝိသုဒ္ဓိ နတ်မြတ် ဖြစ်တော်မူထသော။ နရဒမ္မသာရထိံ၊ လူနတ်တို့ကို နတ်ရွာသို့

(တတိယအကြိမ်)

ရောက်အောင် ပို့ဆောင်ဆုံးမခြင်း၌ ရထားထိန်းသဘာယ် ဖြစ်တော်မူထသော။ သမန္တစက္ခု၊ ထက်ဝန်းကျင်ကို အကြွင်းမရှိသိမြင်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော သဗ္ဗညုတ ဉာဏ် ရှိတော်မူထသော။ သုတပုညလက္ခဏံ၊ အရာမက များပြားလှသော ဘုန်းလက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံတော်မူထသော။ တံ ဗုဒ္ဓံ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဣမေဟံ အဋ္ဌိဟံ၊ ဤအရိုးတို့ဖြင့်၎င်း။ ဣမေဟံ ပါဏေဟံ၊ ဤအသက် တို့ဖြင့်၎င်း။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဂတော၊ ကပ်ရောက်သော သူသည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်ပါ၏ဘုရား။

ဤသို့ ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုလေ၏။ ဤသို့သော အကြောင်း ဖြစ်အင်ကို မြင်တော်မူသောကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ရှင်ဒေဝဒတ်ကို ရဟန်းပြုပေး တော်မူသတတ်၊ ထိုဒေဝဒတ်သည် အကယ်၍ ရဟန်း မပြုသည်ဖြစ်အံ့၊ လူဖြစ်၍ လေးသောကံကိုလည်း ပြုလတ္တံ့၊ နောင်အခါ၌ ဘဝမှ ထွက်မြောက်ခြင်း၏ အကြောင်းကို ပြုခြင်းငှါလည်း မစွမ်းနိုင်သည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ရဟန်းပြု၍သော်ကား ဝန်လေးသော ကံကို အကယ်၍ပင် ပြုငြားသော်လည်း နောင်အခါ ဘဝမှ ထွက်မြောက်ခြင်း၏ အကြောင်းကိုပြုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ပေလတ္တံ့ ဟု ဤကဲ့သို့သော အကြောင်းဖြစ်အင်ကိုမြင်တော်မူသည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဒေဝဒတ်ကို ရဟန်းပြုပေးတော်မူသတည်း၊ ထိုစကားသည်မှန်၏။ သို့ရှင်ဒေဝဒတ်သည်ဤကမ္ဘာ မှနောက် ကမ္ဘာတသိန်းထက်၌ အဋ္ဌိဿရအမည်ရှိသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဖြစ်လတ္တံ့။ ။

ဒေဝဒတ် အဝိစိင်ရဲ၌ ခံနေရပုံ

ဤသို့ ထိုရှင်ဒေဝဒတ်သည် မြေကြီးထဲသို့ သက်ဝင်၍ အဝိစိင်ရဲ၌ ဖြစ်လေ၏။ တုန်လှုပ်ခြင်းမှ ကင်းတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၌ ဖြစ်မှားသည်၏ အဖြစ် ကြောင့် မတုန်မလှုပ်သာလျှင် ဖြစ်၍ ကျက်စေသတည်းဟု စီရင်ဘိသကဲ့သို့ ယူဇနာ တရာရှိသော အဝိစိင်ရဲ အတွင်း၌ ယူဇနာတရာ အစောက်မြင့်သည် သာလျှင်ဖြစ်သော ထိုဒေဝဒတ်၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် ဖြစ်လေ၏။ ဦးခေါင်းသည် နားရွက်စွန်းတိုင်အောင် အထက် သံပြားအမိုး၌ စူးဝင်လေ၏။ ခြေတို့သည် ဖမ္ပက်တိုင်အောင် အောက် သံမြေပြင်သို့ စူးဝင်လေကုန်၏။ ထန်းပင်လုံးကြီး ပမာဏရှိသော သံတံကျင်သည် အနောက် သံနံရံမှ ထွက်၍ ကျောက်ကုန်း၏ အလယ်ကို ဖောက်ခွဲ စူးဝင်လျက် ရင်ဖြင့်ထွက်ပြီးလျှင် အရှေ့သံနံရံသို့ စူးဝင်

လေ၏။ တပါးသော သံတံကျင်သည် တောင်ဘက် သံနံရံမှ ထွက်၍ လကျော
 နံဘေးကို ဖောက်ခွဲစူးဝင်လျက် လက်ဝဲနံဘေးဖြင့် ထွက်ပြီးလျှင် မြောက်ဘက်
 သံနံရံသို့ စူးဝင်လေ၏။ တပါးသော သံတံကျင်သည်လည်း အထက်သံပြားအမိုးမှ
 ထွက်လာ၍ ဦးထိပ်ကို ဖောက်ခွဲ စူးဝင်လျက် အောက်အဘို့ဖြင့် ထွက်ပြီးလျှင်
 သံမြေသို့ စူးဝင်လေ၏။ ဤသို့လျှင် ဒေဝဒတ်သည် ထိုအဝီစိငရဲကြီး၌ မတုန်မလှုပ်
 သာလျှင် ဖြစ်၍ ကျက်ရလေ၏။

ရှေး၌လည်း မြေပျိုဘူးသော အတိတ်ဝတ္ထုပျား

ရဟန်းတို့သည် ဤမျှလောက်သော အရပ်သို့ ရောက်လာလျက်လည်း
 ဒေဝဒတ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ခြင်းငှါ မရမူ၍ မြေကြီးသို့ သက်ဝင်ရ
 ရှာလေသည် ဟူသော စကားကို ဖြစ်စေကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ချစ်သားရဟန်းတို့ ဒေဝဒတ်သည် ယခုအခါ၌
 သာလျှင် ငါဘုရားကို ပြစ်မှား၍ မြေကြီးသို့ ဝင်ရသည် မဟုတ်ချေသေး၊
 ရှေးအခါ၌လည်း ဝင်ရဘူးသည် သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ဆင်မင်း
 ဖြစ်သောအခါ၌ ခရီးမှားသော ယောက်ျားကို သက်သာရာ ရစေ၍ မိမိ၏
 ကျောက်ကုန်းပေါ်သို့ တင်လျက် ဘေးမရှိသော အရပ်သို့ ပို့လိုက်သဖြင့် တဖန်
 သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ပြန်လာ၍ အစွယ်၏ အဖျားအရပ်၌၎င်း၊ အလယ်အရပ်၌
 ၎င်း၊ အရင်းအရပ်၌၎င်း ဤသို့ အစွယ်ကို တောင်းဖြတ်ရာ သုံးကြိမ်မြောက်
 အကျ အရင်းကို ဖြတ်ပြီးသောကာလ၌ ဘုရားလောင်း ဆင်မင်း၏ မျက်စိမြင်
 လောက်သော အရပ်ကို လွန်လေသော် ယုတ်မာသော ထိုယောက်ျား၏ မြေသို့
 သက်ဝင်ရသည့် အဖြစ်ကို ပြတော်မူခြင်းငှါ ဧကကနိပါတ် သီလဝ နာဂရာဇ
 ဇာတ်လာ ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

အကတညူဿ ပေါသဿ၊ နိစ္စံ ဝိဝရဒဿိနော။
 သဗ္ဗံ စေ ပထဝီံ ဒဇ္ဇာ၊ နေဝ နံ အင်္ဂါရာဓယေ။

အကတညူဿ၊ သူပြုဘူးသော ကျေးဇူးကို မသိတတ်ထသော။ နိစ္စံ၊ အမြဲ။
 ဝိဝရဒဿိနော၊ ဖျက်ဆီးရန်သင့် အခွင့်ကိုသာရှုကြည့်လေ့ရှိထသော။ ပေါသဿ၊
 ယောက်ျားအား။ သဗ္ဗံ ပထဝီံ၊ အလုံးစုံသော မြေကြီးကိုပင်။ စေ ဒဇ္ဇာ၊
 (တတိယအကြိမ်)

အကယ်၍ ပေးစေကာမူ။ နံ၊ ထိုသူယုတ်မာကို။ နေဝ အဘိရာဇယေ၊ အလိုပြီး လျက် မနှစ်သက်စေနိုင်ရာ သာလျှင်ကတည်း။

ဤကေကနိပါတ် သီလဝနာဂရာဇ ဇာတ်ကို ဟောတော်မူပြီး၍ တဖန်လည်း ထိုကဲ့သို့ သဘောရှိသော စကားကိုသာလျှင် ဖြစ်စေပြန်သော အခါ၌ ခန္တီဝါဒီ ရသေ့ဖြစ်ဘူးသော မိမိ၌ ပြစ်မှားပုတ်ခတ် သတ်ဖြတ်သောကြောင့် ကလာဗုမင်း ဖြစ်ဘူးသော ထိုဒေဝဒတ်၏ မြေသို့ သက်ဝင်ရသည့် အဖြစ်ကို ပြတော်မူ ခြင်းငှါ စတုက္ကနိပါတ် ခန္တီဝါဒီ ဇာတ်ကို၎င်း၊ စူဠဓမ္မပါလ မင်းသားငယ်ဖြစ်ဘူး သော မိမိ၌ ပြစ်မှား ပုတ်ခတ် သတ်ဖြတ်သောကြောင့် မဟာပတာပမင်း ဖြစ်ဘူးသော ထိုဒေဝဒတ်၏ မြေသို့ သက်ဝင်ရသည့် အဖြစ်ကို ပြတော်မူ ခြင်းငှါ ပဉ္စကနိပါတ် စူဠဓမ္မပါလဇာတ်ကို၎င်း ဟောကြားတော်မူလေ၏။

ဒေဝဒတ်သေ၍ ဝမ်းသာကြခြင်း ပစ္စုပ္ပန်နှင့် အတိတ်

ရှင်ဒေဝဒတ်သည် မြေ၏ အတွင်းသို့ သက်ဝင်ပြီးသည်ရှိသော် လူများ အပေါင်းသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှိသည်ဖြစ်၍ တံခွန်ကုက္ကား ငှက်ပျောပင် တို့ကို စိုက်စေပြီးလျှင် ရေပြည့် ကြာသွတ်အိုးတို့ကို တည်ထား၍ အို...အချင်းတို့ ငါတို့အား လူ၏အဖြစ်ကို အရတော်လေ့တကားဟု ဆိုကြကုန်၍ ကြီးစွာသော ပွဲသဘင်ကို ကျင်းပ ခံစားကြကုန်၏။ ထိုအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ကြားကြကုန်၏။ ချစ်သား ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာလျှင် ဒေဝဒတ် သေလွန်ရာ၌ လူများအပေါင်းသည် နှစ်သက်ကြသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေးအခါ၌ လည်း နှစ်သက်ဘူးသည် သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် အလုံးစုံသော လူအပေါင်း၏ မချစ်အပ် မနှစ်လိုအပ်သော ခက်ထန် ကြမ်းကြုတ်သော ဗာရာဏသီပြည်၌ ပိင်္ဂလ အမည်ရှိသောမင်းသည် သေလွန်သည်ရှိသော် လူများ အပေါင်း၏ နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်သည်၏အဖြစ်ကို ပြတော်မူခြင်းငှါ ဒုကနိပါတ် မဟာပိင်္ဂလ ဇာတ်လာ ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

သဗ္ဗော ဇနော ဟိံ သိတော ပိင်္ဂလေန၊
တသ္မိံ မတေ ပစ္စယာ ဝေဒယန္တိ။
ပိယော နု တေ အာသိ အကဏှနေတ္ထော၊
ကသ္မာ တုဝံ ရောဒသိ ဒွါရပါလ။

(တတိယအကြိမ်)

န မေ ပိယော အာသိ အကဏှနေတ္တော၊
 ဘာယာမိ ပစ္စာဂမနာယ တဿ။
 ဣတော ဂတော ဟိံသေယျ မစ္စုရာဇံ၊
 သော ဟိံသိတော အာနေယျ ပုန ဣဓ။

ဒွါရပါလာ၊ အချင်း တံခါးစောင့်။ ပိဂ်လေန၊ ပိဂ်လမည်သော မင်းသည်။ သဗ္ဗော ဇနော၊ ခပ်သိမ်းသော လူများအပေါင်းကို။ ဟိံသိတော၊ ရိုက်ပုတ်မောင်းမဲ ညှဉ်းဆဲအပ်၏။ တသ္မိံ၊ ထိုပိဂ်လမင်းသည်။ မတေ၊ သေလွန်သည် ရှိသော်။ ဇနော၊ ဗာရာဏသီ ပြည်သားတို့သည်။ ပစ္စယာ ပီတိယော၊ နှစ်သက်ရှင်လန်း ဝမ်းသာခြင်းတို့ကို။ ဝေဒယန္တိ၊ သိအောင်ရယ်ဟား ပြောကြားကြကုန်၏။ အကဏှနေတ္တော၊ နား၊ မျက်စိပါ မသက်သာအောင် ခက်မာကြမ်းကြုတ် ပြုလုပ်မြှက်ထောင် ကြောင်သော မျက်စိရှိသော ပိဂ်လမင်းသည်။ တေ၊ သင်တံခါးစောင့်၏။ ပိယော၊ ချစ်ခင် နှစ်သက် စုံမက်မြတ်နိုးအပ်သော မင်းကြီးသည်။ အာသိ နု၊ ဖြစ်ရှာလေသလော။ ကသ္မာ၊ အဘယ်ကြောင့်။ တုဝံ၊ သင်တံခါးစောင့်သည်။ ရောဒသိ၊ စိုးရိမ်ပူဆွေး ငိုကြွေးဘိသနည်း။

အကဏှနေတ္တော၊ နား၊ မျက်စိပါ မသက်သာအောင် ခက်မာကြမ်းကြုတ် ပြုလုပ်မြှက်ထောင် ကြောင်သော မျက်စိရှိသော ပိဂ်လမင်းသည်။ မေငါတံခါးစောင့်၏။ ပိယော၊ ချစ်ခင်နှစ်သက် စုံမက်မြတ်နိုးအပ်သော မင်းကြီးသည်။ န အာသိ၊ တရံ တဆစ်မျှ မဖြစ်ဘူးပါ။ ဣတော၊ ဤလူ့ဘဝမှ။ ဂတော၊ စုတေမနေ သွားလေသော ပိဂ်လ မင်းသည်။ မစ္စုရာဇံ၊ သေမင်းကို။ ဝါ-ငရဲမင်းကြီးကို။ ဟိံသေယျ၊ ညှဉ်းဆဲနှိပ်စက်ရာ၏။ ဟိံသိတော၊ ညှဉ်းဆဲနှိပ်စက်အပ်သော။ သော၊ ထိုသေမင်းသည်။ ဝါ-ငရဲမင်းကြီးသည်။ ပုန၊ တဖန်။ ဣဓ၊ ဤလူ့ဘဝသို့။ တံ၊ ထိုပိဂ်လမင်းကို။ အာနေယျ၊ ပြန်၍တခါ ဆောင်ပို့ရာ၏။ တဿ၊ ထိုပိဂ်လမင်း၏။ ပစ္စာဂမနာယ၊ ရှေးရှုတဖန် ပြန်လာခြင်းမှ။ ဘာယာမိ၊ တွေးတောရှုံ့ထောက် ကြောက်လှပါ၏။

ဤသို့ ပိဂ်လဇာတ်ကို ဟောတော်မူလေ၏။ ရဟန်းတို့သည် ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား ယခုအခါ၌ ဒေဝဒတ်သည် အဘယ်အရပ်၌ ဖြစ်လေသနည်းဟု မြတ်စွာဘုရားကို မေးလျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက (တတိယအကြိမ်)

ချစ်သား ရဟန်းတို့ အဝီစိ ငရဲကြီး၌ ဖြစ်ရလေသည်ဟူ၍ မိန့်တော်မူလျှင် မြတ်စွာဘုရား ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌ ပူလောင်လျက်သာလျှင် လှည့်လည်သွားလာ၍ တဖန် ဘဝတပါးသို့ သွားရပြန်ပါသော်လည်း ပူလောင်ရာ ဌာန၌သာလျှင် ဖြစ်ရပြန်လေဘိသည်ဟု လျှောက်ကြားသောအခါ ချစ်သားရဟန်းတို့ ဪ... ဟုတ်ပေ၏။ လူဖြစ်စေ ရဟန်းဖြစ်စေ မေ့လျော့၍ နေလေ့ရှိသော သူတို့သည် ပစ္စုပ္ပန်၊ တမလွန် နှစ်တန်သော ဘဝတို့၌ ပူလောင်ရသည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤဂါထာကို ဟောတော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၁၇ ဣဓ တပုတိ ပေစ္စ တပုတိ၊ ပါပကာရီ ဥဘယတ္ထ တပုတိ။
ပါပံ မေ ကတန္တိ တပုတိ၊ ဘိယျော တပုတိ ဒုဂ္ဂတိံ ဂတော။

ပါပကာရီ၊ မကောင်းမှု အကုသိုလ်ကံကို ပြုလေ့ရှိသောသူသည်။ ဣဓ၊ ဤ ပစ္စုပ္ပန် ဘဝ၌လည်း။ တပုတိ၊ ပူလောင် ဆင်းရဲရ၏။ ပေစ္စ၊ တမလွန် ဘဝ၌လည်း။ တပုတိ၊ ပူလောင် ဆင်းရဲရ၏။ ဥဘယတ္ထ၊ နှစ်ပါး နှစ်တန် ပစ္စုပ္ပန်၊ တမလွန်တို့၌။ တပုတိ၊ ပူလောင်ဆင်းရဲရ၏။ မေ၊ ငါသည်။ ပါပံ၊ ယုတ်မာသော အကုသိုလ်ကံကို။ ကတံ၊ ပြုမိ၏တကား။ ဣတိ၊ ဤသို့။ တပုတိ၊ ပူပန်ဆင်းရဲရ၏။ ဒုဂ္ဂတိံ ဂတော၊ ဒုဂ္ဂတိံသို့ လားရဘိမူကား။ ဘိယျော၊ ထိုထက်လွန်စွာ။ တပုတိ၊ ပူလောင် ဆင်းရဲရ၏။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဂါထာ၏အဆုံး၌ များစွာသောလူတို့သည် သောတာပန်စသည် ဖြစ်ကြကုန် ၏။ လူများအပေါင်းအား အကျိုးရှိသော တရားဒေသနာ ဖြစ်တော်မူလေ၏။

ရှင်ဒေဝဒတ်ဝတ္ထု ပြီး၏။

၁၃- သုမနဒေဝီ သုဋ္ဌေးသွီး ဝတ္ထု

ဣဓ နန္ဒတိ အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် သုမနဒေဝီကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

(တတိယအကြိမ်)

ဝိသာခါ အနာထပိဏ်တို့သည် ချစ်လှစွာသော သားမြေးတို့ကိုသာ
ကုသိုလ်ရေး၌ ကိုယ်စား ထားကြခြင်း

သာဝတ္ထိပြည်၌ အနာထပိဏ် သူဌေးကြီး၏ နေအိမ်၌ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ရဟန်းနှစ်ထောင်တို့သည် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူကြကုန်၏။ ဝိသာခါ ဒါယိကာမကြီး၏ နေအိမ်၌လည်း ထို့အတူ ရဟန်းနှစ်ထောင်တို့သည် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူကြကုန်၏။ သာဝတ္ထိပြည်၌ အကြင်အကြင်သို့သော သူသည် အလှူဒါနကို ပေးလှူခြင်းငှါ အလိုရှိ၏။ ထိုထိုသို့သောသူသည် ထိုနှစ်ဦးကုန်သော အနာထပိဏ် ဝိသာခါတို့ထံမှ အခွင့်ကိုရမှသာလျှင် အလှူဒါနကို ပြုရလေ၏။ အဘယ်ကြောင့် နည်းဟူမကား သင်တို့၏ အလှူလရာအရပ်သို့ အနာထပိဏ် သူဌေးကြီးသည် ၎င်း၊ ဝိသာခါ ဒါယိကာမကြီးသည် ၎င်းလာရောက်ပါ၏လောဟု မေးသောအခါ မလာရောက်ဟု ဆိုသည်ရှိသော် တသိန်းသော အသပြာကို အကုန်ခံ၍ပင် လှူသော်လည်း ဤအလှူဒါနမည်သည် အဘယ်သို့သော အလှူဒါနပေးနည်းဟု ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချကြကုန်၏။ နှစ်ယောက်ကုန်သော ထိုအနာထပိဏ်၊ ဝိသာခါတို့သည် ကား ရဟန်း သံဃာတော်မြတ်အပေါင်း၏ အလိုကို၎င်း၊ လျှောက်ပတ်သော အမှုတို့ကို၎င်း အလွန်လျှင် သိတတ်ကြကုန်၏။ ထိုအနာထပိဏ်၊ ဝိသာခါတို့သည် ကြည့်ရှု စီရင်ကုန်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့သည် စိတ်တိုင်းကျကျ ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်တော်မူကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် အလုံးစုံကုန်သော သူတို့သည် အလှူ ဒါနကို ပေးလှူလိုကုန်သည်ရှိသော် ထိုအနာထပိဏ်၊ ဝိသာခါတို့ကို ဘိတ်ခေါ်၍ သာလျှင် သွားကြလေကုန်၏။ ဤသို့လျှင် ထိုအနာထပိဏ်၊ ဝိသာခါတို့သည် မိမိတို့၏ နေအိမ်၌ ရဟန်းတော်တို့ကို ကိုယ်တိုင် ဆွမ်းလုပ်ကျွေးခြင်းငှါ အခွင့် မရကြလေကုန်။

ထိုသို့ အခွင့်မရခြင်းကြောင့် ဝိသာခါ ဒါယိကာမကြီးသည် အဘယ်သူသည် ငါ့အရာ၌တည်၍ ရဟန်း သံဃာတော်ကို ဆွမ်းလုပ်ကျွေး နိုင်ပါအံ့နည်းဟု စူးစမ်းဆင်ခြင်သည်ရှိသော် သား၏ သွီးဖြစ်သောမြေးမကိုမြင်၍ ထိုမြေးမကိုပင် မိမိ၏အရာ၌ ထားလေ၏။ ထိုမြေးမသည် အဘွားဖြစ်သော ဝိသာခါ ဒါယိကာမကြီး၏ နေအိမ်၌ ရဟန်း သံဃာတော် အပေါင်းကို ဆွမ်းလုပ်ကျွေးရလေ၏။ အနာထပိဏ် သူဌေးကြီးသည်လည်း မဟာသုဘဒ္ဒါမည်သော မိမိ၏သွီးအကြီးကို (တတိယအကြိမ်)

ထားလေ၏။ ထိုမဟာသုဘဒ္ဒါသည် ရဟန်းတော်တို့၏ အမှုကိစ္စ ဟူသမျှကို ဆောင်ရွက်ပြုစုလျက်တရားတော်ကိုနာရသဖြင့်သောတာပန်ဖြစ်၍ ခင်ပွန်းသည် ယောက်ျား အမျိုးသား၏အိမ်သို့ လိုက်ပါသွားရလေ၏။ ထို့နောက် စူဠသုဘဒ္ဒါ မည်သော သွီးကို ထားပြန်၏။ ထိုစူဠသုဘဒ္ဒါသည်လည်း ထိုအစ်မနည်းတူ သာလျှင် ပြုစုလျက် သောတာပန်ဖြစ်၍ ခင်ပွန်းသည် ယောက်ျား၏အိမ်သို့ လိုက်ပါ သွားရ ပြန်လေ၏။ ထိုအခါ သုမနဒေဝီ အမည်ရှိသော သွီးအငယ်ကို ထားရပြန်လေသတည်း။

ကိုယ်စားသွီး ဖြစ်ပါလျက် ယောင်ယမ်းကာ သေရသည်ကို ဘုရားအား ဝမ်းနည်းစွာ လျှောက်ထားခြင်း

ထိုသုမနဒေဝီသည်ကား သကဒါဂါမိဖိုလ်သို့ ရောက်ပြီး၍ သတို့သွီးပျို၏ အဖြစ်ဖြင့်သာလျှင် ထိုသို့သဘောရှိသော မချမ်းသာသော အနာပြင်းစွာ နှိပ်စက်အပ်သဖြင့် အစားဖြတ်ခြင်းကို ပြုပြီးလျှင် ဘခင်ကို တွေ့မြင်လိုသော ကြောင့် အခေါ် စေလိုက်လေ၏။ ထိုအနာထပိဏ် သူဋ္ဌေးကြီးသည် တခုသော အလှူမဏ္ဍပ်ရုံ၌ သွီး၏ မှာလိုက်သော သတင်းစကားကို ကြားသိရသည်ဖြစ်၍ ချက်ခြင်းပြန်လာပြီးလျှင် ချစ်သွီးသုမန အဘယ်သို့ ဖြစ်သနည်းဟု မေးလေ၏။ သုမနဒေဝီသည်လည်း အနာထပိဏ်သူဋ္ဌေးကို ငါ့မောင်ကလေး အဘယ်နည်းဟု ပြန်ပြောလေ၏။ ချစ်သွီး ယောင်ယမ်း မြည်တမ်းသလောဟု မေးပြန်သည် ရှိသော် ငါ့မောင်ကလေး အစ်မကြီး မယောင်ယမ်း မမြည်တမ်းပါဟု ပြန်ပြော လေ၏။ ချစ်သွီး ကြောက်သလောဟု မေးပြန်သည်ရှိသော် ငါ့မောင်ကလေး အစ်မကြီး မကြောက်ပါဟု ဤမျှလောက်သော စကားကို ပြောဆို၍သာလျှင် ထိုသုမနဒေဝီ သတို့သွီးသည် စုတေမနေ ကွယ်လွန်ရှာလေ၏။

အနာထပိဏ် သူဋ္ဌေးသည် သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သော်လည်း သွီးကိုစွဲ၍ ဖြစ်သော စိုးရိမ်ခြင်းကို သည်းခံခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်ရကား အလောင်း ကောင် သင်္ဂြိုဟ်ခြင်း အမှုကို ပြုပြီးလျှင် ငိုကြွေးလျက် ဘုရားအထံသို့ သွားရောက်သဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် သူဋ္ဌေးကြီး အဘယ်ကြောင့် နှလုံးဆင်းရဲ ခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ မျက်ရည်နှင့် မျက်ခွက် ငိုကြွေးလျက် လာခဲ့ရသနည်းဟု မေးတော်မူသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်၏သွီးငယ်ဖြစ်သော သုမန

(တတိယအကြိမ်)

ဒေဝီသည် စုတေမနေ ကွယ်လွန်ပါလေပြီ ဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေ၏။
 ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ့်ကြောင့် ငိုကြွေးဘိသနည်း၊ အလုံးစုံသော
 သူတို့အား သေခြင်းသဘောသည် မလွဲကေန် အမှန်ဖြစ်သည် မဟုတ်တုံလောဟု
 မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရား အလုံးစုံသော သူတို့အား သေခြင်း
 သဘော ကေန်ဖြစ်သည်ကို တပည့်တော် သိပါ၏။ ဤသို့ သဘောရှိသော
 တပည့်တော်၏သွီးသည် အရှက်အကြောက်နှင့် ပြည့်စုံပါလျက် သေခါနီးအခါ၌
 သတိကို မြဲမြံခိုင်ခံ့စွာ တည်စေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ ယောင်ယမ်း
 မြည်တမ်းကာ ကွယ်လွန်ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် အတိုင်းမသိ များစွာသော နှလုံး
 မသက်သာခြင်းသည် တပည့်တော်အား ဖြစ်ပါသည် ဘုရားဟု လျှောက်ကြား
 လေ၏။

ဘခင်ထက်သွီး ဂုဏ်သိက္ခာကြီးခြင်း တုသိတာနတ်ပြည်၌
 ဖြစ်ခြင်းတို့ကို ဟောကြားခြင်း

သူဌေးကြီး သင်၏သွီးသည် အဘယ်သို့သော စကားကို ဆိုသွားလေသ
 နည်းဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်သည် ထိုသွီးကို
 ချစ်သွီး သုမနဟု ရှေးဦးစွာ ခေါ်လိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ တပည့်တော်ကို
 ငါ့မောင်ကလေး အဘယ်နည်းဟု စကားတုံ့ပြန်ပါသည်။ ထို့နောင် ချစ်သွီး
 ယောင်ယမ်း မြည်တမ်းသလောဟု မေးပြန်သည် ရှိသော် ငါ့မောင်ကလေး
 အစ်မကြီး မယောင်ယမ်း မမြည်တမ်းပါဟု ပြန်ပြောပါသည်။ ချစ်သွီး ကြောက်
 သလောဟု မေးပြန်သည်ရှိသော် ငါ့မောင်ကလေး အစ်မကြီး မကြောက်ပါဟု
 ဤမျှလောက်သော စကားကို ပြောဆို၍သာလျှင် စုတေပျက်ပြား ကွယ်လွန်
 သွားခဲ့ပါသည် ဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေ၏။

ထိုအခါ အနာထပိဏ် သူဌေးကြီးကို မြတ်စွာဘုရားသည် သူဌေးကြီး
 သင်၏သွီးသည် ယောင်ယမ်းမြည်တမ်းသည် မဟုတ်ဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော်
 မြတ်စွာဘုရား ထိုသို့မယောင်ယမ်း မမြည်တမ်းပါလျှင် အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့
 ငါ့မောင်ကလေးဟု ခေါ်ဝေါ် ပြောဆို ပါသနည်းဟု မေးလျှောက်လေ၏။
 သူဌေးကြီး သင်၏ ငယ်ခြင်းကြောင့် သာလျှင် ဤသို့ ငါ့မောင်ကလေးဟု
 ခေါ်ဝေါ် ပြောဆိုလေ၏။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ သူဌေးကြီး သင်၏သွီးသည်

(ဓာတိယအကြိမ်)

မဂ်ဖိုလ်တို့ဖြင့် အသင်သုဋ္ဌေးကြီးထက် ကြီးပေသည်။ သင်သည်ကား သောတာပန် ပုဂ္ဂိုလ်သာတည်း။ သင်၏သွီးသည်ကား သကဒါဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်တည်း။ ထိုသင်၏ သွီးသည် မဂ်ဖိုလ်တို့ဖြင့် အသင့်ထက် *ကြီးသည့်အဖြစ်ကြောင့် သင့်ကို ဤသို့ ငါ့မောင်ကလေးဟု ခေါ်ဝေါ် ပြောဆိုလေသည်ဟူ၍ မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရား ဤအတိုင်းပင် ဟုတ်မှန်ပါသလား ဘုရားဟု လျှောက်ကြား ပြန်လေ၏။ သုဋ္ဌေးကြီး ဤအတိုင်းပင် ဟုတ်မှန်ပေ၏ဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရား ယခု အဘယ်ဘုံ၌ ဖြစ်ပါသနည်းဟု မေးလျှောက်၏။ တုသိတာ နတ်ဘုံ၌ ဖြစ်လေပြီဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်၏ သွီးသည် ဤလူ့ပြည်၌ ဆွေမျိုးတို့၏အလယ်၌ နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်စွာလှည့်လည် ပြီး၍ ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝမှ ပြောင်းသွားရပါသော်လည်း နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်ရာ အရပ်၌ပင် ဖြစ်ပါပေသည် ဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာ ဘုရားသည် သုဋ္ဌေးကြီး ရဟန်းဖြစ်စေ လူဖြစ်စေ မမေ့မလျော့သော သူတို့မည် သည် ဤဘဝ၌၎င်း၊ တမလွန်ဘဝ၌၎င်း နှစ်သက် ဝမ်းမြောက် ကြရကုန်သည် သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤဂါထာကို ဟောတော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၁၈ ဣဓ နန္ဒတိ ပေစ္စ နန္ဒတိ၊
 ကတပုညော ဥဘယတ္ထ နန္ဒတိ။
 ပုညံ မေ ကတန္တိ နန္ဒတိ၊
 ဘိယျော နန္ဒတိ သုဂတိံ ဂတော။

ကတပုညော၊ ပြုအပ်ပြီးသော ကုသိုလ်ကောင်းမှု ရှိသောသူသည်။ ဣဓ၊ ဤပစ္စုပ္ပန် လောက၌လည်း။ နန္ဒတိ၊ နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ရ၏။ ပေစ္စ၊ တမလွန် လောက၌လည်း။ နန္ဒတိ၊ နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ရ၏။ ဥဘယတ္ထ၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ တမလွန် နှစ်တန်သော လောက၌။ နန္ဒတိ၊ နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ရ၏။ မေ၊ ငါသည်။ ပုညံ၊

*- သောတာပန်, သကဒါဂါမ်, အနာဂါမ်, ရဟန္တာ ဟူသော လောကုတ္တရာဘုံသား အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ဂုဏ်အားဖြင့် အစဉ်အတိုင်း ကြီးကြ မြတ်ကြကုန်၏။

ကောင်းမှုကို။ ကတန္တိ၊ ပြုအပ်ပြီ ဟူ၍။ နန္ဒတိ၊ နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်ရ၏။
သုဂတိံ၊ သုဂတိ ဘဝသို့။ ဂတော၊ ရောက်သည်ဖြစ်၍။ ဘိယျော၊ လွန်စွာ။
နန္ဒတိ၊ နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ရ၏။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဂါထာ၏ အဆုံး၌ များစွာသောသူတို့သည် သောတာပန် စသည်တို့ဖြစ်ကြ
ကုန်၏။ လူများအပေါင်းအား အကျိုးရှိသော တရားဒေသနာဖြစ်တော်မူလေ၏။

သုမနဒေဝီသုဋ္ဌေးသ္မိးဝတ္ထု ပြီး၏။

၁၄-အဆွခင်ပွန်း ရဟန်းနှစ်ပါး ဝတ္ထု

ဗဟုမ္ပိ စေ အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည်
ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် အဆွခင်ပွန်း ဖြစ်ကုန်သော နှစ်ပါး
သော ရဟန်းတို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

ဓုရနှစ်ပါး ဖြည့်ကျင့်ရာ၌ အသီးအသီး အကျိုးထူးရှိကြခြင်း

သာဝတ္ထိပြည်၌နေကုန်သော အဆွခင်ပွန်း အမျိုးသားနှစ်ယောက်တို့သည်
ကျောင်းသို့သွား၍ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နာရသဖြင့် ကာမဂုဏ်တို့ကို
စွန့်ပစ်ပယ်ခွါပြီးလျှင် သာသနာတော်၌ ရင်ပေးလျက် ရဟန်းပြုကြလေကုန်၏။
ထိုသို့ ရဟန်းပြု၍ ငါးဝါတို့ပတ်လုံး ဆရာဥပဇ္ဈာယ်တို့၏ အထံ၌နေ၍ မြတ်စွာ
ဘုရားသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် သာသနာတော်၌ ဆောင်ရွက် ဖြည့်ကျင့်အပ်သော
ဓုရကို မေးလျှောက်၍ ဂန္ဓဓုရကို၎င်း၊ ဝိပဿနာဓုရကို၎င်း အကျယ်အားဖြင့်
ကြားနာရပြီးလျှင် ရဟန်းတပါးသည် မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်ကား ကြီးရင့်
အိုမင်းသော အခါမှ ရဟန်းပြုရ၏။ ဂန္ဓဓုရကို ဖြည့်ကျင့်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ပါ။
ဝိပဿနာဓုရကို ဖြည့်ကျင့်ပါအံ့ ဘုရားဟု လျှောက်ကြား၍ အရဟတ္တဖိုလ်သို့
ရောက်သည်တိုင်အောင် ဝိပဿနာဓုရကို ဟောကြားတော်မူပါဟု တောင်းပန်

(တတိယအကြိမ်)

နာကြားပြီးလျှင် အထပ်ထပ် စေ့ဆော် အားထုတ်သည်ရှိသော် *ပဋိသန္ဓိဒါ
 လေးပါးနှင့်တကွ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။ ဤမှတစ်ပါးဖြစ်သော အဘော်
 ရဟန်းသည်ကား ငါသည် ဂန္ဓဓုရကိုဖြည့်ကျင့်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်၏ဟုကြံ၍ အစဉ်
 အတိုင်းအားဖြင့် ပိဋကတ်သုံးပုံဟု ဆိုအပ်သော မြတ်စွာဘုရား စကားတော်ကို
 သင်ယူ၍ ရောက်ရာ ရောက်ရာအရပ်၌ တရားစကားကို ဟောကြားလေ့ရှိ၏။
 † သရဘညဝတ်ကို ရွတ်လေ့ရှိ၏။ ငါးရာကုန်သော ရဟန်းတို့အား မြတ်စွာဘုရား
 စကားတည်းဟူသော တရားတော်ကို ပို့ချလျက် သွားလာလှည့်လည်လေ့ရှိ၏။
 တဆယ်ရှစ်ရပ်ကုန်သော ဂိုဏ်းကြီးတို့၏ ဆရာကြီးတစ်ပါး ဖြစ်လေသတည်း။

တရားလက်လွတ်သော ကျမ်းဂန်တတ် ရဟန်း၏
 မာန်မာန အညစ်အကြေး

ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား အထံတော်၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ယူ၍ ဝိပဿနာ
 ဓုရကို ဖြည့်ကျင့်သော ရဟန္တာမထေရ်၏ နေရာအရပ်သို့ သွား၍ ထိုမထေရ်၏
 အဆုံးအမ၌တည်လျက် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်ပြီးလျှင် မထေရ်ကို ရှိခိုး၍
 တပည့်တော်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမျှော်ခြင်းငှါ အလိုရှိပါကုန်သည်
 ဘုရားဟု ခွင့်ပန် လျှောက်ကြားကြလေကုန်၏။ မထေရ်သည်လည်း ငါ့သျှင်တို့
 သွားကြကုန်လော့၊ ငါ၏စကားဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ ရှစ်ကျိပ်ကုန်သော
 မထေရ်ကြီးတို့ကိုလည်း ရှိခိုးကြကုန်လော့၊ ငါ၏ အဘော်ဖြစ်သော မထေရ်ကို
 လည်း တပည့်တော်တို့၏ ဆရာသည် အရှင်ဘုရားတို့ကို ရှိခိုးလိုက်ပါသည် ဟူ၍
 လျှောက်ကြား ကြကုန်လော့ဟု မှာထား လွတ်လိုက်လေ၏။ ထိုရဟန်းတို့သည်

* ပဋိသန္ဓိဒါဟူသည်ကား ခုစိတ်ကြိတ်ဖြာ၍ သိတတ်သော ညဏ်ကြီး ဖြစ်၏။ ဆိုညဏ်သည်-
 ၁-အနက်ကို၎င်း၊ အကျိုးကို၎င်း သိသော အတ္ထပဋိသန္ဓိဒါဉာဏ်။
 ၂-ပါဠိကို၎င်း၊ အကြောင်းကို၎င်း သိသော ဓမ္မပဋိသန္ဓိဒါဉာဏ်။
 ၃-သဒ္ဓါကို သိသော နိရုတ္တိပဋိသန္ဓိဒါဉာဏ်။
 ၄-ထိုညဏ် သုံးပါးကို သိသော ပဋိဘာန ပဋိသန္ဓိဒါဉာဏ်အားဖြင့် လေးပါးရှိ၏။
 † သရဘညဝတ်ဟူသည်ကား အသံဖြင့် ထင်ရှားအောင် ဖောင်ဖောင်ရွတ်၍ ဟောခြင်းတည်း။
 ထိုဝတ်သည် လှိုင်းတံပိုးကဲ့သို့ ရွတ်ရာသော တရက်ဝတ်၊ ပုဆိုးဖွပ်သကဲ့သို့ ရွတ်ရာသော
 ဓောတကဝတ်၊ ချော်သကဲ့သို့ အယိုင်ရွတ်ရာသော လေတဝတ်စသည်ဖြင့် သုံးဆယ် နှစ်ပါးရှိ၏။

(ဇ-တိယအကြိမ်)

မြတ်စွာဘုရားကျောင်းတော်သို့သွား၍ မြတ်စွာဘုရားကို၎င်း၊ ရှစ်ကျိပ်ကုန်သော မထေရ်ကြီးတို့ကို၎င်း ရှိခိုးကြ၍ ဂန္ဓဓုရဖြည့်ကျင့်သော မထေရ်တို့ကိုလည်း ရှိခိုး ပြီးလျှင် အရှင်ဘုရား တပည့်တော်တို့၏ ဆရာသည် အရှင်ဘုရားတို့ကို ရှိခိုးလိုက် ပါသည် ဟူ၍ လျှောက်ကြားကြကုန်၏။ ထိုဂန္ဓဓုရဖြည့်သော ရဟန်းသည်လည်း အသင်တို့၏ ဆရာဖြစ်သော ထိုရဟန်းသည် အဘယ်သူဖြစ်သနည်းဟု မေးသည် ရှိသော် ရဟန်းတို့သည် အရှင်ဘုရား အရှင်ဘုရားတို့၏ အဘော် ဖြစ်သော ရဟန်းပါတည်းဟု ဆိုကြကုန်၏။

ဤသို့လျှင် ဝိပဿနာဖြည့်ကျင့်သော မထေရ်သည် အဖန်တလဲလဲ သတင်း စကားကို စေသည်ရှိသော် ထိုဂန္ဓဓုရ ဖြည့်ကျင့်သော ရဟန်းသည် အနည်း ငယ်သော ကာလပတ်လုံး သည်းခံ၍ နောက်အဘို့ ကာလ၌ သည်းခံခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်သည် ဖြစ်ရကား တပည့်တော်တို့၏ ဆရာသည် အရှင်ဘုရားတို့ကို ရှိခိုးလိုက်သည်ဟု လျှောက်လာကြသဖြင့် အသင်တို့၏ ဆရာဖြစ်သော ထိုရဟန်း သည် အဘယ်သူဖြစ်သနည်းဟု မေးသည်ရှိသော် အရှင်ဘုရားတို့၏ အဘော် ဖြစ်သော ရဟန်းပါတည်းဟု လျှောက်သောအခါ သင်တို့သည် ထိုရဟန်း၏ အထံ၌ အဘယ်ကို သင်ကြားအပ်သနည်း၊ ဒီဃနိကာယ် စသည်တို့တွင် တပါး ပါးသော နိကာယ်ကိုတည်း သင်ယူသလော၊ ပိဋကတ်သုံးပုံတို့တွင် တပုံပုံသော ပိဋကတ်ကိုတည်း သင်ယူသလောဟု မေးပြီးလျှင် လေးပါးဒမ္မရှိသော ဂါထာ ကိုလည်း မသိမမြင်၊ ပံသုကုသကံန်းကိုသာ ကောက်ယူ၍ ရဟန်းပြုပြီးသော ကာလ၌သာလျှင် တောသို့ဝင်လျက် များစွာကုန်သော အတွင်းနေ တပည့်တို့ကို ရလေဘိတကား၊ ထိုရဟန်းလာသောအခါ ငါသည် ပြဿနာကို မေးခြင်းငှါ သင့်၏ဟု ကြံစည်စိတ်ကူး၍ နေလေ၏။ နောက်အဘို့၌ ဝိပဿနာဖြည့်ကျင့် သော မထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ခြင်းငှါ လာသည်ရှိသော် အဘော် ဖြစ်သော မထေရ်၏ အထံ၌ သပိတ် သင်္ကန်းကို ထားကာ သွား၍ မြတ်စွာ ဘုရားကို၎င်း၊ ရှစ်ကျိပ်ကုန်သော မထေရ်ကြီးတို့ကို၎င်း ရှိခိုးပြီးလျှင် အဘော် ဖြစ်သော ရဟန်း၏နေရာအရပ်သို့ ပြန်လည်လာခဲ့၏။

ထိုအခါ ထိုအာဂန္တု ရဟန်းအား ကျောင်းနေ ရဟန်းသည် ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ်ကို ပြုစေပြီးလျှင် တူမျှသော ပမာဏရှိသော နေရာကို ယူ၍ အမေး (ဘဘိယာအကြိမ်)

ပုစ္ဆာပြဿနာကို မေးအံ့ဟု ထိုင်လေ၏။ ထိုခဏ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် 'ဤဂန္ဓရဓု ဖြည့်ကျင့်သော ရဟန်းသည် ဤသို့သဘောရှိသော ငါ့သားတော်ကို ညည်းဆဲ၍ ငရဲ၌ ဖြစ်လေရာ၏ဟု မြင်တော်မူသဖြင့် ထိုရဟန်း၌ အစဉ်သနားသောစိတ် ရှိတော်မူသည်ဖြစ်၍ ကျောင်းစဉ် လှည့်လည်ခြင်းကို လှည့်လည်တော်မူဘိသကဲ့ သို့ ထိုရဟန်းတို့၏ ထိုင်နေရာ အရပ်သို့ ကြွသွားတော်မူ၍ ခင်းထားအပ်သော မြတ်သော ဘုရားနေရာတော်၌ ထိုင်နေ သီတင်းသုံးတော်မူလေ၏။

မြတ်စွာဘုရား သက်တော်ထင်ရှား ရှိစဉ်အခါ၌ ရဟန်းတို့သည် ထိုသို့အရပ်၌ နေကြကုန်သည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရား၏ နေရာတော်ကို သီးခြားခင်းထား၍သာ နေကြကုန်စမြဲတည်း။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကား ကြွလာတော်မူ၍ ပြကတေ့ ခင်းထားပြီး နေရာထက်၌သာ ထိုင်နေ သီတင်းသုံးတော်မူလေ၏။ [အဋ္ဌကထာ အမှာ]

ဝိပဿနာဓုရ ဖြည့်ကျင့်သော ရဟန်းအား ကောင်းချီပေးသဖြင့် မြတ်စွာဘုရား အကဲ့ရဲ့ခံရခြင်းနှင့် နွားကျောင်းသား ဥပမာ

ထိုသို့ ထိုင်နေ သီတင်းသုံးတော်မူပြီးလျှင် ကျမ်းဂန်တတ် ရဟန်းကို ပဌမ ဈာန်၌ အမေးပုစ္ဆာ ပြဿနာကို မေးတော်မူ၍ ထိုရဟန်းက ဖြေဆိုသည်ရှိသော် ဒုတိယဈာန်ကို အစပြု၍ ရှစ်ပါးသော သမာပတ်တို့၌၎င်း၊ ရုပ်နာမ်တို့၌၎င်း အမေးပုစ္ဆာ ပြဿနာကို မေးတော်မူ၏။ ကျမ်းဂန်တတ် ရဟန်းသည် အလုံးစုံကို ဖြေဆိုနိုင်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းကို သောတာပတ္တိမဂ်၌ အမေးပုစ္ဆာ ပြဿနာကို ပေးတော်မူလေ၏။ ထိုရဟန်းသည် ဖြေဆိုခြင်းငှါ မတတ်နိုင်လေပြီ။ ထို့နောက်မှ ရဟန္တာ မထေရ်ကို မေးတော်မူ၏။ ရဟန္တာ မထေရ်သည် ဖြေဆို၏။ မြတ်စွာ ဘုရားသည် “သာဓု သာဓု-ကောင်းလှပေ၏၊ ကောင်းလှပေ၏။ ချစ်သားရဟန်း” ဟု ကောင်းချီးပေးခြင်းအားဖြင့် အလွန်နှစ်သက်တော်မူ၍ ကြွင်းသောမဂ်တို့၌လည်း အစဉ်အတိုင်းအားဖြင့် အမေးပုစ္ဆာ ပြဿနာကို မေးတော်မူလေ၏။ ကျမ်းဂန် တတ် ရဟန်းသည် တစုံတခုကိုမျှသော်လည်း ဖြေဆိုခြင်းငှါ မတတ်နိုင်လေပြီ။ ရဟန္တာဖြစ်သော မထေရ်သည်ကား မေးတိုင်း မေးတိုင်းသော အမေးပုစ္ဆာ

(ဓာတိယအကြိမ်)

ပြဿနာကို ဖြေဆိုလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် လေးပါးကုန်သော မဂ်အရာ
ဌာနတို့၌လည်း ထိုရဟန္တာ မထေရ်အား ကောင်းချီးကို ပေးတော်မူ၏။ ထိုသို့
ကောင်းချီးပေးသံကို ကြားလျှင် ဘုမ္မစိုးနတ်တို့ကို အစပြု၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်
တိုင်အောင် နေကုန်သော အလုံးစုံသောနတ်ဗြဟ္မာတို့သည်၎င်း၊ နဂါး၊ ဂဠုန်တို့
သည်၎င်း ကောင်းချီးသံကို အဆင့်ဆင့် ပေးကြလေကုန်၏။

ထိုသို့ ကောင်းချီးပေးသည်ကိုကြား၍ ကျမ်းဂန်တတ် မထေရ်၏ အတွင်းနေ
တပည့်တို့သည်၎င်း၊ အတူနေ တပည့်တို့သည်၎င်း မြတ်စွာဘုရားကို ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ
ကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားပြုသော ဤအမှုသည်ကား အဘယ်ပါနည်း။ တစုံတခု
ကိုမျှ မသိသော သက်ကြီးရွယ်ရင့်ဖြစ်သော မထေရ်အိုကြီးအား လေးပါးကုန်
သော မဂ်အရာဌာနတို့၌ ကောင်းချီးကို ပေးတော်မူလေသည်။ အလုံးစုံ ပရိယတ်
ကို ဆောင်တော်မူသော ရဟန်းငါးရာတို့၏အကြီးအမှူးဖြစ်သော ငါတို့၏ဆရာ
မထေရ်ကိုမူကား ချီးမွမ်းခြင်းအမှုကိုမျှသော်လည်းမပြုဟု ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချကြကုန်၏။
ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းတို့ကို ချစ်သားရဟန်းတို့ အဘယ်သို့သော
စကားကို ပြောဆိုကြကုန်သနည်းဟု မေးဘော်မူ၍ ထိုအကြောင်းကို လျှောက်
ကြားအပ်သည်ရှိသော် ချစ်သား ရဟန်းတို့ သင်တို့၏ ဆရာသည် ငါဘုရား
သာသနာတော်၌ အဘိုးအခတို့ဖြင့် နွားတို့ကို စောင့်ရှောက် ထိန်းကျောင်း
ရသောသူနှင့် တူ၏။ ငါ၏ သားတော်သည်ကား အလိုရှိတိုင်း နွားနို့အရသာ
ငါးပါးတို့ကို သုံးဆောင် စားသောက်ရသော နွားရှင်နှင့် တူ၏ဟု မိန့်တော်မူ၍
ဤ ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၁၉ ဗဟုမ္ပိ စေ သံဟိတံ ဘာသမာနော၊
န တက္ကရော ဟောတိ နရော ပမတ္ထော။
ဂေါပေါဝ ဂါဝေါ ဂဏယံ ပရေသံ၊
န ဘာဂဝါ သာမညဿ ဟောတိ။

(ဓာတိယအကြိမ်)

၂၀ အပ္ပမ္ဘိ စေ သံဟိတံ ဘာသမာနော၊
 ဓမ္မဿ ဟောတိ အနုဓမ္မစာရီ။
 ရာဂဉ္စ ဒေါသဉ္စ ပဟာယ မောဟံ၊
 သမ္ပဇာနော သုဝိမုတ္တစိတ္တော။
 အနုပါဒိယာနော ဣဓ ဝါ ဟုရံ ဝါ၊
 သ ဘာဂဝါ သာမညဿ ဟောတိ။

ယော နုရော၊ အကြင်သူသည်။ သံဟိတံ၊ အစီးအပွားရှိသော ပိဋကတ် သုံးပုံတည်းဟူသော ဘုရားစကားတော်ကို။ ဗဟံ၊ အကြိမ်များစွာ။ ဘာသမာနောပိ၊ သင်ကြားပို့ချ ပြသ ပြောဟော ငြားသော်လည်း။ ပမတ္တော၊ သတိ မေ့လျော့ မေ့တန်သည်ဖြစ်၍။ တက္ကရော၊ ပြုသင့် ပြုထိုက်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းကို နှလုံးသွင်းသော ထိုအမှုကိုပြုသည်။ စေ နု ဟောတိ၊ အကယ်၍ မဖြစ်ခဲ့ငြားအံ့။ ဧဝံ သတိ၊ ဤသို့ဖြစ်သည်ရှိသော်။ သော နုရော၊ ထိုသူသည်။ ဂေါပေါ၊ နံနက် ယူကျောင်း ညဉ့်စောင်းပြန်ပို့ နေ့ဘို့ခစား နွားကျောင်းသားသည်။ ဂါဝေါ၊ ကျောင်းအပ်သမျှနွားတို့ကို။ ဂဏယံ-ဂဏယန္တော၊ စေ့ငှအောင်ရေတွက်လျက်။ ပရေသံ၊ နွားရှင်ဖြစ်ငြား သူတပါးတို့အား။ နိယျာဒေတိ ဣဝ၊ နွားကားလိုတိုင်း မစားရ ဆောင်နှင်းလိုက်ရ သကဲ့သို့။ ပရေသံ၊ ကျင့်ကြံလိုချင် သူတော်စင်တို့ အား။ နိယျာဒေတိ၊ ဆောင်နှင်းလိုက်ရသည်မည်၏။ သော နုရော၊ ထိုအကျင့် ခေါင်းပါး အဟောများသောသူသည်။ သာမညဿ၊ ရဟန်းပြုခြင်း၏အကျိုးဟု ဆိုအပ်သော မဂ်ဖိုလ်၏။ ဘာဂဝါ၊ အဘို့ရှိသည်။ နု ဟောတိ၊ မဖြစ်။

ယော နုရော၊ အကြင်သူသည်။ သံဟိတံ၊ အစီးအပွားရှိသော ပိဋကတ် သုံးပုံတည်းဟူသော ဘုရားစကားတော်ကို။ အပ္ပံ၊ အနည်းငယ်မျှ။ ဘာသမာနောပိ၊ သင်ကြားပို့ချ ပြသ ပြောဟောငြားသော်လည်း။ ဓမ္မဿ၊ လောကုတ္တရာ တရားတော်အား။ အနုဓမ္မစာရီ၊ လျော်သော စတုပါရိသုဒ္ဓိသီလ၊ စုတင်၊ အသုဘ ကမ္မဋ္ဌာန်းစသော တရားကိုကျင့်သည်။ စေ ဟောတိ၊ အကယ်၍ ဖြစ်ခဲ့ငြားအံ့။ ဧဝံ သတိ၊ ဤသို့ဖြစ်သည်ရှိသော်။ သော နုရော၊ ထိုသူသည်။ ရာဂဉ္စ၊ ရာဂကို ၎င်း။ ဒေါသဉ္စ၊ ဒေါသကို၎င်း။ မောဟဉ္စ၊ မောဟကို၎င်း။ ပဟာယ၊ ပယ်စွန့်၍။

(တတိယအကြိမ်)

သမ္ပဇာနော၊ ကောင်းစွာ အပြားအားဖြင့် သိသည်ဖြစ်၍။ သုဝိမုတ္တစိတ္တော၊ တဒဂ်၊ ဝိက္ခမ္ဘန၊ သမုစ္ဆေဒ၊ ပဋိပုဿဒ္ဓိ၊ နိဿရဏဝိမုတ္တိဖြင့် ကောင်းစွာလွတ်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ ဣဓ ဝါ၊ ပစ္စုပ္ပန်လောက ဤဘဝ၌၎င်း။ ဟုရံ ဝါ၊ တမလွန်လောက နောင်ဘဝ၌၎င်း။ အနုပါဒိယာနော၊ လေးပါးသော ဥပါဒါန်တို့ဖြင့် စွဲလမ်းခြင်းမရှိသော ရဟန္တာ အရှင်မြတ်သည်။ ဟုတော၊ ဖြစ်၍။ သာမညဿ၊ ရဟန်းပြုခြင်း၏အကျိုးဟု ဆိုအပ်သော မဂ်ဖိုလ်၏။ ဘာဂဝါ၊ အဘို့ရှိသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် အကြားအမြင်များလျက် မေ့မေ့လျော့လျော့ နေလေ့ရှိသော အနိစ္စ စသည် အစွမ်းဖြင့် အသင့်အတင့် နှလုံးသွင်းခြင်း၌ လွန်စွာမေ့လျော့သော သီလနှင့်ပြည့်စုံသော ရဟန်းတို့၏ အစွမ်းဖြင့် ပဌမ ဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။ သီလမရှိသော ဒုဿီလ ရဟန်း၏ အစွမ်းဖြင့် ဟောတော်မူသည် မဟုတ်။ ဒုတိယ ဂါထာကိုကား အကြားအမြင် နည်းပါးသော်လည်း အသင့်အတင့် နှလုံးသွင်းခြင်း၌ အမှုကို ပြုလေ့ရှိသော အားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်၏ အစွမ်းဖြင့် ဟောကြားတော်မူအပ်၏။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဂါထာ၏အဆုံး၌ များစွာသောသူတို့သည် သောတာပန် စသည်တို့ ဖြစ်ကြကုန်၏။ လူများအပေါင်းအား အကျိုးရှိသော တရားဒေသနာ ဖြစ်တော်မူလေ၏။

အဆွေခင်ပွန်း ရဟန်းနှစ်ပါးဝတ္ထု ပြီး၏။
ဤတွင်ရွှေကား ရှေးဦးစွာသော ယမကဝဂ် ပြီး၏။

(တတိယအကြိမ်)

၂-အပ္ပမာဒဝဂ်

၁-သာမာဝတီ ဝိဖုယာ ဝတ္ထု

အပ္ပမာဒေါ အမတံ ပဒံ အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသမ္မိပြည်ကို အမှီပြု၍ ဘောသိတာရုံ ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် သံဝမာဝတီ အမှူးရှိကုန်သော ငါးရာသော မိန်းမတို့၏၎င်း၊ မာဂဏ္ဍီ အမှူးရှိကုန်သော ငါးရာသော မိန်းမတို့၏၎င်း၊ ထိုမာဂဏ္ဍီ၏ ဆွေမျိုး ဖြစ်ကုန်သော ငါးရာသော သူတို့၏၎င်း၊ သေလွန်ခြင်း ပျက်စီးခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။ ထိုဝတ္ထု၌ ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား အစဉ်အတိုင်း ဖြစ်သော စကားတည်း။

အလ္လကပ္ပမင်းနှင့် ဝေဠုဒီပကမင်းတို့ ရသေ့ရဟန်း ပြုကြခြင်း

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ အလ္လကပ္ပတိုင်း၌ အလ္လကပ္ပ အမည်ရှိသော မင်းသည်၎င်း၊ ဝေဠုဒီပကတိုင်း၌ ဝေဠုဒီပက အမည်ရှိသော မင်းသည်၎င်း ဤနှစ်ယောက်ကုန်သော မင်းတို့သည် ပျိုမြစ်နုနယ် ငယ်ရွယ်သော ကာလမှစ၍ အဆွေခင်ပွန်းတို့သာလျှင် ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုနှစ်ယောက်သော မင်းတို့သည် တဦးသော ဆရာ၏အိမ်၌ အတတ်ပညာကို ကောင်းစွာသင်ယူ၍ မိမိခမည်းတော်တို့၏ ကွယ်လွန်သဖြင့် ထီးဖြူကို စိုက်ထူစေ၍ ဆယ်ယူဇနာ ဆယ်ယူဇနာ ကျယ်သော တိုင်းပြည်၌ အသီးသီး မင်းပြုကြကုန်၏။ ထိုမင်းနှစ်ပါးတို့သည် ရံဖန်ရံဖန် ကောင်းစွာ စည်းဝေးကြ၍ တပေါင်းတည်း ရပ်ကြ ထိုင်နေကြ လျောင်းစက်ကြ ကုန်လျက် ပဋိသန္ဓေတည်နေ ဖွားမြင်သည်လည်းဖြစ်သော စုတိပြောင်းကြွ သေလွန်သည်လည်းဖြစ်သော လူများအပေါင်းကို မြင်ကုန်သည်ဖြစ်၍ တမလွန်ဘဝသို့ ပြောင်းသွားသောသူ၏ နောက်သို့ အစဉ်တစိုက် လိုက်ပါနိုင်သော မည်သည် မရှိ၊ အယုတ်သဖြင့် မိမိ၏ကိုယ်သည်လည်း မလိုက်မပါ၊ အလုံးစုံ ရှိသမျှကို ပယ်စွန့်၍ သွားရ၏။ ငါတို့အား လူတို့ဘောင်၌ နေခြင်းဖြင့် အဘယ် အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ ရဟန်းပြုကြကုန်အံ့ဟု တိုင်ပင်ကြပြီးလျှင် တိုင်းပြည်တို့ကို သား၊ မယားအား ပေးအပ်ဆောင်နှင်းခဲ့၍ ရသေ့ ရဟန်း အဖြစ်ဖြင့် ရဟန်း

ပြုကြကုန်၍ ဟိမဝန္တာ တောအရပ်၌ ချဉ်းကပ် နေထိုင်ကုန်လျက် တိုင်ပင် ဆွေးနွေးကြကုန်သည်မှာ ငါတို့သည် ပြည်စည်းစိမ်ကို ပယ်စွန့်၍ ရဟန်းပြုခဲ့ ကြကုန်၏။ အသက်မွေးခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်သောကြောင့် ရဟန်းပြုကြကုန်သည် မဟုတ်ချေ။ ထိုသို့ ရသေ့ရဟန်းပြုကြကုန်သော ငါတို့နှစ်ယောက်သည် တနရာ တည်း၌ (အတူ) နေကြကုန်သည်ရှိသော် ရသေ့ ရဟန်း မပြုသော သူတို့နှင့် တူကုန်သည်သာတည်း။ ထို့ကြောင့် ငါတို့သည် တခြားစီသာ နေကြကုန်အံ့။ သင်သည် တခုသောတောင်၌ နေလော့၊ ငါသည် ဤတောင်၌နေအံ့။ လခွဲတကြိမ် (ဆယ့်ငါးရက်တိုင်း) ဥပုသ်နေ့၌ တပေါင်းတည်း တွေ့ဆုံခြင်း ဖြစ်ကြကုန်အံ့ဟု တိုင်ပင် ဆွေးနွေးကြကုန်၏။

ထို့နောက်တဖန် ထိုရသေ့တို့အား ဤသို့သော တိုင်ပင်ခြင်း ဖြစ်ပြန်၏။ ဤသို့ လခွဲတကြိမ်ပေါင်းဆုံခြင်းသည်လည်း အပေါင်းအဘော်၌မွေ့လျော်သည် သာလျှင် ဖြစ်လတ္တံ့။ သင်သည်ကား သင်၏ တောင်၌ မီးညှိ ထွန်းလေလော့၊ ငါသည်လည်း ငါ၏တောင်၌ မီးကို ညှိထွန်းပြအံ့။ ထိုမီးအမှတ်ဖြင့် ရှိသည့် အဖြစ်ကို သိကြကုန်အံ့ဟု တိုင်ပင်ခြင်း ဖြစ်ကြပြီးလျှင် ထိုရသေ့တို့သည် တိုင်ပင်ချက်အတိုင်း ပြု၍ နေကြကုန်၏။

**ဝေဠုဒီပကရသေ့ စုတေသဖြင့် နတ်သားဖြစ်၍ အဘော်ရသေ့ထံ
လာပြီးလျှင် ဟတ္ထိကန္တ စောင်းနှင့် မန္တန် ပေးခြင်း**

ထို့နောက် အခါတပါး၌ ဝေဠုဒီပကရသေ့သည် စုတေမနေကွယ်လွန်လေ၍ တန်ခိုးကြီးသော နတ်မင်း၏ အဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်လေ၏။ ထို့နောက် လခွဲရောက်လတ် သော် မီးကို မမြင်သောကြောင့်သာလျှင် တပါးသော အဘော် အလ္လကပ္ပ ရသေ့သည် ငါ၏အဘော်ဖြစ်သော ဝေဠုဒီပက ရသေ့သည်ကား သေလွန်ခြင်းကို ပြုခဲ့ပြီဟု သိလေ၏။ ဝေဠုဒီပက ရသေ့သည်လည်း နတ်ဖြစ်သော ခဏ၌သာလျှင် မိမိ၏နတ်စည်းစိမ် အသရေ အထွေထွေကို သေချာစွာကြည့်ရှုပြီးလျှင် မိမိသည် ပြုအပ်သော ကောင်းမှုကံကို ပြန်လှန်စူးစမ်း ဆင်ခြင်သည်ရှိသော် တောထွက် သော ကာလမှစ၍ မိမိသည် ကျင့်အပ်သော ခြိုးခြံသောအကျင့်ကို မြင်ရ၍ ယခု သွားပြီးလျှင် ငါ၏အဘော်ကို ဖူးမြင်ဦးအံ့ဟု ထိုအတ္တဘောကို စွန့်ပယ်ခဲ့၍ (ဘဝိယအကြိမ်)

ခရီးသွားသော ယောက်ျားအလား ထိုအလ္လကပ္ပ ရသေ့၏ အထံသို့ သွား၍ ရိုသေစွာ ရှိခိုးပြီးလျှင် သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌ ရပ်တည်လေ၏။

ထိုအခါ ခရီးသွားယောက်ျားကို အလ္လကပ္ပ ရသေ့သည် သင်ကား အဘယ် အရပ်မှ လာခဲ့ပေသနည်းဟု မေး၏။ ခရီးသွား ယောက်ျားသည်လည်း အရှင် ဘုရား တပည့်တော်သည် ဝေးစွာသော အရပ်မှ လာခဲ့ပါသည်။ အရှင်ဘုရား အသို့နည်း၊ အရှင်မြတ်သည် ဤအရပ်ဒေသ၌ တပါးတည်းသာလျှင် နေတော် မူပါသလော၊ တပါးသော တစုံတယောက်သော အဘော်သည်လည်း ရှိပါသေး သလောဟု မေးလျှောက်လေ၏။ ငါ့အား တယောက်သော အဘော်ရှိ၏ဟု ဆိုလျှင် ထိုအဘော်သည် အဘယ်မှာနည်းဟု မေးမြန်းသဖြင့် တခုသောတောင်၌ နေ၏။ ဥပုသ်နေ့၌ကား မီးကို မညှိထွန်း၊ ကွယ်လွန်ရှာသည် ဖြစ်ပေလတ္တံ့ဟု ပြောဆိုသည်ရှိသော် အရှင်ဘုရား သည်အတိုင်း ဟုတ်မှန် ပေလိမ့်မည်ဟု လျှောက်ကြားသဖြင့် ငါ့သျှင် ဒါယကာ သည်အတိုင်း ဟုတ်သည်ဟု ပြောဆို သောအခါ ခရီးသွားယောက်ျားက တပည့်တော်သည် အရှင်မြတ်၏ အဘော် ဖြစ်သော ထိုရသေ့ပီတည်းဟု လျှောက်ကြားလေ၏။

အဘယ်အရပ်၌ ဖြစ်လေသနည်းဟု မေးပြန်လတ်သော် အရှင်ဘုရား တပည့် တော်သည် နတ်ပြည်၌ တန်ခိုးကြီးသော နတ်မင်း၏ အဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်ပါသည်။ အရှင်မြတ်ကို ဖူးမြင်ဦးအံ့ဟု ယခုတဖန် လာခဲ့သောသူ မှန်ပါသည်။ ဤအရပ် ဌာန၌ သီတင်းသုံးနေကုန်သော အရှင်မြတ်တို့အား တစုံတခုသော ဘေးရန် ဥပဒ္ဒဝေါ ရှိပါသလောဟု မေးလျှောက်လေ၏။ ဪ...ရှိပေ၏။ ဒါယကာ ဆင်ကိုမို့၍ ဆင်းရဲပင်ပန်း၏ဟု ပြောဆိုသောအခါ အရှင်ဘုရား အရှင်မြတ်အား ထိုဆင်တို့သည် အဘယ်သို့ ပြုပါကုန်သနည်းဟု မေးလျှောက်ပြန်သော် တံမြက် လှည်းအပ်သော နေရာဌာန၌ မစင် ကျင်ကြီးတို့ကို စွန့်ချခဲ့ကြကုန်၏။ ခြေတို့ဖြင့် မြေ၌ ပုတ်ခတ်၍ မြေကို ယက်ကော်ထုတ်ပစ်ကြကုန်၏။ ငါသည် မစင်ကျင်ကြီး တို့ကို ကျုံးပစ်ရသည် ဖြစ်၍၎င်း၊ မြေကို ညီညွတ်အောင် ပြုရသည်ဖြစ်၍၎င်း ဆင်းရဲ ပင်ပန်းပေသည်ဟု ပြောကြားလျှင် အသို့နည်း အရှင်မြတ်တို့သည် ထိုဆင်တို့၏ မလာခြင်းကို အလို့ရှိကြပါကုန်သလောဟု မေးလျှောက်သဖြင့် ဒါယကာ မလာခြင်းကို အလို့ရှိသည်ဟု မိန့်ဆိုလေသော် ယင်းသို့ဖြစ်မှု ထိုဆင်

(တစ်ယခုအကြိမ်)

တို့၏ မလာခြင်းကို ပြုအံ့ဟုဆို၍ ရသေ့အား ဆင်တို့နှစ်သက်ခြင်း ဝမ်းမြောက်ခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သောကြောင့် ဟတ္ထိကန္တ အမည်ရှိသော စောင်းကို၎င်း၊ ဟတ္ထိကန္တ အမည်ရှိသော မန္တန်ကို၎င်း ပေးလေ၏။

ယင်းသို့ စောင်း မန္တန်တို့ကို ပေးသည်ရှိသော်လည်း စောင်း၏ သုံးခုသော ညှို့တို့ကို ပြု၍ သုံးခုသော မန္တန်တို့ကို သင်ယူစေပြီးလျှင် ဤစောင်းညှို့ကို တီး၍ ဤမန္တန်ကို ရွတ်ဆိုသည်ရှိသော် ပြန်လည်၍ ကြည့်ရှုခြင်းငှါလည်း မဝံ့ကုန်သည် ဖြစ်၍ ဆင်တို့သည် ထွက်ပြေးကြကုန်လတ္တံ့။ ဤစောင်းညှို့ကို တီး၍ ဤမန္တန်ကို ရွတ်ဆိုသည်ရှိသော် (လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်) နောက်၌ ပြန်နစ်ကာ ကြည့်ရှုကုန်လျက် ပြေးကြကုန်လတ္တံ့။ ဤစောင်းညှို့ကို တီး၍ ဤမန္တန်ကို ရွတ်ဆိုသည် ရှိသော် ဆင်တို့၏အကြီးဖြစ်သော ဆင်မင်းသည် ကျောက်ကုန်းကို ညွတ်လျက် ရှေးရှုလာလတ္တံ့။ ဤသို့သော စကားတို့ကို မှာကြားပြောဆိုခဲ့ပြီးလျှင် အကြင်အမှုကို အရှင်မြတ်သည် အလိမ္မော်၏၊ တိုအမှုကို ပြုလေလော့ဟု ပြောဆို၍ ဖဲသွားလေ၏။ အလ္လကပ္ပ ရသေ့သည် ပြေးစေတတ်သော မန္တန်ကို ရွတ်ဆို၍ ပြေးစေတတ်သော စောင်းညှို့ကို တီးပြီးလျှင် ဆင်တို့ကို ပြေးစေ၍ နေလေ၏။

ပူရန္တပ္ပမင်း မိဖုယားကြီး ငှက်ဆင်ချီသွားရာမှ သစ်ပင်ခွကြား၌ ဥတေနမင်းသားကို ဖွားမြင်ခြင်း

ထိုအခါ ကောသမ္မိပြည်၌ ပူရန္တပ္ပ အမည်ရှိသော မင်းသည် မင်းပြု၏။ ထိုမင်းသည် တနေ့သ၌ ကိုယ်ဝန်ရှိသော မိဖုယားနှင့် အတူတကွ နေပူဇာ လှုံလျက် ဟင်းလင်းဖြစ်သော နန်းကြမ်းပြင်၌ နေ၏။ မိဖုယားကြီးသည် မင်းကြီး ခြံအပ်သော အဘိုးတသိန်း ထိုက်သော ကမ္မလာနီကို သိုင်းခြံ၍ ထိုင်နေလျက် မင်းကြီးနှင့် စကားပြောနေစဉ် မင်းကြီး၏လက်ချောင်းမှ အဘိုးတသိန်းထိုက်သော မင်းကြီးလက်စွပ်ကို ချွတ်ယူ၍ မိမိလက်ချောင်း၌ ဝတ်ဆင်ထားလေ၏။ ထိုအခါ *ငှက်ဆင်သည် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် လာခဲ့သည်ရှိသော် ပျံလာစဉ် (ကမ္မလာနီ ခြံ၍နေသော) မိဖုယားကို မြင်၍ သားတစ် ဟူသော

* ဆင်အသွင်ရှိသောကြောင့် ငှက်ဆင်ဟု ခေါ်သည်။ ထီးလှိုင်ကားငှက် ဟူ၍လည်း ခေါ်သေး၏။ (အဓိပ္ပာယ်အကြိမ်)

အမှတ်ဖြင့် အတောင်တို့ကို လွှတ်၍ သက်ဆင်းလေသတည်း၊ မင်းကြီးသည် ထိုငှက်ဆင်၏ သက်ဆင်းသော အသံဖြင့် နေရာမှထ၍ နန်းတော်ဆောင်အတွင်းသို့ ဝင်လေ၏။ မိဖုယားသည် ကား လေးသော ကိုယ်ဝန်ရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ၎င်း၊ ကြောက်တတ်သော သဘောရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ၎င်း လျင်မြန်စွာ သွားခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်၊ ထိုအခါ မိဖုယားကို ငှက်ဆင်သည် ထိုးသုတ်သည် ဖြစ်၍ ခြေသည်း အကြားတည်း ဟူသော ချိုင့်၌ နေစေလျက် ကောင်းကင် ခရီးဖြင့် ပျံသန်းလေ၏။

ထိုငှက်ဆင်တို့သည် ကား ငါးစီးကုန်သော ဆင်တို့၏ အားအစွမ်းကို ဆောင်နိုင်ကုန်သတတ်၊ ထို့ကြောင့် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ဆောင်ယူ ပြီးလျှင် အလိုရှိရာအရပ်၌ နေ၍ အသားကို စားသောက်ကုန်၏။

ထိုမိဖုယားသည်လည်း ထိုငှက်ဆင် ဆောင်အပ်သည်ရှိသော် သေရအံ့သော ဘေးမှတွေးတောကြောက်ရွံ့ သည်ဖြစ်၍ ကြံဆင်ခြင်သည်မှာ အကယ်၍ ငါသည် ဟစ်အော်လိုက်သည် ဖြစ်အံ့၊ လူတို့၏ အသံမည်သည်ကား တိရစ္ဆာန်တို့အား အလွန်ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ် ထိတ်လန့်ခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်၏။ ထိုငါ၏ အသံကို ကြားလျှင် ငါ့ကို လွှတ်ပစ်လတ္တံ့၊ ထိုသို့ လွှတ်ပစ်သည်ရှိသော် ကိုယ်ဝန်နှင့် တကွသော ငါသည် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်ရလတ္တံ့၊ အကြင်အရပ်၌ နားနေ၍ စားခြင်းငှါ အားထုတ်လတ္တံ့၊ ထိုအခါ၌ ထိုငှက်ဆင်ကို လူသံကြားအောင် ပြု၍ ပြေးစေအံ့ဟု ကြံဆင်ခြင်ပြီးလျှင် မိဖုယားသည် မိမိ၏ ပညာရှိသည်၏ အဖြစ် ကြောင့် သည်းခံ၍သာ နေလေ၏။ ထိုအခါ၌လည်း ဟိမဝန္တာ တောအရပ်၌ အတန်ငယ်ကြီးပွား၍ မဏ္ဍပ်အခြင်းအရာဖြင့် တည်သော တခုသော ပညောင် ပင်ကြီးသည် ရှိ၏။ ထိုငှက်ဆင်သည် သားသမင်တို့ကို ထိုပညောင်ပင်ကြီးသို့ ဆောင်ယူ၍ စားလေ့ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် မိဖုယားကိုလည်း ထိုအရပ်သို့ပင် ယူဆောင်၍ ပညောင်ပင် ခုအကြားတွင် ချထားပြီးလျှင် လာခဲ့သော လမ်းခရီး ကို ပြန်၍ ကြည့်လေ၏။

လာခဲ့ပြီးသော လမ်းခရီးကို ပြန်၍ ကြည့်ခြင်းမည်သည် ထိုငှက် တို့၏ အလေ့သဘော ဖြစ်ပေသတတ်။

(တတိယအကြိမ်)

ထိုခဏ၌ မိဖုယားသည် ယခုအခါ ကြိုငှက်ဆင်ကို ပြေးစေခြင်းငှါ သင့်လျော်
 ၏ဟု ကြံ၍ လက်နှစ်ဘက်တို့ကို မြှောက်ပင့်၍ လက်ခုပ်တီးသံကို၎င်း၊ ဟစ်အော်
 ကြွေးကြော်သော ခံတွင်းသံကို၎င်း ပြု၍ ထိုငှက်ဆင်ကြီးကို ပျံပြေးစေလေ၏။
 ထိုအခါ မိဖုယားအား နေဝင်စ အခါကာလ၌ ကံကြောင့်ဖြစ်သော လေအဟုန်
 တို့သည် (သားဖွားရန်) တုန်လှုပ်၍ လာကုန်၏။ ခပ်သိမ်းသော အရပ်မျက်နှာ
 တို့၌ ထစ်ချုံးလျက် ကြီးစွာသော မိုဗ်းကြီးသည် တက်၍ ရွာသွန်းခဲ့လေ၏။
 နန်းစည်းစိမ်အတွင်း၌ ချမ်းသာစွာ ကြီးပွားခဲ့ရသော မင်းမိဖုယားကြီးအား
 ဒေရှင်မ မကြောက်ပါလင့်ဟူသော အားပေးစကားကိုမျှလည်းမရဘဲ ဆင်းရဲဖြင့်
 နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍ ညဉ့်သုံးယာမ်ပတ်လုံး တမေးတမှိတ် အိပ်ရခြင်းမည်သည်
 မရှိ၊ ညဉ့်၏ ကင်းစင် လင်းရောက် မိုးသောက်လတ်သည်ရှိသော် မိုဗ်းတိမ်တိုက်
 ကင်းခြင်းသည်၎င်း၊ နေအရုဏ် တက်ခြင်းသည်၎င်း၊ ထိုမိဖုယား၏ ကိုယ်ဝန်မှ
 လမြောက် ဖွားမြင်ခြင်းသည်၎င်း တပြိုင်နက်သာလျှင် ဖြစ်လေ၏။ ထိုမိဖုယား
 သည် မိုဗ်းကြောင့်ဖြစ်သော ဥတုကို၎င်း၊ တောင်ကြောင့်ဖြစ်သော ဥတုကို၎င်း၊
 နေအရုဏ်ကြောင့်ဖြစ်သော ဥတုကို၎င်း ယူ၍ ဖွားမြင်သောကြောင့် သားငယ်
 အား ဥတေန ဟူသော အမည်ကို မှည့်လေ၏။

မိဖုယားကြီးကို အလ္လကပ္ပ ရသေ့ကြီး တွေ့မြင်၍
 စောင့်ရှောက်ထားခြင်း

အလ္လကပ္ပ ရသေ့၏ နေရာသင်္ခမ်းသည်လည်း ထိုပညောင်ပင်ကြီးမှ မနီးမဝေး
 သော အရပ်၌ ဖြစ်ပေ၏။ ထိုရသေ့သည် ပြုကတေ့ သဘောဖြင့်ပင် မိုဗ်းရွာ
 သောနေ့၌ ချမ်းအေးသောဘေးမှ ကြောက်ရွံ့သဖြင့် သစ်သီးကြီးငယ် အလို့ငှါ
 တောသို့မဝင်၊ ထိုပညောင်ပင်ရင်းသို့ ချဉ်းကပ်သွားရောက်၍ ငှက်စားအပ်သော
 အသားတို့၏ အရိုးကို ဆောင်ယူကာ ထောင်းထုပြီးလျှင် အရည်ကျို ပြုတ်၍
 သောက်လေ့ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုနေ့၌လည်း အရိုးကိုဆောင်ယူအံ့ဟု ထိုအရပ်သို့
 သွား၍ သစ်ပင်အောက်၌ * အရိုးတို့ကို ရှာမှီးစဉ် သစ်ပင်ထက်၌ သူငယ်ငိုသံကို
 ကြား၍ မျှော်ကြည့်လတ်သည်ရှိသော် မိဖုယားကို မြင်လျှင် သင်ကား အဘယ်
 သူနည်းဟု မေး၍ အကျွန်ုပ်သည် လူမိန်းမပါဟုဆိုသည်ရှိသော် အဘယ်ကြောင့်

* အရိုးတို့ကို ရှာမှီးစဉ် ဟူ၍၎င်း၊ မရှာခင် ဟူ၍၎င်း မူကွဲသည်။

ဤအရပ်သို့ ရောက်လာသနည်းဟု မေးပြန်သဖြင့် ငှက်ဆင်ချီဆောင် ယူလာပါသည်ဟု ဆိုပြန်သည်ရှိသော် ယင်းသို့ဖြစ်မှု သက်ဆင်းခဲ့လော့ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုမိဖုယားသည် အရှင်မြတ် ဇာတ်ပျက်မည်မှကြောက်ရွံ့လှပါသည်ဟုပြန်ပြောသောအခါ သင် အဘယ်အမျိုးနည်းဟု မေးပြန်သဖြင့် မင်းမျိုးပါဟု ပြောလတ်သော် ငါသည်လည်း မင်းမျိုးသာလျှင်ဖြစ်သည်ဟု ပြောလေလျှင် ယင်းသို့ဖြစ်မှု ခတ္တိယမာယာကို မိန့်ဆိုပါဟု တောင်းပန်သဖြင့် ထိုရသေ့သည် ခတ္တိယမာယာကို ဆိုလေ၏။ ထိုသို့ဖြစ်မှု တက်လာခဲ့၍ အကျွန်ုပ်၏သားငယ်ကို အောက်သို့ ချပါလော့ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုရသေ့သည် တခုသောနံပါးအဘို့ဖြင့် တက်အံ့သောလမ်းကို ပြု၍ သစ်ပင်ထက်သို့တက်ပြီးလျှင် သူငယ်ကို ယူလေ၏။ အကျွန်ုပ်ကို လက်ဖြင့် မထိပါစေလင့်ဟူ၍လည်း ဆိုပြန်သည်ရှိသော် ထိုမိဖုယားကိုမထိစေဘဲသာလျှင် သူငယ်ကိုယူ၍ အောက်သို့ ချလေ၏။ မိဖုယားသည်လည်း သက်ဆင်းလေ၏။

ထိုအခါ မိဖုယားကို ကျောင်းသခမ်းသို့ ဆောင်၍ သီလ ပျက်စီးခြင်းကို မပြုမူ၍သာလျှင် အစဉ်သနားသော အားဖြင့် လုပ်ကျွေးသမှု ပြုစုလေ၏။ ပျားကောင်မရှိသော ပျားလဘို့ကိုဆောင်၍၎င်း၊ အလိုလို ပေါက်ရောက်ကြီးပွားသော သလေးစပါးကို ဆောင်၍၎င်း ယာဂုကို ချက်ပြုတ်၍ ပေးလေ၏။ ဤသို့သောအခြင်းအရာဖြင့် ထိုရသေ့သည် လုပ်ကျွေးသမှု ပြုစုသည်ရှိသော် မိဖုယားသည် နောက်အဘို့၌ ကြံစည်သည်မှာ ငါသည် လာအပ်သောခရီးကိုလည်း မသိ၊ သွားအပ်သော ခရီးကိုလည်း မသိ၊ ဤရှင်ရသေ့နှင့်လည်း ငါ့အား အကျမ်းဝင်ခြင်းမျှလည်း မရှိ၊ ဤရသေ့သည် အကယ်၍ ငါတို့ကို စွန့်ပစ်ပယ်ရှား၍ တစုံတခုသောအရပ်သို့ သွားသည်ဖြစ်အံ့၊ နှစ်ယောက်ကုန်သော ငါတို့သည်လည်း ဤအရပ်၌ပင်လျှင် သေခြင်းသို့ ရောက်ကြရကုန်လတ္တံ့၊ တစုံတခုသောအမှုကိုပြု၍ ဤရသေ့၏သီလကို ဖျက်ဆီးပြီးလျှင် အကြင်သို့သော အခြင်းအရာဖြင့် ပြုသည်ရှိသော် ဤရသေ့သည် ငါ့ကို မလွှတ်နိုင်၊ ထိုသို့သောအခြင်းအရာဖြင့် ပြုခြင်းငှါ သင့်၏ဟု ကြံစည်လေ၏။ ထို့နောက် ထိုရသေ့ကို မလျော်သော ဝတ်ခြင်း၊ မလျော်သော ရုံခြင်းကို ပြုခြင်းဖြင့် ဖြားယောင်း၍ သီလ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်စေ၏။ ထိုအခါမှစ၍ နှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့သည် အညီအညွတ် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ နေကြလေကုန်၏။

(တတိယအကြိမ်)

ပူရန္တပုမင်း နတ်ရွာစံသည်ကို နက္ခတ်ဖြင့် သိပြီးလျှင် ဥတေနမင်းသားအား
ဟတ္ထိကန္တမန္တန် သင်ပေးခဏ်း

ထိုမှ နောက်ဖြစ်သော တခုသော နေ၌ ရသေ့သည် နက္ခတ်ယှဉ်ခြင်းကို ကြည့်ရှုသည်ရှိသော် ပူရန္တပုမင်း၏ နက္ခတ် ညှိနှိုင်းသည်ကို မြင်၍ ချစ်နှမ ကောသမ္မိပြည်၌ ပူရန္တပုမင်းသည် ကွယ်လွန်ရှာလေပြီဟု ဆိုလေ၏။ အရှင် အဘယ့်ကြောင့်ဤသို့ဆိုဘိသနည်း။ ထိုပူရန္တပုမင်းနှင့်တကွ အရှင်အား ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်းသည် ရှိသလောဟု မေးသောအခါ ချစ်နှမ ထိုပူရန္တပုမင်းနှင့်တကွ ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်းမရှိ၊ ထိုပူရန္တပုမင်း၏ နက္ခတ် ညှိနှိုင်းခြင်းကို မြင်ရ၍ ဤသို့ဆိုပေသည်ဟု ပြောလျှင် မိဖုယားသည်လည်း ငိုကြွေးလေ၏။

ထိုအခါ မိဖုယားကို အဘယ့်ကြောင့်ငိုကြွေးသနည်းဟုမေး၍ မိဖုယားသည် ထိုပူရန္တပုမင်း၏ မိမိအရှင် ကြင်ဘက်တော်ဖြစ်သည် အဖြစ်ကို ပြောကြားသည် ရှိသော် ချစ်နှမ မစိုးရိမ် မပူဆွေး မငိုကြွေးလင့်၊ ဖြစ်လာသော သတ္တဝါအား သေခြင်းတရား မည်သည် မြဲသည်သာတည်းဟု ပြောကြားလေ၏။ အရှင် သေခြင်းမြဲသည်ကို အကျွန်ုပ်သည်သိပါ၏ဟု ပြန်ပြောသည်ရှိသော် ထိုသို့သိလျှင် အဘယ့်ကြောင့် ငိုကြွေးသနည်းဟု မေးပြန်သဖြင့် အရှင် အကျွန်ုပ်၏ သားသည် အမျိုးတို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော မင်းအဖြစ်အား လျှောက်ပတ်၏။ အကယ်၍သာ ထိုကောသမ္မိပြည်၌ ဖြစ်ပါမူကား ထီးဖြူကိုစိုက်ထူ၍ မင်းပြုရလေပြီ၊ ယခုမူကား ဆုံးရှုံးခြင်းကြီး ဖြစ်ခဲ့လေပြီတကားဟူသော စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်းဖြင့် ငိုကြွေးပါသည်ဟု ပြန်ပြောလေ၏။ ချစ်နှမ ဖြစ်မှုလည်း ဖြစ်စေတော့၊ မစိုးရိမ် မကြောင့်ကြလင့်၊ ထိုမင်းသား၏ မင်းအဖြစ်ကို အကယ်၍ တောင့်တသည် ဖြစ်အံ့၊ ငါသည် မင်းအဖြစ်ကို ရအံ့သော အခြင်းအရာကို ပြုပေးပေအံ့ဟု ပြောကြားလေ၏။ ထို့နောင် မင်းသားအား ဆင်ချစ်သော ဟတ္ထိကန္တမည်သော စောင်းကို ၎င်း၊ မန္တန်ကို၎င်း ပေးလေ၏။

ထိုအခါ တန်ခိုးကြီးသော နတ်မင်းသည် မှာထားခဲ့သော နည်းဖြင့်သာလျှင် ထိုမင်းသားအား ပြောကြား၍ ဤစောင်းညှို့ကိုတီး၍ ဤမန္တန်ကို ရွတ်ဆိုသည် ရှိသော် အထောင်မက များစွာသော ဆင်တို့သည် လာကုန်၍ မဏ္ဍပ်ပမာ ဝန်းယှက်ကာသော ပညောင်ပင်ရင်း၌ နေကြကုန်လတ္တံ့ဟု ဆိုပြီးလျှင်

(ဇာတိယအကြိမ်)

ထို့နောက် မင်းသားကို ဤသို့ မှာကြားလေ၏။ ဆင်တို့မလာမီပင် သစ်ပင် ထက်သို့ တက်၍ ထိုဆင်တို့ လာကြကုန်သည်ရှိသော် ဤမန္တန်ကို ရွတ်ဆို၍ ဤစောင်းညှို့ကို တီးလော့၊ အလုံးစုံသော ဆင်တို့သည် ပြန်၍ ကြည့်ရှုခြင်းငှါ လည်း မဝံ့ကုန်သည်ဖြစ်၍ ပြေးကြကုန်လတ္တံ့။ ထိုအခါ သစ်ပင်ထက်မှသက်ဆင်း၍ ပြန်လာခဲ့လော့ဟု မှာကြားလေ၏။ ဥတေနမင်းသားသည် ထိုရသေ့မှာတိုင်း ပြု၍ ပြန်လာခဲ့ပြီးလျှင် ထိုအကြောင်းကို ပြောကြားလေ၏။ ထို့နောက် နှစ်ရက် မြောက်သောနေ့၌ မင်းသားကို ယနေ့ ဤမန္တန်ကို ရွတ်ဆို၍ ဤစောင်းညှို့ကို တီးလေလော့၊ အလုံးစုံသော ဆင်တို့သည် လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်နှင့် ပြေးကြကုန်လတ္တံ့ဟု မှာကြားလေ၏။ ထိုအခါ၌လည်း မင်းသားသည် ထိုရသေ့မှာတိုင်း ပြုပြီး၍ ပြန်လာခဲ့ပြီးလျှင် ထိုအကြောင်းကို ပြောကြားလေ၏။ ထို့နောက် သုံးရက်မြောက်သော နေ့၌ မင်းသားကို ယနေ့ ဤမန္တန်ကို ရွတ်ဆို၍ ဤစောင်းညှို့ကို တီးလေလော့၊ ဆင် အကြီး အကဲ (ဆင်မင်း) သည် ကျောက် ကုန်းကို ညွတ်လျက် လာလတ္တံ့ဟု မှာကြားလေ၏။ ထိုအခါ၌လည်း ထိုရသေ့ မှာတိုင်းပြု၍ ပြန်လာခဲ့ပြီးလျှင် ထိုအကြောင်းကို ပြောကြားလေ၏။

ဥတေနမင်းသား တောဆင်စီးသွား၍ ကောသမ္မိတိုင်းပြည်
မင်းစည်းစိမ်ကို ယူခြင်း

ထိုရောအခါ မင်းသား၏ မယ်တော်ကိုခေါ်၍ ချစ်နှမ အသင့်သားအား မှာလိုရာ သတင်းစကားကို မှာကြားလေလော့၊ ဤမျှသော အခြင်းအရာဖြင့် သာလျှင် သွားရောက်၍ မင်းဖြစ်ပေလတ္တံ့ဟု ဆိုလေ၏။ မိဖုယားသည် သားတော်ကို ခေါ်၍ ချစ်သား သင်သည် ကောသမ္မိပြည် ပူရန္တပူမင်း၏ သားတည်း၊ ငါ့ကို ငှက်ဆင်သည် ချီဆောင် ယူလာခဲ့၏ဟု ပြောဆိုပြီးလျှင် စစ်သူကြီး စသည်တို့၏ အမည်တို့ကိုလည်း ပြောကြား၍ မယုံကြည်ကုန်သော သူတို့အား မောင့်ခမည်းတော် မင်းကြီး ခြံအပ်သော ဤကမ္မလာနီကို၎င်း၊ ဝတ်ဆင်အပ်သော လက်စွပ်ကို၎င်း ပြုလေလော့ဟု ပြောဆို မှာထားပြီး၍ (ထိုကမ္မလာနီ၊ လက်စွပ်ကိုပေး၍) လွှတ်လိုက်လေ၏။

မင်းသားသည် ယခုအခါ အဘယ်သို့ပြုရပါမည်နည်းဟု ရသေ့ကိုမေးလေ၏။ ပညောင်ပင်၏ အောက်အဘို့ ဖြစ်သော အခက်၌ ထိုင်နေ၍ ဤမန္တန်ကို ရွတ်ဆို၍ ဤစောင်းညှို့ကို တီးလေလော့၊ အကြီးအမှူးဖြစ်သော ဆင်မင်းသည် ကျောက်ကုန်းကို ညွတ်၍ သင်၏အထံသို့ ချဉ်းကပ်လာလတ္တံ့။ ထိုဆင်မင်း၏ ကျောက်ကုန်းထက်၌ ထိုင်စီးကာ လိုက်သွား၍ မင်းအဖြစ်ကို ယူလေလော့ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုဥတေန မင်းသားသည် မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ကို ရှိခိုး၍ မှာထားသော စကားအတိုင်း ပြုသဖြင့် ရောက်လာသော ဆင်မင်း၏ ကျောက်ကုန်းထက်၌ နေ၍ နားရင်းသို့ကပ်လျက် အရှင်ဆင်မင်း အကျွန်ုပ်သည် ကောသမ္ဗိပြည် ပူရန္တပူ မင်းကြီး၏ သားရင်းအစစ် ဖြစ်ပါသည်။ အကျွန်ုပ်အား ဘခမည်းတော်၏ အရိပ်အရာဖြစ်သော မင်းအဖြစ်ကို ယူ၍ ပေးပါလော့ဟု တိုးတိုးသက်သက် ပြောကြားလေ၏။

ဆင်မင်းသည် မင်းသား၏ စကားကိုကြား၍ အထောင်မက များစွာသော ဆင်တို့သည် စည်းဝေး လာရောက်ကြစေကုန်သတည်းဟု ဆင်သံကို မြည်၏။ အထောင်မက များစွာသော ဆင်တို့သည် စည်းဝေးရောက်လာကြကုန်၏။ တဖန် အိုမင်း ကြီးရင့်ကုန်သော ဆင်တို့သည် ဖဲရှောင်ကြစေကုန်သတည်းဟု ဆင်သံကို မြည်ပြန်၏။ အိုမင်းကြီးရင့်ကုန်သော ဆင်တို့သည် ဖဲရှောင်ကြကုန်၏။ တဖန် အလွန်အရွယ်ငယ်ကုန်သော ဆင်တို့သည် ဆုတ်နစ် ပြန်သွားကြစေကုန် သတည်းဟု ဆင်သံကို မြည်ပြန်၏။ ထိုဆင်ငယ်တို့သည်လည်း ဆုတ်နစ် ပြန်သွား ကြကုန်၏။ ထိုဥတေနမင်းသားသည် အထောင်မက များစွာကုန်သော အအုပ် အစုဖြစ်သော ဆင်တို့ဖြင့် ခြံရံလျက် ပစ္စန္ဒရစ်ရွာသို့ရောက်သည်ရှိသော် ငါသည် ကောသမ္ဗိပြည် ပူရန္တပူ မင်းကြီး၏ သားတော်တည်း၊ စည်းစိမ် ချမ်းသာကို တောင့်တကုန်သော သူတို့သည် ငါနှင့်အတူတကွ လိုက်လာကြကုန်လော့ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုပစ္စန္ဒရစ် ရွာမှစ၍ လူတို့အား ချီးမြှောက် ထောက်ပံ့ခြင်းကို ပြုကာ သွား၍ မြို့ကို ဝန်းရံပြီးလျှင် ငါ့အား စစ်ထိုးခြင်းကိုတည်း ပေးမည်လော၊ တိုင်းပြည်ကိုတည်း ပေးမည်လောဟု သတင်းစကားကို စေလွှတ်လိုက်၏။ မြို့သူ မြို့သားတို့သည် ငါတို့သည် စစ်ထိုးခြင်း ထိုင်းပြည်အပ်ခြင်း နှစ်ပါးကိုပင် မပေး

(တဇာယအကြိမ်)

နိုင်ကုန်၊ ငါတို့၏ မိဖုယားကြီးသည် လေးသော ကိုယ်ဝန်နှင့် ငှက်ဆင်သည် ဆောင်ယူသွားခဲ့သည်။ ထို မိဖုယားကြီး၏ ရှိသည့်အဖြစ်ကို၎င်း၊ မရှိသည့် အဖြစ်ကို၎င်း ငါတို့သည် မသိကြကုန်။ အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ထိုမိဖုယားကြီး၏ သတင်းစကားကို မကြားရကုန်သေး။ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ငါတို့သည် စစ်ထိုးခြင်းကိုလည်း မပေးနိုင်၊ မင်းအဖြစ်ကိုလည်း မပေးနိုင်ဟူ၍ ဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုမင်းစည်းစိမ်သည် သား၊ မြေး အစဉ်အဆက်အားဖြင့် ဆက်ခံရသော မင်းစည်းစိမ် ဖြစ်ပေသတတ်။

ထိုအခါ ဥတေန မင်းသားက ငါသည် ထိုမိဖုယားကြီး၏ သားပေတည်းဟု ဆိုပြီးလျှင် စစ်သူကြီး စသည်တို့၏ အမည်တို့ကို ပြောပြ၍ ထိုမျှသော စကား ဖြင့်လည်း မယုံကြည်ကုန်သော သူတို့အား ကမ္မလာနီကို၎င်း၊ လက်စွပ်ကို၎င်း ပြလေ၏။ ထိုကောသမ္မိ ပြည်သူပြည်သားတို့သည် ကမ္မလာနီကို၎င်း၊ လက်စွပ် ကို၎င်း ကောင်းစွာ မှတ်သားမိကြကုန်သည် ဖြစ်၍ မြို့တခါးကို ဖွင့်ပြီးလျှင် ထို ဥတေနမင်းသားကို မင်းအဖြစ်၌ အဘိသိက်သွန်းကြလေကုန်၏။ ဤသည်ကား ရှေးဦးစွာ ဥတေနမင်း၏ အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိတည်း။

သောသကသူဌေးကြီး အလောင်းသည် ခရီးအကြား ပင်ပန်းလှသဖြင့် သားငယ်ကို ပစ်စွန့်ထားခဲ့မိခြင်း

အလ္လကပ္ပတိုင်း၌ မှတ်သိပ်ခြင်း ဒုဗ္ဗိက္ခန္ဓရ ဘေးကြီး ဖြစ်သောအခါ၌ အသက်မွေးအံ့သောငှါ မစွမ်းနိုင်သော ကောတုဟလိက အမည်ရှိသော လူတယောက်သည် ကာပိမည်သော ပျိုမျစ်နုနယ်သော သားငယ်ကို၎င်း၊ ကာဠိမည်သော မယားကို၎င်း ယူ၍ ကောသမ္မိပြည်သို့ သွားပြီးလျှင် အသက် မွေးအံ့ဟု လမ်းစာ ရိက္ခာကို ယူ၍ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ * မြေဆိပ်နှင့်တူသော လေနာဖြင့်၊ ဝါ-ယင်အနာဖြင့် သေကုန်သော လူများအပေါင်းတို့ကို မြင်၍ ထွက်ပြေး၏ ဟူ၍လည်း ဆိုကုန်သည်သာတည်း။ ထိုလူတို့သည် အစဉ်အတိုင်း

* ဤအနာမျိုးကား တိရစ္ဆာန်တို့မှစ၍ တအိမ်လုံး သေကျေပျက်စီးအောင် ဖြစ်၍ အရပ်စာပါးသို့ ထွက်ပြေးသော သူတို့သာ ချမ်းသာကုန်၏ဟု ဆို၏။

သွားကြကုန်သည်ရှိသော် လမ်းစာရိက္ခာ ကုန်ခန်းခြင်းကြောင့် မှတ်သိပ်ခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်ရကား သားငယ်ကို ချီသယ်ယူဆောင်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ကြကုန်။

ထိုအခါ ခင်ပွန်းသည်ယောက်ျားက မိမိ၏ မယားကို နှမ ငါတို့သည် အသက်ရှည်ရှည် တည်နေရကုန်သည်ရှိသော် တဖန် သားသွီးမည်သည် ရနိုင် ကုန်လတ္တံ့၊ ထိုသားငယ်ကို စွန့်ပစ်၍ သွားကြပါကုန်အံ့ဟု ဆိုလေ၏။ မိခင်တို့၏ နှလုံးမည်သည်ကား နူးညံ့သိမ်မွေ့လှပေ၏။ ထို့ကြောင့် မယားဖြစ်သူက အရှင် အကျွန်ုပ်သည် အသက်ဝိညာဉ် ရှင်လျက်သာရှိသော သားကို စွန့်ပစ်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါဟု ပြောကြားလေ၏။ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် အဘယ်သို့ ပြုမည်နည်းဟု မေးသောအခါ အလှည့်ကျဖြင့် ထိုသားငယ်ကို ချီသယ်ယူဆောင်ကြပါကုန်အံ့ဟု ဆိုလေ၏။ မိခင်သည် မိမိအလှည့် ရောက်သောအခါ ပန်းကုံး ပန်းဆိုင်းကဲ့သို့ ထိုသားငယ်ကို ပင့်ပင့်မြှောက်မြှောက် ချီ၍ ရင်လယ်၌ အိပ်စေလျက် ရင်ခွင်ဖြင့် ရွက်ဆောင်၍ ဘခင်အား ပေး၏။ ဘခင်ဖြစ်သောသူအား သားငယ်ကို ယူ၍ ထားသောနေရာ၌ (ဆောင်ယူသော အလှည့်၌) ဆာလောင် မှတ်သိပ်သော ကြောင့်လည်း လွန်စွာ အားကြီးသော ဆင်းရဲဝေဒနာသည် ဖြစ်လေ၏။ ထိုယောက်ျားသည် အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် နှမ ငါတို့သည် အသက်ရှည်ရှည် တည်နေရကုန်သည်ရှိသော် သားသွီးကို ရနိုင်ကုန်လတ္တံ့၊ ဤသားငယ်ကို စွန့်ပစ်ကြပါကုန်အံ့ဟု ဆို၏။ ထို မိန်းမသည်လည်း အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် ပယ်မြစ်၍ စကားတုံ့ကို မပေးဘဲ နေလေ၏။

သူငယ်သည် အလှည့် ပြောင်းရွှေ့ဖန်များသဖြင့် ပင်ပန်းရကား ဘခင်၏ လက်ပေါ်၌ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။ ဘခင်သည် သားငယ်၏ အိပ်ပျော် နေသည်ကို သိရ၍ မိခင်ကို ရှေ့မှသွားစေပြီးလျှင် တခုသော ချုံ၏အောက်၌ မြက်သစ်ရွက် အခင်းထက်၌ သူငယ်ကို အိပ်စေ၍၊ ဝါ-ပျော်အောင် သိပ်ထား၍ သွားလေ၏။ မိခင်သည် နောက်သို့ ပြန်လှည့်၍ ကြည့်လတ်သော် သားငယ်ကို မမြင်ရရှာသောကြောင့် အရှင် အကျွန်ုပ်၏ သားသည် အဘယ်မှာနည်းဟု မေးလေ၏။ ငါသည် တခုသော ချုံ၏အောက်၌ သိပ်ထားခဲ့ပေပြီဟု ပြောလျှင် အရှင် အကျွန်ုပ်ကို မနှိပ်စက် မဖျက်ဆီးပါလင့်၊ သားနှင့် ကျွေကွင်း၍ အကျွန်ုပ် အသက်ရှင်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါ။ အကျွန်ုပ်၏ သားကို ယူဆောင်၍ ပေးပါဟု

(ဘတိယအကြိမ်)

ရင်ပပ်တီးကာ ငိုကြွေးရှာလေ၏။ ထိုအခါ ပြန်၍ * သားငယ်ကို ယူဆောင် ရလေ၏။

ဤသို့လျှင် ထိုယောက်ျားသည် ဤမျှလောက်သော နေရာ၌ သားငယ်ကို စွန့်ပစ်သဖြင့် ၎င်း၏ အကျိုးဆက်ကြောင့် ဘဝတပါး၌ ခုနစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် စွန့်ပစ်သည်ကို ခံရ၏။ ဤမကောင်းမှုမည်သည်ကို အနည်းငယ်ဟူ၍ မထေမဲ့မြင် မအောက်မေ့ မမှတ်ထင်အပ်။

သောသက သူဌေးအလောင်းသည် အစာမကြေ သေလွန်ပြီးလျှင် စွဲလမ်းသော အာရုံကြောင့် ခွေးဘဝ၌ ဖြစ်ရခြင်း

ဤသို့ ထိုသူတို့သည် သွားကြကုန်သည်ရှိသော် တခုသော နွားကျောင်း သား အမျိုးအိမ်သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။ ထိုသူတို့ ရောက်သော နေ့၌ပင် နွားကျောင်းသား၏ အိမ်၌ နို့ညှစ်နွားမကို အကြောင်းပြု၍ ကျွေးမွေးခြင်း မင်္ဂလာပွဲသည် ဖြစ်လေ၏။ နွားကျောင်းသား၏အိမ်၌ အမြဲမပြတ် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ တပါးသည် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူ၏။ ထိုနွားကျောင်းသားသည် ထိုပစ္စေက ဗုဒ္ဓါကို ဆွမ်းကျွေး၍ မင်္ဂလာကို ပြုလေ၏။ များစွာသော နို့သနာကို စီရင်အပ် သောကြောင့် ရှေးရှု ရောက်လာကုန်သော ထိုသူတို့ကို မြင်သဖြင့် အဘယ် အရပ်မှ လာခဲ့ကြသနည်းဟု မေး၍ ထိုအကြောင်း အလုံးစုံကို အကုန်ကြား သိရလေလျှင် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော သဘောရှိသော အမျိုးကောင်းသားသည် ထိုသူတို့၌ အစဉ် သနားသည်ကို ပြု၍ များစွာသော ထောပတ်နှင့် တကွ နို့သနာကို ပေးစေ၏။

ထိုအခါ မယားသည် ချင်လင် အရှင်သည် အသက်ရှည်သည် ရှိသော် အကျွန်ုပ်သည်လည်း အသက်ရှင်သည် မည်ပါသည်။ ရှည်စွာသော နေ့ည၌တို့ ပတ်လုံး အရှင်သည် ဟောက်သောဝမ်းရှိ၏။ အလိုရှိတိုင်းစားသောက်သုံးဆောင် ပါလော့ဟု ထောပတ်ကို၎င်း၊ နို့မင်းကို၎င်း ခင်ပွန်းသည်ဘက်သို့သာ ရှေးရှု ပြု၍ မိမိမူကား နည်းသောထောပတ်ဖြင့် အနည်းငယ်မျှကိုသာ စားသောက်

* သားငယ်သည်လည်း ခရီးအကြား၌ ခန္ဓာပျက်ပြိုန်း ဆုံးရှာလေ၏ဟု အချို့သောစာ ဤနေရာ၌ ပါသေး၏။

လေ၏။ လင်ယောကျ်ားသည် များစွာ စားသောက်၍ ခုနစ်ရက် ရှစ်ရက်တို့ ပတ်လုံး မှတ်သိပ်ဆာလောင်ခြင်း ပြင်းသည်ဖြစ်ရကား အစာ၌ တပ်မက်သော ရသတဏှာကို ဖြတ်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်။ နွားကျောင်းသားသည် ထိုသူတို့အား နို့ဃနာကိုပေးစေပြီးမှ မိမိသည် စားသောက်ခြင်းငှါ အားထုတ်လေ၏။ ကောတု ဟလိကသည် ထိုနွားကျောင်းသား စားသောက်သည်ကို ကြည့်ရှုကာနေလျက် အင်းပျဉ်အောက်၌ အိပ်နေသော ခွေးမအား နွားကျောင်းသားသည် ခူးယူ၍ ကျွေးမွေးပေးကမ်းအပ်သော နို့ဃနာခဲကိုမြင်ရလျှင် ဤခွေးမသည်ကား ဘုန်းကံ ရှိပေစွတကား။ အမြဲမပြတ် ဤသို့ သဘောရှိသော အစာကို ရပေ၏ဟု ကြံစည် လေ၏။ ထိုကောတုဟလိကသည် ညဉ့်အဘို့ကာလ၌ ထိုနို့ဃနာကို အစာကြေစိမ့် သောငှါ မစွမ်းနိုင်ခြင်းကြောင့် သေလွန်၍ ထိုခွေးမ၏ဝမ်း၌ ဖြစ်လေ၏။

ထိုအခါ ကောတုဟလိက၏ မယားသည် ကြွင်းကျန်ရစ်သော အလောင်း ကောင် သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကိစ္စကိုပြု၍ ထိုအိမ်၌သာလျှင် အခစားကိုပြု၍ တစလယ် သောဆန်ကို ရသည်ရှိသော် ချက်ပြုတ်၍ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ သပိတ်၌ လောင်းထည့် လှူဒါန်းပြီးလတ်သော် ဤကောင်းမှုအဘို့သည်အရှင်မြတ်ဘုရားတို့၏ကျေးကျွန် ဖြစ်သော ကောတုဟလိကအား ရောက်ပါစေသတည်းဟု ဆုတောင်းပတ္တနာ ပြုပြီးလျှင် ဤသို့ ကြံစည်လေ၏။ ငါသည် ဤအရပ်၌သာလျှင် နေခြင်းငှါ သင့်၏။ အမြဲမပြတ် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်သည် ဤအိမ်သို့ ကြွလာတော်မူ၏။ လူ့ဘယ်ဝတ္ထုသည် ရှိသည်မူလည်းဖြစ်စေ၊ မရှိသည်မူလည်းဖြစ်စေ နေ့တိုင်းမပြတ် ရှိခိုးခြင်း အမှုကြီးငယ်ကိုပြုခြင်း စိတ်ကို ကြည်ညိုစေခြင်းတို့ကိုပြုလျက် များစွာ သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပွားများစေရပေလတ္တံ့ဟု ကြံစည်၍ ထိုမိန်းမသည် ထိုနွားကျောင်းသားအိမ်၌ပင် သူ့အား လျော်သောအခစားပြုလျက်နေလေ၏။ ထိုနွားကျောင်းသား၏ ခွေးမ သည်လည်း ခြောက်လ ခုနစ်လခန့်မြောက် ရောက်လတ်သောအခါ တကောင်တည်းသာလျှင် ဖြစ်သော ခွေးကို မွေးဖွား လေ၏။ နွားကျောင်းသားသည် ထိုခွေးငယ်အား နွားမတကောင်မှ ထွက်သော နို့ရည်ကို ပေးစေ၏။ ထိုခွေးငယ်သည် မကြာမြင့်မီပင် ကြီးပြင်းခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။

(တတိယအကြိမ်)

ခွေးဘဝ၌ ဖြစ်သော်လည်း ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို အမှီရ၍
ကုသိုလ်ကောင်းမှု များစွာပြုရခြင်း

ထိုအခါ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်သည် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးသည်ရှိသော် ထိုခွေး
ငယ်အား အမြဲမပြတ် တခု တခုသော ထမင်းခဲကို ပေးတော်မူ၏။ ခွေးငယ်သည်
ထမင်းခဲကို အမှီပြု၍ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်၌ ချစ်ခင်ခြင်းကို ပြုလေ၏။
နွားကျောင်းသားသည်လည်း တနေ့ နှစ်ကြိမ် အမြဲ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား ခစား
လုပ်ကျွေးခြင်းငှါ သွားလေ၏။ ထိုသို့ သွားသည်ရှိသော် ခရီးအကြား သားရဲတို့
ရှိရာအရပ်၌ တုတ်တံဖြင့် ချုံတို့ကို၎င်း၊ မြေကြီးကို၎င်း ပုတ်ခတ်၍ * သုသု
ဟူသော အသံကို သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ပြုပြီးလျှင် သားရဲတို့ကို ပြေးလွှားစေ၏။
ခွေးသည်လည်း ထိုနွားကျောင်းသားနှင့် အတူတကွ လိုက်ပါ၍ သွား၏။
ထိုနွားကျောင်းသားသည် တနေ့သ၌ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်ကို အရှင်ဘုရား
အကြင်အခါ၌ တပည့်တော်အား အခွင့်မရသည် ဖြစ်လတ္တံ့။ ထိုအခါ ဤခွေးကို
စေလွှတ်လိုက်ပါအံ့။ ထိုခွေးလာသော အမှတ်ဖြင့် ကြွလာတော်မူကြပါဘုရားဟု
လျှောက်ထားလေ၏။ ထိုနေ့မှစ၍ ကိုယ်တိုင်သွားခွင့် မရသောနေ့၌ ချစ်သား
သွားချေ။ အရှင်မြတ်ကို ပင့်ဆောင်ချေလော့ဟု ခွေးကို စေလွှတ်လေ၏။
ထိုခွေးသည် တခွန်းတည်းသော စကားဖြင့်သာလျှင် ပြေးသွား၍ မိမိသခင်၏
ချုံကို ပုတ်ခတ်သော နေရာ၊ မြေကို ပုတ်ခတ်သော နေရာ၌ သုံးကြိမ်တိုင်အောင်
ဟောင်ခြင်း၊ အူခြင်း ပြု၍ ထိုအသံဖြင့် သားရဲတို့ ပြေးလွှဲ ပုန်းရှောင်သည်၏
အဖြစ်ကို သိပြီးမှ သွားလေ၏။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်သည်လည်း နံနက်စောစောကပင်လျှင် ကိုယ်လက်
သုတ်သင်ခြင်း အမှုကို ပြုတော်မူပြီးလျှင် သစ်ရွက်မိုးသော ကျောင်းသို့ဝင်၍
ထိုင်နေ သီတင်းသုံးတော်မူသည်ရှိသော် အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ သီတင်းသုံးတော်
မူရာ အရပ်သို့သွား၍ ကျောင်းသခံမ်းတံခါးဝ၌ သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ဟောင်ခြင်း
အူခြင်း ပြုသဖြင့် မိမိ၏ လာသောအဖြစ်ကို သိစေပြီးလျှင် တင့်အပ်လျှောက်
ပတ်သော အရပ်၌ ဝပ်နေလေ၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်သည် အချိန်အခါကို

* တိရစ္ဆာန်တို့ ထိတ်လန့်လောက်အောင် ချောက်မောင်းသော အခြင်းအရာဖြစ်သော ရှူး-ရဲ
ရှေး စသည်ဖြင့် ကြားရသော အသံမျိုးကို သုသု-ဟု ကျမ်းဂန်တို့၌ သုံးစွဲ၏။

(တတိယစာကြိမ်)

မှတ်သား၍ ထွက်ကြွတော်မူသည်ရှိသော် ဟောင်ခြင်း၊ အူခြင်းပြုလျက် ရှေ့က သွားလင့်၏။ လမ်းခရီး အကြား အကြား၌ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်သည် ထိုခွေးကို စူးစမ်းလိုသဖြင့် တပါးသော လမ်းခရီးသို့ လွဲရှောင်၍ ကြွတော်မူ၏။ ထိုအခါ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်၏ ရှေ့အဘို့မှ ဖိလာကန်ကန် ရပ်တည်၍ ဟောင်ခြင်း၊ အူခြင်း ပြုပြီးလျှင် ထိုအရှင်မြတ်ကို ဤမှ တပါးဖြစ်သော လမ်းဖြောင့် လမ်းမှန်ဖြစ်သော ခရီးသို့သာလျှင် တက်စေ ရောက်စေလေ၏။ ထိုမှ နောက်တနေ့၌ တပါးသော လမ်းခရီးကို လွဲရှောင် ကြွသွားတော်မူပြီးလျှင် ထိုခွေးသည် ရှေ့မှ ဖိလာကန်လန် ရပ်တည်၍ တားမြစ်သော်လည်း မပြန်နစ်မူ၍ ခွေးကို ခြေတော်ဖြင့် ပုတ်ခတ် တိုက်ခိုက်ကာ ကြွမြဲ ကြွတော်မူလေ၏။ ခွေးသည် ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်၏ မပြန်နစ်သည်၏ အဖြစ်ကို သိ၍ သင်းပိုင် သက်န်း စွန်း၌ ကိုက်ပြီးလျှင် ဆွဲငင်လျက် တပါးသော လမ်းဖြောင့် လမ်းမှန်ဖြစ်သော ခရီးသို့သာလျှင် ထိုအရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို တက်စေရောက်စေလေ၏။ ဤသို့လျှင် ထိုခွေးသည် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်၌ အားကြီးသော ချစ်ခင်ခြင်းကို ဖြစ်စေ လေ၏။ ထိုမှ နောက်ဖြစ်သော တပါးသော အခါ၌ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်၏ သက်န်း ဟောင်းနွမ်း ဆွေးမြေ့ခဲ့လေ၏။

ထိုအခါ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်အား နွားကျောင်းသားသည် သက်န်းလျှာ ပုဆိုးတို့ကို လှူဒါန်းလေ၏။ ထိုနွားကျောင်းသားကို ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်က ဒါယကာ သက်န်းမည်သည်ကို တယောက်တည်းပြုခြင်းငှါ မလွယ်ကူ၊ ချမ်းသာရာ အရပ်သို့သွား၍ ပြုစေတော့အံ့ဟု မိန့်ဆိုတော်မူ၏။ နွားကျောင်းသားကလည်း အရှင်ဘုရား ဤအရပ်၌ပင် ပြုတော်မူပါ ဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေ၏။ ဒါယကာ ငါသည် မစွမ်းနိုင်ဟု မိန့်တော်မူသဖြင့် အရှင်ဘုရား ထိုသို့ဖြစ်မှု အခြားပြင်ပ အရပ်၌ ကြာမြင့်စွာ သီတင်းသုံး နေတော်မမူပါလင့်ဟု လျှောက် ကြားလေ၏။ ခွေးသည် အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါနှင့် နွားကျောင်းသားတို့ ပြောဆို သော စကားကို နားထောင်လျက်သာ တည်နေလေ၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ် သည်လည်း ဒါယကာ တည်နေရစ်ခဲ့လေလော့ဟု နွားကျောင်းသားကို ဆုတ် ပြန်နစ် နေရစ်ခဲ့စေ၍ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်ပြီးလျှင် ဂန္ဓမာဒန တောင်သို့ ရှေးရှု ကြွတော်မူလေ၏။ ထိုသို့ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့်

(ဓာတိယအကြိမ်)

ကြာသွားတော်မူသည်ကိုမြင်၍ ကြည်ကဲ့လှစွာ ဟောင်ကာ အူကာ တည်နေသော ထိုခွေး၏ မျက်စိ တဆုံးကို ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ် လွန်လတ်သည်ရှိသော် နှလုံးသားကဲ့၍ သေရှာလေ၏။

တိရစ္ဆာန်တို့ မည်သည်ကား ဖြောင့်မတ်သော သဘောရှိကုန်၏၊ မကောက် မကျစ်ကုန်၊ လူတို့သည်ကား တပါးသော အခြင်းအရာကို စိတ်ဖြင့် ကြံစည်တတ်ကြကုန်၏၊ တပါးသော အခြင်းအရာကို နှုတ်ဖြင့် ပြောဆိုတတ်ကြကုန်၏၊ ဤသို့သော အဓိပ္ပာယ်ကို ရည်၍ “ဂုယု- နဂ္ဂေတံ ဘန္တေ ယဒိဒံ မနုဿာ၊ ဥတ္တာနကံ ဟေတံ ဘန္တေ ယဒိဒံ ပသဝေါ=လူတို့ပြုသော အမှုအရာသည် ဖုံးအုပ် ကွယ်ဝှက်လျက် ရှိ၏၊ တိရစ္ဆာန်တို့ပြုသော အမှုအရာသည် ပေါ်လွင် ထင်ရှားလျက် ရှိ၏” ဟု မိန့်ဆိုတော်မူ၏။

ခွေးဘဝမှ သေ၍ တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ယောသက နတ်သား ဖြစ်ရခြင်း

ဤသို့လျှင် ထိုခွေးသည် ထိုသို့ဖြောင့်မတ်သောစိတ် မကောက်မကျစ်သော စိတ်ရှိသဖြင့် သေဆုံးသည်ရှိသော် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်၍ နတ်သွီး တထောင် ခြံရံလျက် ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစား စံစားရလေ၏၊ နားရင်း၌ တိုးတိုးသက်သာ ပြောဆိုတိုင်ပင်သော ထိုနတ်သား၏ အသံသည် တဆယ့်ခြောက်ယူဇနာ အရပ်တိုင်အောင် နှံ့လေ၏၊ ပကတိသော စကားအသံ သည်ကား ယူဇနာတသောင်းရှိသော နတ်ပြည် တပြည်လုံးကို လွှမ်းမိုးလေ၏၊ ထို့ကြောင့်သာလျှင် ထိုနတ်သားအား ယောသကနတ်သား ဟူသော အမည် သည် ဖြစ်လေ၏၊ ဤသို့ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ်သို့သော ကောင်းမှုကံ၏ အကျိုး ဆက်နည်းဟူမူကား ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်၌ ချစ်ကြည်မြတ်နိုးသောစိတ်ဖြင့် အူခြင်း ဟောင်ခြင်းကို ပြုသော ကောင်းမှုကံ၏ အကျိုးဆက်ပေတည်း၊ ထိုယောသက နတ်သားသည် နတ်ပြည်၌ ကြာမြင့်စွာ မတည်မူ၍ စုတေမနေ ချုပ်ငြိမ်းရှာလေ၏။

နတ်သားတို့သည်ကား နတ်ပြည်မှ စုတိမရဏ သေလွန်ကြကုန်သည် ရှိသော် အသက်ကုန်ခြင်းကြောင့်၎င်း၊ ကောင်းမှုကံ ကုန်ခြင်းကြောင့်၎င်း၊ အာဟာရ ကုန်ခြင်းကြောင့်၎င်း၊ အမုက် ထွက်ခြင်းကြောင့်၎င်း ဤ လေးပါးကုန်သော အကြောင်းတို့ကြောင့် သေလွန်ကြကုန်၏။ ထိုလေးပါးတို့တွင် အကြင် နတ်သားသည် များစွာသော ကောင်းမှုကံကို ပြုအပ်ဘူး၏။ ထိုနတ်သားသည် နတ်ပြည်၌ဖြစ်၍ အသက်ရှည် သမ္ပကာလပတ်လုံးတည်နေ၍ သေလွန်ပြီးသောအခါ အထက် အထက် နတ်ပြည်၌ ဖြစ်လေ၏။ ဤသို့လျှင် အသက်ကုန်ခြင်းကြောင့် သေလွန်သည်မည်၏။ အကြင် နတ်သားသည် အနည်းငယ်မျှသော ကောင်းမှုကံကို ပြုအပ်ဘူး၏။ မင်း၏ ကျီတော်ကြီး၌ ထည့်သွင်း၍ ထားအပ်သော လေးကွမ်းစား (လေးစလယ်) မျှလောက်သော စပါးကဲ့သို့ အသက်တမ်း၏ အကြား၌သာလျှင် ထိုနတ်သား၏ ကောင်းမှုကံသည် ကုန်၏။ အသက်အပိုင်းအခြား၏ အကြား၌သာလျှင် သေလွန်ခြင်းကို ပြုရ၏။ ဤသို့လျှင် ကောင်းမှုကံ ကုန်ခြင်းကြောင့် သေလွန်သည် မည်၏။ တပါးသော နတ်သားသည်လည်း ကာမဂုဏ်တို့ကို သုံးဆောင် ခံစားလျက် သတိလွတ်ကင်းတွေ့ဝေခြင်းဖြင့် အာဟာရကို မသုံးဆောင် မိသည်ဖြစ်၍ ညှိုးနွမ်း ပင်ပန်းသော ကိုယ်ရှိသဖြင့် သေလွန်ခြင်းကို ပြုရ၏။ ဤသို့လျှင် အာဟာရကုန်ခြင်းကြောင့် သေလွန်သည် မည်၏။ တပါးသော နတ်သားသည်လည်း သူတပါး၏ စည်းစိမ် ချမ်းသာ ပြည့်စုံခြင်းကို သည်းမခံနိုင်သဖြင့် အမုက်ဒေါသ ပြင်းစွာ ထ၍ သေလွန်ခြင်းကို ပြုရ၏။ ဤသို့လျှင် အမုက် ထွက်ခြင်းကြောင့် သေလွန်သည်မည်၏။

ဤသောသကနတ်သားသည်ကား ငါးပါးအာရုံ ကာမဂုဏ်တို့ကို သုံးဆောင် ခံစားလျက် လွတ်ကင်းသော သတိရှိသည်ဖြစ်၍ အာဟာရကုန်ခြင်းကြောင့် သေလွန်ရရှာလေ၏။

(ဓာတိယအကြိမ်)

သောသကနတ်သားဘဝမှလူ့ပြည်၌ဖြစ်သောအခါ အမှိုက်ပုံ၌
ရှေးဦးစွာ အပစ်ခံရခြင်းနှင့် ကောသမ္မိ သူဌေးကြီး
ဝယ်ယူ၍ မွေးမြူခြင်း

နတ်ပြည်မှ သေလွန်ခဲ့ပြီး၍သော်ကား ကောသမ္မိပြည်ကြီးဝယ်ပြည့်တန်ဆာ
မ၏ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေ စွဲယူလေ၏။ ပြည့်တန်ဆာမသည်လည်း ဖွားမြင်လာသော
နေ့၌ ဤယခုဖွားမြင်သော သူငယ်သည် အသို့နည်း၊ (သားလော၊ သမီးလော) ဟု
ကျွန်မကို မေး၍ အရှင်မ သားသူငယ်ပါဟု ဆိုသည်ရှိသော် အို ကျွန်မ ယခု
ဤသူငယ်ကို စကောဆိုး အထက်၌ တင်ထား၍ တံမြက်ချေး အမှိုက်တို့ကို
စွန့်ရာဖြစ်သော အမှိုက်ပုံ၌ စွန့်ပစ်ချေလော့ဟု စေခိုင်း၍ ထိုသူငယ်ကို
စွန့်ပစ်စေ၏။

ပြည့်တန်ဆာမတို့သည်ကား သွီးမိန်းမကို သုတ်သင် ကျွေးမွေးကြ
ကုန်၏။ သားယောက်ျားကို မသုတ်သင်မကျွေးမွေးကုန်။ အဘယ့်ကြောင့်
နည်းဟူမူကား သွီးမိန်းမသည် ထိုပြည့်တန်ဆာမတို့၏ အနွယ်အဆက်ကို
ဆက်စပ်စေတတ် ဆက်စပ်အပ်သောကြောင့်တည်း။

သူငယ်ကို ကျီးတို့သည်၎င်း၊ ခွေးတို့သည်၎င်း ဝန်းရံ၍ နေကြကုန်၏။
ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၌ ချစ်ခင်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သော (ခွေး၏ဘဝက) ဟောင်ခြင်းအူခြင်း
ကို ပြုခဲ့ရသော အကျိုးဆက်ဖြင့် တကောင်မျှလည်း ဖြစ်သော ကျီးသည်၎င်း၊
ခွေးသည်၎င်း အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်လေ။ ထိုခဏ၌ လူတယောက်
သည် မြို့၏အပသို့ ထွက်သွားသည်ရှိသော် ထိုကျီး၊ ခွေးတို့ ဝိုင်းအံ့စုရုံး၍
နေသည်ကိုမြင်ရ၍ ဤအရာကား အဘယ်နည်းဟု သွားရောက်သဖြင့် သူငယ်ကို
မြင်လျှင် သားတည်းဟူ၍ ဖြစ်သော ချစ်ခြင်းကိုရ၍ ငါ့အား သားကိုရအပ်ပြီဟု
အိမ်သို့ ဆောင်ယူသွားလေ၏။ ထိုအခါ ကောသမ္မိသူဌေးသည် မင်းအိမ်သို့
သွားသည်ရှိသော် မင်းအိမ်မှ ဆင်းသက်၍ ရှေးရှုလာသော ပုရောဟိတ်
ပုဏ္ဏားကို မြင်၍ ဆရာ အသို့နည်း၊ ယနေ့ သင်ဆရာသည် နိမိတ်ကို၎င်း၊ စနည်း
တဘောင် နက္ခတ် ယှဉ်ခြင်းကို၎င်း ကြည့်ရှုပါသလော့ဟု မေးမြန်းလေ၏။

(တတိယအကြိမ်)

သူဌေးကြီး * ကြည့်ရှုပေ၏ဟု ဆိုသဖြင့် ငါတို့အား ကိစ္စတပါး အသို့ဖြစ်လတ္တံ့နည်း၊ ဇနပုဒ်အား အသို့ဖြစ်လတ္တံ့နည်းဟု မေးပြန်သည်ရှိသော် တပါးသော အကြောင်းကိစ္စမူကား မရှိ၊ ဤကောသမ္မိပြည်၌ ယနေ့ဖွားသော သူငယ်သည် အကြီးဆုံးသော သူဌေးကြီး ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုအခါ သူဌေးကြီး၏ မယားသည် လေးသော ကိုယ်ဝန်ရှိသည် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် သူဌေးကြီးသည် လူတယောက်ကို အိုအချင်း သွားချေ၊ ငါ၏ခင်ပွန်းမ ဖြစ်သော သူဌေးကတော်ကြီးကို သားသွီး ဖွားမြင်သည်ကို၎င်း၊ မဖွားမြင်သည်ကို၎င်း သိအောင်ပြုခဲ့လော့ဟု အိမ်သို့ လျှင်စွာ စေလွှတ်လိုက်လေ၏။ မဖွားမြင်သေးဟူသော စကားကို ကြားရသည်ရှိသော် မင်းကြီးကို ဖူးမြင်၍ လျှင်စွာ အိမ်သို့ ပြန်သွားပြီးလျှင် ကာဠိ အမည်ရှိသော ကျွန်မကို ခေါ်၍ အသပြာတထောင်ကို ပေးပြီးမှ ဟယ်-ကျွန်မ သွားချေ၊ ဤပြည်၌ စူးစမ်း မေးမြန်း၍ ယနေ့ဖွားသော သူငယ်ကို အသပြာတထောင် ပေးပြီးလျှင် ဆောင်ယူလာခဲ့ဟု စေလွှတ်လိုက်လေ၏။ ကျွန်မသည်လည်း စူးစမ်း မေးမြန်းသည်ရှိသော် သူငယ်ကို ကောက်ယူရရှိသော ထိုအိမ်သို့ ရောက်သွား၍ သူငယ်ကို မြင်လျှင် ဤသူငယ်သည် အဘယ်နေ့က ဖွားမြင်သော သူငယ်ပါနည်းဟု အိမ်ရှင်မကို မေး၍ ယနေ့ ဖွားမြင်သော သူငယ်ဟု ဆိုလတ်သော် ဤသူငယ်ကို အကျွန်ုပ်အား ပေးပါလော့ဟု ဆို၍ တခုသော အသပြာကို အစပြု၍ အဘိုးကို တိုးတက်စေလျက် အသပြာကြေးငွေ တထောင်ကိုပေး၍ ထိုသူငယ်ကို ဆောင်ယူခဲ့ပြီးလျှင် သူဌေးကြီးအား ပြလေ၏။ သူဌေးကြီးသည် ငါ့အား အကယ်၍ သွီးငယ် ဖွားမြင်ခဲ့သည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုဖွားမြင်သော ငါ၏ သွီးငယ်နှင့်တကွ ဤသူငယ်ကို ထိမ်းမြားစုံဘက် လက်ဆက်စေ၍ သူဌေးကြီး ရာထူးဌာနန္တရ၏အရှင်ဖြစ်အောင် ပြုပေအံ့၊ သားသူငယ် အကယ်၍ ဖွားမြင်ခဲ့သည်ဖြစ်အံ့၊ ဤသူငယ်ကို သတ်ပေအံ့ဟု ကြံ၍ ထိုသူငယ်ကို မိမိ၏အိမ်၌ ကျွေးမွေးသုတ်သင်ခြင်းကို ပြုစေလေ၏။

* ဤသို့ သီဟိုဠ်မှအရ ကြည့်ရှုပေသည်မှန်၏။ ငါတို့အား တပါးကိစ္စကား အဘယ်မှာရှိသနည်းဟု ပုဏ္ဏားကြီးက ပြန်ပြောစကားဖြစ်သည်။ (နက္ခတ်ကြည့်သောအလုပ်သည် ပုဏ္ဏားတို့၏ အလုပ်ဟု ဆိုလိုသည်။)

(တတိယအကြိမ်)

နွားခြံ တံခါးဝ၌ နှစ်ကြိမ်မြောက် အပစ်ခံရခြင်း

ထို့နောက် နှစ်ရက် သုံးရက် လွန်မြောက်သည်ရှိသော် ထိုသူဌေးကြီး၏ ခင်ပွန်းမဖြစ်သော သူဌေးကတော်ကြီးသည် သားယောကျာ်းကိုဖွားမြင်လေ၏။ သူဌေးကြီးသည် ဤသူငယ်သည် မရှိပါမူကား ငါ၏သားသည်သာလျှင် သူဌေးရာထူးကို ရလတ္တံ့၊ ယခုပင်လျှင် ထိုသူငယ်ကို သတ်ခြင်းငှါ သင့်၏ဟု ကြံ၍ ကာဠီမည်သော ကျွန်မကိုခေါ်ပြီးလျှင် ဟယ်-ကျွန်မ သွားချေ၊ နွားခြံမှ နွားတို့ ထွက်လာသောအခါ ခြံတံခါးဝအလယ်၌ ဤသူငယ်ကို ဖိလာကန်လန် အိပ်စေလော့၊ ဝါ-သိပ်ထားလေလော့၊ နွားမတို့သည် ထိုသူငယ်ကို နင်း၍ သတ်ကုန်လတ္တံ့၊ နင်းသည်၏အဖြစ် မနင်းသည်၏ အဖြစ်ကိုလည်း သိပြီးမှ ပြန်လာခဲ့လော့ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုကျွန်မသည်လည်း သွား၍ နွားကျောင်းသားသည် ခြံတံခါးကို ဖွင့်ကာမျှ၌သာလျှင် ထိုသူငယ်ကို သူဌေးကြီး ဆိုသောအတိုင်း ဖိလာကန်လန် သိပ်ထားလေ၏။ နွားတို့၏ အကြီးအမှူးဖြစ်သော နွားလားဥသဘသည် အခါတပါးသော ကာလ၌ အလုံးစုံသော နွားတို့၏ နောက်မှ သွားနေကျဖြစ်သော်လည်း ထိုနေ့၌ကား အလုံးစုံသော နွားတို့၏ ရှေးဦးစွာ ထွက်၍ သူငယ်ကို ခြေလေးချောင်းတို့၏အတွင်း၌ ခုထားသည်ကိုပြု၍ ရပ်တန့်လေ၏။ အရာမက များစွာကုန်သော နွားမတို့သည် နွားလားဥသဘ၏ နံပါးနှစ်ဘက်တို့ကို ပွတ်တိုက်ကုန်လျက် ထွက်သွားကြကုန်၏။ နွားကျောင်းသားလည်း ဤနွားလားဥသဘသည် ရှေးအခါ၌ အလုံးစုံသော နွားတို့၏ နောက်မှ ထွက်၏။ ယနေ့မူကား အလုံးစုံသော နွားတို့၏ ရှေးဦးစွာထွက်၍ ခြံတံခါးဝအလယ်၌ မတုန်မလှုပ် ရပ်တန့်၏။ ဤအကြောင်းကား အဘယ်နည်းဟု ကြံစည်ကာ သွား၍ ထိုနွားလားဥသဘ၏အောက်၌ အိပ်နေသော သူငယ်ကိုမြင်ရလျှင် သားတည်းဟူ၍ဖြစ်သော ချစ်ခြင်းကိုရ၍ ငါ့အား သားကို ရအပ်ပြီဟု အိမ်သို့ ယူဆောင်သွားလေ၏။ ကျွန်မ ကာဠီသည် အိမ်သို့ ပြန်သွား၍ သူဌေးကြီးက မေးသည်ရှိသော် ထိုအကြောင်းကို ပြန်ကြားသဖြင့် သွားချေ၊ ထိုသူငယ်ကို ဤ အသပြာ တထောင်ပေး၍ တဖန် ဆောင်ချေဦးလော့ဟု ဆိုအပ်သည်ဖြစ်၍ အသပြာတထောင် ပေးပြန်၍ ဆောင်ခဲ့ပြီးလျှင် သူငယ်ကို သူဌေးကြီးအား ပေးလေ၏။

လှည်းလမ်းမ၌ သုံးကြိမ်မြောက် အပစ်ခံရခြင်း

ထို့နောက် သူဌေးကြီးက ထိုကာဠီမည်သော ကျွန်မကို ချစ်သွီး ကာဠီ ဤကောသမ္မိပြည်၌ ငါးရာကုန်သော လှည်းတို့သည် နံနက်စောစော ကာလ၌ ထ၍ ကုန်သွယ်ခြင်းအလို့ငှါ သွားကြကုန်လတ္တံ့။ သင်သည် ဤသူငယ်ကိုဆောင် သွား၍ လှည်းဘီးစက်၏ လိမ့်သွားရာ (လှည်းလမ်း) ခရီး၌ သိပ်ထားလေလော့။ နွားတို့သည်မူလည်း ထိုသူငယ်ကို နင်းကုန်လတ္တံ့။ လှည်းဘီးတို့သည်မူလည်း ထက်ပိုင်းကြိတ်ဖြတ်ကုန်လတ္တံ့။ ထိုသူငယ်၏ အကြောင်းကိုလည်း သိပြီးမှသာ ပြန်၍လာခဲ့လော့ဟု မှာလိုက်၏။ ထိုကျွန်မသည် ထိုသူငယ်ကို ဆောင်သွား၍ လှည်းဘီးစက်၏ လိမ့်သွားရာလမ်း၌ သိပ်ထားလေ၏။ ထိုအခါ အကြီးအမှူး ဖြစ်သော လှည်းသမားသည် ရှေ့ဆုံးလှည်း၌ ဖြစ်လေ၏။ ထိုအခါ ထိုလှည်းမှူး၏ နွားတို့သည် ထိုနေရာဌာနသို့ ကျရောက်သည်ရှိသော် လှည်းဦး ထမ်းပိုးကို စွန့်ကြကုန်၏။ အဖန်တလဲလဲ ထမ်းပိုးခွင်သို့တင်၍ မောင်းနှင်ကုန်သော်လည်း ရှေ့သို့ မသွားကြကုန်။ ဤသို့ မသွားကြကုန်သဖြင့် ထိုနွားတို့နှင့် အတူတကွ လှည်းမှူး၏လုံ့လပြုစဉ်ပင်လျှင် အရုဏ်တက်ခဲ့လေ၏။ လှည်းမှူးသည် နွားတို့သည် အဘယ်သို့သောအမှုကို ပြုကြကုန်သနည်းဟု လမ်းခရီးကို ကြည့်ရှုလတ်သည် ရှိသော် သူငယ်ကိုမြင်၍ ငါပြုအပ်သောအမှုသည် ဝန်လေးစွတကားဟု ကြံ၍ ငါ့အား သားကိုရအပ်ပြီဟု နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်သောစိတ်ရှိသဖြင့် ထိုသူငယ်ကို အိမ်သို့ယူဆောင်သွားလေ၏။ ကျွန်မကာဠီသည်အိမ်သို့ပြန်သွား၍ သူဌေးကြီးက မေးသည်ရှိသော် ထိုအကြောင်းကို ပြန်ကြားသဖြင့် သွားချေ။ ထိုသူငယ်ကို အသပြာ တထောင် ပေး၍ တဖန် ဆောင်ချေဦးလော့ဟု ဆိုအပ်သည်ဖြစ်၍ ထိုပြောဆိုသော စကားအတိုင်း ပြုလေ၏။

သုသာန်၌ လေးကြိမ်မြောက် အပစ်ခံရခြင်း

ထို့နောက်တဖန် သူဌေးကြီးက ကျွန်မကို ယခုအခါ၌ ထိုသူငယ်ကိုသူကောင် ပစ်ရာ သုသာန် သင်းချိုင်းသို့ ဆောင်သွား၍ ချုံကြား၌ သိပ်ထားလေလော့။ ထိုသုသာန်သင်းချိုင်း ချုံထည်း၌ ခွေးစသော သတ္တဝါတို့သည် ကိုက်ခဲအပ်သည် ဖြစ်၍၎င်း၊ ဘီလူးတို့သည် ပုတ်ခတ်အပ်သည်ဖြစ်၍၎င်း သေဆုံးလတ္တံ့။ ထိုသူငယ် ၏ သေသည်အဖြစ် မသေသည်အဖြစ်ကိုလည်း သိပြီးမှသာ ပြန်၍လာခဲ့လော့ဟု (တတိယအကြိမ်)

မှာလိုက်၏။ ထိုကျွန်မသည် ထိုသူငယ်ကို ဆောင်သွားပြီးလျှင် သင်းချိုင်း သုသာန်၌ သိပ်ထား၍ သင့်တင့်သော နေရာတခု၌ ကြည့်ရှုရန် စောင့်စား၍ တည်နေလေ၏။ ထိုသူငယ်ကို ခွေးသည်၎င်း၊ ကျီးသည်၎င်း၊ ဘီလူးသည်၎င်း အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်လေ။

ထိုသူငယ်အား အမိလည်း မရှိ၊ အဘလည်း မရှိ၊ အစ်ကိုကြီး အစရှိကုန်သော သူတို့တွင် တစုံတယောက် စောင့်ရှောက်သူမည်သည် မရှိသည် မဟုတ်တုံလော၊ ထိုသို့ဖြစ်လျက် အဘယ်သူသည် စောင့်ရှောက်လေသနည်း ဟူမူကား ခွေးဖြစ်သောကာလ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၌ ချစ်ခင်ခြင်းဖြင့်ဖြစ်စေအပ်သော ဟောင်ခြင်းအူခြင်းပြုကာမျှဖြစ်သော ကံသည်သာလျှင် ထိုသူငယ်ကို အစဉ်စောင့်ရှောက်လေ၏။

ထိုအခါ ဆိတ်ကျောင်းသားတယောက်သည် အထောင်မက များစွာသော ဆိတ်တို့ကို ကျက်စားရာသို့ ဆောင်ယူလျက် သုသာန်သင်းချိုင်း၏ နံပါးဖြင့် သွားလေ၏။ တကောင်သော ဆိတ်မသည် သစ်ရွက်တို့ကို စားလျက် ချုံ၏ အကြားသို့ ဝင်သည်ရှိသော် သူငယ်ကိုမြင်၍ ဒူးဆစ်တို့ဖြင့် ထောက်တည်လျက် သူငယ်အား နှိတ်ကံလေ၏။ ဆိတ်ကျောင်းသားသည် “ဟေ ဟေ” ဟူသောအသံကို ပြုသော်လည်း မထွက်သဖြင့် လှံတံဖြင့် ထိုဆိတ်မကိုရိုက်၍ ထုတ်ဆောင်အံ့ဟု ကြံ၍ ချုံ၏အကြား ဝင်သည်ရှိသော် ဆိတ်မသည် ဒူးဆစ်တို့ဖြင့် ထောက်တည်လျက် သူငယ်ကို နှိတ်တိုက်ကျွေး၍နေသည်ကို မြင်ရလျှင် သူငယ်၌ သားတည်း ဟူ၍ ဖြစ်သော ချစ်ခြင်းကို ရ၍ ငါ့အား သားကို ရအပ်ပြီဟု ထိုသူငယ်ကိုယူ၍ ဖဲသွားလေ၏။ ကျွန်မ ကာဠီသည် အိမ်သို့ ပြန်သွား၍ သူဌေးကြီးက မေးသည် ရှိသော် ထိုအကြောင်းကို ပြန်ကြားသဖြင့် သွားချေ၊ ထိုသူငယ်ကို အသပြာ တထောင် ပေး၍ တဖန် ဆောင်ချေဦးလော့ဟု ဆိုအပ်သည်ဖြစ်၍ ထိုပြောဆိုသော အတိုင်းပင် ပြုလေ၏။

တောင်ကမ်းပါးပြတ်၌ ငါးကြိမ်မြောက် အပစ်ခံရခြင်း

ထို့နောက်မှ ကျွန်မကို ချစ်သွီး ကာဠီ ဤသူငယ်ကို ယူ၍ ခိုးသူတို့ကို ချသတ်ရာဖြစ်သော တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ တက်၍ တောင်ကမ်းပါးပြတ်၌ ပစ်ချ

(တတိယအကြိမ်)

လေလော့၊ တောင်ဝှမ်း၌ ထိပါးတိုက်ခိုက်အပ်သည်ရှိသော် အပိုင်းအပိုင်းပြတ်၍
 မြေကြီး၌ ကျလတ္တံ့၊ ထိုသူငယ်၏ သေသည်အဖြစ် မသေသည် အဖြစ်ကိုလည်း
 သိပြီးမှသာ ပြန်၍လာခဲ့လော့ဟု မှာလိုက်၏၊ ကျွန်မသည် သူငယ်ကို ထိုတောင်
 ထိပ်ပေါ်သို့ ဆောင်ယူ၍ တောင်ထိပ်၌ ရပ်လျက်သာလျှင် ပစ်ချလိုက်လေ၏၊
 ထိုတောင်ဝှမ်းကို မှီ၍ ကြီးကျယ်စွာသော ဝါးချုံသည် တောင်ကို အစဉ်
 လျှောက်၍သာလျှင် ကြီးပွားစည်ပင်လေ၏၊ ထိုဝါးချုံကြီး၏ အထက်၌ တခဲနက်
 ထူသော ဇင်ရှေးချုံသည် လွှမ်းမိုးဖုံးအုပ်၍ တည်လေ၏၊ သူငယ်သည် ကျလတ်
 သည်ရှိသော် ကော်ဇောအပေါ်၌ ကျရောက်ဘိသကဲ့သို့ ထိုချုံထက်၌ ကျရောက်
 လေ၏၊ ထိုနေ့၌ပင်လျှင် အကြီးအမှူးဖြစ်သော ကျူထရံသည်ကြီးအား ဝါးအခွန်
 အတိုကို ပေးအံ့သော အလှည့်သည် ကျရောက်လာလေ၏၊ ထိုကျူထရံသည်ကြီး
 သည် သားနှင့်အကူတကူ သွား၍ ထိုဝါးချုံကို ဖြတ်ခြင်းငှါ အားထုတ်၏၊
 ထိုဝါးချုံကိုဖြတ်သဖြင့် ဝါးချုံလှုပ်ရှားသည်ရှိသော် သူငယ်သည် အသံကို ပြု၏၊
 (ငို၏) ထိုကျူထရံသည်ကြီးသည် ဤအသံသည်ကား သူငယ်၏ အသံကဲ့သို့ပင်
 ဖြစ်ခြေသည်တကားဟု တဘက်သော နံပါးဖြင့် တက်သည်ရှိသော် ထိုသူငယ်ကို
 မြင်၍ ငါ့အား သားကို ရအပ်ပြီဟု နှစ်သက် ရှင်လန်းသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍
 ယူသွားလေ၏၊ ကျွန်မ ကာဠိသည်လည်း သူဌေးကြီးအထံသို့ သွား၍ သူဌေးက
 မေးသည်ရှိသော် ထိုအကြောင်းကို ပြန်ကြားသဖြင့် သွားချေ၊ ထိုသူငယ်ကို
 အသပြာ တထောင် ပေး၍ တဖန် ဆောင်ချေဦးလော့ဟု ဆိုအပ်သည်ဖြစ်၍
 ထိုပြောဆိုသော အတိုင်းပင် ပြုလေ၏။

အိုးထိန်းသည်အိမ်သို့ ခြောက်ကြိမ်မြောက် မီးတိုင်
 ပစ်ချသတ်ရန် စေလွှတ်ခံရခြင်း

သူဌေးကြီးလည်း ဤသို့ ဤသို့သော သေရာ သေကြောင်း အားထုတ်
 ပြုလုပ်စဉ်ပင် သူငယ်သည် ကြီးပြင်းလာလေ၏၊ ထိုသူငယ်အား ယောသက
 ဟူသော အမည်သည် တွင်လေ၏၊ ထိုသူငယ်သည် သူဌေးကြီး၏ မျက်စိ၌
 ဆူးငြောင့်ကဲ့သို့ ထင်လေ၏၊ ဖြောင့်ဖြောင့် တည့်တည့် ကြည့်ရှုခြင်းငှါလည်း
 မစွမ်းနိုင်လေ၊ ထိုမှအခြား အခါတပါး၌ သူငယ်အား သေလောက်သော
 အကြောင်းကို ကြံစည်စိတ်ကူးလျက် မိမိ၏အဘော်ဖြစ်သော အိုးထိန်းသည်၏
 (တဖိယအကြိမ်)

အထံသို့ သွားပြီးလျှင် အဘယ်အခါ၌ အိုးဖုတ်ရာ တွင်းကျင်းတို့ကို ပြုစုစီမံ
 လိမ်းကျံ မီးဖုတ်လတ္တံ့နည်းဟု မေးသဖြင့် နက်ဖြန်ခါ ပြုအံ့ဟု ဆိုသည်ရှိသော်
 ထိုသို့ဖြစ်မှ ဤအသပြာ တထောင်ကို ယူ၍ ငါ၏ တခုသောအမှုကိုပြုပါလော့ဟု
 ဆို၏။ အရှင်သူဌေးကြီး အဘယ်သို့သော အမှုကို ပြုရပါမည်နည်းဟု မေးသည်
 ရှိသော် ငါ့အား ယုတ်မာညစ်ညမ်း ဆိုးသွမ်းသော (အဝဇာတ) သားတယောက်
 သည် ရှိ၏။ ထိုသားကို အသင်၏အထံသို့ စေလွှတ်လိုက်အံ့၊ ထိုအခါ ထိုသူငယ်ကို
 ဖမ်းယူ၍ တိုက်ခန်းတွင်းသို့ သွင်းပြီးလျှင် ထက်လှစွာသော ပဲခုပ်ဖြင့် အပိုင်း
 အပိုင်း ဖြတ်ပြီး၍ အိုးစရည်းကြီး၌ ထည့်သွင်းလျက် အိုးဖုတ်ရာတွင်း၌သာလျှင်
 မီးတိုက်ရှို့ မြှိုက်လေလော့၊ ဤအသပြာ တထောင်ကား သင်တို့အား သစ္စာပြု
 သည်နှင့်တူသော စရန်ပေးခြင်းတည်း၊ ဤထက်အလွန် ပေးကမ်းပြုစုထိုက်သည်
 ကို နောက်မှ ပြုပေအံ့ဟု ဆိုလေ၏။ အိုးထိန်းသည်သည်၊ ကောင်းလှပါပြီဟု
 ဝန်ခံလိုက်၏။

သူဌေးကြီးလည်း တဖန်မိုးသောက် ရောက်သောနေ့၌ ဇောသက သတို့
 သားကို ခေါ်ပြီးလျှင် ချစ်သား ယမန်နေ့က ငါသည် အိုးထိန်းသည်ကိုတခုသော
 အမှု စေခိုင်းခြင်းကို ပြုအပ်၏။ ချစ်သားလာလှည့်၊ သင်သည် ထိုအိုးထိန်းသည်၏
 အထံသို့သွား၍ ယမန်နေ့က ကျွန်တော်၏ဘခင် စေခိုင်းအပ်သောအမှုကို မချွတ်
 မလဲ့ ပြီးစေရမည်တုံ့ဟု ပြောဆိုချေဟူ၍ စေလွှတ်လိုက်လေ၏။ ထိုဇောသက
 သတို့သားသည်လည်း ကောင်းပါပြီဟုဝန်ခံ၍ သွားလေ၏။ ဇောသကသတို့သား
 ထိုအိုးထိန်းသည် အိမ်သို့ သွားသည်ကို သူဌေးကြီး၏ သားရင်းဖြစ်သော
 (ဇောသက) မှ တပါးသော သူငယ်သည် သူငယ်ဖော်တို့နှင့် အတူတကွ ဂုံညင်း
 လုံး ကစားလျက်နေစဉ် မြင်လိုက်၍ ခေါ်ပြီးလျှင် နောင်တော် အဘယ်အရပ်သို့
 သွားမည်နည်းဟုမေး၍ ဘခင်၏သတင်းစကားကို ဆောင်ယူ၍ အိုးထိန်းသည်၏
 အထံသို့ သွားအံ့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ထိုအရပ်သို့ အကျွန်ုပ်သွားပါအံ့၊ ဤသူငယ်
 တို့သည် အကျွန်ုပ်ကို လောင်းကြေး အကြိမ်များစွာ နိုင်ကြလေ ကုန်ပြီ၊
 အကျွန်ုပ်အား ထိုဆုံးရှုံးလေသမျှ လောင်းကြေးကို တဖန်နိုင်အောင် ပြု၍
 ပေးပါလော့ဟု ဆို၏။ ငါသည် ဘခင်ကို ကြောက်လှပါသည်ဟုဆိုသည်ရှိသော်
 နောင်တော် မကြောက်ပါလင့်၊ အကျွန်ုပ်သည် ထိုသတင်းစကားကို ဆောင်ပါ

အံ့၊ နောင်တော်သည် များစွာနိုင်သော်လည်း အကြင်မျှလောက် ကာလ၌ အကျွန်ုပ်သည် ပြန်လာ၏။ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး အကျွန်ုပ် ဆုံးရှုံးလေပြီးသော လောင်းကြေးကို ပြန်၍နိုင်အောင် ပြုပါလော့ဟု တောင်းပန်စကား ဆိုလေ၏။

ဧဝာသက သတို့သားသည် ဂုံညင်းလုံး ကစားခြင်း၌ အလွန် ကျွမ်းကျင်သတတ်၊ ထိုကြောင့်သာလျှင် သူ့ဌေးကြီး၏ သားရင်းဖြစ်သော သူငယ်သည် ဧဝာသက သတို့သားကို အမြဲမပြတ် အထပ်ထပ် တောင်းပန်စကား ဆိုလေ၏။ ဧဝာသက သတို့သားသည်လည်း ထိုသို့ဖြစ်မှ သွား၍ အိုးထိန်းသည်ကို ဆိုချေလော့၊ ယမန်နေ့က ကျွန်တော်၏ ဘခင်သည် တခုသော အမှုကို စေခိုင်းအပ်၏။ ထိုစေခိုင်းအပ်သော အမှုကို ယခု ပြီးစေရမည်တဲ့ဟု ပြောဆိုချေဟူ၍ စေလွှတ်လိုက်လေ၏။ သူ့ဌေးကြီး၏ သားရင်းဖြစ်သော ထိုသူငယ်သည်လည်း အိုးထိန်းသည်၏အထံသို့ သွား၍ မှာလိုက်သော စကားအလုံးစုံကို ပြန်ကြားလေ၏။ ထိုအခါ အိုးထိန်းသည်သည် သူငယ်ကို သူ့ဌေးကြီးမှာခွဲသော နည်းဖြင့်သာလျှင် သတ်ဖြတ်၍ အိုးဖုတ်သော တွင်း၌ ပစ်သွင်းလေ၏။

မိမိ၏သားရင်း သေဆုံးခြင်းကြောင့် သူ့ဌေးကြီး
သောကဖြစ်ပုံနှင့် ဒဏ်ဆယ်ပါး တရား

ဧဝာသက သတို့သားသည်လည်း နေ့အဘို့ပတ်လုံး ကစားပြီး၍ ညနေချမ်းသော အခါ၌ အိမ်သို့ပြန်သွားသဖြင့် သူ့ဌေးကြီးသည် ထိုဧဝာသကကို မြင်၍ ချစ်သား အသို့နည်း၊ အိုးထိန်းသည်၏ အထံသို့ မသွားပြီလော့ဟု ဆိုသည် ရှိသော် မိမိ၏ မသွားသော အကြောင်းကို၎င်း၊ ညီငယ်၏ သွားသောအကြောင်းကို၎င်း ပြောကြားလေ၏။ ထိုစကားကို ကြားရလျှင် သူ့ဌေးကြီးသည် ငါသည် စက်ဆုပ်ဘွယ် ရှိလေစွ (မိုက်လေစွ) ဟု သည်းစွာသော မြည်တမ်းခြင်းကို မြည်တမ်း၍ ကိုယ်အလုံး၌ သွေးကျိုက်ကျိုက် ဆူသကဲ့သို့ ဖြစ်ပြီးလျှင် အိုအချင်း အိုးထိန်းသည် ငါ့ကို မဖျက်ဆီးပါလင့်၊ ငါ့ကို မဖျက်ဆီးပါလင့်ဟု လက်မောင်းနှစ်ဘက်တို့ကို ချီမြှောက်ကာ ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက် ထိုအိုးထိန်းသည်၏ အထံသို့ သွားလေ၏။ အိုးထိန်းသည်သည်လည်း ထိုသို့သော အခြင်းအရာဖြင့် လာသော သူ့ဌေးကြီးကို မြင်လျှင် အရှင်သူ့ဌေးကြီး အသံကို မပြုပါလင့်၊

(တဘိသဒ္ဓါကြိမ်)

အရှင်မှာထားသော အမှုသည် ပြီးစီးလေပြီဟု ဆိုလေ၏။ ထိုသူဌေးကြီးသည် တောင်ကြီးဖြင့် ဖိစီးလှမ်းမိုးသကဲ့သို့ ကြီးစွာသော စိုးရိမ်ခြင်းဖြင့် ဖိစီးလှမ်းမိုး အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိုင်းမသိသော များစွာသော နှလုံးမသာယာခြင်းကို ခံစား ရလေ၏။ အဘယ်ကဲ့သို့နည်းဟူမူကား မပြစ်မှားထိုက်သောပုဂ္ဂိုလ်အား ပြစ်မှား သောသူသည် အတိုင်းမသိများစွာသော နှလုံးမသာယာခြင်းကို ခံစားရသကဲ့သို့ တည်း။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူလေ၏။

* ယော ဒဏ္ဍေန အဒဏ္ဍေသု၊ အပ္ပဒုဋ္ဌေသု ဒုဿတိ။
ဒသန္ဓိ မညတရံ ဌာနံ၊ ခိပ္ပမေဝ နိဂစ္ဆတိ။
ဝေဒနံ ဖရသံ ဇာနိံ၊ သရီရဿ စ ဘေဒနံ။
ဂရုကံ ဝါပိ အာဗာဓံ၊ စိတ္တက္ခေပဉ္စ ပါပုဏေ။
ရာဇတော ဝါ ဥပဿဂ္ဂံ၊ အပ္ပက္ခာနဉ္စ ဒါရုဏံ။
ပရိက္ခယဉ္စ ဉာတိနံ၊ ဘောဂါနဉ္စ ပဘဂံနံ။
အထဝဿ အဂါရာနိ၊ အဂ္ဂိ ဥယျတိ ပါဝကော။
ကာယဿ ဘေဒါ ဒုပ္ပညော၊ နိရယံ သောပပဇ္ဇတိ။

ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ယော ပုဂ္ဂလော၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ အဒဏ္ဍေသု၊ ကာယဒဏ္ဍ စသည်တို့မှ ကင်းကြကုန်သော။ အပ္ပဒုဋ္ဌေသု၊ ပြစ်မှားခြင်းမှ ကင်းသောသူတို့၌။ ဒဏ္ဍေန၊ ကိုယ်ဒဏ်စသည် ပေးခြင်းဖြင့်။ ဒုဿတိ၊ ပြစ်မှား၏။ သော ပုဂ္ဂလော၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဒသန္ဓိ ဌာနာနံ၊ ဆယ်ပါးသော (ဒုက္ခဈေးကြောင်း) ဒဏ်သင့်ခြင်းတို့တွင်။ အညတရံ၊ တပါးပါးသော။ ဌာနံ၊ ဒဏ်သင့်ခြင်းသို့။ ခိပ္ပမေဝ၊ လျင်စွာသာလျှင်။ နိဂစ္ဆတိ၊ ရောက်တတ်၏။

ဖရသံ၊ ကြမ်းကြုတ်သော။ ဝေဒနံ၊ ဦးခေါင်းနာ စသော ဆင်းရဲဝေဒနာ သို့၎င်း။ ဇာနိံ၊ ငြိုငြင်စွာ ရအပ်သော ဥစ္စာ၏ ဆုံးရှုံးခြင်းသို့၎င်း။ သရီရဿ၊ လက်ခြေစသော ကိုယ်၏။ ဘေဒနဉ္စ၊ ပျက်စီးခြင်းသို့၎င်း။ ဂရုကံ၊ ကြီးလေး သော။ အာဗာဓံ ဝါပိ၊ ခြေလက်ကွေးခြင်း ဆုံးခြင်းစသော အနာနိပိစက်ခြင်း သို့၎င်း။ စိတ္တက္ခေပဉ္စ၊ စိတ်ပျံ့လွင့်၍ ရူးသွပ်ခြင်းသို့၎င်း။ ပါပုဏေ၊ ရောက်ရာ၏။

* ဤဂါထာစုကား ဒဏ္ဍဝဂ်တွင် ပါလတ္တံ။
(ဇေတိယအကြိမ်)

ရာဇတော၊ မင်းမှ။ ဥပဿဂုံ ဝါ၊ စည်းစိမ်ပျက်ချော ရာထူးလျောခြင်း စသော ဘေးသို့၎င်း။ ဒါရုဏံ၊ ကြမ်းကြုတ်သော။ အဗ္ဘက္ခာနုဉ္စ၊ သမုတ်တလဲ့ စွပ်စွဲခံရခြင်းသို့၎င်း။ ဉာတိနံ၊ အားထားလောက်သော ဆွေမျိုးတို့၏။ ပရိက္ခယဉ္စ၊ ကုန်ပျောက် ပြုန်းတီး ပျက်စီးခြင်းသို့၎င်း။ ဘောဂါနံ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာတို့၏။ ပဘဂုံနုဉ္စ၊ (* ပုပ်ဆွေးခြင်း) ပျက်စီးခြင်းသို့၎င်း။ ပါပုဏော၊ ရောက်ရာ၏။

အထ၊ ထိုမှတစ်ပါး။ အဿ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏။ အဂါရာနိ၊ အိမ်တို့ကို။ အဂ္ဂိ၊ ပကတိမီး မိုသုံးကြီးမီးသည်၎င်း။ ပါဝကော၊ အလိုလိုထလောင်သော မီးသည် ၎င်း။ ဥယုတိ၊ လောင်၏။ ဒုပ္ပညော၊ ပညာနည်းသော။ သော၊ ထိုဒဏ်ဆယ်ပါး တပါးပါး သင့်ပြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ကာယဿ၊ ကိုယ်ခန္ဓာ၏။ ဘေဒါ၊ ပျက်သည်မှ။ ပရံ နောက်၌။ နိရယံ၊ ငရဲသို့။ ဝါ-ငရဲ၌။ ဥပပဇ္ဇတိ၊ ကျရောက်တတ် ဖြစ်တတ်၏။

တောရွာသို့ ခုနစ်ကြိမ်မြောက်သတ်ရန် အမှာစာရေး၍
စေလွှတ်ခံရခြင်း

ယင်းသို့ ဖြစ်သော်လည်း သူဌေးကြီးသည် တဖန် ဘောသကသတို့သားကို ဖြောင့်ဖြောင့် တည့်တည့် ကြည့်ရှုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်လေ။ ဘောသကကိုငါသည် အဘယ်သို့သော အကြောင်းဖြင့် သတ်ရအံ့နည်းဟု ကြံစည်သည်ရှိသော် ငါ၏ ပိုင်စားရာဖြစ်သော ရွာငယ်တရွာ၌ စာရင်းကိုင် အမှုဆောင် (ကိုယ်စားလည်) ၏ အထံသို့ စေလွှတ်၍ ထိုဘောသကကို သတ်စေအံ့ ဟူသော အကြောင်းကို မြင်၍ ဤသူငယ်ကား ငါ၏ ယုတ်မာလှစွာသော သားမိုက် ဖြစ်ချေသည်။ ဤသူငယ်ကို သတ်၍ မစင်တောင်း၌ ပစ်ချလိုက်ပါလေ။ ဤသို့ ပြုသည်ရှိသော် ငါသည် ဦးရီးအား ပေးကမ်း ပြုစုဘွယ်နှင့်စပ်သည်ကို သိပါအံ့ဟု ထိုစာရင်းကိုင် အမှုဆောင်အား မှာစာကမ္ပည်းကို ရေးပြီးလျှင် ချစ်သား ဘောသက ငါတို့ပိုင် စားရာဖြစ်သော တရာသောရွာ၌ စာရင်းကိုင် အမှုဆောင်သည် ရှိ၏။ ဤကမ္ပည်း မှာစာကို ဆောင်ယူ၍ ထိုအမှုဆောင်အား ပေးအပ်လေလော့ဟု မှာထား ပြောဆို၍ ကမ္ပည်းမှာစာကို ထိုဘောသက၏ ပုဆိုးစွန်း၌ဖွဲ့ချည်ပေးလိုက်လေ၏။

* ပစ္စည်းဥစ္စာ ပုပ်ဆွေးခြင်းဟူသည်ကား စပါး ဆန်ဝါမိခြင်း၊ ရွှေငွေ မီးသွေးဖြစ်ခြင်း၊ စိန်ကျောက် ဝါစေ့ဖြစ်ခြင်း၊ ကျပ်ပြားအိုးခြင်းဖြစ်ခြင်း၊ ကျွန်းစသည်ကျိုးခြင်း၊ ကန်းခြင်းစသည်တို့ဖြစ်၏ ဟုလို။

(ဘဘိယအကြိမ်)

ထိုသောသကသည်ကား အက္ခရာ အတတ်ကို မသိလေ (စာမတတ်) အဘ သူဌေးကြီးသည် ငယ်ရွယ်စဉ် အခါမှစ၍ ထိုသောသကကို သတ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သော်လည်း သတ်စိမ့်သောငှါ လိုလားလျက်သာ နေ၏။ အဘယ်မှာ (စာပေပညာ) အက္ခရာအတတ်ကို သင်စေမည်နည်း။ ထို့ကြောင့် ထိုသောသက သည် မိမိအား သတ်လတ္တံ့သော ကမ္ပည်းမှာစာကိုသာလျှင် ပုဆိုးစွန်း၍ ဖွဲ့ချည် လျက် အိမ်မှထွက်သည်ရှိသော် ဘခင် အကျွန်ုပ်အား လက်၌သုံးစားစရာ ရိက္ခာ မရှိပါဟု ဆိုလေ၏။ သူဌေးကြီးက ချစ်သား ရိက္ခာဖြင့် ပြုဘွယ်ကိစ္စ မရှိပေ၊ ခရီးအကြား ဤမည်သောရွာ၌ ငါ၏အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော သူဌေးသည် ရှိ၏။ ထိုသူဌေးအိမ်၌ နံနက်စာစား၍ ရှေ့သို့ သွားလေလော့ဟုဆိုသဖြင့် ထိုသောသက လည်း ကောင်းလှပါပြီဟု ဝန်ခံ၍ ဘခင်ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အိမ်မှထွက်လာခဲ့သည် ရှိသော် ဘခင်မှာထားလိုက်သော ထိုရွာသို့ရောက်သဖြင့် သူဌေးအိမ်ကိုမေးမြန်း ၍ ရောက်သွားရကား သူဌေးကတော်သည် ထိုသောသက သတို့သားကို မြင်၍ အဘယ်အရပ်မှ လာခဲ့ပေသနည်းဟု မေးသဖြင့် မြို့တွင်းမှ လာခဲ့ကြောင်းကို ပြန်ကြားပြောဆိုလေ၏။ အမောင်သည် အဘယ်သူ၏သားပေးနည်းဟု မေးသည် ရှိသော် မိခင် အသင်တို့၏ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော သူဌေးကြီး သားပါတည်းဟု ပြောကြားလေ၏။ သောသက သတို့သားဟူသည် အမောင်လုလင်ပင် ဖြစ်ပေ သလော့ဟု မေးပြန်သည်ရှိသော် မိခင် ဪ...ဟုတ်ပါ၏ဟု ပြောကြားလေ၏။ သူဌေးကတော်ကြီးကား မြင်သည်နှင့်တပြိုင်နက်သာလျှင် ထိုသောသက သတို့ သားအပေါ်၌ သားတည်းဟူသော ချစ်ခင်ခြင်းသည် ဖြစ်လေ၏။ ထိုသူဌေး အားလည်း တဆယ့်ငါးနှစ်၊ တဆယ့်ခြောက်နှစ် အရွယ်ရှိသော သွီးတယောက် ရှိ၏။ အလွန်အဆင်းလှ၏။ ကြည်လင် နှစ်သက်ဘွယ်လည်း ရှိ၏။ ထိုသူဌေးသွီးကို စောင့်ရှောက်ခြင်းငှါ တယောက်တည်းသာလျှင်ဖြစ်သော ခိုင်းစေရာကျွန်မကို ပေး၍ ဘုံခုနစ်ဆင့် ရှိသော ပြာသာဒ်၏ အထက်ပြင် ကြက်သရေရှိသော တိုက်ခန်း၌ နေစေကုန်၏။

သူဌေးသွီးသည် ထိုသောသက ရောက်လာသောခဏ၌ ထိုကျွန်မကို အိမ် ဈေးသို့ စေလွှတ်၏။ ထိုအခါ ကျွန်မကို သူဌေးကတော် မြင်၍ အဘယ်အရပ်သို့ သွားမည်နည်းဟုမေးလျှင် သခင်မ အရှင်မ၏သွီး စေခိုင်းခြင်းကြောင့် အိမ်ဈေး

(တတိယအကြိမ်)

သို့ သွားပါအံ့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ဤအရပ်သို့ ရှေးဦးစွာ လာလှည့်ဦးလော့၊
သင်၏ အရှင်မ စေလွှတ်သောအမှုကို ထားဘိဦး၊ ငါ၏သားအား အင်းပျဉ်ကို
ခင်း၍ ခြေတို့ကို ရေဆေး၍ ဆီလိမ်းပြီးလျှင် အိပ်ရာခင်း၍ ပေးခဲ့ဦးလော့၊
နောက်မှ အသင်၏ အရှင်မ စေလွှတ်သောအမှုကို ပြုရလိမ့်မည်ဟု ဆိုလေ၏။
ကျွန်မသည် သူဌေးကတော် ဆိုတိုင်း ပြုလေ၏။

လမ်းခရီးအကြား သေဘေးမှလွတ်ရန် ဇနပုဒ်သူဌေးသွီးတဦး
ကယ်ဆယ်ပုံ

ထိုအခါ ကြာမြင့်မှ ပြန်လာသော ကျွန်မကို သူဌေးသွီးသည် ကြာမြင့်ရ
သလောဟု ခြိမ်းချောက်မောင်းမဲ၏။ ထိုသို့ ခြိမ်းချောက် မောင်းမဲသောအခါ
ကျွန်မက သူဌေးသွီးကို အရှင်မ အကျွန်ုပ်အားအမျက်မထွက်ပါလင့်၊ သူဌေးသား
ဧသာသကသည် လာရောက်သောကြောင့် ထိုသူဌေးသား ဧသာသက၏အလို့ငှါ
ဤသို့ ဤသို့သော အမှုကိစ္စကို ပြုစုပြီးမှ ထိုအိမ်စေ့သွား၍ လာခဲ့ရပါသည်ဟု
ဆိုလတ်သော် ထိုဌေးသွီးအား သူဌေးသား ဧသာသကဟူသော အမည်ကိုကြား
လျှင်ကြားခြင်း ချစ်ခင်ခြင်းသည် အရေစသည်တို့ကို ဖြတ်၍ ရိုးတွင်းခြင်ဆီကို
ထိခိုက်လျက် တည်လေ၏။ အကြောင်းသော်ကား ကောတုဟလိက လုလင်ဖြစ်
သောအဝဉ္ဇ ထိုသူဌေးသွီးသည် ထိုသူ၏မယား ကာဠီဖြစ်၍ တစလယ်ချက်သော
ဆွမ်းကို ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်အား ပေးလှူခဲ့ဘူး၏။ ထိုကောင်းမှု၏ အာနုဘော်
အားဖြင့် တမလွန်ဘဝ ပြောင်းသွား၍ ဤသူဌေး အမျိုးအိမ်၌ ဖြစ်လေ၏။
ထိုကြောင့် သူဌေးသွီးကို ထိုသို့သဘောရှိသော ရှေးဘဝ၌ ဖြစ်ဘူးသော ချစ်ခင်
စုံမက်နှစ်သက်ခြင်းသည် လွှမ်းမိုး၍ ယူလေ၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည်
ဤသို့ ဟောတော်မူလေ၏။

* ပုဗ္ဗေဝ သန္ဒိဝါသေန၊ ပစ္စုပ္ပန္နဟိတေန ဝါ။
ဧဝံ တံ ဇာယတေ ပေမံ၊ ဥပ္ပလံဝ ယထောဒကေ။

ဥပ္ပလံဝါ၊ ကြာဖြူ၊ ကြာနီ စသော ဥပ္ပလ ကြာသည်၎င်း။ သေသံ ဝါ၊
ကြွင်းသော ပဒုမာကြာသည်၎င်း။ ဥဒကေ၊ ရေ၌။ ဇာယမာနံ၊ ဖြစ်လတ်သည်
ရှိသော်။ ဥဘောဟိ၊ ရေနှင့်ညှန်ပျောင်း နှစ်ပါးစုံသောအကြောင်းတို့ကြောင့်။

* ဒုကနိပါတ် သာကေတဇာတ် ပါဠိတော်။

ရာဇတော၊ မင်းမှ။ ဥပဿဂ္ဂံ ဝါ၊ စည်းစိမ်ပျက်ချော ရာထူးလျောခြင်း စသော ဘေးသို့၎င်း။ ဒါရုဏံ၊ ကြမ်းကြုတ်သော။ အဗ္ဘက္ခာနုဉ္စ၊ သမုတ်တလဲ့ စုပ်စွဲခံရခြင်းသို့၎င်း။ ဉာတိနံ၊ အားထားလောက်သော ဆွေမျိုးတို့၏။ ပရိက္ခယဉ္စ၊ ကုန်ပျောက် ပြုန်းတီး ပျက်စီးခြင်းသို့၎င်း။ ဘောဂါနံ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာတို့၏။ ပဘဂ္ဂံနုဉ္စ၊ (* ပုပ်ဆွေးခြင်း) ပျက်စီးခြင်းသို့၎င်း။ ပါပုဏေ၊ ရောက်ရာ၏။

အထ၊ ထိုမှတပါး။ အဿ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏။ အဂါရာနိ၊ အိမ်တို့ကို။ အဂ္ဂိ၊ ပကတိမီး မိုသုံးကြိုးမီးသည်၎င်း။ ပါဝကော၊ အလိုလိုထလောင်သော မီးသည် ၎င်း။ ဥယျတိ၊ လောင်၏။ ဒုပ္ပညော၊ ပညာနည်းသော။ သော၊ ထိုဒဏ်ဆယ်ပါး တပါးပါး သင့်ပြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ကာယဿ၊ ကိုယ်ခန္ဓာ၏။ ဘေဒါ၊ ပျက်သည်မှ။ ပရံ နောက်၌။ နိရယံ၊ ငရဲသို့။ ဝါ-ငရဲ၌။ ဥပပဇ္ဇတိ၊ ကျရောက်တတ် ဖြစ်တတ်၏။

တောရွာသို့ ခုနစ်ကြိမ်မြောက်သတ်ရန် အမှာစာရေး၍
စေလွှတ်ခံရခြင်း

ယင်းသို့ ဖြစ်သော်လည်း သူဌေးကြီးသည် တဖန် ဘောသကသတို့သားကို ဖြောင့်ဖြောင့် တည့်တည့် ကြည့်ရှုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်လေ၊ ဘောသကကိုငါသည် အဘယ်သို့သော အကြောင်းဖြင့် သတ်ရအံ့နည်းဟု ကြံစည်သည်ရှိသော် ငါ၏ ပိုင်စားရာဖြစ်သော ရွာငယ်တရွာ၌ စာရင်းကိုင် အမှုဆောင် (ကိုယ်စားလည်) ၏ အထံသို့ စေလွှတ်၍ ထိုဘောသကကို သတ်စေအံ့ ဟူသော အကြောင်းကို မြင်၍ ဤသူငယ်ကား ငါ၏ ယုတ်မာလှစွာသော သားမိုက် ဖြစ်ချေသည်၊ ဤသူငယ်ကို သတ်၍ မစင်တိုင်း၌ ပစ်ချလိုက်ပါလေ၊ ဤသို့ ပြုသည်ရှိသော် ငါသည် ဦးရီးအား ပေးကမ်း ပြုစုဘွယ်နှင့်စပ်သည်ကို သိပါအံ့ဟု ထိုစာရင်းကိုင် အမှုဆောင်အား မှာစာကမ္ပည်းကို ရေးပြီးလျှင် ချစ်သား ဘောသက ငါတို့ပိုင် စားရာဖြစ်သော တရာသောရွာ၌ စာရင်းကိုင် အမှုဆောင်သည် ရှိ၏၊ ဤကမ္ပည်း မှာစာကို ဆောင်ယူ၍ ထိုအမှုဆောင်အား ပေးအပ်လေလော့ဟု မှာထား ပြောဆို၍ ကမ္ပည်းမှာစာကို ထိုဘောသက၏ ပုဆိုးစွန်း၌ဖွဲ့ချည်ပေးလိုက်လေ၏။

* ပစ္စည်းဥစ္စာ ပုပ်ဆွေးခြင်းဟူသည်ကား စပါး ဆန်ဝါမိခြင်း၊ ရွှေငွေ မီးသွေးဖြစ်ခြင်း၊ စိန်ကျောက် ဝါစေ့ဖြစ်ခြင်း၊ ကျပ်ပြားအိုးခြင်းဖြစ်ခြင်း၊ ဣန္ဒြားစသည်ကျိုးခြင်း၊ ကန်းခြင်းစသည်တို့ဖြစ်၏ ဟုလို။

ရာဇတော၊ မင်းမှ။ ဥပဿဂုံ ဝါ၊ စည်းစိမ်ပျက်ချော ရာထူးလျောခြင်း စသော ဘေးသို့၎င်း။ ဒါရုဏံ၊ ကြမ်းကြုတ်သော။ အဗ္ဘက္ခာနဉ္စ၊ သမုတ်တလဲ့ စွပ်စွဲခံရခြင်းသို့၎င်း။ ဉာတိနံ၊ အားထားလောက်သော ဆွေမျိုးတို့၏။ ပရိက္ခယဉ္စ၊ ကုန်ပျောက် ပြုန်းတီး ပျက်စီးခြင်းသို့၎င်း။ ဘောဂါနံ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာတို့၏။ ပဘဂုံနဉ္စ၊ (* ပုပ်ဆွေးခြင်း) ပျက်စီးခြင်းသို့၎င်း။ ပါပုဏော၊ ရောက်ရာ၏။

အထ၊ ထိုမှတပါး။ အဿ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏။ အဂါရာနိ၊ အိမ်တို့ကို။ အဂ္ဂိ၊ ပကတိမီး မိုဗ်းကြီးမီးသည်၎င်း။ ပါဝကော၊ အလိုလိုထလောင်သော မီးသည် ၎င်း။ ဥယျတိ၊ လောင်၏။ ဒုပ္ပညော၊ ပညာနည်းသော။ သော၊ ထိုဒဏ်ဆယ်ပါး တပါးပါး သင့်ပြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ကာယဿ၊ ကိုယ်ခန္ဓာ၏။ ဘေဒါ၊ ပျက်သည်မှ။ ပရံ နောက်၌။ နိရယံ၊ ငရဲသို့။ ဝါ-ငရဲ၌။ ဥပပဇ္ဇတိ၊ ကျရောက်တတ် ဖြစ်တတ်၏။

တောရွာသို့ ခုနစ်ကြိမ်မြောက်သတ်ရန် အမှာစာရေး၍
စေလွှတ်ခံရခြင်း

ယင်းသို့ ဖြစ်သော်လည်း သူဌေးကြီးသည် တဖန် ဘောသကသတို့သားကို ဖြောင့်ဖြောင့် တည့်တည့် ကြည့်ရှုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်လေ။ ဘောသကကိုငါသည် အဘယ်သို့သော အကြောင်းဖြင့် သတ်ရအံ့နည်းဟု ကြံစည်သည်ရှိသော် ငါ၏ ပိုင်စားရာဖြစ်သော ရွာငယ်တရွာ၌ စာရင်းကိုင် အမှုဆောင် (ကိုယ်စားလည်) ၏ အထံသို့ စေလွှတ်၍ ထိုဘောသကကို သတ်စေအံ့ ဟူသော အကြောင်းကို မြင်၍ ဤသူငယ်ကား ငါ၏ ယုတ်မာလှစွာသော သားမိုက် ဖြစ်ချေသည်။ ဤသူငယ်ကို သတ်၍ မစင်တွင်း၌ ပစ်ချလိုက်ပါလေ။ ဤသို့ ပြုသည်ရှိသော် ငါသည် ဦးရီးအား ပေးကမ်း ပြုစုဘွယ်နှင့်စပ်သည်ကို သိပါအံ့ဟု ထိုစာရင်းကိုင် အမှုဆောင်အား မှာစာကမ္မည်းကို ရေးပြီးလျှင် ချစ်သား ဘောသက ငါတို့ပိုင် စားရာဖြစ်သော တရာသောရွာ၌ စာရင်းကိုင် အမှုဆောင်သည် ရှိ၏။ ဤကမ္မည်း မှာစာကို ဆောင်ယူ၍ ထိုအမှုဆောင်အား ပေးအပ်လေလော့ဟု မှာထား ပြောဆို၍ ကမ္မည်းမှာစာကို ထိုဘောသက၏ ပုဆိုးစွန်း၌ဖွဲ့ချည်ပေးလိုက်လေ၏။

* ပစ္စည်းဥစ္စာ ပုပ်ဆွေးခြင်းဟူသည်ကား စပါး ဆန်ဝါမိခြင်း၊ ရွှေငွေ မီးသွေးဖြစ်ခြင်း၊ စိန်ကျောက် ဝါစေ့ဖြစ်ခြင်း၊ ကျပ်ပြားအိုးခြင်းဖြစ်ခြင်း၊ ကျွန်းစသည်ကျိုးခြင်း၊ ကန်းခြင်းစသည်တို့ဖြစ်၏ ဟုလို။

ရာဇတော၊ မင်းမှ။ ဥပဿဂုံ ဝါ၊ စည်းစိမ်ပျက်ချော ရာထူးလျော့ခြင်း စသော ဘေးသို့၎င်း။ ဒါရုဏံ၊ ကြမ်းကြုတ်သော။ အဗ္ဘက္ခာနဉ္စ၊ သမုတ်တလွဲ စွပ်စွဲခံရခြင်းသို့၎င်း။ ဉာတီနံ၊ အားထားလောက်သော ဆွေမျိုးတို့၏။ ပရိက္ခယဉ္စ၊ ကုန်ပျောက် ပြုန်းတီး ပျက်စီးခြင်းသို့၎င်း။ ဘောဂါနံ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာတို့၏။ ပဘဂုံနဉ္စ၊ (* ပုပ်ဆွေးခြင်း) ပျက်စီးခြင်းသို့၎င်း။ ပါပုဏော၊ ရောက်ရာ၏။

အထ၊ ထိုမှတစ်ပါး။ အဿ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏။ အဂါရာနိ၊ အိမ်တို့ကို။ အဂ္ဂိ၊ ပကတိမီး မိုသုံးကြီးမီးသည်၎င်း။ ပါဝကော၊ အလိုလိုထလောင်သော မီးသည် ၎င်း။ ဥယျတိ၊ လောင်၏။ ဒုပ္ပညော၊ ပညာနည်းသော။ သော၊ ထိုဒဏ်ဆယ်ပါး တပါးပါး သင့်ပြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ကာယဿ၊ ကိုယ်ခန္ဓာ၏။ ဘောဒါ၊ ပျက်သည်မှ။ ပရံ နောက်၌။ နိရယံ၊ ငရဲသို့။ ဝါ-ငရဲ၌။ ဥပပဇ္ဇတိ၊ ကျရောက်တတ် ဖြစ်တတ်၏။

တောရွာသို့ ခုနစ်ကြိမ်မြောက်သတ်ရန် အမှာစာရေး၍
စေလွှတ်ခံရခြင်း

ယင်းသို့ ဖြစ်သော်လည်း သူဌေးကြီးသည် တဖန် ဘောသကသတို့သားကို ဖြောင့်ဖြောင့် တည့်တည့် ကြည့်ရှုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်လေ။ ဘောသကကိုငါသည် အဘယ်သို့သော အကြောင်းဖြင့် သတ်ရအံ့နည်းဟု ကြံစည်သည်ရှိသော် ငါ၏ ပိုင်စားရာဖြစ်သော ရွာငယ်တရွာ၌ စာရင်းကိုင် အမှုဆောင် (ကိုယ်စားလည်) ၏ အထံသို့ စေလွှတ်၍ ထိုဘောသကကို သတ်စေအံ့ ဟူသော အကြောင်းကို မြင်၍ ဤသူငယ်ကား ငါ၏ ယုတ်မာလှစွာသော သားမိုက် ဖြစ်ချေသည်။ ဤသူငယ်ကို သတ်၍ မစင်တိုင်း၌ ပစ်ချလိုက်ပါလေ။ ဤသို့ ပြုသည်ရှိသော် ငါသည် ဦးရီးအား ပေးကမ်း ပြုစုဘွယ်နှင့်စပ်သည်ကို သိပါအံ့ဟု ထိုစာရင်းကိုင် အမှုဆောင်အား မှာစာကမ္ပည်းကို ရေးပြီးလျှင် ချစ်သား ဘောသက ငါတို့ပိုင် စားရာဖြစ်သော တရာသောရွာ၌ စာရင်းကိုင် အမှုဆောင်သည် ရှိ၏။ ဤကမ္ပည်း မှာစာကို ဆောင်ယူ၍ ထိုအမှုဆောင်အား ပေးအပ်လေလော့ဟု မှာထား ပြောဆို၍ ကမ္ပည်းမှာစာကို ထိုဘောသက၏ ပုဆိုးစွန်း၌ဖွဲ့ချည်ပေးလိုက်လေ၏။

* ပစ္စည်းဥစ္စာ ပုပ်ဆွေးခြင်းဟူသည်ကား စပါး ဆန်ဝါမိခြင်း၊ ရွှေငွေ မီးသွေးဖြစ်ခြင်း၊ စိန်ကျောက် ဝါစေ့ ဖြစ်ခြင်း၊ ကျပ်ပြားအိုးခြင်းဖြစ်ခြင်း၊ ကျွန်းစသည်ကျိုးခြင်း၊ ကန်းခြင်းစသည်တို့ဖြစ်၏ ဟုလို။

(ဘဘိယအကြိမ်)

ရာဇတော၊ မင်းမှ။ ဥပဿဂ္ဂံ ဝါ၊ စည်းစိမ်ပျက်ချော ရာထူးလျောခြင်း စသော ဘေးသို့၎င်း။ ဒါရုဏံ၊ ကြမ်းကြုတ်သော။ အဗ္ဘက္ခာနဉ္စ၊ သမုတ်တလွဲ စွပ်စွဲခံရခြင်းသို့၎င်း။ ဉာတိနံ၊ အားထားလောက်သော ဆွေမျိုးတို့၏။ ပရိက္ခယဉ္စ၊ ကုန်ပျောက် ပြုန်းတီး ပျက်စီးခြင်းသို့၎င်း။ ဘောဂါနံ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာတို့၏။ ပဘဂ္ဂံနဉ္စ (* ပုပ်ဆွေးခြင်း) ပျက်စီးခြင်းသို့၎င်း။ ပါပုဏော၊ ရောက်ရာ၏။

အထ၊ ထိုမှတပါး။ အဿ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏။ အဂါရာနိ၊ အိမ်တို့ကို။ အဂ္ဂိ၊ ပကတိမီး မိုသုံးကြီးမီးသည်၎င်း။ ပါဝကော၊ အလိုလိုထလောင်သော မီးသည် ၎င်း။ ဥယျတိ၊ လောင်၏။ ဒုပ္ပညော၊ ပညာနည်းသော။ သော၊ ထိုဒဏ်ဆယ်ပါး တပါးပါး သင့်ပြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ကာယဿ၊ ကိုယ်ခန္ဓာ၏။ ဘေဒါ၊ ပျက်သည်မှ။ ပရံ နောက်၌။ နိရယံ၊ ငရဲသို့။ ဝါ-ငရဲ၌။ ဥပပဇ္ဇတိ၊ ကျရောက်တတ် ဖြစ်တတ်၏။

တောရွာသို့ ခုနစ်ကြိမ်မြောက်သတ်ရန် အမှာစာရေး၍
စေလွှတ်ခံရခြင်း

ယင်းသို့ ဖြစ်သော်လည်း သူဌေးကြီးသည် တဖန် ဘောသကသတို့သားကို ဖြောင့်ဖြောင့် တည့်တည့် ကြည့်ရှုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်လေ။ ဘောသကကိုငါသည် အဘယ်သို့သော အကြောင်းဖြင့် သတ်ရအံ့နည်းဟု ကြံစည်သည်ရှိသော် ငါ၏ ပိုင်စားရာဖြစ်သော ရွာငယ်တရွာ၌ စာရင်းကိုင် အမှုဆောင် (ကိုယ်စားလည်) ၏ အထံသို့ စေလွှတ်၍ ထိုဘောသကကို သတ်စေအံ့ ဟူသော အကြောင်းကို မြင်၍ ဤသူငယ်ကား ငါ၏ ယုတ်မာလှစွာသော သားမိုက် ဖြစ်ချေသည်။ ဤသူငယ်ကို သတ်၍ မစင်တိုင်း၌ ပစ်ချလိုက်ပါလေ။ ဤသို့ ပြုသည်ရှိသော် ငါသည် ဦးရီးအား ပေးကမ်း ပြုစုဘွယ်နှင့်စပ်သည်ကို သိပါအံ့ဟု ထိုစာရင်းကိုင် အမှုဆောင်အား မှာစာကမ္မည်းကို ရေးပြီးလျှင် ချစ်သား ဘောသက ငါတို့ပိုင် စားရာဖြစ်သော တရာသောရွာ၌ စာရင်းကိုင် အမှုဆောင်သည် ရှိ၏။ ဤကမ္မည်း မှာစာကို ဆောင်ယူ၍ ထိုအမှုဆောင်အား ပေးအပ်လေလော့ဟု မှာထား ပြောဆို၍ ကမ္မည်းမှာစာကို ထိုဘောသက၏ ပုဆိုးစွန်း၌ဖွဲ့ချည်ပေးလိုက်လေ၏။

* ပစ္စည်းဥစ္စာ ပုပ်ဆွေးခြင်းဟူသည်ကား စပါး ဆန်ဝါမိခြင်း၊ ရှေ့ငွေ မီးသွေးဖြစ်ခြင်း၊ စိန်ကျောက် ဝါစေ့ ဖြစ်ခြင်း၊ ကျပ်ပြားအိုးခြင်းဖြစ်ခြင်း၊ ကျွန်းစသည်ကျိုးခြင်း၊ ကန်းခြင်းစသည်တို့ဖြစ်၏ ဟုလို။

(ဘဘိယအကြိမ်)

တိုက်ယူ၍ ဖဲသွားလေ၏။ ထို့နောက်မှ ဘောသကသုဋ္ဌေးသားကို သုဋ္ဌေးသွီးက အရှင် အရှင်၏ဘခင်သည် ခုန်အား နည်းပါးလေပြီ။ ဤမျှအတိုင်းအရှည်ရှိသော လက်ဆောင်ကို ယူဆောင်၍ သွားကုန်သော ငါတို့အား ကြာမြင့်ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဤလက်ဆောင် အလုံးစုံကို ပြန်လည် ဆုတ်နစ် နေရစ်စေပါလော့ဟု ဆို၍ ထိုလက်ဆောင် အလုံးစုံကို မိမိ၏ မိဘအိမ်သို့ စေလွှတ် ပို့သစေ၍ တဖန် ဘောသက သုဋ္ဌေးသားကို အရှင် အရှင်သည် မိမိ ဘခင်၏ ခြေရင်းနံပါးအဘို့၌ တည်နေပါလော့။ ကျွန်မသည် ခေါင်းရင်း နံပါး အဘို့၌ တည်နေပါအံ့ဟု မှာကြား ပြောထား၏။ အိမ်သို့ ဝင်ရောက်လာသော ကာလ၌လည်း အိမ်၏ အရှေ့မှိုင်း၊ အနောက်မှိုင်း အစောင့်အရှောက်ကို ယူကြကုန်လော့ (ပြုကြကုန်လော့)ဟု မိမိ၏ အစေအပါး ယောက်ျားတို့ကို စေခိုင်း၏။ အိမ်သို့ဝင်ရောက် ပြီးသော ကာလ၌ကား သုဋ္ဌေးသား ဘောသကသည် အဘ၏ ခြေရင်းနံပါး၌ တည်နေလေ၏။ သုဋ္ဌေးသွီးသည် ခေါင်းရင်းနံပါး၌ ထိုင်နေလေ၏။

ဘောသကအား ပစ္စည်းဥစ္စာ အပေ့ပေးပြီးမှ သုဋ္ဌေးကြီး အနိစ္စရောက်ခြင်း အကြောင်း

ထိုခဏ၌ သုဋ္ဌေးကြီးသည် ပက်လက် အိပ်စက်လျက် နေ၏။ စာရင်းကိုင် အမှုဆောင်သည် သုဋ္ဌေးကြီး၏ ခြေတို့ကို ဆုပ်နယ်လျက် အရှင်သုဋ္ဌေးမင်း အရှင်၏ သားသည် ရောက်လာပြီဟု ပြောကြားလေ၏။ ထိုဘောသကသည် အဘယ်မှာနည်းဟု မေးသည်ရှိသော် အရှင်သား ဘောသကသည် အရှင်၏ ခြေရင်း၌ တည်နေပါသည်ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ဘောသကကို မြင်၍ စာရင်းကိုင် အမှုဆောင်ကို ခေါ်ပြီးလျှင် ငါ၏အိမ်၌ ပစ္စည်းဥစ္စာသည် အဘယ် မျှလောက် ရှိသနည်းဟု မေးလေ၏။ အရှင် ရှေ့ငွေ တည်းဟူသော ဥစ္စာချည်း သက်သက် ကုဋေလေးဆယ် ရှိပါကုန်၏။ နေ့တိုင်း သုံးဆောင်အပ် မပြတ် သုံးဆောင်အပ်သော အဆောက်အဦ ဥစ္စာဘဏ္ဍာတို့၏၎င်း၊ တော၊ ရွာ၊ လယ်၊ ခြေနှစ်ချောင်းရှိ သတ္တဝါ၊ ခြေလေးချောင်းရှိ သတ္တဝါ၊ ယာဉ်၊ လှည်းတို့၏၎င်း ဤရှေ့ ဤမျှသော အပိုင်းအခြား ရှိပါ၏ဟူ၍ ပြောဆိုသည်ရှိသော် ဤမျှအကုန် အလုံးစုံသော ပစ္စည်းဥစ္စာကို ငါ၏သားဖြစ်သော ဘောသကအား ငါးမပေး မကမ်းဟု ဆိုလိုလျက် ငါပေးကမ်း၏ဟု ဆိုမိလေ၏။

(ဇတိယအကြိမ်)

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ သူဌေးသွီးက ဤသူဌေးကြီးသည်နောက်ထပ် ပြောဆိုပြန်သည်ရှိသော် တစုံတရာစကား တပါးလဲ့၍ ဆိုရာ၏ဟု ကြံ၍ စိုးရိမ် ပူဆူးခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်သည့်အသွင် ဆံပင်တို့ကို ဖရိုဖရဲကြဲ၍ ငိုကြွေးမြည် တမ်းလျက် ဘခင် သူဌေးကြီး အဘယ်သို့သော ထိုစကားကို ဆိုတော်မူကုန် ဘိသနည်း၊ သင်ဘခင် သူဌေးကြီးတို့၏ (နှုတ်မှ) ဤမည်သော စကားကို သော်မှလည်း ကြားရပါကုန်၏။ ကျွန်မတို့ကား ဘုန်းကံကင်းကွေ့ ကြက်သရေ မတိုး အကြောင်းနယ်ဆိုးပါ'ဘိတကားဟုဆိုလျက် ဦးခေါင်းဖြင့်ထိုသူဌေးကြီးကို ရင်လယ်၌ ပုတ်ခတ်ကျရောက်စေလျက် အကြင်သို့သောအခြင်းအရာဖြင့် ထိခိုက် တိုးဝှေ့ သည်ရှိသော် တဖန်စကားဆိုခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ထိုသို့သောအခြင်းအရာ ဖြင့် သူဌေးသွီးသည် ထိုသူဌေးကြီး၏ရင်အလယ်၌ ဦးခေါင်းဖြင့် ထိခိုက်တိုးဝှေ့ လျက် အလွန်တရာ ငိုကြွေးမြည်တမ်းခြင်း (အမူအရာ)ကို ပြုလေ၏။ သူဌေးကြီး သည် ထိုခဏ၌သာလျှင် စုတေမနေ သေလွန်ခြင်းကို ပြုလေသတည်း။

ဥတေနမင်းကြီးသည် ဘောသကအား တည်ကြည်သောဉာဏ် ရှိကြောင်းသိရ၍ သူဌေးရာထူး အပ်နှင်းခြင်း

ထိုသူဌေးကြီး သေလွန်သည်ရှိသော် ဥတေန မင်းကြီးအား လျှောက် ကြားကြကုန်၏။ မင်းကြီးသည် သူဌေးကြီး၏ ရုပ်အလောင်းကို ကောင်းမွန်စွာ ဖုတ်ကြည်းသဂြိုဟ်ခြင်း အမှုကို ပြုစေ၍ ထိုသူဌေးကြီးအား သားသည်၎င်း၊ သွီးသည်၎င်း ရှိသလောဟု မေး၏။ အရှင်မင်းမြတ် ထိုသူဌေးကြီးအား ဘောသကမည်သော သားသည် ရှိပါ၏။ အလုံးစုံသောဥစ္စာနှစ်ကို ထိုသားအား ဆောင်နှင်း ပေးအပ်၍သာလျှင် ကွယ်လွန်ပါသည်ဟု လျှောက်ကြားကြကုန်၏။ မင်းကြီးသည် နောက်အဘို့၌ သူဌေးသားကို ခေါ်စေ၏။ထိုနေ့၌လည်း မိုဗ်းရွာ ခြင်းကြောင့် မင်းယင်ပြင်ဝယ် ထိုထိုအရပ်၌ ရေလွှမ်း၍ တည်လေ၏။သူဌေးသား သည် မင်းကြီးကို ဖူးမျှော်အံ့ဟု သွားလေသောအခါ မင်းကြီးသည် လေသာ ပြုတင်းကို ဖွင့်လှစ်၍ ရှေးရှုလာသော ထိုဘောသက သူဌေးသားကိုကြည့်ရှုသည် ရှိသော် မင်းယင်ပြင်၌ တည်ရှိသောရေကိုခန့်လွှားကာလာသည်ကိုမြင်ရပြီးလျှင် လာရောက်ကာ ရှိခိုးလျက် တည်နေသော ဘောသက သူဌေးသားကို အမောင် လုလင် ဘောသကမည်သော သူသည် အသင်ပေလောဟု မေးသဖြင့် အရှင်

(ဘဝိယအကြိမ်)

တိုက်ယူ၍ ဖဲသွားလေ၏။ ထို့နောက်မှ ဘောသကသုဋ္ဌေးသားကို သုဋ္ဌေးသွီးက အရှင် အရှင်၏ဘခင်သည် ခွန်အား နည်းပါးလေပြီ။ ဤမျှအတိုင်းအရှည်ရှိသော လက်ဆောင်ကို ယူဆောင်၍ သွားကုန်သော ငါတို့အား ကြာမြင့်ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဤလက်ဆောင် အလုံးစုံကို ပြန်လည် ဆုတ်နစ် နေရစ်စေပါလော့ဟု ဆို၍ ထိုလက်ဆောင် အလုံးစုံကို မိမိ၏ မိဘအိမ်သို့ စေလွှတ် ပို့သစေ၍ တဖန် ဘောသက သုဋ္ဌေးသားကို အရှင် အရှင်သည် မိမိ ဘခင်၏ ခြေရင်းနံပါးအဘို့၌ တည်နေပါလော့။ ကျွန်မသည် ခေါင်းရင်း နံပါး အဘို့၌ တည်နေပါအံ့ဟု မှာကြား ပြောထား၏။ အိမ်သို့ ဝင်ရောက်လာသော ကာလ၌လည်း အိမ်၏ အရှေ့မှိုင်း၊ အနောက်မှိုင်း အစောင့်အရှောက်ကို ယူကြကုန်လော့ (ပြုကြကုန်လော့)ဟု မိမိ၏ အစေအပါး ယောက်ျားတို့ကို စေခိုင်း၏။ အိမ်သို့ဝင်ရောက် ပြီးသော ကာလ၌ကား သုဋ္ဌေးသား ဘောသကသည် အဘ၏ ခြေရင်းနံပါး၌ တည်နေလေ၏။ သုဋ္ဌေးသွီးသည် ခေါင်းရင်းနံပါး၌ ထိုင်နေလေ၏။

ဘောသကအား ပစ္စည်းဥစ္စာ အပွေပေးပြီးမှ သုဋ္ဌေးကြီး အနိစ္စရောက်ခြင်း အကြောင်း

ထိုခဏ၌ သုဋ္ဌေးကြီးသည် ပက်လက် အိပ်စက်လျက် နေ၏။ စာရင်းကိုင် အမှုဆောင်သည် သုဋ္ဌေးကြီး၏ ခြေတို့ကို ဆုပ်နယ်လျက် အရှင်သုဋ္ဌေးမင်း အရှင်၏ သားသည် ရောက်လာပြီဟု ပြောကြားလေ၏။ ထိုဘောသကသည် အဘယ်မှာနည်းဟု မေးသည်ရှိသော် အရှင်သား ဘောသကသည် အရှင်၏ ခြေရင်း၌ တည်နေပါသည်ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ဘောသကကို မြင်၍ စာရင်းကိုင် အမှုဆောင်ကို ခေါ်ပြီးလျှင် ငါ၏အိမ်၌ ပစ္စည်းဥစ္စာသည် အဘယ် မျှလောက် ရှိသနည်းဟု မေးလေ၏။ အရှင် ရွှေငွေ တည်းဟူသော ဥစ္စာချည်း သက်သက် ကုဋေလေးဆယ် ရှိပါကုန်၏။ နေ့တိုင်း သုံးဆောင်အပ် မပြတ် သုံးဆောင်အပ်သော အဆောက်အဦ ဥစ္စာတို့၏အစား၊ တော၊ ရွာ၊ လယ်၊ ခြေနှစ်ချောင်းရှိ သတ္တဝါ၊ ခြေလေးချောင်းရှိ သတ္တဝါ၊ ယာဉ်၊ လှည်းတို့၏အစား ဤရွှေ ဤမျှသော အပိုင်းအခြား ရှိပါ၏ဟူ၍ ပြောဆိုသည်ရှိသော် ဤမျှအကုန် အလုံးစုံသော ပစ္စည်းဥစ္စာကို ငါ၏သားဖြစ်သော ဘောသကအား ငါးမပေး မကမ်းဟု ဆိုလိုလျက် ငါပေးကမ်း၏ဟု ဆိုမိလေ၏။

(ဇေတိယအကြိမ်)

သူဌေးသွီးသည် ကာဠိမည်သော ကျွန်မနှင့်အတူတကွတိုင်ပင်စကား ပြောကြား
 ကာနေလျက် မိခင် ကာဠိ မိခင်၏ သားတော်မောင် ဘောသကအား ဤမျှ
 အတိုင်းအရှည်ရှိသော စည်းစိမ်ချမ်းသာသည် ကျွန်မကိုအမှီပြု၍ဖြစ်ပေါ် ရရှိလေ
 သည်ဟု ဆို၏။ ချစ်သွီး အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့ ဆိုရသနည်းဟု မေးလျှင် မိခင်
 ဤသူသည် မိမိအားသတ်အပ်သော ကမ္မည်းမှာစာကို ပုဆိုးစွန်း၌ ဖွဲ့ချည်လျက်
 ကျွန်မတို့၏ အိမ်သို့ ရောက်လာ၏။ ထိုသို့ ရောက်လာသောအခါ ကျွန်မသည်
 ထိုကမ္မည်းမှာစာကို ဆုတ်ဖျက်၍ ထိုဘောသကအား ကျွန်မနှင့် အတူတကွ
 ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ ဆောင်စေခြင်းငှါ တပါးသော ကမ္မည်းမှာစာကို ရေးသား၍
 ဤမျှ အတိုင်းအရှည်ရှိသော ကာလပတ်လုံး ထိုသူ့အပေါ်၌ စောင့်ရှောက်
 သည်ကို ပြုရလေသည်ဟု ဆိုလေ၏။ ချစ်သွီး အသင်သည်ကား ဤမျှကိုသာ
 တွေ့မြင်ရလေသည်။ ဤသူငယ်ကို သူဌေးကြီးသည် ပျိုမျစ်နုနယ် ငယ်ရွယ်သော
 ကာလမှစ၍ သတ်စိမ့်သောငှါ အားထုတ်၏။ သတ်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်လေ။
 သက်သက် ဤသူငယ်ကို အမှီပြု၍ များစွာသော ပစ္စည်းဥစ္စာသည် ကုန်ခန်းလှ
 လေပြီဟု ပြောပြလေ၏။

မိခင် သူဌေးကြီး ပြုအပ်သောအမှုသည် အလွန် တရာ ဝန်လေးလေစွ
 တကားဟု ဆိုလျက် တိုင်ပင်စကား ပြောကြားကာ နေလေ၏။ မြို့ကို လကျှာရစ်
 လှည့်လည်၍ အိမ်သို့ ဝင်ရောက်လာသောအခါ ထိုဘောသကသူဌေးကို မြင်လေ
 လျှင် ဤမျှလောက်သော စည်းစိမ်ချမ်းသာသည် ငါ့ကို အမှီပြု၍ ဖြစ်ပေါ်
 ရရှိလေသည်ဟု ပြုံးရွှင်ခြင်းကို ပြုလေ၏။ ထိုအခါ သူဌေးသွီးကို ဘောသက
 သူဌေးက အဘယ့်ကြောင့် ပြုံးရွှင်ဘိသနည်းဟု မေးလေ၏။ တခုသောအကြောင်း
 ကို အမှီပြု၍ ပြုံးရွှင်ပါသည်ဟူ၍ ပြောသဖြင့် ထိုအကြောင်းကို ပြောပြစမ်းပါ
 ဦးလော့ဟုဆိုလျှင် သူဌေးသွီးသည် မပြောပြဘဲ နေလေ၏။ ဘောသက သူဌေး
 သည် အကယ်၍ မပြောပြသည်ဖြစ်အံ့၊ သင့်ကို နှစ်ပိုင်း ပိုင်းဖြတ် သတ်အံ့ဟု
 သန်လျက်ကို ဆွဲထုတ်လေ၏။ သူဌေးသွီးက အရှင် အသင်သည် ဤမျှ အတိုင်း
 အရှည်ရှိသော စည်းစိမ် ချမ်းသာကို ကျွန်မကို အမှီပြု၍သာ ရလေသည်ဟု
 ကြံဆင်ခြင်၍ ပြုံးရွှင်မိပါသည်ဟု ပြောလေ၏။ ဘောသက သူဌေးက အကယ်
 စင်စစ်အားဖြင့် ငါ၏ဘခင်သည် မိမိ၏ဥစ္စာကို ငါ့အား ပေးအပ် ဆောင်နှင်း

(ဇာဘိယအကြိမ်)

ခဲ့၏။ ဤသို့ ပေးအပ် ဆောင်နှင်းခဲ့ရာ၌ * အသင်သည် အဘယ်သို့ ဖြစ်ခဲ့ရလေ သနည်းဟု မေးလေ၏။ ထိုဘောသကသူဌေးသည် ဤမျှ အတိုင်းအရှည်ရှိသော ကာလပတ်လုံး တစုံတခုကိုမျှ မသိခြင်း ဖြစ်ပေသတတ်။ ထို့ကြောင့် ထိုသူဌေး သွီး၏ စကားကို ယုံကြည်ခြင်း မရှိလေသတည်း။

ထိုအခါ ထိုဘောသက သူဌေးအား သူဌေးသွီးသည် အရှင်တို့၏ ဘခင်သည် သတ်အပ်သော ကမ္ပည်းမှာစာကို ပေး၍ စေလွှတ်အပ်ကုန်၏။ အသင်တို့ကို ကျွန်မသည် ဤသို့ ဤသို့သော အမှုကိုပြု၍ စောင့်ရှောက်အပ်ကုန်၏ဟု အလုံး စုံသော အကြောင်းကို ပြောကြားလေ၏။ အသင်သည် မဟုတ် မမှန်သော စကားကို ပြောဆိုလေသည်ဟု မယုံကြည်သည်ဖြစ်၍ မိခင်ဖြစ်သော ကာဠီကို မေးအံ့ဟု ကြံပြီးလျှင် မိခင် ကျွန်တော်၏ ဘခင်ဖြစ်သော သူဌေးသည် ဤသို့ သော အမှုကို ပြုသောဟူသည် မှန်ပေသလောဟု မေးလေ၏။ ချစ်သား ဪ... ဟုတ်ပေ၏။ ယျှီမြစ်နုနယ် ငယ်ရွယ်သော ကာလမှစ၍ သင်ချစ်သားကို သတ်ခြင်းငှါ အလိုရှိသည်ဖြစ်၍ အားထုတ်၏။ သတ်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်လေ။ သင်ချစ်သားကို အမှီပြု၍ များစွာသော ပစ္စည်းဥစ္စာသည် ကုန်ခန်းလှလေပြီ။ ခုနစ်ပါးကုန်သော အရပ်ဌာနတို့၌ သင်ချစ်သားသည် သေခြင်းမှ လွတ်ခဲ့လေပြီ။ ဤယခုအခါ၌ ပိုင်းစားရာဖြစ်သော ရွာမှ လာလတ်၍ အလုံးစုံ တရာစီ တရာစီ ဆုတော် လာဘ်တော်နှင့် တကွ သူဌေး၏ ရာထူးသို့ ရောက်ရလေသည်ဟု ပြောကြားလေ၏။

ဘောသက သူဌေးသည် ထိုစကားကို ကြားသိရလျှင် ဤမကောင်းမှု သည်ကား စင်စစ် ဝန်လေးလေစွ တကား။ ဤသို့ သဘောရှိသော သေခြင်းမှ လွတ်ကင်းလာခဲ့သော ငါ့အား မေ့လျော့သောအားဖြင့် ဇီဝိတိန္ဒြေကိုမြင့်ရှည်စွာ တည်နေစိမ့်သောငှါ မလျှောက်ပတ်။ မမေ့မလျော့သောသူဖြစ်အောင် ပြုတော့ အံ့ဟု ကြံ၍ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း တထောင် တထောင်သော အသပြာကို စွန့်လွှတ်၍ ခရီးသွားသောသူ အထီးကျန်သောသူ စသည်တို့အား အလှူဒါနကို

* အသင်ပြုအင်သော လုံ့လစီရိယကား အဘယ်နည်း။ (သင်နှင့် ဘာမျှမဆိုင် ဆိုလိုလည်း။)
(တတိယအကြိမ်)

ဖြစ်စေ၏။ မိတ္တအမည်ရှိသော သူကြွယ်သည် ထိုဘောသကသူဌေး၏ အလှူဝတ်၌ အမှုကြီးငယ်ကို ရှက်ဆောင်သောသူ ဖြစ်လေ၏။ ဤကား ဘောသက သူဌေး၏ ဝတ္ထုစကား အစဉ်တည်း။

သာမာဝတီ မိဖုယားကြီး ဖြစ်လတ္တံ့သော သူငယ်မသည်
ကောသမ္မိပြည်သို့ ရောက်လာရပုံ

ထိုအခါ ကာလ၌ ဘဒ္ဒဝတီ ပြည်ဝယ် ဘဒ္ဒဝတီမည်သော သူဌေးသည် ဘောသကသူဌေး၏ မတော့မမြင်ဘူးသော အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်လေ၏။ ဘဒ္ဒဝတီ ပြည်မှလာသော ကုန်သည်တို့၏ အထံ၌ ဘောသက သူဌေးသည် ဘဒ္ဒဝတီ သူဌေး၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို၎င်း၊ အသက်အရွယ် အပိုင်းအခြားကို၎င်း ကြားသိ ရသဖြင့် ထိုဘဒ္ဒဝတီ သူဌေးနှင့် အတူတကွ အဆွေခင်ပွန်း ဖွဲ့ခြင်းကို အလိုရှိသည် ဖြစ်၍ လက်ဆောင်ကို ပို့စေ၏။ ဘဒ္ဒဝတီ သူဌေးသည်လည်း ကောသမ္မိပြည်မှ လာသော ကုန်သည်တို့၏အထံ၌ ဘောသက သူဌေး၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို၎င်း၊ အသက်အရွယ် အပိုင်းအခြားကို၎င်း ကြားသိရသဖြင့် ထိုဘောသက သူဌေးနှင့် အတူတကွ အဆွေခင်ပွန်း ဖွဲ့ခြင်းကို အလိုရှိသည်ဖြစ်၍ လက်ဆောင်ကို ပို့စေ လေ၏။ ဤသို့ ထိုသူဌေးနှစ်ဦးတို့သည် အချင်းချင်း မတော့မမြင်ဘူးဘဲ အဆွေ ခင်ပွန်းဖြစ်၍ နေကြလေကုန်၏။ နောက်အဘို့၌ ဘဒ္ဒဝတီသူဌေး၏ နေအိမ်၌ မြေဆိပ်နှင့်တူသော လေနာ (ယင်အနာ)သည် ကျရောက်လေ၏။

ထိုအနာသည် ကျရောက်သည်ရှိသော် ရှေးဦးစွာ ယင်တို့သည် သေကုန်၏။ ထိုနောက် အစဉ်အတိုင်းအားဖြင့်သာလျှင် ပိုးမွှား၊ ကြွက်၊ ကြက်၊ ဝက်၊ နွား၊ ကျွန်မိန်းမ၊ ကျွန်ယောက်ျားတို့သည် သေကုန်၏။ အလုံးစုံတို့ နောက်မှ အိမ်သားဖြစ်သော လူတို့သည် သေကုန်၏။ ထိုသူတို့တွင် အကြင်သူတို့သည် နံရံကို ဖောက်ခွဲ၍ ထွက်ပြေးကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် အသက်ရှင်ခြင်းကို ရကုန်၏။

ထိုအခါ၌ ဘဒ္ဒဝတီ သူဌေးသည်၎င်း၊ သူဌေးကတော်သည်၎င်း၊ သူဌေးသွီး သည်၎င်း ဆိုခဲ့သော အခြင်းအရာဖြင့် ထွက်ပြေး၍ ဘောသက သူဌေးကို အားကိုးကာ တောင့်တလျက် ကောသမ္မိပြည်သို့ သွားအံ့သော လမ်းခရီးကို

(တတိယအကြိမ်)

သွားကြကုန်၏။ ထိုသုံးယောက်ကုန်သော သူတို့သည် လမ်းခရီး အကြား၌ သာလျှင် ကုန်သောရိက္ခာရှိကြသဖြင့် လေ၊ နေပူတို့ကြောင့်၎င်း၊ မှတ်သိပ်ခြင်း တို့ကြောင့်၎င်း ညှိုးနွမ်းသော ကိုယ်ရှိကုန်လျက် ငြိုငြင်ဆင်းရဲစွာ ကောသမ္မိ ပြည်သို့ ရောက်လာ၍ ရေရလွယ်ရာအရပ်၌ ရပ်နားကာ ရေချိုးပြီးလျှင် မြို့တံခါး ၌ စရပ်တဆောင်သို့ ခိုဝင်ကြလေကုန်၏။ ထိုသို့ စရပ်၌ ခိုနားဝင်နေပြီးလျှင် သူဌေးကြီးသည် သူဌေးကတော်ကို ချစ်နှမ ဤသို့သော အသွင်အပြင်ဖြင့် သွား ကြကုန်သည်ရှိသော် မွေးဖွားသော အမိသည်လည်း မနှစ်သက်အပ်ကုန်၊ ငါ၏ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော ဧဝသကသူဌေးသည် ခရီးသွားသောသူ အထီးကျန် သောသူ စသည်တို့အား နေ့တိုင်း အသပြာတထောင်ကို စွန့်လွှတ်၍ အလှူဒါနကို ပေးလှူပေးတတ်၊ ထိုအလှူရုံမဏ္ဍပ်သို့ သွားကို စေလွှတ်၍ အစာ အာဟာရကို ဆောင်စေပြီးလျှင် တရက် နှစ်ရက်ပတ်လုံး ဤစရပ်၌သာလျှင် ကိုယ်ကို ရှောင်ရဲ စေပြီးမှ ငါ၏အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော ဧဝသကသူဌေးကို ကြည့်ရှုကြကုန်အံ့ဟု ဆိုလေ၏။ သူဌေးကတော်လည်း ကောင်းလှပါပြီ အရှင်ဟု ဝန်ခံ၍ ထိုသူတို့သည် စရပ်၌သာလျှင် နေကြရလေကုန်၏။

သာမာဝတီ မိဖုယားဖြစ်မည့် သူငယ်မလေး ထမင်းတောင်းရခြင်း

တဖန် မိုးသောက် ရောက်သော နေ့၌ အလှူပေးရန် အချိန် ကာလကို ပြောကြားအပ်သည်ဖြစ်၍ အထီးကျန်သောသူ ခရီးသွားသောသူ အစရှိသည် တို့သည် အစာအာဟာရအလို့ငှါ သွားကြကုန်သည်ရှိသော် မိခင် ဘခင်တို့သည် ချစ်သွီး သွား၍ ငါတို့ဘို့ အစာအာဟာရကို ဆောင်ယူခဲ့လေလော့ဟု သွားကိုစေ လွှတ်ကြရကုန်၏။ များစွာသောစည်းစိမ်ရှိသော အမျိုးကောင်းသွီးတယောက် ဖြစ်လျက် စည်းစိမ်ပျက်ခြင်းကြောင့် ပြတ်တောက်သော ရှက်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ မရှက်နိုင်ရှာဘဲ ခွက်လက်စွဲကာ အထီးကျန်သော လူဆင်းရဲအပေါင်းနှင့် အတူ တကွ အာဟာရအလို့ငှါ သွားပြီးလျှင် ချစ်သွီး ဘယ်နှစ်ယောက်အဘို့ ယူအံ့ နည်းဟု အမေးခံရပြန်သည်ဖြစ်၍လည်း သုံးယောက်အဘို့ပါဟု ပြောဆိုရရှာ လေ၏။ ထိုအခါ သူဌေးသွီးအား သုံးယောက်စာအဘို့တို့ကို ပေးကြလေကုန်၏။ သူဌေးသွီးသည် ထမင်းကို ဆောင်ယူခဲ့ပြီးသည်ရှိသော် သုံးယောက်ကုန်သော သူတို့သည်လည်း တပြိုင်နက် စားခြင်းငှါ ထိုင်နေကြလေကုန်၏။

ထို့နောက် မိခင်နှင့်သွီးတို့သည် သူဌေးကြီးကို အရှင် ပျက်စီးခြင်းမည်သည် ကား အမျိုးကြီးတို့အားလည်း ဖြစ်တတ်ကုန်၏။ အကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်ကို မကြည့်မူ၍ မငဲ့မူ၍ သုံးစားပါလော့။ တစုံ တခုသော ပုပန်စရာကို မကြံ အောက်မေ့ပါလင့်ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။ ဤသို့ အထူးထူး အပြားပြားသော အခြင်းအရာတို့ဖြင့် ထိုသူဌေးကြီးကို တောင်းပန်ပြောဆို၍ ကျွေးမွေးကြလေ ကုန်၏။ သူဌေးကြီးသည် စားသောက်ပြီးလျှင် အစာကို ကြေစိမ့်သောငှါ မစွမ်း နိုင်သဖြင့် နေအရုဏ်တက်သောအခါ သေလွန်ခြင်းကို ပြုရရှာလေ၏။ မိခင်နှင့် သွီးတို့သည် အထူးထူး အပြားပြားသော အခြင်းအရာတို့ဖြင့် မြည်တမ်းကာ ငိုကြွေးကြကုန်၏။ သတို့သွီးငယ်သည် တဖန် မိုးသောက်သောနေ့၌ ငိုကြွေးလျက် အာဟာရအလို့ငှါ သွားပြီးလျှင် ဘယ်နှစ်ယောက်အဘို့ ယူအံ့နည်းဟု ပြောဆို အပ်သည်ဖြစ်၍ နှစ်ယောက် အဘို့ပါဟု ပြော၍ ယူဆောင်ခဲ့ပြီးလျှင် မိခင်ကို တောင်းပန်၍ ကျွေးမွေးလေ၏။ မိခင်သည်လည်း ထိုသွီး တောင်းပန်အပ်သည် ဖြစ်၍ စားသောက်ပြီးလျှင် ထိုနေ့၌ပင် သေခြင်းကို ပြုရရှာလေ၏။

သာမာဝတီ မိဖုယားဖြစ်မည့် သူငယ်မကို ပိတ္တသုကြွယ်က
မွေးစားခြင်း

သတို့သွီးသည် တယောက်ထည်းတည်း အဖန်ဖန် ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက် ထိုဆင်းရဲအမျိုးမျိုး ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အလွန်တရာ ဖြစ်သော ဆာလောင် မှတ်သိပ်ခြင်း ဆင်းရဲခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ တဖန် မိုးသောက် ရောက်သောနေ့၌ ဖုန်းတောင်းယာစကာတို့နှင့် အတူတကွ ငိုကြွေး မြည်တမ်းလျက်သာ အစာ အာဟာရအလို့ငှါ သွားပြီးလျှင် ချစ်သွီး ဘယ်နှစ်ယောက်အဘို့ ယူအံ့နည်းဟု ဆိုအပ်သည်ရှိသော် တယောက် အဘို့ပါဟု ဆိုလေ၏။ မိတ္တ သုကြွယ်သည် သုံးရက်လုံး ထမင်းယူသော ထိုသတို့သွီးကို မှတ်မိလေ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုသတို့ သွီးကို ဟဲ့ သူယုတ်မ ပျက်လော့။ (ဖယ်သွားလေလော့) ယနေ့မှ အသင်၏ ဝမ်းပမာဏ အတိုင်းအရှည်ကို သိလေတော့သလောဟု ဆိုလိုက်လေ၏။ အရှက် အကြောက်နှင့် ပြည့်စုံသော အမျိုးသွီးသည် ရင်လယ်၌ လှုံ့မဖြင့် ထိုးဆွဲခြင်းကို ခံရဘိသကဲ့သို့၎င်း၊ အိုင်းအမာ၌ ဆားငန်ရေဖြင့် သွန်းလောင်းခြင်းကို ခံရဘိ

(တတိယအကြိမ်)

သက္ကံသို့၎င်း (ပြင်းပြစွာ နာကျည်းသော စကားကို ရသည်ဖြစ်၍) အရှင် အဘယ်သို့ ဆိုပါသနည်းဟု မေးလေ၏။

အသင်သည် ရှေးဦးစွာသောနေ့၌ သုံးယောက်စာ အဘို့အစုကို (လောဘ တကြီး) ယူအပ်ကုန်၏။ ယမန်နေ့၌ နှစ်ယောက်စာ အဘို့အစုကို ယူအပ်ကုန်၏။ ယနေ့ကား တယောက်စာအဘို့အစုကိုသာ ယူဘိ၏။ အသင်အား ယနေ့မှ မိမိဝမ်း ၏ ပမာဏကို သိအပ်လေတော့သလောဟု ပြောဆိုလတ်သော် အရှင် ကျွန်မကို မိမိ၏အလို့ငှါချည်းသာ ယူသည်ဟူ၍ မှတ်ထင်တော် မမူပါလင့်ဟု ပြောလေ၏။ ယင်းသို့ဖြစ်မှု အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ ယူရသနည်းဟု ပြန်၍ မေးလတ်သော် အရှင် ရှေးဦးစွာသောနေ့၌ သုံးယောက်ဖြစ်ပါသည်။ ယမန်နေ့က နှစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ ယနေ့ကား (ကျွန်မ) တယောက်တည်းသာ ဖြစ်ပါတော့သည်ဟု ပြောရှာလေ၏။ သူကြွယ်က အဘယ်အကြောင်းကြောင့်နည်းဟု မေးမြန်းသဖြင့် ဖြစ်ရင်းမူလမှစ၍ ထိုသတို့သွီးသည် ပြောကြားအပ်သော အကြောင်းအလုံးစုံကို ကြားသိရလျှင် မျက်ရည်တို့ကို တည်တံ့စိမ့်သောငှါ မတတ်နိုင်ရကား အားကြီး သော နှလုံးမသက်သာခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ ချစ်သွီး ဤသို့ဖြစ်မှု ထွေထွေရာရာ မကြံစည်လင့်။ သင်သည် ဘဒ္ဒဝတီသူဌေး၏ သွီးတည်း၊ ယနေ့ ဤအခါမှစ၍ ငါ၏ သွီးမည်သည်သာ ဖြစ်ပေတော့သည်ဟု ဆို၍ ဦးခေါင်းကို နမ်းရှုပ်၍ အိမ်သို့ ဆောင်ပြီးလျှင် မိမိ၏ သွီးကြီးအရာ၌ ထားလေ၏။

သာမာဝတီ အမည်ရခြင်းနှင့် ဘောသကသူဌေးကြီး သွီးအရာ၌ ထားခြင်းအကြောင်း

ထိုသတို့သွီးသည် အလှူရုံမဏ္ဍပ်၌ ကျယ်လောင်သော ဆူညံသော အသံကို ကြားရ၍ ဘခင် အဘယ်ကြောင့် ဤလူများအပေါင်းကို အသံတိတ်ဆိတ်ခြင်း ရှိအောင်ပြု၍ အလှူဒါနကို မပေးလှပါကုန်သနည်းဟု မေးလေ၏။ ချစ်သွီး ပြုပြင်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ဟု ဆိုသဖြင့် ဘခင် တတ်နိုင်ကောင်းပါ၏ဟု ဆိုသည် ရှိသော် ချစ်သွီး အဘယ်သို့တတ်နိုင်ကောင်းပါအံ့နည်းဟု မေးသောအခါ ဘခင် အလှူရုံမဏ္ဍပ်ကို ကာရံ၍ တယောက် တယောက်၏သာလျှင် ဝင်ခြင်းငှါ လောက်သော ပမာဏဖြင့် ဝင်ပေါက် ထွက်ပေါက် တံခါး နှစ်ခုတို့ကို ယှဉ်စေ

(ဓာတ်ယအကြိမ်)

ထားစေ၍ တခုသော တံခါးပေါက်ဖြင့် ဝင်၍ တခုသော တံခါးပေါက်ဖြင့် ထွက်ကြကုန်လောဟု ဆိုရာ၏။ ဤသို့ ပြုအပ်သည်ရှိသော် အသံတိတ်ဆိတ်ခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ ယူကြပါကုန်လတ္တံ့ဟု ပြောဆိုလေ၏။ သူကြွယ်လည်း သတို့သမီး၏ စကားကို ကြား၍ ချစ်သွီး ဤနည်းသည် ကောင်းလှပေ၏ဟု ဆို၍ ထိုသို့ ပြောဆိုတိုင်းသော အခြင်းအရာဖြင့် ပြုစေလေ၏။

ထိုသတို့သမီးသည်ကား ရှေးငယ်စဉ် မိဘတို့ ပေးသော အမည်ဖြင့် သာမာ မည်၏။ စောင်းရန်း အရံ အကာ (ဝတီ) ကို ကာစေ ပြုစေသော ကြောင့်ကား ရှေးအမည်နှင့် ပေါင်း၍ သာမာဝတီ မည်သည် ဖြစ်လေ၏။

ထိုသို့ ပြုလုပ်စီရင်သဖြင့် ပေးလှူသောကာလမှစ၍ အလှူရုံမဏ္ဍပ်၌ အုတ်အုတ် ကျက်ကျက်သော အသံသည် ပြတ်စဲလေ၏။ ယောသကသူဌေးသည် ရှေးအခါ၌ ထိုအသံကို ကြားသည်ရှိသော် ငါ၏ အလှူရုံမဏ္ဍပ်က အသံပေတည်းဟု ကြားရ သဖြင့် နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်လေ၏။ နှစ်ရက် သုံးရက်တိုင်တိုင် အသံကို မကြားရသောကြောင့် မိမိ၏ အထံသို့ ချဉ်းကပ်လာသော မိတ္တသူကြွယ်ကို အထီးကျန်သောသူ ခရီးသွားသောသူ အစရှိသည်တို့အား အလှူဒါနကိုပေးကမ်း လှူဒါန်းပါ၏လောဟု မေးလေ၏။ အရှင် ပေးကမ်းလှူဒါန်းပါ၏ဟု ပြောဆိုလတ် သော် ထိုသို့ ပေးလှူလျှင် အဘယ်သို့ ဖြစ်နေသနည်း၊ နှစ်ရက် သုံးရက်တိုင်တိုင် အသံကို မကြားရပါတကားဟု မေးပြန်လေ၏။ အရှင် အကြင်သို့သောနည်းဖြင့် ပြုသည်ရှိသော် အသံတိတ်ဆိတ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ယူကြကုန်၏။ ထိုသို့သောနည်းကို အကျွန်ုပ် ပြုထားပါသည်ဟု ပြောကြားလတ်သော် ထိုသို့ဖြစ်မှု ရှေးယခင်က ဤကဲ့သို့အဘယ်ကြောင့် မပြုလေသနည်းဟု မေးလေ၏။ အရှင်မသိသောကြောင့် မပြုရပါဟု ဆိုသည်ရှိသော် ယခုကား အဘယ်ကြောင့် သိရသနည်းဟု မေးပြန် လေ၏။ အရှင် အကျွန်ုပ်၏သွီးသည် ပြောကြားအပ်သောကြောင့် သိရပါသည်ဟု ဆိုလေသော် ငါသည် အသင့်အား သွီးရှိသောမည်သည် မသိဘူးပါ တကားဟု မေးပြန်လေ၏။ မိတ္တသူကြွယ်သည် ယင်နာဖြစ်သော ကာလမှစ၍ ဘဒ္ဒဝတီ သူဌေး၏ အလုံးစုံသော အကြောင်းကို ပြောကြားပြီးလျှင် ထိုသာမာဝတီအား မိမိ၏ သွီးပြုံးအရာ၌ ထားသည်၏အဖြစ်ကို ပြောကြားလေ၏။

(တတိယအကြိမ်)

ထိုအခါ သူကြွယ်ကို ဘောသကသူဌေးက ဤသို့ ဖြစ်ခဲ့သည်ရှိသော် အဘယ်ကြောင့် ငါ့အား မပြောမဆိုဘိသနည်း၊ ငါ့အဆွေခင်ပွန်း၏ သွီးသည် ငါ၏သွီး မည်သည်သာလျှင်တည်းဟု ဆို၍ ထိုသာမာဝတီ သတို့သွီးကိုခေါ်စေ၍ ချစ်သွီး အသင်သည် ဘဒ္ဒဝတီသူဌေး၏ သွီးဟူသည် မှန်သလောဟု မေးလေ၏။ မှန်လှပါသည် ဘခင်ဟု ပြောသောအခါ ယင်းသို့ဖြစ်မှု ထေ့ရာလေးပါးမကြံလင့်၊ ငါ၏ သွီးပင် ဖြစ်ပေ၏ဟု ထိုသာမာဝတီ၏ ဦးခေါင်းကို နမ်းရှုပ်၍ အခြံအရံ အလို့ငှါ ထိုသာမာဝတီအား ငါးရာမျှလောက်ကုန်သော မိန်းမတို့ကို ပေး၍ သာမာဝတီကို မိမိ၏ သွီးကြီးအရာ၌ ထားလေ၏။

ဥတေနမင်းစောသည် သာမာဝတီကို အဂ္ဂမဟေသီ မိဖုယားအရာ၌ ထားခြင်း

ထိုနောက် တနေ့သောအခါ ထိုကောသမ္မိပြည်၌ နက္ခတ်သဘင် ကြွေးကြော်ခြင်း (နက္ခတ်ပွဲသဘင်) သည် ဖြစ်၏။ ထိုနက္ခတ်သဘင် ကြိမ်သည်ရှိသော် အပသို့ မထွက်ဘူးသော အမျိုးသွီးတို့သည်လည်း မိမိ၏ အခြံအရံနှင့်တကွ ခြေဖြင့်သာလျှင် မြစ်ဆိပ်သို့သွား၍ ရေချိုးကြကုန်၏။ (ရေကစားကြကုန်၏။) ထို့ကြောင့် ထိုနေ့၌ သာမာဝတီ သတို့သွီးသည်လည်း ငါးရာသောမိန်းမတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် မင်းယင်ပြင်ဖြင့် ဖြတ်သန်း၍သာလျှင် ရေကစားခြင်းငှါ သွားလေ၏။ ဥတေနမင်းစောသည် ခြင်္သေ့ ခံသောလေသာပြုတင်း၌ရပ်လျက်သာမာဝတီကိုမြင်လျှင် မြင်ခြင်း ဤမိန်းမတို့သည်ကား အဘယ်သူ၏ ကချေသည် မိန်းမတို့ပေနည်းဟု မေးလေ၏။ အရှင်မင်းမြတ် တစုံတယောက်သောသူ၏ ကချေသည် မိန်းမတို့ မဟုတ်ကြပါဟု လျှောက်တင်လေလျှင် ထိုသို့မဟုတ်ခဲ့သည်ရှိသော် အဘယ်သူ၏ သွီးတို့ပေနည်းဟု မေးတော်မူပြန်၏။ အရှင်မင်းမြတ် ဤသည်ကား ဘောသကသူဌေးကြီး၏သွီး သာမာဝတီမည်သော သတို့သွီးပါတည်းဟု လျှောက်တင်လေလျှင် ထိုဥတေနမင်းသည် မြင်လျှင်မြင်ခြင်း ဖြစ်သော ချစ်ခြင်းရှိရကား ဘောသကသူဌေးကြီး အထံသို့ ငါ့အား သွီးကို ပို့ဆက်စေဟု သတင်းစကား (အမိန့်) ကို စေလွှတ်လိုက်လေ၏။ ဘောသက သူဌေးကလည်း အရှင်မင်းမြတ် မပို့ဆက်ဝံ့ပါဟု လျှောက်တင်လိုက်လေ၏။ ထိုဥတေနမင်းက ဤသို့ မပြုလင့်၊ စေလွှတ် ပို့ဆက်ရမည်သာဟု စေလွှတ်ပြန်သဖြင့် အရှင်မင်းမြတ် အကျွန်ုပ်တို့

(တတိယအကြိမ်)

သူဌေးမျိုးမည်သည်ကား သတို့သွီးတို့ကို ပုတ်ခတ်၍၎င်း၊ညှဉ်းဆဲ၍၎င်း တွန်းငင် နှင်ထုတ်မည့်ဘေးမှ ကြောက်လှပါသောကြောင့် မပို့ဆက်ဝံပါဟု လျှောက်တင် လိုက်သောအခါ မင်းကြီးသည် အမျက်ထွက်၍ အိမ်ကို မင်းတံဆိပ် ခတ်နှိပ် စေပြီးလျှင် သူဌေးကို၎င်း၊ သူဌေးကတော်ကို၎င်း လက်၌ဆွဲကိုင်ကာ အိမ်မှ အပသို့ နှင်ထုတ်စေလေ၏။

သာမာဝတီသည် ရေကစားပြီး၍ ပြန်လာသောအခါ အိမ်သို့ ဝင်ခြင်းငှါ အခွင့်ကို မရသည်ဖြစ်၍ ဘခင် ဤသို့ ဖြစ်ရခြင်းကား အကြောင်းအဘယ်သို့ ပါနည်းဟု မေးလေ၏။ချစ်သွီး မင်းကြီးသည် သင်ချစ်သွီး၏အကြောင်းကြောင့် သတင်းစကား(အမိန့်)ကို စေလွှတ်လိုက်၏။ထိုအခါ ငါတို့သည် မပို့ဆက်ဝံပါဟု လျှောက်တင်လိုက်သည်ရှိသော် အိမ်ကို မင်းတံဆိပ် ခတ်နှိပ်စေပြီးလျှင် ငါတို့ကို အပသို့ နှင်ထုတ်စေ၏ဟု ပြောပြလေ၏။ ဘခင် ဘခင်တို့ ပြုအပ်သောအမှုသည် ဝန်လေးလှပါသည်။ မင်းမည်သည်ကား စေလွှတ်အပ်သည်ရှိသော် မပို့ မဆက် ဝံပါဟု မဆိုမူ၍ အကျွန်ုပ်သွီးကို အခြံအရံနှင့်တကွ အကယ်၍ ယူဆောင်ကြ ကုန်သည် ဖြစ်ခဲ့အံ့။ ပို့ဆက်ပါမည်ဟုသာ လျှောက်တင်အပ်သည် ဖြစ်ရာ၏ဟု ပြောဆိုသောအခါ ချစ်သွီး သင်ချစ်သွီးအား နှစ်သက်သည်ရှိသော် ဤသို့ ပြုရ ပေအံ့ဟု ဆို၍ မင်းကြီးအား ထိုသွီးပြောဆိုသောအတိုင်း သတင်းစကားကို (သံတော်ဦးတင်ရန်) စေလွှတ်လိုက်လေ၏။ ဥတေနမင်းသည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍ ထိုသာမာဝတီကို အခြံအရံနှင့်တကွ ဆောင်ယူပြီးလျှင် အဘိသိက်သွန်း၍ (အဂ္ဂမဟေသီ) မိဖုယားကြီးအရာ၌ ထားလေ၏။ ကြွင်းသော မိန်းမတို့ကား ထိုသာမာဝတီ မိဖုယား၏သာလျှင် အခြံအရံ မိန်းမတို့ ဖြစ်ကြလေကုန်၏။ ဤကား သာမာဝတီ မိဖုယား ဝတ္ထုတည်း။

စက္ကပဇ္ဇောတမင်းသည် သစ်သားဆင်ရုပ်ပြု၍ ဥတေနမင်းကို ဖမ်းယူခြင်း

ဥတေန မင်းအား တပါးသော ဝါသုလဒတ္တာ အမည်ရှိသော မိဖုယား သည်လည်း ရှိသေး၏။ ထိုဝါသုလဒတ္တာ မိဖုယားသည်ကား စက္ကပဇ္ဇောတမင်း၏ သွီးတော်တည်း။ ဥဇ္ဇေနီပြည်၌ စက္ကပဇ္ဇောတ အမည်ရှိသော မင်းသည် ရှိလေ၏။ ထိုမင်းသည် တနေ့သ၌ ဥယျာဉ်မှပြန်လာခဲ့သည်ရှိသော် မိမိ၏စည်းစိမ်ချမ်းသာ (တတိယအကြိမ်)

ပြည့်စုံခြင်းကို ကြည့်ရှု၍ ငါမှတပါးသော တစုံတယောက်သောမင်းအားလည်း ဤသို့သဘောရှိသော စည်းစိမ်ချမ်းသာသည် ရှိလေသလောဟု မေးမြန်း ပြောဆိုသောကြောင့် ဤစည်းစိမ် ချမ်းသာမည်သည် အဘယ်မျှလောက် ရှိသနည်း၊ ကောသမ္မိပြည်၌ ဥတေနမင်းကြီး၏ စည်းစိမ် ချမ်းသာသည်ကား အလွန်ကြီးကျယ်စွာ ရှိ၏ဟု သံတော်စကား လျှောက်တင်အပ်သည်ရှိသော် မင်းကြီးက ထိုသို့ဖြစ်မှု ထိုဥတေနမင်းကိုဖမ်းယူအံ့ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုဥတေနမင်းကို ဖမ်းယူခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါဟု လျှောက်သည်ရှိသော် အမှတ်မရှိ တစုံတခုခုသာ အမှုကိုပြု၍ ဖမ်းယူမည်သာလျှင်ကတည်းဟု ဆိုပြန်လေ၏။ အရှင်မင်းမြတ် ဖမ်းယူခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါဟု ဆိုပြန်လေသော် အဘယ်ကြောင့် မဖမ်းယူနိုင်အံ့ နည်းဟု မေးတော်မူပြန်လေ၏။ အရှင်မင်းမြတ် ထိုဥတေနမင်းသည် ဟတ္ထိကန္တ မည်သော အတတ်ကို တတ်၏။ မန္တန်ပြန်လှန်သရဇ္ဈာယ်၍ ဟတ္ထိကန္တ စောင်းကို တီးလျက် ဆင်တို့ကို ပြေးလည်း ပြေးစေနိုင်၏။ ဖမ်းလည်း ဖမ်းယူနိုင်၏။ ဆင်ယာဉ်နှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။ ထိုဥတေနမင်းနှင့် တူသော မင်းမည်သည် မရှိဟု လျှောက်ကြပြန်သော်—

ငါသည် ထိုဥတေနမင်းကို ဖမ်းယူခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ဘဲ ရှိမည်လောဟု မိန့်တော်မူပြန်သဖြင့် အရှင်မင်းမြတ် အရှင်မင်းမြတ်သည် ဖမ်းယူခြင်းငှါ အကယ်၍ အလိုဆန္ဒရှိခဲ့ပါအံ့၊ ဤဥတေနမင်းသည် ကေနစင်စစ်အားဖြင့် အခြေ အနေ ခိုင်ခံ့မြဲမြံ၏။ ထိုသို့ပင် ဖြစ်သော်လည်း သစ်သားဆင်ရုပ်ကို ပြုလုပ်စေ၍ ထိုမင်း၏ တိုင်းနိုင်ငံ အနီးအရပ်သို့ စေလွှတ်တော်မူပါလော့၊ ထိုဥတေနမင်းသည် သတင်းစကား ကြားသိသည်ရှိသော် ဆင်ယာဉ်ဖြင့်၎င်း၊ မြင်းယာဉ်ဖြင့်၎င်း ဝေးကွာသော အရပ်သို့သော်လည်း သွားတတ်၏။ ထိုအရပ်သို့ ရောက်လာသော ဥတေနမင်းကို ဖမ်းယူခြင်းငှါ တတ်ကောင်းသည်ဖြစ်ပါလတ္တံ့ ဟု လျှောက်ကြား ကြကုန်သော် စဏ္ဍပဇ္ဇောတ မင်းကြီးသည် ဤသို့သော အကြောင်းသည်ကား ကောင်းမြတ် သင့်လျော်ဘွယ်ရှိ၏ဟု သစ်သားဖြင့်ပြီးသော စက်ယန္တရားနှင့် ယှဉ်သော ဆင်ကို ပြုလုပ်စေ၍ အပဉ္စ ပုဆိုးပိုင်းတို့ဖြင့် ရစ်ပတ်ဖုံးလွှမ်းပြီးလျှင် ပန်းချီဆေးရေး အမှုကို ဆန်းကြယ်စွာပြု၍ ထိုဥတေနမင်းကြီး၏ တိုင်းနိုင်ငံ အနီးအရပ် ဖြစ်သော တခုသော ရေအိုင်၏ ကမ်းနား၌ လွှတ်ထားစေ၏။

(တတိယအကြိမ်)

ဆင်ရုပ်၏ ဝမ်းကွင်း၌ ခြောက်ကျိပ်သော ယောက်ျားတို့သည် ထိုမှ ဤမှ လူးလာတုံ့ ခေါက် လျှောက်သွားနိုင်ကုန်၏။ ဆင်၏ မစင်တုံးတို့ကို ရှာဖွေဆောင် ယူ၍ ထိုထိုသို့သော အရပ်တို့၌ ပစ်စွန့်ကုန်၏။

ထိုအခါ တောမုဆိုးတယောက်သည် ဆင်ကိုတွေ့မြင်၍ ငါတို့၏မင်းကြီးအား လျှောက်ပတ်ထိုက်တန်၏ဟု ကြံ၍ သွားပြီးသော် မင်းကြီးအား အရှင်မင်းမြတ် တကိုယ်လုံး ဖွေးဖွေးဖြူသော ငွေတောင်ထွဋ်နှင့် တူသော အဆင်းရှိသော အရှင်မင်းမြတ်တို့အားသာလျှင် လျှောက်ပတ်ထိုက်တန်သော ဆင်ပြောင်တစီး ကို အရှင်ကျွန်တော် မြင်အပ်ပါသည်ဟူ၍ လျှောက်ကြားလေ၏။

ဥတေန မင်းကြီးသည် ထိုလျှောက်ကြားလာသော မုဆိုးကိုပင်လျှင် ခရီး ညွှန်ပြု၍ ဆင်စီးတော်မူပြီးလျှင် အခြံအရံနှင့် တကွ ထွက်တော်မူလေ၏။ ထိုဥတေနမင်းကြီး၏ ထွက်လာခြင်းကို သိ၍ သူလျှိုယောက်ျားတို့သည် သွားပြီး လျှင် စက္ကပဇ္ဇောတမင်းကြီးအား လျှောက်ကြားကြလေကုန်၏။ စက္ကပဇ္ဇောတ မင်းသည် ထွက်လာ၍ အလယ်၌ အချည်းနှီး တစုံတခုမျှ မရှိသည်ကို ပြုပြီးလျှင် နံပါးနှစ်ဘက်တို့၌ စစ်သည်အပေါင်း ထားစေ၏။ ဥတေနမင်းသည် စက္ကပဇ္ဇောတ မင်းကြီး၏ လာသည်ကို မသိဘဲ ဆင်သို့ အမှီလိုက်လေ၏။ ဆင်ရုပ်၏ အတွင်း၌ တည်ကုန်သော လူတို့သည် လျင်စွာသော အဟုန်ဖြင့် ပြေးစေကုန်၏။ မန္တန်ကို ရှုတ်ဖတ်ပြန်လှန် သရဇ္ဈာယ်၍ စောင်းကိုတီးသော မင်းကြီး၏ စောင်းသံကို မကြားဘိသကဲ့သို့ သစ်သားဆင်ရုပ်သည် ပြေးသည်သာလျှင်တည်း။ ဥတေန မင်းကြီးသည် ဆင်ပြောင်ကို မှီခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်လေသောကြောင့် မြင်းကို တက်စီး၍ အစဉ်လိုက်ပြန်လေ၏။ ထိုဥတေနမင်းကြီးသည် လျင်စွာသော အဟုန်ဖြင့် အစဉ်လိုက်သည်ရှိသော် စစ်သည်ဗိုလ်ပါ အပေါင်းသည် ဆုတ်နှစ် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ ဥတေနမင်းကြီးသည် တယောက်တည်းသာလျှင် ဖြစ်လေ၏။ ထိုအခါ ဥတေနမင်းကို နံပါးနှစ်ဘက်တို့၌ စီရင်၍ (နေရာချ) ထားအပ်ကုန် သော စက္ကပဇ္ဇောတ မင်းကြီး၏ မင်းချင်းယောက်ျားတို့သည် ဖမ်းယူ၍ မိမိတို့၏ မင်းကြီးအား ပို့ဆက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ ဥတေနမင်း၏ ဗိုလ်ပါအပေါင်းသည် ရန်သူ၏ အလိုနိုင်ငံ (လက်တွင်း) သို့ လိုက်ပါ ရောက်သွားရသည့်အဖြစ်ကို သိ၍ မြို့၏အပ၌ သစ်တပ်မြို့တည်ကာ နေရလေ၏။

(တတိယအကြိမ်)

ဥတေနမင်းကြီးသည် ဝါသုလဒတ္တာမင်းသွီးအား မန္တန် သင်ပေးခဏ်း

စက္ကပဇ္ဇောတမင်းသည်လည်း ဥတေနမင်းကို အရှင်ဖမ်းယူခြင်းဖြင့်သာလျှင် ဖမ်းယူ၍ တခုသော ခိုးသူ နှောင်အိမ်၌ ထည့်သွင်းချုပ်နှောင်ကာ တံခါးကို ပိတ်ထားပြီးလျှင် သုံးရက်တို့ပတ်လုံး အောင်သေ သောက်ခြင်းကို သောက်လေ၏။ ဥတေနမင်းသည် သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ အစောင့်အရှောက်တို့ကို အမောင်တို့ အသင်တို့၏မင်းသည် အဘယ်မှာနည်းဟုမေး၏။ အစောင့်အရှောက်တို့က ရန်သူဖြစ်သောမင်းကို ငါသည် ဖမ်းယူရလေပြီဟု အောင်သေ သောက်ကာ နေပါ၏ဟု ပြောကြားလေ၏။ ဤသို့ပြုသော အမူအရာသည် အဘယ်သို့သော အမူအရာနည်း၊ အသင်တို့၏ မင်းကြီးပြုသော အမူအရာသည် မိန်းမအမူအရာနှင့် တူ၏။ ရန်သူဖြစ်သော မင်းတို့ကို ဖမ်းပြီးလျှင် လွှတ်မူလည်း လွှတ်ခြင်းငှါ ၎င်း၊ သတ်မူလည်း သတ်ခြင်းငှါ ၎င်း သင့်သည် မဟုတ်တုံလော၊ ငါတို့ကို ဆင်းရဲကျဉ်းကြပ်စွာ နှောင်အိမ်တွင်းမှာ နေစေ၍ အောင်သေကို သောက်နေရက်ပေသည်ဟု ပြောဆိုလေ၏။ အစောင့်အရှောက်တို့သည် သွား၍ စက္ကပဇ္ဇောတ မင်းကြီးအား ထိုအကြောင်းကို လျှောက်ကြားကြကုန်၏။

စက္ကပဇ္ဇောတ မင်းကြီးသည် လာ၍ အသင်သည် ဤသို့သော စကားကို ပြောဆိုသောဟူသည် မှန်ပေသလောဟု မေးသဖြင့် အရှင်မင်းကြီး မှန်ပေ၏ဟု ဝန်ခံလျှင် ကောင်းပြီ အသင့်ကို လွှတ်အံ့၊ အသင့်အား ဤသို့ သဘောရှိသော မန္တန်သည် ရှိသတတ်၊ ထိုမန္တန်ကို ငါ့အား ပေးလတ္တံ့လောဟု ဆိုလေ၏။ ကောင်းပြီ ပေးပေအံ့၊ သင်ခြင်းငှါ လျှောက်ပတ်သောအခါ၌ သင်ယူလေလော့၊ အသို့နည်း၊ အအင်သည် ငါ့အား ရှိခိုးနိုင်လတ္တံ့ လောဟု မေးလေလျှင် ငါသည် သင့်ကို အဘယ်ကြောင့် ရှိခိုးရအံ့နည်း၊ ရှိမခိုးနိုင်ဟု ဆိုသဖြင့် အကယ်၍ ရှိမခိုးနိုင်သည်ဖြစ်ခဲ့အံ့၊ ငါသည်လည်း အသင့်အား မပေးနိုင်ဟု ဆိုလေ၏။ ဤသို့ မပေးခဲ့သည်ရှိသော် အသင့်အား မင်းဒဏ်ကို ပြုပေအံ့ဟု ဆိုသောအခါ အသင် မင်းဒဏ်ကို ပြုလိုလျှင် ပြုလေလော့၊ အသင်သည် ငါ၏ကိုယ်ကို အစိုးရ၏၊ စိတ်ကိုကား အစိုးမရဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

စက္ကပဇ္ဇောတ မင်းကြီးသည် ထိုဥတေနမင်း၏ ရဲရင့်သောအားဖြင့် ကြုံးဝါးသောအသံကို ကြားရ၍ အဘယ်သို့သောအကြောင်းဖြင့် ဤမန္တန်ကို ယူရပါအံ့

နည်းဟု ကြံပြီးလျှင် ဤမန္တန်ကို တပါးသောသူကို သိစေခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း၊
 ငါ၏ သွီးတော်ကို ထိုမင်း၏အထံ၌ သင်ယူစေ၍ ငါသည် ငါ၏ သွီးတော်အထံ၌
 သင်ယူတော့အံ့ဟု ကြံလေ၏။ ထို့နောက်မှ ရှိခိုး၍ သင်ယူသည်ရှိသော် တပါး
 သောသူအား ပေးလတ္တံ့လော့ဟု ဥတေနမင်းကို မေး၏။ မင်းကြီး ဪ...
 ဟုတ်ပေ၏။ ငါ့အား ရှိခိုးသောသူအား ပေးအံ့ဟုဆိုလျှင် ထိုသို့ဖြစ်မှ ငါတို့၏
 နန်းအိမ်တော်၌ ခါးကုန်းမတယောက်သည် ရှိ၏။ ထိုခါးကုန်းမအား တင်းတိမ်
 အကာ၏အတွင်း၌ ရှိခိုး၍ ထိုင်နေသည်ရှိသော် အသင်သည် တင်းတိမ်အကာ၏
 အပ၌ တည်လျက်သာလျှင် မန္တန်ကို ပို့ချလေလော့ဟု ဆိုလေ၏။ မင်းကြီး
 ကောင်းပြီ။ ခါးကုန်းသောသူမူလည်း ဖြစ်စေ၊ ဆံ့အသောသူမူလည်း ဖြစ်စေ
 ရှိခိုးသောသူအား ပေးအံ့ဟု ဝန်ခံလေ၏။

ထို့နောက်မှ စက္ကပဇ္ဇောတမင်းကြီးသည် သွား၍ သွီးတော် ဝါသုလဒတ္တာကို
 ချစ်သွီး တကိုယ်လုံးဖြူသော ခရုသင်း နှုနာစွဲသော လူတယောက်သည် အဘိုး
 အတိုင်း မသိထိုက်သော မန္တန်ကိုတတ်၏။ ထိုမန္တန်ကို တပါးသောသူကို သိစိမ့်
 သောငှါ မတတ်ကောင်း၊ သင် ချစ်သွီးသည်တင်းတိမ်ကာ၏အတွင်းက ထိုင်နေ၍
 ရှိခိုးပြီးလျှင် မန္တန်ကို သင်ယူလေလော့။ ထိုလူသည် ကာရံသော တင်းတိမ်၏
 အပ၌တည်လျက် ချစ်သွီးအား ပို့ချလတ္တံ့။ သင်ချစ်သွီးအထံမှ ခမည်းတော်သည်
 ထိုမန္တန်ကို သင်ယူအံ့ဟု ဆိုလေ၏။ ဤသို့သော အခြင်းအရာဖြင့် စက္ကပဇ္ဇောတ
 မင်းကြီးသည် ထိုသူတို့၏ အချင်းချင်း အကျွမ်းတဝင် ရောနှောခြင်းပြုအံ့သည်မှ
 စိုးသဖြင့် သွီးတော်ကို ခါးကုန်းမဖြစ်လေဟန် ဥတေနမင်းကို ခရုသင်းစွဲ လူနှု
 ဖြစ်လေဟန်ကိုပြု၍ ပြောဆို မှာထားလေ၏။ ထိုဥတေန မင်းသည် တင်းတိမ်
 အကာ၏အတွင်း၌ ရှိခိုး၍ထိုင်နေသော ဝါသုလဒတ္တာ မင်းသွီးအား တင်းတိမ်
 အကာ၏ အပ၌တည်လျက် မန္တန်ကို ပို့ချရလေ၏။

**မန္တန်သင်ရာ၌ ဆရာတပည့်တို့သည် ခိုက်ရန်ဒေါသ ဖြစ်ကြခြင်းနှင့်
 စက္ကပဇ္ဇောတမင်း၏ ယာဉ်ငါးပါးအကြောင်း**

ထိုအခါ တနေ့သ၌ မန္တန်ကို အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် ရှုတ်ဆိုစေအပ်ငြားသော်
 လည်း မန္တန်ပုဒ်တခုကို ပြီပြင်စွာရှုတ်ဆိုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်သည်ဖြစ်၍ ထိုဝါသုလ
 ဒတ္တာ မင်းသွီးကို ဟယ်...ခါးကုန်းမ အလွန်တရာ ထူကြမ်းလှသော နှုတ်ခမ်း
 (တဘိယအကြိမ်)

ပါးစောင်ရှိသော နင်၏ နှုတ်သီးကြီးကို ပုတ်ခတ်ရလိမ့်မည်။ ဤသို့ ပီပီဆိုးရမည် ဟဲ့ဟဲ့ ကြိမ်းမောင်းကာ ဆိုလေ၏။ ဝါသုလဒတ္တာ မင်းသွီးသည် အမျက်ထွက်၍ ဟယ်.. ညစ်ညမ်းစုတ်ချာ ယုတ်မာ ကမြင်း ခရုသင်းဖြူ လူအနှူ နင် အဘယ်ကို ဆိုသနည်း။ ငါကဲ့သို့ သဘောရှိသော မင်းသွီးသည် အဘယ်ကြောင့် ခါးကုန်းမ မည်သည် ဖြစ်ရအံ့နည်းဟု ပြန်၍ ငေါက်ငန်း ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ဥတေန မင်းသည် တင်းတိမ်စွန်းကို ပင့်မြှောက်ကာ အသင်သည် အဘယ်သူ ဖြစ်လေ သနည်းဟု မေးသည်ရှိသော် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ သွီးတော် ဝါသုလဒတ္တာ အမည် ရှိသောသူသည် ငါတည်းဟု ဆို၏။ အသင်၏ ဘခမည်းတော်သည် ငါ့အား ပြောသောအခါ ခါးကုန်းမဟု ပြောဆိုလေ၏။ အကျွန်ုပ်အား ပြောသော ကာလလည်း အရှင်ကို ခရုသင်းဖြူစွဲသော လူနှူဟု လုပ်၍ ပြောဆိုပါသည်။ ဤသို့ ဆိုပြီး ထိုနှစ်ဦးကုန်သော သူတို့သည်လည်း မင်းကြီးသည် ငါတို့၏အကျွမ်းတဝင် ရောနှောခြင်းကို ပြုအံ့သည်မှ စိုးရိမ်သဖြင့် ဆိုအပ်သည် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု တင်းတိမ်အကာ၏ အတွင်း၌သာလျှင် အကျွမ်းတဝင် ရောနှောခြင်းကို ပြုကြ လေကုန်၏။

ထိုနေ့မှစ၍ မန္တန်ကို သင်ယူခြင်းသည်၎င်း၊ အတတ်ကို သင်ယူခြင်းသည် ၎င်း မရှိ၊ မင်းကြီးသည်ကား သွီးတော်ကို ချစ်သွီး အတတ်ပညာကို သင်ယူ၏ လောဟု အမြဲမပြတ် မေး၏။ ဘခမည်းတော် သင်ယူပါ၏ဟု လျှောက်လေ၏။ ထို့နောက် တနေ့သ၌ ဝါသုလဒတ္တာ မင်းသွီးကို ဥတေနမင်းက ချစ်နှုမ လင်ယောကျ်ားတို့သည် ပြုစုချီးမြှင့်အပ်သော စည်းစိမ်ချမ်းသာမှုမည်သည်ကား မိခင်၊ ဘခင်တို့သည်၎င်း၊ မောင်ကြီး၊ မောင်ငယ်၊ အစ်မ၊ ညီမတို့သည်၎င်း ပြုစုခြင်း ငှါ မစွမ်းနိုင်ကြကုန်၊ ငါ့အား အကယ်၍ အသက်ကို ကယ်ဆယ်သည် ဖြစ်ခဲ့အံ့၊ အသင် ချစ်နှုမအား ငါးရာကုန်သော မောင်းမ အခြံအရံကို ပေး၍ မြတ်သော မိဖုယားကြီး အရာကို ပေးပါအံ့ဟု ဆိုလေ၏။ ဝါသုလဒတ္တာ မင်းသွီးက မောင်တော် မင်းမြတ်တို့သည် * (ဘုရားနှုမအား) ထိုဆိုအပ်သော စကား၌ အကယ်၍ တည်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ကုန်သည် ဖြစ်ပါအံ့၊ မောင်တော်မင်းမြတ်အား အသက်ကို ကယ်ဆယ်ပါမည်ဟု လျှောက်ထားလေ၏။ ချစ်နှုမ စွမ်းနိုင်ပါသည်ဟု

* အဋ္ဌကထာပါဠိတွင်(မေ) ပါနေ၍သာ ထည့်လိုက်ရသည် အစပ်မရှိ၊ သီဟိုဠ်မူ၌ (မေ) မရှိ။
(တတိယအကြိမ်)

ဆိုသဖြင့် အရှင်မင်းမြတ် ကောင်းပါပြီဟု ဝန်ခံပြီးလျှင် ဝါသုလဒတ္တာ မင်းသွီးသည် ဘခင်၏ အထံသို့သွား၍ ရှိခိုးကာ တင့်အပ်လျှောက်ပတ်သော အရပ်၌ တည်နေလေ၏။ ထိုအခါ မင်းသွီးကို စဏ္ဍပဇ္ဇောတ မင်းကြီးက ချစ်သွီး အတတ်ပညာ ပြီးဆုံးပြီလောဟု မေးတော်မူလေ၏။ ဘခမည်းတော် အတတ်သည် အလုံးစုံ အကုန် မပြီးတတ်သေးပါဟု လျှောက်ကြားလေ၏။ ချစ်သွီး ထိုသို့ မပြီးသေးသည်ရှိသော် အဘယ်ကို အလိုရှိသနည်းဟု မေးတော်မူသောအခါ ဘခမည်းတော်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့အား တခုသော တံခါးကို၎င်း၊ တခုသော ယာဉ်ကို၎င်း ရခြင်းငှါ သင့်လျော်ပါသည်ဟု လျှောက်ထားလေ၏။ ချစ်သွီး ဤသို့ တံခါးတခုနှင့် ယာဉ်တခုသည် အဘယ်အလိုငှါပေးနည်းဟု မေးတော်မူသောအခါ ခမည်းတော်ဘုရား ညဉ့်အခါ၌ နက္ခတ်ကြယ် အမှတ်ဖြင့် မန္တန်၏ ဥပစာ အလိုငှါ တခုသော ဆေးမြစ်ကို ယူဆောင်၍ ပြုဘွယ်ကိစ္စရှိသတတ်။

ထို့ကြောင့် အကျွန်ုပ်တို့အား အခါဟုတ်သည်မူလည်း ဖြစ်စေ၊ အခါမဟုတ်သည်မူလည်း ဖြစ်စေ ထွက်သွားသောအခါ တခုသော တံခါးကို၎င်း၊ တခုသော ယာဉ်ကို၎င်း ရခြင်းငှါ သင့်လျော်ပါသည်ဟု လျှောက်ထားလေ၏။ မင်းကြီးလည်း ကောင်းပြီဟူ၍ ဝန်ခံလေ၏။ ထိုသူတို့သည် မိမိတို့ နှစ်သက်အပ်သော တံခါးတခုကို လက်ရောက် ပြုကြလေကုန်၏။ စဏ္ဍပဇ္ဇောတ မင်းကြီးအားကား ငါးပါးကုန်သော ယာဉ်တို့ ရှိကုန်၏။

- ၁ ဘဒ္ဒပတိမည်သော ဆင်မသည် တနေ့လျှင် ယူဇနာ ငါးဆယ်တိုင်တိုင် သွားနိုင်၏။
- ၂ ကာက မည်သော ကျွန်သည် တနေ့လျှင် ယူဇနာ ခြောက်ဆယ်တို့ တိုင်တိုင် သွားနိုင်၏။
- ၃ စေလကဋ္ဌိ မည်သော မြင်းသည်၎င်း။
- ၄ မုဉ္ဇကေသီ မည်သော မြင်းသည်၎င်း ဤမြင်းနှစ်ကောင်တို့သည် ယူဇနာ တရာတိုင်တိုင် သွားနိုင်၏။
- ၅ နာဠာဂိရိ မည်သော ဆင်သည် ယူဇနာ တရာ့နှစ်ဆယ် တိုင်တိုင် သွားနိုင်၏။

(တတိယအကြိမ်)

စဏ္ဍပဇ္ဇောတမင်းကြီး၏ ယာဉ်ငါးပါး ရခြင်းအကြောင်း
ရှေးကောင်းမှု

ထို* စဏ္ဍပဇ္ဇောတ မင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မမူမီ တယောက်
သော အစိုးရသောသူ၏ အလုပ်အကျွေး ဖြစ်ဘူးလေသတတ်၊ ထိုအခါ တနေ့သ၌
အစိုးရသောသူသည် မြို့၏အပသို့ ထွက်၍ ရေချိုးပြီး ပြန်လာခဲ့သည်ရှိသော်
ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ တပါးသည် မြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ ဝင်တော်မူရာ အလုံးစုံကုန်
သော မြို့သူမြို့သားတို့အား မာရ်နတ်သည် လှည့်ပတ်၍ ထားအပ်သောကြောင့်
တယောက်ချီ တဇွန်းမျှသော ဆွမ်းကိုလည်း မရမူ၍ ဆေးကြောမြဲတိုင်းဖြစ်
သော သပိတ်ဖြင့်သာလျှင် ထွက်လာတော်မူခဲ့၏။ ထိုအခါ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်
မြတ်သည် မြို့တံခါးသို့ရောက်တော်မူသည်ရှိသော် မာရ်နတ်သည်မထင်ရှားသော
အသွင်ဖြင့် ချဉ်းကပ်၍ အရှင်ဘုရား အရှင်မြတ်အား တစုံတခုကိုရပါသလောဟု
မေးလေ၏။ အသို့နည်း၊ သင်သည် ငါ့အား မရအပ်သော အခြင်းအရာကို ပြုဘိ
သလောဟု မိန့်တော်မူလျှင် ထိုသို့ဖြစ်မှု ပြန်လည်ဆုတ်နစ်၍ ယခုတဖန် ကြွဝင်
တော်မူပါဦး၊ ဤအခါမှာမူကား မပြုပါတော့အံ့ဟု လျှောက်ကြား၏။ ပစ္စေက
ဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်လည်း တဖန် ငါပြန်၍ မကြွဝင်တော့အံ့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ပစ္စေက
ဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်သည် ပြန်လည်ဆုတ်နစ်ခြင်းမပြုမူ၍ ကြွသွားတော်မူသည်ရှိသော်
မာရ်နတ်သည် ထိုအရပ်၌ပင် ကွယ်ပျောက်လေ၏။

ပြန်လည် ဆုတ်နစ်ခြင်း မပြုခြင်းအကြောင်းကား ထိုအရှင်ပစ္စေက
ဗုဒ္ဓါသည် အကယ်၍ တဖန် ပြန်လည်ဆုတ်နစ်တော်မူခဲ့ငြားအံ့၊ ထိုမာရ်
နတ်သည် အလုံးစုံသော ပြည်သူပြည်သားတို့၏ကိုယ်၌ ပူးကပ်ပြီးလျှင်
လက်ခုပ် လက်ဝါး တီး၍ ပြက်ရယ်မှုဖြင့် ကစားခြင်းကို ပြုရာ၏။
ထို့ကြောင့် ပြန်လည်ဆုတ်နစ်ခြင်းကို မပြုသတည်း။

ထိုအခါ အစိုးရသောသူသည် ဆေးကြောမြဲတိုင်းသော သပိတ်ဖြင့် ကြွလာ
တော်မူသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်ကို မြင်လျှင် ရိုသေမြတ်နိုး ။ ရိုခိုးလျက်
အရှင်ဘုရား တစုံတခုသောဆွမ်းကို ရပါသလား ဘုရားဟု မေးလျှောက်လေ၏။
ဒါယကာ ဆွမ်းခံလှည့်လည်၍ ထွက်လာခဲ့ပေသည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုဒါယကာ

* စဏ္ဍပဇ္ဇောတမင်းကြီးကို ကင်းမြီးကောက်ကြောင့် ဖြစ်သောသူဟူ၍ စိဝရက္ခန္ဓက အဋ္ဌကထာ၌
ဆိုသည်။

သည် ကြံဆင်ခြင်သည်မှာ အရှင်မြတ်သည် ငါလျှောက်ထားမေးမြန်းအပ်သော စကားကို မိန့်ဆိုတော်မူဘဲ တပါးသော စကားကိုသာ မိန့်ဆိုတော်မူ၏။ တစုံ တခုသော ဆွမ်းကို ရသည် မဖြစ်လတ္တံ့ဟု ကြံဆင်ခြင်မိလေ၏။ ထို့နောက်မှ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်၏ သပိတ်တော်ကို ကြည့်သည်ရှိသော် အချည်းနှီးသော သပိတ်ကိုမြင်ရ၍ မိမိ၏အိမ်၌ ထမင်းကျက်သည် မကျက်သည်အဖြစ်ကို ကေနံ တိတိ မသိရသေးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ရဲရင့်သော စိတ်မသရှိည် ဖြစ်ရကား သပိတ်ကိုယူခြင်းငှါ မဝံ့သည်ဖြစ်၍ အရှင်ဘုရား အဟန်ငယ် တခဏမျှ ဆိုင်းငံ့ ရပ်တန့် သည်းခံတော်မူပါကုန်ဦး ဘုရားဟု လျှောက်ထား၍ လျင်စွာ အိမ်သို့ ပြန်သွားပြီးလျှင် ငါတို့အလိုငှါ ထမင်းသည် ကျက်ပြီလောဟု မေး၍ ကျက်ပါ ပြီဟု ဆိုသည်ရှိသော် အနီးအပါး၌ရှိသော ထိုအလုပ်အကျွေးကို အမောင် အသင်ထက် အလွန်တရာ ပေါ့ပါးဖျပ်လတ် လျင်မြန်သောသူမည်သည် မရှိ၊ အလွန်လျင်စွာသောအဟုန်ဖြင့် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်၏အထံသို့သွားရောက်၍ အရှင်ဘုရား သပိတ်တော် တပည့်တော်အား ပေးသနားတော်မူပါ ဘုရားဟု လျှောက်ထားပြီးလျှင် သပိတ်ကို တောင်းယူကာ လျင်စွာ လာခဲ့ပါလော့ဟု ပြောလေ၏။ အလုပ်အကျွေးလည်း တခွန်းတည်းသော စကားဖြင့်သာလျှင် ပြေးသွားလေ၍ သပိတ်တော်ကို ယူဆောင်ခဲ့လေ၏။ အစိုးရသော ဒုါယကာ လည်း မိမိ၏ စားရန်ထမင်းဖြင့် သပိတ်တော်ကို ပြည့်စေ၍ ဤဆွမ်းသပိတ်ကို လျင်စွာ ယူသွား၍ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်အား ကောင်းစွာ လက်ရောက် ကပ်လှချေ။ ငါသည် သင့်အား ဤအလှူမှ ကုသိုလ်အဘို့ကို ပေးပါအံ့ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုအလုပ်အကျွေး ယောက်ျားသည်လည်း လျင်စွာသွား၍ ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်အား သပိတ်တော်ကို ကပ်လှပြီးလျှင် ငါးပါးသောတည်ခြင်းဖြင့် ရှိခိုးလျက် ဤသို့ ဆုတောင်းပတ္တနာ ပြုလေသတည်း။

စက္ကပဇ္ဇောတ မင်းလောင်း၏ ဆုတောင်းခမ်း

ပစ္စေကဗောဓိ ဉာဏ်တော်၏သခင် အရှင် သူမြတ်ဘုရား ဘုရားတပည့် တော်သည် မှန်းတည့်ခါနီးလေပြီဟု ကြံအောက်မေ့၍ အလွန်လျင်စွာအားထုတ် သဖြင့် လာခြင်းသွားခြင်းကို ပြုရပါသည် အရှင်ဘုရား၊ ဘုရားတပည့်တော်အား ဤလျင်စွာသွားလာရသော ကုသိုလ်ကံ၏ အစွမ်းအာနုဘော်ကြောင့် ယူဇနာ (တတိယအကြိမ်)

ငါးဆယ်၊ ခြောက်ဆယ်၊ တရာ၊ တရာ့နှစ်ဆယ် အခွန်ရှည်သော ခရီးကို သွားခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော ယာဉ်တို့သည် ဖြစ်လာပါစေကုန်သတည်း။ သွားစဉ်၎င်း၊ လာစဉ်၎င်း တပည့်တော်၏ ကိုယ်ကို နေရိန်ဖြင့် ပူလောင်ခြင်းကို ခံရပါသည်။ ထိုသို့ နေရိန်ဖြင့် ပြင်းစွာ ပူလောင်ခြင်းကို ခံရသော ကုသိုလ်၏ အစွမ်း အာနုဘော်ကြောင့် ဖြစ်လေတိုင်း ဖြစ်လေတိုင်းသော ဘဝ၌ ဘုန်းတန်ခိုး အာဏာသည် ထက်မြက်သော နေမင်း၏ တန်ခိုး အရှိန်နှင့် တူသည် ဖြစ်ပါစေသတည်း။ ဤဆွမ်းကို လူဒါန်းရာ၌ ဘုရားတပည့်တော်အား အရှင်သခင်သည် အလှူအဘို့ကို ပေးဝေပါသည်။ ထို * ပတ္တာနုမောဒနာ ကုသိုလ် အကျိုးဆက်ဖြင့် အရှင်ဘုရားတို့သည် သိအပ် မြင်အပ်သော တရား၏ အဘို့ရှိသည် ဖြစ်ပါစေသတည်းဟု ဆုတောင်းပတ္တာနု ပြုလေ၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်လည်း ဒါယကာ တောင်းသော ဆုတောင်း ပတ္တာနုအတိုင်း ပြည့်စုံစေသတည်းဟု မိန့်ဆိုတော်မူပြီး၍—

† ကုစ္ဆိတံ ပတ္တိတံ တုယံ၊ ခိပ္ပမေဝ သမိဇ္ဈတု။
 သဗ္ဗေ ပူရေန္တု သင်္ကပ္ပိ၊ စန္ဒော ပန္နရသော ယထာ။
 ကုစ္ဆိတံ ပတ္တိတံ တုယံ၊ ခိပ္ပမေဝ သမိဇ္ဈတု။
 သဗ္ဗေ ပူရေန္တု သင်္ကပ္ပိ၊ မဏိ ဇောတိရသော ယထာ။

ကုစ္ဆိတံ၊ အလိုရှိအပ်သော။ ပတ္တိတံ၊ တောင့်တအပ်သော။ ဟံ၊ အကြင် ဝတ္ထုသည်။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။ တံ၊ ထိုတောင့်တတိုင်းသော ဝတ္ထုသည်။ တုယံ၊ သင့်အား။ ခိပ္ပမေဝ၊ လျင်စွာသာလျှင်။ သမိဇ္ဈတု၊ ပြည့်စုံစေသတည်း။ ပန္နရသော၊ တဆယ့်ငါးရက် ထက်၌ တောက်ထွန်းသော။ စန္ဒော၊ လပြည့်ဝန်းသည်။ ပူရတိ ယထာ၊ ပြည့်သကဲ့သို့။ တထာ၊ ထို့အတူ။ သဗ္ဗေ၊ ကြွင်းမဲ့ ဥသ္မံ အလုံးစုံကုန်သော။ သင်္ကပ္ပိ၊ လိုစကောင်းမှန် ကောင်းသော အကြံတို့သည်။ ပူရေန္တု၊ ပြည့်စုံစေကုန်သတည်း။

ကုစ္ဆိတံ၊ အလိုရှိအပ်သော။ ပတ္တိတံ၊ တောင့်တအပ်သော။ ယံ၊ အကြင် ဝတ္ထုပစ္စည်းသည်။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။ တံ၊ ထိုတောင့်တတိုင်းသော ဝတ္ထုသည်။ တုယံ၊

* ပတ္တာနုမောဒနာ = သူတပါးပြုသော ကောင်းမှုအဘို့ကို ငြူစုခြင်းမရှိဘဲ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်သော ကုသိုလ်၊ ဝါ-သာခုခေါ်သော ကုသိုလ် ဟုလိုသည်။
 † ဤဂါထာတို့သည် သုတ်မဟာဝါ အဋ္ဌကထာ မဟာနိဒါနသုတ် နိဒါနသံယုတ် အဋ္ဌကထာ စသည်တို့၌ လာကုန်၏။

သင့်အား။ ခိပ္ပမေဝ၊ လျင်စွာသာလျှင်။ သမိဇ္ဈတု၊ ပြည့်စုံစေသတည်း။
 ဇောတိရသော၊ ရောင်လျှံပြည့်လျှပ် လိုတိုင်းပြည့်တတ်သော။ မဏိ၊ ဝေပုလ္လ
 တောင်ထိပ်မှဖြစ်သော ပတ္တမြား ရတနာသည်။ ပုရတိ ယထာ၊ အလုံးစုံသော
 သူ၏ အလိုရှိသမျှကို ပြည့်စုံစေသကဲ့သို့။ တထာ၊ ထိုအတူ။ သဗ္ဗေ၊ ကြွင်းမဲ့ဥသ္မံ
 အလုံးစုံကုန်သော။ သင်္ကပ္ပ၊ လိုစကောင်းမှန် ကောင်းသော အကြံတို့သည်။
 ပူရေန္တု၊ ပြည့်စုံစေကုန်သတည်း။

ဤ နှစ်ဂါထာတို့ဖြင့် အနုမောဒနာကို ပြုတော်မူလေ၏။ ဤနှစ်
 ဂါထာတို့သည်သာလျှင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့၏ အနုမောဒနာဂါထာတို့မည်
 ကုန်၏။ ထိုအနုမောဒနာ ဂါထာတို့၌ “ဇောတိရသ” ဟူသည် အလုံးစုံ
 အလိုရှိတိုင်းကို ပေးစွမ်းနိုင်သော ပတ္တမြား ရတနာကို ဆိုအပ်၏။
 ဤကား စဏ္ဍပဇ္ဇောတ မင်း၏ ရှေး၌ ပြုခဲ့ဘူးသော ကောင်းမှု
 ပေတည်း။

ထိုအလုပ်အကျွေး ယောက်ျားသည် ယခုအခါ၌ စဏ္ဍပဇ္ဇောတ မင်းကြီး
 ဖြစ်လာ၏။ ထိုကောင်းမှုကံ၏ အကျိုးဆက်အားဖြင့် ဤငါးပါးသော ယာဉ်တို့
 သည် ဖြစ်ပေါ်လာကြလေကုန်သတည်း။

ဥတေနမင်းသည် ဝါသုလဒတ္တာမင်းသွီးကို ဆင်မယာဉ်သာဖြင့်
 ခိုးပြေး၍ မိဖုယားကြီး အရာ၌ထားခြင်း

ထိုသို့ ဥတေနမင်းနှင့် ဝါသုလဒတ္တာ မင်းသွီးတို့သည် မိမိတို့ နှစ်သက်အပ်
 သော တံခါးတခုကိုလက်ရောက်ပြုကြပြီးသည်မှ နောက်တနေ့သ၌ စဏ္ဍပဇ္ဇောတ
 မင်းကြီးသည် ဥယျာဉ် ကစားခြင်းငှါ ထွက်တော်မူလေ၏။ ဥတေနမင်းသည်
 ယနေ့ကား ထွက်ပြေးခြင်းငှါ သင့်လျော်သည်ဟု ကြံဆင်ခြင်၍ ကြီးကုန်
 ကြီးကုန်သော သားရေအိတ်တို့ကို ရှေ့ငွေ့ဖြင့် ပြည့်စေလျက် ဘဒ္ဒဝတီမည်သော
 ဆင်မယာဉ်သာ၏ ကျောက်ကုန်းထက်၌ တင်ထားပြီးလျှင် ဝါသုလဒတ္တာ
 မင်းသွီးကို ခေါ်ယူ ဆောင်ကြဉ်း၍ ထွက်ပြေးလေ၏။ နန်းတော်တွင်း၌
 အစောင့်အရှောက်တို့သည် ထိုထွက်ပြေးသော ဥတေနမင်းကို မြင်လျှင် သွား၍
 မင်းကြီးအား လျှောက်ကြား သံတော်ဦး တင်ကြကုန်၏။ စဏ္ဍပဇ္ဇောတမင်းကြီး
 သည် လျင်စွာ လိုက်သွားကြကုန်ဟု ရဲမက်ဗိုလ်ပါ အပေါင်းကို စေလွှတ်လေ၏။

(ဇာတိယဇာကြိမ်)

ဥတေနမင်းလည်း ဗိုလ်ပါအပေါင်း၏ ပြေးလိုက်လာသည့် အဖြစ်ကို သိလျှင် အသပြာအိတ်ကို ဖြေ၍ ကြဲဖြန့်ကာ ချလေ၏။ လိုက်လာသော လူတို့သည် အသပြာတို့ကို ကောက်ယူပြီးမှ တဖန် လိုက်ကြပြန်၏။ ဥတေနမင်းသည် ရှေ့ဖြင့်ပြည့်သော အိတ်ကို ဖြေ၍ ကြဲဖြန့်ကာ ချပြန်လေ၏။ ထိုရဲမက်ဗိုလ်ပါ တို့သည် ရှေ့လောဘဖြင့် ကောက်ငင် နေကြကုန်စဉ်သာလျှင် လွတ်မြောက် စေလျက် မြို့၏အပ၌တည်သော မိမိ၏ စစ်သည် ဗိုလ်ပါရှိရာ သစ်တပ်မြို့သို့ ရောက်လေ၏။ ထိုအခါ ရှေးရှုပြန်လာသော ဥတေနမင်းကို မြင်လျှင်မြင်ခြင်း မိမိ၏စစ်သည်အပေါင်းသည် ဝန်းရံလျက် ကောသုမ္ပိပြည်မြို့တွင်းသို့သွင်းလေ၏။ ထိုဥတေနမင်းသည် မြို့တွင်းနန်းတော်သို့ ရောက်လျှင်ရောက်ခြင်း ဝါသုလဒတ္တာ မင်းသို့ကို အဘိသိက်သွန်း၍ မြတ်သော အဂ္ဂမဟေသီ မိဖုယားကြီးအရာ၌ ထားလေသတည်း။ ဤကား * ဝါသုလဒတ္တာ မိဖုယား ဝတ္ထုတည်း။

မာဂဏ္ဍီ မိဖုယားအလောင်း၏ ဘခင်ပုဏ္ဏားကြီးသည်
ဘုရားနှင့် ရှေးဦးတွေ့ခြင်း

ထိုမှတပါးလည်းဖြစ်သော ပုဏ္ဏားသို့ † မာဂဏ္ဍီ အမည်ရှိသော သတို့သမီး သည်လည်း ဥတေနမင်းကြီး၏ အထံမှ အဂ္ဂမဟေသီ မိဖုယားကြီး အရာကို ရလေသေး၏။ ထိုမာဂဏ္ဍီမိဖုယားသည်ကား ကုရုတိုင်း မာဂဏ္ဍီ ပုဏ္ဏားကြီး၏ သမီးဖြစ်သတတ်။ ထိုမာဂဏ္ဍီ မိဖုယား၏ မိခင်သည်လည်း မာဂဏ္ဍီပင် မည်၏။ ဘထွေးဖြစ်သော ပုဏ္ဏားသည်လည်း မာဂဏ္ဍီ မည်သည်သာလျှင်တည်း။ ထိုမာဂဏ္ဍီ သတို့သမီးသည် အလွန်အဆင်းလှ၏။ နတ်သမီးနှင့်တူ၏။ ထိုမာဂဏ္ဍီ သတို့သမီး၏ ဘခင်ဖြစ်သော ပုဏ္ဏားကြီးသည် ထိုသမီးနှင့် လျှောက်ပတ်ထိုက်တန် သော ခင်ပွန်းသည်ကို မရသေးသည်ဖြစ်၍ ကြီးကျယ်ထင်ရှားကုန်သော အမျိုး တို့သည် တောင်းအပ်သော်လည်း ငါ၏သမီးနှင့် အသင်တို့သည် မထိုက်တန်ဟု ခြိမ်းချောက် မောင်းမဲကာ လွတ်လိုက်လေ့ရှိ၏။ ထိုအခါ တနေ့သ၌ မြတ်စွာ

* ဝါသုလဒတ္တာ မိဖုယားသည် မောဓိမင်းသား၏ မယ်တော် ဖြစ်ကြောင်းကို မဏ္ဍိမပဏ္ဏာသ အဋ္ဌကထာ မောဓိရာဇသုတ် အဖွင့်၌ဆိုသည်။
† ပါဠိဘာသာ၌ မာဂဏ္ဍိယ - ဟု ရှိသော်လည်း မြန်မာဘာသာ ဝေါဟာရအားဖြင့် မာဂဏ္ဍီဟု အသုံးပြုကြသည်။

ဘုရားသည် နံနက်စောစော ရောက်သော အခါ၌ လောကကို ကြည့်ရှုတော် မူသည်ရှိသော် မယားနှင့်တကွသော မာဂဏ္ဍိ ပုဏ္ဏားကြီး၏ အနာဂါမိဖိုလ်သို့ ရောက်အံ့သောအကြောင်း ဥပနိဿယကို မြင်တော်မူ၍ ကိုယ်တော်၏ သပိတ် သင်္ကန်းကို ကိုယ်တိုင် ယူဆောင်တော်မူလျက် ထိုပုဏ္ဏား၏ရွာမှ ပြင်ပသို့ကြွ၍ မီးလုပ်ကျွေးပူဇော်ရာအရပ်သို့ ကြွတော်မူ၏။

ထိုမာဂဏ္ဍိပုဏ္ဏားကြီးသည် မြတ်စွာဘုရား၏တင့်တယ်သော အဆင်းတော်၏ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သော ကိုယ်တော်ကို ကြည့်ရှုပြီးလျှင် ဤလောက၌ ဤယောက်ျားနှင့်တူသော တပါးသောယောက်ျားမည်သည်မရှိ၊ ဤယောက်ျား သည် ငါ၏သွီးအား လျှောက်ပတ် ထိုက်တန်လေ၏။ ဤယောက်ျားအား ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်စိမ့်သောငှါ ငါ၏သွီးကို ပေးအံ့ဟု ကြံ၍ အိုရှင်ရဟန်း အကျွန်ုပ်အား သွီးတယောက်သည် ရှိပါသည်၊ အကျွန်ုပ်သည် ဤမျှလောက် သော ကာလပတ်လုံး ထိုသွီးအား သင့်လျော် ထိုက်တန်သော ယောက်ျား ကောင်းကို မတွေ့ မမြင်ရသေးပါ။ အသင်တို့သည်ကား ထိုသတို့သွီးနှင့် သင့်လျော် ထိုက်တန်ပါသည်။ ထိုသတို့သွီးသည်လည်း အသင်တို့နှင့်သာလျှင် ထိုက်တန်ပါသည်။ အသင်တို့အားလည်း ခြေရင်းအလုပ်အကျွေးကို ရခြင်းငှါ သင့်လျော်ပါသည်။ ထိုသတို့သွီးအားလည်း မှီခိုအားထားစရာ ခင်ပွန်းသည် ကောင်းကို ရခြင်းငှါ သင့်လျော်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုသတို့သွီးကိုအသင့်အား ပေးအပ်ဆောင်နှင်းပါအံ့။ အကြင်မျှလောက် အကျွန်ုပ် လာသည်တိုင်အောင် ဤအရပ်၌သာ ဆိုင်းငံ့ရပ်တန့်ပါဦးဟု ဆိုလေ၏။

သွီးနှင့်မယား ပြန်ခေါ်ခြင်းနှင့် ဘုရားရှင်၏ စက်တော်ရာအကြောင်း

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုပုဏ္ဏားကို တစုံတခုမျှသော စကားကို မဆိုမူ၍ ဆိတ်ဆိတ်သာလျှင် နေတော်မူလေ၏။ မာဂဏ္ဍိ ပုဏ္ဏားကြီးသည် လျင်စွာသော အဟုန်ဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်သွား၍ အို ရှင်မ၊ အို ရှင်မ သွီးနှင့် သင့်လျော်ထိုက်တန် သော ယောက်ျားကောင်းကို ငါတွေ့မြင်ခဲ့ရပြီ။ လျင်လျင် မြန်မြန် သွီးကို တန်ဆာဆင်လော့ဟု ဆို၍ ထိုသွီးကို တန်ဆာဆင်စေပြီးလျှင် ပုဏ္ဏားမနှင့်တကွ သွီးကို ခေါ်ဆောင်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ အထံတော်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

(ဓာတိယအကြိမ်)

တမြို့လုံးသည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားလေ၏။ (အဘယ်သို့ တုန်လှုပ်ချောက်ချား သနည်းဟူမူကား) ဤပုဏ္ဏားကြီးသည် ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံးငါ၏ သွီးနှင့် သင့်လျော်ထိုက်တန်သောသူမရှိဟု သွီးကို တစုံတယောက်သောသူအား မပေးဘဲ ယနေ့ ငါ၏သွီးနှင့် သင့်လျော် ထိုက်တန်သောသူကို တွေ့မြင်ခဲ့ရပြီဟု ဆိုပေသတတ်။ ထိုယောက်ျားသည် အဘယ်သို့ သဘောရှိပေလိမ့်မည်နည်း။ ထိုယောက်ျားကို ကြည့်ရှုကြကုန်အံ့ဟု များစွာသောလူအပေါင်းသည်ထိုပုဏ္ဏား ကြီးနှင့် အတူတကွသာ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ထိုပုဏ္ဏားကြီးသည် သွီးကို ခေါ်၍ လာသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုပုဏ္ဏား မှာထားပြောဆိုခဲ့သောနေရာ၌ နေတော်မမူဘဲ ထိုအရပ်၌ ပဒစေတီ ခြေတော်ရာကို ပြတော်မူ၍ ကြွသွားတော် မူပြီးလျှင် တပါးသောအရပ်၌ တန့်ရပ် တည်နေတော်မူလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားတို့၏ ပဒစေတီ ခြေတော်ရာကား ခိဋ္ဌာန်တော်မူ၍ နင်းချ တော်မူသော အရပ်၌သာလျှင် ထင်၏။ တပါးသော အရပ်၌မူကား မထင်။ အကြင် သူတို့၏ အကျိုးငှါ ခိဋ္ဌာန်တော်မူသည် ဖြစ်အံ့။ ထိုသူတို့သည် သာလျှင် ထိုခြေတော်ရာကို ဖူးမြင်ရကုန်၏။ ထိုသူတို့၏ ဖူးမြင်ရစိမ့်သောငှါ ဆင် အစရှိကုန်သော သတ္တဝါတို့ နင်းနယ်သည်မူလည်းဖြစ်စေ၊ မိုဗ်းကြီးသည်းစွာ ရွာသည်မူလည်းဖြစ်စေ၊ ပြင်းစွာသောလေအဟုန်တို့ ပုတ်ခတ်သည်မူလည်းဖြစ်စေ တစုံတခုသော ဝတ္ထုသည် ထိုခြေတော်ရာကို တိမ်ကောပပျောက်အောင် တူးဖွဲ့ ချေဖျက်စေခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်လေ။ ထိုအခါ ပုဏ္ဏားမက ပုဏ္ဏားကြီးကို အသင် ပြောကြားသော ထိုယောက်ျားသည်ကား အဘယ်မှာနည်းဟု မေးသည်ရှိသော် ဤအရပ်၌ ဆိုင်းငံ့ရပ်တန့် ပါဦးလော့ဟု ထိုသူကို ငါမှာထားပြောဆိုခဲ့ပါသည်။ ယခု အဘယ်အရပ်သို့ သွားပါလိမ့်မည်နည်းဟု ကြည့်ရှုသည်ရှိသော် ပဒစေတီ ခြေတော်ရာကို တွေ့မြင်၍ ဤသည်ကား ထိုယောက်ျားကောင်း၏ ခြေရာ ပေတည်းဟု ပြလေ၏။

စက်တော်ရာနှင့် ပုဏ္ဏားမ၏ ဗေဒင်ပညာအကြောင်း

ပုဏ္ဏားမသည် လက္ခဏာကို သိမြင်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော ဗေဒင်သုံးပုံတို့ကို လေ့လာ ပြမ်းတီး တတ်မြောက်ပြီးဖြစ်သောကြောင့် လက္ခဏာကို ပြဆိုသော

(တတိယအကြိမ်)

မန္တန် ဗေဒင်ကျမ်းကို ဉာဏ်ဖြင့် ပြန်လှန်အောက်မေ့လျက် ခြေရာလက္ခဏာကို စူးစမ်းဆင်ခြင်ပြီးလျှင် ပုဏ္ဏားကြီး ဤခြေရာသည်ကား ကာမဂုဏ်ငါးပါး သုံးဆောင် ခံစားသောသူ၏ ခြေရာမဟုတ်ချေ တကားဟု ဆို၍ ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုလေ၏။

* ရတ္တဿ ဟိ ဥက္ကုဋ္ဌိကံ ပဒံ ဘဝေ၊
ဒုဋ္ဌဿ ဟောတိ သဟသာနုပိဋ္ဌိတံ။
မူဠဿ ဟောတိ အဝကဗျိတံ ပဒံ၊
† ဝိဝဋ္ဌစ္ဆဒဿ ဣဒမိဒိသံ ပဒံ။

ဗြာဟ္မဏ၊ အရှင်ပုဏ္ဏားကြီး။ ရတ္တဿ၊ ရာဂဖြင့် တပ်ခြင်း အလေ့ရှိသော သူ၏။ ပဒံ၊ ခြေရာသည်။ ဥက္ကုဋ္ဌိကံ၊ အလယ်ခွက်ငြား ဆောင့်ကြားကြား ရှိသည်။ ဘဝေ၊ ဖြစ်၏။ ဒုဋ္ဌဿ၊ အမျက်ထွက်ခြင်းဖြင့် ပြစ်မှားလေ့ရှိသော သူ၏။ ပဒံ၊ ခြေရာသည်။ သဟသာနုပိဋ္ဌိတံ၊ လျင်စွာ နင်း၍ ဖနောင့်တွင်း နက်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ မူဠဿ၊ မိုက်မဲစွာ တောဝေလေ့ရှိသော သူ၏။ ပဒံ၊ ခြေရာသည်။ အဝကဗျိတံ၊ ဒရွတ်ကြောင်းထင် အပျင်းဝင်၍ ဆွဲငင်အပ်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဤဒိသံ၊ ဤသို့ ရွှေ့ခြေနင်းရာ ပမာတူလှ ညီစွာကျလျက် တရားရှစ်ကွက် စက်တော်စုံလင် ကောင်းစွာထင်သော။ ဣဒံ၊ ဤ ခြေရာ သည်ကား။ ဝိဝဋ္ဌစ္ဆဒဿ၊ တဏှာအမိုး ဖွင့်ချိုးထွင်းဖောက် ဘုံသုံးထောက်မှ ထွက်မြောက်လွတ်ကူး ပုဂ္ဂိုလ်ထူး၏။ ပဒံ၊ တွေ့ကြုံခဲအပ် ခြေရာမြတ်ပေတည်း။

ထိုအခါ ပုဏ္ဏားမကို ပုဏ္ဏားကြီးသည် ဤသို့ ဆို၏။ အို ရှင်မ သင်ရှင်မသည် ရေခွက်၌ မိကျောင်းကို မြင်ဘိသကဲ့သို့၎င်း၊ အိမ်လယ်ခေါင်၌ ခိုးသူကို မြင်ဘိ သကဲ့သို့၎င်း၊ လက္ခဏာဗေဒင်၌ မဆီမဆိုင်သာ မြင်လေ့ရှိသည်။ ဆိတ်ဆိတ်သာ နေဦးလော့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် အရှင်ပုဏ္ဏား အကျွန်ုပ်ကို အလိုရှိရာ ပြောလိုရာ ပြောလော့၊ ဤခြေရာသည်ကား ကာမဂုဏ်ငါးပါးကို သုံးဆောင် ခံစားသော သူ၏ ခြေရာမဟုတ်ဟု တဖန် ဆိုပြန်လေသတည်း။

* သုတ္တနိပါတ် အဋ္ဌကထာ မဟာနိဒ္ဒေသ အဋ္ဌကထာ မာဂ ဣဒိယသုတ် အဖွင့် စသည်၌ လာ၏။
† ဝိဝဋ္ဌ+ဆဒ=ဖွင့်လှစ်အပ်ပြီးသော တဏှာ အမိုးရှိသောဘုရား၊ ဝိဝဋ္ဌော ဆဒေါ ယေနသောတိ ဝိဝဋ္ဌစ္ဆဒေါ-ဟု ဝိဂြိုဟ်ပြီ။

(တတ်ယအကြိမ်)

မာဂဏ္ဍိ ပုဏ္ဏားကြီး လင်မယား အနာဂါမ်
တည်ခြင်း အကြောင်း

ထို့နောင်မှ ထိုမှ ဤမှ ကြည့်ရှု ရှာဖွေလတ်သည် ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားကို
တွေ့မြင်၍ ငါပြောသော ယောက်ျားသည် ဤယောက်ျားပင်တည်းဟု ဆိုပြီး
လျှင် ပုဏ္ဏားကြီးသည် သွား၍ အို-ရှင်ရဟန်း အကျွန်ုပ်၏ သွီးကို အသင့်အား
ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်စိမ့်သောငှါ ပေးပါ၏ဟု ဆိုလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်
သင်၏ သွီးကို ငါ့အား အလိုရှိသည်ဟူ၍၎င်း၊ အလိုမရှိဟူ၍၎င်း မိန့်ဆိုတော်
မမူဘဲ အို ပုဏ္ဏားကြီး သင့်အား တခုသော အကြောင်းကို ငါဆိုဦးအံ့ဟု
မိန့်တော်မူ၍ အို ရဟန်း ဆိုပါလော့ဟု ဆိုခွင့်ပြုလတ်သည်ရှိသော် ငါသည်
မြတ်သော တောထွက်ခြင်းဖြင့် တောထွက်တော်မူသည်မှ စ၍ အဇပါလ
မည်သော ဆိတ်ကျောင်း ညောင်ပင်ရင်းတိုင်အောင် မာရ်နတ်သည် အစဉ်
လိုက်၍ နှောက်ယှက်သည့် အကြောင်းအရာကို၎င်း၊ အဇပါလ ညောင်ပင်ရင်း
သီတင်းသုံးနေသောအခါ၌လည်း ဤသူသည် ယခု ငါ၏ ပိုင်နက် နိုင်ငံချွန်မှ
လွတ်ထွက်ခဲ့လေပြီတကားဟု စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်းဖြင့် ပြင်းထန်စွာ နှိပ်စက်
အပ်သော မာရ်နတ်၏ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်းကို ငြိမ်းပျောက်စေအံ့သောငှါ
ငါ့အထံ လာရောက်ကုန်သော မာရ်နတ်သွီးတို့သည် သတို့သွီးငယ်၏ အသွင်
စသည်တို့ဖြင့် ကာမဂုဏ်နှင့် ယှဉ်စပ်သော ဖြားယောင်းခြင်း အကြောင်းအရာ
ကို၎င်း ပြောကြားတော်မူ၍ ထိုအခါ၌သော်လည်း ငါ့အား အလိုမရှိခဲ့လေ
သတည်း။

* ဒိသ္မာန တဏှံ အရတိ* စ ရာဂံ၊
နာဟောသိ ဆန္ဒောအပိ မေထုနသ္မိ* ။
ကိမေဝိဒံ မုတ္တကရီသပုဏ္ဏံ၊
ပါဒါပိ နံ သံဖုသိတုံ န ဣစ္ဆေ။

တဏှံ၊ တဏှာမည်သော မာရ်မင်း၏ သွီးကို၎င်း။ အရတိ* စ၊ အရတိမည်သော
မာရ်မင်း၏ သွီးကို၎င်း။ ရာဂံ စ၊ ရာဂါမည်သော မာရ်မင်း၏ သွီးကို၎င်း။ ဒိသ္မာန၊
မြင်၍သော်လည်း။ မေထုနသ္မိ* ၊ ရာဂအားဖြင့် အလိုတူသော သူတို့၏ ဥပမာ

* သုတ္တနိပါတ် ပါဠိတော် မဟာနိဒ္ဒေသ ပါဠိတော် မာဂဏ္ဍိယသုတ်၌ လာသည်။
(တတိယအကြိမ်)

ဖြစ်သော မေထုန်အကျင့်၌။ မေ၊ ငါအား။ ဆန္ဒော အပိ၊ အားအသေးဆုံး
ရာဂစိတ်ဆန္ဒသည်လည်း။ နာဟောသိ၊ မဖြစ်ဘူးခဲလေပြီ။ မုတ္တကရီသပုဏ္ဏံ ဝေ၊
ကျင်ငယ်ကျင်ကြီးတို့ဖြင့် ပြည့်သည်သာဖြစ်သော။ ဣဒံ၊ ဤသတို့သွီး မာဂဏ္ဍီကို။
ကိံ၊ အဘယ်မှာလျှင် အလိုဆန္ဒ ဖြစ်နိုင်တော့အံ့နည်း။ နံ၊ ထိုသင်၏သွီးမာဂဏ္ဍီ
ကို။ ပါဒါပိ၊ ခြေတို့ဖြင့်လည်း။ သံဖုသိတံ၊ ထိခြင်းငှါ။ န ဣစ္ဆေ၊ ငါအလိုမရှိချေ။

ဤသို့လျှင် ဤဂါထာကို ဟောတော်မူလေ၏။ ဂါထာ၏ အဆုံး၌ မာဂဏ္ဍီ
ပုဏ္ဏားကြီးသည်၎င်း မာဂဏ္ဍီပုဏ္ဏားမကြီးသည်၎င်း အနာဂါမိဖိုလ်၌ တည်ကြ
လေကုန်၏။

မာဂဏ္ဍီသတို့သွီးသည် ဘုရား၌ ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်းနှင့် ဥတေနမင်းကြီး၏
မိဖုယားဖြစ်ခြင်း အကြောင်း

မာဂဏ္ဍီ သတို့သွီးသည်ကား ဤရဟန်းကြီးသည် ငါ့ကို အကယ်စင်စစ်
အားဖြင့် အလိုမရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ အလိုမရှိသည် အဖြစ်ကိုသာ ပြောဆိုသင့်ပါသည်။
ယခုမူကား ငါ့ကို ကျင်ငယ်ကျင်ကြီးတို့ဖြင့် ပြည့်သည်ဟုပြုလုပ်လျက် ခြေတို့ဖြင့်
သော်လည်း သင်၏သွီးကို ထိခြင်းငှါ ငါအလိုမရှိချေဟု ဆိုလေဘိသည်။ ရှိစေ
ဦးသော့၊ ငါသည် မိမိ၏ ဇာတ်၊ အမျိုး၊ အရပ်၊ စည်းစိမ် ချမ်းသာ အရွယ်၏
ပြည့်စုံခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ထိုသို့ သဘောရှိသော မှီခိုအားထားစရာ
ခင်ပွန်းသည်ကောင်းကို ရသည်ရှိသော် ရဟန်းကြီးဂေါတမအား ပြုလုပ်ခြင်းငှါ
ထိုက်သလောက်ကို ပြုလုပ်ပေအံ့ဟု မြတ်စွာဘုရား၌ ရန်ငြိုးဖွဲ့လေ၏။

အမေး အဖြေကို ဆိုဦးအံ့၊ အသို့နည်း မြတ်စွာဘုရားသည် မိမိ၌
ထိုမာဂဏ္ဍီ သတို့သွီး၏ ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်း ဖြစ်လတ္တံ့သည်၏ အဖြစ်ကို
သိတော်မူနှင့် လေသလော၊ သိတော်မမူဘဲပင် ရှိသလော၊ သိတော်
မူသည် သာလျှင်တည်း၊ ထိုသို့ သိတော်မူပါလျက် အဘယ်အစွမ်းဖြင့်
ဤဂါထာကိုဟောတော်မူသနည်း၊ မာဂဏ္ဍီ သတို့သွီးမှ တပါးကုန်သော
မာဂဏ္ဍီ ပုဏ္ဏားကြီး ဇနီးခင်ပွန်းနှစ်ယောက်တို့၏အစွမ်းဖြင့် ဟောတော်
မူသည်၊ ထိုအဖြေ သင့်လျော်ပေ၏။ မြတ်စွာဘုရားတို့မည်သည် ရန်ငြိုး

(ဓာဘိယအကြိမ်)

ဖွဲ့ခြင်းကို မရေမတွက်မူ၍ မဂ် ဖိုလ် ရခြင်းငှါ ထိုက်ကုန်သောသူတို့၏ အစွမ်းဖြင့် တရားတော်ကို ဟောကြားတော်မူမြဲသာလျှင်တည်း။

မိဘ နှစ်ပါးတို့သည် ထိုသွီးမာဂဏ္ဍီကို ယူဆောင်၍ (သတို့သွီး၏ ဘထွေး) စူဠမာဂဏ္ဍီ ပုဏ္ဏားကို တာဝန်ခံယူစေပြီးလျှင် ရဟန်းပြုကြသဖြင့် အရဟတ္တဖိုလ် သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။ ဘထွေး စူဠမာဂဏ္ဍီသည်လည်း ကြံဆင်ခြင်သည်မှာ ငါ၏ သွီးသည် ယုတ်ညံ့သောသူအား မသင့်လျော် မထိုက်တန်၊ တယောက်သော ပြည့်ရှင်မင်းမြတ်အားသာ သင့်လျော်ပေသည်ဟု ကြံဆင်ခြင်၍ ထိုမာဂဏ္ဍီသတို့ သွီးကို ယူဆောင်ပြီးလျှင် ကောသမ္မိပြည်သို့သွား၍ အလုံးစုံသော တန်ဆာ တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်လျက် ဤမိန်းမရတနာသည် အရှင်မင်းကြီးအားသာလျှင် သင့်လျော် ထိုက်တန်ပါသည်ဟု ဥတေနမင်းကြီးအား ပို့ဆက်လေ၏။ ထိုဥတေန မင်းကြီးသည်လည်း မာဂဏ္ဍီ သတို့သွီးကို မြင်လျှင်မြင်ခြင်း အားကြီးစွာသော ချစ်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ အဘိသိက် သွန်းခြင်းကို ပြုပြီးလျှင် ငါးရာသော နန်းတွင်းသူ မိန်းမ အခြံအရံတို့ကို ပေး၍ အဂ္ဂမဟေသီ မိဖုယားကြီး အရာ၌ ထားလေသတည်း။ ဤကား မာဂဏ္ဍီ မိဖုယား ဝတ္ထုတည်း။

ကောသမ္မိသူဌေး သုံးဦးတို့၏ဆရာ ဟိမဝန္တာ ရသေ့ငါးရာနှင့် ရုက္ခစိုး နတ်တယောက် အကြောင်း

ဤသို့လျှင် ထိုဥတေနမင်းကြီးအား တထောင့်ငါးရာကုန်သော ကချေသည် မောင်းမတို့ ခြံရံလျက် သုံးယောက်သော အဂ္ဂမဟေသီ မိဖုယားကြီးတို့သည် ရှိလေကုန်၏။ ထိုအခါ၌ ဘောသက သူဌေး၊ ကုက္ကုဋ္ဌ သူဌေး၊ ပါဝါရိယ သူဌေး ဤသို့ သုံးယောက်သော သူဌေးကြီးတို့သည် ကောသမ္မိပြည်၌ ရှိသည်ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုသူဌေးကြီးတို့သည် မိုဗ်းလေးလ နေခြင်းငှါ ချဉ်းကပ်သင့်သောအခါနီးလတ် သည်ရှိသော် ငါးရာကုန်သော ရသေ့တို့သည် ဟိမဝန္တာတောမှ လာခဲ့၍ မြို့၌ ဆွမ်းခံခြင်းအလို့ငှါ ကြွဝင်တော် မူကြသည်တို့ကို မြင်ကြကုန်သည်ရှိသော် ကြည်ညိုလှသဖြင့် ထိုင်နေစေပြီးလျှင် ဆွမ်းလုပ်ကျွေးပြီးမှ ပဋိညာဉ်ဝန်ခံခြင်းကို ယူ၍ မိုဗ်းလေးလတို့ပတ်လုံး မိမိတို့အထံ၌ နေစေပြီးလျှင် တဖန် မိုဗ်းလေးလ

(တတိယအကြိမ်)

အခါ ပြန်လာစိမ့်သောငှါ ဝန်ခံစေ၍ လွတ်လိုက်ကြလေကုန်၏။ ရသေ့တို့သည် လည်း ထိုအခါမှ စ၍ ရှစ်လတို့ပတ်လုံး ဟိမဝန္တာ၌နေ၍ မိုဗ်းလေးလတို့ပတ်လုံး ထိုသဋ္ဌေးကြီး သုံးဦးတို့၏အထံ၌ နေကြလေကုန်၏။ ထိုရသေ့တို့သည် နောက် အဘို့၌ ဟိမဝန္တာမှ ကြွလာကြကုန်သည်ရှိသော် တောအုပ်၌ တခုသော ပညောင်ပင်ကြီးကို တွေ့မြင်၍ ထိုပညောင်ပင်ရင်း၌ ထိုင်နေကြလေကုန်၏။

ထိုငါးရာသော ရသေ့တို့တွင် အကြီးဆုံးဖြစ်သော ရသေ့သည် ဤသို့ကြံဆင် ခြင်လေ၏။ ဤပညောင်ပင်၌ စောင့်ရှောက် တိန်းသိမ်းရသော နတ်သည်ကား ယုတ်ညံ့သော အတိုင်းအရှည်ရှိသော နတ်ဖြစ်လိမ့်မည်မဟုတ်။ တန်ခိုးကြီးသော နတ်မင်းသည် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဤ နတ်မင်းသည် ရသေ့ အပေါင်းအား သောက်ရေကို ပေးလှူပါမူကား ကောင်းလေစွဟု ကြံဆင်ခြင်လေ၏။ ထိုနတ် သည်လည်း သောက်ရေကို ပေးလှူလေ၏။ ရသေ့သည် ချိုးရေကို ပေးစေရန် ကြံစည်ပြန်၏။ ထိုချိုးရေကိုလည်း ပေးလှူလေ၏။ ထို့နောက်မှခဲဘွယ်ဘောဇဉ်ကို ကြံပြန်၏။ ထိုခဲဘွယ်ဘောဇဉ်ကိုလည်း ပေးလှူလေ၏။ ထို့နောက်မှ ရသေ့အား ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်ပြန်၏။ ဤနတ်မင်းသည် ငါတို့ ကြံတိုင်း ကြံတိုင်း အလုံးစုံသော ဝတ္ထုကို ပေးလှူလေ၏။ ထိုနတ်မင်းကို ငါတို့ မြင်ရပါမူကား ကောင်းလေစွဟု တောင့်တကာ အကြံ ဖြစ်ပြန်လေ၏။ နတ်မင်းသည်လည်း ပညောင်ပင် ပင်စည်ကို နှစ်ဖြာဖောက်ခွဲ၍ ကိုယ်ထင်ရှားပြလေ၏။

ထိုအခါ နတ်မင်းကို ရသေ့တို့သည် အရှင်နတ်မင်း အသင် နတ်မင်း၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာသည် ကြီးကျယ်ပြန့်ပြောလှပေ၏။ အဘယ်သို့သော ကောင်းမှု ကံကို ပြုသောကြောင့် ဤကဲ့သို့ ကြီးကျယ်ပြန့်ပြောသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ရအပ်လေသနည်းဟု မေးကြကုန်၏။ အရှင်မြတ်တို့ မေးတော်မမူကြပါကုန်လင့်ဟု တားမြစ်သောစကား လျှောက်ကြားလေ၏။ နတ်မင်း ပြောသာ ပြောကြား ပါလော့ဟု တိုက်တွန်းကြကုန်သော်လည်း ထိုနတ်မင်းသည် မိမိပြုအပ်သော ကောင်းမှုကံ၏ နည်းပါးလှသည့်အဖြစ်ကြောင့် ရှက်နိုးလှသည်ဖြစ်၍ ပြောကြား လျှောက်ထားခြင်းငှါ မဝံ့လေ။ အဖန် တလဲလဲ မပြောဘဲ မနေသာအောင် နှိပ်စက်ကာ မေးအပ်သည်ရှိသော် အရှင်မြတ်တို့ ထိုသို့ဖြစ်မှု နားထောင်တော် မူကြပါကုန်လော့ဟု ဆို၍ ပြောပြလေ၏။

(ဇာတိယအကြိမ်)

နေ့ထက်ဝက် ဥပုသ်၏အကျိုး ရုက္ခစိုး

ထိုနတ်သားသည် တယောက်သော လူဆင်းရဲဖြစ်ခဲ့၍ အစားသူရင်းငှါး အလုပ်ကို ရှာသည်ရှိသော် အနာထပိဏ်သူဌေးကြီး၏ အထံ၌ အခဲဖြင့် ပြုအပ်သော အလုပ်တခုကိုရ၍ အနာထပိဏ် သူဌေးကြီးကို အမှီပြုလျက် အသက်မွေးရလေ၏။ ထို့နောက် အခါတပါး တခုသော ဥပုသ်နေ့ ကြုံကြိုက်လတ်သည် ရှိသော် အနာထပိဏ် သူဌေးကြီးသည် ကျောင်းတော်မှ ပြန်လာခဲ့၍ ထိုအမှုလုပ်သူရင်းငှါးအား ယနေ့ ဥပုသ်နေ့၏ အဖြစ်ကို တစုံတယောက်သောသူသည် ပြောကြားမိလေသလောဟု မေးသည်ရှိသော် အရှင် သူဌေးမင်း မပြောကြားမိပါဟု ဆိုသဖြင့် ထိုသူအလိုငှါ ညစာထမင်းကို ချက်ထားကြကုန်လော့ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုအခါ တကွမ်းစား မျှလောက်သော ဆန်ကို ထိုသူ အတွက် ချက်ထားကြကုန်၏။

ထိုအမှုလုပ် သူရင်းငှါးသည် တနေ့ပတ်လုံး တော၌ ကိစ္စကြီးငယ်ကိုပြုလုပ်၍ ညချမ်းသောအခါ၌ ပြန်လာသဖြင့် ထမင်းကို ခူးထည့်ကာ ပေးသည်ရှိသော် ငါသည် ဆာလောင်မှတ်သိပ်လှသည်ဟု အဆာတလျင် မစားသေးတဲ့မူ၍ တပါးသော နေ့တို့၌ ဤအိမ်တွင် ထမင်းကို ပေးကြကုန်လော့၊ ဟင်းကို ပေးကြကုန်လော့ ၊ အမဲဟင်းလျာကို ပေးကြကုန်လော့ဟု ကြီးစွာသော အုတ်အုတ် ကျက်ကျက်သည် ဖြစ်၏။ ယနေ့ ထိုအလုံးစုံသောသူတို့သည် အသံတိတ်ဆိတ် အိပ်ကြကုန်၏။ တယောက်တည်းသော ငါ့အလိုငှါသာလျှင် ထမင်းအာဟာရကို ခူးထည့်ကာ ပေးကုန်၏၊ အကြောင်းကား အသို့နည်းဟု ကြံ၍ ကျွန်တော်မှ ကြွင်းသော သူတို့သည် ထမင်းစားပြီးကုန်ပြီလော့၊ မစားကုန်သေးသလောဟု မေးလေ၏။

အမောင် မစားကုန်ဟု ဆိုသည်ရှိသော် အရှင် အဘယ့်ကြောင့် မစားကြပါ ကုန်သနည်းဟု မေးမြန်းပြန်သောအခါ ဤအိမ်တွင် ဥပုသ်နေ့၌ ညစာထမင်းကို မစားကြကုန်၊ အလုံးစုံသောသူတို့သည် ဥပုသ်သီလကို စောင့်သုံးကြကုန်၏။ ယုတ်သော အပိုင်းအခြားအားဖြင့် နို့စို့နို့ညှာ သူငယ်တို့ကိုသော်လည်း ခံတွင်းကို ဆေးကြောပြီးလျှင် စတုမဓုကို ခံတွင်း၌ ထည့်ပေးစေ၍ သူဌေးကြီးသည် ဥပုသ်သည်တို့ချည်းသာ ဖြစ်အောင်ပြုစေ၏။ (ပြုခိုင်း၏) နံသာဆီမီး ထွန်းညှိ

ပြီးသည်ရှိသော် ငယ်ငယ် ကြီးကြီး အားလုံးသော သတို့သား သူငယ်တို့သည် အိပ်ရာ၌ နေကုန်လျက် ဆံပင်၊ မွေးညှင်းစသော * ဒွတ္တိ သာကာရ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းကာ ရွတ်ဆို သရဇ္ဈာယ် ကြကုန်၏။ အသင့်အားကား ဥပုသ်နေ့၏ အဖြစ်ကို ပြောခြင်းငှါ သတိကို မပြုမိကြကုန်၊ ထို့ကြောင့် အသင်စားဘို့သာ ထမင်းကို ချက်အပ်၏။ ထိုထမင်းကို စားလေလော့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် အမှုလုပ် သူရင်းငှါးသည် ဤယခု နေလဲ့အခါ၌ ဥပုသ် စောင့်သုံးကျောင်းသည် အကယ်၍ ဖြစ်သင့်ပါအံ့၊ ကျွန်တော်သည်လည်း ဥပုသ်စောင့်သုံးသောသူ ဖြစ်လိုပါသည်ဟု ဆိုလေ၏။ ဤအကြောင်းကို သူဌေးသည် သိပေလတ္တံ့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ထိုသို့ ဖြစ်မှု အရှင် သူဌေးကြီးကို မေးပေးကြပါဟု ဆိုသဖြင့် ထိုသူတို့သည် သွား၍ သူဌေးကြီးကို မေးကြကုန်၏။ ထိုသူဌေးကြီးသည် ဤသို့ ဆို၏။ ယခုအခါ၌ကား မစားမသောက်မှု၍ ခံတွင်းကို ဆေးကြော၍ ဥပုသ် အင်္ဂါတို့ကို ဆောက်တည် သည်ရှိသော် ထက်ဝက်သော ဥပုသ်ကံကို ရပေလတ္တံ့ဟု ပြောဆိုလေ၏။ အမှုလုပ် သူရင်းငှါးလည်း သူဌေးကြီး၏ စကားကို ကြားရလျှင် သူဌေးကြီး ပြောဆိုတိုင်းပင် ပြုလေ၏။

တနေ့ပတ်လုံး အမှုကိစ္စကြီးငယ် အဝဝကို ရှက်ဆောင်ပြုလုပ်ရ၍ မှတ်သိပ် ဆာလောင်ခြင်း ပြင်းစွာ နှိပ်စက်သော ထိုအခစား သူရင်းငှါး၏ကိုယ်၌ လေတို့ သည်ပျက်ကုန်၏။ ထိုသူရင်းငှါးသည် ဝမ်းကို ကြီးဖြင့်ဖွဲ့ချည်၍ ကြီး၏အစွန်းဖြင့် ဆွဲငင်ပြီးလျှင် လူးလိမ့်ကာ နေရှာလေ၏။ အနာထပိဏ် သူဌေးကြီးသည် ထိုအကြောင်းကို ကြား၍ မီးရှူးမီးတိုင် ညှိထွန်းပြီးလျှင် စတုမဓုကို ယူစေလျက် အခစား သူရင်းငှါး၏ အထံသို့ လာခဲ့၍ အမောင် အသို့ဖြစ်သနည်းဟုမေးလတ် သော် အရှင် သူဌေးမင်း ကျွန်တော်အား လေတို့သည် ပြင်းစွာပွားတက် ပျက်လျက် ရှိကြပါသည်ဟု ပြောကြားလေ၏။ ထိုသို့ဖြစ်မှု အမောင် ထ၍ ဤ စတုမဓုဆေးကို စားသောက်ပါလော့ဟု ဆိုလတ်သော် အရှင် သူဌေးမင်း အရှင်တို့သည်လည်း စားသောက်ကြပါကုန်သလော့ဟု မေးလေ၏။

အမောင် ငါတို့အား မချမ်းမသာ ရောဂါ ဖြစ်ပွားခြင်း မရှိ၊ အမောင် သည်သာလျှင် စားသောက်လေလော့ဟု ပြောသောအခါ အရှင် သူဌေးမင်း

* ယခုကာလ အနာထပိဏ်သူဌေးအိမ်နှင့် အလားတူသော သူတော်ကောင်းတို့ အိမ်၌လည်း ဤနည်းမျိုး စီးဖြန်းကာ ရွတ်ဆို သရဇ္ဈာယ်ကြလိမ့်မည်မှာ ယုံမှားဘွယ် မရှိချေ။
(တတိယအကြိမ်)

ကျွန်တော်သည် ဥပုသ် စောင့်သုံးခြင်းကို ပြုပါသော်လည်း အလုံးစုံသော တနေ့လုံးဥပုသ်ကို စောင့်သုံးခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါ။ ကျွန်တော်၏ ထက်ဝက်သော ဥပုသ်ကို စောင့်သုံး ဆောက်တည်ရခြင်းသည်လည်း ချို့တဲ့ခြင်းသည်မဖြစ်ပါစေ လင့်ဟု ဆို၍ စားသောက်ခြင်းငှါ အလိုမရှိလေသတည်း။ အမောင် ဤသို့ မပြုလင့်ဟု အဖန် တလဲလဲ ပြောဆိုအပ်သော်လည်း အလိုမရှိသောကြောင့် အရုဏ်တက်သည် ရှိသော် ညှိုးနွမ်းသော ပန်းကဲ့သို့ သေလွန်ခြင်းကို ပြု၍ ဤ ပညောင်ပင်၌ ဖြစ်လာလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဤအကြောင်းအရာကို ရုက္ခစိုး နတ်မင်းသည် ပြန်ပြောင်းကာ ပြောဆိုပြီးလျှင် အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးသည် ဘုရား တရား သံဃာ ရတနာသုံးပါး၌ မရက်မစက် မြတ်နိုး၏။ ထိုအနာထပိဏ် သူဌေးကြီးကို အမှီပြု၍ ပြုအပ်သော ထက်ဝက်သော ဥပုသ်ကံ၏ အကျိုးဆက် အာနိသင်အားဖြင့် ဤသို့သော စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ကို အကျွန်ုပ်သည် ရပါ သတည်းဟု ပြောကြားလေ၏။

ရသေ့ငါးရာတို့ ရဟန္တာဖြစ်ကြခြင်း

ငါးရာကုန်သော ရသေ့တို့သည် ဘုရား ဟူသော အသံကို ကြားလျှင် ကြားခြင်း နေရာမှထပြီးလျှင် နတ်မင်းအား လက်အုပ်ချီမိုး၍ ဘုရားဟူ၍ သင် ဆိုပါသလော၊ ဘုရားဟူ၍ သင်ဆိုပါသလောဟု မေးသဖြင့် နတ်မင်းက ဘုရား ဟူ၍ ဆိုပါသည်၊ ဘုရားဟူ၍ ဆိုပါသည်ဟု သုံးကြိမ်တိုင်အောင်ဝန်ခံစေပြီးလျှင် “ဧသောသောပိ ခေါ ဧသော ဒုလ္လဘော လောကသ္မိ” (လောက၌ ဤဘုရား ဟူသော အသံကိုမျှသော်လည်း အလွန်ရခဲ၏)ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဥဒါန်း ကျူးရင့်လျက် အရှင်နတ်မင်း များစွာကုန်သော ကမ္ဘာတသိန်းတို့၌ မကြားအပ် စဘူးသော ဘုရားဟူသော အသံကို အရှင်နတ်မင်းသည် ငါတို့ကို ကြားနာပေ အပ်ပြီဟု အံ့ဩ ပြောဆိုကြလေကုန်၏။ ထို့နောက်မှ အတွင်းနေ တပည့်တို့သည် ဆရာရသေ့ကို ထိုသို့ဖြစ်မှု မြတ်စွာဘုရား အထံတော်သို့ သွားကြကုန်စို့အံ့ဟု လျှောက်ကြားကြကုန်၏။ အမောင် တပည့်တို့ သုံးဦးကုန်သော သူဌေးကြီး တို့သည် ငါတို့အား ကျေးဇူးများကုန်၏။ နက်ဖြန် ထိုသူဌေးကြီးတို့၏ အိမ်၌ ဆွမ်းခံပြီးလျှင် ထိုသူဌေးကြီးတို့အားလည်း အကြောင်းကို ပြောကြားပြီးမှ

(တတိယအကြိမ်)

သွားကြကုန်စို့အံ့၊ သည်းခံကြကုန်ဦး အမောင် တပည့်တို့ဟု ပြောဆိုလေ၏။
ထိုတပည့်တို့သည် သည်းခံကြလေကုန်၏။

တဖန် မိုးသောက် ရောက်သောနေ့၌ သူဌေးကြီးတို့သည် ယာဂုထမင်းကို ပြည့်စုံစေ၍ နေရာတို့ကို ခင်းပြီးလျှင် ယနေ့သည်ကား ငါတို့၏ အရှင်ရဲသေ့တို့ ကြွလာတော်မူအံ့သော နေ့ပေတည်းဟု သိနှင့်၍ ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်းကိုပြုပြီးသော် ထိုရဲသေ့တို့ကို အိမ်သို့ ပင့်ဆောင်သွား၍ သီတင်းသုံး ထိုင်နေ စေပြီးလျှင် ဆွမ်းလှူဒါန်းကြကုန်၏။ ထိုရဲသေ့တို့လည်း ဆွမ်းစားခြင်းကိုစွဲပြီးဆုံးသည်ရှိသော် သူဌေးကြီးတို့ကို ငါတို့သည် သွားကြကုန်တော့အံ့ဟု ဆိုကုန်၏။ အရှင်ဘုရားတို့ အရှင်မြတ်တို့သည် မိုခ်းလေးလပတ်လုံး တပည့်တော်တို့အား ဝန်ခံအပ်ပြီးသည် မဟုတ်ကုန်လော့၊ ယခုအခါ အဘယ်အရပ်သို့ ကြွတော်မူကြကုန်လတ္တံ့နည်းဟု မေးလျှောက်ကြကုန်၏။ သူဌေးကြီးတို့ လောက လူ့ရှာ၌ ဘုရားပွင့်တော် မူသတတ်၊ တရားဖြစ်ပေါ်တော် မူသတတ်၊ သံဃာဖြစ်ပေါ်တော် မူသတတ်၊ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရား၏ အထံသို့ သွားကုန်တော့အံ့ဟု ပြောသောအခါ အရှင်မြတ်တို့ အသိနည်း၊ ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ အထံသို့ အရှင်မြတ်တို့အားသာ သွားအပ်ပါသလော့ဟု မေးလျှောက်လေ၏။

ဒါယကာတို့ တပါးသောသူတို့အားလည်း တားမြစ်ပိတ်ပင်ခြင်း မရှိပေဟု ဆိုသဖြင့် အရှင်မြတ်တို့ ထိုသို့ဖြစ်မှု ဆိုင်းငံ့တော်မူကြပါဦး၊ တပည့်တော်တို့ သည်လည်း သွားအံ့သော အစီအရင်ကိုပြု၍ လိုက်ပါကုန်အံ့ဟု လျှောက်ကြ ကုန်၏။ အသင်တို့သည် အစီအရင်ကို ပြုကုန်သည်ရှိသော် ငါတို့အား ကြာမြင့် ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်၊ ငါတို့သည် ရှေ့မှ သွားနှင့်ကုန်အံ့၊ သင်တို့သည် နောက်မှ လိုက်လာကြကုန်လော့ဟု ဆို၍ ထိုရဲသေ့တို့သည် ရှေးဦးစွာ မြတ်စွာဘုရား အထံတော်သို့ သွား၍ မြတ်စွာဘုရားကို မြင်လျှင်မြင်ခြင်း လွန်စွာ ချီးမွမ်း ထောမနာ၍ ရိုသေမြတ်နိုး ရှိခိုးပြီးလျှင် တင့်အပ်လျှောက်ပတ်သော အရပ်၌ ထိုင်နေကြလေကုန်၏။ ထိုအခါ ရဲသေ့တို့အား မြတ်စွာဘုရားသည် အစဉ်အတိုင်း သော စကားကို မိန့်ဆိုတော်မူ၍ တရားဟောတော်မူလေ၏။ ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ အလုံးစုံကုန်သော ရဲသေ့တို့သည် ပဋိသမ္ဘိဒါတို့နှင့် တကွ အရဟတ္တ ဖိုလ်သို့ရောက်၍ ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်လျှင် “ထေ ဘိက္ခဝေါ-ရဟန်းတို့ (တတိယအကြိမ်)

လာလှည့်ကုန်လော့”စသော စကားတော်၏ အခြားမဲ့၌ တန်ခိုးဖြင့် ပြီးသော သပိတ်,သင်္ကန်းကို ဆင်မြန်းလွယ်ချီကုန်လျက် ဧဟိ ဘိက္ခု ရဟန်းတို့ ဖြစ်ကြ လေကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရား ကောသမ္မိပြည်သို့ ကြွရောက် သီတင်းသုံးတော်မူခြင်း

ထိုသုံးယောက်ကုန်သော သူဌေးကြီးတို့သည်လည်း ငါးရာငါးရာကုန်သော လှည်းတို့ဖြင့် အဝတ်ပုဆိုး, ထောပတ်, ပျား, တင်လဲ အစရှိကုန်သော အလုံးစုံ သော လှူဒါန်းဘွယ် အဆောက်အဦတို့ကို ယူ၍ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ခရီးအစဉ် အတိုင်း ရောက်လာပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကိုရိုသေမြတ်နိုး ရှိခိုး ၍ တရားစကားကိုကြားနာရသဖြင့် တရားဒေသနာ ဂါထာ၏အဆုံး၌ သောတာ ပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ကြကုန်၍ တဆယ့်ငါးရက်မျှ ကာလပတ်လုံး အလှူဒါနကို ပေးလှူလျက် မြတ်စွာဘုရား အထံတော်၌သာ မှီဝဲဆည်းကပ်ကာနေ၍ ကောသမ္မိ ပြည်သို့ ကြွလာတော်မူစိမ့်သောငှါ မြတ်စွာဘုရားကို တောင်းပန်လျှောက်ထား ကြလေလျှင် မြတ်စွာဘုရားလည်း ပဋိညာဉ်ကို ပေးတော်မူလိုသဖြင့် ဒါယကာ သူဌေးကြီးတို့ လာခြင်းကောင်းတော်မူကုန်သော ဘုရားတို့သည် ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်၌သာလျှင် မွေ့လျော်ကြကုန်၏ဟု မိန့်ဆိုတော် မူလတ်သည်ရှိသော် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်တို့သည် သိအပ်ပါပြီ၊ တပည့်တော်တို့သည် စေလွှတ်အပ်သော သတင်းစကားဖြင့် ကြွလာတော် မူခြင်းငှါ သင့်လျော် လျှောက်ပတ်ပါသည် ဘုရားဟု လျှောက်ထားပြီးလျှင် ကောသမ္မိပြည်သို့ ပြန်သွား၍ ဘောသက သူဌေးကြီးသည် ဘောသိတာရုံ ကျောင်းတိုက်ကြီး၎င်း၊ ကုက္ကုဒ္ဓ သူဌေးကြီးသည် ကုက္ကုဒ္ဓာရုံ ကျောင်းတိုက်ကြီး ၎င်း၊ ပဝါရိယ သူဌေးကြီးသည် ပဝါရိယာရုံကျောင်းတိုက်ကြီး၎င်း၊ ဤသို့ အားဖြင့်သုံးခုကုန်သော အာရာမိ ကျောင်းတိုက်ကြီးတို့ကို ပြုလုပ်စေ၍ မြတ်စွာ ဘုရားအား ကြွလာတော်မူစိမ့်သောငှါ သတင်းစကားကို စေလွှတ်ကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသူဌေးကြီးတို့ စေလွှတ်အပ်သော သတင်းစကားကို ကြားသိတော်မူ၍ ကောသမ္မိပြည်သို့ ကြွတော်မူလေ၏။ ထိုသူဌေးကြီးတို့သည် ခရီးဦးကြိုဆို၍ မြတ်စွာဘုရားကို ကျောင်းတိုက်ကြီးသို့ ပင့်သွားပြီးလျှင် အလှည့် လှည့်ဖြင့် လုပ်ကျွေးပြုစုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း

(တတိယအကြိမ်)

တခု တခုသော ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး စံနေတော်မူ၏။ အကြင် သူဌေး၏ ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး စံနေတော်မူသည် ဖြစ်အံ့။ ထိုသူဌေး၏ အိမ်တံခါး၌သာ ဆွမ်းအလို့ငှါ ကြွတော်မူလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားအား သုမနပန်းသည် ဆွမ်းကျွေးရာ၌ ခုဇုတ္တရာ သောတာပန်တည်ခြင်း

ထိုအခါ သုမနမည်သော ပန်းသည်သည် ထိုသူဌေးကြီးသုံးဦးတို့၏ အလုပ် အကျွေးတယောက် ဖြစ်လေ၏။ ထိုသူမန ပန်းသည်သည် သူဌေးကြီးတို့ကို ဤသို့ ဆိုလေ၏။ အကျွန်ုပ်သည် အရှင်သူဌေးကြီးတို့အား ကြာမြင့်စွာသော နေ့ညဉ့်ပတ်လုံး ကျေးဇူးဥပကာရ ပြုရပါသည်။ အကျွန်ုပ်သည်လည်း မြတ်စွာ ဘုရားကို ဆွမ်းကျွေးခြင်းငှါ အလို့ရှိပါသည်။ အကျွန်ုပ်အား တနေ့အဘို့မျှ မြတ်စွာဘုရားကို ပေးသနားကြပါဦးလော့ဟု ခွင့်တောင်းလေ၏။ ထိုသို့ဖြစ်မှ အချင်း သုမန နက်ဖြန် ကျွေးမွေး လှူဒါန်းလေလော့ဟု ခွင့်ပေးကြကုန်၏။ အရှင်တို့ ကောင်းပါပြီဟု ဝန်ခံ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ပင့်ဘိတ်ပြီးလျှင် လှူဘွယ် ဝတ္ထုတို့ကို စီရင်လေ၏။

ထိုအခါ ဥတေနမင်းကြီးသည် သာမာဝတီ မိဖုယားအား နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ပန်းဘိုးငွေ အသပြာ ရှစ်ကျပ်တို့ကို ပေးလေ၏။ ထိုသာမာဝတီ မိဖုယား၏ ခုဇုတ္တရာ အမည်ရှိသော ကျွန်မသည် သုမန ပန်းသည်၏ အထံသို့သွား၍ ပန်းတို့ကို မပြတ်ဝယ်ယူရ၏။ ထိုအခါ ဆွမ်းကျွေးသောနေ့၌ ရောက်လာသော ထိုခုဇုတ္တရာကို သုမန ပန်းသည်က ငါသည် မြတ်စွာဘုရားကို ပင့်ဘိတ်အပ် လေပြီ။ ယနေ့ပန်း ဦးဦးဖျားဖျားတို့ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို ပူဇော်ဦးအံ့။ အသင် သည် ထိုရှေ့မျှလောက် ဆိုင်းငံ့တည်နေပါဦး။ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးရာ၌ အဖော်ဖြစ်၍ တရားတော်ကို နာပြီးမှ ကြွင်းသောပန်းတို့ကို ယူ၍ သွားရပေလတ္တံ့ဟု ဆို၏။ ခုဇုတ္တရာ ကျွန်မကလည်း ကောင်းပါပြီဟု ဝန်ခံလေ၏။ သုမန ပန်းသည် သည် ဘုရားအမှုရှိသော ရဟန်း သံဃာတော် အပေါင်းကို ဆွမ်းလုပ်ကျွေး ပြီးလျှင် အနုမောဒနာတရား ဟောကြားခြင်းငှါ သပိတ်တော်ကို ယူလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အနုမောဒနာ တရားဒေသနာတော်ကို အားထုတ်ကာ (ဓာတိယအကြိမ်)

ဟောကြားတော်မူလေ၏။ ခုဇ္ဇုတ္တရာကျွန်မသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားစကားကို ကြားနာစဉ်ပင်လျှင် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေ၏။ ထိုခုဇ္ဇုတ္တရာသည် တပါးသောနေ့တို့၌ အသပြာ လေးကျပ်တို့ကို မိမိ၏အဘို့ ယူထားပြီးမှ အသပြာ လေးကျပ်တို့ဖြင့်သံသလျှင်ပန်းတို့ကိုဝယ်ယူ၍ သွား၏။ ထိုသောတာပန်တည်သော နေ့၌မူကား အသပြာ ရှစ်ကျပ်တိုးစလုံးတို့ဖြင့် ပန်းတို့ကို ဝယ်ယူ၍ သွားလေ၏။

ထိုအခါ ခုဇ္ဇုတ္တရာ ကျွန်မကို သာမာဝတီ မိဖုယားက အသိနည်း၊ မိခင် ယနေ့ ကျွန်မတို့အား အရှင်မင်းမြတ်သည် နှစ်ဆတက်သော ပန်းတိုးငွေကို ပေးသနားတော်မူလေသလောဟု မေးလျှင် အရှင်မ မဟုတ်ပါဟု ဆို၏။ ထိုသို့ မဟုတ်လျှင် အဘယ့်ကြောင့် ပန်းတို့သည် များရသနည်းဟု မေးပြန်လျှင် တပါးသော နေ့တို့၌ ကျွန်မသည် အသပြာ လေးကျပ်တို့ကို ယူထားလေ၏။ အသပြာ လေးကျပ်တို့ဖြင့် ပန်းတို့ကို ဆောင်ကြဉ်းခဲ့ပါသည်ဟု ဆိုလေ၏။ ယနေ့ကား အဘယ့်ကြောင့် မယူဘိသနည်းဟု မေးပြန်သဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော် မြတ်ကို ကြားနာရ၍ တရားထူးကို ရအပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် မယူပါဟု ပြောကြားလေ၏။

သာမာဝတီတို့ သောတာပန်တည်ခြင်းနှင့် ခုဇ္ဇုတ္တရာ ပိဋကတ်သုံးပုံဆောင် တေဒဂ်ရခြင်း

ထိုအခါ ခုဇ္ဇုတ္တရာကျွန်မကို ဟဲ့ ကြမ်းတန်းယုတ်မာလှစွာသော ကျွန်ပျက်မ ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး နင်ခိုးယူအပ်သော အသပြာတို့ကို ငါတို့အား ပြန်ပေးဟဲ့ဟု မခြိမ်းမချောက် မဆိုမငေါက်မူ၍ မိခင် အသင်မိခင်သည် သောက်မျှ ရရှိခဲ့သော အမြိုက်တရားကို ကျွန်မတို့ကိုလည်း တိုက်ကျွေးပါဦးလော့ဟု တောင်းပန်ပြောဆိုရကား ထိုသို့ဖြစ်မှု ကျွန်မကို ရေချိုးပေးဦးဟု ဆိုသည်ရှိသော် တဆယ့်ခြောက်လုံးကုန်သော နံသာရေအိုးတို့ဖြင့် ရေချိုးစေပြီးလျှင် ပြေပြစ်ချောမြေ့သော အဝတ်ပုဆိုးနှစ်ထည်တို့ကိုပေးစေ၏။ ခုဇ္ဇုတ္တရာသည် တထည်ဝတ်၍ တထည်ကိုရုံသဖြင့် နေရာကိုခင်းစေ၍၎င်း၊ ယပ်တခုကို ဆောင်ယူစေ၍၎င်း၊ ခင်းထားအပ်သော မြတ်သောနေရာ၌ ထိုင်နေလျက် ဆန်းကြယ်သော ယပ်ကို ကိုင်ယူပြီးလျှင် ငါးရာကုန်သော နန်းတွင်းသူ မောင်းမတို့ကို ခေါ်လျက် သိစေလျက် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူအပ်သော နည်းဖြင့်

(တတိယအကြိမ်)

သာလျှင် တရားတော်ကို ဟောကြားလေ၏။ ထိုခုဇ္ဇုတ္တရာ၏ တရားစကားကို ကြားနာရ၍ အလုံးစုံကုန်သော နန်းတွင်းသူ မောင်းမ ငါးရာတို့သည်လည်း သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ကြလေကုန်၏။

အလုံးစုံသော ထိုနန်းတွင်းသူ မောင်းမ ငါးရာတို့သည် ခုဇ္ဇုတ္တရာကို ရိုသေ မြတ်နိုး ရှိခိုးပြီးလျှင် မိခင် ယနေ့မှစ၍ အသင်မိခင်သည် ညစ်နွမ်းသော အစေ့ အပါးအမှုကို မပြုပါလင့်၊ ကျွန်မတို့၏ မိခင်အရာ၌၎င်း၊ ဆရာအရာ၌၎င်းတည်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ အထံတော်သို့သွားပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားဟောအပ်တိုင်းသော တရားတော်ကို ကြားနာ၍ ကျွန်မတို့အား ဟောပြုပါလော့ဟု ပြောဆိုကြလေ ကုန်၏။ ခုဇ္ဇုတ္တရာသည် ထိုသို့ပြောဆိုတိုင်းသာလျှင် ပြုသည်ရှိသော် နောက် အဘို့၌ ပိဋကတ်သုံးပုံဆောင် ဖြစ်လေ၏။ ထို့နောက် ခုဇ္ဇုတ္တရာကိုမြတ်စွာဘုရား သည် “တေဒဂ္ဂံ ဘိက္ခဝေ မမ သာဝိကာနံ ဥပါသိကာနံ ဗဟုဿုတာနံ ဓမ္မကထိကာနံ ယဒိဒံ ခုဇ္ဇုတ္တရာ” ဟု တေဒဂ်အရာ၌ ထားတော်မူလေ၏။

အနက်ကား ဘိက္ခဝေ၊ ချစ်သား ရဟန်းတို့။ မမ၊ ငါဘုရား၏။ သာဝိကာနံ၊ တပည့်မ ဖြစ်ကုန်သော။ ဗဟုဿုတာနံ၊ များသော အကြားအမြင် ရှိကုန်သော။ ဓမ္မကထိကာနံ၊ တရားဟောတတ်ကုန်သော တပည့် ဒါယိကာမ တို့တွင်။ ယဒိဒံ ယာ သော ခုဇ္ဇုတ္တရာ၊ အကြင် ခုဇ္ဇုတ္တရာသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တေံ သော ခုဇ္ဇုတ္တရာ၊ ထိုခုဇ္ဇုတ္တရာသည်။ အဂ္ဂံ-အဂ္ဂါ၊ အတော်ဆုံးဖြစ်၏။

သာမာဝတီ မိဖုယား အမှူးရှိကုန်သော ငါးရာကုန်သော နန်းတွင်းသူတို့ သည်လည်း ခုဇ္ဇုတ္တရာကို မိခင် ကျွန်မတို့လည်း မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ခြင်းငှါ အလိဂ္ဂိုပါကုန်၏။ ကျွန်မတို့အား မြတ်စွာဘုရားကို ပြုပါလော့၊ နံ့သာ ပန်း စသည်တို့ဖြင့် ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ပူဇော်ပါရစေဟု တောင်းပန်ပြောကြားကြ ကုန်၏။ အရှင်မတို့ မင်းမျိုးမည်သည်ကား ဝန်လေးလှပါသည်။ အရှင်မတို့ကို ယူဆောင်၍ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားခြင်းငှါ မတတ်ကောင်းပါဟု ဆိုလျှင် မိခင် ကျွန်မတို့ကို မဖျက်ဆီးပါလင့်၊ ကျွန်မတို့အား မြတ်စွာဘုရားကို ပြုသာ ပြုပါဟု (ပူပူဆာဆာ) တောင်းပန်ကြကုန်သဖြင့် ထိုသို့ဖြစ်မှု အရှင်မတို့၏ နေရာတိုက်ခန်းတို့၏ နံရံတို့၌ အကြင်မျှလောက် အပေါက်ကို ဖောက်အပ်သည် ရှိသော် ကြည့်ရှုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်၏။ ထိုမျှလောက်သော အပေါက်ကို ဖောက်၍

(တတိယအကြိမ်)

နံသာ ပန်းမာလ်ကို ဆောင်ယူစေကုန်လျက်သာလျှင် သုံးဦးကုန်သော သူဌေး
ကြီးတို့၏ အိမ်တံခါးသို့ ကြွသွားတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို ထိုထိုသို့သော
နေရာတို့၌ နေကုန်၍ ကြည့်ရှုကာ ဖူးမြင်လည်း ဖူးမြင်ကြကုန်လော့၊ လက်တို့ကို
ဆန့်တန်း၍ ရှိခိုးလည်း ရှိခိုးကြကုန်လော့၊ ပူဇော်လည်း ပူဇော်ကြကုန်လော့ဟု
ပြောကြားလေ၏။ ထိုနန်းတွင်းသူ မောင်းမ ငါးရာတို့သည်လည်း ထိုခုဇ္ဇုတ္တရာ
ပြောကြားသောအတိုင်း ပြု၍ မြတ်စွာဘုရားကြွသွားတော်မူသော အခါ၌၎င်း၊
ပြန်လည်တော်မူသောအခါ၌၎င်း ကြည့်ရှုဖူးမျှော်လျက် ရှိခိုး ပူဇော်ကြလေကုန်
သတည်း။

မာဂဏ္ဍိသည် သာမာဝတီတို့အား ပျက်စီးကြောင်း
အားထုတ်ခြင်း

ထိုအခါ တနေ့သ၌ မာဂဏ္ဍိမိဖုယားသည် မိမိ၏ ပြာသာဒ်အပြင်မှ ထွက်၍
လူးလာတုံ့ခေါက် လျှောက်သွားသည်ရှိသော် သာမာဝတီ အမှူးရှိကုန်သော
နန်းတွင်းသူ မောင်းမတို့၏ နေရာသို့ ရောက်သွားသဖြင့် တိုက်ခန်းတို့၌ အပေါက်
ကိုမြင်လျှင် ဤအပေါက်ကား အဘယ်နည်းဟု မေးရာ သာမာဝတီ အမှူးရှိ
ကုန်သော မောင်းမတို့ကလည်း မာဂဏ္ဍိ မိဖုယား၏ မြတ်စွာဘုရား၌ ရန်ငြိုး
ဖွဲ့ထားသည့် အဖြစ်ကို မသိလေသောကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤမြို့သို့
ကြွလာတော်မူပါသည်။ ကျွန်မတို့သည် ဤ နေရာ၌တင်နေကုန်လျက်
မြတ်စွာဘုရားကို ကြည့်ရှု ဖူးမျှော်လည်း ဖူးမျှော်ကြကုန်၏။ ပူဇော်လည်း
ပူဇော်ကြကုန်၏ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ရဟန်းဂေါတမသည် ဤမြို့သို့ ကြွလာတော်
မူသတုံ့လား၊ ယခုအခါ၌ ထိုရဟန်းဂေါတမအား ပြုသင့်ပြုထိုက်သော အမှုကို
သိရပေတော့အံ့၊ ဤ မိန်းမ ငါးရာတို့သည်လည်း ထိုရဟန်းဂေါတမ၏ အလုပ်
အကျွေး ဖြစ်ကြကုန်၏။ ဤမိန်းမတို့အားလည်း ပြုသင့် ပြုထိုက်သော အမှုကို
သိရပေတော့အံ့ဟု ကြံပြီးလျှင် မင်းကြီးထံသို့ သွား၍ မြတ်သောမင်းကြီး
သာမာဝတီ အမှူးရှိကုန်သော နန်းတွင်းသူ မောင်းမ ငါးရာတို့အား အပပြင်
ဘက်၌ မြတ်နိုးတောင့်တခြင်း ရှိ၏။ နှစ်ရက် သုံးရက်မျှဖြင့်သာလျှင် အသင်
မင်းကြီး၏ အသက်ကို ချသတ်ကြပါကုန်လတ္တံ့ဟု လျှောက်တင်လေ၏။

ဥတေနမင်းကြီးသည် ထိုမိန်းမတို့ကား ဤသို့သဘောရှိသည်ကို မပြုကုန်လတ္တံ့ဟု အမှတ်သညာထား၍ ယုံကြည်ခြင်း အလျဉ်းမရှိလေ။ အဖန်တလဲလဲ လျှောက်တင်အပ်သော်လည်း မယုံကြည်သည် သာလျှင်တည်း။ ထိုအခါ၌ မင်းကြီးကို ဤသို့ သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ပြောဆိုအပ်သော်လည်း မယုံကြည်ဘဲ ရှိသောအခါ အရှင်မင်းကြီး ကျွန်တော်မ၏ စကားကို အကယ်၍ မယုံကြည်သည် ဖြစ်ခဲ့ပါအံ့။ သာမာဝတီ အမှူးရှိသော ထိုမိန်းမ ငါးရာတို့၏ နေရာဌာနသို့ ကြွသွား၍ စူးစမ်း ဆင်ခြင်တော်မူပါဟု လျှောက်ထားပြန်လေ၏။ ဥတေနမင်းကြီးသည် ကြွသွား ကြည့်ရှုသည်ရှိသော် တိုက်ခန်းတို့၌ အပေါက်ကို မြင်ရလျှင် ဤအပေါက်သည်ကား အဘယ်နည်းဟု မေးသဖြင့် ထိုအကြောင်းကို ကြားလျှောက်ကုန်သည်ရှိသော် ထိုမိန်းမ ငါးရာတို့အား အမျက်မထွက်သဖြင့် တစုံတခုသော စကားကိုမျှ မဆိုဘဲသာလျှင် အပေါက်တို့ကို ပိတ်စေ၍ အလုံးစုံကုန်သော တိုက်ခန်းတို့၌ အထက်မြင့်ရာ၌ ဖောက်အပ်သော လေသာပြုတင်းတို့ကို ပြုလုပ်စေလေသတည်း။

အထက်မြင့်ရာ၌ ဖောက်အပ်သော လေသာ ပြုတင်းတို့သည် ထိုအခါကာလ၌ ဖြစ်ပေါ်ကုန်သတတ်။

အရှင်အာနန္ဒာအား အဆဲခံတရားကြီး ဟောပြပုံ ဆဲနိုင်လှ ခုနစ်ရက်

မာဂဏ္ဍိ မိဖုယားသည် သာမာဝတီ အမှူးရှိကုန်သော ထိုနန်းတွင်းသူ မောင်းမ ငါးရာတို့အား တစုံတခုကို ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ရကား ရဟန်းဂေါတမ အားသာလျှင် ပြုသင့်ပြုထိုက်သော အမှုကို ပြုပေတော့အံ့ဟု မြို့သူမြို့သားတို့အား တံစိုးလက်ဆောင် ပေးပြီးလျှင် မြို့တွင်းသို့ ကြွဝင်၍ လှည့်လည်သော ရဟန်း ဂေါတမကို ကျွန်အမှုလုပ် ယောကျ်ားတို့နှင့်တကွ ဆဲရေးစေ၍ ရေရွတ်စေ၍ ထွက်ပြေးစေကြကုန်လော့ဟု စေခိုင်းလေ၏။ ရတနာသုံးပါး၌ မကြည်ညိုကုန်သော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတို့သည် မြို့တွင်းသို့ကြွဝင်တော်မူလာသော မြတ်စွာဘုရားကို နောက်မှ အစဉ်လိုက်၍ ခိုးသူဟူ၍၎င်း၊ မိုက်မဲသောသူဟူ၍၎င်း၊ တောဝေသောသူဟူ၍၎င်း၊ ကုလားအုပ်ဟူ၍၎င်း၊ နွားဟူ၍၎င်း၊ မြည်းဟူ၍၎င်း၊ ငရဲသားဟူ၍၎င်း၊ တိရစ္ဆာန်ဟူ၍၎င်း၊ အသင့်အား ကောင်းသော လားရာ သုဂတိ မရှိ ဟူ၍၎င်း၊

(ဓာတိယအကြိမ်)

အသင့်အလို့ငှါ မကောင်းသော လားရာ ဒုဂ္ဂတိကိုသာ အလိုရှိအပ်၏ ဟူ၍ ၎င်း ဤသို့သော အခြင်းအရာ * ဆယ်ဖြာကုန်သော ဆဲရေးကြောင်း စကားတို့ဖြင့် ဆဲရေးကြ ရေရွတ်ကြကုန်၏။ ထိုသို့ ဆဲရေး ရေရွတ်သည်ကို ကြား၍ အရှင် အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဤသို့သောစကား လျှောက်ကြားလေ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူလှသော မြတ်စွာဘုရား ဤကောသမ္ဘိ ပြည်သူ ပြည်သား တို့သည် တပည့်တော်တို့ကို ဆဲရေးကြ ရေရွတ်ကြပါကုန်၏ ဤမြို့မှ တပါးသော မြို့သို့ ဖဲသွားကြပါကုန်အံ့ ဘုရားဟု လျှောက်ထားလေ၏။

ချစ်သား အာနန္ဒာ အဘယ်အရပ်သို့ သင်သွားလိုသနည်းဟု မိန့်တော်မူသည် ရှိသော် မြတ်စွာဘုရား တပါးသောမြို့သို့ သွားလိုကြပါကုန်သည် ဘုရားဟု လျှောက်ထား၏။ ချစ်သား အာနန္ဒာ ရွှေ့ပြောင်း၍ သွားရောက်ရာ ဖြစ်သော ထိုတပါးသော မြို့၌ လူတို့သည် ဆဲရေးကုန်သည်ရှိသော် တဖန် ဘယ်မြို့ ဘယ် အရပ်သို့ ငါတို့ သွားကြရကုန်ဦးအံ့နည်းဟု မေးတော်မူပြန်သောအခါ မြတ်စွာ ဘုရား ထိုအရပ်မှလည်း တပါးသော မြို့သို့ သွားကြပါကုန်အံ့ ဘုရားဟု လျှောက်ထားလေ၏။ ချစ်သား အာနန္ဒာ ထိုအရပ်၌ လူတို့သည် ဆဲရေးကုန်သည် ရှိသော် ဘယ်အရပ်သို့ သွားကြရကုန်ဦးအံ့နည်းဟု မေးတော်မူပြန်သောအခါ မြတ်စွာဘုရား ထိုအရပ်မှလည်း တပါးဖြစ်သော မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ သွားကြပါ ကုန်အံ့ ဘုရားဟု လျှောက်ထားလေ၏။ ချစ်သား အာနန္ဒာ ဤသို့ ပြုခြင်းငှါ မသင့် မလျောက်ပတ်ချေ၊ အကြင်အရပ်၌ အဓိကရုဏ်းသည် ဖြစ်၏။ ထိုအရပ်၌ ပင်လျှင် ထိုအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေပြီးမှ တပါးသော အရပ်သို့ သွားခြင်းငှါ သင့်လျော် လျောက်ပတ် ကောင်းမြတ်ပေ၏။ ချစ်သားအာနန္ဒာ ဆဲရေးသော ထိုသူတို့သည် အဘယ်သူတို့ ဖြစ်ကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူပြန်သော အခါ မြတ်စွာဘုရား ကျွန်အမှုလုပ်တို့ကို အစပြု၍ အလုံးစုံကုန်သောသူတို့သည် ဆဲရေး ကြပါသည် ဘုရားဟု လျှောက်ထားလေ၏။

ချစ်သား အာနန္ဒာ ငါဘုရားသည် စစ်မြေပြင်သို့ သက်ဝင်သော ဆင်ပြောင် ကြီးနှင့် တူပေ၏။ စစ်မြေပြင်သို့ သက်ဝင်သော ဆင်ပြောင်ကြီးအား အရပ်

* ဆဲရေးခြင်း ဆယ်ပါးတို့တွင် ရှေ့သုံးပါးကား ဒုတိယ ပါရာဇိက သိက္ခာပုဒ်၌ နောက်ခုနစ်ပါး ကား ဩမသဝါဒ သိက္ခာပုဒ် ပဒဘာဇနီ၌ လာသည်။

လေးမျက်နှာတို့မှ ပစ်လွှတ်အပ်သည်ဖြစ်၍ လာကုန်သော မြားတို့ကို သည်းခံခြင်းငှါ တာဝန်ဖြစ်ဘိသကဲ့သို့ ထို့ အတူသာလျှင် များစွာသော * ဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်တို့ ပြောဆိုအပ်သော စကားတို့ကို သည်းခံခြင်းမည်သည် ငါဘုရား၏ တာဝန်ပေတည်းဟု မိန့်ဆိုတော်မူပြီးလျှင် မိမိ ကိုယ်တော်မြတ်ကို အကြောင်းပြု၍ တရားဒေသနာ ဟောကြားတော်မူလိုရကား နာဂဝင်္ဂလာ ဤသုံးဂါထာကို ဟောမြှောက်မိန့်ကြားတော်မူလေ၏။

အဟံ နာဂေါ ဝ သင်္ဂါမေ၊ စာပတော ပတိတံ သရံ။
 အတိဝါကျံ တိတိက္ခတိ၊ ဒုဿီလော ဟိ ဗဟုဇ္ဇနော။

ဒန္တံ နယန္တိ သမိတိံ၊ ဒန္တံ ရာဇာ ဘိရုဟတိ။
 ဒန္တော သေဋ္ဌော မနုဿေသု၊ ဟောတိ ဝါကျံ တိတိက္ခတိ။

ဝရမဿတရာ ဒန္တော၊ အာဇာနိယာ စ သိန္ဓဝါ။
 ကုဉ္ဇရာ စ မဟာနာဂါ၊ အတ္တဒန္တော တတော ဝရံ။

နာဂေါ၊ စစ်ပွဲသို့ဝင် စစ်တိုက်ဆင်သည်။ သင်္ဂါမေ၊ စစ်မြေပြင်၌။ စာပတော၊ လေးမှ။ ပတိတံ၊ လွှတ်၍ မိမိ၏အပေါ်၌ ကျလာသော။ သရံ၊ မြားကြီး မြားငယ် အသွယ်သွယ်ကို။ တိတိက္ခတိ ဣဝ၊ သည်းခံသကဲ့သို့။ ဝေံ၊ ဤအတူ။ အဟံ၊ ငါဘုရားသည်။ အတိဝါကျံ၊ လွန်ကျူး ပြောဆိုအပ်သော စကားကို။ တိတိက္ခတိ၊ သည်းခံတော်မူပေအံ့။ ဟိ၊ သည်းခံသင့်ပေစွ။ ဇနော၊ လောကီ နယ်သား လူအများသည်။ ဗဟုဒုဿီလော၊ ထင်တိုင်းမြှောက်ဟ ချုတ်ချယ်လှ၍ သီလကွက်ကျား ပျက်သူများလှပေ၏။

သမိတိံ၊ လူစု လူဝေးရှိရာ ပွဲသဘင်အလယ်သို့။ ဂစ္ဆန္တော၊ သွားကြသော သူတို့သည်။ ဒန္တံ၊ ယဉ်ကျေးပြီးသောနွား ယဉ်ကျေးပြီးသောမြင်းကို။ နယန္တိ၊ လှည်းယာဉ်ယှဉ်က ဆောင်ကြကုန်၏။ ရာဇာပိ၊ ပြည့်ရှင်မင်းသည်လည်း။ ဒန္တံ၊ ယဉ်ကျေးသော ဆင်ယာဉ်၊ မြင်းယာဉ်ကိုသာလျှင်။ အဘိရုဟတိ၊ စီးနင်း၏။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ အတိဝါကျံ၊ လွန်ကျူးပြစ်မှား ရမ်းကားပြောဆိုသော စကားကို။ တိတိက္ခတိ၊ သည်းခံနိုင်၏။ သော၊ ထိုသို့ သည်းခံနိုင်ခြင်း သဘော

* ဒု + သီလ + ပုဂ္ဂိုလ် = ပျက်စီးသော သီလရှိသဖြင့် အပါယ်ငရဲသို့ သွားမည့်သူ။
 (ဇာတိယဒေကြိမ်)

ရှိသောသူသည်။ ဒန္တော၊ စင်စစ် ယဉ်ကျေးသောသူ ဖြစ်၍။ မနုဿေသု၊ လူတို့တွင်။ ဝါ-လူတို့ထက်။ သေဠော၊ အထူးသင့်လတ် မြတ်၏ဟူ၍ ချီးမွမ်း အပ်သောသူ ဖြစ်ပေ၏။

အဿတရာ စ၊ မြည်းမမှ ဖွားမြင်သော အဿတိုရ် မြင်းတို့သည်၎င်း။ အာဇာနိယာ စ၊ အကြောင်းဟုတ်သည် မဟုတ်သည်ကို လျင်စွာ သိတတ် ကုန်သော အာဇာနည်မြင်းတို့သည်၎င်း။ သိန္ဓဝါ စ၊ သိန္ဓောမြင်းတို့သည်၎င်း။ ကုဉ္ဇရာ၊ ကုဉ္ဇရဟု ဆိုအပ်ကုန်သော။ မဟာနာဂါ စ၊ ဆင်ပြောင်ကြီး တို့သည် ၎င်း။ ဒန္တော၊ ကောင်းစွာ ဆုံးမအပ်သည်ဖြစ်၍ ယဉ်ကျေးကုန်ပြီးမှ သာလျှင်။ ဝရံ၊ မြတ်ကုန်၏။ အတ္တဒန္တော၊ မဂ်ဉာဏ်ဖြင့် ကောင်းစွာ ဆုံးမအပ်သည်ဖြစ်၍ ယဉ်ကျေးသောသူသည်။ တတော၊ ထိုဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော အလုံးစုံသော သူတို့ ထက်။ ဝရံ၊ မြတ်လှပေ၏။

ဤတရားဒေသနာတော်သည် ရောက်လာသော သူအပေါင်းအား အကျိုး များစွာ ရှိလေ၏။ ဤသို့သော အခြင်းအရာဖြင့် တရားဒေသနာတော်ကို ကောင်းစွာ ဟောကြားတော်မူပြီးလျှင် ချစ်သား အာနန္ဒာ အသင်သည် မကြံ လေလင့် (မစိုးရိမ် မပူပန်လင့်) ဤသူတို့သည် ခုနစ်ရက်မျှသာ ဆဲရေးနိုင်ကြ ကုန်လတ္တံ့။ ရှစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌ တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ် ဖြစ်ကြကုန် လတ္တံ့ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။

ထိုစကားသည် မှန်၏။ မြတ်စွာဘုရားတို့အား ဖြစ်ပေါ်လာသော အဓိကရုဏ်းသည် ခုနစ်ရက်ထက်လွန်၍ မဖြစ်နိုင်။

မာဂဏ္ဍိသည် ကြက်ပရိယာယ်ဖြင့် သာမာဝတီတို့အား ပျက်စီးကြောင်း အားထုတ်ခြင်း

မာဂဏ္ဍိ မိဖုယားကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဆဲရေးစေသဖြင့် ထွက်ပြေးစေ ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်သည်ရှိသော် အဘယ်သို့လျှင် ပြုရပါအံ့နည်းဟု ကြံဆင်ခြင်၍ ဤ သာမာဝတီ အမှူးရှိကုန်သော မိန်းမငါးရာတို့သည် ထိုရဟန်းဂေါတမ၏ အထောက်အပံ့ ဖြစ်ကြကုန်၏။ ဤမိန်းမတို့အားလည်း ပျက်စီးခြင်းကို ပြုအံ့ဟု ကြံပြီးလျှင် တံနေသ၌ ဥတေနမင်းကြီး၏ သေအရက် သောက်သောနေရာ၌ ဆည်းကပ် စားခြင်းကို ပြုလျက် ဘထွေး စူဠမာဂဏ္ဍိထံ သတင်းစကားကို

(ဇာတိယအကြိမ်)

စေပို့လိုက်၏။ ကျွန်မ၏ အထံသို့ ကြက်သေ ရှစ်ကောင်တို့ကို၎င်း၊ ကြက်ရှင် ရှစ်ကောင်တို့ကို၎င်း ယူဆောင်၍ လာခဲ့ပါ။ လာပြီးလျှင်လည်း စောင်းတန်း လှေကားထိပ်၌ တန့်ရပ်၍ လာရောက်သည့်အဖြစ်ကို ပြောကြားပါ။ ထို့နောက်မှ ဝင်လာပါဟု ဆိုသော်လည်း မဝင်မူ၍ ရှေးဦးစွာ ကြက်ရှင် ရှစ်ကောင်ကို ပို့လိုက်ပါ။ နောက်မှ ကြက်သေရှစ်ကောင်ကို ပို့လိုက်ပါလော့ဟု သတင်းစကားကို စေပို့လိုက်လေ၏။ အလုပ်အကျွေးငယ်အားလည်း ငါ၏ စကားကို လိုက်နာ ပါလော့ဟု တံစိုးလက်ဆောင်ကို ပေးထားလေ၏။

ဘထွေး စူဠမာဂဏ္ဍိ ပုဏ္ဏားသည် လာ၍ မင်းကြီးအား လျှောက်ကြား သိစေပြီးလျှင် ဝင်လော့ဟု ဆိုသော်လည်း စူဠမာဂဏ္ဍိ ပုဏ္ဏားကြီးက မင်းကြီး၏ သေသောက်ရာအရပ်သို့ မဝင်လိုပါဟု ဆိုလိုက်၏။ မာဂဏ္ဍိ မိဖုယားသည် အလုပ် အကျွေးငယ်ကို အမောင် ငါ၏ဘထွေး အထံသို့ သွားချေလော့ဟု စေလွှတ် လိုက်၏။ အလုပ်အကျွေးငယ်သည် သွား၍ ထိုဘထွေး စူဠမာဂဏ္ဍိသည် ပေးအပ် သော ကြက်ရှင် ရှစ်ကောင်ကို ဆောင်ယူခဲ့၍ အရှင်မင်းမြတ် ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားသည် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာကို ပို့ဆက်ပါသည်ဟု လျှောက်တင်လေ၏။ ဥတေန မင်းကြီးသည် ငါတို့အား ကောင်းမြတ်သော လက်သုပ် ဟင်းလျှာ ဖြစ်လာဘိသည်တကား၊ အဘယ်သူ ချက်ပြုတ် နိုင်အံ့နည်းဟု မိန့်ဆိုတော်မူလျှင် မာဂဏ္ဍိ မိဖုယားက အရှင်မင်းမြတ် သာမာဝတီ အမှူးရှိသော ငါးရာသော မိန်းမတို့သည် အလုပ်မရှိ လှည့်လည် နေထိုင်ကြပါသည်။ ထိုမိန်းမတို့ အထံသို့ စေပို့တော်မူပါ။ ထိုမိန်းမတို့သည် ချက်ပြုတ်၍ ဆောင်ယူလာပါကုန်လိမ့်မည်ဟု လျှောက်တင်လေ၏။

မင်းကြီးလည်း သွားချေ၊ သာမာဝတီအမှူးရှိကုန်သော မိန်းမတို့အား ပေးပြီး လျှင် တပါးသူ၏ လက်၌ မပေးမူ၍ သာမာဝတီတို့ ကိုယ်တိုင်သတ်၍ ချက်ကုန် လော့ဟု ပို့ခိုင်းလိုက်လေ၏။ အလုပ်အကျွေးငယ်သည် ကောင်းလှပါပြီ အရှင် မင်းမြတ်ဟု ဝန်ခံ၍ သွားပြီးလျှင် ထိုမင်းကြီး ဆိုတိုင်း ပြောကြားလေသော် သာမာဝတီ အမှူး ရှိကုန်သော မိန်းမတို့သည် ငါတို့ကား သူတပါးတို့၏ အသက် သတ်ခြင်း အမှုကို မပြုပါကုန်ဟု ပြောဆို၍ ပယ်လိုက်အပ်သည်ဖြစ်၍ အလုပ် အကျွေးငယ် ပြန်လာပြီးလျှင် ထိုအကြောင်းကို မင်းကြီးအား လျှောက်တင်

(ဓာတိယအကြိမ်)

လေ၏။ မာဂဏ္ဍီ မိဖုယားက မင်းမြတ် အရှင်မင်းမြတ်တို့ ကိုယ်တိုင် မြင်ရပြီ မဟုတ်လော၊ ဤယခုအခါ၌ ထိုမိန်းမတို့၏ သူ့ အသက်သတ်ခြင်းအမှု ပြုသည် ကို၎င်း၊ မပြုသည်ကို၎င်း သိရအံ့၊ အရှင်မင်းမြတ် ရဟန်းဂေါတမ အလို့ငှါ ချက်ပြုတ်၍ ပို့စေသတည်းဟု မိန့်တော်မူကာ စေလွှတ်ပါလော့ဟု လျှောက်တင် ပြန်၏။ မင်းကြီးလည်း ထိုမာဂဏ္ဍီ မိဖုယား ဆိုတိုင်း မိန့်တော်မူပြီးလျှင် ပို့စေ လေ၏။ အလုပ်အကျွေးငယ်လည်း ထိုကြက်တို့ကို ယူ၍ သွားဘိသကဲ့သို့ ပြု၍ ထိုကြက်ရှင်တို့ကို ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားအား ပေးပြီးလျှင် ကြက်သေတို့ကို ထိုမိန်းမ တို့၏ အထံသို့ ဆောင်၍ ဤကြက်တို့ကို ချက်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ အထံသို့ ပို့လှူကြကုန်လော့ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုမိန်းမတို့လည်း အရှင် ယူဆောင်လာခဲ့လော့၊ ဤအမှုသည်ကား ငါတို့၏ အမှုကိစ္စပေတည်းဟု ခရီးဦးကြိုဆိုကာ လှမ်းယူကြ လေကုန်၏။

ထိုအလုပ်အကျွေးငယ်သည် မင်းကြီးအထံသို့ သွားရောက်လျှင် အမောင် အသို့နည်းဟု မေးလတ်သော် ရဟန်းဂေါတမအလို့ငှါဟု ဆိုကာမျှဖြင့်သာလျှင် ခရီးရင်ဆိုင်ထလာ၍ ယူကြကုန်ပါသည်ဟု လျှောက်တင်လေ၏။ မာဂဏ္ဍီမိဖုယား က အရှင်မင်းမြတ် ရှုစားတော်မူပါလော့၊ ထိုမိန်းမတို့သည် အရှင်သို့ သဘော ရှိသော ကျေးဇူးတော်ရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်၏အလို့ငှါ ဤသို့ မပြုကြကုန်၊ ထိုမိန်းမ တို့အား အပပြင်ဘက်၌ မြတ်နိုး တောင့်တခြင်း ရှိနေပါသည်ဟု လျှောက်ထား ပါသော်လည်း အရှင်မင်းမြတ်သည် ယုံကြည်တော် မမူခဲ့ပါဟု လျှောက်ထား သံတော်ဦးတင်လေ၏။ ဥတေနမင်းကြီးသည် ထိုစကားကို ကြားလျက်လည်း သည်းခံတော်မူ၍ ဆိတ်ဆိတ်သာလျှင် နေတော်မူလေ၏။ မာဂဏ္ဍီ မိဖုယား သည်လည်း အဘယ်သို့ ပြုရပါဦးအံ့နည်းဟု တမျိုးတဖုံ ကြံစည်ပြန်လေ၏။

မာဂဏ္ဍီသည် မြေပရိယာယ်ဖြင့် သာမာဝတီတို့အား
ပျက်စီးကြောင်း အားထုတ်ခြင်း

ထိုအခါ ဥတေနမင်းကြီးသည် သာမာဝတီ မိဖုယား၊ ဝါသုလဒတ္တာမိဖုယား၊ မာဂဏ္ဍီ မိဖုယား ဟူကုန်သော သုံးယောက်ကုန်သော မိဖုယားတို့၏ ပြာသာဒ် ဆောင်၌ အလှည့် အလှည့်ဖြင့် စံစားလျက် ခုနစ်ရက် ခုနစ်ရက်ကို လှန်စေ၏။ ထိုအခါ နက်ဖြန်သန်ဘက် သာမာဝတီ၏ ပြာသာဒ်ဆောင်သို့ မင်းကြီး ကြွသွား (တတိယအကြိမ်)

လတ္တံ့ ဟု သိသဖြင့် မာဂဏ္ဍီမိဖုယားသည် ဘထွေးပုဏ္ဏားအား မြေတကောင်ကို ဆေးဖြင့် အစွယ်တို့ကို အဆိပ်ကင်းအောင် ဆေးကြော သုတ်သင်ပြီးလျှင် ကျွန်မ၏အထံသို့ ပို့လိုက်ပါဟု သတင်းစကားစေလွှတ်လိုက်၏။ ဘထွေးဖြစ်သော ထိုပုဏ္ဏားသည် မှာတိုင်းပြု၍ ပို့လိုက်လေ၏။ ဥတေန မင်းကြီးလည်း မိမိ၏ သွားလေရာအရပ်သို့ ဟတ္ထိကန္တစောင်းကို ယူ၍သာလျှင် သွားစမြဲဖြစ်သတည်း။ ထိုစောင်း၏စောင်းခွက်၌ တခုသောအပေါက်သည် ရှိ၏။ မာဂဏ္ဍီမိဖုယားသည် ထိုအပေါက်ဖြင့် မြေကိုသွင်း၍ အပေါက်ကို ပန်းကုံးထွေးဖြင့် ပိတ်ထားလေ၏။ မြေသည် နှစ်ရက် သုံးရက်ပတ်လုံး စောင်း၏အတွင်း၌သာလျှင် နေရ၏။ မာဂဏ္ဍီ မိဖုယားသည် မင်းကြီး သွားအံ့သောနေ့၌ အရှင်မင်းမြတ် ယနေ့ အဘယ် မိဖုယား၏ ပြာသာဒ်အဆောင်သို့ ကြွသွားတော်မူလတ္တံ့နည်းဟု မေးလျှောက် သဖြင့် သာမာဝတီ မိဖုယား၏ အဆောင်သို့ဟု မိန့်ဆိုလေ၏။ အရှင်မင်းမြတ် ယနေ့ ကျွန်တော်မသည် မနှစ်သက်ဘွယ်ရာသော အိပ်မက်ကို မြင်မက်ပါသည်။ ထိုသာမာဝတီ၏ ပြာသာဒ်ဆောင်သို့ ကြွတော်မူခြင်းငှါ မသင့်လျော်ပါဟု လျှောက်ထားသော်လည်း ငါကားသွားမည်သာလျှင်တည်းဟုမိန့်တော်မူပြန်၏။ မာဂဏ္ဍီ မိဖုယားလည်း သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် တောင်းပန် တားမြစ်ပြီးလျှင် ဤသို့ တောင်းပန်တားမြစ်၍ မရခဲ့ပါမူ ကျွန်တော်မသည်လည်း အရှင်မင်းကြီးတို့နှင့် အတူတကွ သွားပါအံ့ဟု ဆိုလေ၏။ မင်းကြီးက ဆုတ်နှစ်ပြန်လည်စေအပ်သော် လည်း မဆုတ်နှစ် မပြန်လည်မူ၍ အရှင်မင်းမြတ် အသို့ဖြစ်လတ္တံ့သည်ကို မသိ နိုင်ဟု ဆို၍ မင်းကြီးနှင့် အတူတကွသာလျှင် လိုက်သွားလေ၏။

ဥတေန မင်းကြီးသည် သာမာဝတီ အမှူးရှိကုန်သော မောင်းမတို့သည် ပေးအပ်ကုန်သော အဝတ် တန်ဆာ ပန်း နံ့သာတို့ကို ဆင်ယင်ပြီးလျှင် ကောင်း သော ဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်တော်မူ၍ စောင်းကို ဦးခေါင်းရင်း၌ ထားပြီးမှ အိပ်ရာထက်၌ အိပ်လေ၏။ မာဂဏ္ဍီ မိဖုယားသည် ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် အဖန်ဖန် သွားလာလေဟန်ပြု၍ စောင်းပေါက်မှ ပန်းကုံးထွေးကို ပယ်ပစ်လိုက် လေ၏။ မြေသည် နှစ်ရက် သုံးရက် ပတ်လုံး အာဟာရ ကင်းပြတ်ရကား ထိုအပေါက်ဖြင့် ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် လေတရှူးရှူးမှတ်လျက် ပါးပျဉ်းထောင်ခြင်းကို ပြု၍ အိပ်ရာနောက်နား၌ အလျားလိုက် နေလေ၏။

(ဇာတိယအကြိမ်)

မာဂဏ္ဍိ မိဖုယားသည် ထိုမြေကို မြင်၍ အရှင်မင်းကြီး စက်ဆုပ်ဘွယ် စက်ဆုပ်ဘွယ် မြေပင် တကားဟု ကျယ်လောင်သော အသံကို ပြု၍ မင်းကြီး အား၎င်း၊ ထိုမိန်းမတို့အား၎င်း ဆဲရေးလျက် ဤအလွန် မိုက်လှစွာသော မင်းသည် ဘုန်းကံကြက်သရေ မရှိလေစွ၊ ငါ့ စကားကို နားမထောင်၊ ဤမိန်းမ တို့လည်း ဘုန်းကံကြက်သရေ မရှိလေကုန် ဆိုဆုံးမ ခက်ကုန်၏။ မင်းကြီး၏ အထံမှ အဘယ်ဝတ္ထုကို မရကြကုန်ဘိသနည်း၊ ဤမင်းကြီး သေမှသာ သင်တို့ သည် ချမ်းသာစွာ အသက်ရှင်ရကုန်အံ့လော့၊ ဤမင်းကြီးသည် အသက်တော် ရှည်သည်ရှိသော် သင်တို့သည် ဆင်းရဲစွာ အသက်ရှင်ရကုန်အံ့လော့၊ ငါသည် ယနေ့ မကောင်းသော အိပ်မက်ကို မြင်မက်ပါသည်။ သာမာဝတီ၏ ပြာသာဒ် ဆောင်သို့ သွားခြင်းငှါ မသင့်လျော်ပါဟု တောင်းပန် တားမြစ်လေငြားသော် လည်း ငါ၏ စကားကို အသင်မင်းကြီးသည် မနာမယူဟု ဆိုလေ၏။ ဥတေန မင်းကြီးသည် မြေကိုမြင်လျှင် သေဘေးဖြင့် ခြိမ်းချောက် အပ်သည်ဖြစ်၍ ကြောက်လန့်ရကား ဤမိန်းမတို့သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အမှုမည်သည်ကို ပြုကုန်ဘိ၏။ ဩ...အလွန်ယုတ်မာလေစွတကား၊ ဤမိန်းမတို့၏ ယုတ်မာသော အဖြစ်ကို အဖန်တလဲလဲ ပြောကြားလျက်လည်း ဤမာဂဏ္ဍိ၏စကားကို ငါမယုံ ကြည်မိခဲ၊ လက်ဦးစွာ မိမိတိုက်ခန်းတို့၌ အပေါက်တို့ကို ဖောက်၍ နေကြကုန်၏။ နောက်တဖန် ငါသည် ပို့စေအပ်ကုန်သော ကြက်တို့ကို ပြန်၍ ပို့စေကြကုန်၏။ ယနေ့လည်း အိပ်ရာ၌ မြေကိုလှုတ်ကုန်၏ဟု ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်း ထွက်သဖြင့် တကိုယ်လုံး မီးအလျှံတောက်သကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။

ဥတေနမင်း မြားနှင့် သာမာဝတီတို့၏ မေတ္တာတရား

သာမာဝတီ မိဖုယားသည်လည်း ငါးရာကုန်သော မိန်းမတို့အား အမိတို့ ငါတို့အား (မေတ္တာမှတစ်ပါး) အခြားသော ကိုးကွယ်အားထားရာသည် မရှိပြီ၊ မင်းကြီး၌၎င်း၊ မာဂဏ္ဍိ မိဖုယား၌၎င်း၊ မိမိတို့ကိုယ်၌၎င်း ထပ်တူထပ်မျှသာလျှင် မေတ္တာစိတ်ကို ဖြစ်စေကြကုန်လော့၊ တစုံတယောက်သော သူအားမျှ အမျက် ထွက်ခြင်းကို မပြုကြကုန်လင့်ဟု အဆုံးအမ ဩဝါဒကို ပေးလေ၏။ ဥတေန မင်းကြီးသည် ဗိုလ်ခြေတထောင်အားဖြင့် တင်အပ်သော ဆိတ်ချိုလေးကို ယူ၍

လေးညှိကို ဖြန့်လျက် အဆိပ်လူးသော မြားကို တင်ပြီးလျှင် သာမာဝတီ မိဖုယားကို ရှေ့၌ထားသဖြင့် အလုံးစုံသော မိန်းမ ငါးရာတို့ကို အစဉ်အတိုင်း ထားစေ၍ သာမာဝတီ မိဖုယား၏ ရင်ဝ၌ မြားကို ပစ်လွှတ်လေ၏။ ထိုပစ်လွှတ် အပ်သော မြားသည် သာမာဝတီ မိဖုယား၏ မေတ္တာအာနုဘော်၏ အစွမ်းဖြင့် ဆုတ်နှစ် ပြန်လည်ကာ လာသော လမ်းခရီးသို့ ရှေးရှုသာလျှင်ဖြစ်၍ မင်းကြီး၏ ရင်ဝ နှလုံးအိမ်သို့ စူးဝင်မည်ကဲ့သို့ တည်လေ၏။

မင်းကြီးသည် ကြံဆင်ခြင်သည်မှာ ငါပစ်အပ်သော မြားသည်ကား ကျောက်ကိုသော်လည်း ထုတ်ချင်း ဖောက်ထွင်း၍ သွားနိုင်၏။ ဟင်းလင်းပြင် ကောင်းကင်၌ တားမြစ်အပ်သော အရာဌာနသည် အနည်းငယ်မျှမရှိ၊ ထိုသို့ ဖြစ်လျက် ဤမြားသည် ပြန်လည်ကာ လာ၍ ငါ၏ရင်ဝ နှလုံးအိမ်သို့ ရှေးရှု ချိန်လျက် ဖြစ်ဘိ၏ဟု ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော စိတ်ရှိလည်ဖြစ်၍ ဤမြားမည် သည် သတ္တဝါမဟုတ်၊ အသက်မရှိသော မြားပင်ဖြစ်သော်လည်း ထိုသာမာဝတီ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို သိတုံဘိသေး၏။ ငါသည် လူစင်စစ် ဖြစ်ပါလျက်လည်း သာမာဝတီ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးအထူးကို မသိလေဘိ တကားဟု ကြံဆင်ခြင်ပြီးလျှင် ထိုဥတေနမင်းကြီးသည် လေးကို စွန့်ပစ်၍ လက်အုပ်ချီကာ သာမာဝတီ၏ ခြေရင်း၌ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေလျက် ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုလေ၏။

သမ္မုယျာမိ ပမုယျာမိ၊ သဗ္ဗာ မုယုန္တိ မေ ဒိသာ။
 သာမာဝတီ မံ တာယဿု၊ တုဉ္စ မေ သရဏံ ဘဝ။

သာမာဝတီ၊ သာမာဝတီ အမည်ထင်ရှား ရှင်မိဖုယား။ အဟံ၊ ငါသည်။ သမ္မုယျာမိ၊ လွန်မင်းလှစွာ မိုက်မှား တွေဝေမိပါ၏။ ပမုယျာမိ၊ ခပ်သိမ်းသော အပြားအားဖြင့် မိုက်မှား တွေဝေမိပါ၏။ မေ၊ ငါ၏။ သဗ္ဗာ ဒိသာ၊ အလုံး စုံသော အဇ္ဈတ္တ ဗဟိဒ္ဓသန္တာန်တို့သည်။ မုယုန္တိ၊ မိုက်မှား တွေဝေခဲ့ကုန်၏။ သာမာဝတီ၊ သာမာဝတီ အမည်ထင်ရှား ရှင်မိဖုယား။ မံ၊ ငါ့ကို။ တာယဿု၊ ကယ်ဆယ် စောင့်ရှောက်ပါလော့။ တုဉ္စ၊ ရှင်မ သာမာဝတီ မိဖုယားသည် သာလျှင်။ မေ၊ ငါ၏။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်အားထားရာသည်။ ဘဝ၊ ဖြစ်ပါလော့။

(တဘိယအကြိမ်)

သာမာဝတီ မိဖုယားသည် ထိုမင်းကြီး၏စကားကို ကြားရလျှင် ကောင်းလှ ပါပြီ အရှင်မင်းမြတ် အကျွန်ုပ်ကို ကိုးကွယ်အားထားရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ လော့ဟု မဆိုတဲ့မူ၍ အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်သည် အကြင် မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ် အားထားရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားကို သာလျှင် အရှင် မင်းမြတ်သည်လည်း ကိုးကွယ် အားထားရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါလော့ဟု လျှောက်တင် မြှောက်ဆိုလေ၏။

ဣဒံ ဝတှာ သာမာဝတီ၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓသာဝိကာ။
မာ မံ တံ သရဏံ ဂစ္ဆ၊ ယမဟံ သရဏံ ဂတာ။
ဧသ ဗုဒ္ဓေါ မဟာရာဇ၊ ဧသ ဗုဒ္ဓေါ အနုတ္တရော။
သရဏံ ဂစ္ဆ တံ ဗုဒ္ဓံ၊ တုဉ္စ မေ သရဏံ ဘဝ။

သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓသာဝိကာ၊ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်မဖြစ်သော။ သာမာဝတီ၊ သာမာဝတီ မိဖုယားသည်။ ဣဒံ၊ ဤစကားကို။ ဝတှာ-အဝဒီ၊ ဆိုလေပြီ။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တံ၊ အသင်မင်းကြီးသည်။ မံ၊ ကျွန်တော်မကို။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်အားထားရာဟူ၍။ မာဂစ္ဆ၊ မဆည်းကပ်ပါလေလင့်။ အဟံ၊ ကျွန်တော်မသည်။ ယံ ဗုဒ္ဓံ၊ အကြင် မြတ်စွာဘုရားကို။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ် အားထားရာဟူ၍။ ဂတာ၊ ဆည်းကပ်ပါ၏။ ဧသ-ဧသော၊ မင်းကြီး ကြင်တော် နှမတော်သည် ပူဇော်မြတ်နိုး ကိုးကွယ်ဆည်းကပ် ဤဘုရားမြတ်သည်။ ဗုဒ္ဓေါ၊ သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို ပိုင်းခြားထင်ထင် သိမြင်တော်မူလေ၏။ ဧသ-ဧသော ဗုဒ္ဓေါ၊ ဤဘုရားမြတ်သည်။ အနုတ္တရော၊ အတုမရှိ မြတ်တော်မူ၏။ တံ ဗုဒ္ဓံ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားကို။ တံ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ် အားထားရာဟူ၍။ ဂစ္ဆ၊ ဆည်းကပ်ပါလော့။ တုဉ္စ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်လည်း။ မေ-မမ၊ ပြစ်ချက်ခံရ ကျွန်တော်မ၏။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ် အားထားရာသည်။ ဘဝ၊ ဖြစ်တော်မူပါ အရှင်မင်းမြတ်။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဣဒံ၊ ဤစကားကို။ ဝတှာ-အဝဒီ၊ ဆိုလေပြီ။

ဤသို့ လျှောက်တင် မြှောက်ဆိုသောအခါ ဥတေန မင်းကြီးသည် ယခုအခါ ငါသည် အတိုင်းထက်အလွန်ကြောက်ရွံ့လှပါပေ၏ဟု ဆိုပြီးလျှင် ဤဂါထာကို ဆိုပြန်လေ၏။

သေ ဘိယျော ပမုယာမိ၊ သဗ္ဗာ မုယန္တိ မေ ဒိသာ။
သာမာဝတီ မံ တာယဿု၊ တုဉ္ဇ မေ သရဏံ ဘဝ။

သာမာဝတီ၊ သာမာဝတီ အမည်ထင်ရှား ရှင်မိဖုယား။ သေ-သော၊ ငါ့ဟု သမုတ် ဤမင်းယုတ်သည်။ ဘိယျော၊ လွန်စွာ။ ပမုယာမိ၊ ခပ်သိမ်းသော အပြားအားဖြင့် မိုက်မှား တွေဝေမိပါ၏။ မေ၊ ငါ၏။ သဗ္ဗာ ဒိသာ၊ အလုံးစုံသော အဇ္ဈတ္တ ဗဟိဒ္ဓသန္တာန်တို့သည်။ မုယန္တိ၊ မိုက်မှားတွေဝေခဲ့ကုန်၏။ သာမာဝတီ၊ သာမာဝတီ အမည်ထင်ရှား ရှင်မိဖုယား။ မံ၊ ငါ့ကို။ တာယဿု၊ ကယ်ဆယ် စောင့်ရှောက်ပါလော့။ တုဉ္ဇ၊ ရှင်မ သာမာဝတီ မိဖုယားသည်သာလျှင်။ မေ၊ ငါ၏။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ် အားထားရာသည်။ ဘဝ၊ ဖြစ်ပါလော့။

ထိုအခါ သာမာဝတီ မိဖုယားသည် မင်းကြီးကို ရှေးနည်းဖြင့် သာလျှင် တဖန် ပယ်ရှားပြန်သောကြောင့် ထိုသို့ဖြစ်မှု သင့်ကိုလည်းကိုးကွယ်အားထားရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါအံ့၊ ဆရာဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကိုလည်း ကိုးကွယ် အားထားရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါတော့အံ့၊ သင့်အား အလိုရှိအပ်သော ဆုမြတ် ကိုလည်း ပေးပါ၏ဟု ဆိုသည်ရှိသော် အရှင်မင်းမြတ် အရှင်မင်းမြတ်သည် ပေးသနားတော်မူအပ်သောဆုမြတ်ကို ဘုရားနှမ ယူအပ်သည်ဖြစ်ပါစေတော့ဟု ဟင်လျှောက်လေ၏။

ဥတေနမင်းသည် သာမာဝတီတို့အား ဆုပေးခြင်း

ထိုဥတေန မင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ကိုးကွယ် အားထားရာဟူ၍ ဆည်းကပ် (သရဏဂုံ ဆောက်တည်)ပြီးမှ ပင့်ဘိတ်၍ (ဘုရား အမှူးရှိသော) ရဟန်းသံဃာတော်အပေါင်းအား ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး အလှူကြီးကို ပေးလှူပြီးသောအခါ သာမာဝတီ မိဖုယားကို ခေါ်ပြီးလျှင် ချစ်နှမ ထလော့၊ သင့်အား ငါသည် ပေးသနားအပ်သောဆုမြတ်ကို ယူလေလော့ဟုမိန့်ဆိုလေ၏။ မြတ်သောမင်းကြီး ကျွန်တော်မအား ရှေ့ငွေ အစရှိသည်တို့ဖြင့် အလိုမရှိပါ။ ကျွန်တော်မအား ဤသို့သော ဆုမြတ်ကိုသာ ပေးသနားတော်မူပါ။ အကြင် သို့သော အခြင်းအရာဖြင့် ပြုသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသည် ငါးရာသော ရဟန်းတော်တို့နှင့် အတူတကွ ဤနန်းတော်တွင်းသို့ မပြတ်ကြွလာတော်မူသဖြင့် (တတိယအကြိမ်)

တရားတော်မြတ်ကို နာကြားရပါကုန်အံ့။ ထိုသို့သော အခြင်းအရာဖြင့်သာ ပြုတော်မူစေချင်ပါသည်ဟု လျှောက်တင်လေ၏။ ဥတေနမင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားကို ရိုသေမြတ်နိုးရိုခိုးပြီးလျှင် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားငါးရာသော ရဟန်းတော်တို့နှင့်တကွ ဤနန်းတော်တွင်းသို့ မပြတ် ကြွလာတော်မူကြပါ ဘုရား၊ သာမာဝတီ အမှူးရှိကုန်သော နန်းတွင်းသူ မောင်းမတို့သည် တရားတော်မြတ်ကို နာကြားပါရစေ ဟူ၍ ပြောဆိုကြပါသည် ဘုရားဟု လျှောက်ထားလေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက ဒါယကာမင်းကြီး မြတ်စွာဘုရားတို့အားမည်သည် တခုတည်းသော နေရာအရပ်သို့ အမြဲမပြတ် ကြွရောက်ခြင်းငှါ မသင့်၊ များစွာသော လူအပေါင်းသည် မြတ်စွာဘုရားကို ကြွလာတော်မူခြင်းငှါ တောင့်တမြော်စောပေလတ္တံ့ ဟု မိန့်တော်မူသောအခါ မြတ်စွာဘုရား ထိုသို့ဖြစ်မှု ရဟန်းတော်တပါးကို အမိန့်ချမှတ် စေလွှတ်တော်မူကြပါ ဘုရားဟု လျှောက်ထားလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်ကို အမိန့်ချမှတ် စေလွှတ်တော်မူ၏။ ထိုအရှင်အာနန္ဒာမထေရ်မြတ်သည် ငါးရာသော ရဟန်းတို့ကို ယူ၍ အမြဲမပြတ် မင်းအိမ်နန်းတော်သို့ ကြွသွားတော်မူရ၏။ သာမာဝတီ အမှူးရှိသော ထိုနန်းတွင်းသူ မောင်းမ ငါးရာတို့သည်လည်း အမြဲမပြတ် အာနန္ဒာမထေရ်မြတ်ကို ဆွမ်းလုပ်ကျွေးကြရကုန်၏။ တရားတော်မြတ်ကိုလည်း ကြားနာကြရကုန်၏။

ထိုသာမာဝတီ အမှူးရှိသော ငါးရာသော မိန်းမတို့သည် တနေ့သ၌ အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်၏ တရားစကားတော်ကို ကြားနာရသဖြင့် ကြည်ညိုသည်ဖြစ်၍ အပေါ်ရုံ အဝတ်ပုဆိုး ငါးရာတို့ဖြင့် ပူဇော်ခြင်းကို ပြုကြကုန်၏။ တခုတခုသော အပေါ်ရုံအဝတ်ပုဆိုးသည် အသပြာ ငါးရာငါးရာ အဘိုးထိုက်တန်၏။ မင်းကြီးလည်း ထိုအလုံးစုံသော မောင်းမ ငါးရာတို့၏ အထံ၌ တခုသော အပေါ်ရုံအဝတ်ပုဆိုးကို မမြင်သောကြောင့် သင်တို့၏ ထိုအပေါ်ရုံ အဝတ်ပုဆိုးတို့သည် အဘယ်မှာနည်းဟု မေးလေ၏။ ဘုရားကျွန်မတို့၏ အရှင်ဖြစ်သော အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်မြတ်အား လှူဒါန်းကြပါကုန်သည်ဟု လျှောက်တင်လေ၏။ ထိုအရှင်အာနန္ဒာသည် အလုံးစုံသော အပေါ်ရုံ အဝတ်ပုဆိုးတို့ကို အကုန်ပင်

(တတိယအကြိမ်)

ခံယူကုန်သလောဟုမေးသဖြင့် အရှင်မင်းကြီး အကုန်ပင်ခံယူသည်မှန်ပါသည်ဟု လျှောက်တင်လေ၏။

အရှင်အာနန္ဒာ သင်္ကန်းများစွာ ရခြင်းအကြောင်း

ဥတေနမင်းသည် အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်မြတ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် ထိုငါးရာသော နန်းတွင်းသူ မောင်းမတို့သည် အပေါ်ရုံ အဝတ်ပုဆိုးတို့ကို လှူဒါန်းအပ်သည် အဖြစ်ကို မေးလျှောက်၍ ထိုမိန်းမတို့ ပေးလှူအပ်သည်၏ အဖြစ်ကို၎င်း၊ အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်မြတ် အလှူခံအပ်သည်၏ အဖြစ်ကို၎င်း ကြားနာရလျှင် အရှင်ဘုရား အဝတ်တို့သည် အလွန်များကုန်သည် မဟုတ် ပါလော့၊ ဤမျှလောက်သော အဝတ်တို့ဖြင့် အသို့ ပြုပါကုန်လတ္တံ့နည်းဟု မေးလျှောက်လေ၏။

တကာတော်မင်းကြီး ငါတို့အား ဝတ်လောက်ရုံမျှသော အဝတ်တို့ကိုယူ၍ ကြွင်းသော အဝတ်တို့ကို ဆွေးမြေ့ဟောင်းနွမ်းသော သင်္ကန်းရှိသော ရဟန်းတို့ အား ပေးလှူပါအံ့ဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် ထိုရဟန်းတို့သည် မိမိ၏ ဆွေးမြေ့ ဟောင်းနွမ်းသော သင်္ကန်းတို့ကို အသို့ပြုပါကုန်လတ္တံ့နည်းဟု မေးလျှောက်ပြန် လေ၏။ တကာတော်မင်းကြီး မိမိထက်ပင် ဆွေးမြေ့ဟောင်းနွမ်းသော သင်္ကန်း ရှိသော ရဟန်းတို့အား ပေးလှူကုန်လတ္တံ့ဟု မိန့်ဆိုပြန်သည်ရှိသော် အရှင်ဘုရား ထိုရဟန်းတို့သည် မိမိ၏ အလှူန် ဆွေးမြေ့ ဟောင်းနွမ်းသော သင်္ကန်းတို့ကို အသို့ ပြုပါကုန်လတ္တံ့နည်းဟု မေးလျှောက်ပြန်လေ၏။ တကာတော်မင်းကြီး အိပ်ရာခင်း ပြုကြကုန်လတ္တံ့ဟု မိန့်တော်မူပြန်သည်ရှိသော် ရှေးကရှိနှင့်သော အိပ်ရာခင်းဟောင်းတို့ကို အသို့ ပြုပါကုန်လတ္တံ့နည်းဟု မေးလျှောက်ပြန်လေ၏။ မြေအခင်း ပြုလုပ်ကြကုန်လတ္တံ့ဟု မိန့်တော်မူပြန်သည်ရှိသော် ရှေးကရှိနှင့် သော မြေအခင်းဟောင်းတို့ကို အသို့ပြုပါကုန်လတ္တံ့နည်းဟု မေးလျှောက်ပြန် လေ၏။ တကာတော်မင်းကြီး ခြေသုတ်ပုဆိုး ပြုကုန်လတ္တံ့ဟု မိန့်ဆိုပြန်သည် ရှိသော် ရှေးကရှိနှင့်သော ခြေသုတ် ပုဆိုးဟောင်းတို့ကို အသို့ပြုပါကုန်လတ္တံ့ နည်းဟု မေးလျှောက်ပြန်လေ၏။ တကာတော်မင်းကြီး ခြေသုတ် ပုဆိုးဟောင်း တို့ကို အပိုင်းအပိုင်း နှပ်နှပ်ခုတ်စဉ်း၍ မြေညက်ဖြင့် ဆုပ်နယ်ကာ နံရံအကာကို လိမ်းကျံကုန်လတ္တံ့ သတည်းဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် အရှင်ဘုရား အရှင်မြတ်

(တဘိယစာကြိမ်)

တို့အား ဤမျှလောက် အတိုင်းအရှည်ရှိသော လူဒါန်းအပ်သော အလှူဝတ္ထု
တို့သည် မပျက်မစီး ကုန်ချေတကားဟု လျှောက်ထားလေ၏။ တကားတော်
မင်းကြီး ဪ... ဟုတ်ပေ၏ဟု မိန့်တော်မူလတ်သည်ရှိသော် ဥတေနမင်းကြီး
သည် ကြည်ညိုလှသည်ဖြစ်၍ ထိုမှတပါးလည်း ဖြစ်ကုန်သော ငါးရာသော
အဝတ် ပုဆိုးတို့ကို ဆောင်ယူစေလျက် မထေရ်မြတ်၏ ခြေရင်း၌ တင်ထား
လူဒါန်းလေ၏။

အရှင် အာနန္ဒာ မထေရ်မြတ်သည် အရေ အထွက် တထောင်စီ
သော အဘို့အားဖြင့် ခြေရင်း၌ထား၍ လူအပ်သော အဘိုးအားဖြင့်
အသပြာ ငါးရာစီထိုက်တန်သော အဝတ်ပုဆိုးတို့ကို အကြိမ်တသိန်း
တိုင်တိုင် ရဘူးလေသတတ်။ တထောင်စီသော အဘို့အားဖြင့် ခြေရင်း၌
ထား၍လူအပ်သော တထောင်စီ ထိုက်တန်သော အဝတ် ပုဆိုးတို့ကို
အကြိမ်တထောင်တိုင်တိုင် ရဘူးလေသတတ်။ တထောင်စီသော အဘို့
အားဖြင့် ခြေရင်း၌ထား၍ လူအပ်သော တသိန်းစီ ထိုက်တန်သော
အဝတ်ပုဆိုးတို့ကို အကြိမ်တရာတိုင်တိုင် ရတော်မူဘူးလေသတတ်။
တထည်၊ နှစ်ထည်၊ သုံးထည်၊ လေးထည်၊ ငါးထည်၊ ဆယ်ထည် ဤသို့
အစရှိသောနည်းဖြင့် ရအပ်သော အဝတ်ပုဆိုးတို့၏ကား အရေအတွက်
အပိုင်းအခြားသည် မရှိလေပြီ။ မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန် စံယူတော်
မူပြီးသည်ရှိသော် အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်သည် အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒိပ်
ကျွန်းသို့ လှည့်လည်တော်မူ၍ အလုံးစုံသော ကျောင်းတို့၌ (သီတင်း
သုံးသော) ရဟန်းတို့အား မိမိ၏ ပစ္စည်းဥစ္စာသာလျှင် ဖြစ်ကုန်သော
သပိတ် သင်္ကန်းတို့ကို ပေးလှူတော် မူလေသတတ်။

သာမာဝတီတို့ကိုမာဂဏ္ဍီ မီးတိုက်သတ်ခြင်း

မာဂဏ္ဍီ မိဖုယားသည်လည်း အကြင်အမှုကို ငါသည်ပြု၏။ ထိုအမှုသည်
ထိုပြုတိုင်း မဖြစ်ဘဲ တပါးသောအခြင်းအရာဖြင့်သာလျှင် ဖြစ်လေဘိ၏။ ဤယခု
အခါ အဘယ်သို့ ပြုရပါမည်နည်းဟု ကြံဆင်ခြင်သည်ရှိသော် ဤသို့သော
အကြောင်းတခုသည် ရှိပေသည့်ဟု ကြံဆင်ခြင်မိသောကြောင့် ဥတေနမင်းကြီး
(တတိယအကြိမ်)

သည် ဥယျာဉ် ကစားခြင်းငှါ ထွက်သွားခိုက် ဘထွေး စုဋ္ဌမာဂဏ္ဍိ ပုဏ္ဏား၏ အထံသို့ သတင်းစကား မှာကြား စေလွှတ်လိုက်သည်မှာ ဘထွေး သာမာဝတီ၏ ပြာသာဒ်သို့ သွား၍ ပုဆိုးတိုက်တို့ကို၎င်း၊ ဆီတိုက်တို့ကို၎င်း ဖွင့်စေပြီးလျှင် ပုဆိုးတိုက် ဆီအိုးတို့၌ ထည့်နှစ် ဆွတ်ဖျန်းသဖြင့် သည်တိုင်တို့ကို ရစ်ပတ်၍ သာမာဝတီ အမှူးရှိကုန်သော ထိုအလုံးစုံသော မိန်းမငါးရာတို့ကို တပေါင်း တဖွဲ့တည်း ပြုပြီးမှ တံခါးကို လုံစွာပိတ်လျက် အပ၌ ကျည်ရှင် ယန္တရားပေး၍ (သော့ခတ်၍) မီးတိုင် မီးတုတ်တို့ဖြင့် အိမ်နန်း ပြာသာဒ်ကို မီးတိုက်ပြီး သက်ဆင်းကာ သွားပါလော့ဟု သတင်းစကားကို မှာကြားစေလွှတ်လိုက်၏။ ထိုဘထွေး ပုဏ္ဏားသည်လည်း ပြာသာဒ်သို့ တက်၍ ပုဆိုးတိုက်၊ ဆီတိုက် ဖြစ်သော ကျီကျတို့ကို ဖွင့်စေပြီးလျှင် အဝတ်တို့ကို ဆီအိုးတို့၌ ထည့်နှစ် ဆွတ်ဖျန်းသဖြင့် သည်တိုင်တို့ကို ရစ်ပတ်ခြင်းငှါ အားထုတ်လေ၏။

ထိုအခါ မာဂဏ္ဍိ ပုဏ္ဏားကြီးကို သာမာဝတီ အမှူးရှိကုန်သော ငါးရာသော မိန်းမတို့သည် ဘထွေး ဤယခုပြုသောအမှုကား အဘယ်သို့သောအမှုပါနည်းဟု မေးမြန်းပြောဆိုကုန်လျက် ချဉ်းကပ်လာကြကုန်၏။ ချစ်သွီးတို့ မင်းကြီးသည် မြဲမြံခိုင်ခံ့စေခြင်းငှါ ဤသည်တိုင်တို့ကို ဆီလိမ်းကျံသော ပုဆိုးပိုင်းတို့ဖြင့် ရစ်ပတ်စေတော်မူ၏။ မင်းအိမ်နန်းတော်၌ မည်သည်ကား ကောင်းသဖြင့် ယှဉ်ခြင်း မကောင်းသဖြင့် ယှဉ်ခြင်း (ခိုင်ခံ့ မခိုင်ခံ့) မည်သည်ကို သိနိုင်ခဲ၏။ ချစ်သွီးတို့ ငါ၏အထံ၌ ဖြစ်ကြကုန်လော့ (လာကြကုန်လော့) ဟု ဆို၏။ ထိုမိန်းမ ငါးရာတို့ လာကြကုန်သည်ရှိသော် တိုက်ခန်း၌ သွင်းပြီးလျှင် တံခါးတို့ကို လုံစွာ ပိတ်လျက် အပ၌ ကျည်ရှင် ယန္တရားပေး၍ အစမှ စ၍သာလျှင် မီးတိုက်ကာ ဆင်းသွားလေ၏။ သာမာဝတီ မိဖုယားသည် ထိုငါးရာသော မိန်းမတို့အား အဆုံးအမ ဩဝါဒပေးသည်မှာ ချစ်ညီမတို့ အစမထင်သော သံသရာ၌ ကျင်လည်ခြင်းရှိကုန်သော ငါတို့အား ဤအတူသာလျှင် မီးဖြင့်လောင်ကျွမ်း ကုန်သော ခန္ဓာကိုယ် အတ္တဘောတို့၏ အပိုင်းအခြားကို မြတ်စွာဘုရား၏ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ဖြင့် သော်လည်း ထုတ်ဖော်ပိုင်းခြား ရေတွက်ခြင်းငှါ မလွယ်ပေ။ မမေ့မလျော့သော သတိတရားရှိသူတို့ ဖြစ်ကြကုန်လော့ဟု အဆုံး အမ ဩဝါဒကို ပေးလေ၏။ ထိုမိန်းမငါးရာတို့သည် အိမ်နန်း ပြာသာဒ်မီးလောင်

(တတိယအကြိမ်)

လတ်သည်ရှိသော် ဒုက္ခဝေဒနာသို့ ရောက်ကုန်သော်လည်း သိမ်းဆည်းအပ်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းကို နှလုံးသွင်းကြကုန်သဖြင့် အချို့သောမိန်းမတို့သည် သကဒါဂါမိ ဖိုလ်သို့ အချို့သော မိန်းမတို့သည် အနာဂါမိဖိုလ်သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။

သာမာဝတီတို့ သေခြင်းနှင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ဥဒါန်းတော်

ထိုအခါ များစွာကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းစားပြီးသောအခါ ဆွမ်းခံ ရွာမှ ဖဲကုန်သည်ရှိသော် အကြင်အရပ်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သီတင်းသုံး စံနေတော်မူ၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရား စံနေတော်မူရာ အရပ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာ ဘုရားကို ရိုသေမြတ်နိုး ရှိခိုးပြီးလျှင် တင့်အပ်လျှောက်ပတ်သောအရပ်၌ထိုင်နေ ကြကုန်၏။ တင့်အပ်လျှောက်ပတ်သော အရပ်၌ ထိုင်နေကြကုန်သော ထိုရဟန်း တို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဤသို့လျှောက်ထားကြကုန်၏။ ဘုန်းတော်ကြီးတော် မှုသော မြတ်စွာဘုရား ယခုအခါ၌ ဥတေနမင်းကြီး ဥယျာဉ်တော်သို့ထွက်သွား စဉ်နန်းတွင်းပြာသာဒ် မီးလောင်လတ်သည်ဖြစ်၍ သာမာဝတီ အမှူးရှိကုန်သော ငါးရာသော မိန်းမတို့သည် သေလွန်ခြင်းကိုပြုကြပါကုန်ပြီ။ ဘုန်းတော်ကြီးတော် မှုသော မြတ်စွာဘုရား ထိုဥပါသိကာမတို့အား အဘယ်သို့သော လားရာဂတိ ရှိပါသနည်း၊ အဘယ်သို့သော တမလွန်ဘဝ ရှိပါသနည်း ဘုရားဟု ဤသို့သော စကားကို လျှောက်ထားကြကုန်၏။

ချစ်သား ရဟန်းတို့ ဤငါးရာသော ဥပါသိကာမတို့တွင် သောတာပန်တို့ သည်လည်း ပါရှိကြကုန်၏။ သကဒါဂါမိတို့သည်လည်းပါရှိကြကုန်၏။ အနာဂါမိ တို့သည်လည်း ပါရှိကြကုန်၏။ ချစ်သား ရဟန်းတို့ ထိုအလုံးစုံကုန်သော ဥပါသိကာမတို့သည် မဂ်ဖိုလ်ရခြင်းတည်းဟူသော အကျိုးမှကင်းသဖြင့်သေလွန် ခြင်းကို ပြုကြရသည် မဟုတ်ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့သော အကြောင်းကို သိမြင်တော်မူပြီး၍ ထိုသိမြင်တော်မူသော အခါ၌ ဤ * ဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူလေ၏။

* ဥဒါန်း=ဆီအိုးဝေသကဲ့သို့ မြစ်ရေလျှံသကဲ့သို့ ဝိတီအဟုန်ကြောင့် နှလုံးအိမ်မှ လျှံတက်၍ နားထောင်သူကို မငဲ့ဘဲ ခံတွင်းမှ ထွက်လာသော ဝမ်းမြောက်စွာ ရွတ်ဆို ကျူးရင့်သော စကားထူးတည်း။

* မောဟသမ္ဗန္ဓနော လောကော၊ ဘဗ္ဗရူပေါဝ ဒိဿတိ။
 ဥပဓိဗန္ဓနော ဗာလော၊ တမသာ ပရိဝါရိတော။
 သဿတိ ဝိယ ခါယတိ၊ ပဿတော နတ္ထိ ကိဉ္ဇနံ။

လောကော၊ လူများအပေါင်းသည်။ မောဟသမ္ဗန္ဓနော၊ မောဟနှင့် စပ်ယှဉ်ခြင်း သဘောရှိလျက်။ ဘဗ္ဗရူပေါဝ၊ သင့်တော်လျော်ကန် ထိုက်တန်သော သဘောရှိသကဲ့သို့။ ဒိဿတိ၊ ထင်ရှားပြ၏။ ဗာလော၊ သူမိုက်သည်။ ဥပဓိဗန္ဓနော၊ ကိလေသာ ဟည်းဟူသော အနှောင်အဖွဲ့ဖြင့် နှောင်ဖွဲ့အပ်သည် ဖြစ်လျက်။ တမသာ၊ အဝိဇ္ဇာ ဟူသော အမိုက်မှောင်ဖြင့်။ ပရိဝါရိတော၊ ခြံရံ အပ်သည်ဖြစ်လျက်။ သဿတိ ဝိယ၊ မြဲသော သဘော ရှိသကဲ့သို့။ ခါယတိ၊ ထင်ရှားပြ၏။ ပဿတော၊ ဉာဏ်ဖြင့် ရှုကြည့် မြင်သိပြီးသောသူအား။ ကိဉ္ဇနံ၊ ကိလေသာဟူသော ကြောင့်ကြ စိုးရိမ်ခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိပြီ။

ဤသို့သော ဥဒါန်းကို ကျူးရင့်သောအား ဟောကြားတော်မူပြီးလျှင် ချစ်သားရဟန်းတို့ ဤသတ္တဝါတို့မည်သည်ကား သံသရာဝဋ်၌ တပြောင်းပြန်ပြန် ကျင်လည် ပြေးသွား ကြရကုန်သည်ဖြစ်၍ အခါခပ်သိမ်းမမေ့မလျော့ကုန်သဖြင့် ကုသိုလ် ကောင်းမှုကိုသာလျှင် စီမံအားထုတ် ပြုလုပ်ကြကုန်သည်မဟုတ်၊ မေ့လျော့ခြင်းရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ အကုသိုလ် မကောင်းမှုကိုလည်း စီမံအားထုတ် ပြုလုပ်ကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် သံသရာဝဋ်၌ ကျင်လည်ပြေးသွားကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် ချမ်းသာကို၎င်း၊ ဆင်းရဲကို၎င်း အစဉ်မလွဲ အမြဲ ခံစားကြရ ကုန်၏ဟု တရားတော်ကို ဟောကြားတော်မူလေ၏။

မာဂဏ္ဍိသည် ဆွေမျိုးအပေါင်းနှင့်တကွ သေဒဏ် (ဆု)ရခြင်း

ဥတေန မင်းကြီးသည် သာမာလတီ မိဖုယား၏ အိမ်နန်းပြာသာဒ် မီးလောင် သတတ်ဟု ကြားသိရ၍ လျင်မြန်စွာသော အဟုန်ဖြင့် လာခဲ့သော်လည်း မီးမလောင်ကျမ်းမီ အမှီရောက်လာခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်လေ၊ ရောက်လာပြီး၍ကား အိမ်နန်းပြာသာဒ်ကို မီးငြိမ်းစေပြီးလျှင် ဖြစ်ပေါ်တိုးပွား အားကြီးသော

* ဥဒါန်းပါဠိတော် စု၌ဝင်၌ လာ၏။

နှလုံးမသက်သာခြင်း ရှိသဖြင့် အမတ်အပေါင်း ခြံရံကာ ထိုင်နေတော်မူလျက် သာမာဝတီ မိဖုယား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို အဖန်ဖန် အောက်မေ့သဖြင့် ဤအမှုကား အဘယ်သူ၏အမှု ဖြစ်ပေလိမ့်မည်နည်းဟု ကြံဆင်ခြင်လတ်သော် မာဂဏ္ဍိ ပြုအပ်သောအမှု ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု သိပြီး၍ ခြိမ်းချောက် မောင်းမဲ၍ မေးအပ်သည်ရှိသော် မပြောမဆိုဘဲ ရှိလတ္တံ့၊ သာယာညှင်းပျောင်း အကြောင်းဥပပါယ် တမည်ဖြင့် မေးအံ့ဟု ကြံတော်မူ၍ အမတ်တို့ကို အို အချင်း အမတ်အပေါင်းတို့ ငါဘုရင်မင်းမြတ်သည် ဤနေ့မှ ရှေးအဘို့၌ အဖန်ဖန် ထကြွ ဝီရိယ လျင်လျား လုံ့လ ထားသော်လည်း တွေးတော ယုံမှား ရှုံးရှား ကြောက်လန့်လျက်သာ နေရ၏။ သာမာဝတီသည် ငါမင်းမြတ်အပေါ်၌ အမြဲပြတ် ပျက်စီးစေရန် အခွင့်ကိုသာ ရှာကြံလျက်နေ၏။ ဤယခုအခါ၌မူကား ငါ၏စိတ်သည် ငြိမ်းအေးခြင်း ဖြစ်ရပေတော့လတ္တံ့၊ ချမ်းသာစွာ နေခြင်းငှါ ရပေတော့ လတ္တံ့ဟု မိန့်မြောက်လေ၏။ အမတ်အပေါင်းတို့ကလည်း အရှင်မင်းမြတ် ဤအမှုကို အဘယ်သူသည် ပြုပါသနည်းဟု မေးလျှောက် သံတော်ဦး တင်ကြကုန်သည်ရှိသော် ငါဘုရင်မင်းမြတ် အပေါ်၌ ချစ်ခြင်း မေတ္တာဖြင့် တစုံတယောက်သောသူ ပြုသည် ဖြစ်ပေလတ္တံ့ဟု မိန့်မြောက်ပြန်လေ၏။

မာဂဏ္ဍိ မိဖုယားသည်လည်း အနီးအပါး၌ တည်နေလျက် ထိုစကားကို ကြားရလေလျှင် အရှင်မင်းမြတ် ဤအမှုကို တပါးသော တစုံတယောက်သော သူသည် ပြုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်၊ ဘုရားကျွန်မ ပြုအပ်ပါသည် ဘုရား၊ ဘုရားကျွန်မသည် ဘထွေးကိုစေခိုင်း၍ ပြုစေရပါသည်ဟု တင်လျှောက်လေ၏။ (ထိုအခါ မင်းကြီးက) အသင် မာဂဏ္ဍိကို ဖယ်ထား၍ ငါ့အပေါ်၌ ချစ်မြတ်နိုးသော တပါးသောသူ မည်သည်မရှိ၊ သင့်အပေါ်၌ ငါသည် ယုံကြည်နှစ်သက်ခြင်းရှိပေ၏။ သင့်အား ငါသည် မြတ်သောဆုကို ပေးသနားတော်မူအံ့၊ မိမိ၏ ဆွေမျိုးအပေါင်းကို ခေါ်စေလော့ဟု မိန့်မြောက်တော်မူလေ၏။ မာဂဏ္ဍိ မိဖုယားသည် ဆွေမျိုးတို့အထံသို့ မင်းကြီးသည် ငါ့အပေါ်၌ ယုံကြည် နှစ်သက်ခြင်း ရှိလှသည်ဖြစ်၍ မြတ်သောဆုကို ပေးသနားတော်မူ၏။ လျင်မြန်စွာ လာခဲ့ကြကုန်လော့ဟု သတင်းစကားကို မှာထား စေလွှတ်လိုက်လေ၏။ မင်းကြီးသည်

(တတိယအကြိမ်)

လာတိုင်း လာတိုင်းကုန်သော သူတို့အား ကြီးစွာသော ပူဇော်သက္ကာရကို ပြုစေ၏။ ထိုထိုသို့သော အခြင်းအရာကိုမြင်၍ မာဂဏ္ဍိ မိဖုယား၏ ဆွေမျိုးမတော် သော သူတို့သည်လည်း တံစိုးလက်ဆောင်ပေး၍ ငါတို့သည် မာဂဏ္ဍိမိဖုယား၏ ဆွေမျိုးတို့ပါတည်းဟူ၍ ပြောဆိုကာ လာကြလေကုန်၏။ ဥတေနမင်းကြီးသည် ထိုအလုံးစုံကုန်သော သူတို့ကို ဖမ်းယူစေ၍ မင်းယင်ပြင်၌ ချက်အတိုင်းအရှည် ပမာဏရှိသော တွင်းတို့ကို တူးစေပြီးလျှင် ထိုအလုံးစုံကုန်သော သူတို့ကို တွင်းထဲ၌ ထိုင်နေစေသဖြင့် မြေမှန်တို့ဖြင့် ဖို့၍ အထက်၌ ကောက်ရိုးတို့ကို ဖြန့်ကြဲစေပြီး မီးတိုက်စေ၏။ အရေထူ လောင်ကျွမ်းသော အခါ၌ သံထွန်သွား ဖြင့် ထွန်စေ၍ အပိုင်းအပိုင်း အမျှင်အမျှင်ကို ပြုစေလေ၏။ မာဂဏ္ဍိ၏ ကိုယ်မှ လည်း ထက်စွာသော ထားဖြင့် ထူထဲ ထူထဲ ကုန်သော နေရာတို့၌ အသားကို လှီးခွါ ယူစေပြီးလျှင် ဆီအိုးကင်းကို ခုံလောက်ထက်သို့ တင်၍ မှုံတို့ကဲ့သို့ ကြော်စေလျက် ထိုမာဂဏ္ဍိကိုပင် စားခိုင်းလေ၏။

သာမာဝတီတို့၏ ရှေးအတိတ်ဝတ္ထု

တရားသဘင်၌ ရဟန်းတို့သည် ငါ့သျှင်တို့ဤသို့သဘောရှိသော သဒ္ဓါကြည်ညိုခြင်းရှိပေသော ဥပါသိကာမအား ဤသို့သဘောရှိသော သေခြင်းသည် မလျှောက်ပတ် မသင့်လျော်လေစွာ တကားဟု စကားကို ဖြစ်စေကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွလာတော်မူ၍ ချစ်သားရဟန်းတို့ ယခု ငါဘုရား ကြွလာတော်မူဆဲအခါ၌ အဘယ်သို့သော စကားဖြင့် စည်းဝေးနေထိုင်ကြကုန်သနည်း ဟု မေးတော်မူသဖြင့် ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးနေထိုင်ကြပါကုန်သည် ဘုရားဟု လျှောက်ကြားအပ်သည်ရှိသော် ချစ်သား ရဟန်းတို့ သာမာဝတီ အမှူးရှိကုန်သော ထိုဥပါသိကာမ ငါးရာတို့အား ဤဘဝ ခန္ဓာ အတ္တဘော၌ မသင့်လျော် မလျှောက်ပတ်သော သေခြင်းသို့ ရောက်ရလေသည်။ ရှေးဘဝ၌ ပြုခဲ့ဘူးသော ကံအား သင့်လျော် လျှောက်ပတ်သော သေခြင်းကိုသာ ထိုဥပါသိကာမတို့ ရလေပြီဟု မိန့်တော်မူလျှင် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ထိုဥပါသိကာမတို့သည် ရှေး၌ပြုဘူးသော ကံသည်ကား အဘယ် ပါနည်း။ ထိုအကြောင်းကို ဟောကြားတော်မူပါဟု ထိုရဟန်းတို့ လျှောက်ထား တောင်းပန် အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူလေ၏။

(ဘဝိယအကြိမ်)

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြု
သည်ရှိသော် မင်း၏နန်းတော်၌ အမြဲမပြတ် ရှစ်ပါးကုန်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်
မြတ်တို့သည် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူကြကုန်၏။ ငါးရာကုန်သော နန်းတွင်းသူ
မိန်းမတို့သည် ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်တို့ကို လုပ်ကျွေး ပြုစုကြကုန်၏။
ထိုရှစ်ပါးကုန်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့တွင် ခုနစ်ပါးကုန်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည်
ဟိမဝန္တာသို့ ကြွတော်မူကြကုန်၏။ တပါးသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် မြစ်ဆိပ်
ကမ်းနား၌ တခုသော မြက်ချုံသည်ရှိ၏။ ထိုမြက်ချုံ၏ အတွင်း၌ စျာန်သမာပတ်
ကို ဝင်စား၍ နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ တနေ့သ၌ မင်းကြီးသည် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ
အရှင်မြတ်တို့ ကြွသွားတော်မူကြကုန်သည်ရှိသော် ထိုငါးရာသော နန်းတွင်းသူ
မိန်းမတို့ကို ခေါ်ဆောင်၍ ရေကစားခြင်းကို ကစားခြင်းငှါ ထွက်သွားလေ၏။
ထိုရေကစားရာ ရေဆိပ်၌ ထိုမိန်းမငါးရာတို့သည် နေ့အဘို့ပတ်လုံး ရေ၌ကစား၍
ရေမှ တက်ပြီးလျှင် အချမ်းဖြင့် ပြင်းစွာနှိပ်စက်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ မီးလှုံခြင်းငှါ
အလိုရှိကုန်သဖြင့် ငါတို့အား မီးထည့်ရာ အရပ်ကို ကြည့်ရှုကြကုန်လော့ဟု
ပြောဆိုပြီးလျှင် ထိုမုဏ္ဍိမှ အဖန်ဖန် လှည့်လည်ကုန်သည်ရှိသော် အရှင်ပစ္စေက
ဗုဒ္ဓါ စျာန်သမာပတ် ဝင်စားတော်မူရာ ထိုမြက်ချုံကို မြင်၍ မြက်အစုတည်း
ဟူသော အမှတ်သညာဖြင့် ဝန်းရံကာ တည်နေကုန်လျက် မီးထည့်ကြကုန်၏။
မြက်တို့ကိုမီးလောင်၍ ပြာကျကုန်သည်ရှိသော် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်ကိုမြင်၍
ငါတို့သည် ပျက်စီးကြလေကုန်ပြီ၊ ငါတို့ မင်းကြီး၏ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည်
မီးလောင်ခဲ့ပြီ၊ မင်းကြီး သိတော်မူသည်ရှိသော် ငါတို့ကို ဖျက်ဆီးပေလတ္တံ့၊
ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို ကောင်းစွာ လောင်ကျွမ်းအောင် ပြုကြကုန်အံ့ဟု (တိုင်ပင်၍)
ထိုအလုံးစုံသော မိန်းမတို့သည် ထိုမုဏ္ဍိမှ ထင်းတို့ကို ယူဆောင်၍ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ
အရှင်မြတ်၏ အထက်၌ ထင်းအစုအပုံကို ပြုကြသဖြင့် ကြီးစွာသော ထင်းပုံ
အစုကြီးသည် ဖြစ်လေ၏။ ထို့နောက် ထင်းပုံကြီးကိုမီးတိုက်၍ ယခုအခါ၌မူကား
အကြွင်းမရှိ လောင်ကျွမ်းပေတော့မည်ဟု ဖဲသွားကြလေကုန်၏။

ထိုမိန်းမတို့သည် ရှေးဦးစွာ စိတ် စေတနာ မရှိသည်သာလျှင် ဖြစ်သော
ကြောင့် ကံဖြင့် မဖွဲ့အပ်(ကံမထိုက်)ကုန်၊ ဤယခုအခါ နောက်အကြိမ်မှကား
စေတနာ ရှိသောကြောင့် ကံဖြင့် ဖွဲ့အပ်ကုန်၏ (ကံထိုက်ကုန်၏။) အရှင်ပစ္စေက
(တတိယအကြိမ်)

ဗုဒ္ဓါကိုကား စျာန်သမာပတ်၏ အတွင်း၌ လှည်းအစီး တထောင်တို့ဖြင့် ထင်း တို့ကို စုပုံ၍ မီးတိုက်သော်လည်း အခိုးထွက်၍ မီးငွေ့ သင့်စေခြင်းမျှလည်း မီးစွဲယူခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်၊ ထို့ကြောင့် ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်သည် ခုနစ်ရက် မြောက်သော နေ့၌ သမာပတ်မှ ထတော်မူပြီးလျှင် အလိုရှိတော်မူတိုင်း ချမ်းသာစွာ ကြွသွားတော်မူလေ၏။ ထိုမိန်းမတို့သည်လည်း ထိုမကောင်းမှုကံကို ပြုအပ်သည် အဖြစ်ကြောင့် များစွာကုန်သော အနှစ်တသိန်းတို့ ကာလပတ်လုံး ငမဲ့၌ ကျက်ရပြီးမှ ထိုအကုသိုလ်ကံ၏ အကျိုးကြွင်း၏ အစွမ်းဖြင့်သာလျှင် ဘဝအရာတို့ပတ်လုံး ဤနည်းဖြင့်သာလျှင် နေအိမ် မီးသင့်လောင်သည်ရှိသော် မိမိတို့ပါ မီးကျွမ်းလောင်ကြရလေကုန်၏။ ဤကား သာမာဝတီ အမှူးရှိသော မိန်းမငါးရာတို့၏ ရှေးမကောင်းမှုကံတည်း။

ခုဇ္ဇုတ္တရာ၏ ခါးကုန်းခြင်း ပိဋကတ်သုံးပုံ ဆောင်ခြင်း
 သောတာပန်တည်ခြင်း အတိတ်ကံအကြောင်း

ဤသို့ မိန်းမတော်မူသည်ရှိသော် ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဘုန်းတော် ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ခုဇ္ဇုတ္တရာသည်အဘယ်ကံကြောင့် ခါးကုန်းမ ဖြစ်ရပါသနည်း၊ အဘယ်ကံကြောင့် ပညာကြီးပါသနည်း၊ အဘယ်ကံကြောင့် သောတာပတ္တိဖိုလ်ကိုရပါသနည်း၊ အဘယ်ကံကြောင့် သူတပါးတို့၏အစေအပါး ခံရသော ကျွန်မ ဖြစ်ရပါသနည်း ဘုရားဟု မေးလျှောက်ကြ ပြန်လေကုန်၏။ ချစ်သား ရဟန်းတို့ မြဟ္မဒတ်မင်းသည်ပင် ဗာရာဏသီပြည်၌ မင်းပြုသော ကာလ၌ ထိုရှစ်ပါးသာလျှင် ဖြစ်ကုန်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့တွင် တပါးသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် အနည်းငယ်ခါးကုန်းသော သဘောရှိ၏။ ထိုအခါ တယောက် သော အလုပ်အကျွေးမိန်းမသည် ကမ္မလောကီလှမ်းခြုံဝတ်ရုံလျက် ရွှေခွက်ငယ်ကို ကိုင်ယူပြီးလျှင် ငါတို့၏ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်ကြီးသည် ဤသို့ဤသို့ လှည့်လည်

* ကုသဇာတ်တော်၌ လာသော ခုဇ္ဇုာခေါ် အထိန်းတော်ကား ဤ ခုဇ္ဇုတ္တရာ အလောင်း အလျှာပင်တည်း။

(တတိယအကြိမ်)

ကြွသွားတိသည်ဟု ကုန်းသောသူ၏ အဖြစ်ဖြင့် ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်ကြီး၏ လှည့်လည် ကြွသွားတော်မူလေဟန် အခြင်းအရာကို ပြက်ရယ်ပြု၍ ပြလေ၏။ ထိုပြက်ရယ်မှု ပြုသောကံ၏ အကျိုးဆက်ဖြင့် ခါးကုန်းမ ဖြစ်ရလေ၏။ ပညာကြီး ကြောင်းကား ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကို ရှေးဦးစွာသော နေ၌ မင်းအိမ်နန်းတော်၌ နေစေသဖြင့် သပိတ်တို့ကို ယူစေပြီးလျှင် နို့ဆနာဆွမ်းဖြင့် ပြည့်စေ၍ ပေးလှူစေ ၏။ ပုလ္လစွာသော နို့ဆနာဆွမ်းဖြင့် ပြည့်သော သပိတ်တို့ကို ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင် မြတ်တို့သည် လက်ပြောင်း၍ ပြောင်း၍သာလျှင် ကိုင်ယူကြကုန်၏။ ထိုပြက် ရယ်မှု ပြုသောမိန်းမသည် ထိုသို့သော အခြင်းအရာတို့ဖြင့် ပြုတော်မူကြကုန် သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်တို့ကိုမြင်ရလျှင် မိမိ၏ဥစ္စာဖြစ်ကုန်သော ဆင်စွယ် လက်ကောက်ရှစ်ခုတို့ကို ပေးလှူ၍ ဤလက်ကောက်ထက်၌ တင်ထား၍ ကိုင်ယူ တော်မူကြပါ ဘုရားဟုလျှောက်ထားလေ၏။ ထိုအရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည်လည်း ထိုသို့ဆိုတိုင်းသော အခြင်းအရာဖြင့် ပြု၍ ထိုဥပါသိကာမကို ကြည့်လတ်သော အခါ အရှင်ဘုရားတို့ တပည့်တော်မတို့အား ဤလက်ကောက်တို့ဖြင့် အလှိုမရှိ ပါပြီ။ အရှင်မြတ်တို့အားသာလျှင် ဤလက်ကောက်တို့ကို စွန့်လှူအပ်ပါကုန်ပြီ။ ယူဆောင်၍ ကြွတော်မူကြပါ ဘုရားဟု လျှောက်ထားလေ၏။ ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်တို့သည် နန္ဒမူတောင်ဝှမ်း (လိုဏ်ခေါင်း) သို့ယူ၍ ကြွသွားတော်မူကြ လေကုန်၏။

ထိုသပိတ်ခြေ ဆင်စွယ် လက်ကောက်တို့သည် ယနေ့တိုင်အောင် လည်း အပျက်အစီးမရှိဘဲ နန္ဒမူတောင်ဝှမ်း (လိုဏ်ခေါင်း)၌ အထင် အရှား တည်ရှိကြကုန်သည်သာတည်း။

ခုဇ္ဇုတ္တရာသည် ထိုလက်ကောက် သပိတ်ခြေလှူရသော ကုသိုလ်ကံ၏ အကျိုး ဆက်ဖြင့် ယခုအခါ ပိဋကတ်သုံးပုံကို ဆောင်နိုင်သော ပညာကြီးသောသူ ဖြစ်လေ၏။ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့အား လုပ်ကျွေးသမှု ပြုစုရသောကံ၏ အကျိုး ဆက်ဖြင့် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။ ဤသည်ကား ထိုခုဇ္ဇုတ္တရာ၏ ဘုရားနှစ်ဆူတို့၏ တခုသောအကြား၌ ပြုအပ်သော ကံပေတည်း။

(တတိယစကြိုင်)

ခုဇ္ဈတ္တရာ၏ အစေခံကျွန်မ ဖြစ်ရခြင်း အတိတ်ကံ အကြောင်း

အစေအပါးခံရသော ကျွန်မ ဖြစ်ရကြောင်းကား ကဿပမြတ်စွာဘုရား၏ လက်ထက်တော်အခါ ဗာရာဏသီ ပြည်၌ တယောက်သော သူဌေးသွီးသည် ညချမ်းသောအခါ မှန်ကြေးမုံကိုယူ၍ မိမိကိုယ်ကို တန်ဆာဆင်လျက်နေလေ၏။ ထိုအခါ ထိုသူဌေးသွီးအား ချစ်ကျွမ်းဝင်သော တပါးသော ရဟန္တာ ဘိက္ခုနီမည် ထိုသူဌေးသွီးကို ရှုမြင်ခြင်းငှါ သွားလေ၏။ ထိုစကား မှန်၏။ ဘိက္ခုနီမတို့သည် အာသဝေါကုန်ပြီးသော ရဟန္တာမိန်းမတို့ ဖြစ်ကုန်သော်လည်း ညချမ်းသောအခါ၌ အလုပ်အကျွေးဖြစ်ကုန်သော အမျိုးတို့ကို ရှုမြင်ခြင်းငှါ အလိုရှိကြကုန်၏။ ထိုခဏ၌ သူဌေးသွီး၏ အထံဝယ် တစုံတယောက်သော အစေအပါးခံသည် မရှိလေ။ ထိုသူဌေးသွီးသည် အရှင်မ (မဝံမစား) ရှိခိုးပါ၏။ တပည့်တော်မ၏ ထိုတန်ဆာပခြုပ်ကို ယူ၍ ပေးသနားတော် မူပါကုန်ဦးလော့ဟု ဆိုလေ၏။ မထေရ်မက ကြံဆင်ခြင်သည်မှာ ဤသူဌေးသွီးအား ဤဘဏ္ဍာထုပ်တန်ဆာ ပခြုပ်ကို အကယ်၍ ယူမပေးသည် ဖြစ်ခဲ့အံ့၊ ငါ၌ ရန်ငြိုးဖွဲ့၍ ငရဲ၌ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ငါသည် အကယ်၍ ယူပေးသည်ဖြစ်ခဲ့အံ့၊ သူတပါး၏ အစေအပါးခံရသော ကျွန်မ၏အဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်ပေလတ္တံ့၊ စင်စစ်အားဖြင့် ငရဲ၌ ပူလောင်ပြင်းပြ ဆင်းရဲဒုက္ခကို ခံရသောထက် သူတပါး၏ အစေအပါး ကျွန်အမှုလုပ် ဖြစ်ရခြင်းသည်ကား မြတ်သေး၏ဟု ကြံဆင်ခြင်တော်မူ၍ ထိုရဟန္တာမသည် သူဌေးသွီးအား အစဉ်သနားသည်ကို အစွဲပြု၍ ဘဏ္ဍာထုပ် တန်ဆာပခြုပ်ကို ယူ၍ သူဌေးသွီးအား ပေးလိုက်ရလေ၏။ ထိုအကုသိုလ်ကံ၏ အကျိုးဆက်ဖြင့် သူတပါး၏ အစေအပါးကိုခံရသော ကျွန်အမှုလုပ်ဖြစ်ရလေသည်ဟုဟောကြားတော်မူလေ၏။

သာမာဝတီနှင့် မာဂဏ္ဍီတို့၏ ထူးခြားပုံ အသက်ရှည်သူနှင့်
သေသူတရား

တဖန် တနေ့သော အခါ၌ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ ငါ့သျှင်တို့ သာမာဝတီ အမှူးရှိကုန်သော ငါးရာသော မိန်းမတို့သည် အိမ်နန်းပြာသာဒ်၌ မီးဖြင့် လောင်ကျွမ်းကုန်၏။ မာဂဏ္ဍီ၏ ဆွေမျိုးတို့ကား အထက်၌ ကောက်ရိုးမီး (ဘဘိယအကြိမ်)

တိုက်ရိုက်၍ သံထွန်သွားတို့ဖြင့် တိုက်ခွဲဖျက်ဆီးအပ်ကုန်၏။ မာဂဏ္ဍိကိုကား ကျိုက်
 ကျိုက်ဆူသော ဆီပူဖြင့် ကျက်စေအပ်၏။ ဤသို့ သေကြေ ပျက်စီးကြသော
 အရာ၌ အဘယ်သူတို့သည် အသက်ရှည်သည် မည်ကုန်သနည်း၊ အဘယ်သူတို့
 သည် သေသည် မည်ကုန်သနည်း ဟူသော စကားကို ဖြစ်စေကြလေကုန်၏။
 မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွလာတော်မူ၍ ချစ်သားရဟန်းတို့ ငါဘုရား ကြွလာတော်
 မူဆဲဖြစ်သော ယခုအခါ၌ အဘယ်သို့သောစကား ပြောကြားခြင်းဖြင့်စည်းဝေး
 ထိုင်နေကြကုန်ဘိသနည်းဟု မေးတော်မူသဖြင့် ဤမည်သောစကား ပြောကြား
 ခြင်းဖြင့် စည်းဝေးထိုင်နေကြပါသည် ဘုရားဟု လျှောက်ကြားအပ်သည်ရှိသော်
 ချစ်သား ရဟန်းတို့ အကြင်သူတို့သည် ကုသိုလ်ကောင်းမှု၌ မေ့မလျော့ကြကုန်၏။
 ထိုသူတို့သည် အနှစ်တရာပင် အသက်ရှည်လေငြားသော်လည်း သေသည်
 မည်ကုန်သည်သာလျှင်တည်း။ အကြင်သူတို့သည် မမေ့မလျော့ကြကုန်၊ ထိုသူတို့
 သည် သေလွန်ကုန်သော်လည်း အသက်ရှည်သည် မည်ကုန်သည်သာလျှင်တည်း။
 ထို့ကြောင့် မာဂဏ္ဍိသည် အသက်ရှည်၍ပင် နေငြားသော်လည်း သေသည်
 မည်သည်သာလျှင်တည်း။ သာမာဝတီ အမှူးရှိကုန်သော ငါးရာသော မိန်းမတို့
 သည်ကား သေလွန်ကုန်ငြားသော်လည်း အသက်ရှည်သည် မည်ကုန်သည်
 သာလျှင်တည်း။ ချစ်သား ရဟန်းတို့ ကုသိုလ်ကောင်းမှု၌ မမေ့မလျော့သော
 သူတို့သည် မသေသည် မည်ကုန်သည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤဂါထာ
 တို့ကို ဟောကြားတော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

- ၂၁ အပ္ပမာဒေါ အမတံ ပဒံ၊ ပမာဒေါ မစ္စုနော ပဒံ။
 အပ္ပမတ္တာ န မိယန္တိ၊ ယေ ပမတ္တာ ယထာ မတာ။
- ၂၂ ဧဝံ ဝိသေသတော ဥ တွာ၊ အပ္ပမာဒမိ ပဏ္ဍိတာ။
 အပ္ပမာဒေ ပမောဒန္တိ၊ အရိယာနံ ဂေါစရေ ရတာ။
- ၂၃ တေ စျာယိနော သာတတိကာ၊ နိစ္စံ ဒဠုပရက္ကမာ။
 ဖုသန္တိ ဓီရာ နိဗ္ဗာနံ၊ ယောဂက္ခေမံ အနုတ္တရံ။

အပ္ပမာဒေါ၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှု၌ သတိမကင်း မမေ့မလျော့ခြင်းသည်။
 အမတံ ပဒံ၊ သေခြင်းကင်းသော နိဗ္ဗာန်ကို ရခြင်း၏အကြောင်းတည်း။ ပမာဒေါ၊

သတိလွတ်ကင်း မေ့လျော့ခြင်းသည်။ မစ္စုနော၊ သေရခြင်း၏။ ပဒံ၊ အကြောင်း
 တည်း။ အပ္ပမတ္တာ၊ မမေ့မလျော့ သတိရှိကုန်သော သူတို့သည်။ န မိယန္တိ၊
 သေသည် မမည်ကုန်။ ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်။ ပမတ္တာ၊ မေ့လျော့ကြကုန်၏။
 တေ၊ ထိုမေ့လျော့ကုန်သော သူတို့သည်။ မတာ ယထာ၊ သေကုန်သောသူတို့
 ကဲ့သို့တည်း။

အပ္ပမာဒမိ၊ မမေ့မလျော့ခြင်း၌။ ဌိတာ၊ တည်ကုန်သော။ ပဏ္ဍိတာ၊
 ကြောင်းကျိုးမြင်သိ ပညာရှိတို့သည်။ ဝေံ၊ ဤသို့။ ဝိသေသတော၊ အထူး
 အားဖြင့်။ ဥ တွာ၊ ကေနထင်ထင် သိမြင်ကုန်၍။ အပ္ပမာဒေ၊ မမေ့မလျော့
 ခြင်း၌။ ပမောဒန္တိ၊ နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်ကြကုန်၏။ တေ၊ ထိုပညာရှိတို့သည်။
 အရိယာနံ၊ ဘုရားအစရှိသော အရိယာသူတော်ကောင်းတို့၏။ ဂေါစရေ၊ ကျက်
 စားရာဖြစ်သော သတိပဋ္ဌာန်အစရှိသော ဗောဓိပက္ခိယတရား လောကုတ္တရာ
 တရားကိုးပါး၌။ ရတာ၊ နှလုံးရှင်ပျော် မွေ့လျော်ကြကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊
 ဖြစ်ကြကုန်၏။

ဈာယိနော၊ သမာပတ် ရှစ်ပါးတည်းဟူသော အာရမ္မဏူပနိဇ္ဈာယနဈာန်၊
 ဝိပဿနာ မဂ်ဖိုလ်တည်းဟူသော လက္ခဏူပနိဇ္ဈာယနဈာန်အားဖြင့် နှစ်ပါး
 သော ဈာန်ရှိကုန်သော။ သာတတိကာ၊ အမြဲမပြတ်ဖြစ်စေအပ်သော ကာယိက၊
 စေတသိက လုံ့လရှိကုန်သော။ နိစုံ၊ အမြဲ။ ဒဠပရက္ကမာ၊ ပြင်းစွာ အားထုတ်ခြင်း
 ရှိကုန်သော။ တေ ဓီရာ၊ ထိုပညာရှိတို့သည်။ ယောဂက္ခေမံ၊ ယောဂလေးပါး
 တို့၏ ကုန်ရာ ကုန်ကြောင်းဖြစ်သော။ အနုတ္တရံ၊ မိမိထက်လွန်မြတ်သော တရား
 မရှိသော။ နိဗ္ဗာနံ၊ နိဗ္ဗာန်သို့။ ဖုသန္တိ၊ ရောက်ကြကုန်၏။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

တရားဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ များစွာကုန်သောသူတို့သည် သောတာပန်
 စသည်တို့ ဖြစ်ကြလေကုန်၏။ လူများအပေါင်းအား အကျိုးရှိသော တရား
 ဒေသနာ ဖြစ်တော်မူလေ၏။

သာမာဝတီမိဖုယားဝတ္ထု ပြီး၏။

(တစ်ယူအကြိမ်)

၂-ကုမ္ဘိယောသက သုဋ္ဌေးသားဝတ္ထု

ဥဋ္ဌာနဝတော အစရှိသော ဤဗျာဓိဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် ကုမ္ဘိယောသက သုဋ္ဌေး သားကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

ကုမ္ဘိယောသကသုဋ္ဌေးသားအသံနှင့် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏ အသိဉာဏ်

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ရာဇဂြိုဟ် သုဋ္ဌေးအိမ်တွင် ယင်နာသည် ဖြစ်ပေါ်လေ၏။ ထိုယင်နာ ဖြစ်သည်ရှိသော် ယင်တို့ကို အစပြု၍ နွားတိုင်အောင် တိရစ္ဆာန် ဖြစ်သော သတ္တဝါတို့သည် ရှေးဦးစွာ သေကြကုန်၏။ ထို့နောက်မှ ကျန်အမှုလုပ် အလုံးစုံတို့နောက်မှအိမ်ရှင်တို့သေကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုယင်နာရောဂါသည် အလုံးစုံသော သူတို့နောက်၌ သုဋ္ဌေးကြီးနှင့် သုဋ္ဌေးကတော်ကြီးတို့ကို ကိုင်ဖမ်း (စွဲကပ်) လေ၏။ ထိုသုဋ္ဌေးကြီးနှင့် သုဋ္ဌေးကတော်ကြီးတို့သည် ယင်နာတွေ့ကုန် လတ်သော် မိမိတို့အထံ၌ရှိသော သားကိုကြည့်၍ ပြည့်သော မျက်ရည်ရှိသော မျက်လုံးတို့ဖြင့် ချစ်သား ဤယင်နာ ဖြစ်သည်ရှိသော် နံရံကို ဖောက်ခွဲ၍ ထွက်ပြေးသောသူတို့သာ အသက်ကို ရကုန်သတတ်။ သင်သည်လည်း ငါတို့ကို မကြည့်မူ၍ ထွက်ပြေးပြီးလျှင် အသက်ရှည်သည်ရှိသော် တဖန်ပြန်လာ၍ ငါတို့ ဤမည်သောအရပ်၌ ကုဋေလေးဆယ်သော ဥစ္စာတို့ကို မြှုပ်ထားအပ်ကုန်၏။ ထိုဥစ္စာတို့ကို ဖော်ထုတ်၍ အသက်မွေးရစ်လေလော့ဟု သားငယ်ကို မှာထား ပြောကြားလေ၏။ သုဋ္ဌေးသားလည်း ထိုမိဘတို့၏စကားကို ကြားရလျှင် မရွံင်သော မျက်နှာဖြင့် ငိုကြွေး မြည်တမ်းလျက် မိဘနှစ်ပါးတို့ကို ရှိခိုး၍ သေဘေးမှ ကြောက်သောကြောင့် နံရံကို ဖောက်ခွဲကာ ထွက်ပြေးပြီးလျှင် တောင်တော ထူထပ် ရှုပ်ထွေးရာသို့သွား၍ တဆယ့်နှစ်နှစ်တို့ပတ်လုံး ထိုအရပ်၌ နေ၍ တဖန် ပြန်လာလေ၏။ ထိုသို့ ပြန်လာသောအခါ သုဋ္ဌေးသားကို ငယ်သော အခါက ထွက်သွား၍ ဆံပင်မုတ်ဆိတ်တို့ ပေါက်ရောက်ရှည်လျားသော အခါမှ ပြန်လာသောကြောင့် တစုံတယောက်သောသူမျှလည်း မမှတ်မိလေ။

သုဋ္ဌေးသား လုလင်သည်လည်း မိဘနှစ်ပါးတို့ ပေးအပ်သော အမှတ်ဖြင့် ဥစ္စာထားရာအရပ်သို့ သွားရောက်၍ ပစ္စည်းဥစ္စာ၏ မပျက်မစီး ရှိသည့်အဖြစ်ကို (တတိယအကြိမ်)

သိလျှင် ငါ့ကို တစုံတယောက်သောသူသည် မမှတ်မီ၊ (မသိ) ငါသည် ဥစ္စာကို ဖော်ထုတ်၍ သုံးဆောင်သည် ဖြစ်အံ့။ သူဆင်းရဲတယောက် ရွှေအိုးကို ဖော်ထုတ် ၏ဟု ငါ့ကိုဖမ်း၍ ရိုက်ပုတ် ညှဉ်းဆဲကုန်ရာ၏။ ငါသည် သူတပါး၏ အစား ပြုလုပ်၍ အသက်မွေးရမှုကား ကောင်းလေစွာဟု ကြံဆင်ခြင်၏။ ထို့နောက် ပုဆိုးပိုင်းတထည်ကို ဝတ်၍ အစားနားပေးသဖြင့် ခိုင်းစေခြင်းငှါ အလိုရှိသော တစုံတယောက်သောသူ ရှိပါသလောဟု မေးမြန်းလျက် အစားအမှုကို ပြုလေ့ ရှိသောသူတို့၏ ခရီးလမ်းမသို့ ရောက်သွားလေ၏။ ထိုအခါ ထိုလုလင်ကို အစား အမှု ပြုလေ့ရှိသောသူတို့ မြင်၍ ငါတို့၏ တခုသောအမှုကို ပြုလုပ်သည်ဖြစ်အံ့။ သင့်အား ထမင်းရိက္ခာကို ပေးကုန်အံ့ဟု ဆိုကြလေကုန်၏။ အဘယ် အမှုပါ နည်းဟု မေးမြန်းလျှင် အိပ်ရာမှနိုးကြားအောင် တိုက်တွန်း နှိုးဆော်ရသော အမှုတည်း။ ထိုအမှုကို စွမ်းဆောင်နိုင်မှု နံနက်စောစောကလျှင် ထ၍ “ဘခင်တို့ ထကြပါကုန်လော့၊ လှည်းတို့ကို ကြ ပြင်ကြပါကုန်လော့၊ နွားတို့ကို ယှဉ်က၊ ကြပါကုန်လော့၊ ဆင်မြင်းတို့ မြက်အလို့ငှါ သွားချိန်တန်ပါပြီ၊ မိခင်တို့အသင်တို့ သည်လည်း ထကြပါကုန်လော့၊ ယာဂု ကျိုကြပါကုန်လော့၊ ထမင်းချက်ကြ ပါကုန်လော့” ဤသို့အစရှိသည်ဖြင့် လှည့်လည်ကာ ပြောကြားရမည်ဟု ပြောဆို ကြကုန်၏။ ထိုသူဌေးသား လုလင်သည် ကောင်းပါပြီဟု ဝန်ခံလေ၏။ ထိုအခါ ထိုလုလင်နေရန် အိမ်တဆောင်ကို ပေးကြလေကုန်၏။ ထိုလုလင်သည်လည်း နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ထိုအမှုကို ပြုလုပ်လေ၏။

ထိုအခါ တနေ့သ၌ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် ထိုကုမ္ဘာသောသက လုလင်၏ အသံကို ကြားရလေ၏။ ထိုဗိမ္ဗိသာရ မင်းသည်ကား အလုံးစုံသော သူတို့၏ အသံကို သိတတ်သော သဘောရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဤအသံသည် များသော ဥစ္စာရှိသော ယောက်ျားတယောက်၏ အသံဖြစ်သည်ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ဗိမ္ဗိသာရမင်း၏ အထံ၌နေသော တယောက်သော နန်းတွင်းသူ အလုပ်အကျွေး မောင်းမသည် မင်းကြီးသည်ကား ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား (တော်စွာ လျော်စွာ) စကားကို မဆိုလတ္တံ့။ ငါသည် ဤသူ့ အကြောင်းကို သိခြင်းငှါ သင့်၏ဟုကြံ၍ (တစ်ယူအကြိမ်)

အမောင် သွားပါချေ၊ထိုသူ့ အကြောင်းကို သိအောင် ပြုချေလော့ဟု မင်းချင်း တယောက်ကို စေလွှတ်လိုက်၏။မင်းချင်းယောက်ျားသည်လည်း လျင်စွာသွား၍ ထိုကုမ္ဘဿောသက လုလင်ကို မြင်လျှင် ပြန်လာ၍ ဤသူကား အခစားအမှု ပြုလေ့ရှိကုန်သော သူတို့၏ အခဖြင့် ပြုသော အထီးကျန်သူ ယောက်ျား တယောက်တည်းဟု လျှောက်ကြားလေ၏။ မင်းကြီးသည်လည်း ထိုမင်းချင်း ယောက်ျား စကားကို ကြားလျှင် ဆိတ်ဆိတ်နေလျက် နှစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌၎င်း၊ သုံးရက်မြောက်သော နေ့၌၎င်း ထိုလုလင်၏အသံကို ကြားပြန်လျှင် ရှေးအတူသာလျှင် မိန့်ဆိုပြန်လေ၏။ ထိုနန်းတွင်းသူ အလုပ်အကျွေး မောင်းမလည်း ရှေးအတူ ကြံ၍ အဖန်တလဲလဲ စေလွှတ်သော် ဤသူကား အထီးကျန် သော သူဆင်းရဲဟူ၍သာ ဆိုသဖြင့် နန်းတွင်းသူ အလုပ်အကျွေး မောင်းမသည် ဤသို့ ကြံစည်လေ၏။ မင်းကြီးသည် ဤသူကား အထီးကျန်သော သူဆင်းရဲဟု ဆိုသောစကားကို ကြားသော်လည်း ယုံကြည်တော်မမူ၊ အဖန်တလဲလဲလျှင် ဤအသံသည် များသော ဥစ္စာရှိသော ယောက်ျားတယောက်၏ အသံဖြစ်သည် ဟု မိန့်ဆိုတော်မူ၏။ ဤမင်းကြီးဆိုသော စကား၌ အကြောင်း ရှိတန်ရာ၏။ ဟုတ်မှန်သော သဘောအတိုင်း ဤယောက်ျား၏ အကြောင်းကို သိခြင်းငှါ သင့်၏ဟု ကြံစည်လေ၏။

ကုမ္ဘဿောသကအား နန်းတွင်းသူမောင်းမ
သားသမက်ဖမ်း ပရိယာယ်

ထို့နောက်မှ နန်းတွင်းသူ အလုပ်အကျွေး မောင်းမသည် အရှင်မင်းကြီး ဘုရားကျန်မသည် အသပြာတထောင်ကို ရပါမူကား သွီးတော်ကို ခေါ်သွား၍ ထိုဥစ္စာကို မင်းအိမ်တော် ရွှေတိုက်သို့ သွင်းပါအံ့ဟု မင်းကြီးကို သံတော်ဦး တင်လေ၏။ မင်းကြီးသည် ထိုမောင်းမအား အသပြာတထောင်ကို ပေးစေ၏။ ထိုမင်းမောင်းမလည်း ထိုအသပြာတထောင်ကိုယူပြီးလျှင် သွီးတော်ကို ညှစ်နှမ်း သော သဘောရှိသော ထမီအဝတ် တထည်ကို ဝတ်စေလျက် သွီးတော်နှင့်တကွ နန်းတော်မှ ထွက်ခဲ့၍ ခရီးသွားသူတို့ ဖြစ်လေဟန် အခစား အမှုပြုသော

(ဇာတိယအကြိမ်)

သူတို့၏ လမ်းခရီးသို့ သွား၍ အိမ်တအိမ်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် မိခင် ကျွန်မတို့သည် ခရီးသွားတို့ ဖြစ်ပါသဖြင့် တရက် နှစ်ရက် ခန့်လောက် ဤအိမ်၌ အပန်းဖြေပြီးမှ သွားပါရစေဟု ဆိုလေ၏။ ချစ်သွီး ဤအိမ်၌ အိမ်သူ အိမ်သား များကုန်၏။ နေခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်၊ ကုမ္ဘာသောသက၏ အိမ်ကား လူမရှိ၊ ထိုကုမ္ဘာသောသက အိမ်သို့ သွားကြကုန်လော့ဟု အိမ်ရှင်က ဆိုသည်ရှိသော် ထိုမင်းမောင်းမလည်း ကုမ္ဘာသောသကအိမ်သို့ သွား၍ အရှင် ကျွန်မတို့ သားအမိ နှစ်ယောက်သည် ခရီးသွား ဧည့်သည် ဖြစ်ပါသဖြင့် တရက် နှစ်ရက်မျှ ဤအိမ်၌ နေပါရစေဟု ပန်ကြားပြောဆိုပြီးလျှင် အဖန်တလဲလဲ တားမြစ်အပ်သော်လည်း အရှင် ယနေ့ တနေ့မျှနေ၍ နံနက်စောစော သွားပါအံ့ဟု ဆိုလျက် ထွက်ခွါ ဖဲသွားခြင်းငှါ အလိုမရှိလောဘဲ ထိုမင်းမောင်းမသည် ထိုအိမ်၌ပင် တည်းခိုနေထိုင်၍ တဖန် မိုးသောက်သောနေ့၌ ကုမ္ဘာသောသက တောသို့ သွားအံ့သောအခါ အရှင်သား သင်၏ ဝမ်းစာဆန်ရိက္ခာကို ပေးထားခဲ့၍သွားပါ။ သင့်အဘို့ အာဟာရကိုချက်၍ ထားနှင့်ပါအံ့ဟု ဆိုလေ၏။

မိခင် အလိုမရှိပါ။ ကျွန်တော်ပင် ချက်၍ စားပါမည်ဟု ကုမ္ဘာသောသက ဆိုလတ်သော် အဖန်တလဲလဲ တောင်းပန်၍ မေတ္တာကြီး ထုံးဖွဲ့အောင် ဆိုခြင်း ကြောင့် ထိုကုမ္ဘာသောသကသည် ပေးအပ်သည်ရှိသော် ယူကာမျှကိုသာလျှင် ပြု၍ အိမ်စေ့မှ အိုးခွက်တို့ကို၎င်း၊ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော ဆန်အစရှိသည်တို့ကို ၎င်း ဆောင်စေ၍ နန်းတော်တွင်း မင်းအိမ်၌ချက်သောနည်းဖြင့် အလွန်သန့်ရှင်း စင်ကြယ်သော ထမင်းကို၎င်း၊ ကောင်းမွန် မြိန်မြတ်သော အရသာရှိသော နှစ်မျိုးသုံးမျိုးသောလက်သုပ်ဟင်းလျာတို့ကို၎င်း ဖွယ်ဖွယ်ရာရာချက်ထားပြီးမှ အမှုလုပ်ရာ တောမှ ရောက်လာသော ကုမ္ဘာသောသက လုလင်အား ပြုပြင်၍ ပေးလေ၏။ ထိုအခါ မွန်မြတ်သော ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်ဟင်းလျာတို့ကို စားသောက် ရသဖြင့် ပြောပျောင်း သိမ်မွေ့သော စိတ်သို့ရောက်သော ထိုကုမ္ဘာသောသက လုလင်ကို အရှင် ကျွန်မတို့သည် ခရီးပန်းသော သဘောရှိကြကုန်၏။ တရက် နှစ်ရက် ဤအိမ်၌သာလျှင် တည်းခိုကာ နေထိုင်ကြပါရစေဦးဟု ဆိုလေ၏။

(တတိယအကြိမ်)

ကုမ္ဘဇောသက လုလင်လည်း ကောင်းပါပြီဟု ဝန်ခံလေ၏။ ထို့နောက် ညချမ်း
 အခါ၌၎င်း၊ တဖန် မိုးသောက်သော နေ့၌၎င်း၊ မြိန်မြတ် ကောင်းမွန်သော
 ထမင်းကို ချက်၍ ကုမ္ဘဇောသက လုလင်အား ပြုပြင်ကာ ပေးလေ၏။
 ထိုကုမ္ဘဇောသက လုလင်၏ နူးညံ့ပြောပျောင်းသော စိတ်ရှိသည့် အဖြစ်ကို
 သိရလျှင် အရှင် နှစ်ရက် သုံးရက်ပတ်လုံး ဤအိမ်၌သာ တည်းခိုကာ နေထိုင်ကြ
 ပါရစေဦးဟု ပြောဆိုကာ နေလေ၏။ ထိုအိမ်၌နေစဉ် ထက်စွာသောထားဖြင့်
 ထိုကုမ္ဘဇောသက လုလင်၏ ညောင်စောင်းနေရာ အပေါင်၏အောက် ထိုထို
 အရပ်၌ လှီးဖြတ်ထားလေ၏။ ကုမ္ဘဇောသက လုလင် လာ၍ ထိုင်ကာမျှ၌
 ညောင်စောင်းသည် အောက်သို့ တွဲလွဲဆွဲကာ လျှောကျလေ၏။ ကုမ္ဘဇောသက
 လုလင်သည် အဘယ်ကြောင့် ဤညောင်စောင်းသည် ဤသို့ပြတ်၍ လျှောကျ
 သွားရသနည်းဟု ဆိုလေသော် အရှင် ကလေးသူငယ်တို့ကို တားမြစ်ခြင်းငှါ
 မစွမ်းနိုင်ပါကုန်၊ ဤညောင်စောင်း၌သာလျှင်စုဝေးကာနေထိုင်ကြပါကုန်၏ဟု
 ဆိုလေ၏။

မိခင် ကျွန်တော်အား ဤသို့သော ဆင်းရဲဒုက္ခသည် အသင်မိခင်တို့ကို မှီ၍
 ဖြစ်လေတိသည်။ ကျွန်တော်သည် ရှေးအခါ၌ တစုံတခုသော အရပ်သို့သွားလို့
 သည်ရှိသော် တံခါးကိုပိတ်၍ သွားရပါသည်ဟု ဆိုသောအခါ အမောင်အဘယ်
 သို့ ပြုရအံ့နည်း၊ တားမြစ်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါဟု ဆို၏။ ဤနည်းဖြင့်သာလျှင်
 နှစ်ရက် သုံးရက်ပတ်လုံး ဆက်လက် ဖြတ်ထားခြင်းကြောင့် ကုမ္ဘဇောသက
 လုလင်သည် ကဲ့ရဲ့ကာ ရှုံ့ချကာ ပြောဆိုသော်လည်း ရှေးနည်းအတူသာလျှင်
 ဆို၍ တဖန် ကြိုးတချောင်း နှစ်ချောင်းမျှသာ ချန်ထား၍ ကြွင်းသမျှကြိုးတို့ကို
 အကုန်အစင် ဖြတ်ထားလေ၏။ ထိုနေ့၌ ကုမ္ဘဇောသက လုလင်သည်ထိုင်ကာမျှ
 ၌သာလျှင် တနေရာလုံး မြေသို့ကျလေ၏။ ဦးခေါင်းသည် ပုဆစ်ဒူးတို့နှင့်
 တကွ တပေါင်းတည်း ဖြစ်လေ၏။ ကုမ္ဘဇောသက လုလင်သည် ထ၍
 အဘယ်ကို ပြုရပါအံ့နည်း၊ ဤယခုအခါ၌ အဘယ်သို့ သွားရပါအံ့နည်း၊ သင်
 တို့သည် အိပ်ရာ ညောင်စောင်းကိုပင် မပိုင်သော သူကိုကဲ့သို့ ပြုကုန်တိသည်
 တကားဟု ဆိုလေ၏။ အမောင် ငါသည် အဘယ်သို့ ပြုရပါအံ့နည်း၊ အိမ်နီးချင်း
 သူငယ်တို့ကို တားမြစ်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါ၊ အမောင် ရှိပါစေတော့ ထွေထွေရာရာ

(တတိယအကြိမ်)

မကြံပါလင့်၊ ဤသို့ သဘောရှိသော အချိန်အခါမဲ့၌ ဘယ်အရပ်သို့ သွားသင့် အံ့နည်းဟုဆို၍ သွားကို ခေါ်ပြီးလျှင် ချစ်သွီး သင့်မောင်အား အိပ်စရာ နေရာ အခွင့်ကို ပြုလေလော့ဟု ဆိုလေ၏။

သတို့သွီးလည်း နံပါးတဘက်ဖြင့် အိပ်၍ အရှင် ဤအရပ်သို့လာလှည့်ပါဟု ဆို၏။ မိခင်ဖြစ်သောသူကလည်း ကုမ္ဘာသောသကလုလင်ကို အမောင် သွားပါချေ နှမကလေးနှင့် အတူ အိပ်ပါလော့ဟု ဆိုပြန်၏။ ကုမ္ဘာသောသကလုလင်သည် ထိုသတို့သွီးနှင့် အတူတကွ ညောင်စောင်းတခုတည်း၌ အိပ်သဖြင့် ထိုနေ့၌ ပင်လျှင် အကျမ်းတောင်ရောနှောခြင်းကို ပြုမိလေရကား သတို့သွီးသည်(ထ၍) ငိုကြွေးမြည်တမ်းလေ၏။ ထိုအခါ သတို့သွီးကို မိခင်က ချစ်သွီး အဘယ်ကြောင့် ငိုကြွေးမြည်တမ်းတိသနည်းဟု မေးလေ၏။ မိခင် ဤမည်သော ဖြစ်ပုံမျိုးသည် ဖြစ်ခဲ့လေပြီဟု ဆို၏။ ချစ်သွီး ရှိပါစေတော့၊ အဘယ်သို့သောအမှုကိုပြုခြင်းငှါ ကတ်နိုင်ကောင်းတော့အံ့နည်း၊ ချစ်သွီးသည်လည်း တယောက်သော မှီခိုအား ထားရာ ခင်ပွန်းလင်ကိုရခြင်းငှါ သင့်၏။ ဤလုလင်သည်လည်း တယောက်သော ခြေရင်းအလုပ်အကျွေး ဇနီးမယားကိုရခြင်းငှါသင့်၏ဟုဆို၍ ကုမ္ဘာသောသကကို သားမက် ပြုလေ၏။ ထိုသူတို့သည် အညီအညွတ် ပေါင်းသင်း နေထိုင်ခြင်းဖြင့် နေထိုင်ကြလေကုန်၏။

ကုမ္ဘာသောသကသည် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးထံ ရောက်ရပုံ

မိခင်ဖြစ်သော ထိုမင်းမောင်းမသည် နှစ်ရက် သုံးရက် လွန်မြောက်သော အခါ မင်းကြီးအထံသို့ အရှင်မင်းမြတ် အစေားအမှု ပြုသောသူတို့၏ ခရီး လမ်းမ၌ ပဲ့သဘင်ကျင်းပကြကုန်၊ အကြင်သူ၏အိမ်၌ ပဲ့သဘင်ကို မကျင်းပသည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုသူအား ဤမျှသောဒဏ်သည် ဖြစ်စေရမည်ဟု ဆင့်ဆို ကြွေးကြော် ခြင်းကို ပြုတော်မူပါလော့ဟု သတင်းစကားကို စေလွှတ် ပို့လိုက်လေ၏။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် ထိုမင်းမောင်းမ ဆိုတိုင်း ပြုစေ၏။ ထိုအခါ၌ ကုမ္ဘာ သောသကကို ယောက္ခမက ချစ်သား အစေားအမှုပြုသောသူတို့၏ ခရီးလမ်းမ၌ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အာဏာဖြင့် ပဲ့သဘင်ကိုကျင်းပရမည် ဖြစ်ချေပြီ၊ အသို့ပြုကုန် ရအံ့နည်းဟု ဆိုလေ၏။ မိခင် ကျွန်တော်သည် အစေားအမှု ပြုရသော်လည်း အသက်မွေးခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါ၊ အဘယ်သို့လျှင် ပြုနိုင်ပါတော့ အံ့နည်းဟု (တတိယအကြိမ်)

ဆို၏။ ချစ်သား အိမ်ရာထောင်၍ နေခြင်းဖြင့် နေသောသူတို့ မည်သည်ကား ကြွေးမြီကိုသော်လည်း ယူရကုန်၏။ မင်း၏ အာဏာကို မပြုဘဲ နေခြင်းငှါ မရအပ်။ ယူအပ်သော ကြွေးမြီမှကား အမှတ်မရှိ တစုံတခုသော အကြောင်းဖြင့် လွတ်ခြင်းငှါ တတ်ကောင်း၏။ ချစ်သား သွားချေ၊ တစုံတယောက်သော သူ၏ အထံမှ တခု နှစ်ခုကုန်သော အသပြာတို့ကို ဆောင်ယူခဲ့လော့ဟု ဆို၏။ ထိုကုမ္ဘဗောသက လုလင်သည် ကဲ့ရဲ့ငြီးတွားကာ သွား၍ ကုဋ္ဌလေးဆယ် ဥစ္စာ ထားရာမှ တသပြာကိုသာလျှင် ဆောင်ယူခဲ့လေ၏။

ထိုမင်းမောင်းမသည် ကုမ္ဘဗောသက လုလင် ပေးအပ်သော အသပြာကို မင်းကြီးအား ပို့စေ၍ မိမိ၏ အသပြာဖြင့် ပွဲသဘင်ကို ကျင်းပပြီးသော် တဖန် နှစ်ရက် သုံးရက် လွန်ပြန်သောအခါ ရှေးနည်းအတူသာလျှင် သတင်းစကားကို စေလွှတ်ပို့လိုက်ပြန်လေ၏။ တဖန် မင်းကြီးသည် ပွဲသဘင်ကို ကျင်းပစေကုန် သတည်း၊ မကျင်းပကုန်သော သူတို့အား ဤမျှလောက်သောဒဏ် ဖြစ်စေရမည် ဟု မင်း၏အာဏာဖြင့် စေပြန်လေ၏။ တဖန်လည်း ကုမ္ဘဗောသကကို ယောက္ခမ ဖြစ်သော မင်းမောင်းမသည် ရှေးနည်းအတူသာလျှင် ဆို၍ နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်း အပ်သည်ရှိသော် ဥစ္စာထားရာ အရပ်သို့ သွား၍ သုံးခုသော အသပြာတို့ကို ယူဆောင်လေ၏။ ထိုမင်းမောင်းမသည် ကုမ္ဘဗောသက လုလင် ဆောင်ယူခဲ့ သော ထိုအသပြာတို့ကို မင်းကြီးအား ပို့စေ၍ တဖန် နှစ်ရက် သုံးရက် လွန်ပြန် သောအခါ ရှေးနည်းအတူသာလျှင် သတင်းစကား စေလွှတ် ပို့လိုက်ပြီးလျှင် ယခုအခါ၌ မင်းချင်းယောက်ျားတို့ကို စေလွှတ်၍ ဤကုမ္ဘဗောသက လုလင်ကို ခေါ်စေတော်မူပါဟု မင်းကြီးကို စေခိုင်းပြန်လေ၏။ မင်းချင်းယောက်ျားတို့ လည်း ထိုအရပ်သို့သွား၍ ကုမ္ဘဗောသကမည်သောသူသည် အဘယ်သူနည်းဟု မေး၍ ရှာဖွေကုန်လျက် ကုမ္ဘဗောသက လုလင်ကို တွေ့မြင်သဖြင့် အိုအချင်း လာလှည့်၊ အသင့်ကို မင်းကြီးသည် ခေါ်တော်မူ၏ဟု ဆိုကြကုန်၏။ ထိုကုမ္ဘဗောသက လုလင်သည် ကြောက်ရွံ့သောကြောင့် ငါ့ကို မင်းကြီးသည် မသိ ဤသို့အစရှိသောစကားတို့ကိုဆို၍ လိုက်သွားခြင်းငှါ အလိုမရှိဘဲ နေလေ၏။

ထိုအခါ ကုမ္ဘာသောသက လုလင်ကို အနိုင်အထက် အားဖြင့် လက် စသည် တို့ကို ဆွဲကိုင်၍ ခေါ်ငင်ကြကုန်၏။ ယောက္ခမဖြစ်သော မိန်းမသည် ထိုမင်းချင်း ယောကျ်ားတို့ကို မြင်လျှင် အချင်းဆီ၌ခိုက်သော ယောကျ်ားတို့ သင်တို့သည် ငါ၏ သားမက်ကို လက်စသည်တို့၌ ကိုင်စွဲခြင်းငှါ မလျှောက်ပတ်ကုန်ဟု ခြိမ်းချောက်မောင်းမဲ၍ ချစ်သားလာလှည့် မကြောက်လင့်၊ မင်းကြီးကို ဖူးမြင်၍ သင်၏လက် စသည်တို့ကို ကိုင်ဆွဲငင်ကုန်သော သူတို့အား လက်တို့ကိုသာလျှင် ဖြတ်စေအံ့ဟု ဆို၍ သွီးကို ခေါ်ယူပြီးလျှင် မင်းအိမ်သို့ ရှေ့မှ သွားနှင့်ပြီးသော် အသွင်ကို လဲလှယ်၍ အလုံးစုံသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်လျက် တင့်အပ် လျှောက်ပတ်သော အရပ်၌ တည်နေလေ၏။ မင်းချင်းယောကျ်ားတို့သည်လည်း ကုမ္ဘာသောသက လုလင်ကို ဆွဲငင်၍ ဆောင်ယူသွားကြကုန်သည်သာတည်း။

ကုမ္ဘာသောသက သူဌေး ရာထူး ရရှိခြင်း

ထိုအခါ ရှိခိုး၍ တည်နေသော ကုမ္ဘာသောသက လုလင်ကို မင်းကြီးက သင်သည် ကုမ္ဘာသောသက မည်သောသူ ဟုတ်ပေသလောဟု မေးတော်မူလေ၏။ အရှင်မင်းမြတ် ဟုတ်ပါ၏ဟု ဝန်ခံလျှင် အဘယ့်ကြောင့် များစွာသော ဥစ္စာကို သုံးဆောင်၍ မစားသောက်လေဘိသနည်းဟု မေးတော်မူလေ၏။ အရှင်မင်းမြတ် အစား ပြုလုပ်၍ အသက်မွေးရသော ဘုရားကျွန်တော်မျိုးအား များစွာသော ဥစ္စာ အဘယ်မှာ ရှိပါတုံအံ့နည်းဟု လျှောက်တင်လေလျှင် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးက ဤသို့မပြုလင့်၊ အဘယ့်ကြောင့် ငါတို့ကိုလှည့်ပတ်ဘိသနည်းဟု မိန့်ဆိုသောအခါ အရှင်မင်းမြတ် မလှည့်ပတ်ရပါ။ ဘုရားကျွန်တော်မျိုးအား ဥစ္စာ မရှိပါဟု လျှောက်တင်ပြန်လေ၏။ ထိုအခါ မင်းကြီးသည် ထို ကုမ္ဘာသောသကအား ထိုအသပြာတို့ကို ထုတ်ပြုပြီးလျှင် ဤအသပြာတို့သည်ကား အဘယ်သူ၏ အသပြာတို့ပေနည်းဟု မေးမြန်းတော်မူလေ၏။ ကုမ္ဘာသောသကသည် မှတ်မိ သည်ဖြစ်၍ ငါသည် မိုက်မှားမိလေစွတကား၊ အဘယ်သို့သော အကြောင်းဖြင့် ဤအသပြာတို့သည် မင်းကြီး၏ လက်တော်သို့ ရောက်ပါလိမ့်မည်နည်းဟု ကြံစည်ကာ ထိုမှ ဤမှ ကြည့်ရှုလတ်သော် အထူးထူးသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်လျက် တိုက်ခန်းတံခါးအနီး၌ တည်နေကြကုန်သော နန်းတွင်းသူ

(ဘဝိဇ္ဇာအကြောင်း)

သားအမိ နှစ်ယောက်တို့ကို မြင်ရကား ဤအမှုကား ဝန်လေးလေစွ၊ ဤမိန်းမ တို့ကား ငါ့ထံသို့ မင်းကြီး စေလွှတ်အပ်သူတို့ ဖြစ်တန်ရာ၏ဟု ကြံဆင်ခြင် မိလေ၏။

ထိုအခါ ကုမ္ဘဿောသက လုလင်ကို မင်းကြီးက အိုအချင်း ဆိုဘိလော့၊ အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ ပြုဘိသနည်းဟု မေးတော်မူ၏။ အရှင်မင်းမြတ် ဘုရား ကျွန်တော်မျိုးအား မှီခိုအားထားရာ မရှိပါဟု လျှောက်တင်သဖြင့် မင်းကြီးက ငါ့သို့သဘောရှိသောသူသည် အသင်၏ မှီခိုအားထားရာ ဖြစ်ခြင်းငှါမသင့်ပြီ လော့ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။ အရှင်မင်းမြတ် အရှင်မင်းမြတ်သည်ဘုရားကျွန်တော် မျိုး၏ မှီခိုအားထားရာအကယ်၍ ဖြစ်တော်မူပါကုန်အံ့၊ သင့်လျော်ကောင်းမြတ် ပါ၏ဟု လျှောက်တင်သဖြင့် အို အချင်း မှီခိုအားထားရာ ဖြစ်ပေတော့အံ့၊ သင့်အား ဥစ္စာသည် အဘယ်မျှရှိသနည်းဟု မေးတော်မူလေ၏။ အရှင်မင်းမြတ် ကုဋေလေးဆယ်မျှလောက် ရှိပါသည်ဟု လျှောက်ထားသည်ရှိသော် အဘယ် ဝတ္ထုကိုရခြင်းငှါ သင့်သနည်းဟု မေးတော်မူသဖြင့် အရှင်မင်းမြတ် လှည်းတို့ကို ရခြင်းငှါ သင့်ပါသည်ဟု လျှောက်တင်လေ၏။

ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးသည် အရာမက များစွာသော လှည်းတို့ကို က၊စေပြီး လျှင် စေလွှတ်၍ ထိုဥစ္စာအားလုံးကို တင်ဆောင် ယူလာစေပြီးလျှင်၊ မင်းယင် ပြင်၌ အစုအပုံကို ပြုစေပြီးသော် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ နေကုန်သော သူတို့ကို စည်းဝေးစေ၍ ဤရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ တစုံတယောက်သောသူအား ဤမျှလောက် သော ဥစ္စာသည် ရှိသလောဟု မေးတော်မူသဖြင့် အရှင်မင်းမြတ် မရှိပါဟု လျှောက်ထားကုန်သည်ရှိသော် ထိုသူအား အဘယ်သို့ပြုခြင်းငှါ သင့်သနည်းဟု မေးတော်မူလေ၏။ အရှင်မင်းမြတ် ပူဇော်သက္ကာရကို ပြုခြင်းငှါ သင့်ပါသည်ဟု လျှောက်ဆိုသည်ရှိသော် ကြီးစွာသော ပူဇော်သက္ကာရဖြင့် ထိုကုမ္ဘဿောသက လုလင်ကို သူဋ္ဌေး၏အရာ၌ ထား၍ သွီးတော်ကိုလည်း ကုမ္ဘဿောသကအား သာလျှင် ပေးဆောင် ထိမ်းမြားပြီးလျှင် ထိုကုမ္ဘဿောသကနှင့် အတူတကွ မြတ်စွာဘုရား ထံတော်သို့ သွားကြ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရိုသေမြတ်နိုး ရှိခိုးပြီး လျှင် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားဤယောက်ျားကို ရှုစားတော် မူကြပါဘုရား၊ ဤသို့သဘောရှိသော တည်ကြည်သောပညာရှိသောသူမည်သည်

(ဘဒ္ဒိယအကြိမ်)

မရှိပါ။ ကုဋေလေးဆယ် ကြယ်ပသော စည်းစိမ်ချမ်းသာရှင် ဖြစ်ပါလျက်လည်း လျှပ်ပေါ် လော်လည်သော အခြင်းအရာကို၎င်း၊ ငါဟူသော မာန်ထောင် လွှားခြင်းမျှကို၎င်း မပြုမူ၍ အထီးကျန်စွာ ဆင်းရဲရှာသောသူကဲ့သို့ ပုဆိုးပိုင်းကို ဝတ်လျက် အခစားအမှု ပြုသောသူတို့၏ ခရီးလမ်းမ၌ အခစားပြုသဖြင့် အသက်မွေး၍ နေပါသည်။ တကာတော်သည် ဤမည်သောအကြောင်း ဥပါယ် တမုဉ်ပြုသဖြင့် သိရပါသည်။ သိရပြီးသောအခါခေါ်စေ၍ဥစ္စာရှိသည့်အဖြစ်ကို ဝန်ခံစေပြီးလျှင် ထိုဥစ္စာကို ဆောင်ယူစေသဖြင့် သူဌေးအရာ၌ထားအပ်ပါသည်။ သွီးတော်ကိုလည်း ထိုကုမ္ဘာသောသက လုလင်အား တကာတော်သည် ပေးအပ် ဆောင်နှင်းပါသည်။ မြတ်စွာဘုရား တကာတော်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော တည်ကြည်သော ပညာရှိသော သူကို မမြင်စဘူးပါ ဘုရားဟု နားတော် လျှောက်လေ၏။

ထိုသို့လျှောက်ထားသောစကားကို ကြားသိတော်မူ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ဒါယကာမင်းမြတ် ဤသို့ အသက်မွေးသောသူ၏ အသက်ရှည်ခြင်းသည် တရား သဖြင့် သင့်တင့်လျောက်ပတ် ကောင်းမြတ်သော အသက်ရှည်ခြင်း မည်၏။ သူတပါး၏ ပစ္စည်းဥစ္စာကို ခိုးခြင်း အစရှိသော အမှုသည်ကား ပစ္စုပ္ပန်လောက ဤဘဝ၌လည်း နှိပ်စက်ဘိစီး ဖျက်ဆီးတတ်၏။ တမလွန်လောက နောင်ဘဝ ၌လည်း နှိပ်စက်ဘိစီး ဖျက်ဆီးတတ်၏။ ထိုအကြောင်းကြောင့် ချမ်းသာခြင်း မည်သည် မရှိ၊ ထိုစကား မှန်၏။ တစုံတယောက်သော ယောက်ျားအား ဥစ္စာ စီးပွား ဆုံးပါးပျက်စီးသော အခါ၌ လယ်ထွန်ခြင်းကို၎င်း၊ အခစားအမှုလုပ်ခြင်း ကို၎င်း ပြု၍ အသက်ရှည်ခြင်းသည်သာလျှင် တရားသဖြင့်သင့်တင့်လျောက်ပတ် ကောင်းမြတ်သော အသက်ရှည်ခြင်း မည်၏။ ဤသို့ သဘောရှိသော လုံ့လ ဝီရိယနှင့်ပြည့်စုံသော သတိနှင့်ပြည့်စုံသော ကိုယ်နှုတ်တို့ဖြင့် စင်ကြယ်သော အမှု ရှိသော ပညာဖြင့် စူးစမ်းဆင်ခြင်၍ ပြုလေ့ရှိသော ကိုယ်နှုတ်နှလုံး သုံးပါးဖြင့် ကျင့်သုံးစောင့်စည်းလေ့ရှိသော တရားသဖြင့် အသက်မွေးမှုခြင်းကို မွေးမြူလေ့ ရှိသော မကင်းသော သတိတရား၌ တည်သောသူအား အစိုးရခြင်း စည်းစိမ် ချမ်းသာသည် တနေ့တခြား တိုးပွားသည် သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤဂါထာကို ဟောတော်မူလေ၏။

(ဓမ္မပဒအကြိမ်)

ဒေသနာတော်

၂၄ ဥဋ္ဌာနဝတော သတိမတော၊ သုစိကမ္မဿ နိသမ္မကာရိနော။
သညတဿ ဓမ္မဇီဝိနော၊ အပ္ပမတ္တဿ ယသော အိဝစုတိ။

ဥဋ္ဌာနဝတော၊ ထကြွလုံ့လ ဝီရိယရှိထသော။ သတိမတော၊ သတိနှင့်ပြည့်စုံ
ထသော။ သုစိကမ္မဿ၊ အပြစ်မရှိ စင်ကြယ်သော ကာယကံ စသည်တို့နှင့် ပြည့်စုံ
ထသော။ နိသမ္မကာရိနော၊ စူးစမ်းဆင်ခြင်၍ ပြုလေ့ရှိထသော။ သညတဿ၊
ကိုယ်နှုတ်နှလုံးကို စောင့်စည်းလေ့ရှိထသော။ ဓမ္မဇီဝိနော၊ တရားနှင့်အညီ
အသက်မွေးလေ့ရှိထသော။ အပ္ပမတ္တဿ၊ မမေ့မလျော့သောသူအား။ ယသော၊
စည်းစိမ်ဥစ္စာ အရာအထူး ကျေးဇူးသတင်း ကျော်စောခြင်းသည်။ အိဝစုတိ၊
တနေ့တခြား တိုးပွားလေ၏။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဤဂါထာ၏ အဆုံး၌ ကုမ္ဘဿောသက သူဌေးသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌
တည်လေ၏။ ထိုမှတစ်ပါး များစွာသော သူတို့သည်လည်း သောတာပတ္တိဖိုလ်
စသည်တို့သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။ ဤသို့ လူများအပေါင်းအား အကျိုးရှိသော
တရားဒေသနာ ဖြစ်တော်မူလေ၏။

ကုမ္ဘဿောသက သူဌေးသားဝတ္ထု ပြီး၏။

၃-စူဠပန္နက မထေရ် ဝတ္ထု

ဥဋ္ဌာနေနပ္ပမာဒေန အစရှိသော ဤ တရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာ
ဘုရားသည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် စူဠပန္နက မထေရ်ကို
အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

သူဌေးသွီး ကျွန်နှင့် လိုက်ပြေးရာမှ မဟာပန္နကနှင့်
စူဠပန္နကတို့ ဖွားမြင်ခြင်း

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ပစ္စည်းဥစ္စာ များစွာကြွယ်ဝသော နေသေဠိမည်သော
သူဌေးမျိုး၏ သွီးသည် အရွယ်သို့ရောက်သောအခါ မိခင်ဘဝင်တို့သည် ဘုံခုနစ်
ဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ် အထက်အပြင်၌ ထား၍ အလွန်လျှင် စောင့်ရှောက်အပ်

(တတိယအကြိမ်)

သဖြင့် အရှယ်မာန်ယစ်ခြင်းဖြင့် ယစ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ယောက်ျား၌လျှပ်
 ပေါ် လော်လည်ခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ မိမိ၏ကျွန်ဖြစ်သောယောက်ျားနှင့်သာလျှင်
 ပေါင်းဘက်ယဉ်ပါး မှားယွင်းခြင်းကို ပြုပြီးလျှင် တပါးသော သူတို့သည်လည်း
 ဤငါ၏အမှုကို သိကုန်ရာ၏ဟု ကြောက်ရွံ့ခြင်းကြောင့် ငါတို့သည် ဤအရပ်၌
 နေခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း၊ မိခင်ဘခင်တို့သည် ဤဖြစ်မှုကိုအကယ်၍ သိကုန်သည်
 ဖြစ်အံ့၊ ငါ့ကို အပိုင်းအပိုင်း ပြုကုန်လတ္တံ့၊ အရပ်တပါးသို့ သွားကြကုန်စို့အံ့ဟု
 ပြောဆိုလေသတတ်၊ ထိုဇနီးခင်ပွန်းနှစ်ယောက်တို့သည် လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ဥစ္စာ
 နှစ်ကို ယူပြီးလျှင် တံခါးဦးဖြင့်ထွက်ခဲ့၍ အမှတ်မရှိ တစ်စုံတစ်ခုသော အရပ်၌
 သူတပါးတို့ မသိရာဌာနသို့ သွား၍ နေကုန်အံ့ဟု ထွက်ခွါသွားကြလေကုန်၏။

တခုသော အရပ်၌ နေကုန်သော ထိုသူတို့၏ ဆက်ဆံပေါင်းသင်း အတူနေ
 ခြင်းကိုစွဲ၍ ထိုသူဌေးသွီး၏ဝမ်း၌ ကိုယ်ဝန်သန္ဓေ စွဲတည်လေ၏။ သူဌေးသွီးသည်
 ကိုယ်ဝန်သန္ဓေ ရင့်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ လင်ယောက်ျားနှင့် တိုင်ပင်သည်
 ကား ငါ၏ ကိုယ်ဝန်သန္ဓေသည် ရင့်ခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့လေပြီ၊ အမျိုးမိတ်ဆွေမှ
 ကင်းသော အရပ်၌ သားဖွားမြင်ရခြင်းမည်သည် ငါတို့နှစ်ယောက်အားပင်
 ဆင်းရဲဒုက္ခသို့ ရောက်အောင် ဆောင်တတ်ရကား မိဘအိမ်သို့သာ ပြန်သွားကြ
 ကုန်စို့အံ့ဟု တိုင်ပင်လေ၏။ လင်ယောက်ျားသည် ငါသည် ထိုမိဘအိမ်သို့
 အကယ်၍ သွားသည်ဖြစ်အံ့၊ ငါ့အား အသက်သည် ရှိတော့မည် မဟုတ်ဟု
 ကြောက်ရွံ့သဖြင့် ယနေ့သွားအံ့၊ နက်ဖြန်သွားအံ့ဟု နေ့ရက်တို့ကိုသာ ကုန်လွန်
 စေ၏။ ထိုသူဌေးသွီး ကြံစည်သည်ကား ဤလူမိုက်သည် မိမိ၏ အပြစ်ကြီးသော
 ကြောင့် သွားခြင်းငှါ မရဲဝံ့၊ မိဘတို့မည်သည်ကား ကေန့်မုချ အစီးအပွားကို
 အလိုရှိသည်သာတည်း၊ ဤသူသည် သွားသည်မူလည်း ဖြစ်စေ၊ မသွားသည်
 မူလည်းဖြစ်စေ ငါသွားတော့အံ့ဟု ကြံစည်၍ ထိုလင်ယောက်ျားသည် အိမ်မှ
 ထွက်သွားခိုက် အိမ်ထောင်ခမ်းနား အသုံးအဆောင်တို့ကို သိမှီး၍ မိမိ၏
 မိဘအိမ်သို့ သွားသည်၏ အပြစ်ကို အခြားမရှိသော အိမ်၌ နေကုန်သော
 အိမ်နီးချင်းတို့အား ပြောကြားမှာထား၍ လမ်းခရီးသို့ ထွက်သွားလေ၏။

ထိုယောက်ျားသည်လည်း အိမ်သို့ပြန်လာ၍ သူဌေးသွီးကို မမြင်လတ်သော်
 အိမ်နီးချင်းတို့ကို မေးသဖြင့် ထိုသူဌေးသွီးသည် မိဘအိမ်သို့ ပြန်သွားလေပြီဟု
 (တတိယအကြိမ်)

ကြားရခြင်းကြောင့် လျင်စွာ အစဉ်အတိုင်းလိုက်၍ ခရီးအကြား၌ မှီလေ၏။ သူဌေးသွီးအားလည်း ထိုလမ်းခရီး၌ပင် သားဖွားမြင်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ထိုခင်ပွန်းသည် ယောက်ျားက ချစ်နှမ ဤအရာကား အဘယ်နည်းဟု မေးသဖြင့် ချစ်လင် အကျွန်ုပ်အား သားတယောက် ဖွားမြင်ပြီ၊ ယခုအခါ၌ အဘယ်သို့ ပြုရကုန်အံ့နည်းဟု ဆိုလျှင် အကြင် သားဖွားခြင်းကိစ္စ အကျိုးငှါ မိဘအိမ်သို့ ငါတို့သွားရာ၏။ ထိုကိစ္စသည် ခရီးအကြား၌သာ ပြီးငြိမ်းခဲ့လေပြီ။ ထိုမိဘအိမ်သို့ သွား၍ အဘယ်အမှု ပြုကုန်အံ့နည်း။ ပြန်လည်ကြကုန်စို့အံ့ဟု ဆို၍ နှစ်ဦးသော ဇနီးခင်ပွန်းတို့သည်လည်း တစိတ်တည်းဖြစ်၍ ပြန်လည်ခဲ့ကြလေကုန်၏။ ထိုသတို့သား သူငယ်အားလည်း လမ်းခရီး၌သာလျှင် ဖွားမြင်ခြင်းကြောင့် ပန္နက ဟူ၍ အမည်ကို မှည့်ခေါ်ကြကုန်၏။ ထို့နောက် မကြာမြင့်မီ သူဌေးသွီးအား တပါးသော ကိုယ်ဝန်သန္ဓေသည်လည်း တည်ပြန်လေ၏။ (ရှေးနည်းဖြင့်သာလျှင် အလုံးစုံ ချဲ့ဘွင့်အပ်၏) ထိုသတို့သား သူငယ်အားလည်း လမ်းခရီး၌ ဖွားမြင်ခြင်းကြောင့် ရှေးဦးစွာဖွားမြင်သောသားအား မဟာပန္နက နောက်မှ ဖွားမြင်သောသားအား စူဠပန္နက ဟူ၍ အမည်ကို မှည့်ခေါ်ကြလေကုန်၏။

သားငယ် နှစ်ယောက်တို့အား မိဘတို့ထံ ပို့ခြင်း

ထိုနှစ်ဦးသော ဇနီးမောင်နှံတို့သည်လည်း နှစ်ယောက်သော သူငယ်တို့ကို ချီပိုး၍ မိမိနေရာ အရပ်သို့သာလျှင် ပြန်သွားကြလေကုန်၏။ ထိုဇနီး ခင်ပွန်းတို့သည် ထိုအရပ်၌နေကြကုန်စဉ် မဟာပန္နက သူငယ်သည် တပါးသောသူငယ်တို့ကို ဘထွေး၊ ဘကြီး ဟူ၍၎င်း၊ အဘိုး အဘွား ဟူ၍၎င်း ခေါ်ဝေါ်ကြ ပြောဆိုကြသည်တို့ကို ကြားလျှင် မိခင်သို့ ချဉ်းကပ်၍ မိခင် ကျွန်တော်တို့မှ တပါးသော သူငယ်တို့သည် အဘိုး၊ အဘွား ဟူ၍၎င်း၊ ဘကြီးဘထွေး ဟူ၍၎င်း ခေါ်ဝေါ်ကြ ပြောဆိုကြပါသည်။ မိခင်ကျွန်တော်တို့အားခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုစရာ ဆွေမျိုးသားချင်းများ မရှိပါ။ တကားဟု မေးမြန်းလေ၏။ ချစ်သား ဤအရပ်၌ သင်ချစ်သားတို့အား ဆွေမျိုးသားချင်းများ မရှိသည်မှာ မှန်ပေ၏။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ကား ဓနသေဋ္ဌိမည်သော သူဌေးသည် အမောင်တို့၏ အဘိုးတည်း။ ထိုရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ငါတို့၏ ဆွေမျိုးတို့သည် များစွာရှိကုန်၏ဟု ပြောပြလေ၏။ မိခင် အဘယ်ကြောင့် ထိုရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ မသွားဘဲ နေဘိသနည်းဟု မေးပြန်

(တတိယအကြိမ်)

လတ်သော် ထိုသူဌေးသွီးသည် မိမိ၏ မသွားခြင်း အကြောင်းကို သားအား မပြောပြသဖြင့် သားငယ်တို့သည် အဖန်တလဲလဲ မေးကြကုန်သည်ရှိသော်—

ခင်ပွန်းသည်ကို ဤသို့ ဆို၏။ ဤသူငယ်တို့သည် ငါ့ကို အလွန်တရာ စိတ်ပင်ပန်းအောင် ပြုကြကုန်၏။ ငါတို့၏ မိခင် ဘခင်တို့သည် ငါတို့ကိုမြင်လျှင် အသားကို စားကြကုန်လတ္တံ့လော၊ လာသာ လာပါ။ သူငယ်တို့အား အဘိုး အဘွားအိမ်ကို ပြကုန်အံ့ဟု ဆိုလေ၏။ ငါသည် မျက်မှောက်၌နေခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင် သင့်ကိုကား ရောက်အောင် ဆောင်ပို့ပေအံ့ဟုဆိုလျှင် ကောင်းပါပြီ။ အမှတ်မရှိ တစုံတခုသော အကြောင်းဖြင့် သူငယ်တို့အား အဘိုး၊ အဘွား အိမ်ကိုသာ ပြခြင်းငှါ သင့်၏ဟု ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ယောက်တို့သည်လည်း သူငယ်တို့ကိုယူ၍ အစဉ်အားဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ရောက်လာကြပြီးလျှင် မြို့တံခါး၌ တဆောင် သော စရပ်သို့ ဝင်၍ သူငယ်တို့၏ မိခင်သည် သူငယ်နှစ်ယောက်တို့ကို ခေါ်၍ မိမိ၏ လာရောက်သည့်အဖြစ်ကို မိခင်၊ ဘခင် သူဌေးကြီးတို့အား ပြောကြား စေ၏။ ထိုသွီးနှင့်သားမက်တို့၏ လာရောက်ကြောင်း သတင်းစကားကိုကြားလျှင် သံသရာ၌ ကျင်လည်ကုန်သောသူတို့အား သားသွီးမဖြစ်ဘူးသော သူမည်သည် မရှိ။ ထိုသူတို့သည် ငါတို့၏အပေါ်၌ များသော ပြစ်မှားခြင်းကို ပြုကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် ငါတို့မျက်မှောက်၌ နေခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း၊ (မသင့်လျော်) ဤမျှလောက်သော ဥစ္စာကိုယူ၍ ဇနီးခင်ပွန်းနှစ်ယောက်တို့သည် ချမ်းသာရာ အရပ်သို့ သွား၍ အသက်မွေးကြလေကုန်။ သူငယ်တို့ကိုကား ငါတို့ အိမ်သို့ သာလျှင် ပို့လာစေလော့ဟု ဥစ္စာကိုပေး၍ တမန် စေလွှတ်လိုက်ကြလေကုန်၏။ ထိုဇနီးခင်ပွန်းနှစ်ယောက်တို့သည် ထိုမိခင်၊ ဘခင် သူဌေးကြီးတို့ ပို့လိုက်သော ဥစ္စာကိုယူ၍ သူငယ်တို့ကို လာရောက်ကုန်သော တမန်တို့၏လက်၌ အပ်၍ပို့လိုက် ကြရလေကုန်၏။

မဟာပန္နက စူဠပန္နကတို့ ဘုရားသာသနာစတင်တိုင်းသို့ ရောက်ကြခြင်း

သူငယ်တို့သည် အဘိုး၊ အဘွားတို့၏အိမ်၌ ကြီးပွားကြကုန်၏။ ထိုနှစ်ယောက် တို့တွင် စူဠပန္နကကား အလွန်ငယ်သေး၏။ မဟာပန္နကကား အဘိုးသူဌေးနှင့် (တတိယအကြိမ်)

အတူ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နာအံ့သောငှါ သွား၏။ အမြဲမပြတ် ဘုရားထံသို့ တရားနာ သွားလေ့ရှိသော ထိုမဟာပန္နက၏ စိတ်သည် ရှင်သာမဏေ ပြုခြင်းငှါ ညွတ်လာလေ၏။ ထိုမဟာပန္နကသည် အဘိုးဖြစ်သော သူဌေးကြီးကို အကယ်၍ ကျွန်တော်ကို ခွင့်ပြုကြကုန်သည်ဖြစ်အံ့။ ရှင်သာမဏေပြုချင်ပါ၏ဟု ဆိုလေ၏။ အဘိုးသူဌေးကြီးလည်း ချစ်သား အဘယ်ဆိုသနည်း၊ အလုံးစုံသော လူအပေါင်းတို့အားလည်း ရှင်သာမဏေ ပြုခြင်းကို ငါမတားမြစ်အပ်။ ထို့ကြောင့် ငါ့မြေး၏ ရှင်သာမဏေပြုခြင်းသည် ကောင်းလှပေ၏။ စွမ်းနိုင်လျှင် ရှင်သာမဏေ ပြုလော့ဟု ခွင့်လွှတ်ပြီးလျှင် မဟာပန္နကကို ဘုရားအထံတော်သို့ ခေါ်ဆောင် သွား၍ အသို့နည်း သူဌေးကြီး သူငယ်ကို အသင် ရအပ်သလောဟု မိန့်ဆိုလတ် သော် မြတ်စွာဘုရား ရအပ်ပါ၏။ ဤသူငယ်သည် တပည့်တော်၏ မြေးဖြစ်ပါ သည်။ ရှင်တော် မြတ်ဘုရားတို့၏ ထံတော်၌ ရှင်သာမဏေ ပြုလိုပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ပိဏ္ဏပါတ်မုတင် ဆောင်သော ရဟန်းတပါးကို ဤသူငယ်ကို ရှင်သာမဏေ ပြုလော့ဟု မိန့်မြှောက်တော်မူလေ၏။ မထေရ်သည် ထိုမဟာပန္နက သတို့သားအား * တစပဉ္စက ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပြောကြားသင်ပေး၍ ရှင်ပြုပေးလေ၏။ ထိုမဟာပန္နကသည် များစွာသော ဘုရားစကားတည်းဟူသော ပိဋကတ် သုံးပုံကို သင်ယူ၍ အသက်နှစ်ဆယ် ပြည့်သည်ရှိသော် ရဟန်း ပဉ္စင်း အဖြစ်ကိုရ၍ အသင့်အတင့် နှလုံးသွင်းခြင်းဖြင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းကို လုံ့လပြုလျက် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။ ထို အရှင်မဟာပန္နကသည် စျာန်ချမ်းသာ ဖိုလ်ချမ်းသာဖြင့် လွန်စေလျက် ဤချမ်းသာကို စူဠပန္နကအား ပေးခြင်းငှါ တတ်ကောင်းအံ့လောဟု ကြံစည်လေ၏။ ထို့နောက်မှ အဘိုးဖြစ်သော သူဌေး ကြီး၏ အထံသို့ သွား၍ သူဌေးကြီး အကယ်၍ ခွင့်ပြုသည်ဖြစ်အံ့။ စူဠပန္နကကို ရှင်သာမဏေ ပြုပေးလို၏ဟုဆိုလျှင် အရှင်ဘုရားပြုပေးပါလော့ဟုခွင့်ပြုလေ၏။

သူဌေးကြီးကား သာသနာတော်၌လည်း အလွန်တရာ ကြည်ညို သတတ်။ ထိုသူငယ်တို့သည် သင်သူဌေးကြီးတို့၏ အဘယ်သွီးမှ ဖွားမြင် သော သားတို့ပေနည်းဟု မေးသည်ရှိသော် လျှပ်ပေါ်လော်လည်သော

* တစပဉ္စက ကမ္မဋ္ဌာန်းကား=ဆံပင်, မွေးညှင်း, ခြေသည်း လက်သည်း, သွား, အရေ ဤငါးပါး အပေါင်းကို ရှုဆင်ခြင် ပွားများခြင်းတည်း။

သွီးမှဟု ပြောကြားခြင်းငှါ ရှက်စနိုးသောကြောင့်လည်း အလွယ်တကူ
ပင် ထိုသူငယ်တို့အား ရှင်သာမဏေ အဖြစ်ကို ခွင့်ပြုလေသတတ်။

မဟာပန္နက မထေရ်သည် စူဠပန္နကကို ရှင်ပြု၍ သီလတို့၌ တည်စေ၏။
ထိုစူဠပန္နက သည်လည်း ရှင်ပြုပြီးလျှင် နံ့နွေးသော ဉာဏ်ပညာရှိသောသူ
ဖြစ်လေ၏။

* ပဒ္ဓံ ယထာ ကောကနဒံ သုဂန္ဓံ၊
ပါတော သိယာ ဖုလ္လမဝီတဂန္ဓံ။
အင်္ဂီရသံ ပဿ ဝိရောစမာနံ၊
တပန္န မာဒိစ္စ မိဝန္တလိက္ခေ။

† ကောကနဒံ၊ ကောကနဒ အမည်ရှိသော။ § ပဒ္ဓံ၊ ပဒုမ္မာကြာသည်။
ပါတော၊ နံနက်အခါ၌။ အဝီတဂန္ဓံ၊ အနံ့မကင်းသည်ဖြစ်၍။ သုဂန္ဓံ၊ ကောင်း
သော အနံ့ရှိသည်ဖြစ်၍။ ဖုလ္လံ၊ ပွင့်ခြင်းသို့ ရောက်သည်။ သိယာ ယထာ၊
ဖြစ်သကဲ့သို့။ အန္တလိက္ခေ၊ ကောင်းကင်၌။ ဝိရောစမာနံ၊ တင့်တယ်ခြင်း
ရှိထသော။ တပန္နံ၊ တောက်ပသော တန်ခိုးအာနုဘော် ရှိထသော။ အာဒိစ္စံ
ဣဝ၊ နေမင်းကဲ့သို့။ ဝိရောစမာနံ၊ တင့်တယ်ခြင်း ရှိထသော။ အင်္ဂီရသံ၊
ကိုယ်တော်မှထွက်သော အရောင်ရှိသောဘုရားရှင်ကို။ ပဿ၊ ကြည့်ရှုလေလော့။

ဤတခုသော ဂါထာကို လေးလတို့ဖြင့် သင်ယူခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ရှာလေ။

ရှင်စူဠပန် ဉာဏ်ထိုင်းရကြောင်း အတိတ်ကံဝတ္ထု

ထိုစူဠပန္နကသည် ကဿပဘုရားရှင်၏ လက်ထက်တော် အခါ၌ ရဟန်းပြု၍
လျှင်မြန် ထက်မြက်သော ပညာရှိ တယောက် ဖြစ်ရကား ဉာဏ်နံ့နွေးသော
ရဟန်းတပါး၏ ပါဠိကို သင်ယူသော အခါ၌ ပြက်ရယ်မှုကို ပြုသတတ်၊ ထိုဉာဏ်
နံ့နွေးသော ရဟန်းသည် ထိုပြက်ရယ်မှုဖြင့် ရှက်စနိုးသည်ဖြစ်၍ ပါဠိကိုလည်း
မသင်ယူ၊ ရွတ်အံ သရဇ္ဈာယ်ခြင်းကိုလည်း မပြုဝံ့ရှာလေ၊ ထိုပြက်ရယ်မှုပြုသော

* သဂါထာဝဂ္ဂ ကောသလသံယုတ်၊ အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် ပဉ္စကနိပါတ်တို့၌ လာ၏။
† ကောက+နဒ=တောခွေးအူသောပန်း၊ တောခွေးထိုသည်ရေလယ်၌ရှိသောပဒုမ္မာကြာနီပန်းကို
အမဲသားထင်၍ မစားရခြင်းကြောင့် အူကြသည် ဟုလို။
§ ပဒုမံကို ဥသရဗျက်၍ကပ် ပဒ္ဓံ ဖြစ်၏။ ဝတ္ထု သဒ္ဓိတည်း။

(ဓာတိယအကြိမ်)

အကုသိုလ်ကံကြောင့် ဤစူဠပန္နကသည် ရှင်ပြုပြီးလျှင် ပြီးခြင်း နို့ နှေးသော ဉာဏ်ပညာ ရှိသောသူ ဖြစ်လေ၏။ သင်ယူအပ်တိုင်း သင်ယူအပ်တိုင်းသော ပုဒ်သည် အထက် အထက်ပုဒ်ကို သင်ယူစဉ် မေ့လျော့ ပျောက်ပျက်လေ၏။ ထိုစူဠပန္နကသည် ဤပဒ္မစသော ဂါထာကိုသာလျှင် သင်ယူခြင်းငှါ လုံ့လပြုစဉ် လေးလတို့သည် ကုန်လွန်ကုန်၏။ ထိုအခါ စူဠပန္နကကို မဟာပန္နကသည် ငါ့ညီ စူဠပန္နက သင်သည် ဤဘုရားသာသနာတော်၌ မထိုက်သောသူ ဖြစ်၏။ လေးလတို့ဖြင့် တခုသော ဂါထာကိုလည်း (နှုတ်တက်ရှုရှု) သင်ယူခြင်းငှါ မတတ်နိုင်။ ရဟန်းကိစ္စကိုကား အဘယ်အကြောင်းဖြင့် အပြီးသို့ရောက်စေနိုင်အံ့နည်း။ ဤကျောင်းမှထွက်လော့ဟု နှင်ထုတ်လေ၏။

စူဠပန္နကသည်လည်း ဘုရားသာသနာတော်၌ အလွန်မြတ်နိုးခြင်းကြောင့် လူ၏အဖြစ်ကို မတောင့်တ၊ ထိုအခါ၌လည်း မဟာပန္နကသည် ဆွမ်းညွှန်ရဟန်း ဖြစ်၏။ အဘယ်မင်းသား မွေးမြူအပ်သော ဇီဝကသည် များစွာသော ပန်းနံ့သာ နံ့သာပျောင်းကို ယူလျက် မိမိ၏ သရက်ဥယျာဉ်သို့ လာ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ပူဇော်ကာ တရားတော်ကို နာကြားပြီးလျှင် နေရာမှထ၍ ဘုရားရှင်ကို ရှိခိုးပြီး လျှင် မဟာပန္နကမထေရ်သို့ကပ်၍ အရှင်ဘုရား ဘုရားရှင်အထံတော်၌ ရဟန်း တို့သည် အဘယ်မျှ ရှိကြပါကုန်သနည်းဟု မေးလျှောက်လေ၏။ ရဟန်းငါးရာ ရှိ၏ဟု မိန့်ဆိုလတ်သော် နက်ဖြန် ဘုရားအမှူးရှိသော ငါးရာသော ရဟန်းတို့ကို ဆောင်ယူ၍ တပည့်တော်တို့၏နေအိမ်၌ ဆွမ်းကို အလှူခံတော် မူကြပါဘုရားဟု လျှောက်လေ၏။ ဒါယကာ စူဠပန္နကမည်သော ရဟန်းသည် နို့ နှေးသော ဉာဏ်ပညာရှိ၏။ စည်ပင်ပြန့်ပြော ကြီးပွားခြင်း သဘောမရှိ။ ထိုစူဠပန္နကကို ချန်ထားခဲ့၍ ကြွင်းသော ရဟန်းတို့အား ဒါယကာ ပင့်ဘိတ်သည်ကို ဝန်ခံစေ အံ့ဟု မဟာပန္နက မထေရ်သည် မိန့်ဆိုလေ၏။ စူဠပန္နကမထေရ်သည် ထိုစကား ကိုကြားလျှင် ဤမဟာပန္နက မထေရ်ကား ဤမျှလောက်ကုန်သော ရဟန်းတို့ အား ပင့်ဘိတ်ခြင်းကို ဝန်ခံသည်ရှိသော် ငါ့ကို အပပြု၍ ဝန်ခံ၏။ မချွတ်လျှင် ငါ၏နောင်တော်ကား ငါ့အပေါ်၌ စိတ်ပျက်သည်ဖြစ်လတ္တံ့။ ယခုအခါ ငါ့အား ဤမြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်ဖြင့် အဘယ် အကျိုးရှိအံ့နည်း။ လူဖြစ်၍ အလှူစသော ကောင်းမှုတို့ကိုပြုလျက် အသက်မွေးအံ့ဟု ကြံစည် အောက်မေ့

(တစ်ဖူးအကြိမ်)

လေ၏။ ထိုစဉ်ပစ္ဆိမက မထေရ်သည် တဖန် မိုးသောက်သောနေ့၌ စောစောက သာလျှင် လူထွက်ခြင်းငှါ ထွက်ခွါသွားလေ၏။

စူဠပစ္ဆိမကမထေရ်နှင့် ရဇောဟရဏံ ကပ္ပဋ္ဌာနံ

မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်စောစောအခါ၌သာလျှင် လောကကိုကြည့်တော် မူသည်ရှိသော် ဤအကြောင်းကို မြင်တော်မူသဖြင့် ရှေးဦးစွာ ကြံသွားတော် မူပြီးလျှင် စူဠပစ္ဆိမက သွားရာခရီးဖြင့် တံခါးမုတ်ဦး၌ စင်္ကြံ ကြတော်မူလျက် နေတော်မူလေ၏။ စူဠပစ္ဆိမကသည် သွားသည် ရှိသော် ဘုရားရှင်ကို မြင်၍ ချဉ်းကပ်ကာ ရှိခိုးလျက် နေလေ၏။ ထိုအခါ စူဠပစ္ဆိမကကို ဘုရားရှင်သည် ချစ်သား စူဠပစ္ဆိမက ဤစောစောကြီး အချိန်၌ သင် အဘယ်အရပ်သို့ သွားအံ့ နည်းဟု မေးတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်ကို နောင်တော် မဟာ ပစ္ဆိမကသည် ကျောင်းမှ နှင်ထုတ်သောကြောင့် လူထွက်ခြင်းငှါ သွားပါအံ့ဟု လျှောက်လေ၏။

စူဠပစ္ဆိမက သင်၏ ရဟန်းအဖြစ် မည်သည်ကား ငါဘုရားအထံ၌ ဖြစ်၏။ သင့်နောင်တော် နှင်ထုတ်အပ်သည်ရှိသော် ငါဘုရားအထံသို့ အဘယ်ကြောင့် မလာဘဲ နေသနည်း၊ လာလှည့် လူအဖြစ်ဖြင့် သင့်အား အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့ နည်း၊ ငါဘုရားအထံ၌ နေရလတ္တံ့ဟု မိန့်တော်မူ၍ စက်လက္ခဏာ အစုံဖြင့် ရေးမှတ်အပ်သော အပြင်ရှိသော လက်တော်ဖြင့် စူဠပစ္ဆိမက ဦးခေါင်းကိုသုံးသပ် တော်မူလျက်ခေါ်ဆောင်သွားပြီးလျှင် ဂန္ဓကုဋ်တံခါးမုတ်ဦး၌နေစေ၍ စူဠပစ္ဆိမက အရှေ့အရပ်သို့ ရှေးရှုမူ၍ ဤပုဆိုးပိုင်းကို “ရဇောဟရဏံ ရဇောဟရဏံ” (မြူကို ဆောင်သော အဝတ်၊ မြူကိုဆောင်သော အဝတ်)ဟု သုံးသပ် ဆုပ်နယ်လျက် ဤအရပ်၌သာ မြဲမြံစွဲစွဲ နေရစ်လော့ဟု မှာထားတော်မူ၍ တန်ခိုးတော်ဖြင့် ဖန်ဆင်းအပ်သော ဖြူစင်သော ပုဆိုးပိုင်းကို ပေးပြီးလျှင် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးချိန် ကာလကို ကြားလျှောက်အပ်သည်ရှိသော် ရဟန်းအပေါင်း ခြံရံလျက် ဇီဝက ၏အိမ်သို့ ကြွတော်မူ၍ ခင်းထားအပ်သော ဘုရားနေရာ၌ နေတော်မူလေ၏။ စူဠပစ္ဆိမကသည်လည်း နေကိုကြည့်လျက် ထိုပုဆိုးပိုင်းကို “ရဇောဟရဏံ ရဇော ဟရဏံ” (မြူကိုဆောင်တတ်သော အဝတ်၊ မြူကိုဆောင်တတ်သော အဝတ်) ဟု သုံးသပ်ဆုပ်နယ်လျက် နေလေ၏။ ထိုပုဆိုးအပိုင်းသည် သုံးသပ် ဆုပ်နယ်စဉ်

(ဓာဘိယအကြိမ်)

ညစ်နွမ်းခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် ကြံစည်ပုံကား ဤပုဆိုးအပိုင်းသည် အလွန်လျှင်
ဖြူစင်လျက် ဤအတ္တဘောကိမ္မိ၍ ရှေးသဘောကိ စွန့်ပြီးလျှင် ဤသို့ညစ်နွမ်းခြင်း
ဖြစ်ရလေ၏။ ပြုပြင်ခြင်းသဘောရှိသော ဘုံသုံးပါး၌ ဖြစ်ဖြစ်သမျှ သင်္ခါရ
တရားတို့သည် မမြဲကုန်စွတကားဟု ကုန်ခြင်းပျက်ခြင်းကို ဖြစ်စေလျက် (စူးစမ်း
ဆင်ခြင်လျက်) ဝိပဿနာကို ပွားများစေလေ၏။

စူဠပန္နကမထေရ် ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း

ဘုရားရှင်သည်လည်း စူဠပန္နက၏ စိတ်သည် ဝိပဿနာသို့ တက်ပြီဟု သိ၍
စူဠပန္နက သင်သည် ပုဆိုးပိုင်းကိုသာလျှင် ညစ်နွမ်း၏။ မြူ၊ မြေမှုန့် ဖြစ်၍ ဖြစ်၏ဟု
အမှတ်သညာ မပြုလင့်။ သင်၏ ကိုယ်တွင်း၌လည်း ရာဂမြူ စသည်တို့သည်
ရှိကုန်၏။ ထိုရာဂမြူ စသည်တို့ကို ပယ်လေလော့ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် ရောင်ခြည်
တော် လှုတ်တော်မူ၍ ရှေ့၌ ထိုင်နေတော်မူသကဲ့သို့ ထင်ရှားပြသော ကိုယ်ရှိ
သဖြင့် ဤဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူလေ၏။

* ရာဂေါ ရဇော န စ ပန ရေဏု ဝုစ္စတိ၊
ရာဂဿေတံ အဓိဝစနံ ရဇောတိ။
ဧတံ ရဇံ ဝိပုဇဟိတံ ဘိက္ခဝေါ၊
ဝိဟရန္တိ တေ ဝိဂတရဇဿ သာသနေ။
ဒေါသော ရဇော န စ ပန ရေဏု ဝုစ္စတိ၊
ဒေါသဿေတံ အဓိဝစနံ ရဇောတိ။
ဧတံ ရဇံ ဝိပုဇဟိတံ ဘိက္ခဝေါ၊
ဝိဟရန္တိ တေ ဝိဂတရဇဿ သာသနေ။
မောဟော ရဇော န စ ပန ရေဏု ဝုစ္စတိ၊
မောဟဿေတံ အဓိဝစနံ ရဇောတိ။
ဧတံ ရဇံ ဝိပုဇဟိတံ ဘိက္ခဝေါ၊
ဝိဟရန္တိ တေ ဝိဂတရဇဿ သာသနေ။

* စူဠနိဒ္ဒေသပါဠိတော် ဥဒယမာဏဝ ကပဉ္စာနိဒ္ဒေသ ဧကကနိပါတ် စူဠသေဋ္ဌိဇာတ် စသည်
တို့၌ လာ၏။

ရဇော၊ ရဇဟူသည်။ ရာဂေါ၊ ငါးပါးအာရုံ ကာမဂုဏ်တို့ကို ခုံမင်တပ်မက် နှစ်သက်တတ်သော ရာဂပေတည်း။ ရေဏု ပန၊ မြူကိုသာလျှင်။ န စ ဝုစ္စတိ၊ မဆိုအပ်သေး။ ရဇောတိ ဧတံ၊ ရဇဟူသော ဤအမည်သည်။ ရာဂဿ၊ ငါးပါး အာရုံ ကာမဂုဏ်တို့ကို ခုံမင်တပ်မက် နှစ်သက်တတ်သောရာဂ၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်ပေတည်း။ ဝိဂတရဇဿ၊ ရာဂမြူကင်းသော ဘုရား၏။ သာသနေ၊ သာသနာတော်၌။ ဘိက္ခဝေါ၊ သံသရာဘေးကို ရှုဆင်ခြင်လေ့ရှိကုန်သော။ ယေ၊ အကြင်ရဟန်းတို့သည်။ အတ္ထိ-သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တေ၊ ထိုရဟန်းတို့သည်။ ဧတံ ရဇံ၊ ဤရာဂတည်းဟူသောမြူကို။ ဝိပ္ပဇဟိတၢန၊ ပယ်စွန့်၍။ ဝိဟရန္တိ၊ နေကြကုန်၏။

ရဇော၊ ရဇဟူသည်။ ဒေါသော၊ မျက်ကြုတ်ကိုးတန် ဖွဲ့ပြန်မပျက် အမျက် ဒေါသ ပေတည်း။ ရေဏု ပန၊ မြူကိုသာလျှင်။ န စ ဝုစ္စတိ၊ မဆိုအပ်သေး။ ရဇောတိ ဧတံ၊ ရဇဟူသော ဤအမည်သည်။ ဒေါသဿ၊ ဖျက်ဆီးတတ်သော ဒေါသ၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်ပေတည်း။ ဝိဂတရဇဿ၊ ဒေါသမြူကင်းသောဘုရား ၏။ သာသနေ၊ သာသနာတော်၌။ ဘိက္ခဝေါ၊ သံသရာဘေးကို ရှုဆင်ခြင်လေ့ ရှိကုန်သော။ ယေ၊ အကြင်ရဟန်းတို့သည်။ အတ္ထိ-သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တေ၊ ထိုရဟန်းတို့သည်။ ဧတံ ရဇံ၊ ဤဒေါသတည်းဟူသော မြူကို။ ဝိပ္ပဇဟိတၢန၊ ပယ်စွန့်၍။ ဝိဟရန္တိ၊ နေကြကုန်၏။

ရဇော၊ ရဇဟူသည်။ မောဟော၊ တွေဝေမိုက်မဲခြင်း မောဟပေတည်း။ ရေဏု ပန၊ မြူကိုသာလျှင်။ န စ ဝုစ္စတိ၊ မဆိုအပ်သေး။ ရဇောတိ ဧတံ၊ ရဇဟူသော ဤအမည်သည်။ မောဟဿ၊ မိုက်မဲတွေဝေခြင်း မောဟ၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်ပေတည်း။ ဝိဂတရဇဿ၊ မောဟမြူကင်းသော ဘုရား၏။ သာသနေ၊ သာသနာတော်၌။ ဘိက္ခဝေါ၊ သံသရာဘေးကို ရှုဆင်ခြင်လေ့ ရှိကုန်သော။ ယေ၊ အကြင် ရဟန်းတို့သည်။ အတ္ထိ-သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တေ၊ ထိုရဟန်းတို့သည်။ ဧတံ ရဇံ၊ ဤမောဟတည်းဟူသော မြူကို။ ဝိပ္ပဇဟိတၢန၊ ပယ်စွန့်၍။ ဝိဟရန္တိ၊ နေကြကုန်၏။

(တတိယအကြိမ်)

ဤဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူပြီးသည်အဆုံး၌ စူဠပန္နကသည် ပဋိသမ္ဘိဒါလေးပါးတို့နှင့် တကွ ရဟန္တာ အဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။ ထိုစူဠပန္နကအား ပဋိသမ္ဘိဒါတို့နှင့် တကွသာလျှင် ပိဋကတ်သုံးပုံတို့သည် နှုတ်၌ လာကုန်၏။

စူဠပန္နကမထေရ် တန်ခိုးပြခြင်း

ထိုစူဠပန္နကသည် ရှေးအခါ၌ ပြည့်ရှင်မင်းကြီးဖြစ်၍ မြို့ကို လကျာရစ်လှည့်သည်ရှိသော် နဖူးမှ ချွေးယိုထွက်သောအခါ စင်ကြယ်သော အဝတ်ဖြင့် နဖူးစွန်းကို သုတ်လေ၏။ အဝတ်သည် ညစ်နွမ်းခဲ့လေ၏။ ထိုပြည့်ရှင် မင်းသည် ဤကိုယ်ကိုမို့၍ ဤသို့ သဘောရှိသော စင်ကြယ်သော အဝတ်သည် ပကတိ စင်ကြယ်သော သဘောကို စွန့်၍ ညစ်နွမ်းရလေ၏။ သင်္ခါရ တရားတို့သည် မမြဲကုန်စွာ တကားဟု အနိစ္စသညာကို ရဘူးလေ၏။ ထိုအကြောင်းကြောင့် ရဇောဟရဏ ကမ္မဋ္ဌာန်းသည်ပင် ထိုအရှင်စူဠပန္နက၏ အကြောင်း အထောက်အပံ့ ဖြစ်လေ၏။ အဘယ မင်းသား မွေးမြူအပ်သော ဇီဝကသည်လည်း ဘုရားရှင်အား အလှူရေစက်ကို ဆက်ကပ်သော် ဘုရားရှင်သည် ဇီဝက ကျောင်း၌ ရဟန်းတို့ ရှိကုန်သေးသည်မဟုတ်လောဟု မိန့်တော်မူ၍ လက်တော်ဖြင့် သပိတ်ကို ပိတ်တော်မူလေ၏။ ထိုအခါ မဟာပန္နကမထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရား ကျောင်းတော်၌ ရဟန်းတို့ မရှိပါပြီဘုရားဟုလျှောက်ထားလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဒါယကာ ဇီဝက ရှိသေး၏ဟု မိန့်တော်မူပြန်သဖြင့် ဇီဝကသည် ထိုသို့ဖြစ်မှု အချင်းယောက်ျား သွားတဲ့ချေ၊ ကျောင်းတော်၌ ရဟန်းတို့သည် ရှိသည်အဖြစ် မရှိသည်အဖြစ်ကို သင့်ကိုယ်တိုင်သိအောင်ပြုလော့ဟု ယောက်ျားတယောက်ကို စေလွှတ်လိုက်လေ၏။

ထိုခဏ၌ အရှင်စူဠပန်သည် ငါ၏နောင်တော်သည် ကျောင်းတော်၌ ရဟန်းမရှိဟု ဆိုလေပြီ၊ ကျောင်း၌ ရဟန်းရှိသည့် အဖြစ်ကို ထိုသူအား ပြအံ့ဟု သရက်ဥယျာဉ် တခုလုံးကို ရဟန်းတို့ဖြင့်သာလျှင် ပြည့်စေ၏။ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် သင်္ကန်းချုပ်ခြင်းအမှု ပြုကြကုန်၏။ အချို့သောရဟန်းတို့ကား သင်္ကန်းဆိုးခြင်းအမှု ပြုကြကုန်၏။ အချို့သောရဟန်းတို့ကား သရဇ္ဈာယ်ခြင်းကို ပြုကြကုန်၏။ ဤသို့သောနည်းဖြင့် အချင်းချင်း မတူအောင် ရဟန်း တထောင်ကို ဖန်ဆင်းလေ၏။ ထိုစေလိုက်သော ယောက်ျားသည် ကျောင်း၌ များစွာသော

(တတိယအကြိမ်)

ရဟန်းကိုမြင်၍ ပြန်လည်ခဲပြီးလျှင် သခင် သရက်ဥယျာဉ် တခုလုံးသည် ရဟန်း တို့ဖြင့်ပြည့်၏ဟု သမားတော်ဇီဝကအား ပြောကြားလေ၏။ မထေရ်သည်လည်း ထိုအရပ်၌လျှင်—

* သဟဿက္ခတ္တံ အတ္တာနံ၊ နိမ္မိနိတံနာ ပန္နကော။
နိသီဒမ္ပဝနေ ရမ္မေ၊ ယာဝ ကာလပုဝေဒနာ။

ပန္နကော၊ စူဠပန္နကမထေရ်သည်။ အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ သဟဿက္ခတ္တံ၊ ရဟန်းတထောင်ဖြစ်အောင်။ နိမ္မိနိတံနာ၊ ဖန်ဆင်း၍။ ယာဝကာလပုဝေဒနာ၊ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးချိန် ရောက်သောကာလ ပြောကြားသည် တိုင်အောင်။ ရမ္မေ၊ နှလုံးမွှေလျော် ပျော်ဘွယ်ရာ ရှိသော။ အမ္ပဝနေ၊ သရက်ဥယျာဉ်တော်၌။ နိသီဒါ၊ နေတော်မူလေပြီ။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပင့်လွှတ်သော ယောက်ျားကို ကျောင်းသို့ သွား၍ စူဠပန်မည်သော မထေရ်ကို ဘုရားခေါ်တော်မူ၏ဟူ၍ ဆိုချေလော့ ဟု မိန့်တော်မူလိုက်၏။ ထိုယောက်ျားသည် သွား၍ ဘုရား မိန့်တော်မူတိုင်း ဆိုလတ်သော် ငါစူဠပန် ငါစူဠပန်ဟု ခံတွင်းတထောင်လုံး မိန့်မြှောက်ကာ ထကြ လေကုန်၏။ ထိုယောက်ျားလည်း ပြန်သွား၍ မြတ်စွာဘုရား အလုံးစုံသော ရဟန်းတို့သည်လည်း စူဠပန်မည်သည်သာတည်းဟု လျှောက်ပြန်သော် ထိုသို့ ဖြစ်မူ သွား၍ ငါစူဠပန်ဟု ရှေးဦးစွာဆိုသော ရဟန်းကို လက်၌ ကိုင်လော့၊ ကြွင်းသော ရဟန်းတို့သည် ကွယ်ပျောက် ကုန်လတ္တံ့ဟု မိန့်တော် မူလေ၏။ ထိုယောက်ျားလည်း ကျောင်းသို့ပြန်သွား၍ ဘုရားမိန့်တော်မူတိုင်း ပြုသော ခဏ၌ တထောင်မျှလောက်သော ရဟန်းတို့သည် ကွယ်ပျောက်ကုန်၏။ စူဠ ပန္နက မထေရ်လည်း ထိုယောက်ျားနှင့် အတူတကွကြွသွားလေ၏။ မြတ်စွာဘုရား သည် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသော အဆုံး၌ ဇီဝကကို ခေါ်တော်မူ၍ ဇီဝက စူဠပန်၏ သပိတ်ကို ယူလော့၊ ဤစူဠပန္နကသည် သင့်အား တရားဟောလတ္တံ့ဟု မိန့်တော် မူ၏။ ဇီဝကလည်း ဘုရားမိန့်တော်မူတိုင်းပြုလေ၏။ စူဠပန္နကသည် ခြင်္သေ့မင်း၏ အသံကဲ့သို့ ရဲရင့်သောအသံကိုပြုလျက် ခြင်္သေ့ပျိုကဲ့သို့ သုံးပုံသော ပိဋကတ် တို့ဖြင့် မှေ့နှောက်ချောက်ချား၍ တရားဟောခြင်းကို ပြုတော်မူလေသတည်း။

* ဒဿကနိပါတ် စူဠပန္နကတ္ထေရဂါထာပါဠိတော်၌ လာ၏။

(တတိယအကြိမ်)

ရှင်စူဠပန်နှင့်စပ်သော စကားပြောရာ အစည်းအဝေးသို့

မြတ်စွာဘုရား ကြွတော်မူခြင်း

မြတ်စွာဘုရားလည်း နေရာမှ ထတော်မူ၍ ရဟန်းသံဃာအပေါင်းခြံရံလျက် ကျောင်းတော်သို့ကြွ၍ ရဟန်းတို့သည် ကျင့်ဝတ်ကို ပြအပ်သည်ရှိသော် နေရာမှ ထတော်မူ၍ ဂန္ဓကုဋ် မုတ်ဦး၌ ရပ်တော်မူလျက် ရဟန်း သံဃာ အပေါင်းအား ဘုရားအဆုံးအမကို ပေးတော်မူပြီးလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်း တရားကို ဟောကြားတော် မူ၍ ရဟန်းအပေါင်းကို လွတ်လိုက်ပြီးမှ အလွန်ကောင်းသော နံ့သာတို့ဖြင့် မွှေးကြိုင်လှသော ပန်းအပေါင်းတို့ဖြင့် ထုံအပ်သော ဂန္ဓကုဋ်တိုက်သို့ ဝင်တော် မူ၍ လကျာနံပါးဖြင့် မြတ်သော ကျိန်းစက်ခြင်းသို့ ရောက်တော်မူလေ၏။ ဝါ-ကျိန်းစက်တော်မူလေ၏။

ထို့နောက် ညချမ်းသောအခါ၌ ရဟန်းတို့သည် ထိုမှ ဤမှ ပေါင်းဆုံကြ သဖြင့် နိမြန်းသော ကမ္မလာ တင်းတိမ်ကို ထက်ဝန်းကျင် ကာရံဘိသကဲ့သို့ ထိုင်နေတော်မူကြကုန်လျက် မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်နှင့်စပ်သော စကားကို အားထုတ် ပြောဆိုကြလေကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ မဟာပန္နကသည် စူဠပန္နက၏ အလိုအဇ္ဈာသယကို မသိသောကြောင့် လေးလတို့ဖြင့် တခုသော ဂါထာကို သင်ယူခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ ဤသူသည်ကား နံ့နွေးသော ဉာဏ်ပညာ ရှိသော သူတည်းဟု ကျောင်းမှ နှင်ထုတ်ခဲ့၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်ကား ကိုယ်တော်မြတ်၏ အတုမရှိသော တရားမင်း ဖြစ်တော်မူခြင်းကြောင့် ဤစူဠပန် မထေရ်အား ဆွမ်းစားခြင်း၏ အကြား တခုသော ကာလ၌သာလျှင် ပဋိသမ္ဘိဒါ လေးပါးတို့နှင့်တကွ ရဟန္တာအဖြစ်ကို ကယ်မ ပေးသနားတော်မူပေ၏။ သုံးပုံ သော ပိဋကတ်တို့သည်လည်း ပဋိသမ္ဘိဒါနှင့် တကွသာလျှင် နှုတ်၌လာကုန်၏။ ဘုရားရှင်တို့၏ အားအစွမ်း အာနုဘော်မည်သည်ကား ကြီးမြတ်လှ၏။ အံ့ဩ၍ မကုန်နိုင်ဟု ပြောဆိုကြလေကုန်၏။

ထိုအခါ တရားသဘင်၌ ဤသို့သော စကားဖြစ်သည်ကို မြတ်စွာဘုရား သိတော်မူသဖြင့် ယခုအခါ ငါဘုရားသည် တရားသဘင်သို့ ကြွသွားခြင်းငှါ သင့်လျော် လျှောက်ပတ်၏ဟု ကြံတော်မူကာ မြတ်သော ကျိန်းစက်ရာမှ ထတော်မူပြီးလျှင် ကောင်းစွာ ဆိုးအပ်သော နှစ်ထပ်ရှိသော သင်းပိုင်တော်ကို

ပြင်ဝတ်တော်မူ၍ လျှပ်စစ် နွယ်ကဲ့သို့ တင့်တယ်သော ခါးပန်းတော်ကို ဖွဲ့တော်
 မူ၍ ကမ္မလာနီနှင့်တူသော မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်ရုံ သင်္ကန်းတော်ကြီးကို ခြုံရုံ
 တော်မူ၍ မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့ ပန်းရနံ့ရှိသော ဂန္ဓကုဋိတိုက်တော်မှ ထွက်ကြွတော်
 မူခဲ့ပြီးလျှင် အမှန်ယစ်သော ဆင်မင်းကဲ့သို့ ခြင်္သေ့မင်း၏ စမ္ပယ် တင့်တယ်ခြင်း
 အားဖြင့် အဆုံးမရှိသော ဘုရားရှင်တို့၏ တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် တရားသဘင်သို့
 ကြွသွားတော်မူ၍ တန်ဆာဆင်အပ်သော မဏ္ဍပ် စရပ် တန်ဆောင်းအလယ်၌
 ကောင်းစွာ ဝင်းထားအပ်သော မြတ်သောဘုရားနေရာတော်ထက်သို့တက်တော်
 မူပြီးသော် ခြောက်ပါးသော အဆင်းရှိသော ဘုရားရှင်၏ ရောင်ခြည်တော်တို့ကို
 လွှတ်တော်မူလျက် သမုဒြာ၏ဝမ်းပြင်ကို ချောက်ချားစေသကဲ့သို့၎င်း၊ ယုဂန္ဓိရ်
 တောင်ထိပ်၌ ထွက်ပေါ်စဖြစ်သော နေလုလင်ပျိုကဲ့သို့၎င်း နေရာ အလယ်၌
 သီတင်းသုံး စံနေတော်မူလေ၏။

မြတ်စွာဘုရား ကြွရောက်တော်မူကာမချိန်ပင် ရဟန်းသံဃာ အပေါင်းသည်
 စကားဖြတ်၍ ဆိတ်ဆိတ်နေလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်ကား နူးညံ့လှစွာသော
 မေတ္တာစိတ်ဖြင့် ပရိသတ်ကို ကြည့်တော်မူ၍ ဤပရိသတ်သည် အလွန်လျှင်
 တင့်တယ်ပေ၏။ ရဟန်းတပါးအားမျှလည်းလက်လှုပ်ခြင်းသည်၎င်း၊ ခြေလှုပ်ခြင်း
 သည်၎င်း၊ ချောင်းဟန်သံသည်၎င်း၊ ချေဆတ်သသည်၎င်း မရှိခဲ့တကား၊ အလုံးစုံ
 သော ဤရဟန်းတို့သည် ဘုရား၌ ရှိသေခြင်းဖြင့် ကောင်းစွာ ရှိသေခြင်း ရှိကြ
 ကုန်၏။ ဘုရား၏တန်ခိုးရှိန်စော် အာနုဘော်ဖြင့်ခြိမ်းချောက်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍
 ငါဘုရားသည် အာယုကပ်ပတ်လုံး (အသက်ဆုံးအောင်)လည်း စကားမဆိုမူ၍
 နေတော်မူလတ်သည်ရှိသော် ရှေးဦးစွာ စကားကို ဖြစ်စေ၍ မပြောမဆိုကြ
 ကုန်လတ္တံ့။ စကားကို ဖြစ်စေတတ်သော ဝတ်မည်သည်ကို ငါဘုရားသည်ပင်
 သိအပ်ပေ၏။ ငါဘုရားသည်သာလျှင် ရှေးဦးစွာ စတင် ပြောဆိုပေအံ့ဟု ဗြဟ္မာ
 မင်း၏ အသံကဲ့သို့ ချိုမြိန်သာယာသော အသံတော်ဖြင့် ရဟန်းတို့ကို ခေါ်တော်
 မူ၍ ချစ်သားရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့်စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု
 ပြောဆို၍ အပြီးအဆုံးသို့ မရောက်သေးသော ငါမလာမီ အကြား၌ဖြစ်သော
 စကားကား အဘယ်စကားပေနည်းဟု မေးတော်မူသဖြင့် ဤမည်သောစကား
 ဖြင့် စည်းဝေးကြပါကုန်၏ဟု လျှောက်ထားသောအခါ ချစ်သား ရဟန်းတို့

(ဘတိဗဒါန္တိ)

စူဠပန္နကသည် ယခုအခါ၌သာလျှင် နံ့နွေးသော ပညာရှိသည် မဟုတ်သေး၊
 ရှေးအခါ၌လည်း နံ့နွေးသော ပညာရှိသည် သာလျှင်တည်း၊ သက်သက်
 ယခုအခါ၌သာလျှင် ငါဘုရားသည်ဤစူဠပန္နက၏ မှီခိုကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်ဘူးသည်
 မဟုတ်သေး၊ ရှေးအခါ၌လည်း မှီခိုကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်ဘူးသည်သာလျှင်တည်း၊
 ရှေး၌သော်ကား ငါဘုရားသည် ဤစူဠပန္နကကို လောကီ ဥစ္စာစု၏ အရှင်သခင်
 ဖြစ်အောင် ပြုခဲ့ဘူး၏၊ ယခုအခါ၌ကား လောကုတ္တရာ ဥစ္စာ၏ အရှင်သခင်
 ဖြစ်အောင် ပြုတော်မူရ၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုအကြောင်းကို အကျယ်အားဖြင့်
 မှတ်သား နာကြားလိုသော ရဟန်းတို့သည် ရှိသေညွတ်ပျောင်း တောင်းပန်
 အပ်သည် ဖြစ်ရကား လွန်လေပြီးသော အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူလေ၏။

ရှင်စူဠပန် အတိတ်ဝတ္ထု

ပညာနံ့သော ယောက်ျားနှင့် သဋ္ဌေသိမန္တန် အကြောင်း

ချစ်သားရဟန်းတို့ ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ နေသော
 လုလင်တယောက်သည် အတတ်ပညာ သင်ကြားခြင်းငှါ တက္ကသိုလ်ပြည်သို့
 သွား၍ *ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာ့အထံ၌ စာသင်သား အတွင်းနေ တပည့်ရင်း
 ဖြစ်၍ ငါးရာသော လုလင်တို့၏ အတွင်း၌ ဆရာ့အား အလွန်ကျေးဇူးများသော
 တပည့် တယောက် ဖြစ်လေ၏၊ ခြေလက်ဆုပ်နယ်ခြင်း အစရှိသော အလုံးစုံ
 သော ကိစ္စတို့ကို ပြုလေ့ရှိ၏၊ သို့ရာတွင် နံ့နွေးသော ပညာရှိသည်၏ အဖြစ်
 ကြောင့် တစုံတခုသော အတတ်ပညာကို သင်ယူခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပေ၊
 ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာကြီးကလည်း ဤတပည့်သည်ကား ငါ့အား များစွာ
 ကျေးဇူးရှိ၏၊ ထိုတပည့်ကို တတ်မြောက်အောင် သင်ပေးအံ့ဟု လုံ့လ ပြုပါ
 သော်လည်း တစုံတခုသော အတတ်ကိုမျှ တတ်မြောက်စေခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်၊
 ထိုလုလင်သည် ကြာမြင့်စွာ နေပါလျက် တဂါထာကိုမျှလည်း သင်ယူခြင်းငှါ
 မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ ငြီးငွေ့ဆန့်ကျင်သဖြင့် ပြန်သွားတော့အံ့ဟု ဆရာကို
 ပန်ကြား ခွင့်တောင်းလေ၏။

* ဒိသာပါမောက္ခ=အရပ်လေးမျက်နှာ၌ အကြီးအကဲဆရာကြီး။

ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာသည်လည်း ဤတပည့်သည် ငါ့အား ကျေးဇူးကြီး လှ၏။ ထိုတပည့်၏ ပညာရှိ ဖြစ်ခြင်းကို အမြဲမပြတ် ငါတောင့်တ၏။ ထိုသို့ တောင့်တပါသော်လည်း အတတ်ပညာ အထမြောက်အောင်ပြုခြင်းငှါမစွမ်းနိုင်၊ စင်စစ်မုချငါသည် ဤတပည့်အား ကျေးဇူးတုံ့ဆပ်ခြင်းကို ပြုခြင်းငှါ ထိုတပည့် အား တခုသော မန္တန်ကို ဖွဲ့သီကုံး၍ ပေးလိုက်အံ့ဟု ကြံပြီးလျှင် ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာသည် ထိုတပည့်လုလင်ကို တောသို့ ခေါ်ဆောင်၍ “သဋ္ဌေသိ သဋ္ဌေသိ၊ ကိံကာရဏာ သဋ္ဌေသိ၊ အဟံပိ တံဇာနာမိ” ဟူသော ဤ မန္တန်ကို ဖွဲ့သီကုံး၍ သင်ယူစေပြီးသော် အကြိမ်တရာမက များစွာ အပြန်ပြန် အခေါက်ခေါက် သရဇ္ဈာယ်စေ၍ အသင့်ညာဏ်၌ ထင်ပြီလော (ရပြီလော) ဟု မေး၍ ထင်ပါပြီ (ရပါပြီ) ဟုဆိုသည်ရှိသော် နံ့နွေးသော ပညာရှိသောသူမည်သည်ကား လုံ့လ ပြု၍ လေ့ကျက်အပ်သော အတတ်သည် မပြေးထွက် မပျောက်ပျက်နိုင်ဟု ကြံ၍ ခရီးလမ်းစာ ရိက္ခာပေး၍ သွားလေလော့၊ ဤမန္တန်ကိုမီ၍ အသက်မွေးရပေ လတ္တံ့၊ မန္တန် မပျောက်မရှေ့ မမေ့စိမ့်သောငှါ အမြဲမပြတ် ရွတ်အံ့ သရဇ္ဈာယ် ခြင်းကို ပြုလေလော့ဟု ပြောဆိုမှာထားပြီးမှ လွှတ်လိုက်လေ၏။ ထိုလုလင်၏ မိခင်သည်လည်း ဗာရာဏသီပြည်သို့ ရောက်သောအခါ ငါ့သားသည် အတတ် ပညာကို သင်ယူ၍ ပြန်လာသည်ဟု ကြီးစွာ ချီးမြှင့်ခြင်းကို ပြုပေ၏။

ဗာရာဏသီမင်းသည် မန္တန်ကို တထောင်ပေး၍ သင်ယူခြင်း

ထိုအခါ ဗာရာဏသီမင်းကြီးသည် ငါ့အား ကာယကံ စသည်တို့၌ တစုံတခု သော အပြစ်သည် ရှိလေသလောဟု ဆင်ခြင်သည်ရှိသော် မိမိ၏ မလျှောက် ပတ်သောအမှု တစုံတခု ပြုမိသည်ကို မမြင်မှု၍ မိမိ၏ အပြစ်မည်သည်ကား မိမိအား မထင်ပေ၊ သူတပါးအားကား ထင်မြင်တတ်၏။ ပြည်သူပြည်သား အပေါင်းတို့ကို စူးစမ်းအံ့ဟု ကြံ၍ ညဉ့်အခါ မထင်ရှားသော အသွင်ဖြင့် ထွက်၍ ညဉ့်စာထမင်းစား၍ နေသောသူတို့၏ စကားပြောခြင်း မည်သည် အထူးထူး အပြားပြား ဖြစ်တတ်၏။ ငါသည် မတရားသဖြင့် မင်းပြုသည်ဖြစ်အံ့၊ မင်းကျင့်တရား ဆယ်ပါးကို မစောင့်သော မင်းယုတ်မာသည် ဒဏ်ပေးခြင်း အခွန်ယူခြင်း စသည်တို့ဖြင့် ဖျက်ဆီးသည်ဟု ဆိုကုန်လတ္တံ့၊ တရားနှင့်အညီ မင်းအဖြစ်ကို ပြုသည်ဖြစ်အံ့၊ ငါတို့မင်းသည် ရှည်သော အသက်ရှိပါစေ အစ

(ဓာတိယအကြိမ်)

ရှိသော စကားတို့ကိုဆို၍ ငါ၏ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဆိုကုန်လတ္တံ့ဟု ထိုထိုအိမ်တို့၏ နံရံသို့ အစဉ်လျှောက်သဖြင့် သွားလာလှည့်ပတ်လေ၏။ ထိုခဏ၌ ဥမင် သူခိုး တို့သည် အိမ်နှစ်ခုတို့၏အကြား ဥမင်ကို တူးဖောက်ဖျက်ဆီး၍ ဥမင်တခုတည်း ဖြင့်သာ နှစ်ဆောင်သော အိမ်တို့ကို ဝင်ခြင်းငှါ တူးကြကုန်၏။ မင်းကြီးသည် ထိုသူခိုးတို့ကို မြင်၍ အိမ်အရိပ်၌ ရပ်နေလေ၏။ ထိုသူခိုးတို့ ဥမင်ဖောက်၍ အိမ်သို့ဝင်၍ ဥစ္စာဘဏ္ဍာကို ကြည့်သောအခါ လုလင်နိုး၍ ထိုမန္တန်ကို ရွတ်ဘတ် သရဇ္ဈာယ်လိုရကား—

“ဃဇ္ဇေသိ ဃဇ္ဇေသိ၊ ကိံ ကာရဏာ ဃဇ္ဇေသိ၊ အဟံပိ တံ ဇာနာမိ”
ဟု ရွတ်ဆိုလေ၏။ တံ၊ သင်သည်။ ဃဇ္ဇေသိ၊ ချုတ်ချယ်ပြစ်မှားဘိ၏။
ဃဇ္ဇေသိ၊ ချုတ်ချယ်ပြစ်မှားဘိ၏။ ကိံ ကာရဏာ၊ အဘယ်အကြောင်း
ကြောင့်။ ဃဇ္ဇေသိ၊ ချုတ်ချယ်ပြစ်မှားဘိသနည်း။ အဟံပိ၊ ငါသည်
ယလောကလည်း။ တံ၊ ထိုအကြောင်းကို။ ဇာနာမိ၊ သိ၏။ [ဤကား အနက်]

သူခိုးတို့လည်း ထိုမန္တန်ရွတ်သံကိုကြား၍ လုလင်သည် ငါတို့၏အမူအရာကို သိသွားပြီ။ ယခုအခါ ငါတို့ကို ရိုက်ပုတ်ဖျက်ဆီးလတ္တံ့ဟု အောက်မေ့လျက် ကိုယ်တွင် ဝတ်သော အဝတ်ပုဆိုး တို့ကိုမျှလည်း မယူနိုင် စွန့်လွှတ်လျက် ကြောက်လန့်တကြား မျက်နှာရှေးရှု မူရာ အရပ်သို့ သာလျှင် ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်ကြကုန်၏။ မင်းလည်း ပြေးလေသော ထိုသူခိုးတို့ကို မြင်၍၎င်း လုလင်၏ မန္တန် သရဇ္ဈာယ်သံကို ကြား၍၎င်း လုလင်နေသော အိမ်ကိုသာ မှတ်သားပြီးလျှင် ပြည်သူပြည်သားအပေါင်းကို စူးစမ်းလျက် နန်းတော်သို့ ဝင်တော်မူလေ၏။ ထိုမင်းလည်း နံနက်မိုးသောက် ရောက်သည်ရှိသော် စောစော ကလျှင် ယောက်ျားတယောက်ကို ခေါ်၍ အချင်း သွားချေ၊ ဤအမည်ရှိသော လမ်းခရီးဝယ် အကြင်အိမ်၌ ဥမင်သည် ပျက်စီး၏။ ထိုအိမ်၌ တက္ကသိုလ်ပြည်မှ အတတ်သင်၍ ပြန်လည်ရောက်လာသော လုလင်ရှိ၏။ ထိုလုလင်ကို ခေါ်ဆောင် ချေဟု စေလွှတ်တော်မူ၏။ ထိုမင်းချင်းယောက်ျားလည်း လျင်မြန်စွာ သွား၍ သင့်ကို ပြည့်ရှင်မင်း ခေါ်တော်မူသည်ဟု ပြောဆိုကာ လုလင်ကို ခေါ်ဆောင်

(တတိယအကြိမ်)

လေ၏။ ထိုအခါ မင်းသည် အမောင် သင် တက္ကသိုလ်ပြည်မှ အတတ်သင်၍ ရောက်လာသောလုလင် မဟုတ်လောဟု မေးတော်မူသည်ရှိသော် အရှင်မင်းကြီး မှန်လှပါသည်ဟု လျှောက်လျှင် သင်၏ ထိုအတတ်ကို ငါတို့အားလည်း ပေးလော့ဟုဆို၏။ အရှင်မင်းကြီး ကောင်းပါပြီ တူမျှသောနေရာ၌နေ၍ သင်ယူတော်မူပါဟု ဆိုသဖြင့် မင်းကြီးလည်း ထိုဆိုတိုင်းပြု၍ မန္တန်ကို သင်ယူပြီးသည် ရှိသော် ဤသည်ကား သင်၏ ဆရာအဘို့ (ဆရာစား) ဟု တထောင်သော ဥစ္စာကို ပေးကမ်းချီးမြှောက်လေ၏။

သဋ္ဌေသိမန္တန်ဆရာ စစ်သူကြီးဖြစ်ခြင်း

ထိုအခါ စစ်သူကြီးသည် မင်းကြီး၏ဆေတ္တာသည်ကို အဘယ်အခါ မင်းကြီး မုတ်ဆိတ်ရိတ်အံ့နည်းဟု ဆို၏။ နက်ဖြန် သံဘက် မုတ်ဆိတ်ရိတ်လတ္တံ့ ဟု ဆိုလေလျှင် စစ်သူကြီးသည် ထိုဆေတ္တာသည်အား တထောင်သောဥစ္စာကိုပေး၍ ငါတို့အား ပြုဘွယ်ကိစ္စရှိသည်ဟု ဆိုသဖြင့် ဤတထောင်သော ဥစ္စာဖြင့် အဘယ်အမှုကို ပြုရပါအံ့နည်း စစ်သူကြီးမင်းဟုမေးလတ်သော် မင်းကြီးအား မုတ်ဆိတ်ရိတ်ပယ်ယောင်ဆောင်လျက် သင်ဇုန်းကို အလွန်ထက်အောင် သွေးပြီးလျှင် လည်ချောင်း ရေမျိုကို ဖြတ်လော့၊ ငါမင်းဖြစ်သည်ရှိသော် သင် စစ်သူကြီး ဖြစ်လတ္တံ့ ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုဆေတ္တာသည်သည်လည်း ကောင်းပါပြီဟု ဝန်ခံ၍ မင်းကြီးအား မုတ်ဆိတ်ပယ်အံ့သောနေ့၌ နံ့သာရေဖြင့် မုတ်ဆိတ်ကို ဆွတ်၍ သင်ဇုန်းကိုကျင်းလျက် (ခတ်လျက်) နဖူးပြင် ဆံစကိုကိုင်၍ ဤသင်ဇုန်းကား အနည်းငယ်တုံးသေး၏။ တချက်တည်းဖြင့်သာလျှင် ရေမျိုဖြတ်အောင် ဖြတ်သင့်၏ဟု တဖန် တခုသောနေရာ၌ သင်ဇုန်းကို သွေးပြန်၏။ ထိုခဏ၌ မင်းသည် မိမိ၏မန္တန်ကို အောက်မေ့၍ သရဇ္ဈာယ်လိုရကား “သဋ္ဌေသိ သဋ္ဌေသိ၊ ကိံ ကာရဏာ သဋ္ဌေသိ၊ အဟံပိ တံ ဇာနာမိ” ဟူသော ဂါထာမန္တန်ကို ရွတ်ဆိုလေ၏။ ဆေတ္တာသည်ကား ထိုမန္တန်ရွတ်သံကိုကြားလျှင် နဖူးပြင်မှ ချွေးတို့သည် ယိုထွက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ထိုဆေတ္တာသည်သည် ငါ့အကြောင်းကို မင်းကြီးသည် သိချေပြီဟု ကြောက်လန့်တကြား သင်ဇုန်းကို မြေ၌ ပစ်ချပြီးလျှင် မင်းကြီး၏ ခြေရင်း၌ ရင်ဖြင့်ဝပ်၍ နေလေ၏။ မင်းတို့မည်သည် လိမ်မာပါးနပ်ကုန်သည်

(တတိယအကြိမ်)

ဖြစ်ရကား ဆေတ္တာသည်ကို ဟယ်...ယုတ်မာလှသော ဆေတ္တာသည် ငါ့သို့သော မင်းကို ဤမင်းကြီးသည် မသိဟူ၍ မှတ်ထင်သလောဟု ကြိမ်းမောင်းတော် မူလေ၏။

ထိုအခါ ဆေတ္တာသည်လည်း အရှင်မင်းကြီး ကျွန်တော်မျိုးအား အသက် ဘေးမဲ့ ပေးတော်မူပါဟု လျှောက်လတ်သော် အသင် တောင်းသောအတိုင်း ဖြစ်စေ မကြောက်လင့်၊ အမှန်အတိုင်း အစစ်ခံလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အရှင် မင်းကြီး စစ်သူကြီးသည် ကျွန်တော်မျိုးအား တထောင်သော ဥစ္စာကိုပေး၍ မင်းကြီး၏မှတ်ဆိတ်ကို ပြုပြင်ဟန်ဆောင်လျက် လည်မျိုကို ဖြတ်လော့၊ ငါမင်း ဖြစ်လျှင် သင့်အား စစ်သူကြီး အရာကို ပေးအံ့ဟု ဆိုပါကြောင်းနှင့်လျှောက်တင် လေ၏။ မင်းကြီးသည်လည်း ငါကား ဆရာကိုမှီ၍ ငါ့အသက်ရှင်တော့သည်ဟု ကြံအောက်မေ့၍ စစ်သူကြီးကို ခေါ်တော်မူပြီးလျှင် အို အချင်း စစ်သူကြီး သင်သည် ငါ့အထံမှ အဘယ်မည်သော ဆုလာဘ်ကို မရဘူးသည် ရှိသနည်း၊ ယခုအခါ သင့်ကို ကြည့်ရခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း၊ ငါ၏နိုင်ငံ နေပြည်တော်မှ မြန်စွာ ထွက်သွားလော့ဟု အမိန့်တော်ပြန်လျက် စစ်သူကြီးကို နိုင်ငံမှနှင်ထုတ် ၍ ဆရာကို ခေါ်တော်မူပြီးလျှင် ဆရာ ဆရာ့ကိုမှီ၍သာ ငါသည် အသက်ကို ရအပ်၏ဟုဆို၍ ပူဇော်သက္ကာများပြုလျက် ထိုလုလင်အား စစ်သူကြီးအရာကို ပေးတော်မူလေ၏။ စူဠပန္နကသည် ထိုအခါ ထိုလုလင်ဖြစ်ပြီ၊ ငါဘုရားကား ဒိသာပါမောက္ခဆရာ ဖြစ်တော်မူပြီဟု မြတ်စွာဘုရားသည် လွန်လေပြီးသော ဤအကြောင်းကို ဆောင်တော်မူ၍ ချစ်သားရဟန်းတို့ ရှေး၌လည်း စူဠပန္နက သည် ဤသို့ နှံ့နှေးသောဉာဏ် ရှိသည်သာလျှင် ဖြစ်ဘူး၏။ ထိုအခါ၌လည်း ငါသည် စူဠပန္နက၏ မှီခိုကိုးကွယ်ရာဖြစ်၍ လောကီစည်းစိမ်၌ တည်စေဘူး လေပြီဟု မိန့်တော်မူလေ၏။

စူဠသေဋ္ဌိဇာတ်ကို ဟောတော်မူခြင်း အကြောင်း

ထိုမှတဖန် တနေ့သ၌ ဘုရားရှင်သည် စူဠပန္နက၏ မှီခိုရာ အားထားရာ ဖြစ်တော်မူပေ၏။ အံ့ဘွယ်ရှိစွာ စကားကို ဖြစ်စေအပ်သည်ရှိသော် (ဧကက နိပါတ်) စူဠသေဋ္ဌိဇာတ်၌ အတိတ်ဖြစ်သော အကြောင်းကို ဟောတော်မူ၍

(တတိယအကြိမ်)

အပ္ပကေနာပိ မေဓာဝီ၊ ပါဘတေန ဝိစက္ခဏော။
သမုဋ္ဌာပေတိ အတ္တာနံ၊ အဏုံ အဂ္ဂိံ ဝ သန္ဓမံ။

အဏုံ၊ ဆိုဘွယ်မရ အနည်းငယ်မျှ ဖြစ်သော။ အဂ္ဂိံ၊ မီးကို။ သန္ဓမံ၊ မှုတ်လျက်။ မဟန္တံ အဂ္ဂိက္ခန္ဓံ၊ ကြီးလှစွာသော မီးပုံကြီးကို။ သမုဋ္ဌာပေတိ ဣဝ၊ ဖြစ်စေသကဲ့သို့။ ဝိစက္ခဏော၊ ထိုထိုအရာ ကောင်းစွာမြော်မြင် ဆင်ခြင် တတ်သော။ မေဓာဝီ၊ ပညာရှိသည်။ အပ္ပကေန၊ အနည်းငယ်သာဖြစ်သော။ ပါဘတေနာပိ၊ အရင်းဥစ္စာဖြင့်လည်း။ အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ သမုဋ္ဌာပေတိ၊ ဥစ္စာစီးပွား တိုးပွားဖြင့်ပည်း သူဌေးကြီး ဖြစ်စေတတ်၏။

ဤဂါထာကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာလျှင် ငါဘုရား သည် ဤစူဠပန္နက၏ မှီခိုရာဖြစ်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း မှီခိုရာဖြစ်ဘူး သည်သာလျှင်တည်း၊ ရှေး၌ကား ငါဘုရားသည် ဤစူဠပန္နကကို လောကီ စည်းစိမ်၏ အရှင်ဖြစ်အောင် ပြုဘူးပြီ၊ ယခုအခါ၌ လောကုတ္တရာ စည်းစိမ်ရှင် ပြုရပေပြီ၊ ထိုအခါ၌လည်း တပည့်ငယ်သည် စူဠပန္နက ဖြစ်၏၊ စူဠသေဋ္ဌိ သူဌေး သည်ကား ငါဘုရားဖြစ်၏ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူလေ၏။

တဖန် တနေ့သ၌ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ ငါ့သျှင်တို့ စူဠပန္နကသည် လေးလတို့ဖြင့် လေးပိုဒ်ရှိသော ဂါထာကို သင်ယူခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သော်လည်း လုံ့လကို မစွန့်မူ၍သာလျှင် ရဟန္တာအဖြစ်၌ တည်ရလေ၏၊ ယခုအခါ လော ကုတ္တရာ တရားစည်းစိမ်ရှင် ဖြစ်ရလေ၏ဟု စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏၊ ဘုရားရှင် ကြွလာ၍ ချစ်သားတို့ ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးနေကြသနည်းဟု မေးသဖြင့် ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးနေကြပါသည်ဟု လျှောက်ကြား လတ်သော် ချစ်သား ရဟန်းတို့ ငါဘုရား၏ သာသနာတော်၌ အားထုတ်သော လုံ့လရှိသောသူသည် လောကုတ္တရာတရား၏အရှင်သခင် ဖြစ်သည်သာတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

ဒေသနာတော်

၂၅ ဥဋ္ဌာနေနပ္ပမာဒေန၊ သံယမေန ဒမေန စ။
ဒီပံ ကယိရာထ မေဓာဝီ၊ ယံ သြဗော နာဘိကီရတိ။

(တတိယအကြိမ်)

ဥဋ္ဌာနေန စ၊ ထကြွခြင်းကြောင့်၎င်း။ အပ္ပမာဒေန စ၊ မမေ့မလျော့ခြင်း
 ကြောင့်၎င်း။ သံယံမေန စ၊ စတုပါရိသုဒ္ဓိ သီလတည်းဟူသော စောင့်စည်းခြင်း
 ကြောင့်၎င်း။ ဒမေန စ၊ ဣန္ဒြေကို ဆုံးမခြင်းကြောင့်၎င်း။ ဣမေဟိ ဓမ္မေဟိ၊ ဤ
 လေးပါးကုန်သောတရားတို့ကြောင့်။ (ပဝတ္တာယ၊ ဖြစ်သော။ ဓမ္မောဇပညာယ၊
 သူတော်ကောင်း တရားကြောင့်ဖြစ်သော ပညာနှင့်။ သမန္နာဂတော၊ ပြည့်စုံ
 သော) မေဓာဝီ၊ ပညာရှိ သူတော်ကောင်းသည်။ ယံ ဒီပံ၊ အကြင် အရဟတ္တဖိုလ်
 တည်းဟူသော မှီခိုရာကျွန်းကို။ ဩဃော၊ ဩဇာလေးထွေ ရေအလျဉ်သည်။
 နာဘိကီရတိ၊ မဖိစီး မလှမ်းမိုးနိုင်။ တံ ဒီပံ၊ ထိုအရဟတ္တဖိုလ်တည်းဟူသော
 မှီခိုရာကျွန်းကို။ ကယိရာထ၊ ပြုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ရာ၏။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဂါထာ၏အဆုံး၌ များစွာသောသူတို့သည် သောတာပန် စသည်ဖြစ်ကုန်၏။
 ဤသို့ ဒေသနာတော်သည် ရောက်လာသော ပရိသတ်အား အကျိုးရှိလေ၏။

စူဠပန္နကမထေရ်ဝတ္ထု ပြီး၏။

၄-ဗာလနက္ခတ်ပွဲ ကြွေးကြော်သော ဝတ္ထု

ပမာဒ မနုယုဉ္ဇန္တိ အစရှိသော ဤတရား ဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရား
 သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် ဗာလနက္ခတ်ပွဲကို အကြောင်း
 ပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

လူမိုက်နက္ခတ်ပွဲ ခုနစ်ရက်အတွင်း ဘုရားရှင်
 မြို့တွင်းသို့ မကြွခြင်း

တပါးသောအခါ သာဝတ္ထိပြည်၌ ဗာလနက္ခတ်ပွဲ မည်သည်ကို ကြွေးကြော်
 အပ်၏။ ထိုနက္ခတ်ပွဲ၌ အလွန်မိုက်မဲ တွေဝေကုန်သော လူတို့သည် ပြာဖြင့်၎င်း၊
 နွားချေးဖြင့်၎င်း ကိုယ်ကိုလိမ်းကျံ၍ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ယုတ်မာ ညစ်ညမ်း
 ဆိုးသွမ်းငြူစူ မသူတော်တို့၏ စကားကို ဟစ်အော်ကာ ဆိုကုန်လျက် သွားလာ

လှည့်လည်ကြကုန်၏။ ဆွေမျိုးတော်စပ် သိအပ်ချစ်ခင် အကျွမ်းဝင်သော သူကို၎င်း၊ ရဟန်းတော် အရှင်မြတ်တို့ကို၎င်း မြင်သော်လည်း ရှက်တတ်သော သူမည်သည် မရှိ၊ တံခါးတိုင်း တံခါးတိုင်း၌ရပ်၍ မလျှောက်ပတ် မတော်မသင့် သော စကားတို့ကိုသာ ဟစ်အော်ကာ ဆိုကြကုန်၏။ လူတို့သည် ထိုမလိမ်မာသူ လူမိုက်တို့၏ မလျှောက်ပတ်သော စကားသံကို နားထောင်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင် သည်ဖြစ်၍ အစွမ်းအားလျော်စွာ တမတ်ကို၎င်း၊ ငါးမူးကို၎င်း၊ တသပြာကို၎င်း ပေးပို့စေကြရကုန်၏။ ထိုလူမိုက်တို့သည် ထိုထို ပြည်သူ ပြည်သားတို့၏ တံခါး၌ ရတိုင်း ရတိုင်းသော ကြေးငွေကိုယူ၍ ဖဲသွားကြကုန်၏။

ထိုအခါ သာဝတ္ထိပြည်၌ နေကြသော ငါးကုဋေ အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော ဘုရားတပည့် တကာ အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရား ဘုန်းတော်ကြီး သော ဘုရားရှင်သည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ရဟန်းသံဃာနှင့်တကွ သာဝတ္ထိပြည် တွင်းသို့ ဝင်တော်မမူဘဲ၊ ကျောင်းတော်၌သာ သီတင်းသုံးတော်မူပါ ဘုရားဟု မြတ်စွာဘုရားထံ သတင်းစကား (လျှောက်ကြားရန်) စေလွှတ်ကြကုန်၏။ ထိုခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ရဟန်းသံဃာအား ကျောင်း၌သာလျှင် ယာဂုဆွမ်း စသည် တို့ကို ပြည့်စုံစေ၍ ပို့ကြရကုန်၏။ မိမိတို့ကိုယ်တိုင်လည်း အိမ်မှမထွက်ကြလေကုန်၊ နက္ခတ် ပွဲသဘင် ပြီးသဖြင့် ထိုဒါယကာတို့သည် ရှစ်ရက်မြောက် ရောက်သော နေ့၌ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်ကို ဆွမ်းဘိတ်၍ ပြည်တွင်းသို့ ဆွမ်းခံ ဝင်စေပြီးလျှင် အလှူကြီးကို ပေးလှူသဖြင့် တင့်အပ်လျှောက်ပတ်သော အရပ်၌ နေကုန်လျက် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ဘုရားတပည့်တော် တို့အား အလွန် ဆင်းရဲခြင်းဖြင့် ခုနစ်ရက်တို့သည် လွန်လေကုန်၏။ ယုတ်မာ ညစ်ညမ်းကုန်သော သူမိုက်တို့၏ မလျှောက်ပတ်သော စကားတို့ကို ကြားရ ကုန်သော ဘုရားတပည့်တော်တို့၏ နားတို့သည် ကဲ့အံ့သော အခြင်းအရာသို့ ရောက်သကဲ့သို့ ဖြစ်ကြပါကုန်၏။ တစုံတယောက်သောသူသည် တစုံတယောက် သော သူအား အရှက်မရှိပါ။ ထို့ကြောင့် ဘုရားတပည့်တော်တို့သည် ရှင်တော် မြတ်ဘုရားတို့အား ပြည်တွင်းသို့ ဝင်ခြင်းငှါ မပေးကြပါ။ ဘုရားတပည့်တော်တို့ လည်း အိမ်မှမထွက်ဝံ့ကြပါဟု လျှောက်ကြားကြလေကုန်၏။ ဘုရားရှင်လည်း ထိုဒါယကာတို့၏ စကားကိုကြားလျှင် ပညာမဲ့သော သူမိုက်တို့၏ ယုတ်မာသော

(ဓာတိယအကြိမ်)

အပ္ပမာဒရာမည်သည်ကား ဤသို့ သဘောရှိကုန်၏။ ပညာရှိသော သူတို့သည်ကား မမေ့မလျော့ခြင်း အပ္ပမာဒတရားကို မြတ်သော ဥစ္စာနှစ်ကဲ့သို့ စောင့်ရှောက်၍ အမြိုက်နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာကြီး၏ ပြည့်စုံခြင်းသို့ ရောက်ကြကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၂၆ ပမာဒ မနုယုဉ္ဇန္တိ၊ ဗာလာ ဒုမ္မေဓိနော ဇနာ။
အပ္ပမာဒဉ္ဇ မေဓာဝီ၊ ဓနံ သေဌံဝ ရက္ခတိ။

၂၇ မာ ပမာဒ မနုယုဉ္ဇေထ၊ မာ ကာမရတိ သန္တဝံ။
အပ္ပမတ္ထော ဟိ စျာယန္တော၊ ပပေဂါတိ ဝိပုလံ သုခံ။

ဗာလာ၊ မိုက်မဲ တွေဝေကုန်သော။ ဒုမ္မေဓိနော၊ ပညာမရှိကုန်သော။ ဇနာ၊ လူတို့သည်။ ပမာဒံ၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှု၌ မေ့လျော့ခြင်းကို။ အနုယုဉ္ဇန္တိ၊ အားထုတ်ကြကုန်၏။ မေဓာဝီ၊ ပညာရှိသောသူသည်။ သေဌံ၊ မြတ်သော။ ဓနံဝ၊ ရတနာခုနစ်ပါး ဥစ္စာလားသို့။ အပ္ပမာဒဉ္ဇ၊ မမေ့မလျော့သော သတိကို သာလျှင်။ ရက္ခတိ၊ စောင့်၏။

ပမာဒံ၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှု၌ မေ့လျော့ခြင်းကို။ မာ အနုယုဉ္ဇေထ၊ မယှဉ်စေ ကြကုန်လင့်။ ကာမရတိသန္တဝံ၊ ဝတ္ထုကာမ၊ ကိလေသာ ကာမတို့၌ နှစ်သက် မေ့လျော်ခြင်းဟု ဆိုအပ်သော တဏှာသန္တဝကို။ ဝါ-အရောဝင်သောတဏှာကို။ မာ အနုယုဉ္ဇေထ၊ လုံ့လပြု၍ မဖြစ်စေကြကုန်လင့်။ ဟိ၊ ထိုစကားသင့်စွ။ အပ္ပမတ္ထော၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှု၌ မမေ့မလျော့သော။ စျာယန္တော၊ အာရုံ လက္ခဏာ နှစ်ဖြာမြင်မှု ကပ်ရှု ဆင်ခြင်လေ့ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဝိပုလံ၊ ပြန့်ပြောသော။ သုခံ၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့။ ပပေဂါတိ၊ ရောက်၏။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဂါထာ၏အဆုံး၌ များစွာသော သူတို့သည် သောတာပန်စသည်တို့ ဖြစ်ကြ ကုန်၏။ များစွာသော လူအပေါင်းအား အကျိုးရှိသော တရားဒေသနာ ဖြစ်တော်မူလေ၏။

ဗာလနက္ခတ်ပွဲ ကြွေးကြော်သောဝတ္ထု ပြီး၏။

(တတိယအကြိမ်)

၅-မဟာကဿပမထေရ်ဝတ္ထု

ပမာဒံ အပ္ပမာဒေန အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

သတ္တဝါတို့၏စုတိပဋိသန္ဓေကို အရှင်မဟာကဿပ ရှုဆင်ခြင်ခြင်း

တပါးသောနေ့၌ အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်သည် ပိတ်ချင်းပင် ရောက်ရာ လိုက်ဂူ၌ နေတော်မူလျက် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဆွမ်းအလို့ငှါ လှည့်လည်တော်မူပြီး လျှင် နေလွဲသောအခါ၌ ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲခဲ၍ * အာလောက ကသိုဏ်းကိုပွားများစေပြီးသည်ရှိသော် မေ့လျော့သော သတ္တဝါတို့ကို၎င်း၊ မမေ့မလျော့သော သတ္တဝါတို့ကို၎င်း၊ ရေ၊ မြေ၊ တော၊ တောင် စသည်တို့၌ စုတေဆဲဖြစ်သော သတ္တဝါတို့ကို၎င်း၊ ပဋိသန္ဓေ နေဆဲဖြစ်သော သတ္တဝါတို့ကို၎င်း † ဒိဗ္ဗစက္ခု အဘိညာဉ်ဖြင့် ကြည့်ရှုကာ နေတော်မူလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူလျက် သာလျှင် ယနေ့ ငါ၏ သားတော်ဖြစ်သော ကဿပသည် အဘယ်သို့သော နေခြင်းဖြင့် နေသနည်းဟု နတ်မျက်စိနှင့်တူသော ဒိဗ္ဗစက္ခု အဘိညာဉ်ဖြင့် ကြည့်ရှု ဆင်ခြင်တော်မူလတ်သည်ရှိသော် သတ္တဝါတို့၏ စုတေခြင်း၊ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းကို ကြည့်ရှုကာနေ၏ဟု သိတော်မူ၍ သတ္တဝါတို့၏ စုတေခြင်း ပဋိသန္ဓေနေခြင်း မည်သည်ကား ဘုရားဉာဏ်တော်ဖြင့်လည်း မပိုင်းခြားနိုင်၊ အမိဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေကို စွဲယူ၍ မိဘတို့ကို မသိစေမူ၍ စုတေသော သတ္တဝါတို့၏ အပိုင်းအခြားကို ပြုခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း၊ ထိုသတ္တဝါတို့ကို သိခြင်းငှါ သင်၏အရာ မဟုတ်၊ ငါ့သားကဿပ သင်၏အရာသည် အနည်းငယ်မျှသာတည်း၊ အချင်းခပ်သိမ်း စုတေဆဲ သတ္တဝါတို့ကို၎င်း၊ ပဋိသန္ဓေနေဆဲ သတ္တဝါတို့ကို၎င်း သိခြင်း မြင်ခြင်းငှါ ဘုရားတို့၏ အရာသာတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ကိုယ်တော်ရောင်ကို နှံ့စေလျက် မျက်မှောက်၌ နေတော်မူသကဲ့သို့ ဖြစ်၍ ဤဂါထာကို ဟောတော်မူလေ၏။

* အာလောက ကသိုဏ်း=အရပ်အားလုံး၌ အရောင်အလင်းနှံ့အောင် ဝင်စားသောဈာန်။
† ဒိဗ္ဗ+စက္ခု+အဘိ+ညာဉ်=နတ်၌ဖြစ်သောမျက်စိအလား † ဖောက်ထွင်း၍ † သိသောဉာဏ်။
(တတိယအကြိမ်)

ဒေသနာတော်

၂၇ ပမာဒံ အပ္ပမာဒေန၊ ယဒါ နုဒတိ ပဏ္ဍိတော။
ပညာပါသာဒ မာရုယု၊ အသောကော သောကိနိံ ပဇံ။
ပဗ္ဗတဋ္ဌော ဘူမဋ္ဌေ၊ ဓီရော ဗာလေ အဝေက္ခတိ။

ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသော သူသည်။ ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌။ အပ္ပမာဒေန၊ သတိမကင်း မမေ့လျော့ ခြင်းဖြင့်။ ပမာဒံ၊ မေ့လျော့ခြင်းကို။ နုဒတိ၊ ထုတ်ပယ်၏။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ သော၊ ထိုသို့သဘောရှိသော ပညာရှိသည်။ ပညာပါသာဒံ၊ ပညာတည်း ဟူသော ပြာသာဒ်သို့။ အာရုယု၊ တက်၍။ အသောကော၊ စိုးရိမ်ခြင်းသောကဟူသော ငြောင့်မရှိသည်ဖြစ်၍။ သောကိနိံ၊ သောကဟူသောငြောင့်ရှိသော။ ပဇံ၊ သတ္တဝါအပေါင်းကို။ အဝေက္ခတိ၊ မြင်၏။ ယထာ၊ အဘယ်ကဲ့သို့ နည်းဟူမူကား။ ပဗ္ဗတဋ္ဌော၊ တောင်ထိပ်၌ တည်သော သူသည်။ ဘူမဋ္ဌေ၊ မြေပြင်၌နေသော သူတို့ကို။ အဝေက္ခတိ ဣဝ၊ မြင်သကဲ့သို့။ တထာ၊ ထို့အတူ။ သောပိ ဓီရော၊ ထိုသို့သဘောရှိသော ရဟန္တာသခင် ပညာရှင် သည်လည်း။ ဗာလေ၊ ဖြစ်လိုက် သေလိုက် ပုထုဇဉ်မိုက်တို့ကို။ အဝေက္ခတိ၊ မြင်တော်မူ၏။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဂါထာ၏ အဆုံး၌ များစွာသောသူတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ် စသည်တို့ကို မျက်မှောက်ပြုကြလေကုန်၏။

မဟာကဿပမထေရ်ဝတ္ထု ပြီး၏။

၆-မေ့လျော့သော ရဟန်း မမေ့လျော့သော ရဟန်း
အဆွေခင်ပွန်းနှစ်ပါး ဝတ္ထု

အပ္ပမတ္တော ပမတ္တေသု အစရှိသော ဤတရား ဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်ကုန် သော နှစ်ဦးသော ရဟန်းတို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

(ဇာတိယအကြိမ်)

မေ့လျော့သော ရဟန်း၏ မှားယွင်းစွာ ပြုလုပ်ပုံ ပြောဆိုပုံနှင့်
လျှောက်ထားပုံ

ထိုရဟန်းနှစ်ဦးတို့သည် ဘုရားရှင်ထံတော်၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းယူ၍ * တောရသော
ကျောင်းသို့ ဝင်ကြကုန်၏။ ထိုနှစ်ပါးသော ရဟန်းတို့တွင် ရဟန်းတပါးသည်
စောစောကလျှင် ထင်းတို့ကိုသည်ပိုးဆောင်ယူ၍ မီးအိုးကင်းကိုစီရင်၍ သာမဏေ
ငယ်တို့နှင့်တကွ စကားပြောဟောလျက် ညဉ့်ဦးယာမ်ပတ်လုံး မီးလှုံကာ ထိုင်နေ
လေ၏။ ရဟန်းတပါးသည်ကား မမေ့မလျော့ ရဟန်းတရားကို အားထုတ်သည်
ဖြစ်၍ မေ့လျော့သဖြင့် မီးလှုံကာနေသော ရဟန်းကို ငါ့သျှင် ဤသို့မပြုပါလင့်၊
မေ့လျော့သောသူအား အပါယ်လေးဘုံတို့သည် မိမိနေရာအိမ်နှင့် တူကုန်၏။
ဘုရားတို့မည်သည်ကား စဉ်းလဲကောက်ကျစ်ခြင်းဖြင့် နှစ်သိမ့်စေခြင်းငှါ မတတ်
နိုင်ဟု ဆုံးမ၏။ ထိုပျင်းရိသော ရဟန်းသည်လည်း မမေ့လျော့သော ရဟန်း၏
ဆုံးမစကားကို မနာ မယူ၊ မမေ့လျော့သော ရဟန်းသည် ဤရဟန်းကား
ဆိုခြင်းငှါ မခံဟု ထိုရဟန်းကိုမဆိုမူ၍ မမေ့မလျော့ဘဲသာလျှင် ရဟန်းတရားကို
အားထုတ်ကာ နေလေ၏။

ပျင်းရိသော ရဟန်းသည် ပဌမယာမ်၌ မီးလှုံပြီးလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်း
သောရဟန်း စကြံသွား၍ တိုက်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်သောအခါ ဝင်လိုက်၍ အပျင်း
ကြီးသောရဟန်း သင်သည် လျှောင်းစက်ကာ အိပ်ခြင်းငှါ တောသို့ ဝင်လာ
သောသူ ဖြစ်ခဲ့၏။ အသို့နည်း၊ ဘုရားရှင်တို့၏အထံ၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ယူခဲ့ရကား
ထကြွလုံ့လ ဝီရိယပြု၍ ရဟန်းတရားကို အားထုတ်ခြင်းငှါ သင့်မည်မဟုတ်
လောဟု ပြောဆိုပြီးလျှင် မိမိနေရာ အရပ်သို့ဝင်၍ လှည်းကာ အိပ်၏။ လုံ့လ
ရှိသော ရဟန်းသည်လည်း ပဌမယာမ်၌ စကြံသွား၍ သန်းခေါင်ယာမ်၌ အပင်
အပန်းဖြေ၍ မိုးသောက်ယာမ်၌ စောစောထ၍ ရဟန်းတရားကို အားထုတ်၏။
ထိုရဟန်းသည် ဤသို့လျှင် မမေ့မလျော့နေသည်ရှိသော် မကြာမြင့်မီပဋိသမ္ဘိဒါ
လေးပါးတို့နှင့်တကွ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။ ပျင်းရိသော ရဟန်းသည်
မေ့လျော့ခြင်းဖြင့်သာလျှင် အခါကို ကုန်လွန်စေ၏။

* တောရသော ကျောင်းဟူသည်ကား လေးတောင် တဘာအားဖြင့် အစွန်ဆုံးအိမ်မှ တဘင်းရာ
ကွာဝေးသော အရပ်၌ရှိသော တောရကျောင်းတည်း။ တောအင်္ဂါရသော ကျောင်းဟူလို။
(တုတိသအကြိမ်)

ထိုရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် ဝါကျွတ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ဘုရားရှင်ထံသို့ သွား၍ ရှိခိုးလျက် တင်အပ်လျှောက်ပတ်စွာ နေကြကုန်၏။ ဘုရားရှင်သည် ထိုရဟန်းတို့နှင့်တကွ ပဋိသန္ဓာရစကား ပြောကြားပြီးလျှင် ချစ်သား ရဟန်းတို့ အသို့ နည်း၊ သင်ချစ်သားတို့သည် မမေ့မလျော့ ရဟန်းတရားကို အားထုတ်ကြရကုန်၏လော၊ သင်ချစ်သားတို့အား ရဟန်း ကိစ္စသည် အပြီးအဆုံးသို့ ရောက်ပြီလောဟု မေးတော်မူလတ်သော် ရှေးဦးစွာ မေ့မေ့လျော့လျော့နေသော ရဟန်းသည် ဤသို့ နားတော်လျှောက်လေ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ဤရဟန်းအား မမေ့မလျော့ ခြင်းသည် အဘယ်မှာ ရှိပါအံ့နည်း၊ ရှင်တော်ဘုရား၏ ထံတော်မှ သွားသောအခါမှစ၍ လျောင်းစက်ကာအိပ်လျက် အခါကို လွန်စေပါသည်ဘုရားဟု နားတော် လျှောက်လေ၏။ ချစ်သား ရဟန်း သင်သည်ကား အဘယ်သို့ နေသနည်းဟု မေးတော်မူလတ်သော် မြတ်စွာဘုရား ဘုရားတပည့်တော်သည်ကား စောစောကလျှင် ထင်းတို့ကို သည်ပိုးဆောင်ယူ၍ မီးအိုးကင်းကို စီရင်၍ ညဉ့်ဦးယာမ်ပတ်လုံး မီးလှုံကာ ထိုင်နေလျက် မအိပ်ဘဲ သာလျှင် ကာလကို လွန်စေပါသည် ဘုရားဟု နားတော်လျှောက်လေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် မီးလှုံသော ရဟန်းကို သင်ကား ကမ္မဋ္ဌာန်း ဘာဝနာ မေ့ကြီးမေ့သည် ဖြစ်၍ ကာလကို လွန်စေလျက်မမေ့မလျော့ဖြစ်၏ဟု ဆိုဘိ၏။ မမေ့သောသူကို အမေ့ မေ့သောသူကိုကား မမေ့ဟု ပြုဘိ၏ ဟူ၍ မိန့်တော်မူပြီးလျှင် တဖန် မြတ်စွာဘုရားသည် မေ့လျော့ခြင်း၌ အပြစ်၊ မမေ့မလျော့ခြင်း၌ အကျိုးတို့ကို ထင်စွာပြုခြင်းငှါ သင်သည်ကားငါ့သားရဟန်း၏ အထံ၌ လျင်မြန်ခြင်းမှ ပြတ်ကင်းလေသော အားအင်နည်းသော မြင်းပိန်ကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ဤရဟန်းသည်ကား သင်၏အထံ၌ လျင်မြန်သော အဟုန်ရှိသောမြင်း ကောင်းမြင်းသန်ကဲ့သို့ဖြစ်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤဂါထာကိုဟောတော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၂၉ အပ္ပမတ္တော ပမတ္တေသု၊ သုတ္တေသု ဗဟုဇာဂရော။
 အဗလသံဝ သီဃသော၊ ဟိတော ယာတိ သုမေဓသော။

အပ္ပမတ္တော၊ သတိမပေါ့ မမေ့လျော့သော သူသည်။ ပမတ္တေသု၊ သတိ လွတ်ကင်း မေ့လျော့ခြင်းရှိကုန်သော။ သုတ္တေသု၊ ဣရိယာပုထ်တိုင်း မနိုးမကြား (ဓာတိယအကြိမ်)

ပြင်းစွာအိပ်သော အအိပ်သမားတို့တွင်။ ဗဟုဇာဂရော၊ သတိပြန်ပွား လွန်စွာ နိုးကြားသောသူဖြစ်၏။ သီဃသော၊ ကောင်းကင်လွှားလွှား ပျံတက်သွား၍ လျင်လျားဘိခြင်း အာဇာနည် သိန္ဓောမြင်းသည်။ အဗလသံ၊ ခွါတုံးအားကုန် ချိန့်တုန်သည် ဖျင်းသုံဘိခြင်း လေးသောမြင်းကို။ ဟိတု၊ ဂနိင်စုံကြား စွန့်ပစ် ထား၍။ ယာတိ ဣဝ၊ မြို့ပြည်နီးပါး အရောက်သွားသကဲ့သို့။ သုမေဓသော၊ ကောင်းမွန်ပညာ ပြည့်စုံစွာသော ပညာရှိသည်။ တံ၊ ထိုမေ့လျော့အားသည်း ပညာနည်းတောင်း လူဖျင်းသောင်းကို။ ဟိတု၊ သံသရာဝဋ် ဘဝညွတ်၌ စွန့်လွှတ် ထားခဲ့၍။ ယာတိ၊ နိဗ္ဗာန်ပေါက်ရောက် ဝဋ်ကိုဖောက်၍ ထွက်မြောက်သွား လေ၏။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဂါထာ၏ အဆုံး၌ များစွာသော သူတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ် စသည် တို့သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။

မေ့လျော့သောရဟန်း၊ မမေ့လျော့သော ရဟန်း
အဆွေခင်ပွန်းနှစ်ပါးဝတ္ထု ပြီး၏။

၇-မဃလုလင် ဝတ္ထု

အပ္ပမာဒေန မဃဝါ အစရှိသော ဤတရား ဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဝေသာလီပြည်ကို အမှီပြု၍ စုလစ် မွန်းချွန်တပ်သော ပြာသာဒ်၌ နေတော်မူစဉ် သိကြားနတ်မင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

မဟာလိလိစ္ဆဝီ မင်းသားအား သိကြားမင်း
အကြောင်းကို ဟောကြားခြင်း

ဝေသာလီပြည်၌ မဟာလိမည်သော လိစ္ဆဝီမင်းသားသည် နေလေသတတ်၊ ထိုမင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ သက္ကပဉ္စာသုတ္တန် ဟောကြားတော်မူသည်ကို ကောင်းစွာကြားနာရ၍ မြတ်စွာဘုရားကား သိကြားမင်းစည်းစိမ်ကို ကြီးကျယ် (ဇာတိယအကြိမ်)

စွာပြု၍ ဟောတော်မူပေ၏။ မြင်တော်မူ၍ပင် ဟောလေသလော၊ ထိုသို့မဟုတ် မမြင်ဘဲပင် ဟောလေသလော၊ သိကြားမင်းကို သိလေသလော၊ မသိလေ သလောဟု ဘုရားရှင်ကို မေးအံ့ဟူ၍ ကြံပြီးလျှင် ထိုအခါ မဟာလိ မည်သော လိစ္ဆဝီမင်းသားသည် ဘုရားရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်ကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရိုသေစွာ ရှိခိုးပြီးလျှင် တင့်အပ် လျှောက်ပတ်သော အရပ်၌ နေ၍ ဤ စကားကို လျှောက်ကြားလေ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား မြတ်စွာ ဘုရားသည် နတ်တို့ကို အစိုးရသော သိကြားမင်းကိုမြင်တော်မူအပ်ပါသလောဟု လျှောက်လတ်သော် မဟာလိ နတ်တို့ကို အစိုးရသော သိကြားမင်းကို ငါမြင် အပ်၏ဟု မိန့်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား ထိုမြင်တော်မူအပ်သော သိကြားမင်း သည် ရှေးသိကြားတို့နှင့် အလားတူသော အတုအပ ဖြစ်လတ္တံ့။ အကြောင်း သော်ကား သိကြားမင်းကို မြင်နိုင်ခဲ့ပါသည် ဘုရားဟု လျှောက်ဆိုလတ်သော် မဟာလိ ငါဘုရားကား သိကြားမင်းကို၎င်း သိကြားမင်းအဖြစ်ကိုပြုတတ်သော တရားတို့ကို၎င်း သိတော်မူ၏။ အကြင် တရားတို့ကို ကောင်းစွာ ဆောက်တည် သည်၏အဖြစ်ကြောင့် သိကြားမင်းသည် သိကြားအဖြစ်ကိုရ၏။ ထိုသိကြားမင်း ဆောက်တည်အပ်သော တရားတို့ကိုလည်း ငါဘုရား သိတော်မူ၏။

မဟာလိမင်းသား နတ်တို့ကို အစိုးရသော သိကြားမင်းသည် ရှေးဘဝ၌ လူဖြစ်သည်ရှိသော် မဃမည်သော လုလင်သည် ဖြစ်ခဲ့ဘူး၏။ ထို့ကြောင့် မဃဝါ ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။ မဟာလိမင်းသား နတ်တို့ကို အစိုးရသော သိကြား မင်းသည် ရှေး၌ လူဖြစ်သည်ရှိသော် လက်ဦးစွာ အလှူကို ပေးလှူခဲ့ဘူး၏။ ထို့ကြောင့် ပုရိန္ဒဒ ဟူ၍လည်း ဆိုအပ်၏။ မဟာလိ မင်းသား နတ်တို့ကို အစိုးရသော သိကြားမင်းသည် ရှေး၌ လူဖြစ်သည်ရှိသော် ရိုသေစွာ အလှူကို ပေးလှူခဲ့ဘူး၏။ ထို့ကြောင့် သက္က ဟူ၍လည်း ဆိုအပ်၏။ မဟာလိမင်းသား နတ်တို့ကို အစိုးရသော သိကြားမင်းသည် ရှေး၌ လူဖြစ်သည်ရှိသော် တိဉ်းခိုရာ စရပ်ကို ပေးလှူခဲ့ဘူး၏။ ထို့ကြောင့် ဝါသဝ ဟူ၍လည်း ဆိုအပ်၏။ မဟာလိ မင်းသား နတ်တို့ကို အစိုးရသော သိကြားမင်းသည် အထောင်သော အကျိုးကို တမုဟုတ်ဖြင့် တခဏဖြင့်) ကြံစည်နိုင်၏။ ထို့ကြောင့် သဟဿနေတ္တဟူ၍လည်း ဆိုအပ်၏။ မဟာလိမင်းသား နတ်တို့၏ အရှင်ဖြစ်သော သိကြားမင်းအား

သုဇာတာ အမည်ရှိသော အသုရာနတ်မင်းကြီး၏ သွီးပျိုဖြစ်သော မိဖုယားသည် ရှိခဲ့လေ၏။ ထို့ကြောင့် သုဇမ္မတိ ဟူ၍လည်း ဆိုအပ်၏။ မဟာလိမင်းသား သိကြားမင်းသည် တာဝတိံသာနတ်တို့ကို အစိုးရခြင်းရှိသော မင်းအဖြစ်ကို ပြုခဲ့လေ၏။ ထို့ကြောင့် ဒေဝါနမိန္ဒ ဟူ၍လည်း ဆိုအပ်၏။ မဟာလိမင်းသား နတ်တို့ကို အစိုးရသော သိကြားမင်းသည် ရှေးဘဝ လူဖြစ်စဉ်အခါ ခုနစ်ပါးသော ကျင့်ဝတ်တို့ကို မမေ့မလျော့ ကောင်းစွာ ဆောက်တည် အပ်ကုန်၏။ ထိုကျင့်ဝတ် ခုနစ်ပါးတို့ကို ကောင်းစွာ ဆောက်တည်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် သိကြားအဖြစ်ကို ရ၏။

သိကြားမင်း၏ ကျင့်ဝတ်ခုနစ်ပါး အကြောင်း

ထိုကျင့်ဝတ် ခုနစ်ပါးတို့သည် အဘယ်သည်တို့နည်းဟူမကား

- ၁ အသက်ထက်ဆုံး မိဘကို လုပ်ကျွေးမွေးမြူသည် ဖြစ်ရာ၏။
- ၂ အသက်ထက်ဆုံး မိကြီး၊ မိထွေး၊ ဘကြီး၊ ဘထွေး၊ အဘိုး၊ အဘွား စသောအမျိုး၌ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်သူတို့ကို ရိုသေလေးမြတ်စွာ ပြုသည် ဖြစ်ရာ၏။
- ၃ အသက်ထက်ဆုံး သိမ်မွေ့နူးညံ့စွာ ပြေပြစ်သော စကားကို ဆိုသည် ဖြစ်ရာ၏။
- ၄ အသက်ထက်ဆုံး နှစ်ဘက်သော သူတို့၏ အကြား၌ လွှတ်ကဲသကဲ့သို့ ကြမ်းတမ်းသော စကားကိုဆိုလျက် ဂုံးတိုက်ချောပစ်သော စကားကို မဆိုသည် ဖြစ်ရာ၏။
- ၅ အသက်ထက်ဆုံး ဝန်တိုခြင်း အညစ်အကြေးမှ ကင်းသော စိတ်ဖြင့် အိမ်ကို အုပ်ချုပ်၍ နေရာ၏။
- ၆ လွတ်လွတ် စွန့်ကြဲခြင်း၊ ဖြန့်ထားသောလက်ရှိခြင်း၊ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲရာ၌ မွေ့လျော်သော စိတ်နှလုံးရှိခြင်း၊ တောင်းလာသော ခရီးသွားညွှန်သည် အထီးကျန် ကိုးကွယ်ရာမဲ့ဖြစ်သော သူတို့နှင့် မကင်းမူ၍ စွန့်ကြဲခြင်း၊ ရှေ့တွင်ရောက်ရှိသော မိမိစားရာထမင်းမှ ခွဲခြမ်းဝေဘန်၍ ပေးလှူခြင်း၌ မွေ့လျော်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။

(ဇာတိယအကြိမ်)

၇ အသက်ထက်ဆုံး မှန်ကန် ဖြောင့်မတ်သော စကားရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။
အမျက်မထွက်ရာ၊ အမျက်ထွက်ခဲ့သော်လည်း ထိုအမျက်ကို လျင်မြန်စွာ
ဖျောက်ပေအံ့ဟု ဆင်ခြင်ရာ၏။

မဟာလိမင်းသား ဤသို့အားဖြင့် နတ်တို့ကို အစိုးရသော သိကြားမင်း
သည် ရှေးဘဝ၌ လူဖြစ်စဉ်အခါ ဤခုနစ်ပါးသော ကျင့်ဝတ်ကို မမေ့မလျော့
ကောင်းစွာ ဆောက်တည်အပ်ကုန်၏။ ထိုကျင့်ဝတ် ခုနစ်ပါးတို့ကို ကောင်းစွာ
ဆောက်တည်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် သိကြားအဖြစ်ကို ရ၏ဟု ဟောတော်
မူလေ၏။

* မာတာပေတ္တိဘရံ ဇန္တု၊ ကုလေ ဇေဋ္ဌာပစာယိနံ။
သဏှံ သခိလသမ္ဘာသံ၊ ပေသုဏေယပ္ပဟာယိနံ။
မစ္ဆေရဝိနယေ ယုတ္တံ၊ သစ္စံ ကောဓာဘိဘုံ နရံ။
တံ ဝေ ဒေဝါ တာဝတိံသာ၊ အာဟု သပ္ပုရိသော ဣတိ။

မာတာပေတ္တိဘရံ၊ အမိအဘကို မွေးမြူ လုပ်ကျွေးတတ်သော။ ကုလေ၊
အမျိုး၌။ ဇေဋ္ဌာပစာယိနံ၊ ဆွေကြီးမျိုးသား အဘိုးအဘွားစသော သူတို့အား
အရိုအသေပြုလေ့ရှိသော။ သဏှံ သခိလသမ္ဘာသံ၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့ ပြေပြစ်သော
စကားကို ဆိုလေ့ရှိသော။ ပေသုဏေယပ္ပဟာယိနံ၊ ချောပစ်ဂုံးတိုက်သော
စကားကို ပယ်ရှား ဖြတ်တောက်လေ့ရှိသော။

မစ္ဆေရဝိနယေ၊ ဝန်တိုခြင်းကို ပယ်ဖျောက်ရာ၌။ ယုတ္တံ၊ ယှဉ်သော။ သစ္စံ၊
အမှန်ကို ဆိုလေ့ရှိသော။ ကောဓာဘိဘုံ၊ အမျက် ဒေါသကို နှိပ်စက်ဖျက်ဆီး
သော။ ဇန္တု၊ သတ္တဝါဖြစ်သော။ တံ နရံ ထိုကျင့်ဝတ်နှင့် ပြည့်စုံသော သူကို။
ဝေ၊ စင်စစ်။ ဒေဝါ တာဝတိံသာ၊ တာဝတိံသာ နတ်တို့သည်။ သပ္ပုရိသော
ဣတိ၊ သူတော်ကောင်းဟူ၍။ အာဟု၊ ဆိုကြကုန်၏။

မဟာလိ အမည်ရှိသော မင်းသား ဤခုနစ်ပါးသော ကျင့်ဝတ်တို့ကား
သိကြားမင်းသည် မဃလုလင် ဖြစ်သောအခါ၌ ပြုအပ်သော ကျင့်ဝတ်အမှုတို့
ပေတည်းဟု မိန့်တော်မူပြီ လျှင် တဖန် မဟာလိမင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရား

* ဤနဂါထာသည် သဂါထာဝဂ္ဂ သက္ကသံယုတ် ပါဠိတော်၌၎င်း၊ ကေကနိပါတ် ကုလာဝက
ဇာတ် အဋ္ဌကထာ၌၎င်း လာ၏။

မဃလုလင်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်ပါသနည်း ဘုရားဟု ထိုမဃလုလင်၏ အကျင့် အာစာရကို အကျယ်အားဖြင့် နာလိုသည်ဖြစ်၍ မေးလျှောက်သည်ရှိသော် ထိုသို့ဖြစ်မှု နာဦးလော့ဟု မိန့်တော်မူ၍ လွန်လေပြီးသော အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူလေ၏။

သိကြားမင်းလောင်း မဃလုလင် လမ်းခရီးပြုပြင်ခြင်း
အကြောင်း

လွန်လေပြီးသောအခါ မဂဓရာဇ်တိုင်း မစလရွာ၌ မဃအမည်ရှိသော လုလင်သည် ရွာသုရွာသားတို့၏ အမှုလုပ်ဆောင်ရာသို့ သွား၍ မိမိနေရာအရပ်၌ ခြေစွန်းဖြင့် မြေမှုန့်တို့ကိုယက်၍ နှလုံးမွေ့လျော် ပျော်ဘွယ်ရာရှိသည်ကိုပြုလျက် နေလေ၏။ တယောက်သော သူသည် မဃလုလင်ကို လက်မောင်းဖြင့် တွန်းထိုး ပုတ်ခတ်ကာ ထိုနေရာမှ ဖယ်ရှား၍ မဃလုလင် နေရာအရပ်၌ နေလာ၏။ မဃလုလင်လည်း ထိုသူအား အမျက်မထွက်မှု၍သာလျှင် တပါးသောနေရာ အရပ်၌ နှလုံးမွေ့လျော် ပျော်ဘွယ်ရာကို ပြုလုပ်၍ နေပြန်၏။ ထိုနေရာမှလည်း မဃလုလင်ကို တယောက်သောသူသည် လာ၍ လက်မောင်းဖြင့် ပုတ်ခတ်ကာ ဖယ်ရှားပြီးလျှင် နေလာပြန်၏။ မဃလုလင်သည် ထိုသူအားလည်း အမျက် မထွက်မှု၍သာလျှင် တပါးသော နေရာကို မွေ့လျော် ပျော်ဘွယ်ရာ ပြုလုပ်၍ နေပြန်လေ၏။ ဤသို့သောနည်းဖြင့် အိမ်မှ ထွက်လာတိုင်း ထွက်လာတိုင်း သော ယောက်ျားတို့သည် မဃလုလင်ကို လက်မောင်းဖြင့် ပုတ်ခတ်၍ နေရာ အရပ်မှ ဖယ်ရှားကြလေကုန်၏။ မဃလုလင်သည် အလုံးစုံသော ဤသူတို့ကား ငါ့ကိုမို့၍ ချမ်းသာစွာ နေရကုန်ပြီ။ ဤကောင်းမှုကံသည် ငါ့အား ချမ်းသာ ခြင်းကို ပေးတတ်သော ကောင်းမှုဖြစ်ရာ၏ဟု ကြံ၍ တဖန် မိုးသောက်သော နေ၌ ပေါက်တူးကို ယူ၍ ကောက်နယ် တလင်းမျှလောက်သော အရပ်ကို မွေ့လျော် ပျော်ဘွယ်ရာရရှိအောင် ပြုပြင်လေ၏။ ခပ်သိမ်းသော လူတို့သည် လည်း သွား၍ ထိုရွေးနည်းအတူသာလျှင် နေကြလေကုန်၏။

ထိုအခါ မဃလုလင်သည် ချမ်းအေးသော အခါ၌ ထိုသူတို့အား မီးထည့်၍ ပေးပြန်၏။ ထို့နောက်မှ ခပ်သိမ်းသောသူတို့သည် မွေ့လျော်ပျော်ဘွယ်ရာအရပ် မည်သည်ကို နှစ်သက်မြတ်နိုးအပ်၏။ တစုံတယောက်သောသူအား မနှစ်သက် (ဓာဘိယအကြိမ်)

မမြတ်နိုးခြင်းမည်သည် မရှိ၊ ဤနေ့မှစ၍ ငါသည် လမ်းခရီးကို ညီညွတ်စွာ ပြုလျက် လှည့်လည်ခြင်းငှါ သင့်၏ဟု ကြံပြီးလျှင် နံနက်စောစော ထွက်ခွဲ၍ လမ်းခရီးကို ညီညွတ်အောင် ပြုပြင်ကာ ဖြတ်၍ ဆောင်သင့်သော သစ်ခက်တို့ကို ဆောင်ယူကာ လှည့်လည်လေ၏။ ထိုအခါ မဃလုလင်ကို တပါးသောသူသည် မြင်၍ အချင်း အဘယ်အမှု ပြုသနည်းဟု မေးလေ၏။ အချင်း ငါသည် နတ်ပြည်သို့ သွားကြောင်း ဖြစ်သော လမ်းခရီးကို ပြုပြင်သည်ဟု ဆိုသဖြင့် ထိုသို့ဖြစ်မှု အကျွန်ုပ်သည်လည်း သင့်၏အဘော် ဖြစ်ရပါစေဟု ဆိုလေ၏။ အချင်း မိတ်ဆွေ ဖြစ်ပါလေလော့၊ လမ်းခရီးမည်သည်ကား များစွာသော လူတို့အားလည်း နှလုံးကို ပွားစေတတ်၏။ ချမ်းသာသုခ များလှ၏ဟု ဆိုသဖြင့် ထိုအခါမှစ၍ နှစ်ယောက်သောလူတို့သည် ဖြစ်လေကုန်၏။ ထိုနှစ်ယောက်သော လူတို့ကိုမြင်သဖြင့် ထိုနည်းအတူ မေးမြန်း၍၎င်း၊ ကြားသိရ၍၎င်း တယောက် သောသူသည်လည်း ထိုသူတို့၏ အဘော် ဖြစ်ပြန်လေ၏။ ဤသို့ တယောက် တယောက်အားဖြင့် သုံးကျိပ် သုံးယောက်သောသူတို့ ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုအလုံးစုံ သော သူတို့သည်လည်း ပေါက်တူး၊ တူးရွင်း စသည် လက်စွဲကုန်လျက် လမ်းခရီး ညီညွတ်အောင် ပြုပြင်ကြရာ တယူဇနာ နှစ်ယူဇနာမျှရှိသော အရပ်တိုင်အောင် ရောက်သွားကုန်၏။

ထိုသုံးကျိပ် သုံးယောက်သော သူတို့ကို ရွာစားမြင်လျှင် ကြံစည်သည်မှာ ဤလူတို့သည် အားမထုတ်သင့်သော အရာ၌ အားထုတ်ကြကုန်၏။ ထိုသူတို့ အားလုံးသည် တောအုပ်မှ ငါး၊ အမဲ စသည်တို့ကိုလည်း ဆောင်ကုန်ငြားအံ့၊ သေအရက်ကိုမူလည်း ချက်၍ သောက်ကုန်ငြားအံ့၊ ထိုသို့ သဘောရှိသော တပါးသော အမှုကိုမူလည်း ပြုကုန်ငြားအံ့၊ ငါသည်လည်း တစုံတခုကို ရရာ၏ဟု ကြံစည်လေ၏။ ထိုသို့ ကြံစည်ပြီးသည်မှ နောက်၌ ထိုသူတို့ကိုခေါ်စေ၍ အဘယ် အမှုကိုပြုလုပ်ကာ လှည့်လည်ကြကုန်သနည်းဟု မေးလေ၏။ ရွာစားမင်း နတ်ရွာ လမ်းခရီးကို ကျွန်တော်တို့ ပြုလုပ်ပါကုန်၏ဟု ဆိုလျှင် အိမ်ရာထောင်သော လူ၏ဘောင်၌နေသော သူမည်သည်ကား ဤသို့ ပြုခြင်းငှါ မသင့်၊ တောအုပ်မှ ငါး၊ အမဲ စသည်တို့ကို ဆောင်ယူခြင်းငှါ၎င်း၊ သေအရက်ချက်၍ သောက်ခြင်းငှါ ၎င်း၊ အထူးထူး အပြားပြားသော အမှုတို့ကိုပြုခြင်းငှါ၎င်း သင့်၏ဟု ဆိုလေ၏။

(တတိယအကြိမ်)

ထိုသူတို့သည် ထိုရွာစား၏ စကားကို ပယ်ရှားကြကုန်၏။ ရွာစားလည်း ဤသို့ အဖန်ဖန် ပြောဆိုပြန်သော်လည်း ပယ်ရှားကြကုန်သည်သာလျှင်တည်း။

ရွာစားမင်း အပြစ်ရှာခြင်းကြောင့် ဆင်နင်းခံရန် အပြစ်ဒဏ်သင့်ရာမှ ဆင်ရဲခြင်း အကြောင်း

ထိုရွာစားသည် အမျက်ထွက်၍ ဤလူတို့ကို ပျက်စီးစေအံ့ဟု ကြံပြီးလျှင် မင်းအထံသို့သွား၍ အရှင်မင်းကြီး ခိုးသူတို့သည် အစုဖွဲ့၍ သွားလာလှည့်လည် သည်တို့ကို မြင်ရပါသည်ဟု လျှောက်တင်သဖြင့် သွားချေ၊ ထိုသူတို့ကို ဖမ်းဆီး၍ ဆောင်ခဲ့ချေလော့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ထိုသူအားလုံးတို့ကို မင်းကြီးဆိုတိုင်း ဖမ်း၍ မင်းအား ပြလေ၏။ မင်းကြီးလည်း မစူးစမ်း မဆင်ခြင်မူ၍သာလျှင် ဆင်နှင့် နင်းသတ်စေဟု အမိန့်တော်မြတ် မှတ်လေ၏။

မဃလုလင်သည် မိမိမှကြွင်းသော သူတို့အား အချင်းတို့ မေတ္တာစိတ်ကို ဖယ်ထား၍ ငါတို့အား တပါးသော ကိုးကွယ်ရာသည် မရှိပြီ၊ သင်တို့သည် တစုံ တယောက်သော သူ့အပေါ်၌ အမျက်ထွက်ခြင်းကို မပြုမူ၍ မင်းကြီး၌၎င်း၊ ရွာစား၌၎င်း၊ ငါတို့ကို နင်းလတ္တံ့သော ဆင်၌၎င်း၊ မိမိကိုယ်၌၎င်း မေတ္တာ စိတ်ဖြင့် အတူအမျှဖြစ်သော စိတ်ရှိကြစေကုန်လော့ဟု သတိပေး ဆုံးမစကား ပြောကြားလေ၏။ ထိုလူတို့သည်လည်း မဃလုလင် ပြောကြားသောအတိုင်း ပြုကြလေကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုသုံးကျိပ်သုံးယောက်သောလူတို့၏ မေတ္တာအာနု ဘော်ကြောင့် ဆင်သည် ချဉ်းကပ်ခြင်းငှါလည်း မဝံ့လေပြီ၊ မင်းကြီးသည် ထိုအကြောင်းကိုကြားရ၍ များစွာသောလူတို့ကို မြင်သဖြင့် နင်းခြင်းငှါ မချဉ်း ကပ်ဝံ့သည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ သွားချေ ထိုလူတို့ကို ဖျာဖြင့်ဖုံးအုပ်၍ နင်းစေကြကုန်ဟု အမိန့်တော်မြတ် မှတ်ပြန်လေ၏။ ထိုလူတို့ကို ဖျာအုပ်၍နင်းစေခြင်းငှါ လွတ်ပြန် သော်လည်း ဆင်သည် ဝေးရာအရပ်သို့သာလျှင် ဖဲသွားလေ၏။

မင်းကြီးသည် ထိုအကြောင်းကိုကြား၍ ဤအရပ်၌ အကြောင်းထူးရှိသည် ဖြစ်တန်ရာ၏ဟု ကြံပြီးလျှင် ထိုသူတို့ကိုခေါ်စေ၍ အမောင်တို့ ငါ့ကိုမို့၍ သင်တို့ သည် အဘယ်အရာကို မရဘဲ ရှိကုန်သနည်းဟု စစ်ဆေးမေးမြန်းလေ၏။ အရှင် မင်းကြီး ယခု မိန့်တော်မူသော အကြောင်းကား အဘယ်အကြောင်းပါနည်းဟု

(ဇောတိယအကြိမ်)

လျှောက်တင်ကြသောအခါ သင်တို့သည် အစုဖွဲ့၍ ခိုးသူပြုလုပ်ကြလျက် တော
 အရပ်၌ သွားလာလှည့်လည်ကြကုန်သည် မဟုတ်လောဟု မိန့်ဆိုလေ၏။ အရှင်
 မင်းကြီး အဘယ်သူသည် ဤသို့လျှောက်တင်ပါသနည်းဟု သံတော်ဦးတင်လတ်
 သောအခါ အမောင်တို့ ရွာစားလျှောက်တင်၏ဟုမိန့်တော်မူလေ၏။ ထို့နောက်
 မှ သုံးကျိပ်သုံးယောက်သော သူတို့သည် အရှင်မင်းကြီး ကျွန်တော်မျိုးတို့ကား
 ခိုးသူတို့ မဟုတ်ရပါ။ မိမိတို့၏ နတ်ရွာလမ်းခရီးကို သုတ်သင်လျက် ဤမည်
 ဤမည်သော ကောင်းမှုကို ပြုကြပါကုန်၏။ ရွာစားသည် ကျွန်တော်မျိုးတို့ကို
 အကုသိုလ်ဖြစ်အံ့သော အမှုအရာအားဖြင့် (ပြုလုပ်ရန်) တိုက်တွန်း နှိုးဆော်ရာ
 မိမိစကားကို မလိုက်နာသော အရှင်ကျွန်တော်မျိုးတို့ကို အမျက်ထွက်၍ပျက်စီး
 စေလိုသောကြောင့် အရှင်မင်းကြီးကို လှည့်စား၍ ဤသို့ လျှောက်တင်ခြင်း
 ဖြစ်ပါသည်ဟု သံတော်ဦး တင်ကြလေကုန်၏။

အမောင်တို့ ဤဆင်သည် တိရစ္ဆာန် ဖြစ်ပါလျက် သင်တို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး
 တို့ကို သိသေး၏။ ငါတမူကား လူဖြစ်ပါလျက် ကျေးဇူးကို သိခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊
 ငါ၏အပြစ်ကို သည်းခံကြကုန်လော့ဟု တောင်းပန်စကား ဤသို့ ပြောကြား
 ပြီးလျှင် သားမယားနှင့် တကွဖြစ်သော ရွာစား ရွာသူကြီးကို သုံးကျိပ်သုံး
 ယောက်သော ထိုသူတို့အား ကျွန်ပြု၍ စေစား စေခြင်းငှါ ပေးလေ၏။ ဆင်ကို
 လည်း ထိုသူတို့၏ စီးနင်းစရာအလို့ငှါ ပေးလေ၏။ ထိုရွာကိုလည်းချမ်းသာသည်
 အလျောက် သုံးဆောင်ရန် ရွာစားပြု၍ ပေးလေ၏။ ထိုသူတို့သည် ဤပစ္စုပ္ပန်
 လောက၌ပင်လျှင် ငါတို့ပြုအပ်သော ကုသိုလ်အကျိုးဆက်ကို မြင်အပ်ပြီဟုနှလုံး
 သွင်း၍ အတိုင်းထက်အလွန် ကြည်ညိုသောစိတ် ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ထိုဆင်ကို
 အလှည့် အလှည့်အားဖြင့် စီးကာ သွားလာလျက် တိုင်ပင်ကြပြန်ကုန်၏။

တည်းခိုရာစရပ် ဆောက်ရာ၌ မိန်းမတို့အား ကုသိုလ်
 ပါဝင်ရန် အဘို့ မပေးလိုကြခြင်း

ယခုအခါ ငါတို့သည် အတိုင်းထက် အလွန်ကောင်းမှုကို ပြုထိုက်၏။ အဘယ်
 ကောင်းမှုကို ပြုရကုန်အံ့နည်းဟု ဆိုသဖြင့် ခရီးလမ်းမ လေးဆံ့၌ များစွာသော
 လူအပေါင်းတို့၏ အပန်းဖြေ တည်းခိုရာ စရပ်ကို ပြုကုန်အံ့ဟု တိုင်ပင်ပြီးလျှင်
 (တတိယအကြိမ်)

လက်သမားကို ခေါ်စေ၍ စရပ်ကို ဆောက်လုပ်စေကြလေကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် ကား အိမ်သူမိန်းမတို့ အပေါ်၌ မက်မောခြင်း စုံမက်ခြင်း နည်းပါးကြသောကြောင့် စရပ်၏အတွက် မာတုဂါမတို့အား ကုသိုလ်ပါဝင်ရန်အဘို့ကို မပေးကြလေကုန်။ ထိုမသလုလင်၏ အိမ်၌ကား သုနန္ဒာ၊ သုစိတ္တာ၊ သုဓမ္မာ၊ သုဇာတာ ဟူသော လေးယောက်သော မိန်းမတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုလေးယောက်သော မိန်းမတို့တွင် သုဓမ္မာမည်သောမိန်းမသည် လက်သမားကြီးနှင့် တပေါင်းတည်း တိုင်ပင်၍ မောင်ကြီး ဤစရပ်၌ ကျွန်မကို အကြီးအမှူးဖြစ်အောင် ပြုပေးစေချင်ပါသည်ဟု တံစိုးလက်ဆောင် ပေးထားလေ၏။ လက်သမားသည်လည်း ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍ ရှေးဦးစွာ (ထုပ်ကာ) အမှန်းအချက်အလို့ငှါ သစ်သားကို သွေ့ခြောက်စေပြီးလျှင် ချောမောစွာ ရွှေခြင်း ထွင်းခြင်းတို့ကို ပြုသဖြင့် အမှန်းအချက်ကို ပြီးစီးနှင့်စေ၍ ဤစရပ်ကား သုဓမ္မာမည်၏ဟု ကမ္မည်းမော်ကွန်းစာ ထွင်းထုကာ ရေး၍ အဝတ်ဖြင့် ရစ်ပတ်၍ ထားလေ၏။

ထိုအခါ စရပ်ကို အဖြူထည်ပြီးစေ၍ အမှန်းအချက် တင်အံ့သောနေ့၌ အရှင်သားတို့ တခုသော ပြုဘွယ်ဝတ္ထုကို သတိမရ မေ့ခဲ့ကြကုန်ပြီဟု ဆိုလေ၏။ အချင်းမိသုကာ အဘယ်မည်သော ပြုဘွယ်ဝတ္ထုနည်းဟု မေးလတ်သော် ထုပ်ကာ အမှန်းအချက်တည်းဟု ဆိုလေ၏။ ထိုသို့ မေ့သည်ဖြစ်မှု ဆောင်ယူချေကုန်အံ့ဟု ဆိုပြန်သော် ယခုအခါမှ ခုတ်ဖြတ်အပ်သော သစ်သားဖြင့် ပြုခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း၊ ရှေးဦးကလျှင် ခုတ်ဖြတ်ရွှေထွင်း၍ အသင့်ပြုလုပ်ထားအပ်သော (ထုပ်ကာ) အမှန်းအချက်ကို ရခြင်းငှါသင့်၏။ (ရမှသင့်မည်)ဟု ဆိုလေ၏။ ယခုအခါကျမှ အဘယ်သို့ပြု၍ ဖြစ်နိုင်တော့အံ့နည်းဟု ဆိုလတ်သော် တစုံတယောက်သောသူ၏ အိမ်၌ ပြီးစေ၍ ထားအပ်သော ရောင်းချစရာ (အထွဋ်) အမှန်းအချက်သည် အကယ်၍ ရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ ထိုအမှန်းအချက်ကို အဘိုးသင့်ပေး၍ ရှာဝယ်အပ်၏ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုသူတို့သည် ရှာမှီးကုန်သည် ရှိသော် သုဓမ္မာ၏ နေအိမ်၌ ရ၍ အသပြာတထောင် ပေးသော်လည်း အဘိုးငွေဖြင့် မရကြလေကုန်။ စရပ်၏ အတွက် ကုသိုလ်ပါဝင်ရန် အဘို့ကို ကျွန်မ ရအောင် ပြုကြလျှင် ပေးလှူပါရစေဟု ဆိုလတ်သော် မိန်းမတို့အလို့ငှါ အဘို့ကို မပေးနိုင်ကုန်ဟု ဆိုကြကုန်၏။

(ဇာတိဗေဒအကြိမ်)

သုဓမ္မာမည်သောမိန်းမ ဉာဏ်ထက်မြက်ခြင်းကြောင့်
ကုသိုလ်ပါဝင်ရန် အဘို့ရခြင်း

ထိုအခါ ထိုသူတို့ကို လက်သမားသည် အရှင့်သားတို့ အသင်တို့သည် အဘယ်သို့ ဆိုကြကုန်သနည်း၊ ပြဟွာပြည်ကို ဖယ်ထား၍ မိန်းမနှင့် ကင်းသော အရပ်မည်သည် မရှိ(အထွဋ်)အမှန်းအချက်ကို ယူသာ ယူကြပါလော့၊ ဤသို့ ယူမှသာလျှင် ငါတို့အမှု ပြီးခြင်းသို့ ရောက်လိမ့်မည်ဟု ဆိုလေ၏၊ ထိုသူတို့လည်း ကောင်းပါပြီဟု (အထွဋ်) အမှန်းအချက်ကို ယူ၍ စရပ်ကို ပြီးစီးစေပြီးလျှင် သုံးခုသော အဘို့အားဖြင့် ဝေဘန်ခွဲခြား ထားကြလေကုန်၏၊ ထို့နောက်မှ တခုသော အဘို့၌ အစိုးရမင်းတို့နေစရာ နေရာပြုကြကုန်၏၊ တခုသော အဘို့၌ သူဆင်းရဲတို့၏နေစရာ နေရာ ပြုကြကုန်၏၊ တခုသော အဘို့၌ သူနာတို့၏ နေစရာ နေရာပြုကြကုန်၏၊ သုံးကျိပ်သုံးယောက်သောသူတို့သည်လည်း သုံးဆယ့် သုံးခုသော ထိုင်စရာ ပျဉ်ချပ်တို့ကို ခင်းထားစေ၍ ဆင်အား အမှတ်သညာကို ပေးထားကြကုန်၏၊ ခရီးသွား ဧည့်သည် အာဂန္တုသည် လာ၍ အကြင်သူ၏ ခင်းထားအပ်သော ပျဉ်ချပ်၌ နေ၏၊ ထိုဧည့်သည်ကို ခေါ်သွား၍ ပျဉ်ချပ်ရှင် ဖြစ်သော ထိုသူတို့၏ အိမ်၌သာလျှင် ထိုခရီးသွား ဧည့်သည်အား ခြေလက် ဆုပ်နယ်ပြုခြင်း ချေးတွန်းခြင်း သောက်ဘွယ် ခဲဘွယ် စားဘွယ် အိပ်ရာနေရာ အလုံးစုံတို့သည် ပျဉ်ချပ်ကောင်းမှုရှင်၏ တာဝန်ဖြစ်လတ္တံ့ ဟူသော အဓိပ္ပာယ် ဖြင့် ထားခဲ့လေ၏၊ ဆင်သည် လာတိုင်း လာတိုင်းသောဧည့်သည်ကို ခေါ်သွား၍ ပျဉ်ချပ်ကောင်းမှုရှင်၏ အိမ်သို့သာ ဆောင်ပို့လေ၏၊ ထိုပျဉ်ချပ် ကောင်းမှုရှင် သည် ထိုဧည့်သည်အား ထိုနေ၌ ပြုဘွယ်ကိစ္စကို ပြုရ၏၊ မဿလုလင်သည်လည်း စရပ်၏ မနီးမဝေးသော အရပ်၌ ပင်လယ်ကသစ်ပင်ကို စိုက်၍ ထိုပင်လယ် ကသစ်ပင်ရင်းအနီး၌ ကျောက်ဖျာကို ခင်းလေ၏၊ စရပ်သို့ ဝင်လာ ဝင်လာ ကုန်သောသူတို့သည် အထက်ထုပိကာ အမှန်းအချက်ကို မော်ကြည့်ကာ ကံမည်း စာကိုဘတ်၍ ဤစရပ်သည် သုဓမ္မာမည်၏ဟု ဆိုကြကုန်၏၊ သုံးကျိပ်သုံးယောက် သောသူတို့၏ အမည်သည် ပေါ်လွင်ထင်ရှားခြင်း မရှိချေ။

သုနန္ဒာနှင့် သုစိတ္တာတို့ ကုသိုလ်ပါဝင်ပုံနှင့် သုဇာတာ၏
သဘောထားပုံ

သုနန္ဒာမည်သော မိန်းမသည်လည်း ဤသူတို့သည် စရပ်ဆောက်လုပ်ကြရာ ငါတို့ကို ကုသိုလ်အတို့ မပါဝင်ရအောင် ပြုကြပြီ။ သုဓမ္မာသည်ကား မိမိ၏ ထက်ထက်မြက်မြက် ရှိခြင်းကြောင့် ကုသိုလ်အတို့ ပါဝင်ရလေပြီ။ ငါသည်လည်း တခုခုပြုဦးမှ သင့်မည်ဟု ကြံစည်ပြီးလျှင် အဘယ်အမှုကို ပြုရပါအံ့နည်းဟု ကြံစည်ပြန်သော် ထိုသုနန္ဒာအား ဤသို့သောအကြံ ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။ စရပ်သို့ ရောက်လာ ရောက်လာတိုင်းသော သူတို့အား သောက်ရေ ချိုးရေ ရခြင်းငှါ သင့်၏။ ရေကန်ကို တူးစေအံ့ဟု အကြံဖြစ်ပေါ်လာ၍ ရေကန်ကို တူးစေလေ၏။

သုစိတ္တာမည်သော မိန်းမသည်လည်း သုဓမ္မာကား ထုပ်ကာကိုလှူပြီ။ သုနန္ဒာ ကား ရေကန်တူးပြီ။ ငါလည်း တစုံတခု ပြုသင့်၏။ အဘယ်သို့ပြုရပါအံ့နည်းဟု ကြံစည်လတ်သော် သုစိတ္တာအား ဤသို့ အကြံဖြစ်ပေါ်လေ၏။ စရပ်သို့လာကုန် လာကုန်သော သူတို့သည် ရေကိုသောက်ချိုး၍ သွားသောအခါ၌လည်းပန်းကို ဆင်မြန်းကာ ပန်ဆင်၍ သွားစေခြင်းငှါ သင့်လျော်၏။ ပန်းအာရာမ်ကိုစိုက်ပျိုးစေ အံ့ဟု အကြံဖြစ်ပေါ်၍ ထိုသုစိတ္တာသည် နှလုံးမွေ့လျော် ပျော်ဘွယ်ရာရှိသော ပန်းအရံကို စိုက်ပျိုးစေလေ၏။ များသောအားဖြင့် ထိုပန်းအာရာမ် (ဥယျာဉ်) ၌ ဤမည်သော ပွင့်သောသစ်ပင် သီးသောသစ်ပင် မရှိဟု မဖြစ် မျိုးစုံအောင် ရှိသည်သာတည်း။

သုဇာတာသည်ကား ငါသည် မဃလုလင်၏ ဦးရီးသွီးလည်းဖြစ်၏။ ခြေရင်း အလုပ်အကျွေးမယားလည်း ဖြစ်၏။ ဤမဃလုလင်ပြုအပ်သော ကောင်းမှုသည် ငါ့ကောင်းမှု မည်သည်သာတည်း။ ငါပြုအပ်သော ကောင်းမှုသည်လည်း မဃ လုလင်၏ ကောင်းမှု မည်သည်သာတည်းဟု ကြံ၍ တစုံတခုသော ကုသိုလ် ကောင်းမှုကို မပြုဘဲ မိမိကိုယ်ကိုသာလျှင် တန်ဆာဆင်ယင်ခြင်းဖြင့် အချိန် ကာလကို ကုန်လွန်စေလေ၏။

(ဇာတိယအကြိမ်)

မဃလုလင် စသည်တို့ တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ဖြစ်၍
သိကြားမင်း စည်းစိမ်ရခြင်း

မဃလုလင်သည်လည်း ၁-မိဘ လုပ်ကျွေးခြင်း၊ ၂-ဆွေကြီး မျိုးကြီး ရိုသေခြင်း၊ ၃-မှန်သောစကားကို ဆိုခြင်း၊ ၄-ကြမ်းတန်းသောစကား မဆိုခြင်း၊ ၅-ဂုံးမတိုက်ခြင်း၊ ၆-ဝန်မတိုခြင်း၊ ၇-အမျက်မထွက်ခြင်းဟူသော ခုနစ်ပါးသော ကျင့်ဝတ်တို့ကို ပြည့်စေ၍သာ နေလေ၏။ “မာတာပေတ္တိဘရံ ။လ။ သပ္ပရိသော ဣတိ” ဟု ဤသို့ ချီးမွမ်းထောမနာအပ်သော သူ၏အဖြစ်သို့ ရောက်၍ အသက်အဆုံး၌ * တာဝတိံသာ နတ်ပြည်ဝယ် သိကြားနတ်မင်းကြီး^၆ ဖြစ်လေ၏။ သုံးကျိပ် သုံးယောက်သော အဆွေခင်ပွန်းတို့သည်လည်း ထိုတာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌သာလျှင် ဖြစ်ကြလေကုန်၏။ လက်သမားသည်ကား ဝိသုက္ကံနတ်သား ဖြစ်လေ၏။ ထိုအခါ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ အသုရာတို့သည် နေကုန်၏။ ထိုအသုရာတို့သည် အသစ်ဖြစ်သော နတ်သားတို့ ဖြစ်လာကုန်ပြီဟု နတ်၌ ဖြစ်သော အဖျော်ကို စီရင်ကြကုန်၏။ သိကြားမင်းသည် မိမိပရိသတ်၌ တစုံတယောက်သော သူကိုမျှ မသောက်စိမ့်သောငှါ အမှတ်သညာ ပေးလေ၏။ အသုရာတို့သည် သောက်ခြင်းကြောင့် မူးယစ် မေ့လျော့ကြလေကုန်၏။ သိကြားမင်းသည်လည်း ဤသူတို့နှင့် ဆက်ဆံသော သိကြားမင်း စည်းစိမ်ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်းဟု မိမိပရိသတ်အား အမှတ်သညာကို ပေး၍ အသုရာတို့ကို ခြေတို့၌ ဆွဲငင်စေလျက် သမုဒြာသို့ ပစ်ချစေ၏။

ထိုအသုရာတို့သည် ဦးခေါင်းစောက်ထိုး ဖြစ်၍ သမုဒြာ၌ ကျကြကုန်၏။ ထိုအခါ အသုရာတို့၏ ကောင်းမှု အာနုဘော်ကြောင့် မြင်းမိုရ်တောင်၏ အောက်အပြင်၌ အသုရာပြည်မည်သည် ဖြစ်လေ၏။ သခွတ်ပင်မည်သော သစ်ပင်ပေါ်ပေါက်လေ၏။ နတ်တို့သည် အသုရာတို့နှင့်စစ်ပြိုင်ကြသည်ရှိသော်ထိုအသုရာတို့ ရှုံးသောကြောင့် ယူဇနာ တသောင်းကျယ်သော တာဝတိံသာ နတ်ပြည်မည်သည် ဖြစ်လေ၏။ ထိုတာဝတိံသာ နတ်ပြည်၏ အရှေ့တံခါး အနောက်တံခါးတို့၏ အကြား တောင်တံခါး မြောက်တံခါးတို့၏ အကြားသည် ယူဇနာ

* တာဝတိံသာဟူသော အမည်သည် ဒုတိယထပ် နတ်ပြည်၏ ရူဠိအမည်တည်း။ ထို့ကြောင့် အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် တိကနိပါတ် အာနန္ဒဝဂ်ဒသမသုတ်၌ “သဟဿံ တာဝတိံသာနံ” စသည်ဖြင့် လာသည်။

(ဇာတိယအကြိမ်)

တသောင်းစီ ကျယ်ပြန့်၏။ ထိုတာဝတိံသာ နတ်ပြည်သည် တံခါးတထောင် ရှိ၏။ အာရာမဥယျာဉ် ရေကန်တို့ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်၏။ စရပ်ဆောက်၍ လှူခဲ့ ဘူးသော ကုသိုလ်၏ အကျိုးဆက်ကြောင့် ထိုတာဝတိံသာ နတ်ပြည်အလယ်၌ ယူဇနာ သုံးရာ အစောက်မြင့်သော တံခွန်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်လျက် ယူဇနာ ခုနစ်ရာ အစောက်ရှိသော ဝေဇယန္တာမည်သော ဘုံပြာသာဒ်သည် ပေါ်ပေါက် လာလေ၏။ ရှေ့ဖြင့်ပြီးသော တံခွန်တိုင် အရိုးတို့၌ ပတ္တမြား တံခွန်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ပတ္တမြားအရိုး တံခွန်တိုင်တို့၌ ရှေ့တံခွန်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ သန္တာ တံခွန်တိုင်တို့၌ ပုလဲတံခွန်၊ ပုလဲတံခွန်တိုင်တို့၌ သန္တာတံခွန်၊ ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့် ပြီးသော တံခွန်တိုင်တို့၌ ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့်ပြီးသော တံခွန်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ တံခွန်တိုင်တို့၏ အလယ်၌ စိုက်ထားသော တံခွန်သည် ယူဇနာ သုံးရာမြင့်၏။ ဤသို့ တံခွန်နှင့် တကွ စရပ်ဆောက်လှူခဲ့ဘူးသော ကုသိုလ်ဆက်တို့ကြောင့် ယူဇနာ တထောင်မြင့်သော ဝေဇယန္တာ ဘုံပြာသာဒ်သည် ရတနာ ခုနစ်ပါး ဖြင့် ပြီးသည်ဖြစ်၍ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ပင်လယ်ကသစ်ပင်ကိုစိုက်၍ လှူခဲ့ဘူးသော ကုသိုလ်ဆက်ကြောင့် ထက်ဝန်း ကျင်မှ ယူဇနာ သုံးရာ ပင်စည် အဝန်းရှိသော ပင်လယ်ကသစ်ပင်သည် ဖြစ်လေ၏။ ကျောက်ဖျာကို ကသစ်ပင်ရင်း၌ ခင်ထား၍ လှူခဲ့ဘူးသော ကုသိုလ်စေတနာ၏ အကျိုးဆက်ကြောင့် ပင်လယ်ကသစ်ပင်၏အနီး၌ အလျား ယူဇနာ ခြောက်ဆယ်၊ အနံယူဇနာ ငါးဆယ်၊ အထူ တဆယ့်ငါးယူဇနာရှိသော လယ်ခေါင်ရန်းပန်းအဆင်း ကမ္မလာနီ အဆင်းကဲ့သို့ တွတ်တွတ်နီသော အဆင်း ရှိသော ပဏ္ဍုကမ္မလာ ကျောက်နေရာသည် ဖြစ်ပေါ်လေ၏။ ထိုပဏ္ဍုကမ္မလာ ကျောက်နေရာ၌ သိကြားမင်း ထိုင်သောအခါ ကိုယ်ထက်ဝက်နစ်၍ ထသော အခါ နှစ်သော နေရာသည် ပြည့်မြဲ ပြည့်လေ၏။

ရောဝဏ်ဆင် အကြောင်း

ဆင်သည်လည်း ရောဝဏ် အမည်ရှိသော နတ်သား ဖြစ်လေ၏။ နတ်ပြည်၌ တိရစ္ဆာန်တို့မည်သည် မရှိကုန်။ ထို့ကြောင့် ထိုနတ်သားသည် ဥယျာဉ် ကစား ခြင်းငှါ ထွက်သောအခါ၌ မိမိကိုယ်ကို စွန့်၍ ယူဇနာ တရာ့ငါးဆယ်ရှိသော ရောဝဏ် မည်သောဆင် ဖြစ်လေ၏။ ထိုရောဝဏ်ဆင်သည် သုံးကျိပ်သုံးယောက် (ဓာတိယအကြိမ်)

သောသုတို့ စီးစေခြင်းအကျိုးငှါ သုံးဂါဝုတ် ပမာဏရှိ ယူဇနာခွဲ ပမာဏရှိသော သုံးဆယ့်သုံးလုံးသော ဦးကင်းတို့ကို ပတ်လည် လှည့်သဖြင့် ဖန်ဆင်း၏။ အလုံးစုံ သော ဦးကင်းတို့၏ အလယ်၌ သိကြားမင်းသည် နေစိမ့်သောငှါ သုဒဿန မည်သော ယူဇနာသုံးဆယ် ပမာဏရှိသော ဆင်ဦးကင်းကို ဖန်ဆင်းလေ၏။ ထိုဆင်ဦးကင်းအထက်၌ တဆယ့် နှစ်ယူဇနာရှိသော ရတနာမဏ္ဍပ်သည် ဖြစ်၏။ ထိုမဏ္ဍပ်အကြား အကြား၌ ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့် ပြီးသော တယူဇနာ မြင့်သော တံခွန်တို့သည် ပေါက်ကုန်၏။ ထိုတံခွန်တို့၏ အဆုံး၌ ရှေ့ချူ ကွန်ယက်သည် တံရံဆွဲ၏။ လေညှင်းညှင်း ခတ်အပ်သော ထိုရှေ့ချူကွန်ယက် အသံသည် အင်္ဂါ ငါးပါးရှိသော တူရိယာသံနှင့် ရောနှောသော နတ်တို့၏ သီချင်းသံကဲ့သို့ အသံ ထွက်၏။ မဏ္ဍပ်အလယ်၌ သိကြားမင်း ခံစား၍ နေခြင်းငှါ တယူဇနာရှိသော ပတ္တမြားပလ္လင်ကို ခင်းထားအပ်၏။ ထိုပတ္တမြားပလ္လင်၌ သိကြားမင်း စံနေတော် မူ၏။ သုံးဆယ့်သုံးလုံးသော ဆင်ဦးကင်းတို့တွင် တခု တခုသော ဆင်ဦးကင်း၌ ခုနစ်ခု ခုနစ်ခုသော အစွယ်တို့ကို ဖန်ဆင်း၏။ ထိုအစွယ် ခုနစ်ခုတို့တွင် အစွယ် တခုတခုသည် ယူဇနာငါးဆယ် အလျားရှည်၏။ တခုတခုသော အစွယ်၌ ခုနစ်ခု ခုနစ်ခုသော ရေကန်၊ တခုတခုသော ရေကန်၌ ခုနစ်ခု ခုနစ်ခုသော ပဒုမ္မာ ကြာရုံ၊ တခု တခုသော ပဒုမ္မာကြာရုံ၌ ကြာခုနစ်ပွင့် ခုနစ်ပွင့်၊ တပွင့် တပွင့်၌ ပွင့်ချပ် ခုနစ်ခု ခုနစ်ခု၊ ပွင့်ချပ် တခုတခု၌ ခုနစ်ယောက် ခုနစ်ယောက်သော နတ်သွီးတို့သည် က,ကုန်၏။ ဤသို့ ထက်ဝန်းကျင်မှ ယူဇနာ ငါးဆယ်ရှိသော အရပ်တွင် ဆင်၏ အစွယ်တို့၌သာ ကပွဲသဘင်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ဤသို့လျှင် ကြီးကျယ်ပြန့်ပြောသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားလျက် သိကြား နတ်မင်း သည် လှည့်လည် ကြမြန်းလျက် ရှေ့စက်ဖြန့်တော်မူ၏။

ကောင်းမှုရှင်မိန်းမတို့ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ခြင်း အလှပြင်မိန်းမ ဥဗျင်းငှက်မ ဖြစ်ခြင်းအကြောင်း

သုဓမ္မာမည်သော မိန်းမသည်လည်း သေခဲ့သည်ရှိသော် ထိုတာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ပင်လျှင် ဖြစ်လေ၏။ ထိုသုဓမ္မာအား ယူဇနာ ကိုးရာရှိသော သုဓမ္မာ မည်သော နတ်သဘင်သည် ဖြစ်လေ၏။ ထိုနတ်သဘင်ထက် လွန်စွာ နှလုံး မွေ့လျော် ပျော်ဘွယ်ရာဖြစ်သော တပါးသော အရပ်ဌာနမည်သည် မရှိလေ။

(တတိယအကြိမ်)

တလလျှင် ရှစ်ရက်မြောက်သော နေ့တိုင်း ထိုသုဓမ္မာ နတ်သဘင်၌ သာလျှင် တရားနာခြင်းသည် ဖြစ်လေ၏။ ယနေ့တိုင်အောင်လည်း မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော အရပ်ကို မြင်ကြသည်ရှိသော် သုဓမ္မာ နတ်သဘင်ကဲ့သို့ ဖြစ်၏ဟု ပြောဆိုကြရ ကုန်၏။

* နန္ဒာမည်သော မိန်းမသည်လည်း လူ့ပြည်မှ စုတေမနေ သေလွန်ခဲ့သော် ထိုတာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ပင် ဖြစ်လေ၏။ ထိုနန္ဒာအား ယူဇနာ ငါးရာကျယ် သော နန္ဒာ အမည်ရှိသော ရေကန်သည်လည်း ဖြစ်လေ၏။

† စိတ္တာမည်သော မိန်းမသည်လည်း သေ၍ ထိုတာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ပင် ဖြစ်လေ၏။ ထိုစိတ္တာအားလည်း ယူဇနာငါးရာရှိသော စိတ္တလတာမည်သော ဥယျာဉ်သည်လည်း ဖြစ်လေ၏။ ထိုဥယျာဉ်၌ နှလုံးမသာယာစရာ ပုဗ္ဗနိမိတ် ဖြစ်ခြင်းရှိသော နတ်သားတို့ကို ဆောင်၍ ဝမ်းမြောက်စေကုန်လျက် သွားလာ လှည့်လည်ကြရကုန်၏။

သုဇာတာမည်သော မိန်းမသည်ကား စုတေမနေ သေလွန်ခဲ့လေသော် တခုသော တောင်ချောက်ကြား၌ ဗျိုင်းမ ငှက်ငယ်တကောင် ဖြစ်လေ၏။ သိကြားမင်းသည်လည်း မိမိ၏ အလုပ်အကျွေး မိန်းမတို့ကို ကြည့်လတ်သည် ရှိသော် သုဓမ္မာ၊ နန္ဒာ၊ စိတ္တာ မည်သော မိန်းမတို့သည် ဤတာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌သာ ဖြစ်ကြကုန်၏။ သုဇာတာမည်သော မိန်းမသည် အဘယ်အရပ်၌ ဖြစ်သနည်းဟုကြံစည်ကာ ကြည့်ရှုသည်ရှိသော် တောင်ချောက်ကြား၌ ဗျိုင်းမ ငှက်ငယ်ဖြစ်သည်ကို မြင်ရ၍ အမိုက်မသည် တစုံတခုသောကောင်းမှုကို မပြုလေ ခြင်းကြောင့် တိရစ္ဆာန်အမျိုး၌ ဗျိုင်းမဖြစ်ရရှာပြီ။ ထိုဗျိုင်းဖြူမကို ယခုအခါ ကောင်းမှုပြုစေ၍ ဤတာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့ သွေးဆောင်ခေါ်ယူခြင်းငှါ သင့်၏ဟု ကြံပြီးလျှင် သိကြားမင်း၏ အသွင်ကိစ္စနှင့်၍ မထင်ရှားသော သူဆင်းရဲ

* သုနန္ဒာ၏ အမည်၌ အဋ္ဌကထာတွင် လူ့ဘဝ (သု) ပါ၍ နတ်ဘဝ (သု) မပါချေ။ မဟာဝါ အဋ္ဌကထာ၌ (သု) မပါဘဲလာသည်။ သီဟိုဠ်နှင့်လည်း (သု) မပါချေ။
† သုစိတ္တာ၏အမည်၌ အဋ္ဌကထာတွင် လူ့ဘဝ (သု) ပါ၍ နတ်ဘဝ (သု) မပါချေ။ မဟာဝါ အဋ္ဌကထာ၌ (သု) မပါဘဲလာသည်။ သီဟိုဠ်နှင့်လည်း (သု) မပါချေ။
‡ သုဇာတာမျိုင်းမ၏ အသက် နှစ်ပေါင်း ၅၀၀ ရှိကြောင်းနှင့် သုတ်မဟာဝါ အဋ္ဌကထာ သက္ကပဋ္ဌသုတ်၌ လာ၏။

(ဇာတိယအကြိမ်)

အသွင်ဖြင့် ဗျိုင်းမငယ်အထံသို့သွား၍ အဘယ်အမှုကိုပြုလျက် ဤတောင်ကြား မြစ်၌ လှည့်လည်ကျက်စား သွားလာနေသနည်းဟု မေးမြန်းလေ၏။ အရှင်သည် အဘယ်သူပါနည်းဟု မေးလတ်သော် ငါကား မစလရွာ၌ နေစဉ်အခါ သင်၏ ချစ်လင်ဖြစ်ဘူးသော မဃလုလင်တည်းဟု ဆို၏။ အရှင်သား အဘယ်မှာ ဖြစ်ပါ သနည်းဟု မေးပြန်သော် ငါကား တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်ပေသည်။ သင်၏ အဘော်ဖြစ်သော မိန်းမတို့၏ ဖြစ်ရာ အရပ်ကို သိ၏လောဟု ပြန်မေးလေ၏။ အရှင် ကျွန်မ မသိပါဟု ပြောလတ်သော် ထိုမိန်းမတို့သည်လည်း ငါ၏အထံ၌ ဖြစ်လာကုန်၏။ ထိုအဘော်ဖြစ်သော မိန်းမတို့ကို မြင်ချင်၏လောဟု မေးမြန်း လေ၏။

သိကြားမင်းသည် သုဇာတာဗျိုင်းမကို နတ်ပြည်သို့ ဆောင်ယူပြခြင်း

အရှင် ကျွန်မသည် ထိုတာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့ အဘယ်သို့ သွားနိုင်ပါ လတ္တံ့နည်းဟု ဆိုလတ်သော် သိကြားမင်းသည် သင့်ကို ငါဆောင်ယူအံ့ဟုဆို၍ ထိုဗျိုင်းမငယ်ကို လက်ဝါးပြင်၌ နားစေ၍ နတ်ပြည်သို့ ဆောင်ယူပြီးလျှင် နန္ဒာမည်သော ရေကန်ကမ်းနား၌ လွှတ်ထားပြီးမှ သုံးယောက်ကုန်သော နတ်မိဖုယားတို့အား သင်တို့၏ အဘော်ဖြစ်သော သုဇာတာကို ရှုမြင်လိုကြ ကုန်သလောဟု မေးလေ၏။ အရှင်မင်းမြတ် သုဇာတာသည် အဘယ်မှာနည်းဟု ပြန်မေးသဖြင့် နန္ဒာရေကန် ကမ်းနားမှာ ရှိ၏ဟု ပြောကြားလိုက်လေ၏။ ထိုသုံးယောက်သော နတ်မိဖုယားတို့သည်လည်း ထွက်သွားပြီးလျှင် သခင်မ သုဇာတာ၏ ရုပ်ပုံသည် အံ့ဘွယ်ရှိပေစွ၊ မိမိကိုယ်ကို လှလှပပ တန်ဆာ ဆင်ခြင်း၏ အကျိုးသည် ဩော်...အံ့ဩဘွယ် ရှိပေစွတကား၊ ယခုအခါ၌ ထိုသုဇာတာ သခင်မ၏ နှုတ်သီးကလေးကို ကြည့်ကြပါဦး၊ ခြေတို့ကို ကြည့်ကြ ပါဦး၊ ခြေသလုံးကလေးတို့ကို ကြည့်ကြပါဦး၊ ထိုသုဇာတာသခင်မ၏ အလုံးစုံ ဖြူသော ကိုယ်အဖြစ်သည် တင့်တယ်လှပ၏ တကားဟု ပြောင်လှောင် ပြက်ရယ်မှု ပြု၍ ဖဲသွားကြလေကုန်၏။

တဖန် သိကြားမင်းသည် ထိုဗျိုင်းမ အထံသို့သွား၍ သင်၏ အဘော်မတို့ကို မြင်လိုက်၏လောဟု မေးလေလျှင် မြင်ရပါပြီ၊ ကျွန်မကိုပြောင်လှောင် ပြက်ရယ် (တတိယအကြိမ်)

မပြု၍ သွားကြပါသည်။ ကျွန်မ၏ နေရာဖြစ်သော ထိုချောက်ကြားသို့သာ ကျွန်မကို ပြန်ပို့ပါဟု ပြောဆိုရှာလေသော် ထိုချောက်ကြားသို့ ဆောင်ပို့လိုက် ပြီးလျှင် ရေ၌လွှတ်ခဲ့၍ သင်၏ အဘော်မဖြစ်ကုန်သော ထိုသူတို့၏ စည်းစိမ် ချမ်းသာကို မြင်အပ်ပြီ မဟုတ်လောဟု မေးလေ၏။ အရှင်သိကြားမင်းမြတ် မြင်အပ်ပါပြီဟု ဆိုလျှင် သင်သည်လည်း ထိုအရပ်၌ ဖြစ်ခြင်း၏အကြောင်း ကောင်းမှုကို ပြုသင့်၏ဟု ဆိုလေ၏။ အရှင်သိကြားမင်းမြတ် အဘယ်ကို ပြုရ ပါမည်နည်းဟု မေးလေလျှင် ငါပေးအပ်သော ဆုံးမဩဝါဒကို စောင့်ရှောက် လတ္တံ့ လောဟု မေးလေ၏။ စောင့်ရှောက်ပါမည်ဟု တာဝန်ခံသောအခါ ငါးပါး သီလပေး၍ မမေ့မလျော့ စောင့်ရှောက်ရစ်လော့ဟု ဆိုဆုံးမ၍ ဖဲသွားလေ၏။

သုဇာတာဗျိုင်းမ ငါးပါးသီလကြောင့် အိုးထိန်းသည်သွီး
ဖြစ်၍ သိကြားမင်း စောင်မပုံ

ထိုဥဗျိုင်း ငှက်ငယ်မသည်လည်း ထိုအခါမှစ၍ အလိုလိုသေသော ငါးတို့ကို သာလျှင် ရှာ၍စား၏။ သိကြားမင်းသည် နှစ်ရက် သုံးရက် လွန်သောအခါ ထိုဗျိုင်းမကို စူးစမ်းခြင်းငှါ သွားရောက်၍ သဲသောင်ပြင်၌ ငါးသေကဲ့သို့ သေလေဟန် ငါးသေယောင် ဖန်ဆင်း၍ အိပ်နေလေ၏။ ထိုဗျိုင်းမသည်မြင်လျှင် ငါးသေဟူသော အမှတ်သညာဖြင့် ကောက်ယူလိုက်လေ၏။ ငါးသည် မျှီခါနီး၌ အမြီးကို လှုပ်လိုက်၏။ ဗျိုင်းမသည် အသက်ရှင်သော ငါးပါတကားဟု ရေ၌ လွှတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် အတန်ငယ် ကာလလွန်စေ၍ တဖန် ဗျိုင်းမ၏ ရှေ့၌ ပက်လက် အိပ်ပြန်၏။ ဗျိုင်းမသည် ငါးသေဟူသောအမှတ်ဖြင့် ကောက်ယူပြန်၍ မျှီဆဲသောအခါ အမြီးဖျားကို လှုပ်လိုက်၏။ ဗျိုင်းမသည် ထိုလှုပ်သည်ကို မြင်၍ ငါးရှင်ပါတကားဟု လွှတ်ပြန်လေ၏။ ဤသို့လျှင် သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် စူးစမ်း၍ ကောင်းစွာ သီလကို စောင့်ပေ၏ဟု သိကြားမင်းသည် မိမိကိုယ်ကို သိစေ၍ ငါကား သင်၏သီလကို စူးစမ်းခြင်းငှါ လာခဲ့၏။ ကောင်းစွာ သီလကို မကျိုး မပေါက် စောင့်ရှောက်ပေ၏။ ဤသို့ စောင့်ရှောက်လျှင် မကြာမြင့်မီ ငါ့အထံ၌ ဖြစ်လတ္တံ့ ၊ မမေ့မလျော့လေနှင့်ဟု သေချာစွာ မှာကြား၍ ဖဲသွားလေ၏။

ထိုဗျိုင်းမသည် ထိုအခါမှစ၍ အလိုလိုသေသော ငါးကိုရသောအခါလည်း ရှိ၏။ မရသောအခါလည်း ရှိ၏။ မရသည်ရှိသော် နှစ်ရက်သုံးရက် လွန်သဖြင့်
(တဆိယအကြိမ်)

အသွေး အသား ခြောက်ခန်း၍ သေရှာလေရကား ထိုငါးပါးသီလ၏ အစွမ်း အာနုဘော်ကြောင့် ဗာရာဏသီပြည်တွင် အိုးထိန်းသည် တယောက်၏သွီး ဖြစ်လေ၏။ အိုးထိန်းသည်သွီး တဆယ့်ငါးနှစ်၊ တဆယ့်ခြောက်နှစ် အရွယ်ရောက် သောအခါ သိကြားမင်းသည် သုဇာတာ ဖြစ်ဘူးသော ဗျိုင်းမသည် ဘယ်ပြည် ဘယ်ရွာ၌ဖြစ်ရှာလေသနည်းဟု ကြည့်ရှုဆင်ခြင်သည်ရှိသော် မြင်ရ၍ ယခုအခါ ငါသိကြားသည် ထိုအိုးထိန်းသည်သွီးနေရာသို့ သွားခြင်းငှါ သင့်၏ဟု သခွါးသီး အရောင်အဆင်း ပမာဏထင်သော ရတနာ ခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် လှည်းရထားကို အပြည့်တင်၍ မောင်းနှင်ပြီးလျှင် ဗာရာဏသီပြည်သို့ ဝင်၍ အို မိခင်ဘခင်တို့ သခွါးသီးတို့ကို ဝယ်လိုက်ကြကုန် ဝယ်လိုက်ကြကုန်ဟု ကြွေးကြော်လျက် စေ့လမ်းမသို့ သွားလေ၏။ လူတို့သည်လည်း ပဲနောက်၊ ပဲကြီး စသည်တို့ကို ယူ၍ လာကုန်သည်ရှိသော် အဘိုးဖြင့် ငါမပေးဟု ဆိုလိုက်သဖြင့် အဘယ်သို့ သောအကြောင်းဖြင့် ပေးမည်နည်းဟု မေးသည်ရှိသော် သီလကို စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းလေ့ရှိသော သီတင်းသည် မိန်းမအား ပေးအံ့ဟု ဆို၏။ အရှင် ဤသီလ မည်သည် အဘယ်သို့ သဘောရှိသနည်း၊ အမည်းလေလော၊ အညိုစသည်လေ လောဟု မေးကြပြန်သော် အသင်တို့သည် သီလကို ဤသို့ သဘောရှိသည် ကိုမျှလည်း မသိကြ၊ အဘယ်မှာလျှင် ထိုသီလကို စောင့်ရှောက် နိုင်ကြကုန် အံ့နည်း၊ သီလ စောင့်ရှောက်သောသူအားသာ ပေးအံ့ဟု ဆိုလေ၏။

အရှင် ထိုအိုးထိန်းသည် သွီးသည် သီလစောင့်ရှောက်မည်ဟု လှည့်လည်လေ့ ရှိ၏။ ဤသတို့သွီးအား ပေးပါလေလော့ဟုဆို၍ ထိုအိုးထိန်းသည်သွီးသည်လည်း ထိုသို့ဖြစ်မှု ကျန်မအားပေးပါအရှင်ဟုဆိုလေ၏။ သင်သည်ကားအဘယ်သို့သော သူဖြစ်လေသနည်းဟု မေးလတ်သော် ကျန်မသည် အခါခပ်သိမ်း မစွန့်အပ်သော သီလရှိပါသည်ဟု ဆိုသဖြင့် သင့်အလိုငှါသာ ဤဥစ္စာတို့ကို ငါဆောင်ခဲ့၏ဟု ဆို၍ လှည်းရထားကို မောင်းနှင်ကာ ထိုသတို့သွီး၏အိမ်သို့ သွားပြီးလျှင် တပါး သူတို့မယူနိုင်အောင်လည်းပြုခဲ့၍ သခွါးသီးအသွင်ဖြင့်နတ်ပေးဥစ္စာကိုပေးသဖြင့် မိမိကိုယ်ကို သိစေပြီးလျှင် ဤအလုံးစုံသည် သင် အသက်မွေးခြင်းငှါ ပေးအပ် သော ဥစ္စာ ဖြစ်၏။ ငါးပါးသီလတို့ကို မကျိုးမပေါက် မပြောက်မကျားအောင် ပြု၍ စောင့်ရှောက်ရစ်လော့ဟု ဆိုဆုံးမကာ ဖဲသွားလေ၏။

အသုရာသွီး ပန်းကုံးစုပ်ပွဲနှင့် သိကြားမင်း အတင့်ရဲပုံ

ထိုအိုးထိန်းသည် သွီးလည်း ထိုကိုယ်အဖြစ်မှ စုတေခဲ၍ အသုရာပြည်၌ အသုရာ နတ်မင်းကြီး၏ သွီးဖြစ်၍ သိကြားမင်း၏ ရန်သူအိမ်၌ ဖြစ်လေ၏။ ဗျိုင်းမငယ်ဖြစ်သော ဘဝ၊ အိုးထိန်းသည် သွီးဖြစ်သောဘဝတို့၌ သီလကိုလုံခြုံစွာ စောင့်ထိန်းဘူးသောကြောင့် အလွန် အဆင်းလှ၏။ ရှေ့အဆင်းနှင့် တူသော အဆင်းရှိ၏။ သူတပါးတို့နှင့် ဆက်ဆံခြင်း မရှိသော ရူပကာယ အသရေနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ဝေပစိတ္တိမည်သော အသုရာ နတ်မင်းကြီးသည် လာတိုင်း လာတိုင်း ကုန်သော အသုရာတို့ကို သင်တို့သည် ငါ့သွီးနှင့် မထိုက်တန်ကုန်ဟု ဆို၍ တစုံ တယောက်သောသူအား မပေးစားမူ၍ ငါ့သွီးသည် မိမိကိုယ်တိုင် သာလျှင် မိမိနှင့် ထိုက်တန်သော လင်ယောက်ျားကို ရှာယူလတ္တံ့ဟု အသုရာ မှူးမတ် စသည် အပေါင်းကို စည်းဝေးစေ ပြီးလျှင် သင်ချစ်သွီးနှင့် ထိုက်တန်သော လင်ယောက်ျားကို ကြိုက်ရာ ရွေးချယ်ကာ ယူလော့ဟု သွီးလက်၌ ပန်းကုံးကို ပေးလေ၏။ ထိုခဏ၌ သိကြားမင်းသည် သုဇာတာ၏ဖြစ်ရာအရပ်ကိုကြည့်ရှုသည် ရှိသော် ထိုအကြောင်းကို သိရ၍ ဤယခုအခါ ငါသွား၍ ထိုသုဇာတာကို ဆောင်ယူခြင်းငှါ သင့်၏ဟု ကြံပြီးလျှင် အသုရာအဘိုးအိုကြီးအသွင်ဖန်ဆင်းကာ သွားရောက်၍ ပရိသတ်အစွန်၌ ရပ်နေလေ၏။ သုဇာတာသည်လည်း ထိုမှ ဤမှ ကြည့်ရှုလတ်သည်ရှိသော် ရှေးဘဝ၌ မေတ္တာအဟုန် ထုံကာတကွနေဘူးကြသည် အစွမ်းဖြင့်ဖြစ်သော ချစ်ခြင်းသည် အဟုန်ထန်စွာ စီးသော မြစ်ရေအလျဉ်ကဲ့သို့ လွှမ်းမိုးဖိစီးသော စိတ်နှလုံးရှိသည်ဖြစ်၍ ဤသူသည် ငါ၏ချစ်လင်တည်းဟု ထိုအသုရာ အဘိုးအိုကြီး၏ ဦးခေါင်းထက်၌ ပန်းကုံးကို စုပ်လေ၏။ အသုရာတို့ သည်လည်း ငါတို့၏ ပြည့်ရှင်မင်းကား ဤမျှ အတိုင်းအရှည်ရှိသော ကာလ ပတ်လုံး သွီးနှင့်ထိုက်တန်သောသူကို မရ ယခုမှ ရပါပေသည်။ ဪ...ထိုငါတို့ ပြည့်ရှင်မင်းကြီး၏ သွီးပျိုကလေးအား ဘိုးအေထက် အသက်ကြီးသော ဤသူ သာလျှင် ထိုက်တန်ရလေခြင်းဟု မကျေမခဲ အရှက်ခဲ၍ ဖဲသွားကြလေ၏။

သုဇာတာကို သိကြားမင်းဆောင်ယူခြင်း လက်ပံတော အကြောင်း

အဘိုးအိုကြီးသည်လည်း သုဇာတာမည်သော အသုရာမင်းကြီး၏ သွီးကို လက်၌ ကိုင်ဆွဲ၍ ငါကား တာဝတိံသာ နတ်ပြည်ကိုအစိုးရသော သိကြားမင်း

(ဓာတိယအကြိမ်)

ပေတည်းဟု ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ကြွေးကြော်သော စကားဖြင့် ကြုံးဝါးလျက် ကောင်းကင်ထက်သို့ တက်သွားလေ၏။ အသုရာတို့သည်လည်း သိကြားအိုသည် ငါတို့ကို လှည့်စားခဲ့လေပြီဟု နှလုံး မသာယာ ရှိကုန်သဖြင့် သိကြားမင်းကို အမှီလိုက်ကြကုန်၏။ ကူညီဘော် ကူညီဘက်ဖြစ်သော မာတလိ နတ်သားသည် ဝေဇယန္တာ နတ်ရထားကို ဆောင်ယူလာခဲ့၍ ခရီးအကြား၌ စောင့်မြှော်လျက် နေနှင့်လေ၏။ သိကြားမင်းသည် ထိုသုဇာတာနတ်သမီးကို ဝေဇယန္တာ ရထား ထက် တင်၍ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့ ရှေးရှု သွားလေ၏။ ထိုသို့ သွား၍ သိကြားမင်း လက်ပံတောသို့ ရောက်သောအခါ ရထားသံကိုကြား၍ ကြောက် လန့်ကုန်သော ဂဠုန်ငှက်ငယ်တို့သည် ငိုမြည်ဟစ်ကြွေး အော်သံပေးကြလေ ကုန်၏။ ထိုဂဠုန်ငှက်တို့၏ မြည်သံကိုကြား၍ သိကြားမင်းသည် မာတလိ နတ်သားကို မြည်သော ဤသူတို့ကား အဘယ်သူတို့နည်းဟု မေး၏။ အရှင် သိကြားမင်း ဂဠုန်ငှက်ငယ်တို့ပါတည်းဟု လျှောက်တင်လတ်သော် အဘယ် ကြောင့် မြည်ကြကုန်ဘိသနည်းဟု မေး၏။ ရထားသံကိုကြား၍ သေအံ့သော ဘေးမှ ကြောက်သောကြောင့် မြည်ကြပါကုန်၏ဟု ဆိုလတ်သော် ငါတယောက် ကိုမီ၍ ဤမျှလောက်သော သူအပေါင်းသည် ရထား၏ အဟုန်ဖြင့် မှန်မှန် ညက်ညက် မပျက်စီးစေလင့်၊ ရထားကို နောက်သို့ ဆုတ်နှစ်ဦးလော့ဟုဆိုလေ၏။ မာတလိ နတ်သားလည်း သိန္ဓောမြင်း တထောင်ကို နှင်တံဖြင့် အမှတ်ပေး၍ ရထားကို နောက်သို့ ဆုတ်နှစ်စေလေ၏။ ထိုသို့ ရထား နောက်သို့ ဆုတ်နှစ်သည် ကို မြင်၍ အသုရာတို့သည်လည်း သိကြားအိုသည် အသုရာပြည်မှစ၍ အားကုန် ပြေးခဲ့လေရာ ယခုအခါ ရထားကို နောက်သို့ ဆုတ်နှစ်စေ၏။ မချွတ်ကေန် ထိုသိကြားအိုသည် အထောက်အပံ့ အဘော်သဟဲကို ရသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု အသုရာတို့ မလိုက်ဝံ့ဘဲ ပြန်လည်ခဲ့၍ လာသောခရီးဖြင့်ပင် အသုရာပြည်သို့ဝင်၍ တဖန် ဦးခေါင်း မထောင်ဝံ့ကြလေကုန်။

သုဇာတာ နတ်မိဖုယား ဖြစ်ခြင်းနှင့် အာလိန်ငါးဆင့် အကြောင်း

သိကြားမင်းသည်လည်း အသုရာမင်းကြီးသွီး သုဇာတာကို တာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့ ဆောင်ယူခဲ့၍ နှစ်ကုဋေ ငါးသန်းကုန်သော နတ်သွီးတို့၏အကြီး အရာ၌ ထားလေ၏။ သုဇာတာသည်လည်း သိကြားမင်းအား အရှင်မင်းမြတ်

(တဏှိယအကြိမ်)

ဤတာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ ကျွန်မအား မိဘတို့သည်၎င်း၊ မောင်ကြီး မောင်ငယ်တို့သည်၎င်း၊ အမကြီး၊ အမငယ်တို့သည်၎င်း မရှိပါကုန်၊ သွားလေရာရာ အရပ်သို့ ကျွန်မကို ခေါ်ငင်၍ သွားစေချင်ပါသည်ဟု ဆုကိုတောင်းလတ်သော် သိကြားမင်းလည်း ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံလျက် သုဇာတာအား ပဋိညာဉ်ကို ပေးထားလေ၏။

ထိုအခါမှစ၍ သခွတ်ပင် ပွင့်လတ်သည်ရှိသော် ငါတို့၏နေရာ နတ်ပြည်၌ နတ်၌ဖြစ်သော ပင်လယ်ကသစ်ပင် ပွင့်သောအခါပေတည်းဟု အသုရာတို့သည် စစ်ထိုးခြင်းငှါ နတ်ပြည်သို့ တက်လာကြကုန်၏။ သိကြားမင်းသည်လည်း သမုဒြာအောက်၌ နဂါးတို့အား အစောင့် အပ်နှင်းလေ၏။ ထို့နောက်မှဂဠုန်၊ ထို့နောင် ကုမ္ဘန်၊ ထို့နောင် ဘီလူးတို့အား အပ်နှင်းလေ၏။ ထို့နောင်မှ (အထက် အာလိန်၌) စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီး လေးယောက်တို့အား အစောင့် အပ်နှင်းလေ၏။ အလုံးစုံတို့၏ အထက်၌ကား ဘေးဥပဒ္ဒဝေါတို့ကို တားမြစ်စေခြင်းငှါ တာဝတိံသာနတ်ပြည် မြို့တံခါးအနီးတို့၌ ဝရဇိန်လက်နက် ကို စွဲကိုင်ဟန် သိကြားမင်း ပုံသဏ္ဍာန်ကို ထားလေ၏။ အသုရာတို့သည် နဂါး စသည်တို့ကို အောင်မြင်ပြီး၍ လာကြကုန်သော်လည်း သိကြားမင်းပုံသဏ္ဍာန်ကို မြင်လျှင် သိကြားမင်းကြီး ထွက်လာပြီဟူသော အမှတ်ဖြင့် မရပ်မနား ဖဲသွား ထွက်ပြေးကြကုန်၏။

မဟာလိ လိစ္ဆဝီမင်းသား ဤသို့လျှင် မဃမည်သော လုလင်သည် မမေ့ မလျော့သော အကျင့်ကို ကျင့်၏။ ဤမဃလုလင်သည် ကုသိုလ်ကောင်းမှု၌ဤသို့ မမေ့မလျော့သောကြောင့် ဤသို့ သဘောရှိသော အစိုးတရ သိကြားမင်း၏ အဖြစ်သို့ ရောက်၍ နတ်ပြည် နှစ်ထပ်တို့၌ မင်းအဖြစ်ကို ပြုရလေ၏။ ဤအပ္ပမာဒ တရား မည်သည်ကို ဘုရားအစရှိသော သူတော်ကောင်းတို့သည် ချီးမွမ်းအပ်၏။ မမေ့မလျော့ခြင်းကိုမှီ၍ အလုံးစုံသော လောကီ လောကုတ္တရာ အကျိုးထူး တရားတို့ကို ရနိုင်ပေ၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤဂါထာကို ဟောတော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၃၀ အပ္ပမာဒေန မဃဝါ၊ ဒေဝါနံ သေဋ္ဌတံ ဂတော။
အပ္ပမာဒံ ပသံသန္တိ၊ ပမာဒေါ ဂရဟိတော သဒါ။

(ဓာတိယအကြိမ်)

မသဝါ၊မသဝါဟု ယခုအခါ ထင်ရှားသော မသလုလင်သည်။အပ္ပမာဒေန၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှု၌ မမေ့မလျော့ခြင်းကြောင့်။ ဒေဝါနံ၊ စတုမဟာဇာတ်၊ တာဝတိံသာ နတ်တို့၏။ သေဋ္ဌတံ၊ အမြတ်အကြီး၏ အဖြစ်သို့။ ဂတော၊ ရောက်လေ၏။ အပ္ပမာဒံ၊ အပ္ပမာဒတရားကို။ ပသံသန္တိ၊ ဘုရား အစရှိသော ပညာရှိတို့ ချီးမွမ်းကြကုန်၏။ ပမာဒေါ၊ကုသိုလ်ကောင်းမှု၌ မေ့လျော့ခြင်းကို။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ ဂရဟိတော၊ ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်အပ်၏။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဂါထာ၏ အဆုံး၌ မဟာလိ လိစ္ဆဝီမင်းသားသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေ၏။ ရောက်လာသော ပရိသတ် များစွာတို့သည်လည်း သောတာပန် စသည်တို့ ဖြစ်ကုန်၏။

မသလုလင် ဝတ္ထု ပြီး၏။

၈-မထင်ရှားသောရဟန်းဝတ္ထု (၁)

အပ္ပမာဒရတော အိက္ခု အစရှိသော ဤတရား ဒေသနာတော်ကို ဘုရား ရှင်သည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် အမှတ်မရှိ မထင်ရှားသော ရဟန်းတပါးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

တောမီးကို မဂ်ဉာဏ်ပမာထား၍ ရှုဆင်ခြင်ပုံ

ထိုရဟန်းသည် ဘုရားရှင်၏ အထံတော်၌ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ရအံ့သည် တိုင်အောင်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားများကိုဟောကြားတော်မူစေ၍ တောအုပ်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် အဖန်ဖန် စေ့ဆော်၍ လုံ့လပြုသော်လည်း အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက် ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သေးရကား အထူးပြု၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို တဖန် ဟောစေဦးအံ့ဟု ထိုတောအုပ်မှ ထွက်ခဲ့၍ ဘုရားအထံတော်သို့ ပြန်လာသည်ရှိသော် လမ်းခရီး အကြား၌ ကြီးစွာသော တောမီးလောင်သည်ကို မြင်ရ၍ လျင်စွာသော အဟုန်ဖြင့် မြက်သစ်ပင်မပေါက် သွေခြောက်သောအပြင်ရှိသော တောင်ထိပ်သို့ တက်ရောက်ကာ ထိုင်နေလျက် တောကို လောင်သောမီးကို ရှု၍ မီးတောက် ဟူသောအာရုံကို ယူလေ၏။ (အာရုံယူပုံကား) ဤမီးသည်ကား ကြီးကြီးငယ်ငယ်

(တတိယအကြိမ်)

ဖြစ်ကုန်သော မီးစာတို့ကို အကြွင်းမဲ့ တောက်လောင်လျက် သွားသကဲ့သို့ အရိယမဂ်ဉာဏ် တည်းဟူသော မီးသည်လည်း ကြီးကြီးငယ်ငယ် အသွယ်သွယ် သော သံယောဇဉ်တို့ကို တောက်လောင်လျက် သွားခြင်းပင် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု * အာရုံကို ယူလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ဂန္ဓကုဋ်၌ နေတော်မူလျက်ပင်လျှင် ထိုရဟန်း၏ စိတ်ဖြစ်ခြင်းကို သိ၍ ချစ်သားရဟန်း ဤကဲ့သို့ အောက်မေ့ခြင်းသည် ဟုတ်မှန် ပေ၏။ ကြီးကြီး ငယ်ငယ် ဖြစ်ကုန်သော လောင်စာ ထင်း သစ်သားတို့ကဲ့သို့ ဤသတ္တဝါတို့၏ ကိုယ်တွင်း၌ဖြစ်ကုန်သော အငယ်အကြီးဖြစ်သော သံယောဇဉ် တို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုသံယောဇဉ်တို့ကို အရိယမဂ်ဉာဏ်တည်းဟူသော မီးဖြင့် အကြွင်းမဲ့ အကုန်လောင်စေလျက် တဖန်ပြန်၍ ဖြစ်ခြင်းငှါ မထိုက်အောင် ပြုသင့်ပေ၏ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် ရောင်ခြည်တော်လွှတ်တော်မူ၍ ထိုရဟန်း၏ ရှေးရှုမျက်မှောက်၌ ကိုယ်တိုင်ထင်ရှား ပြတော်မူဘိသကဲ့သို့ ရောင်ခြည်တော် လွှတ်ကာ ဤဂါထာကို ဟောတော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၃၁ အပ္ပမာဒရတော ဘိက္ခု၊ ပမာဒေ ဘယဒသိဝါ။
သံယောဇနံ အဏုံ ထူလံ၊ ဒဟံ အဂ္ဂိဝ ဂစ္ဆတိ။

အပ္ပမာဒရတော၊ အပ္ပမာဒတရားဖြင့် အလွန် မွေ့လျော်ခြင်း ရှိသော။ ပမာဒေ၊ မွေ့လျော့ခြင်း၌။ ဘယဒသိဝါ၊ ဘေးရန်ဟု ရှုလေ့ရှိသော။ ဘိက္ခု၊ ရဟန်းသည်။ အဏုံထူလံ၊ အငယ်အကြီးဖြစ်သော မီးစာကို။ ဒဟံ-ဒဟန္တော၊ လောင်သွားသော။ အဂ္ဂိဝ၊ တောမီးကဲ့သို့။ အဏုံ၊ ငယ်သည်လည်းဖြစ်သော။ ထူလံ၊ ကြီးသည်လည်းဖြစ်သော။ သံယောဇနံ၊ သံယောဇဉ်ကို။ ဒဟံ-ဒဟန္တော၊ အကြွင်းမရှိ တိတိကုန်အောင် လောင်စေသည်ဖြစ်၍။ ဂစ္ဆတိ၊ သွား၏။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဂါထာ၏အဆုံး၌ ထိုရဟန်းသည် ထိုင်၍ နေမြဲတိုင်းလျှင် အလုံးစုံသော သံယောဇဉ်တို့ကို လောင်စေ၍ ပဋိသမ္ဘိဒါ လေးပါးနှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့

* ဤရဟန်း၏နည်းကို အတုပြု၍ ဆီဒီးထွန်းရာ ချက်ပြုတ်ရာ မီး၌ပင် အာရုံယူ၍ ဆင်ခြင်ရန်မှာ မစေ့မလျော့သော အမျိုးကောင်းသား အမျိုးကောင်းသွီးတို့၏ တာဝန်ပေတည်း။

(ဇာတိဗေဒအကြောင်း)

ရောက်သဖြင့် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ဘုရားရှိရာသို့ လာခဲ့၍ သိင်္ဂီနိဂ် ဇမ္ဗူရစ် ရှေ့အဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကို ချီးမွမ်း အံ့ဩ ထောမနာကာ ရှိခိုးပြီးမှ ဖဲသွားလေ၏။

မထင်ရှားသောရဟန်းဝတ္ထု ပြီး၏။

၉-နိဂမဝါသီ တိဿမထေရ် ဝတ္ထု

အပ္ပမာဒရတော အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရား သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် နိဂမဝါသီ (နိဂုံးနေ) တိဿ မထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

ရောင့်ရဲလွယ်သော ရဟန်းဖြစ်၍ ဘုရားချီးမွမ်းတော်မူခြင်း

သာဝတ္ထိပြည်မှ မနီးမဝေးသော အရပ်တွင် တခုသော နိဂုံးရွာ၌ *ပင်ကိုယ် ဖြစ်၍ ကြီးပွားခြင်းရှိသော အမျိုးသား တယောက်သည် ဘုရားသာသနာ တော်၌ ရဟန်းပြု၍ ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို ရသည်ရှိသော် “နိဂမဝါသီ တိဿမထေရ် မည်သော ရဟန်းသည် အလို့နည်း၏၊ ရောင့်ရဲလွယ်၏၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ မွေ့လျော်၏၊ အားထုတ်အပ်သော လုံ့လ ဝီရိယရှိ၏” ဤသို့သော ဂုဏ်ကျေးဇူးဖြင့် အထူး ထင်ရှား ကျော်စောလေ၏။ ထိုနိဂမဝါသီ တိဿမထေရ်သည် အမြဲမပြတ် မိဘ ဆွေမျိုးရှိရာ ရွာ၌သာလျှင် ဆွမ်းအလို့ငှါ လှည့်လည်လေ့ရှိ၏။ အနာထပိဏ် သူဌေး စသော သူတို့သည် အလှူကြီးကို ပေးသော်၎င်း ပဿေနဒီ ကောသလ မင်းကြီးသည် အသဒိသ အလှူကြီးကို ပေးသော်၎င်း သာဝတ္ထိပြည်သို့ ကြွလာ တော်မမူလေ။ အခြားသော ရဟန်းတို့က ဤနိဂမဝါသီ တိဿမထေရ်သည် ထကြွ လုံ့လ လွန်စွာသော ဥဿာဟကို ဖြစ်စေ၍ အဆွေအမျိုးတို့နှင့် ရောနှော ဆက်ဆံလျက်နေ၏။ အနာထပိဏ်သူဌေး စသော သူတို့သည် ကြီးစွာသော အလှူဒါနကြီးတို့ကို ပြုကုန်သော်၎င်း၊ ပဿေနဒီ ကောသလမင်းကြီးသည် အသဒိသ အလှူကို ပြုသော်၎င်း ကြွလာတော်မမူ ဟူသော စကားကို ဖြစ်စေ၍ ဘုရားရှင်အား လျှောက်ကြားကုန်၏။

* သိဟိုဠ်မူ၌ ဇာတသံဝဒ္ဓေါရှိသည်။ နိဂုံးရွာ၌ မွေးဖွား၍ ထိုနိဂုံးရွာ၌ပင် ကြီးပွားခြင်း ရှိသည် ဟူလို။

ဘုရားရှင်လည်း ထိုနိဂမဝါသီ တိဿမထေရ်ကို ခေါ်စေတော်မူ၍ ရဟန်း သင်သည် ဤသို့ပြုဘိသောဟူသည် မှန်သလောဟု မေးတော်မူ၍ ဘုန်းတော် ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ဘုရားတပည့်တော်အား ဆွေမျိုးတို့နှင့် ရောနှော ဆက်ဆံခြင်းဟူသတ် မရှိရပါ။ ဘုရားတပည့်တော်သည် ဤဆွေမျိုး ဖြစ်သော လူတို့ကို မှီ၍ စားလောက်ရုံမျှသော အစာ အာဟာရကို ရပါ၏။ ကြမ်းတန်းသည်မူလည်း ဖြစ်စေ၊ မှန်မြတ်သည်မူလည်း ဖြစ်စေ မျှတလောက် သော ဆွမ်းကို ရသည်ရှိသော် တဖန် ဆွမ်းအာဟာရကို ရှာမှီးခြင်းဖြင့် အဘယ် အကျိုးရှိအံ့နည်းဟု နှလုံးပြု၍ မသွားဘဲသာ နေပါသည်။ ဆွေမျိုးတို့နှင့်ကား ရောနှော ဆက်ဆံခြင်း မည်သည် မရှိရပါ ဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေ၏။ ဘုရားရှင်သည်လည်း ပင်ကိုယ် သဘောအားဖြင့်ပင် ထိုရဟန်း၏ အလိုကို သိတော်မူပြီး ဖြစ်ရကား ချစ်သားရဟန်း ကောင်းစွာ ကောင်းစွာထိုရဟန်းအား ကောင်းချီးပေးတော်မူ၍ ချစ်သားရဟန်း သင်သည် ငါ့ကဲ့သို့သော ဆရာကိုရ၍ အလိုနည်းသဖြင့် ရောင့်ရဲလွယ်သောသူ ဖြစ်ရကား အံ့ဘွယ်မရှိသေး၊ ဤအလို နည်းခြင်းသည် ငါဘုရား၏ အနှယ်အလာ အစဉ်အဆက်တည်းဟု မိန့်တော် မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့သည် တောင်းပန်အပ်သည်ရှိသော် လွန်လေပြီးသော အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူလေ၏။

ရောင့်ရဲလွယ်သော ကျေးမင်း ဝတ္ထု

လွန်လေပြီးသောအခါ ဟိမဝန္တာ တောအုပ်ဝယ် ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းနား တခု သော ရေသဖန်းတော၌ အထောင်မက များစွာသော ကျေးငှက်တို့သည် နေကြလေကုန်၏။ ထိုကျေးငှက်တို့တွင်လည်း ကျေးမင်းတခုသည် မိမိနေသော သစ်ပင်၏ အသီးတို့ ကုန်တုံးခဲ့သော်လည်း ဤသစ်ပင်၌ အညွန့်အရွက် အခေါက် အကာ အစရှိသည်သည် ကြွင်းသေး၏။ ထိုထို အညွန့် အခေါက် အစရှိသည်ကို စား၍ ဂင်္ဂါမြစ်၌ ရေကို သောက်လျက် အလွန် အလိုနည်းသည် ရောင့်ရဲလွယ် သည်ဖြစ်၍ တပါးသော အရပ်သို့ မသွား၊ ထိုကျေးမင်း၏ အလိုနည်းခြင်း ရောင့်ရဲလွယ်ခြင်း အစရှိသော ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကြောင့် သိကြားမင်း၏နေရာ ဘုံသည် တုန်လှုပ်ခြင်းဖြစ်လေ၏။ သိကြားမင်းသည် ဆင်ခြင်လတ်သည်ရှိသော် ထိုအကြောင်းကိုမြင်၍ ထိုကျေးမင်းကို စူးစမ်းအံ့သောငှါ မိမိ၏အာနုဘော်ဖြင့်

(ဓာတိယအကြိမ်)

ရေသဖန်းပင်ကို ခြောက်သွေ့စေ၏။ ရေသဖန်းပင်သည်လည်း အငုတ်မျှသာ ကျန်သည်ဖြစ်၍ အပြတ်ပြတ် အပေါက်ပေါက်ဖြစ်ပြီးလျှင် လေလာသည်ရှိသော် လက်ဖြင့် ခေါက်အပ်သကဲ့သို့ အသံမြည်လျက် တည်လေ၏။ ထိုရေသဖန်းပင် အပေါက်တို့မှ အမှုန်တို့သည် ထွက်ခဲ့ကုန်၏။ ကျေးမင်းသည် ထိုအမှုန်တို့ကို စား၍ ဂင်္ဂါမြစ်၌ ရေကိုသောက်ပြီးလျှင် တပါးသော အရပ်သို့ မသွားမူ၍ လေ၊ နေပူတို့ကို မရေတွက်ဘဲ (ဂရုမစိုက်ဘဲ) ရေသဖန်းပင် ငုတ်ထက်၌သာလျှင် နေ၏။ သိကြားမင်းလည်း ထိုကျေးမင်း၏ လွန်စွာ အလို့နည်းသည့် အဖြစ်ကို သိသဖြင့် အဆွေခင်ပွန်းတို့၌ 'ကျင့်ရာသော ကျေးဇူးကို ဟောပြောစေ၍ ထိုကျေးမင်းအား ဆုကိုပေးလျက် ရေသဖန်းပင်ကို လွန်စွာ ချီးမြှင့်သော အရသာရှိသော အသီးရှိသည်ကို ပြုပြီးမှ ပြန်လာပေအံ့ဟု ကြံ၍ 'မိမိသည် တကောင်သော ဟင်္သာမင်းယောင်ဆောင်၍ အသူရာ နတ်မင်း၏ သွီးဖြစ်သော သုဇာတာကို ရွှေသွားပြု၍ ရေသဖန်းပင်တောသို့ သွားပြီးလျှင် မနီးမဝေးသော အရပ်၌ သစ်ပင်တစ်ခု၏ အခက်၌ နားနေလျက် ထိုကျေးမင်းနှင့် တကွ စကား ပြောဆိုလိုရကား ဤဂါထာကို ဆိုလေ၏။

* သန္တိ ရုက္ခာ ဟရိတပတ္တာ၊ ဒုမာ နေကဖလာ ဗဟူ။
 ကသ္မာ နု သုက္ခေ ကောဠာပေ၊ သုဝဿ နိရတော မနော။

သုဝရာဇ၊ ကျေးမင်း။ ဟရိတပတ္တာ၊ စိမ်းသော အရွက်ရှိကုန်သော။ ရုက္ခာ၊ သစ်ပင်တို့သည်၎င်း။ အနေကဖလာ၊ များသော အသီးရှိကုန်သော။ ဗဟူ၊ များစွာကုန်သော။ ဒုမာ၊ သစ်ပင်တို့သည်၎င်း။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ ကသ္မာ နု၊ အဘယ့်ကြောင့်လျှင်။ ကောဠာပေ၊ အငုတ်မျှသာဖြစ်သော။ သုက္ခေ၊ ရေသဖန်းပင် ခြောက်၌။ သုဝဿ၊ ကျေးမင်း၏။ မနော၊ စိတ်သည်။ နိရတော၊ မေ့လျော်လေဘိသနည်း။

အလုံးစုံသော သုဝဇာတ် † နဝကနိပါတ်၌ လာသောနည်းဖြင့် ချဲ့အပ်၏။ ထိုနိပါတ်၌ အဋ္ဌပုတ္တိ ကွဲပြားသော်လည်း အကြွင်းမှာ ၎င်းအတိုင်းပင် ဖြစ်၏။

* နဝကနိပါတ် စူဠသုဝဇာတ်၌ လာ၏။
 † အချို့အဋ္ဌကထာတို့၌ ဒသကနိပါတေ-ဟု ဣန္ဒနည်းသည်၊ စင်စစ် နဝကနိပါတေ-ဟု ဖြစ်ရမည်။ ၎င်းဇာတ်သည်လည်း နဝက နိပါတ်၌ပင် ရှိသည်။

ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ထိုအခါ သိကြား
 မင်းသည် အာနန္ဒာဖြစ်လေ၏။ ကျေးမင်းကား ငါဘုရားသည်သာလျှင်တည်းဟု
 မိန့်တော်မူ၍ ချစ်သားရဟန်းတို့ ဤသို့ အလို့နည်းခြင်းမည်သည်ကား ငါဘုရား
 အနွယ်အလာတည်း။ ငါဘုရား အစဉ်အဆက်တည်း။ ငါ့သား နိဂမဝါသီ တိဿ
 အား ငါ့ကဲ့သို့သော ဆရာကိုရခြင်းကြောင့် အလို့နည်းသည်၏ အဖြစ်သည်ကား
 အံ့ဘွယ်မရှိလှသေး။ ရဟန်းမည်သည်ကား နိဂမဝါသီ တိဿရဟန်းကဲ့သို့လျှင်
 အလို့နည်းခြင်းသည် ဖြစ်ရာ၏။ ဤသို့ သဘောရှိသော ရဟန်းသည် သမထ
 ဝိပဿနာ တရားတို့မှ၎င်း၊ မဂ်ဖိုလ်တို့မှ၎င်း ဆုတ်ယုတ်ခြင်းငှါ မထိုက်၊ စင်စစ်
 ကား နိဗ္ဗာန်နှင့် နီးကပ်သည်သာလျှင် ဖြစ်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤဂါထာကို
 ဟောတော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၃၂ အပ္ပမာဒရတော ဘိက္ခု၊ ပမာဒေ ဘယဒသိဝါ။
 အဘဗ္ဗော ပရိဟာနာယ၊ နိဗ္ဗာနဿေဝ သန္တိကေ။

အပ္ပမာဒရတော၊ မမေ့မလျော့ခြင်းဖြင့် အလွန် မေ့လျော့ခြင်း ရှိသော။
 ပမာဒေ၊ မေ့လျော့ခြင်း၌။ ဘယဒသိဝါ၊ ဘေးရန်ဟု ရှုလေ့ရှိသော။ ဘိက္ခု၊
 ရဟန်းသည်။ ပရိဟာနာယ၊ သမထ၊ ဝိပဿနာ မဂ်ဖိုလ်တို့မှ ဆုတ်ယုတ်ခြင်းငှါ။
 အဘဗ္ဗော၊ မထိုက်။ အညဒတ္ထု၊ စင်စစ်သော်ကား။ နိဗ္ဗာနဿေဝ၊ နိဗ္ဗာန်နှင့်
 သာလျှင်။ သန္တိကေ၊ နီး၏။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဂါထာ၏အဆုံး၌ နိဂမဝါသီ တိဿမထေရ်သည် ပဋိသမ္ဘိဒါလေးပါးနှင့်တကွ
 ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။ များစွာသော တပါးသော သူတို့သည်လည်း
 သောတာပန် စသည်တို့ ဖြစ်ကြကုန်၏။ လူများအပေါင်းအား အကျိုးရှိသော
 ဒေသနာတော် ဖြစ်တော်မူလေ၏။

နိဂမဝါသီ တိဿမထေရ်ဝတ္ထု ပြီး၏။

ဤတွင်ရွှေကား နှစ်ခုမြောက်သော အပ္ပမာဒဝဂ် ပြီး၏။

(တဘိယအကြိမ်)

၃-စိတ္တဝဂ်

၁-မေဃိယ မထေရ် ဝတ္ထု

ဖန္ဒနံ စပလံ စိတ္တံ အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် စာလိယတောင်၌ နေတော်မူစဉ် အရှင်မေဃိယမထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

အကြံများသော အရှင်မေဃိယအား စိတ်အလိုသို့ မလိုက်သင့်ဟု ဟောကြားခြင်း

ထိုအရှင် မေဃိယမထေရ်၏ ဝတ္ထုကို ထင်စွာ ပြခြင်းငှါ အလုံးစုံသော * မေဃိယ သုတ္တန်ကို ချဲ့အပ်၏။

ဘုရားရှင်သည် † သုံးပါးသော စိတ်အကြံတို့ဖြင့် အစဉ်မပြတ် နှိပ်စက်သည် ဖြစ်ရကား ထိုသရက်ဥယျာဉ်၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ခြင်းကြောင့် ပြန်လာသော မေဃိယ မထေရ်ကို ခေါ်တော်မူ၍ မေဃိယရဟန်း သင်ပြုအပ်သော အမှုသည် အလွန်ဝန်လေးလေစွ၊ မေဃိယရဟန်း ငါဘုရားသည် တပါးတည်းသာ ဖြစ်ခဲ့၏။ အကြင်မျှလောက် တပါးတည်းဖြစ်သော တစ်စုံတယောက်သော အလုပ်အကျွေး ရဟန်းသည် မလာမရောက် မထင်သေး၊ ထိုမျှလောက် ရဟန်းတပါးလာရုံ ဆိုင်းငံ့ဦးလောဟု တောင်းပန်သော ငါဘုရားကို တပါးချင်း တကိုယ်တော်တည်း ပယ်စွန့်၍ သွားသော ရဟန်းမည်သည် ဤသို့ စိတ်အလိုသို့လိုက်သောသူ ဖြစ်ခြင်းငှါ မထိုက်၊ ဤစိတ်မည်သည်ကား လျင်သော အပြန်ရှိ၏။ ထိုစိတ်ကို မိမိအလိုသို့ လိုက်စေခြင်းငှါသာ ထိုက်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူလေ၏။

* မေဃိယသုတ္တန် ဥဒါန်းပါဠိတော် မေဃိယဝဂ်၌၎င်း၊ အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် နဝကနိပါတ် သမ္မောဓိဝဂ်၌၎င်း လာ၏။ ထို့ပြင်မှတစ်ပါး မြန်မာဝိဇ္ဇာကတ် ကုမ္ပဏီမှရိုက်သော မြန်မာဘာသာ အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် သမ္မောဓိဝဂ် မေဃိယသုတ်တွင် မြန်မာဘာသာဖြင့် အကျယ်ရှေးသား ဖြန့်ဆိုထားသည်ကို ကြည့်ရှုတော်မူကြပါကုန်။

† ကာမဝိတက်၊ ဗျာပါဒဝိတက်၊ ဝိဟိံသာဝိတက် ဟူသော စိတ်အကြံတို့သည် အရှင်မေဃိယစိတ်၌ ပယ်ဖျောက်၍ မရလောက်အောင် မပြတ်ဖြစ်သည်ဟုလို။

ဒေသနာတော်

၃၃ ဖန္ဒနံ စပလံ စိတ္တံ၊ ဒုရက္ခံ ဒုန္နိဝါရယံ။
ဥဇုံ ကရောတိ မေဓာဝီ၊ ဥသုကာရောဝ တေဇနံ။

၃၄ ဝါရိဇောဝ ထလေ ခိတ္တော၊ ဩကမောကတ ဥပ္ပတော။
ပရိဖန္ဒတိဒံ စိတ္တံ၊ မာရဓေယျံ ပဟာတဝေ။

ဖန္ဒနံ၊ ငါးပါးအာရုံ ကာမဂုဏ်တို့၌ တုန်လှုပ်ခြင်းရှိထသော။ စပလံ၊ တခု
သော အာရုံ၌ မတည်သည်ဖြစ်၍ လှုပ်ပေါ်ခြင်း ရှိထသော။ ဒုရက္ခံ၊ စောင့်နိုင်
ခဲထသော။ ဒုန္နိဝါရယံ၊ ဝိသဘာဝ အာရုံသို့သွားသည်ကို တားမြစ်နိုင်ခဲထသော။
စိတ္တံ၊ စိတ်ကို။ မေဓာဝီ၊ ပညာရှိသည်။ ဥဇုံ၊ ဖြောင့်စွာ။ ကရောတိ၊ ပြု၏။
ယထာ၊ ဥပမာ အဘယ်ကဲ့သို့နည်းဟူမူကား။ ဥသုကာရော၊ လေးသမားသည်။
တေဇနံ၊ မြားကို။ ဥဇုံ၊ ဖြောင့်စွာ။ ကရောတိ ဣဝ၊ ပြုသကဲ့သို့တည်း။

ဩကမောကတော၊ ရေဟူသော တည်ရာမှ။ ဥပ္ပတော၊ ထုတ်အပ်သည်
ဖြစ်၍။ ထလေ၊ ကြည်းကုန်းအရပ်၌။ ခိတ္တော၊ ပစ်အပ်သော။ ဝါရိဇော၊ ရေ၌
ကျက်စား ငါးသတ္တဝါသည်။ ပရိဖန္ဒတိ ဣဝ၊ လွန်လျက်ခုန်ကာ တုန်လှုပ်ရှာ
သကဲ့သို့။ တထာ၊ ထို့အတူ။ ဣဒံ စိတ္တံ၊ ဤကာမဂုဏ် ငါးပါးတည်းဟူသော
နေရာ၌ အလွန်မွေ့လျော်သော စိတ်သည်။ ဝါ-စိတ်ကို။ (တတော၊ ထိုကာမ
ဂုဏ်မှ။ ဥဒ္ဓရိတွာ၊ ထုတ်နုတ်၍။) မာရဓေယျံ၊ ကိလေသာမာရ်၏ အရာတည်း
ဟူသော ဝဋ်ကို။ ပဟာတဝေ၊ ပယ်ဖျက်ခြင်းငှါ။ ကမ္မဋ္ဌာနေ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း၌။
ခိတ္တံ၊ ချေထားအပ်သည်ရှိသော်။ ပရိဖန္ဒတိ၊ တလွန်လွန် တုန်လှုပ်၏။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဂါထာ၏ အဆုံး၌ မေဃိယ မထေရ်သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေ၏။
ထိုမှတစ်ပါး များစွာသော ပရိသတ်တို့သည်လည်း သောတာပန် စသည်တို့
ဖြစ်ကြလေကုန်၏။

မေဃိယ မထေရ်ဝတ္ထု ပြီး၏။

(တတိယအကြိမ်)

၂-မထင်ရှားသောရဟန်းဝတ္ထု (၂)

ဒုန္နိဂ္ဂဟဿ လဟုနော အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် မထင်ရှားသော ရဟန်းတပါးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

မာတိက မိခင် ဒါယိကာမကြီးနှင့် ရဟန်း ခြောက်ကျိပ်တို့ အကြောင်း

ကောသလမင်း၏ နိုင်ငံတွင် တောင်ခြေရင်း၌ တခဲနက် ပြည့်သော လူနေအိမ်ခြေရှိ၍ စည်ပင်လှစွာသော မာတိက မည်သော ရွာသည်ရှိသတတ်၊ ထိုအခါ တနေ့သ၌ ခြောက်ကျိပ် မျှလောက်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ဘုရားအထံ၌ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်နိုင်လောက်သော ကမ္မဋ္ဌာန်း တရားများကို ဟောကြားစေပြီးလျှင် ထိုရွာသို့ သွားရောက်၍ ဆွမ်းအလို့ငှါ ရွာသို့ ဝင်ကြလေကုန်၏။ ထိုရွာကိုပိုင်သော ရွာသူကြီးသည် မာတိကမည်၏။ ထိုရွာသူကြီး၏ မိခင်သည် ရဟန်းတို့ကို မြင်၍ မိမိအိမ်၌ နေစေလျက် အထူးထူး ကောင်းမွန်သော အရသာရှိသော ယာဂု ဆွမ်းတို့ဖြင့် လုပ်ကျွေး၍ အရှင်ဘုရားတို့ အဘယ်အရပ်သို့ ကြွလို့ကြပါကုန်သနည်းဟု မေးလျှောက်လေ၏။ ဒါယိကာမကြီး ချမ်းသာစွာ နေရအံ့သောအရပ် ထိုထိုသို့ သွားပါကုန်အံ့ဟု ဆိုလျှင် ရွာသူကြီး၏ မိခင်သည် အရှင်ကောင်းတို့သည် ဝါဆိုကျောင်းကို ရှာယောင်တကားဟု ရိပ်မိသိရှိ၍ ခြေရင်း၌ တုံ့ဝပ်လျက် အရှင်ကောင်းတို့သည် ဤအရပ်၌ ဤဝါတွင်း သုံးလပတ်လုံး အကယ်၍ နေကြကုန်သည်ဖြစ်ပါအံ့၊ တပည့်တော်မသည်လည်း သရဏဂုံ သုံးပါး ငါးပါးသော သီလတို့ကို ယူ၍ ဥပုသ်စောင့်သုံးသောအမှုကို ပြုပါအံ့ဟု လျှောက်လေ၏။ ရဟန်းတော် အရှင်မြတ်တို့ကလည်း ငါတို့သည် ဤဒါယိကာမကြီးကို မှီ၍ ဆွမ်းမပင်ပန်းဘဲ သံသရာဝဋ် ဘဝညွတ်မှ လွတ်ထွက်ရအောင် ပြုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ကုန်လတ္တံ့ဟု ဝန်ခံကြကုန်၏။ ဒါယိကာမကြီးသည်လည်း ထိုရဟန်းတို့ နေစရာ ကျောင်းကို သုတ်သင် ပြုပြင်၍ ပေးလှူလေ၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုကျောင်း၌ပင် နေကုန်လျက် တနေ့သ၌ စည်းဝေး၍ အချင်းချင်း ဆုံးမကြကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့သည် မေ့လျော့သော အကျင့်ကို

(ဇာတိယဇာကြိမ်)

ကျင့်ခြင်းငှါ မသင့်၊ ငရဲကြီး ရှစ်ထပ်တို့သည် ငါတို့ဘို့ မိမိနေရာ ကျောင်းကဲ့သို့ တံခါးဟင်းလင်း ပွင့်နေကုန်သေးသည်သာတည်း၊ ဤသို့ သက်တော်ထင်ရှား ဘုရားအထံ၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုယူ၍ ငါတို့လာကြလေကုန်ပြီ၊ ဘုရားရှင်တို့ မည်သည် ကား ဖဝါးအဆင့်ဆင့် ခြေရာစပ်အောင် အကြိမ်များစွာ လှည့်လည်နေသဖြင့် လည်း နှစ်သိမ့်စိမ့်သောငှါ မတတ်ကောင်း၊ ဖြောင့်မတ်သော နှလုံးသွင်းအလို အားဖြင့်သာ နှစ်သိမ့်စိမ့်သောငှါ တတ်ကောင်း၏၊ မမေ့မလျော့ ဖြစ်ကြကုန် လော့၊ နှစ်ပါးသော ရဟန်းတို့သည် တခုသောအရပ်၌ ရပ်မနေအပ်၊ ထိုင်မနေ အပ်၊ ညနေချမ်းအခါ မထေရ်ကြီးထံ ဆည်းကပ်သောအခါ၌၎င်း၊ နံနက်ဆွမ်းခံ သွားသောအခါ၌၎င်း ထိုအခါ နှစ်ပါး၌သာ တပေါင်းတည်း ဖြစ်ကြကုန်စို့အံ့၊ ကြွင်းသောအခါ၌ နှစ်ပါး အတူတကွ မနေကြကုန်စို့အံ့၊ စင်စစ်အားဖြင့်ကား ရဟန်းတပါးနာဖျားမကျန်းရှိခဲ့လျှင် လာ၍ ကျောင်း၏အလယ် ခေါင်းလောင်း ထိုးခတ်မှ ခေါင်းလောင်းသံ အမှတ်သညာဖြင့် လာကြ၍ ထိုနာသောရဟန်း အား ဆေးဝါးကုသ ကြကုန်စို့အံ့ဟု စည်းဝေး၍ အချင်းချင်း ဆိုဆုံးမကာ (ကတိကဝတ်) ပြုကြလေကုန်၏။

မာတိကမာတာ ဒုတ္တိံ သကမ္မဋ္ဌာန်းဖြင့် ပဋိသမ္ဘိဒါ
အဘိညာဉ်နှင့်တကွ အနာဂါမ်တည်ပုံ

ထိုရဟန်း ခြောက်ကျိပ်တို့သည် ဤသို့ဆုံးမကာ ကတိကဝတ်ပြု၍နေကြကုန် သည်ရှိသော် တနေ့သ၌ ထို (မာတိကမာတာ) ဒါယိကာမကြီးသည် ထောပတ်၊ ဆီ၊ တင်လဲ စသည်တို့ကို ယူစေ၍ ကျွန်ယောက်ျား ကျွန်းမိန်းမ အမှုလုပ် စသည် တို့ဖြင့် ခြံရံလျက် ညချမ်းသောအခါ ကျောင်းသို့သွား၍ ကျောင်းအလယ်၌ ရဟန်းတပါးမျှ မမြင်ခြင်းကြောင့် အရှင်ကောင်းတို့သည် အဘယ်အရပ်သို့ သွားကြကုန်သနည်းဟု မိမိ မိမိတို့၏ ညဉ့်သန့်ရာ နေ့သန့်ရာ အရပ်တို့၌ နေကုန် သည်ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ဆိုကုန်ရကား အဘယ်သို့ပြုမှ ဖူးမြင်ခြင်းငှါ ရလတ္တံ့ နည်းဟု မေးလေ၏၊ ထိုအခါ ရဟန်းသံဃာ၏ ကတိကဝတ်ကို သိကုန်သော လူတို့သည် အရှင်မ ခေါင်းလောင်းထိုးခတ်အပ်သည်ရှိသော် အရှင်ကောင်းတို့စည်းဝေးကုန် လတ္တံ့ဟုပြောဆိုကြကုန်သဖြင့် ထိုဒါယိကာမကြီးသည်လည်း ခေါင်းလောင်းကို (ဓာတိယအကြိမ်)

ထိုးခတ်စေ၏။ ရဟန်းတို့လည်း ထိုခေါင်းလောင်းသံ ကြားရ၍ တစုံတယောက်
သောရဟန်းအား မကျန်းမမာ မချမ်းသာခြင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု မိမိ မိမိတို့၏
နေရာမှထွက်၍ ကျောင်းအလယ်၌ စည်းဝေးကြကုန်၏။ နှစ်ဦးသော ရဟန်း
တို့သည် တကြောင်းတည်းသော ခရီးဖြင့် ကြွလာခြင်းမည်သည် မရှိ၊ တခု
တခုသော အရပ်မှ တပါး တပါးစီသာ ကြွလာသည်ကို ဒါယိကာမကြီးမြင်လျှင်
ငါ့သားတို့သည် အချင်းချင်း ခိုက်ရန်ငြင်းခုံပြုသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ကြံ၍ ရဟန်း
သံဃာတို့ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရှင်ဘုရားတို့ ခိုက်ရန်ငြင်းခုံ ပြုကြကုန်သလောဟု
မေးလျှောက်လေ၏။

ဒါယိကာမကြီး ခိုက်ရန်ငြင်းခုံ မပြုကုန်ဟု မိန့်ဆိုကုန်သည်ရှိသော် အရှင်
ဘုရားတို့အား ထိုသို့ ခိုက်ရန်ငြင်းခုံခြင်း မရှိခဲ့ပါလျှင် အဘယ်ကြောင့် အိမ်သို့
ကြွလာသောအခါ အားလုံးတပေါင်းတည်း ကြွလာကုန်သကဲ့သို့ မကြွလာဘဲ
တခု တခုသော အရပ်မှ တပါးစီသာ ကြွလာကုန်သနည်းဟု လျှောက်ပြန်သဖြင့်
ဒါယိကာမကြီး တခု တခုသော အရပ်၌ တပါး တပါးစီနေ၍ ရဟန်းတရားကို
အားထုတ်ကြကုန်သည်ဟု မိန့်ဆိုကြကုန်သော် အရှင်ဘုရားတို့ ဤရဟန်းတရား
မည်သည်ကား အဘယ်နည်းဟု မေးလျှောက်ပြန်သဖြင့် ဒါယိကာမကြီး ဆံပင်၊
မွေးညှင်း အစရှိသော သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော အခြင်းအရာတို့ ဟူသော ဒုတ္တိံသာ
ကာရကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းရွတ်ဘတ် သရဇ္ဈာယ်ခြင်းကို ပြုကုန်လျက် ဤကိုယ်
အတ္တဘော၌ ကုန်ခန်းခြင်း ပျက်စီးခြင်း ထင်မြင်အောင် အဖန်တလဲလဲ နှလုံး
သွင်း၍ နေကြကုန်၏ဟု မိန့်ဆိုကြလေကုန်၏။ အရှင်ဘုရားတို့ အသို့ပါနည်း
ဤ ဒုတ္တိံသာကာရ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်း သရဇ္ဈာယ်ခြင်းငှါ၎င်း၊ ဤကိုယ်
အတ္တဘော၌ ကုန်ခန်းခြင်း ပျက်စီးခြင်း ထင်မြင်အောင် နှလုံးသွင်းခြင်းငှါ၎င်း၊
အရှင်ဘုရားတို့အားသာ ပြုအပ်ပါသလော၊ တပည့်တော်မ ဒါယိကာမတို့
အားလည်း အပ်ပါမည်လောဟု မေးလျှောက်ပြန်၏။

ဒါယိကာမကြီး ဤ ဒုတ္တိံသာကာရ ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းခြင်းကို တစုံ
တယောက်သော သူအားမျှ တားမြစ်တော် မမူအပ်ဟု မိန့်ဆိုတော်မူကြသဖြင့်
အရှင်ဘုရားတို့ ထိုသို့ဖြစ်ပါမူ တပည့်တော်မ အားလည်း ဒုတ္တိံသာကာရ
ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းအံ့သောငှါ ပေးသနားတော်မူကြပါဘုရား၊ ဤကိုယ်အတ္တ
(တတိယအကြိမ်)

ဘောဠိ ကုန်ခန်းခြင်း ပျက်စီးခြင်း ထင်မြင်အောင် နှလုံးသွင်းပုံကို ဟောကြား
 သင်ပေးတော်မူကြပါ ဘုရားဟု လျှောက်ထားလေ၏။ ဒါယိကာမကြီး ထိုသို့
 စီးဖြန်းလိုမှုကား သင်ယူလော့ဟု ဆို၍ အလုံးစုံကို သင်ယူစေကြလေကုန်၏။
 ဒါယိကာမကြီးသည်လည်း ထိုအခါမှစ၍ ဒုတ္တိ သဘကာရ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်း
 သရဇ္ဈာယ်ခြင်းပြုလျက် မိမိကိုယ်၌ ကုန်ခန်းခြင်း ပျက်စီးခြင်း ထင်မြင်အောင်
 အသင့်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းသည်ရှိသော် ထိုရဟန်းတို့ထက် ရှေးဦးစွာသာလျှင်
 မဂ်သုံးပါး ဖိုလ်သုံးပါးတို့သို့ ရောက်လေ၏။ ထိုဒါယိကာမကြီးအား 'မဂ်စိတ်
 ဖြစ်သည်နှင့် တကွပင်လျှင် ပဋိသမ္ဘိဒါ လေးပါးနှင့် လောကီ အဘိညာဉ်တို့
 သည်လည်း ဖြစ်လာရောက်လာလေကုန်၏။

မာတိကမာတာ၏ ကျေးဇူးကြောင့် အားလုံး ရဟန္တာဖြစ်၍
 ဘုရားထံ သွားရောက် လျှောက်ထားကြပုံ

ထိုအနာဂါမ်တည်သော ဒါယိကာမကြီးသည် မဂ်ဖိုလ်ချမ်းသာ ခံစားခြင်းမှ
 ထ၍ ဒိဗ္ဗစက္ခု အဘိညာဉ်ဖြင့် ကြည့်၍ အဘယ်အခါ၌ ငါ့သားတို့သည် တရား
 ထူးကို ရအပ်လေသနည်းဟု စူးစမ်းသည်ရှိသော် အလုံးစုံ ဤခြောက်ကျိပ်သော
 ရဟန်းတို့သည်လည်း ရာဂ,ဒေါသ,မောဟ ရှိကြကုန်သေး၏။ စျာန်မျှ ဝိပဿနာ
 မျှလည်း ထိုရဟန်းတို့အား မရှိကုန်၊ အသို့နည်း ငါ့သားတို့အား အရဟတ္တဖိုလ်၏
 အကြောင်း ဥပနိဿယသည် ရှိအံ့လော့ မရှိအံ့လော့ဟု စူးစမ်းပြန်သည်ရှိသော်
 ရှိကြောင်းကိုသိမြင်လေလျှင် လျှောက်ပတ်သော ကျောင်းဟူသော သေနာသန
 သပ္ပာယ်သည် မရှိလေသလော့ဟု စူးစမ်းပြန်သော် သေနာသန သပ္ပာယ်ကို
 မြင်လေလျှင် လျှောက်ပတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဟူသော ပုဂ္ဂလ သပ္ပာယ် မရလေကုန်
 သလော့ဟု စူးစမ်းပြန်သော် ပုဂ္ဂလ သပ္ပာယ်ကို မြင်လေလျှင် လျှောက်ပတ်
 သော အာဟာရဟူသော အာဟာရ သပ္ပာယ် မရလေကုန်သလော့ဟု စူးစမ်း
 ပြန်သော် ထိုရဟန်းတို့အား အာဟာရ သပ္ပာယ် မရှိပါတကားဟု မြင်ရလေလျှင်
 ထိုအခါမှစ၍ အထူးထူး အပြားပြားရှိသော ယာဂု, များသော အပြားရှိသော
 ခဲဘွယ်, အထူးထူး အရသာရှိသော ဘောဇဉ်ကို ပြည့်စုံစွာ စီရင်စေ၍ အိမ်၌
 ရဟန်းတို့ကို သီတင်းသုံး ထိုင်နေစေပြီးလျှင် မြတ်သော အလှူရေစက် သွန်းချ
 (တတိယအကြိမ်)

ပေးလှ၍ အရှင်ဘုရားတို့ အရှင်မြတ်တို့၏ နှစ်သက်ရာ ထိုထို ယာဂု၊ ခဲဘွယ်
ဘောဇဉ်ကို ယူ၍ (အလိဂ္ဂိတိုင်း) ဘုဉ်းပေးတော်မူပါ ဘုရားဟု ဆောင်နှင်း
ဆက်ကပ်လေ၏။

ရဟန်းတို့လည်း အလိဂ္ဂိတိုင်း ယာဂု စသည်တို့ကို ယူ၍ ဘုဉ်းပေးတော်
မူကြကုန်၏။ လျှောက်ပတ်သော ခဲဘွယ် ဘောဇဉ်ကို ရကုန်သော ထိုရဟန်းတို့၏
စိတ်သည် တည်တည် ကြည်ကြည် ရှိလေ၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် တည်ကြည်သော
စိတ်ဖြင့် ဝိပဿနာကို ပွားစေသည်ရှိသော် ပဋိသမ္ဘိဒါ လေးပါးနှင့်တကွ ရဟန္တာ
အဖြစ်သို့ ရောက်ကြပြီးလျှင် ဤသို့ ကြံစည်ကြကုန်၏။ ဤ ဒါယိကာမကြီးသည်
အံ့ဘွယ်ရှိပေစွာ ငါတို့၏ မှီခိုအားထားရာဖြစ်ပေ၏။ ငါတို့သည်လျှောက်ပတ်သော
ဆွမ်းစသော အာဟာရကို အကယ်၍ မရကြသည် ဖြစ်အံ့၊ မဂ်ဖိုလ်ကို ထိုးထွင်း၍
သိခြင်းသည် မဖြစ်ရာ၊ ယခုအခါ ဝါကျွတ်ပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ပဝါရဏာပြု၍
ဘုရားထံတော်သို့ သွားကြကုန်အံ့ဟု ကြံစည်ကြပြီးလျှင် ထိုရဟန်း ခြောက်ကျိပ်
တို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်လိုကုန်သည်ဟု ဥပါသိကာ ဒါယိကာမကြီးကို
ပန်ကြားလေကုန်၏။ ဒါယိကာမကြီးသည်လည်း အရှင်ဘုရားတို့ ကောင်းလှပါပြီ
ဘုရားဟု ကျေနပ်စွာ လျှောက်ထားပြီးလျှင် ထိုရဟန်းတို့ကို အစဉ်အတိုင်း
လိုက်ပို့လျက် အရှင်ဘုရားတို့ အရှင်ဘုရားတို့သည် တဖန် တပည့်တော်တို့ကို
ငဲ့ညှာသမှု ကြည့်ရှုတော်မူကြပါဦး ဘုရားဟု ချေငံ သာယာသော စကားတို့ကို
လျှောက်ထား၍ ပြန်ခဲ့လေ၏။

ထိုရဟန်းတို့သည်လည်း သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်၍ ဘုရားရှင်ကို ရှိခိုးပြီးလျှင်
တင့်အပ်လျှောက်ပတ်သော အရပ်၌ ထိုင်နေကြကုန်လျက် ချစ်သား ရဟန်းတို့
အသို့နည်း၊ ခန့်ကျန်းခြင်း မျှတခြင်း ရှိ၏လော၊ ဆွမ်းဖြင့်လည်း မပင်ပန်းဘဲ ရှိကြ
ကုန်၏လောဟု မေးတော်မူသည်ရှိသော် ဘုန်းတော် ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာ
ဘုရား ခန့်ကျန်းခြင်း မျှတခြင်း ရှိပါ၏။ အထူးသဖြင့် ဆွမ်းဖြင့်ကား ပင်ပန်းခြင်း
အလျဉ်းမရှိကြပါ။ ပင်ပန်းခြင်း မရှိရကြောင်းကား မာတိကမာတာ ဟူသော
အမည်ရှိသော တယောက်သော ဒါယိကာမကြီးသည် ဘုရားတပည့်တော်

တို့၏ စိတ်အကြံဖြစ်ပုံ(စိတ်အလို)ကို သိ၍ ငါတို့အလိုငှါ ဤသို့သဘောရှိသော ဆွမ်းစသော အာဟာရကို စီရင်ပါမူကား ကောင်းလေစွဟု ကြံသည်ရှိသော် ကြံတိုင်း ကြံတိုင်းသော ဆွမ်းစသော အာဟာရကို စီရင်၍ လှူဒါန်းပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပင်ပန်းခြင်း မရှိရပါ ဘုရားဟု ထိုအနာဂါမ် ဒါယိကာမကြီး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် စပ်သော စကားကို ပြောကြား လျှောက်ထားကြလေကုန်၏။

အညတရ ရဟန်းတပါးနှင့် မာတိကမာတာတို့ အကြောင်း

ထိုအခါအမှတ်မရှိတပါးသော ရဟန်းသည် ထိုအနာဂါမ် ဒါယိကာမကြီး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် စပ်သော စကားကိုကြားရ၍ ထိုရွာသို့ သွားလိုသောကြောင့် ဘုရားရှင် အထံတော်၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ယူပြီးလျှင် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ထိုမာတိကရွာသို့ သွားပါရစေ ဘုရားဟု ဘုရားထံပန်ကြားပြီးမှ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်မှ ထွက်လာခဲ့ရာ အစဉ်သဖြင့် ထိုရွာသို့ရောက်၍ ကျောင်းသို့ဝင်အံ့သော နေ့၌ ဒါယိကာမကြီးသည် ကြံတိုင်း ကြံတိုင်းကို သိသတတ်၊ ငါသည်လည်း ခရီးပင်ပန်းခဲ့၏။ ကျောင်းကို သုတ်သင်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်၊ ငါ့ထံ ကျောင်းကို သုတ်သင်တတ်သော လူကို စေလွှတ်ပါမူကား ကောင်းလေစွဟု ကြံလေ၏။ ဒါယိကာမကြီးသည်လည်း အိမ်၌နေလျက်ပင်လျှင် ဆင်ခြင်သည်ရှိသော် ထိုအကြောင်းကိုသိ၍ သွားချေ၊ ကျောင်းကို သုတ်သင် ရှင်းလင်း၍ လာခဲ့လော့ဟု လူတယောက်ကို စေလွှတ်၏။ ရဟန်းသည်လည်း သောက်ရေ သောက်လိုသည်ဖြစ်၍ ငါ့အား သကာအဖျော်ကိုပြု၍ (လှူချေဟု) စေလွှတ် ပို့လိုက်ပါမူကား ကောင်းလေစွဟု ကြံပြန်၏။ ဒါယိကာမကြီးသည် ထိုသကာ အဖျော်ကိုလည်း စေလွှတ် ပို့လိုက်လေ၏။ ရဟန်းသည် တဖန် မိုးသောက် ရောက်သော နေ့၌ နံနက်စောစောကပင်လျှင် ငါ့အား ပြောပျောင်း နူးညံ့သောယာဂကို လက်သုပ်၊ ဟင်းလျာနှင့်တကွ စေလွှတ်၍ပို့ပါစေသတည်းဟု အောက်မေ့ကြံစည်၏။ ဒါယိကာမကြီးသည်လည်း ထိုအကြံအတိုင်း (လှူချေဟု) စေပြန်၏။ ရဟန်းသည်လည်း ယာဂ သောက်ပြီးသော် ငါ့အား ဤသို့သဘော ရှိသော ခဲဘွယ်ကို စေလွှတ်၍ ပို့လိုက်ပါမူကား ကောင်းလေစွဟု ကြံပြန်၏။ ဒါယိကာမကြီးသည်လည်း ထိုသို့သဘောရှိသော ခဲဘွယ်ကို ပို့ချေဟု စေလွှတ်

(တတိယအကြိမ်)

လိုက်လေ၏။ ရဟန်းသည်လည်း ဤဒါယိကာမကြီးကား ငါကြံတိုင်း ကြံတိုင်း အလုံးစုံကို ပေးပို့ စေလွှတ်လေပြီ။ ငါသည် ဤဒါယိကာမကြီးကို ရှုမြင်ခြင်းငှါ အလိုရှိ၏။ အထူးထူး ကောင်းမွန်သော အရသာရှိသော ဘောဇဉ်ကို ယူစေ၍ ငါ့အထံ ကိုယ်တိုင် ရောက်လာပါမူကား ကောင်းလေစွဟု ကြံပြု၏။ ဒါယိကာမကြီးသည်လည်း ငါ့သားသည် ငါ့ကို ရှုမြင်ခြင်းငှါ အလိုရှိ၏။ ငါ၏လာခြင်းကို တောင့်တ၏ဟု ဘောဇဉ်ကို ယူစေ၍ ကျောင်းသို့ သွား၍ ထိုရဟန်းအား လှူဒါန်းလေ၏။

မာတိကမာတာကို ကြောက်ရွံ့၍ အညတရ ရဟန်း
ဘုရားထံ ပြန်ပြေးခြင်း

ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် ဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စ ပြီးလတ်သော် ဒါယိကာမကြီး မာတိကမာတာ မည်သောသူသည် သင် ဒါယိကာမကြီးပင်လောဟု မေးမြန်းလေ၏။ သားတော် မောင်ပဉ္စင်း မာတိကမာတာမည်သောသူ ဟုတ်မှန်ပါသည် ဘုရားဟု လျှောက်လျှင် သင်ဒါယိကာမကြီးသည် သူတပါးစိတ်အကြံကိုသိလေ သလောဟု မေးပြန်၏။ သား မောင်ပဉ္စင်း အဘယ့်ကြောင့် ဒါယိကာမကြီးကို မေးရသနည်းဟုလျှောက်လျှင် ငါသည် ကြံတိုင်းကြံတိုင်း အလုံးစုံကို ပြုခဲ့လေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဒါယိကာမကြီးကို မေးမြန်းရသည်ဟု မိန့်ဆိုလေ၏။ သားမောင်ပဉ္စင်း သူတပါးစိတ်ကို သိသော ရဟန်းတို့သည် များစွာရှိကုန်၏ဟု လျှောက်ဆိုပြန်သည်ရှိသော် ဒါယိကာမကြီး ငါသည် သူတပါးကို မမေး၊ သင် ဒါယိကာမကြီးကိုသာ မေး၏ဟု ဆိုလေ၏။ ဤသို့ မလွဲသာအောင် မေးသော်လည်း ဒါယိကာမကြီးသည် သူတပါးစိတ်အကြံကို တပည့်တော် သိတတ်ပါသည် ဘုရားဟူ၍ မဆိုဘဲ သားမောင်ပဉ္စင်း သူတပါးစိတ်အကြံကို သိသောသူတို့ မည်သည်ကား ဤသို့ ပြုတတ်ကြကုန်၏ဟု လျှောက်သည်ရှိသော် ထိုရဟန်းသည် ဤအမှုသည်ကား ဝန်လေးလေစွ တကား၊ ပုထုဇဉ်တို့မည်သည် လျှောက်ပတ်သည်ကို၎င်း၊ မလျှောက်ပတ်သည်ကို၎င်း ကြံစည်တတ်ကုန်၏။ ငါသည် မသင့်တင့် မလျှောက်ပတ်သည်ကို အကယ်၍ ကြံမှားမိသည် ဖြစ်အံ့၊ ဥစ္စာထုပ်နှင့် တကွ ဖမ်းမိသော ခိုးသူကို ရောင်ကိုဆွဲငင်ဘိသကဲ့သို့ ငါ့ကို ဖရိုဖရဲ ဖောက်ပြန်ခြင်းသို့

(တဝိယဇာကြိမ်)

ရောက်စေရ၏။ ငါသည် ဤကျောင်းမှ ထွက်ပြေးခြင်းငှါ သင့်၏ဟုကြံ၍ ဒါယိကာမကြီး ငါသွားတော့အံ့ဟု ဆိုလေ၏။ အရှင်ဘုရား အယ်အရပ်သို့ သွားအံ့နည်းဟုမေးလျှောက်သည်ရှိသော် ဘုရားရှင်ထံတော်သို့ သွားပါအံ့ဟုဆိုလေ၏။ အရှင်ဘုရား ဤကျောင်း၌ နေကြည့်စမ်းပါဦး ဘုရားဟု လျှောက်ပြန်သော် ဒါယိကာမကြီး နေနိုင်တော့မည်မဟုတ်။ သွားမည်သာတည်းဟုဆို၍ ကျောင်းမှ ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား အထံသို့ သွားလေ၏။

ထိုအခါ ရဟန်းကို ဘုရားရှင်သည် ရဟန်း သင်သည် ထိုအရပ်၌ အဘယ်ကြောင့် မနေသနည်းဟု မေးတော်မူသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရား မနေဝံ့ပါ။ ထိုအရပ်၌ နေခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါဘုရားဟု လျှောက်လေ၏။ ချစ်သားရဟန်း အဘယ်ကြောင့်နည်းဟု မေးတော်မူသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရား ထိုဒါယိကာမကြီးသည် ကြံတိုင်းကြံတိုင်း အလုံးစုံကို အကုန်အစင် သိမြင်ခဲ့၏။ ပုထုဇဉ်တို့မည်သည်ကား လျှောက်ပတ်သည်ကို၎င်း၊ မလျှောက်ပတ်သည်ကို၎င်း ကြံတတ်ကုန်၏။ တပည့်တော်သည် တစုံတခုသော မသင့်မတင့် မလျှောက်ပတ်သည်ကို အကယ်၍ မတော်တဆ ကြံမိသည်ဖြစ်အံ့၊ ဥစ္စာထုပ်နှင့်တကွ ဖမ်းမိသော ခိုးသူကို ရှောင်ကို ဆွဲငင်ဘိသကဲ့သို့ ဘုရားတပည့်တော်ကို ဖရိုဖရဲ ဖောက်ပြန်ခြင်းသို့ ရောက်စေပါလတ္တံ့ ဟုကြံမိ၍ မြတ်စွာဘုရားထံ ပြန်လာပါကြောင်းနှင့် လျှောက်ထားလေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း ထိုကျောင်း၌ပင် သင်နေခြင်းငှါ သင့်၏ဟုမိန့်တော်မူသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရား မတတ်နိုင်ပါ။ တပည့်တော်သည် ထိုအရပ်၌ နေခြင်းငှါ မဝံ့ပါဘုရားဟု လျှောက်လေ၏။ ရဟန်းထိုသို့ဖြစ်မှု သင်သည် တခုတည်းကိုသာလျှင် စောင့်ရှောက်နိုင်လတ္တံ့ လောဟု မေးတော်မူလတ်သော် မြတ်စွာဘုရား တခုတည်းဟူသည် အဘယ်ပါနည်း ဘုရားဟု မေးလျှောက်လေသဖြင့် သင်၏စိတ်ကိုသာလျှင် စောင့်ရှောက်လော့၊ ထိုစိတ်မည်သည်ကို စောင့်ရှောက်နိုင်ခဲ့၏။ သင်သည် မိမိစိတ်ကိုသာလျှင် နှိပ်နင်းလော့၊ တပါးသော တစုံတခုကို မကြံစည်လေလင့်၊ ထိုစိတ်မည်သည်ကို နှိပ်နင်းနိုင်ခဲ့၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤဂါထာကို ဟောတော်မူလေ၏။

(တတိယအကြိမ်)

ဒေသနာတော်

၃၅ ဒုန္နိဂဟဿ လဟုနော၊ ယတ္ထကာမနိပါတိနော။

စိတ္တဿ ဒမထော သာဓု၊ စိတ္တံ ဒန္တံ သုခါဝဟံ။

ဒုန္နိဂဟဿ၊ အလွန်နှိပ်နှင်း နိုင်ခဲထသော။ လဟုနော၊ လျင်စွာ ဖြစ်ခြင်း ချုပ်ခြင်းရှိထသော။ ယတ္ထကာမနိပါတိနော၊ အလိုရှိရာ အာရုံ၌ ကျတတ်သော။ စိတ္တဿ၊ စိတ်ကို။ ဒမထော၊ ယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမခြင်းသည်။ သာဓု၊ ကောင်း၏။ ဒန္တံ၊ ဆုံးမပြီးသည်ဖြစ်၍ ယဉ်ကျေးသော။ စိတ္တံ၊ စိတ်သည်။ သုခါဝဟံ၊ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် သုံးတန်သော ချမ်းသာကို ဆောင်တတ်၏။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ ရောက်လာသော ပရိသတ် များစွာတို့သည် သောတာပန်စသည်တို့ ဖြစ်ကုန်၏။ လူများအပေါင်းအား အကျိုးရှိသော တရားဒေသနာ ဖြစ်တော်မူလေ၏။

အညတရ ရဟန်း ရဟန္တာဖြစ်ခြင်းနှင့် ဒါယိကာမကြီး

အပေါ်၌ အတိတ်ဘဝ အပြစ်မြင်ခြင်း

ဘုရားရှင်သည် ထိုရဟန်းအား ဤသို့သော ဆုံးမဩဝါဒကို ပေး၍ ရဟန်း သွားလေ၊ တပါးသော တစုံတခုသော အကြံကို မကြံမူ၍ ထိုကျောင်း၌သာ နေလေလော့ဟု စေလွှတ်တော်မူလေ၏။ ရဟန်းလည်း ဘုရားရှင် အထံတော်မှ အဆုံးအမကို ရ၍ ထိုကျောင်းသို့ပင် သွားရလေ၏။ တစုံတခု အပဖြစ်သော အာရုံ ကြံခြင်းမည်သည်ကို မကြံစည်ဝံ့လေပြီ။ ဒါယိကာမကြီးသည်လည်း ဒိဗ္ဗစက္ခု အဘိညာဉ်ဖြင့် ကြည့်လတ်သည်ရှိသော် မထေရ်ကို မြင်၍ ယခုအခါ အဆုံးအမ ဩဝါဒ ပေးသနားတော်မူတတ်သော ဆရာကိုရ၍ ငါ့သားသည် တဖန်ပြန်လာ၏ဟု မိမိဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြား၍ ထိုရဟန်းအား လျှောက်ပတ်သော ဆွမ်းစသော အာဟာရကိုစီရင်၍ လှူဒါန်းလေ၏။ ထိုရဟန်းသည်လည်း လျှောက် ပတ်သော ဘောဇဉ်ကို မှီဝဲရ၍ နှစ်ရက် သုံးရက်ဖြင့်သာလျှင် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ပြီးလျှင် မဂ်ဖိုလ်ချမ်းသာဖြင့် လွန်စေလျက် အံ့ဘွယ်ရှိလှပေစွာ တကား၊

(တတိယအကြိမ်)

ဒါယိကာမကြီးသည် ငါ၏ မှီခို အားထားရာ ဖြစ်ပေစွ တကား၊ ငါသည် ဤ ဒါယိကာမကြီးကို အမှီပြု၍ ဝဋ်မှ ထွက်မြောက်ခြင်းသို့ ရောက်ရပေပြီဟု ကြံ၍ ရှေ့ဦးစွာ ငါ၏ ဤကိုယ်အဖြစ်၌ မှီခိုရာဖြစ်ပြီ၊ သံသရာ၌ ငါ၏ခန္ဓာအစဉ် ကျင်လည်သောအခိုက် တပါးသော ငါ၏ ကိုယ်အဖြစ်တို့၌လည်း ဤဒါယိကာမ ကြီးသည် မှီခိုရာ ဖြစ်ဘူးသလော၊ မဖြစ်ဘူးသလောဟု စူးစမ်းသည်ရှိသော် ကိုးဆယ့်ကိုးဘဝသော ကိုယ်၏ အဖြစ်ကို အစဉ်လျှောက်၍ အောက်မေ့မိလေ၏။ ထိုဒါယိကာမကြီးသည်လည်း* ကိုးဆယ့်ကိုးဘဝသောကိုယ်၏အဖြစ်၌ ထိုမထေရ် ၏ ခြေရင်း အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော ခင်ပွန်းမ ဖြစ်ဘူး၍ တပါးသောသူတို့၌ တပ်သောစိတ် ရှိခြင်းကြောင့် ထိုမထေရ်ဖြစ်ဘူးသော လင်ယောက်ျားကို အသက်မှချစေဘူးလေ၏။ မထေရ်သည် ထိုဒါယိကာမကြီး၏ ဤမျှလောက်သော ကျေးဇူးမဲ့အစုကိုမြင်ရ၍ ဤဒါယိကာမကြီးသည် အံ့ဘွယ်ရှိပေစွ၊ ဝန်လေးသော အမှုကို ပြုဘူးလေပြီ တကားဟု ကြံစည်အောက်မေ့ကာ နေလေ၏။

အညတရ ရဟန်းသည် မာတိကမာတာ အပေါ်၌ အတိတ်ဘဝ ကျေးဇူးကို မြင်ခြင်းနှင့် နိဗ္ဗာန်ဝင်ခြင်း

ဒါယိကာမကြီးသည်လည်း အိမ်၌နေလျက်ပင် အသို့နည်း၊ ငါ့သားအား ရဟန်းကိစ္စအပြီးသို့ ရောက်ပြီလော၊ မရောက်သေးလေသလောဟု စူးစမ်းသည် ရှိသော် ထိုရဟန်း၏ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်သည်ကို သိ၍ ထိုထက်အလွန် စူးစမ်းပြန်သည်ရှိသော် ငါ့သားသည် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်၍ ဤဒါယိကာမ ကြီးသည် အံ့ဘွယ်ရှိပေစွ၊ ငါ၏ကြီးကျယ်သော မှီခိုအားထားရာ ဖြစ်ဘူးလေစွ တကားဟု ကြံစည်ပြီးလျှင် အတိတ်ဘဝ၌လည်း ဤဒါယိကာမကြီးသည် ငါ၏ မှီခိုအားထားရာ ဖြစ်ဘူးလေသလော၊ မဖြစ်လေသလောဟု ဆင်ခြင်စူးစမ်းရာ ကိုးဆယ့်ကိုးခုသော ကိုယ်၏ အဖြစ်ကို အစဉ်လျှောက်၍ အောက်မေ့ကာနေပြီ၊ ငါသည်ကား ကိုးဆယ့်ကိုးဘဝသော ကိုယ်၏အဖြစ်၌ သူတပါးတို့နှင့် တပေါင်း တည်းဖြစ်၍ ဤမထေရ်ကို အသက်မှချဘူးလေပြီ၊ ဤမထေရ်သည် ဤမျှလောက် သော ငါ၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို မြင်ရ၍ ဒါယိကာမကြီးသည် အံ့ဘွယ် ရှိပေစွ၊

* ကိုးဆယ့်ကိုးဇာတ်၊ ယောက်ျားသတ်၊ အက္ခတ် မင်ဖိုလ်ဝင်-ဟု ဤအကြောင်းကို ရည်၍ ကဝိလက္ခဏာ သတ်ပုံကျမ်း၌ ဆိုသည်။
(ဓမ္မဗျူဟာကြောင့်)

ဝန်လေးသောအမှုကို ပြုဘူးလေပြီတကားဟု ကြံစည်အောက်မေ့ကာနေလေပြီ။
 ဤသို့ သံသရာ၌ ကျင်လည်စဉ် ငါ့သားအား ကျေးဇူးဥပကာရ ပြုဘူးခြင်းသည်
 ရှိလေသလောဟု ဆင်ခြင်ပြန်လျှင် ထိုကိုးဆယ်ကိုးဘဝမှ* အလွန် တရာမြောက်
 သော ကိုယ်အဖြစ်ကို အစဉ်လျှောက်ကာ အောက်မေ့၍ ထိုတရာမြောက်သော
 ကိုယ်အဖြစ်၌ ငါသည် ဤရဟန်း၏ ခြေရင်း အလုပ်အကျွေး ခင်ပွန်းမဖြစ်၍
 ဤရဟန်းအပေါ်၌ အသက်ကို ချရာတွင် အသက်အလှူကို ပေးလှူခဲ့ဘူးလေပြီ။
 ငါသည် ငါ့သားအား ဤသို့ကြီးစွာသော ကျေးဇူးဥပကာရကို ပြုဘူးခြင်းသည်
 လည်း အံ့ဘွယ်ရှိစွာဟု မြင်ရ၍ အိမ်၌ နေလျက်ပင် ထိုထက်အလွန်၊ အထူးပြု၍
 ဆင်ခြင်တော်မူပါဦး ဘုရားဟု လျှောက်လိုက်လေ၏။

မထေရ်သည်လည်း ဒိဗ္ဗသောတ အဘိညာဉ်ဖြင့် အသံကို ကြားရသဖြင့်
 အထူးပြု၍ တရာမြောက်သော ကိုယ်၏အဖြစ်ကို အစဉ်လျှောက်၍ အောက်မေ့
 လိုက်ရာ ထိုဘဝ၌ ထိုဒါယိကာမကြီးသည် မိမိအား အသက်ပေးအပ်သည်
 အဖြစ်ကို မြင်လေလျှင် ဤဒါယိကာမကြီးသည် လွန်လေသောဘဝ၌ ငါ့အား
 ကျေးဇူးဥပကာရ ပြုဘူးခြင်းကား အံ့ဘွယ်ရှိစွာဟု ဝမ်းမြောက်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍
 ထိုဒါယိကာမကြီး ကျောင်း၌ပင်လျှင် လေးပါးသော † မဂ်ဖိုလ်တို့၌ ပြဿနာ
 ကို ဟောကြားတော်မူ၍ ဝိပင်္ဂါကမ္မဇရုပ် အကြွင်းမရှိသော နိဗ္ဗာနဓာတ်ဖြင့်
 ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူလေ၏။

မထင်ရှားသော ရဟန်းဝတ္ထု ပြီး၏။

၃-မထင်ရှားသော ငြီးငွေ့သောရဟန်း ဝတ္ထု

သုဒ္ဓဒ္ဓသံ အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရား
 သည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် သာသနာတော်၌
 ပျင်းရိ ငြီးငွေ့သော ရဟန်းတပါးကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောကြားတော်မူလေ၏။

* ခုနစ်ခုမြောက်သော ဟူ၍၎င်း၊ တရာမြောက်သော ဟူ၍၎င်း မူကွဲရှိသည်။ ဤအရာမျိုး အရေး
 တကြီး စိစစ်ဘွယ်မလို။

† မဂ်ဖိုလ်တရားတို့ကို ကောင်းစွာခွဲခြမ်း၍ မေးမြေ့ကာ ဟောကြားတော်မူသည် ဟုလို။

(ထတိယဓာကြိမ်)

ဆင်းရဲမှလွတ်စိမ့်သောငှါ တဆင့်မှ တဆင့် ကုသိုလ်တိုးတက်
အားထုတ်သော သူဌေးသား အကြောင်း

ဘုရားသခင်သည် သာဝတ္ထိပြည်၌ နေတော်မူသည် ရှိသော် သူဌေးသား တယောက်သည် မိမိအိမ်သို့ ကြွလာတော် မူလေ့ရှိသော ဆရာ မထေရ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ အရှင်ဘုရား တပည့်တော်သည် ဆင်းရဲမှလွတ်ခြင်းငှါအလိုရှိပါသည်။ တပည့်တော်အား ဆင်းရဲမှလွတ်အံ့သော အကြောင်းတခုကို ဟောကြားတော် မူပါ ဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေ၏။ ဒါယကာ ကောင်းပြီ၊ ဆင်းရဲမှ အကယ်၍ လွတ်လိုသည်ဖြစ်အံ့၊ စာရေးတံဆွမ်း (လဆန်းပက္ခ လဆုတ်ပက္ခ၌ လှူအပ်သော ဆွမ်း)* ဝါဆိုသင်္ကန်းကို လှူလော့၊ သင်္ကန်းအစရှိသော ပစ္စည်းတို့ကို လှူလော့၊ မိမိ၏ဥစ္စာကို သုံးဘို့ သုံးစပြု၍ တဘို့ တစုဖြင့် ရောင်းဝယ်ခြင်းစသော အမှုကိုပြု၊ တဘို့တစုဖြင့် သားမယားကို ကျွေးမွေး၊ တဘို့တစုကို ဘုရားသာသနာတော်၌ အလှူကို ပေးလှူလေလော့ဟု ဆိုလေ၏။ သူဌေးသားလည်း အရှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီဘုရားဟု ဝန်ခံ၍ ဆိုခဲ့ပြီးသော အစဉ်အတိုင်းအားဖြင့် အလုံးစုံကို ပြုပြီးမှ တဖန် မထေရ်ကို မေးလျှောက်ပြန်၏။ အရှင်ဘုရား ဤဆိုခဲ့ပြီးသော ကောင်းမှုထက် အလွန် အဘယ်ကောင်းမှုကို ပြုရအံ့နည်းဘုရားဟု မေးလျှောက် ပြန်သော် ဒါယကာ သုံးမီးသော သရဏဂုံတို့ကို ဆောက်တည်၍ ငါးလီသော သီလတို့ကို ခံယူဦးလော့ဟု မိန့်ဆိုလေ၏။ ထိုသရဏဂုံ၊ ပဉ္စသီလတို့ကိုလည်း ခံယူ ပြီး၍ ထို့ထက်အလွန် မေးပြန်သော် ဆယ်ပါးသော သီလတို့ကို ခံယူလော့ဟု မိန့်ဆိုသဖြင့် ကောင်းပါပြီ ဘုရားဟု ဝန်ခံကာ ခံယူ ဆောက်တည်လေ၏။ ထိုသူဌေးသားသည် အစဉ်အားဖြင့် ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြုအပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် အနုပဗ္ဗသူဌေးသား ဟူသော အမည် ထင်ရှားစွာ ဖြစ်လေ၏။

ထို့ထက်အလွန်လည်း ပြုအပ်သောအမှု ရှိပါသေးသလော ဘုရားဟု တဖန် မေးပြန်လျှင် ထိုသို့ဖြစ်မှု ရဟန်းပြုလော့ဟုဆိုအပ်ရကား လှူဘောင်မှထွက်၍ ရဟန်းပြုလေ၏။ ထိုရဟန်းအား တပါးသော အဘိဓမ္မာဆောင် ရဟန်းသည်

* မိမိကျောင်း၌ ဝါဆိုသည့်အတွက် အထူးလှူသော သင်္ကန်းကို ဆိုသည်။ ထိုရဟန်း ဝါပျက်သည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုဝါဆိုသင်္ကန်းကို မပိုင်၊ သံသာ ပိုင်လေ၏။
(ဇာတိယအကြိမ်)

* ကမ္မဝါစာ ဆရာ † နိဿယညည်းဆရာ ဖြစ်၏။ တပါးသော ဝိနည်းဓိုရ် ရဟန်းသည်
 ‡ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းအား ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို ရပြီးသည်ရှိသော်
 ကမ္မဝါစာ ဆရာ၊ နိဿယညည်း ဆရာသည် မိမိထံသို့ လာသောအခါ၌ ဘုရား
 သာသနာတော်မည်သည်ကား ဤမည်သောအမှုကို ပြုခြင်းငှါ သင့်လျော်၏။
 ဤမည်သောအမှုကို ပြုခြင်းငှါ မသင့်လျော်ဟု အဘိဓမ္မာတရား ဟောကြား
 တော်မူလေ၏။ ထိုရဟန်း၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည်လည်း မိမိထံသို့ လာသော
 အခါ၌ ဘုရားသာသနာတော်မည်သည်ကား ဤအမှုကိုပြုခြင်းငှါ သင့်လျော်၏။
 ဤအမှုကို ပြုခြင်းငှါ မသင့်လျော်၊ ဤအမှုအရာကား အပ်၏။ ဤအမှုအရာကား
 မအပ်ဟု ဝိနည်းတရား ဟောကြားတော်မူလေ၏။

သူဌေးသားရဟန်း ပျင်းရိလာသဖြင့် ကျင့်စရာတရားကို
 အကျဉ်းဆုံး ချုံးပေးပုံ

သူဌေးသား ရဟန်းလည်း ဤရဟန်းကိစ္စကား အလွန် ဝန်လေးစွာတကား၊
 ငါသည် ဆင်းရဲမှ လွတ်လိုသောကြောင့် ရဟန်းပြု၏။ ဤသာသနာတော်၌
 ငါ့အား လက်ဆန့်စရာ အရပ်မျှပင် မထင်၊ အိမ်၌ နေ၍သာလျှင် ဆင်းရဲမှ
 လွတ်စိမ့်သောငှါ တတ်ကောင်း၏။ ငါသည် လူထွက်ခြင်းငှါ သင့်၏ဟု ကြံစည်
 လေ၏။ ထိုရဟန်းသည် ထိုအခါမှစ၍ သာသနာတော်၌ ဆန့်ကျင်လျက်၊ ဝါ-
 လည်တမော့မော့ဖြစ်၍ မမွေ့လျော်ခြင်းကြောင့် ဒွတ္တိ သာကာရ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို
 လည်း စီးဖြန်းသရဇ္ဈာယ်ခြင်းကို မပြု၊ ပါဠိကိုလည်း မသင်ယူ၊ ကြုံလိုသည်ဖြစ်၍
 ခေါင်းပါးသည်ဖြစ်၍ အကြောပြိုင်းပြိုင်းထသောခန္ဓာကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၍ အပျင်း
 တရား အလွန်နိပ်စက်အပ်သည် ဖြစ်ရကား ဝဲနာ၊ ပွေးနာတို့ဖြင့် ပြွမ်းသော
 ကိုယ်ရှိလျက် နေလေ၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းကို သာမဏေငယ်တို့သည်
 အရှင်ဘုရား အဘယ်သို့ ဖြစ်ပါသနည်း၊ အရှင်ဘုရားသည် ရပ်၍နေသော
 နေရာ၌ ရပ်မြဲတိုင်းသာ၊ ထိုင်၍နေသော နေရာ၌ ထိုင်မြဲတိုင်းသာ ဖြစ်သည်။

* ကမ္မဝါစာ ဆရာကား သိမ်ထည်း၌ ရဟန်းဖြစ်အောင် ကမ္မဝါစာ ရွတ်ဘတ်တတ်သောရဟန်း။
 † နိဿယညည်းဆရာကား ငါးဝါပြည့်ခြင်း ဒွေမာတိကာဝိနည်း-နှုတ်တက်ရခြင်းစသော အင်္ဂါများ
 မပြည့်စုံသေးမီ ခိုခိုအားထား၍ နေအပ်သည့် ဆယ်ဝါကျော်ပြီး ဝိနည်းတတ် မထေရ်ကြီး။
 ‡ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာကား မိဘအရာ၌တည်၍ အပြစ်ကြီးငယ် မပြတ် ကြည့်ရှုဆုံးမတတ်သော ဆယ်ဝါ
 ကျော်ပြီး ဝိနည်းတတ် မထေရ်ကြီး။

ဖြော့တော့သောအနာ နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍ ကြုံလိုသည်ဖြစ်၍ ခေါင်းပါးသည် ဖြစ်၍ ဝဲနာ၊ ပွေးနာတို့ဖြင့် ပြွမ်းသောကိုယ်ရှိလျက် နေပါသည်။ အရှင်ဘုရားသည် အဘယ်အမှုကို ပြုမိပါသနည်းဟု မေးမြန်းကြလေကုန်၏။

ငါ့သျှင်တို့ ငါသည် သာသနာတော်၌ ပျင်းရိ ဆန့်ကျင်လှပေ၏ဟု ဆိုသော် အဘယ်ကြောင့် ပျင်းရိဆန့်ကျင်ရပါသနည်းဟုမေးကြပြန်သောအခါ ထိုရဟန်း သည် ထိုအကြောင်းအရာကို ပြန်ကြားလေ၏။ သာမဏေငယ်တို့သည်လည်း ထိုရဟန်း၏ ဆရာဥပဇ္ဈာယ်တို့အား ပြောကြား လျှောက်ထားကြလျှင် ထိုဆရာ ဥပဇ္ဈာယ်တို့သည် ဘုရားရှင်အထံသို့ သူဌေးသား ရဟန်းကို ခေါ်ဆောင်သွားကြ လေကုန်၏။ ဘုရားရှင်သည်လည်း ချစ်သား ရဟန်းတို့ အဘယ်အကြောင်း ကြောင့် လာရောက်ကြသနည်းဟု မိန့်တော်မူသဖြင့် မြတ်စွာဘုရား ဤရဟန်း သည် ရှင်တော်မြတ်ဘုရားတို့၏ သာသနာတော်၌ ပျင်းရိ ဆန့်ကျင်လျက် နေခြင်းကြောင့် လာရောက်ကြရပါသည် ဘုရားဟု လျှောက်ထားအပ်ရကား ချစ်သား ရဟန်း ဤအတိုင်း ဟုတ်မှန်သလောဟု မေးစစ်တော် မူလေ၏။ ဘုန်းတော် အလွန်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ဟုတ်မှန်ပါသည် ဘုရားဟု ဝန်ခံသော အခါ အဘယ်ကြောင့် ပျင်းရိ ဆန့်ကျင်ရသနည်းဟု မေးစစ်တော် မူပြန်သဖြင့် မြတ်စွာဘုရား ဘုရားတပည့်တော်သည် ဆင်းရဲမှလွတ်လို၍သာလျှင် ရဟန်းပြုပါသည်။ ဘုရားတပည့်တော်အား ကမ္မဝါစာဆရာ၊ နိဿျည်းဆရာသည် အဘိဓမ္မာတရား ဟောကြားပါသည်။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် ဝိနည်းတရား ဟောကြားပါသည်။ ဘုရားတပည့်တော်သည် ဤသာသနာတော်၌ ငါ့အား လက်ဆန့်စရာ အရပ်မျှပင် မရှိ၊ လူထွက်ပါတော့မည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန် ချပြီးပါပြီ မြတ်စွာဘုရားဟု လျှောက်ထားလေ၏။

ချစ်သား ရဟန်း သင်သည် တခုတည်းသော တရားကိုသာ အကယ်၍ စောင့်နိုင်သည်ဖြစ်အံ့၊ ကြွင်းကျန်သောတရားကို စောင့်ဘွယ်ကိစ္စမရှိဟု မိန့်တော် မူလိုက်သောအခါ မြတ်စွာဘုရား ဤတရားကား အဘယ်တရားပါနည်း ဘုရား ဟု လျှောက်ထားလေ၏။ သင်ချစ်သား၏စိတ်တခုကိုသာ စောင့်ရှောက်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်အံ့လောဟု မေးမြန်းတော်မူသဖြင့် စွမ်းနိုင်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု ဝန်ခံရကား ထိုသို့ဖြစ်မှု မိမိ၏ စိတ်တခုကိုသာလျှင် ဆင်းရဲမှ လွတ်ခြင်းငှါ

(တဘိသ အကြိမ်)။

စောင့်ရှောက်လေလော့ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် အဆုံးအမကို ပေး၍ ဤဂါထာကို ဟောတော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၃၆ သုဒ္ဓဒ္ဓသံ သုနိပုဏံ၊ ယတ္ထကာမနိပါတိနံ။
စိတ္တံ ရက္ခေထ မေဓာဝီ၊ စိတ္တံ ဂုတ္တံ သုခါဝဟံ။

ဘိက္ခု၊ ရဟန်း။ သုဒ္ဓဒ္ဓသံ၊ အလွန်မြင်နိုင်ခဲထသော။ သုနိပုဏံ၊ အလွန်သိမ်မွေ့စွာထသော။ ယတ္ထကာမနိပါတိနံ၊ အကြင်အမှတ်မရှိ အလိုရှိရာအာရုံ၌ ကျလေ့ရှိထသော။ စိတ္တံ၊ စိတ်ကို။ မေဓာဝီ၊ ပညာရှိသည်။ ရက္ခေထ၊ စောင့်ရှောက်ရာ၏။ ဂုတ္တံ၊ လုံခြုံစွာ စောင့်ရှောက်အပ်သော။ စိတ္တံ၊ စိတ်သည်။ သုခါဝဟံ၊ လူနတ်နိဗ္ဗာန် သုံးတန်သော ချမ်းသာကို ဆောင်နိုင်၏။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ ထိုသူဌေးသား ရဟန်းသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။ သူဌေးသား ရဟန်းမှတစ်ပါး များစွာသော လူတို့သည်လည်း သောတာပန် စသည်တို့ ဖြစ်ကြကုန်၏။ လူများအပေါင်းအား အကျိုးရှိသော တရားဒေသနာ ဖြစ်တော်မူလေ၏။

မထင်ရှားသော ငြီးငွေ့သောရဟန်းဝတ္ထု ပြီး၏။

၄-သံဃရက္ခိတမထေရ်၏တူ မထေရ်ငယ်ဝတ္ထု

ဒုရင်္ဂမံ ကေစရံ အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို ဘုရားရှင်သည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် သံဃရက္ခိတ အမည် ရှိသော ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

သံဃရက္ခိတ ရဟန်းငယ်သည် ဦးရီးဥပဇ္ဈာယ် မထေရ်ကြီးအား သင်္ကန်းလှခြင်း

သာဝတ္ထိပြည်၌ အမျိုးသားတယောက်သည် မြတ်စွာဘုရား၏တရားဒေသနာတော်ကို ကြားနာရ၍ လူ့ဘောင်မှ ထွက်ပြီးလျှင် ရဟန်းပြုလေသတတ်၊ ပဉ္စင်း

(တတိယအကြိမ်)

အဖြစ်ကို ရပြီးသည်ရှိသော် သံဃရက္ခိတမထေရ် ဟူသော အမည်ရှိသည်ဖြစ်၍ နှစ်ရက် သုံးရက်ဖြင့်သာ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။ ထိုမထေရ်မြတ်၏ နှမငယ်သည်လည်း သားယောကျာ်းကို ရသည်ဖြစ်၍ မထေရ်မြတ်၏ အမည်ကို သာလျှင် မှည့်လေ၏။ ထိုသူငယ်သည် တူဖြစ်သောကြောင့် ဘာဂီနေယျ သံဃရက္ခိတဟူသော အမည်ရှိသည်ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ရောက်လတ်သော် မထေရ်မြတ်၏ အထံ၌သာလျှင် ရှင်ပြုပြီး ရဟန်းအဖြစ် ရသည်ဖြစ်၍ မထင်ရှားသော ရွာငယ် အာရာမ်ကျောင်း၌ ဝါကပ်လေ၏။ ထိုသို့ ဝါကပ်ရာတွင် ခုနစ်တောင်ရှိသော သင်္ကန်းလျှာ ပုဆိုးတထည်၊ ရှစ်တောင်ရှိသော သင်္ကန်းလျှာပုဆိုးတထည် ပေါင်း နှစ်ထည်သော ဝါဆိုဝတ် သင်္ကန်းလျှာပုဆိုးတို့ကိုရ၍ ရှစ်တောင်ရှိသောပုဆိုးကို ငါ၏ဥပဇ္ဈာယ်အလို့ငှါ ဖြစ်လတ္တံ့ဟု မှတ်သား၍ ခုနစ်တောင်ရှိသော ပုဆိုးကို ငါ့အလို့ငှါ ဖြစ်လတ္တံ့ဟုကြံ၍ ဝါကျွတ်သဖြင့် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာကို ဖူးမြင်အံ့ဟု လာစဉ် လမ်းခရီးအကြား၌ ဆွမ်းအလို့ငှါ လှည့်လည်ကာ လာ၍ မထေရ်ကြီး သည် ကျောင်းသို့ မရောက်သေးမီပင်လျှင် ကျောင်းသို့ဝင်၍ မထေရ်ကြီး၏ နေ့သန့်ရာအရပ်ကို တံမြက်လှည်းလျက် ခြေဆေးရေကို တည်ထား၍ နေရာကို ခင်းပြီးမှ ကြွလာအံ့သော လမ်းခရီးကို ကြည့်မြော်ကာ နေလေ၏။

ထိုအခါ ဥပဇ္ဈာယ်မထေရ်ကြီး၏ ကြွလာသည့်အဖြစ်ကို သိ၍ ခရီးဦးကြိုဆို လျက် သပိတ်သင်္ကန်းကို လှမ်းယူပြီးလျှင် အရှင်ဘုရား ထိုင်နေ သီတင်းသုံးတော် မူပါဘုရားဟု မထေရ်ကြီးကို ထိုင်နေစေပြီးသော် ထန်းရွက်ယပ်ကိုယူ၍ ယပ်လေ ခတ်ပြီးလျှင် သောက်ရေကပ်ခြင်း ခြေဆေးခြင်းတို့ကိုပြု၍ ထိုရှစ်တောင်ရှိသော ပုဆိုးကိုဆောင်ယူကာ ခြေရင်း၌ထား၍ အရှင်ဘုရား ဤသင်္ကန်းကို သုံးဆောင် တော်မူပါဘုရားဟုလျှောက်ထား၍ ယပ်ခတ်ကာ နေလေ၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်း ငယ်ကို ငါ့သျှင် သံဃရက္ခိတ ငါ့အား သင်္ကန်းပြည့်စုံပြီ၊ သင်သည်သာလျှင် သုံးဆောင်လော့ဟု ပြောဆိုလေ၏။ အရှင်ဘုရား တပည့်တော်သည် ရသော အခါမှစ၍ ဤသင်္ကန်းလျှာပုဆိုးကို အရှင်ဘုရားတို့၏အလို့ငှါဟူ၍သာ မှတ်သား ထားပါသည်။ သုံးဆောင်ခြင်းကိုပြုတော်မူပါဘုရားဟုလျှောက်ထားပြန်လေ၏။ ထိုသို့ လျှောက်ထားပြန်သော်လည်း ငါ့သျှင် သံဃရက္ခိတ ငါ့အား သင်္ကန်း

(ဗာတိယအကြိမ်)

ပြည့်စုံပြီ၊ သင်သည်သာလျှင် သုံးဆောင်လော့ဟု ပြောဆိုပြန်လေ၏။ အရှင်ဘုရား ဤသို့ မပြုပါလင့်၊ အရှင်ဘုရားတို့ သုံးဆောင်သည်ရှိသော် တပည့်တော်အား များသော အကျိုးရှိသည် ဖြစ်ပါလိမ့်မည် ဘုရားဟု လျှောက်ထားပြန်လေ၏။ ထိုအခါ တူရဟန်းသည် အဖန်တလဲလဲ လျှောက်သော်လည်း မထေရ်သည် အလိုမရှိသည်သာလျှင်တည်း။

လူထွက်ရန် ကြံစည်ရာမှ ဥပဇ္ဈာယ်၏ ဦးခေါင်းတော်ကို ယပ်ဝန်းဖြင့် ရိုက်မိခြင်း

ဤသို့လျှင် ထိုသံဃရက္ခိတ ရဟန်းငယ်သည် ယပ်ခတ်ကာနေလျက်သာလျှင် ဤသို့ ကြံစည်လေ၏။ ငါကား မထေရ်မြတ်၏ လူဖြစ်စဉ်အခါ၌ တူဖြစ်၏။ ရဟန်းဖြစ်သော အခါ၌လည်း အတူနေ သဒ္ဓိဝိဟာရိက တပည့်ဖြစ်၏။ ဤသို့ ဖြစ်ပါလျက်လည်း ငါနှင့်အတူတကွ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် သုံးဆောင်ခြင်းကို ပြုခြင်းငှါ အလိုမရှိ၊ ဤမထေရ်မြတ်သည် ငါနှင့်အတူတကွ သုံးဆောင်ခြင်း မပြုသည်ရှိသော် ငါ့အား ရဟန်းအဖြစ်ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ လူထွက် တော့အံ့ဟု ကြံစည်လေ၏။ ထို့နောက်မှ ထိုရဟန်းငယ်အား ဤသို့ အကြံ ဖြစ်ပြန်လေ၏။ အိမ်ရာတည်ထောင် လူ့ဘောင်မည်သည် တည်တံ့ခြင်းငှါ ခဲယဉ်းစွာ၏။ လူဖြစ်လတ်သည်ရှိသော် အဘယ်အမှုပြု၍ အသက်မွေးရပါအံ့ နည်းဟု ကြံပြန်သော် ရှစ်တောင်သော ပုဆိုးကို ရောင်း၍ ဆိတ်မတကောင်ကို ဝယ်ပေအံ့၊ ဆိတ်မ မည်သည်ကား လျင်စွာ မွေးလွယ်၏။ ထိုငါသည် မွေးတိုင်း မွေးတိုင်းသော ဆိတ်ကို ရောင်းချ၍ အရင်းငွေပြုအံ့၊ အရင်းငွေ ပြုပြီးလျှင် မယားတယောက်ကို ဆောင်ယူပေအံ့၊ ထိုမယားသည်လည်း သားငယ် တယောက်ကို ဖွားမြင်လတ္တံ့၊ ထိုအခါ သားငယ်အား ငါ့ဦးရီး မထေရ်၏ သံဃရက္ခိတ ဟူသော အမည်ကိုပင် မှည့်၍ လှည်းယာဉ်ငယ် တခု၌ ထိုင်စေလျက် ငါ၏သားကို၎င်း၊ မယားကို၎င်း ယူဆောင်ပြီး ဦးရီးမထေရ်မြတ်ကို ဖူးမျှော်ရန် လာပေအံ့၊ လာစဉ် လမ်းခရီးအကြား၌ ငါ့မယားကို ဤသို့ ဆိုပေအံ့၊ ငါ့သား ငါ့ကို ပေးလော့၊ ငါ့ချီးဦးမည်ဟု ဆိုလိုက်လျှင် ထိုမိန်းမက အရှင်အား သားကို

(တဘိယအကြိမ်)

ချီသဖြင့် အဘယ် အကျိုးရှိမည်နည်း၊ လာ၍ ဤလှည်းယာဉ်ငယ်ကိုသာ
 မောင်းနှင်ပါဟု ဆို၍ သားငယ်ကို ချီကာ ယူဆောင်ပါမည်ဟု ယူဆောင်ရာ
 ကောင်းကောင်း မထားနိုင်သဖြင့် လှည်းဘီးလမ်း၌ (လွတ်) ချလိုက်မိပေလတ္တံ့၊
 ထိုအခါ သားငယ်၏ကိုယ်ပေါ်ကို လှည်းဘီးတက်၍ ကြိတ်သွားလတ္တံ့၊ ထိုအခါ
 မိန်းမကို နင်သည်ငါ့သားငယ်ကိုငါ့ကိုလည်းမပေး၊ ကောင်းကောင်းချီထားခြင်း
 ငှါလည်း မတတ်နိုင်၊ နင်သည် ငါ့ကို နှိပ်စက် ဖျက်ဆီးဘိ၏တကားဟု ဆို၍
 ကြိမ်တံပြာ လှံတံဖြင့် မိန်းမ၏ ကျောက်ကုန်း၌ ရိုက်နှက်ပေအံ့ဟု စိတ်ကူးအကြံ
 ဖြစ်ပေါ်ပြန်လေ၏၊ ထိုရဟန်းငယ်သည် ဤသို့ကြံစည်လျက်သာနေ၍ ယပ်ခတ်
 နေစဉ် ဖြစ်ရကား မထေရ်မြတ်၏ ဦးခေါင်းတော်ကို ထန်းရွက်ယပ်ဖြင့်
 အကြိမ်ကြိမ် ပုတ်ခတ်မိလေ၏။

မထေရ်ကြီး သိသွားသဖြင့် ရှက်၍ ထွက်ပြေးရာမှ
 ဘုရားရှင် ဆုံးမတော်မူခြင်း

မထေရ်မြတ်သည် ဤသံဃာရက္ခိတကား ငါ၏ ဦးခေါင်းကို ပုတ်ခတ်၏၊
 အကြောင်း အဘယ်သို့ ရှိသနည်းဟု စူးစမ်းသည်ရှိသော် ရဟန်းငယ် ကြံတိုင်း
 ကြံတိုင်း အလုံးစုံကို သိ၍ ငါ့သျှင် သံဃာရက္ခိတ သင်၏ မယား မာတုဂါမကို
 ရိုက်နှက် ပုတ်ခတ်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ဘဲ ဤအရာ၌ အိုမင်း ကြီးရင့်လေပြီးသော
 ငါ့အား အဘယ်အပြစ်ရှိပါသနည်းဟု မေးလေ၏၊ တူ-ရဟန်းငယ်သည်လည်း
 အံ့ဘွယ်ရှိစွာ ငါသည် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ချေပြီ၊ ငါ၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာကား
 ငါကြံသမျှကို သိခဲ့ပြီ၊ ငါ့အား ရဟန်းအဖြစ်ဖြင့်အကျိုးမရှိပြီဟု ထန်းရွက်ယပ်ကို
 စွန့်ပစ်၍ ပြေးအံ့သောငှါ အားထုတ်လေ၏၊ ထိုအခါ သံဃာရက္ခိတ ရဟန်းငယ်ကို
 ပဉ္စင်းငယ် သာမဏေငယ်တို့သည် အစဉ်လိုက်၍ ခေါ်ဆောင်ပြီးလျှင် ဘုရားရှင်
 အထံတော်သို့ သွားကြကုန်၏၊ ဘုရားရှင်သည်လည်း ထိုရဟန်းတို့ကို မြင်တော်
 မူ၍ ရဟန်းတို့ အဘယ်ကြောင့် လာရောက်ကြသနည်း၊ ရဟန်းတပါးကို အသင်တို့
 ရလာသလောဟု မေးတော်မူလတ်သော် မှန်လှပာ မြတ်စွာဘုရားဟု လျှောက်၍
 သာသနာတော်၌ ပျင်းရိပြီးငွေ့သဖြင့် ထွက်ပြေးသော ဤရဟန်းငယ်ကို ဖမ်း၍
 မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ရောက်လာရကြောင်းနှင့် လျှောက်ထားကြလေကုန်၏။

(တတိယအကြိမ်)

ထိုအခါ ဘုရားရှင်သည် ချစ်သားရဟန်း ဤသာသနာတော်၌ ပျင်းရိငြီးငွေ့
 သော ဟူသည် မှန်သလောဟု မေးတော်မူသည်ရှိသော် ဘုန်းတော်ကြီးတော်
 မူသော မြတ်စွာဘုရား မှန်လှပါသည် ဘုရားဟု လျှောက်ထားသဖြင့် ချစ်သား
 ရဟန်း အဘယ်အကျိုးငှါ ဤသို့ ဝန်လေးသော အမှုကို သင်ပြုလေတိသနည်း၊
 သင်သည် အားထုတ်အပ်သော လုံ့လရှိသော တဆူသော ငါဘုရား၏သားတော်
 မဟုတ်သလော၊ ငါကဲ့သို့သော ဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုသည်
 ဖြစ်ပါလျက် မိမိကိုယ်ကိုသောတာပန်ဟူ၍ ၎င်း၊ သကဒါဂါမ်ဟူ၍ ၎င်း၊ အနာဂါမ်
 ဟူ၍ ၎င်း၊ ရဟန္တာဟူ၍ ၎င်း ဆိုစေခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်လေဘဲ အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့
 ဝန်လေးစွာသော အမှုကို ပြုလေတိသနည်းဟု တဖန်မေးတော်မူပြန်၏။ ဘုန်းတော်
 ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ပျင်းရိငြီးငွေ့လှပါသည် ဘုရားဟု လျှောက်သော်
 အဘယ့်ကြောင့် ပျင်းရိခြင်းဖြစ်သနည်းဟု မေးတော်မူပြန်သဖြင့် ထိုရဟန်းငယ်
 သည် ဝါဆိုသင်္ကန်းတို့ကို ရသောအခါ မှစ၍ ထန်းရွက်ယပ်ဖြင့် ဆရာဥပဇ္ဈာယ်
 မထေရ်အား ပုတ်ခတ်မိသည် တိုင်အောင် အလုံးစုံသော ထိုအကြောင်းကို
 လျှောက်ကြား၍ ဤသို့သော အကြောင်းကြောင့် ထွက်ပြေးခြင်းဖြစ်ပါသည်
 ဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေ၏။ ထိုအခါ ပဉ္စင်းငယ်ကို ဘုရားရှင်သည် ချစ်သား
 ရဟန်း လာခဲ့လော့၊ အထူးထူး အထွေထွေ မကြံလေလင့်၊ ဤစိတ်မည်သည်ကား
 ဝေးသောအရပ်၌ ထင်ရှားရှိသော အာရုံကိုလည်း လက်ခံတတ်သော သဘော
 ရှိ၏။ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ဟူသော အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်စိမ့်သောငှါ လုံ့လ
 ပြုသင့်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤဂါထာကို ဟောတော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၃၇ ဒုရင်္ဂမံ ကေစရံ၊ အသရီရံ ဂုဟာသယံ။
 ယေ စိတ္တံ သံယမေဿန္တိ၊ မောက္ခန္တိ မာရဗန္ဓနာ။

ဒုရင်္ဂမံ၊ ဝေးသော အရပ်၌တည်သော အာရုံသို့လည်း သွားရောက်တတ်
 သော။ ကေစရံ၊ တခုချုပ်ပြီးမှ တခုဖြစ်တတ်သော။ အသရီရံ၊ ကိုယ်သဏ္ဌာန်
 မရှိထသော။ ဂုဟာသယံ၊ ဟဒယဝတ္ထုဟုဆိုအပ်သော လိုက်ဥမင်ကိုမို့၍ ဖြစ်တတ်

(တတိယအကြိမ်)

သော။ စိတ္တံ၊ စိတ်ကို။ ယေ၊ အကြင် ယောက်ျား မိန်းမ လူရှင် ရဟန်းတို့သည် သံဃမေဿန္တိ၊ လုံခြုံစွာစောင့်စည်းနိုင်ကြကုန်လတ္တံ့။ ။ တေ၊ ထိုယောက်ျားမိန်းမ လူရှင် ရဟန်းတို့သည်။ မာရဗန္ဓနာ၊ ကိလေသာမာရ် အနှောင် အဖွဲ့ဟူသော တေဘူမက ဝဋ်ဒုက္ခမှ။ မောက္ခန္တိ၊ လွတ်မြောက်ကြကုန်လတ္တံ့။ ။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ တူဖြစ်သော သံဃရက္ခိတမထေရ်သည် သောတာ ပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။ ထိုမှတစ်ပါး များစွာသောသူတို့သည်လည်း သောတာ ပန်စသည်တို့ ဖြစ်ကြကုန်၏။ လူများအပေါင်းအား အကျိုးရှိသော တရား ဒေသနာ ဖြစ်တော်မူလေ၏။

သံဃရက္ခိတမထေရ်၏တူ မထေရ်ငယ်ဝတ္ထု ပြီး၏။

၅-စိတ္တဟဋ္ဌမထေရ်ဝတ္ထု

အနဝဋ္ဌိတစိတ္တဿ အစရှိသော ဤတရား ဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရား သည် သာဝတ္ထိပြည်၌ နေတော်မူစဉ် စိတ္တဟဋ္ဌမထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

ခြောက်ကြိမ်တိုင်အောင် ရဟန်းပြုလိုက် လူထွက်လိုက် ပြုသောသူ အကြောင်း

သာဝတ္ထိပြည်၌ နေလေ့ရှိသော တယောက်သော အမျိုးသားသည် ပျောက် သောနွားကိုရှာမှီးရန် တောအုပ်သို့ဝင်၍ မှန်းတည့်သောအခါ၌ နွားကိုတွေ့မြင် ရသဖြင့် နွားအုပ်ထဲ၌ လွတ်ခဲ့၍ အရှင်ကောင်းတို့၏ အထံ၌ အနည်းငယ်မျှ အာဟာရကို မချွတ်ရလိမ့်မည်ဟု ငတ်မှုတ်ခြင်း နှိပ်စက်သည်ဖြစ်၍ ကျောင်းသို့ ဝင်လာပြီးလျှင် ရဟန်းတို့အထံသို့သွား၍ ရှိခိုးပြီးမှ သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌ နေလေ၏။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့၏ ဆွမ်းတောင်း၌ စားပြီးသည်မှ ကြွင်းကျန်သော ထမင်းသည်ရှိသတတ်၊ ရဟန်းတို့သည်လည်း ငတ်မှုတ်ခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်ခြင်းရှိသော ထိုအမျိုးသားကိုမြင်လျှင် ဤဆွမ်းတောင်းမှ ထမင်းကိုယူ၍ စားလော့ဟု ဆိုကြကုန်၏။

(တော်ယအကြိမ်)

ဘုရားလက်ထက်တော် အခါကား များစွာသော ဟင်းလျာနှင့် ဆွမ်းသည် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဖြစ်သတတ်။

ထိုအမျိုးသား ယောက်ျားသည် ထိုဆွမ်းတောင်းမှ စားလောက်ရုံမျှသော ထမင်းကို ယူကာစားပြီး ရေသောက်လက်ဆေးပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို ရှိခိုးလျက် အရှင်ဘုရားတို့ ယနေ့ * ပင့်ဘိတ်ရာ အရပ်သို့ ကြွကြရကုန်သလောဟု မေးလျှောက်သော် ဒါယကာ ပင့်ဘိတ်ရာ အရပ်ကား မရှိ၊ ဤသို့ မရှိသော်လည်း အမြဲမပြတ် ရဟန်းတို့သည် ဤနည်းအတိုင်း ရကြကုန်၏ဟု ရဟန်းတို့ ဆိုကြကုန်၏။ အမျိုးသား ယောက်ျားသည် ကြံစည်သည်မှာ ငါတို့သည် ထထကြကြ လွန်စွာ လုံ့လပြုခြင်းဖြင့် ညဉ့်နေ့ပတ်လုံး မပြတ် အလုပ်ကို ကြိုးစား၍ လုပ်ဆောင်ပါသော်လည်း ဤအရှင်ကောင်းတို့၏ ဆွမ်းနှင့်အတူ ကောင်းသော ဟင်းလျာရှိသော ထမင်းကို မရကြကုန်၊ ဤရဟန်းတို့ကား စင်စစ်အားဖြင့် မပြတ် ဘုဉ်းပေးကြကုန်၏။ ငါ့အား လူ၏အဖြစ်ဖြင့် အဘယ် အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ ရဟန်းပြုအံ့ဟု ကြံစည်၍ ရဟန်းတို့အထံသို့ ချဉ်းကပ်ကာ ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်လေ၏။ ထိုအခါ ထိုအမျိုးသားကို ရဟန်းတို့သည် ဒါယကာ ကောင်းပြီဟု ဆို၍ ရဟန်းခံပေးကြကုန်၏။ ထိုအမျိုးသားသည် ရဟန်းဖြစ်ပြီးသည်ရှိသော် အလုံးစုံသော ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ်ကို ပြုစုဘော် ရလေ၏။ ထိုရဟန်းသည် ဘုရားရှင်တို့အားဖြစ်သော လာဘ်ပူဇော်သက္ကာရကို စားရသဖြင့် နှစ်ရက် သုံးရက် လွန်လတ်သော် ဆူဖြိုးသော ကိုယ်ရှိလေ၏။

ထို့နောက် ကြံပုံကား ငါ့အား ဆွမ်းအတွက် အရပ်ထဲ၌ လှည့်လည်ကာ အသက်မွေးရခြင်းဖြင့် အဘယ် အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ လူထွက်အံ့ဟု ကြံပြီးလျှင် လူထွက်သွား၍ အိမ် (အလုပ်) သို့ ဝင်လေ၏။ အိမ်၌ အမှုကြီးငယ်တို့ကို ပြုစုလုပ်ကိုင်ရသော ထိုယောက်ျားအား နှစ်ရက် သုံးရက် ကြာလျှင်ပင် ဝါဖြိုးသော ကိုယ်သည် ညှိုးနွမ်း ပိန်ချုံးပြန်လေ၏။ ထို့နောက်မှ ငါ့အား ဤဆင်းရဲခြင်းဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း ရဟန်းပြုအံ့ဟု ကြံပြန်၍ တဖန် သွား၍ ရဟန်းပြုပြန်လေ၏။ ထိုရဟန်းသည် နှစ်ရက် သုံးရက် လွန်ပြန်လျှင်

* ပင့်ဘိတ်ရာအရပ်သို့ ကြွရောက်အလှူခံခဲ့ရ၍ ဆွမ်းဟင်းပေါများခြင်း ဖြစ်ပါသလောဟု မေးလျှောက်ခြင်းတည်း။

တဖန် ငြီးငွေ့၍ လူထွက်ပြန်လေ၏။ ရဟန်းပြုသော အခါ၌ကား ရဟန်းတို့အား ကျေးဇူးများသောသူ တယောက်ဖြစ်ပေ၏။ ထိုရဟန်း လူထွက်သည် နှစ်ရက် သုံးရက်ဖြင့်သာလျှင် တဖန်ငြီးငွေ့၍ ငါ့အား လူ၏အဖြစ်ဖြင့် အဘယ်အကျိုး မှီအံ့နည်း။ ရဟန်းပြုအံ့ဟု သွား၍ ရဟန်းတို့အား ရှိခိုးပြီးလျှင် ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းပြန်လေ၏။ ထိုအခါ ထိုလူထွက်ကို ရဟန်းတို့သည် ကျေးဇူးဥပကာရ၏ အစွမ်းဖြင့် တဖန်ရဟန်းပြုပေးကြပြန်လေ၏။ ဤသို့သောနည်းဖြင့် ထိုယောက်ျား သည် ခြောက်ကြိမ် ခြောက်ခါ ရဟန်းပြုပြီး လူထွက်ခဲ့လေ၏။ ထိုသူအား ရဟန်းတို့သည် ဤသူကား စိတ်သွားရာ အာရုံသို့ လိုက်တတ်သော၊ ဝါစိတ်အလိုသို့ လိုက်တတ်သောသူ ဖြစ်၍ သွားလာ လှည့်ပတ်တတ်သောကြောင့် စိတ္တဟဋ္ဌမထေရ်ဟု အမည်ကို မှည့်ခေါ်ကြလေကုန်၏။

မယား အအိပ်ဆိုးလှသဖြင့် သောတာပန်တည်သော
ယောက်ျားအကြောင်း

ထိုအမျိုးသားသည် ရဟန်းဘဝ လူ့ဘဝသို့ ခဏ ခဏ တို့ခေါက်မကြာ လူးလာစဉ်ပင် မယားကိုယ်ဝန် ရှိခဲ့လေ၏။ ထိုအမျိုးသားသည် ခုနစ်ကြိမ်မြောက် ရဟန်းပြုလတ္တံ့သော အကြိမ်၌ တောမှ ထွန်တုံးစသော ဘဏ္ဍာကိုယူ၍ အိမ်သို့ ပြန်သွားပြီးလျှင် ထွန်တုံးစသော ဘဏ္ဍာကိုထား၍ မိမိသင်္ကန်းကို ယူမည်ဟု အိမ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။ ထိုခဏ၌ ထိုအမျိုးသား၏ မယားသည် လျောင်းလျက် အိပ်ပျော်နေ၏။ ထိုမိန်းမအား ဝတ်သောအဝတ် ကင်းကျွတ်လျက် ရှိ၏။ ခံတွင်းမှလည်း အရိအရဲ့ ယိုစီး၏။ နှာခေါင်းမှ ဆူရ ဆူရ အသံမြည်၏။ (တရွတ်ရွတ် မြည်၏) ခံတွင်းသည် ဟင်းလင်းပွင့်လျက် နေ၏။ ထိုအခါ အမျိုးကောင်းသားသည် ထိုမိန်းမအား ဖူးဖူးယောင်သော အကောင်ပုပ်၏ကိုယ်ကဲ့သို့ ရွံရှာ စက်ဆုပ်ဘွယ်ဟု ထင်လေ၏။ အမျိုးကောင်းသားသည် ဤခန္ဓာကိုယ်သည် အမြဲမရှိ ဆင်းရဲခြင်းသဘောရှိ၏ဟု အမှတ်သည်ကို ရ၍ ငါသည် ဤမျှလောက် သော ကာလပတ်လုံး ရဟန်းပြုပြီးလျှင် ဤမိန်းမကို အမှီပြု၍ ရဟန်းအဖြစ်၌ တည်တံ့ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ဟု ကြံ၍ သင်္ကန်းစွန်း၌ကိုင်ကာ ရင်၌ဖွဲ့လျက် အိမ်မှ ထွက်ခွါသွားလေ၏။ ထိုအခါ အခြားမဲ့သော အိမ်၌နေသော ယောက္ခမသည် ထိုသို့သောအခြင်းအရာဖြင့်သွားသောထိုသားမက်ကိုမြင်လျှင် ဤသားမက်ကား

(ဓာတိယအကြိမ်)

လူအဖြစ်၌ တဖန်ငြီးငွေ့ပြန်ပြီ ဖြစ်လတ္တံ့။ ယခုပင် တောမှပြန်လာ၍ ဖန်ရည် စွန်းသော သုကန်းကို ရင်၌ဖွဲ့ပြီးလျှင် အိမ်မှထွက်၍ ကျောင်းသို့သာ ရှေးရှု သွား၏။ အကြောင်း အသိနည်းဟု အိမ်သို့ဝင်၍ ကြည့်သော် အိပ်ပျော်၍ နေသော သွီးကို မြင်ရလေ၏။

ထိုအခါ ယောက္ခမသည် ငါ့သားမက်ကား ငါ့သွီးအိမ်သည်ကိုမြင်ရာ နှလုံး မသက်သာသည်ဖြစ်၍ သွားချေသည်ဟု သိရကား သွီးကိုပုတ်ခတ်၍ ဟဲ့သူယုတ်မ ထလော့၊ သင်၏လင်သည် အိပ်ပျော်သော နင့်ကိုမြင်ရာ နှလုံးမသက်သာသည် ဖြစ်၍ သွားလေပြီ၊ ထိုသူသည် ဤနေ့မှစ၍ သင်နှင့် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခြင်း မရှိတော့ပြီဟု ပြစ်တင်စကား ပြောဆိုလေ၏။ ထိုသွီးကလည်း အမိ ဖဲသွားပါ လော့(အသာနေပါ)ဤယောကျ်ားသွားခြင်းကား အတည်ဘယ်မှာ ရှိအံ့နည်း၊ နှစ်ရက် သုံးရက်ဖြင့်သာ တဖန် ပြန်လာလတ္တံ့ဟု ဆိုလေ၏။ ထို အမျိုးသား သည်လည်း အနိစ္စ၊ ဒုက္ခဟု ရုတ်ဆိုကာ သွားစဉ်ပင်လျှင် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။ ထိုယောကျ်ားသည် ကျောင်းသို့သွား၍ ရဟန်းတို့ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် ရဟန်းအဖြစ်ကို ပေးသနားတော်မူပါမည့်အကြောင်းနှင့် လျှောက်တောင်းပြန် လေ၏။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့က ငါတို့သည် သင့်ကိုရဟန်းပြုပေးခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ သင်၏ ရဟန်းအဖြစ်သည် အဘယ်မှာနည်း၊ သင်၏ ဦးခေါင်းသည် ဓားသွေး ကျောက်နှင့်တူ၏။ ထို့ကြောင့် ရဟန်းပြုပေးခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ဟု ဆိုလတ်သော် အရှင်ဘုရား ယခုတကြိမ်သာ တပည့်တော်ကို ရဟန်းပြုပေးတော်မူကြပါဘုရား ဟု လျှောက်ကြားလေ၏။ ရဟန်းတို့လည်း ထိုအမျိုးသား၏ ကျေးဇူးမျှားသည် အဖြစ်ကြောင့် ရဟန်းပြုပေးကြလေကုန်၏။ ထိုအမျိုးသားရဟန်းသည် နှစ်ရက် သုံးရက်ဖြင့်ပင်လျှင်ပဋိသမ္ဘိဒါလေးပါးနှင့်တကွရဟန္တာအဖြစ်သို့ရောက်လေ၏။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ထိုအမျိုးသားရဟန်းကို ငါ့သျှင် စိတ္တဟဋ္ဌ သင်၏ အိမ်သို့ ပြန်သွားမည့်အခါကို သင်သည်သာလျှင် သိရာ၏ဟု ဆို၍ ဤအကြိမ်၌ သင်ရဟန်းပြုခြင်းကား ကြာမြင့်စွာဟု ဆိုကြသော် အရှင်ဘုရားတို့ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံလိုသောစိတ် ရှိသောအခါ၌ သွားခဲ့ကြရပါပြီ၊ ထိုပေါင်းသင်း ဆက်ဆံ ခြင်းသည် တပည့်တော်တို့အား ပြတ်ခဲ့ပြီ၊ ယခုအခါ မသွားစော သဘော ရှိသောသူတို့ ဖြစ်ကြရပါပြီဟု လျှောက်လေ၏။ ရဟန်းတို့လည်း မြတ်စွာဘုရား

(အစိယန္တကြိမ်)

အထံသို့ သွား၍ မြတ်စွာဘုရား ဤရဟန်းသည် တပည့်တော်တို့ ဤသို့ဆိုအပ်
 သည်ရှိသော် ဤမည်သော စကားကို ဆိုပါသည်။ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ဖြေကြား
 ပါသည်။ မဟုတ်မမှန်သည်ကို ပြောဆိုပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်ကြားကြသော
 အခါ ဘုရားရှင်သည်လည်း ချစ်သား ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းဆိုတိုင်းမှန်၏။ ဤ
 ငါ့သားသည် မိမိ၏ တည်တံ့သော စိတ်မရှိသောအခါ၌၎င်း၊ သူတော်ကောင်း
 တရားကို မသိသေးသော အခါ၌၎င်း အိမ်နှင့် ကျောင်းသို့ လူးလာတုံ့နှင်း
 သွားလာခြင်းကိုပြု၏။ ယခုအခါ၌ ထိုငါ့သားရဟန်းသည် ကောင်းမှု မကောင်း
 မှုကို ပယ်အပ်ပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၃၈ အနဝဠိတစိတ္တဿ၊ သဒ္ဓမ္မံ အဝိဇာနတော။
 ပရိပ္ပဝပသာဒဿ၊ ပညာ န ပရိပူရတိ။

၃၉ အနဝဿုတစိတ္တဿ၊ အနန္ဒာဟတစေတသော။
 ပုညပါပပဟီနဿ၊ နတ္ထိ ဇာဂရတော ဘယံ။

အနဝဠိတစိတ္တဿ၊ တည်တံ့သောစိတ် မရှိသော။ သဒ္ဓမ္မံ၊ သူတော်ကောင်း
 တရားကို။ အဝိဇာနတော၊ မသိတတ်သော။ ပရိပ္ပဝပသာဒဿ၊ နည်းပါးသော
 ကြောင့် ပက်လက်ပေါလော မျောသော သဒ္ဓါယုံကြည်ခြင်းရှိသော။ ပုဂ္ဂလဿ၊
 ပုဂ္ဂိုလ်အား။ ပညာ၊ လောကီ လောကုတ္တရာပညာသည်။ န ပရိပူရတိ၊ မပြည့်စုံ။

အနဝဿုတစိတ္တဿ၊ ရာဂဖြင့် မစွတ်စိုသော စိတ်ရှိထသော။ အနန္ဒာဟတ
 စေတသော၊ ဒေါသဖြင့် မထိပါးသော စိတ်ရှိထသော။ ပုညပါပ ပဟီနဿ၊
 ကောင်းမှု မကောင်းမှုကို ပယ်ပြီးထသော။ ဇာဂရတော၊ သဒ္ဓါစသော ငါးပါး
 သော နိုးကြားခြင်းဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံထသော။ ဝိဏာသဝဿ၊ ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်
 အား။ ဘယံ၊ ကိလေသာဟူသော ဘေးရန်သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

လူများအပေါင်းအား အကျိုးရှိသော တရားဒေသနာ ဖြစ်တော်မူလေ၏။

(တစ်ဖေအကြိမ်)

စိတ္တဟဋ္ဌမထေရ် အကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍
ကိလေသာ၏ အပြစ်ပြခြင်း

ထိုအခါ တနေ့သ၌ တရားသဘင်ဝယ် ရဟန်းတို့သည် ငါ့သျှင်တို့ ကိလေသာတို့ မည်သည်ကား ဝန်လေးလေ့စွ တကား၊ ဤသို့သဘောရှိသော အရဟတ္တဖိုလ်၏ အကြောင်း ဥပနိဿယနှင့် ပြည့်စုံသော အမျိုးကောင်းသားကို ကိလေသာတို့သည် လှုပ်ချောက်ချား အပ်သည်ဖြစ်၍ ခုနစ်ကြိမ် လူဖြစ်၍ ခုနစ်ကြိမ် ရဟန်းပြုရ၏ဟု စကားကို ဖြစ်စေကြကုန်၏။ ဘုရားရှင်သည် ထိုရဟန်းတို့ စကားပြောဆိုသည်ကို ကြားတော်မူ၍ ထိုခဏအား လျှောက်ပတ်သော ကြံသွားတော်မူခြင်းဖြင့် တရားသဘင်သို့ ကြံသွားတော်မူပြီးလျှင် ဘုရားနေရာ၌ နေတော်မူလျက် ချစ်သား ရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကာ နေကြသနည်းဟု မေးမြန်းတော်မူသဖြင့် ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးကြပါကုန်၏ဟု လျှောက်ကြားအပ်သည်ရှိသော် ချစ်သားရဟန်းတို့ ကိလေသာတို့ မည်သည်ကား ဤသို့သာလျှင် ဝန်လေးကြကုန်၏။ ထိုကိလေသာတို့သည် အကယ်၍ ရုပ်အစိုင်အခဲဖြစ်၍ တစုံတခုသော နေရာ၌ စုပုံထားခြင်းငှါ တတ်ကောင်းသည် ဖြစ်ကုန်ငြားအံ့၊ စကြဝဠာသည် အလွန် ကျဉ်းသေး၏။ ဗြဟ္မာ့ပြည်သည် အလွန်နိမ့်သေး၏။ ထို့ကြောင့် ကိလေသာတို့၏ တည်ရှိရန် အရပ်ပင် မရှိရာ၊ ထိုကိလေသာတို့သည် ဤမျှလောက် ဝန်လေးကုန်၏။ ပညာနှင့် ပြည့်စုံ၍ ယောကျ်ားအာဇာနည်ဖြစ်သော ငါ့ကဲ့သို့သောသူကိုပင် ချောက်ချားစေကုန်၏။ ကြွင်းသောသူတို့၌ ဆိုဘွယ်မရှိဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် ငါ့ကိုယ်တိုင်ပင် တကွမ်းစားဝက် (တစလယ်ဝက်) မျှသော ပြောင်းမျိုးနှင့် အသွားတုံးသော ပေါက်တူးကို အမှီပြု၍ ခြောက်ကြိမ်တိုင်အောင် ရသေ့ရဟန်းပြုပြီး လူထွက်ဘူးလေပြီဟု မိန့်တော်မူလေ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား အဘယ်အခါကပါ နည်း ဘုရား၊ ကောင်းသောစကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရား အဘယ်အခါကပါ နည်း ဘုရားဟု လျှောက်ထားကြသဖြင့် နာလိုကြကုန်သလော ချစ်သားတို့ဟု မေးမြန်းတော်မူရာ နာလိုကြပါသည် ဘုရားဟု လျှောက်ကြားကြပြန်သဖြင့် ထိုသို့ဖြစ်မှု နာကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူလေ၏။

(တတိယစာကြိမ်)

ကုဒါလပဏ္ဍိတသည် ရသေ့ရဟန်းပြု၍ ခြောက်ကြိမ်
လူထွက်ခြင်း အကြောင်း

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်ဝယ် ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြု
သည်ရှိသော် ကုဒါလပဏ္ဍိတ အမည်ရှိသော သူသည် သာသနာတော်မှအပ
ရသေ့ရဟန်းပြု၍ ရှစ်လတို့ပတ်လုံး ဟိမဝန္တာ၌နေလျက် မိုဃ်းစွတ်သောအခါ
မြေစိုလတ်သည်ရှိသော် ငါ့အိမ်၌ ကွမ်းစားဝက်မျှသော ပြောင်းမျိုးနှင့် အသွား
တုံးသော ပေါက်တူးသည်ရှိ၏။ ထိုပြောင်းမျိုးသည် မပျက်ပါစေလင့်ဟုလူထွက်၍
ကခုသော အရပ်ကို ပေါက်တူးဖြင့် ပေါက်ဆွကာ ထွန်လျက် မျိုးစေ့ကိုပျိုး၍
စောင်းရန်းကာပြီး၍ မှည့်သောအခါ ရိတ်၍ တကွမ်းစား (တစလယ်) မျှလောက်
သော မျိုးစေ့ကိုထား၍ အကြွင်းကိုစားသုံးလေ၏။ ထိုကုဒါလပဏ္ဍိတသည် ငါ့အား
ယခုအခါအိမ်၌ နေသဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်းဟု တဖန် ရှစ်လတို့ပတ်လုံး
တောထွက်၍ ရဟန်းပြုအံ့ဟု ကြံပြီးလျှင် ထွက်၍ ရဟန်းပြုပြန်၏။ ဤသို့သော
နည်းဖြင့်သာလျှင် တကွမ်းစားမျှသော ပြောင်းမျိုးနှင့် ပေါက်တူးတုံးတို့ကိုမိ၍
* ခြောက်ကြိမ် လူဖြစ်၍ ခြောက်ကြိမ် ရဟန်းပြုပြီးလျှင် ခုနစ်ခုမြောက်သော
အကြိမ်၌ ငါသည် ခြောက်ကြိမ်တိုင်အောင် ဤပေါက်တူးတုံးကို မိ၍ လူဖြစ်ပြီး
ရဟန်းပြုရ၏။ တခုခုသော နေရာ၌ ဤပေါက်တူးတုံးကို စွန့်ပစ်တော့အံ့ဟု
ကြံစည်ပြီးလျှင် ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းနားသို့ သွား၍ ကျရာအရပ်ကို မြင်သည်ရှိသော်
တဖန် ဆင်း၍ ယူရာ၏။ အကြင်သို့သော အခြင်းအရာဖြင့် စွန့်ပစ်သည်ရှိသော်
ကျရာ အရပ်ကို မမြင်၊ ထိုသို့သောအခြင်းအရာဖြင့် စွန့်ပစ်တော့အံ့ဟု ကြံ၍
တကွမ်းစားမျှသော ပြောင်းမျိုးကို ပုဆိုးပိုင်းဖြင့် ထုပ်ပြီးလျှင် ပုဆိုးပိုင်းကို
ပေါက်တူးသွားနှင့် ဖွဲ့ချည်၍ ပေါက်တူးကို အရိုးဖျားက ကိုင်ဆွဲလျက် ဂင်္ဂါမြစ်
ကမ်းနား၌ရပ်ပြီးမှ မျက်စိတို့ကိုမှိတ်ကာ ဦးခေါင်းထက်၌ သုံးကြိမ်လှည့်ယမ်း

* ရဟန်းဘဝသို့ ခြောက်ကြိမ်ဟက်-လူ့ဘဝသို့ ခြောက်ကြိမ်ပြန်ဆင်းပြီး ခုနစ်ကြိမ်မြောက် ရဟန်း
ဘဝသို့ ဟက်သည့်အခါ လူ့ဘဝ ပြန်မဆင်းပြီဟုလို၊ အချို့စာမူတို့၌ ခုနစ်ကြိမ် ရဟန်းပြု
ခုနစ်ကြိမ် လူထွက်ဟု ပါရှိသည်။ မူလ အစ လူ့ဘဝကိုပါ ရေတွက်ဟန်ရှိသည်။

(ဆအိယအကြိမ်)

ရစ်ပတ်လျက် ဂင်္ဂါမြစ်၌ပစ်ပြီး ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်ရှိသော် ကျရာအရပ်ကို မမြင်သဖြင့် ငါသည် အောင်အပ်လေပြီ၊ ငါသည် အောင်အပ်လေပြီဟု သုံးကြိမ် အသံပြုလေ၏။

ခုနစ်ပြည်ထောင်မင်းတို့ အတုလိုက်၍ ရသေ့ရမား ပြုကြခြင်း

ထိုခဏ၌ ဗာရာဏသီပြည့်ရှင်မင်းကြီးသည် ပစ္စန္ဒရစ်ကို ရန်ငြိမ်းစေ၍ ပြန်လာ သည်ရှိသော် ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းနား၌ သစ်ခက်တည်းနန်းဖြင့် တည်းခိုနေ၍ ရေချိုး ခြင်းငှါ မြစ်သို့ဆင်းသက်စဉ် ထိုအသံကို ကြားရလေ၏။ မင်းတို့မည်သည်ကား ငါသည်အောင်အပ်လေပြီဟူသော အသံသည် မနှစ်သက်အပ်သော အသံဖြစ်၏။ ထိုမင်းသည် ကုဒါလပဏ္ဍိတ အထံသို့သွား၍ အကျွန်ုပ်သည် ယခုအခါ ရန်သူကို ဆုံးမ၍ ငါအောင်ပြီဟုလော့ခဲ၏။ ရှင်ရသေ့သည်ကား ငါအောင်ပြီ ငါအောင်ပြီဟု ဆိုဘိ၏။ ဤအောင်ခြင်းကား အဘယ်အောင်ခြင်းနည်းဟု မေးလေ၏။ ကုဒါလ ပဏ္ဍိတ ရသေ့သည်လည်း အရှင် မင်းကြီးကား အပဖြစ်သော ခိုးသူတို့ကို အောင်တော်မူ၏။ အရှင်မင်းကြီး အောင်အပ်သော ရန်သူသည် နောက်၌ တဖန် မအောင်အပ်သေးသည်သာလျှင် ဖြစ်တတ်၏။ အကျွန်ုပ်ကား ကိုယ်တိုင်း၌ဖြစ် သော လောဘဟူသော ခိုးသူကို အောင်အပ်၏။ ထိုလောဘဟူသော ခိုးသူသည် တဖန် အကျွန်ုပ်ကို မအောင်နိုင်လတ္တံ့။ ထိုအတိုင်းရန်သူကို အောင်ခြင်းသည် သာလျှင် ကောင်းသော အောင်ခြင်းမည်၏ဟု ဆို၍ ဤဂါထာကို ရွတ်ဆို ပြန်လေ၏။

န တံ ဇိတံ သာဓုဇိတံ၊ ယံ ဇိတံ အဝဇီယတိ။

တံ ခေါ ဇိတံ သာဓုဇိတံ၊ ယံ ဇိတံ နာဝဇီယတိ။

မဟာရာဇ၊ အိုမင်းမြတ်။ ယံ ဇိတံ၊ အကြင်အောင်ခြင်းသည်။ အဝဇီယတိ၊ ယုတ်သောအားဖြင့် အောင်၏။ ဝါ-အပရန်ကိုအောင်၏။ တံ ဇိတံ၊ ထိုအောင် ခြင်းသည်။ န သာဓုဇိတံ၊ ကောင်းသော အောင်ခြင်းမမည်။ ယံ ဇိတံ၊ အကြင် အောင်ခြင်းသည်။ နာဝဇီယတိ၊ မယုတ်သောအားဖြင့် အောင်၏။ ဝါ-အတိုင်း

(ဇာတိယဇာကြိမ်)

ရန်ကို အောင်၏။ ခေါ၊ စင်စစ်။ တံ ဇိတံ၊ ထိုအောင်ခြင်းသည်။ သာဓုဇိတံ၊ ကောင်းသော အောင်ခြင်းမည်၏။

ထိုခဏ၌ပင်လျှင် ဂင်္ဂါမြစ်(ရေ)ကိုကြည့်လျက် အာပေါကသိုဏ်းကို ဖြစ်စေ ပြီးလျှင် ရအပ်သောစျားန် အထူးရှိသည်ဖြစ်၍ ကောင်းကင်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ နေခြင်းဖြင့် နေလေ၏။ မင်းကြီးသည်လည်း ဘုရားလောင်း ယောက်ျားမြတ်၏ တရားစကားကိုကြားနာရသဖြင့် ရှိခိုးကာ ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်ပြီးလျှင် ဗိုလ်ပါအပေါင်းနှင့်တကွ ရဟန်းပြုလေ၏။ ထိုအခါ တယူဇနာမျှလောက်သော ပရိသတ်သည် ဖြစ်လေ၏။ ဗာရာဏသီပြည်နှင့် နီးသောပြည်၌ စိုးစံသော ပြည် နီးချင်း မင်းတပါးသည် ထိုဗာရာဏသီမင်း ရဟန်းပြုသော အဖြစ်ကိုကြားရ၍ ထိုမင်း၏ တိုင်းပြည်ကို ယူအံ့ဟု လာပြီးသော် ထိုသို့သဘောရှိသော ပြည်စုံ ကြွယ်ဝပြန့်ပြောလှသောပြည်သည် အချည်းနီးဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိသည်ကို မြင်ရ၍ ဤသို့သဘောရှိသော ပြည်ကြီးကိုပင်စွန့်၍ ရသေ့ရဟန်းပြုပေ၏။ ယုတ်ညံ့သော နေရာ၌နေ၍မူကား ရသေ့ရဟန်း မပြုပေလတ္တံ့။ ငါသည်လည်း ရဟန်းပြုခြင်းငှါ သင့်လျော် လျောက်ပတ် ပေ၏ဟု ကြံဆင်ခြင်ပြီးလျှင် ဘုရားလောင်း၏ သီတင်းသုံးရာ အရပ်သို့ သွားရောက်၍ ဘုရားလောင်း ယောက်ျား မြတ်ကို တောင်းပန်ပြီးလျှင် ပရိသတ် အခြံအရံနှင့်တကွ ရဟန်းပြုလေ၏။ ဤသို့သော နည်းအားဖြင့်သာလျှင် မင်းခုနစ်ယောက်တို့သည် စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ကို စွန့်၍ ဤမျှအတိုင်းအရှည်ရှိသော လူအပေါင်းကို ခေါ်ယူပြီးလျှင် ရဟန်းပြုကြလေ ကုန်၏။ ဘုရားလောင်း ယောက်ျားမြတ်သည်လည်း မြတ်သောအကျင့် ကျင့်သုံး ကာနေ၍ မြဟွာပြည်သို့ လားလေ၏။

ဘုရားရှင်သည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ချစ်သားရဟန်းတို့ ငါဘုရားသည် ထိုအခါ ကုဒါလပဏ္ဍိတ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤကိလေသာတို့ မည်သည် ကား ဤသို့သော အခြင်းအရာဖြင့် ဝန်လေးသောတရားတို့ ဖြစ်ကြကုန်၏ဟု ဟောတော်မူလေ၏။

စိတ္တဟဋ္ဌမထေရ်ဝတ္ထု ပြီး၏။

(ဇောတိယအကြိမ်)

၆-ရဟန်းငါးရာ ဝတ္ထု

ကုမ္ဘာပမံ အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို သဗ္ဗညုဘုရားရှင်သည် သာဝတ္ထိပြည်၌ နေတော်မူစဉ် အားထုတ်အပ်သော ဝိပဿနာရှိသော ရဟန်း ဟူကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

ရဟန်းငါးရာတို့အား တောစောင့်နတ်တို့သည် ကြောက်ဘွယ်
ကောင်းသောအာရုံတို့ကို ပြခြင်း

သာဝတ္ထိပြည်၌ ငါးရာသော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား အထံတော်၌ အရဟတ္တဖိုလ် တိုင်အောင်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုယူ၍ ရဟန်း တရားကို အားထုတ် ကုန်အံ့ဟု ယူဇနာ တရာမျှလောက်သော အရပ်သို့ သွားကြရာ များစွာသော လူတို့၏ နေရာဖြစ်သော တခုသော ရွာကြီးသို့ ရောက်ကြကုန်သတတ်၊ ထိုအခါ၌ ရဟန်းတို့ကို လူတို့မြင်လျှင် ခင်းထားအပ်သော နေရာ၌ သီတင်းသုံးနေစေ၍ မွန်မြတ်သော ယာဂုဆွမ်း စသည်တို့ဖြင့် လုပ်ကျွေးပြီးလျှင် အရှင်ဘုရားတို့ အဘယ်အရပ်သို့ ကြွကုန်အံ့နည်းဟု မေးလျှောက်သဖြင့် ချမ်းသာရာဖြစ်သော အရပ်ထိုထိုသို့ ကြွကုန်အံ့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် အရှင်ဘုရားတို့ ဤဝါတိုင်းသုံးလ ပတ်လုံး ဤရွာ၌ပင် နေကြပါကုန်လော့၊ တပည့်တော်တို့သည်လည်း အရှင် ဘုရားတို့ အထံ၌ သရဏဂုံ သုံးပါး၌ တည်လျက် ငါးလီသော သီလတို့ကို စောင့်ထိန်းရပါကုန်အံ့ဟု တောင်းပန်၍ ထိုအရှင်မြတ်တို့၏ သည်းခံခြင်းကို သိရလျှင် ရွာ၏ မနီးမဝေးသော အရပ်၌ရှိသော ဤတောအုပ်ကြီးတခု၌ အရှင်ဘုရားတို့ သီတင်းသုံး နေထိုင်တော်မူကြပါ ဘုရားဟု လျှောက်ကြားကာ လွတ်လိုက်ကြလေကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည်လည်း ထိုတောအုပ်သို့ ဝင်ကြလေ ကုန်၏။ ထိုတောအုပ်ကြီး၌ စောင့်ရှောက်အုပ်စိုး၍ နေကုန်သော နတ်တို့သည် သီလရှိသော အရှင်ကောင်းတို့သည် ဤတောအုပ်သို့ အစဉ် ကြွရောက်တော် မူကြကုန်ပြီ၊ အရှင်ကောင်းတို့သည် ဤအရပ်၌ နေကုန်သည်ရှိသော် သားမယား တို့ကို ခေါ်၍ သစ်ပင်သို့ တက်၍နေခြင်းငှါ မသင့်လျော်ချေဟု ကြံပြီးလျှင် ထိုနတ်တို့သည် သစ်ပင်မှ ဆင်းသက်၍ မြေ၌နေလျက် အရှင်ကောင်းတို့သည် ဤအရပ်၌ ယနေ့ တညဉ့်မျှနေ၍ နက်ဖြန် မချွတ် ကြွသွားကြကုန်လတ္တံ့ဟု

ကြံကြပ်ပြန်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် တဖန် မိုးသောက်သောနေ့၌ ရွာတွင်းသို့ ဆွမ်းခံဝင်၍ တဖန် ထိုတောအုပ်သို့သာ ပြန်ကြွလာကြကုန်၏။

နတ်တို့သည် ဤရဟန်း သံဃာတော် အပေါင်းကား နက်ဖြန် ဆွမ်းဘုဉ်း ပေးခြင်းအလို့ငှါ တစုံတယောက်သောသူသည် ပင့်ဘိတ်အပ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့ ၊ ထို့ကြောင့် ဤအရပ်သို့ ပြန်လာပြန်သည်ဟု ထင်မှတ်ပြီးလျှင် ယနေ့ မသွား သေးသော်လည်း နက်ဖြန် ကြွသွားလိမ့်မည်ဟု ဤသို့သောနည်းဖြင့် နတ်တို့ လည်း မြေ၌သာ လခွဲမျှ နေကြရကုန်၏။ ထို့နောက်မှ အရှင်ကောင်းတို့သည် ဤဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး ဤအရပ်၌သာ နေလိမ့်မည်ထင်၏။ စင်စစ် ဤရဟန်း တို့ ဤအရပ်၌ နေကုန်သည်ရှိသော် ငါတို့အား သစ်ပင်သို့တက်၍ နေခြင်းငှါ လည်း မသင့်၊ သုံးလပတ်လုံး သားမယားကိုယူ၍ မြေ၌ ထိုင်ခြင်း ရပ်ခြင်း တို့သည်လည်း ဆင်းရဲခြင်း ဖြစ်ကုန်ရာ၏။ တစုံတခုသော အမှုကိုပြု၍ ဤရဟန်း တို့ကို ထွက်ပြေးစေခြင်းငှါ သင့်၏ဟု ထိုထိုနေရာဖြစ်ကုန်သော ညဉ့်သန့်စင်ရာ နေ့သန့်စင်ရာတို့၌၎င်း၊ စကြံဦးတို့၌၎င်း၊ ပြတ်သောဦးခေါင်း ဦးခေါင်းမပါသော ကိုယ်ကို ပြုခြင်းငှါ၎င်း၊ ဘီလူးသံကို ကြားစိမ့်သောငှါ၎င်း အားထုတ်ကြ လေကုန်၏။ ရဟန်းတို့အားလည်း ထိုအခါမှစ၍ ချေဆတ်ခြင်းကို အစပြု၍ ချောင်းဆိုးခြင်း အစရှိသော ရောဂါဝေဒနာတို့သည် ဖြစ်ကြကုန်၏။ ထိုရဟန်း တို့သည် အချင်းချင်း ငါ့သျှင် သင့်အား အဘယ်ရောဂါ နှိပ်စက်ပါသနည်းဟု မေးသော် တပည့်တော်အား ချေဆတ်သောအနာ ချောင်းဆိုးနာ နှိပ်စက် ပါသည်ဟုဆို၍ ငါ့သျှင် ယနေ့ ငါကား စကြံဦး၌ ပြတ်သောဦးခေါင်းကိုမြင်၏။ ငါကား ညဉ့်သန့်စင်ရာ အရပ်၌ ဦးခေါင်း မပါသောကိုယ်ကို မြင်၏။ ငါကား နေ့သန့်စင်ရာ အရပ်၌ ဘီလူးသံကို ကြား၏။ ဤအရပ်သည် ရှောင်ကြဉ်ခြင်းငှါ သင့်သော အရပ်တည်း။ ငါတို့အား ဤကျောင်း၌ မချမ်းသာခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ဘုရားရှင်ထံတော်သို့ ငါတို့ သွားကြကုန်စို့အံ့ဟု တိုင်ပင်ကြလေကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရား ပေးသော မေတ္တာလက်နက်ဖြင့် ဖြိုဖျက်ခြင်း

ထိုရဟန်းငါးရာတို့သည် ဤသို့တိုင်ပင်၍ ထွက်လာခဲ့ကြရာ အစဉ်သဖြင့် ဘုရားရှင်ထံတော်သို့ ရောက်ကြလျှင် ရှိခိုး၍ တင့်အပ်လျှောက်ပတ်သောအရပ်၌ (စာတိယဇာကြီး)

နေကြကုန်၏။ ထိုအခါ ဘုရားရှင်သည် ထိုရဟန်းငါးရာတို့ကို ချစ်သားရဟန်းတို့ အသို့နည်း၊ ထိုအရပ်၌နေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကြသလောဟု မိန့်တော်မူ၏။ မြတ်စွာ ဘုရား မတတ်နိုင်ကြပါဘုရား၊ ထိုအရပ်၌ နေကြကုန်သော ဘုရားတပည့်တော် တို့အား ဤသို့သဘောရှိသော ကြောက်မက်ဘွယ်သော အာရုံတို့သည် ထင်ပါ ကုန်သောကြောင့် ဤသို့သော မချမ်းမသာခြင်းသည် ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် ဘုရားတပည့်တော်တို့သည် ဤအရပ်ကား ရှောင်ကြဉ်ခြင်းငှါ သင့်သော အရပ် တည်းဟု စွန့်၍ မြတ်စွာဘုရားတို့၏ အထံတော်သို့ လာကြပါကုန်၏။ ဘုရားဟု လျှောက်လတ်သော် ရဟန်းတို့ သင်တို့အား ထိုအရပ်သည်သာလျှင် သွားခြင်း ငှါလည်း သင့်၏။ နေခြင်းငှါလည်း သင့်၏ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။ မြတ်စွာဘုရား သွားခြင်း နေခြင်းငှါ မဝံ့ပါ ဘုရားဟု လျှောက်ပြန်သော် ချစ်သားရဟန်းတို့ သင်တို့သည် လက်နက်ကို မယူမ၍ သွားကြကုန်၏။ ဤယခုအခါ၌ လက်နက်ကို ကိုင်စွဲ၍ သွားကြကုန်လောဟု မိန့်တော်မူလေ၏။ မြတ်စွာဘုရား လက်နက်တို့ ဟူသည် အဘယ်တို့ပါနည်း ဘုရားဟု မေးလျှောက်ကြရကား မြတ်စွာဘုရားသည် သင်ချစ်သားတို့အား လက်နက်ကို ငါဘုရားပေးလိုက်အံ့၊ ငါဘုရားပေးအပ်သော လက်နက်ကို ယူဆောင်၍ သွားကြလေကုန်ဟု မိန့်မြှောက်တော်မူပြီးလျှင်—

* ကရုဏိယ မတ္တကုသလေန၊ ယန္တ သန္တံ ပဒံ အဘိသမေစ။
 သက္ကော ဥဇ္ဇူ စ သုဟုဇ္ဇူ စ၊ သုဝစော စသ မုဒု အနတိမာနီ။

ဤသို့ အစရှိသော အလုံးစုံသော မေတ္တသုတ် ဒေသနာကို ဟောကြားတော် မူပြီးလျှင် ချစ်သား ရဟန်းတို့ ဤမေတ္တသုတ်ကို သင်တို့သည် ကျောင်းမှအပ၌ တောအုပ်ဝင်သည်မှစ၍ သရဇ္ဈာယ်ကြကုန်လျက် ကျောင်းတွင်းသို့ ဝင်ကြကုန် လောဟု လှူတ်လိုက်တော်မူလေ၏။ ထိုရဟန်းတို့သည်လည်း ဘုရားရှင်ကို ရှိခိုး၍ ထွက်လာကြရာ ခရီးစဉ်အတိုင်းအားဖြင့် ထိုအရပ်သို့ ရောက်သဖြင့် ကျောင်း၏ အပ၌ အပေါင်းသရဇ္ဈာယ်ခြင်းကိုပြု၍ သရဇ္ဈာယ်လျက်သာလျှင် တောအုပ်သို့ ဝင်တော်မူကြလေကုန်၏။ အလုံးစုံသော တောအုပ်၌နေသောနတ်တို့သည်လည်း မေတ္တာစိတ်ကိုရ၍ ထိုရဟန်းတို့အား ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်းပြုလျက် သပိတ်၊ သင်္ကန်း ကို လှမ်းယူခြင်း လက်ခြေ ဆုပ်နယ်ခြင်းကို ပန်ကြားကုန်လျက် ထိုရဟန်း

* အနက်ကို ပရိတ်ကြီး ပါဠိတော် မေတ္တသုတ် နိဿိဒ္ဓိကြည့်ရှုတော်မူကြပါကုန်။

ငါးရာတို့အလို့ငှါ အစောင့်အရှောက်ကို စီရင်ကြလေကုန်၏။ ထိုနတ်တို့လည်း ကျက်ကျက်ပူသော ဆိကဲ့သို့ ငြိမ်သက်စွာ နေကြလေကုန်၏။ တစ်စုံတစ်ခုသော အရပ်၌ ဘီလူးသံကို ကြားခြင်းမည်သည် မရှိ။ ထိုရဟန်းတို့၏စိတ်သည် တည်တည် ကြည်ကြည် ဖြစ်လေ၏။

ရဟန်းတို့လည်း ညဉ့်သန့်စင်ရာအရပ် နေ့သန့်စင်ရာအရပ်တို့၌ အညီအညွတ် ငြိမ်သက်စွာ နေကြကုန်လျက် ဝိပဿနာဉာဏ်အကျိုးငှါ စိတ်ကို ချသွင်း၍ မိမိကိုယ်၌ ကုန်ခန်းခြင်း ပျက်စီးခြင်းကို ရှေးရှုထင်စေပြီးလျှင် ဤအတ္တဘော မည်သည်ကား ပျက်စီးတတ်သော အနက်ကြောင့်၎င်း၊ အနှစ်သာရ မရှိသော အနက်ကြောင့်၎င်း အိုးထိန်းသည်တို့၏ ခွက် (မြေအိုး) နှင့် တူ၏ဟု ဝိပဿနာကို ပွားများစေလျက် နေကြကုန်၏။ ဘုရားရှင်သည်လည်း ဂန္ဓကုဋ်၌ နေတော်မူ လျက်ပင်လျှင် ထိုရဟန်းတို့ ဝိပဿနာ ဉာဏ်အကျိုးငှါ အားထုတ်သည် အဖြစ် ကို သိတော်မူ၍ ထိုရဟန်းတို့ကို ဤသို့သိစေတော်မူလေ၏။ ချစ်သား ရဟန်းတို့ သင်တို့ ဝိပဿနာပွားများစေသော အတိုင်းသာလျှင် ဤအတ္တဘောမည်သည် ကား ပျက်စီးတတ်သော အနက်ကြောင့်၎င်း၊ အနှစ်သာရ မရှိသော အနက် ကြောင့်၎င်း အိုးထိန်းသည်တို့၏ ခွက် (မြေအိုး) နှင့် တူသည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် ရောင်ခြည်တော်ကို နှံ့စေလျက် ယူဇနာတရာထက်၌ပင် တည်ငြားသော်လည်း မျက်မှောက်၌ နေတော်မူဘိသကဲ့သို့ ခြောက်သွယ်သော အဆင်းရှိသော ရောင်ခြည်တော်တို့ကို လွှတ်တော်မူ၍ ထင်ရှားတိတိ မြင်သိ အပ်သော ရုပ်သဏ္ဍာန်ဖြင့် ဤဂါထာကို ဟောတော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၄၀ ကုမ္ဘူပမံ ကာယမိမံ ဝိဒိတော၊
နဂရူပမံ စိတ္တမိဒံ ထပေတော။
ယောဓေထ မာရံ ပညာဝုဇေန၊
ဇိတဉ္စ ရက္ခေ အနိဝေသနော သိယာ။

ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဣမံ ကာယံ၊ ဤ ဆံအစရှိသည်တို့၏ အပေါင်း ဖြစ်သော ရူပကာယကို။ ကုမ္ဘူပမံ၊ အိုးထိန်းသည်တို့၏ အိုးခွက်နှင့် တူသော (တတိယအကြိမ်)

ဥပမာရှိ၏ဟု။ ဝိဒိတော၊ သိ၍။ ဣဒံ စိတ္တံ၊ ဤမိမိ၏ ဝိပဿနာစိတ်ကို။ နဂရူပမံ၊
 လုံခြုံစွာသော မြို့နှင့်တူသော ဥပမာ ရှိအောင်။ ထပေတော၊ ဖြစ်စေ၍။
 ပညာဝုဓေန၊ ဝိပဿနာဉာဏ် မဂ်ဉာဏ်တည်းဟူသော ပညာလက်နက်ဖြင့်။
 မာရံ၊ ကိလေသာ တည်းဟူသော မာရ်ကို။ ယောဓေထ၊ ထိုးပစ် ပုတ်ခတ်ရာ၏။
 ဇိတံ၊ အောင်မြင်သောအားဖြင့် ဖြစ်စေအပ်ပြီးသော နှုသောဝိပဿနာဉာဏ်
 ကိုလည်း။ ရက္ခေ၊ စင်ကြယ်သော စိတ်ဖြင့် စောင့်ရှောက်ရာ၏။ အနိဝေသနော၊
 သမာပတ်၌ သာယာကပ်ငြိခြင်း မရှိသည်။ သိယာ၊ ဖြစ်ရာ၏။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ ငါးရာသော ရဟန်းတို့သည် နေမြဲတိုင်းသော
 နေရာအရပ်၌ နေကြကုန်လျက်ပင် ပဋိသမ္ဘိဒါ လေးပါးတို့နှင့်တကွ အရဟတ္တ
 ဖိုလ်သို့ ရောက်၍ ဘုရားရှင်၏ ရွှေအဆင်းနှင့် တူသော အဆင်းရှိသော
 ကိုယ်တော်ကို ချီးမွမ်းထောမနာကာ ရှိခိုးလျက် ကြွလာကြလေကုန်၏။

ရဟန်းငါးရာဝတ္ထု ပြီး၏။

၇-ပုတိဂတ္တတိဿမထေရ်ဝတ္ထု

အစီရံ ဝတယံ ကာယော အစရှိသော ဤတရား ဒေသနာတော်ကို
 မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ နေတော်မူစဉ် ပုတိဂတ္တတိဿ မထေရ်ကို
 အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

သာဝတ္ထိပြည်၌ နေသော အမျိုးသား တယောက်သည် မြတ်စွာဘုရား၏
 အထံတော်၌ တရားတော်မြတ်ကို ကြားနာရ၍ သာသနာတော်၌ *ရင်ပေး၍
 ရဟန်းပြုလေ၏။ ထိုအမျိုးသား ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို ရသည်ရှိသော် တိဿမထေရ်
 အမည်ရှိလေ၏။ ထိုတိဿမထေရ်သည် ကမ္မဋ္ဌာန်းကို အားထုတ်လျက် စကြံ
 သွားလေ့ရှိ၏။ ကာလများစွာ အလွန်သွားသည်ရှိသော် ထိုတိဿမထေရ်၏

* မြတ်သောစိတ်ကို သာသနာတော်၌ထား၍ ဟုလို။

ကိုယ်တွင် အနာရောဂါ ဖြစ်ပေါ်လေ၏။ မုန်ညင်းဖေ့ ပမာဏရှိသော အဖုငယ် တို့သည် ပေါက်ကုန်၏။ ထိုအဖုငယ်တို့သည် အစဉ်အားဖြင့် ပဲနောက်စေ့မျှ၊ ပဲစင်းခုန်စေ့မျှ၊ ကလောစေ့မျှ၊ သျှစ်သျှားသီးမျှ၊ ဥသျှစ်သီးမျှ အတိုင်းအရှည် ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ပေါက်ကွဲကြလေကုန်၏။ ကိုယ်အလုံးသည် အပေါက်အပေါက် ရှိသည်ဖြစ်၍ * ပူတိဂတ္တတိဿမထေရ်ဟူ၍သာလျှင် မထေရ်၏ အမည် ထင်ရှား ခဲ့လေ၏။ ထိုမှ နောက်အဘို့၌ ပူတိဂတ္တတိဿမထေရ်ကြီး၏ ကိုယ်၌ အရိုးတို့သည် ကျိုးကုန်သည်ဖြစ်၍ လုပ်ကျွေးသမှု ပြုစုသုတ်သင်ခြင်းငှါ မရသောအနေ ဖြစ်ခဲ့ လေ၏။ ဝတ်ရုံသော သင်္ကန်းသည် ပြည်၊ သွေး အလိမ်းလိမ်း ကပ်ခြင်းရှိသည် ဖြစ်၍ † ဇာလပူဝ- မည်သော မှုံနှင့်တူလေ၏။ အတူနေသော သဒ္ဓိဝိဟာရိက တပည့် စသည်တို့သည်လည်း ပြုစုသုတ်သင်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်ရကား စွန့်ပစ်ကာ ထားကြကုန်၏။ ထိုပူတိဂတ္တတိဿ မထေရ်သည် ကိုးကွယ်ရာ မရှိသည်ဖြစ်၍ အိပ်လျက် နေရလေ၏။

ဘုရားရှင်တို့အား မည်သည်လည်း နှစ်ကြိမ် လောကကို ကြည့်ရှုခြင်းသည် မစွန့်အပ်သည် ဖြစ်ပေ၏။ နံနက် စောစောအခါ လောကကို ကြည့်ရှုတော် မူသည်ရှိသော် စကြဝဠာ အနားရေးမှစ၍ ဂန္ဓကုဋ်သို့ ရှေးရှု ဉာဏ်တော်ကို ပြု၍ ကြည့်ရှုတော်မူကြကုန်၏။ ညချမ်းအခါ ကြည့်ရှုတော် မူသည်ရှိသော် ဂန္ဓကုဋ်တိုက်မှ စ၍ အပသို့ရှေးရှု ဉာဏ်တော်ကိုပြု၍ ကြည့်ရှုဟော် မူကြ ကုန်၏။ ထိုအခါ၌ကား မြတ်စွာဘုရား၏ ဉာဏ်တည်းဟူသော ကွန်ယက် အတွင်း၌ ပူတိဂတ္တတိဿ မထေရ်ကြီးသည် ထင်လာလေ၏။ ဘုရားရှင်သည် ထိုပူတိဂတ္တတိဿ မထေရ်၏ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်အံ့သော ဥပနိဿယ အကြောင်းကို မြင်တော်မူ၍ ဤရဟန်းကို သဒ္ဓိဝိဟာရိက တပည့် စသော ရဟန်းတို့သည် စွန့်လွှတ်အပ်ပြီ။ ယခုအခါ ငါဘုရားကို ဖယ်ယား၍ တပါးသော ကိုးကွယ်ရာသည် မရှိပြီဟု (ဆင်ခြင်တော်မူပြီးသော်) ဂန္ဓကုဋ်တိုက်မှ ထွက်တော်

* ပူတိ + ဂတ္တ + တိဿမထေရ် = ပုပ်သော - ကိုယ်တကိုယ်လုံးရှိသော တိဿအမည်ရှိသော ရဟန်း။
 † ဇာလ + ပူဝ = ကွန်ယက်နှင့် တူသောပုံ၊ တနည်းကား မီးလျှို၌ ကျက်အောင်ကင်သောပုံ။
 (အဘိဓမ္မာဓိရီ)

မူ၍ ကျောင်းစဉ် ဒေသစာရီ လှည့်လည်ကာ ကြွတော်မူသကဲ့သို့ မီးတင်းကုပ်သို့ ကြွသွားတော်မူသဖြင့် အိုးကို ဆေးတော်မူ၍ မီးဖိုခုံလောက်သို့ တင်ပြီးလျှင် ရေပူသည်တိုင်အောင် ဆိုင်းငံ့တော်မူလျက် မီးတင်းကုပ်၌ပင် နေတော်မူလေ၏။ ရေပူသည့်အဖြစ်ကို သိတော်မူလျှင် ကြွသွားတော်မူ၍ အရှင် ပုတိဂတ္တတိဿ မထေရ်၏ လျောင်းရာ ညောင်စောင်းစွန်း၌ ဆွဲကိုင်တော်မူလေ၏။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ဖဲတော်မူပါ။ တပည့်တော်တို့ကိုင်ပါအံ့ ဘုရားဟု လျှောက်ကြကုန်လျက် ညောင်စောင်းကိုယူ၍ မီးတင်းကုပ်သို့ယူဆောင် ကြလေကုန်၏။ ထိုအခါ ဘုရားရှင်သည် * ရေစကျင်း (ရေအင်တုံ) ကို ဆောင်ယူ စေ၍ ရေနှေးလောင်းထည့်ပြီးလျှင် ထိုရဟန်းတို့ကို ပုတိဂတ္တတိဿ မထေရ်၏ ကိုယ်ရုံသင်္ကန်းကို ခွါယူစေ၍ ရေနှေးဖြင့်နယ်၍ နေပူစာ၌ လှန်းစေပြီးမှ ပုတိဂတ္တ တိဿမထေရ် အနီး၌ရပ်၍ ကိုယ်ကို ရေနှေးဖြင့် ဆွတ်ကာ ပွတ်ကာ ရေချိုးစေ တော်မူ၏။ ထိုရဟန်း ရေချိုးပြီးသောအဆုံး၌ နေပူစာလှန်းသော ကိုယ်ရုံသင်္ကန်း သည် ခြောက်သဖြင့် ထိုခြောက်သောသင်္ကန်းကိုဝတ်စေ၍ တဖန်ဝတ်ထားသော သင်းပိုင် သင်္ကန်းကို ရေနှေးဖြင့် ဆွတ်နယ်စေ၍ နေလှန်းစေတော်မူ၏။ ထိုရဟန်း ၏ကိုယ်၌ ရေပေါက် ပြတ်စဲကာမျှ၌ ထိုလှန်းသော သင်းပိုင် သင်္ကန်းလည်း ခြောက်လေ၏။ ထိုရဟန်းသည် သင်္ကန်းတထည်ဝတ် တထည်ရုံလျက် ပေါ့ပါး သော ကိုယ်ရုံလျက် တည်ကြည်သော စိတ်ရှိသဖြင့် ညောင်စောင်း၌ အိပ်၏။ မြတ်စွာဘုရားလည်း ထိုပုတိဂတ္တ တိဿရဟန်း၏ ဦးခေါင်းရင်း၌ ရပ်တော်မူ၍ ချစ်သားရဟန်း သင်၏ ဤကိုယ်သည် ကင်းသော ဝိညာဉ်ရှိလတ်သော် ကျေးဇူး ဥပကာရ ဘာမျှမရှိဘဲ ဖွဲ့ထင်းပွေးကဲ့သို့ မြေပြင်၌ အိပ်ရလတ္တံ့ဟု မိန့်တော် မူ၍ ဤဂါထာကို ဟောတော်မူလေ၏။

* အချို့မူ၌ သရက်ခေါက်ကို ဆောင်ယူစေ၍ ပါသည်။ (ရေအင်တုံထည်းသို့ ရေနှေးသွန်းလောင်း ၍ သင်္ကန်းကိုလည်း လျှော်စေ မထေရ်ကိုလည်း ရေချိုးစေသည် ဖြစ်မည်) သီဟိုဠ်မူ၌ အဗ္ဗက ဟူ၍ မူကွဲပြသည်။

† ဖွဲ့ထင်းပွေး-ဟူသည်ကား အမြောင့် အကောက်ဖြစ်သော သစ်သားအဆောက်အဦဖြင့် အသုံး မဝင်၍ စွန့်ပစ်အပ်သော အခေါင်းရှိသောသစ်တုံး ဆွေးသောသစ်တုံး အနှစ်မရှိသောသစ်တုံး အခုအထစ် အမြစ်ဆုံဖြစ်သော သစ်တုံးတည်း။

ဒေသနာတော်

၄၁ အစိရံ ဝတယံ ကာယော၊ ပထဝီ အဓိသေဿတိ။
ဆုဒ္ဓေါ အပေတဝိညာဏော၊ နိရတ္တံ ကဋ္ဌိင်္ဂရံ။

ဟိဿ၊ ပူတိဂတ္တတိဿရဟန်း။ အယံ ကာယော၊ အလျားတလံ အနံတထွာ
ကေသာအစ ဒုတ္တိံ သအစုဖြစ်သော ဤခန္ဓာကိုယ်သည်။ ဆုဒ္ဓေါ၊ စွန့်ပစ်အပ်သည်
ဖြစ်၍။ အပေတဝိညာဏော၊ ကင်းသောဝိညာဉ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ နိရတ္တံ၊ တစုံတခု
ကျေးဇူးဥပကာရ မရှိသော။ ကဋ္ဌိင်္ဂရံ၊ ဖွဲ့ထင်းပွေးကဲ့သို့။ အစိရံ၊ မကြာမြင့်မီ။
ပထဝီ၊ မြေအပြင်၌။ အဓိသေဿတိ ဝတ၊ အိပ်ရလိမ့်မည်တကား။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ ပူတိဂတ္တတိဿ မထေရ်သည် ပဋိသမ္ဘိဒါလေးပါး
နှင့်တကွ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။ များစွာသော တပါးသောသူတို့သည်
လည်း သောတာပန် စသည်တို့ ဖြစ်ကြလေကုန်၏။ မထေရ်သည်လည်း ရဟန္တာ
ဖြစ်၍ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူလေ၏။ ဘုရားရှင်သည် ထိုပူတိဂတ္တတိဿ မထေရ်၏
အလောင်းကောင် သင်္ဂြိုဟ်ခြင်း အမှုကို ပြုစေပြီးလျှင် ဓာတ်တော်တို့ကိုယူ၍
စေတီ တည်စေတော်မူလေ၏။

ငှက်ခတ်မုဆိုးကြီးဖြစ်စဉ် ပြုအပ်သော မကောင်းမှု ကောင်းမှုတို့ကို
ဟောတော်မူခြင်း

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ဘုရားရှင်ကို ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာ
ဘုရား ပူတိဂတ္တတိဿ မထေရ်သည် အဘယ် ဘုံတဝ၌ ဖြစ်ပါသနည်းဟု မေး
လျှောက်ကြသည်ရှိသော် ချစ်သား ရဟန်းတို့ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုလေပြီဟု မိန့်တော်
မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား ဤသို့သဘောရှိသော အရဟတ္တဖိုလ်၏ အကြောင်း ဥပ
နိဿယနှင့်ပြည့်စုံသောရဟန်းအားအဘယ်ကြောင့်ကိုယ်ပုပ်ရပါသနည်း၊ အဘယ်
ကြောင့် အရိုးကျိုးရပါသနည်း၊ ထိုရဟန်း၏ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကြောင်း
ဥပနိဿယ ကုသိုလ်ကံကား အဘယ်ပါနည်း ဘုရားဟု မေးလျှောက်ကြပြန်
သဖြင့် ဘုရားရှင်သည် ချစ်သားရဟန်းတို့ ဤအလုံးစုံကား မိမိပြုအပ်သော

(ဓာတုပဒဝတ္ထုကြီး)

ကံကြောင့်သာလျှင် ထိုရဟန်းအား ဖြစ်ရလေ၏ဟု မိန့်တော်မူပြန်လေ၏။ မြတ်စွာဘုရား ထိုရဟန်းပြုအပ်သော ကံကား အဘယ်ပါနည်း ဘုရားဟု လျှောက်ကြပြန်သည်ရှိသော် ချစ်သား ရဟန်းတို့ ထိုသို့ဖြစ်မှု နာကြကုန်လော့။ ဤ ပုတိဂတ္တတိဿမထေရ်သည် ကဿပဘုရားရှင်၏ လက်ထက်တော် အခါ၌ ငှက်မုဆိုးဖြစ်၍ များစွာသော ငှက်တို့ကို သတ်ဖြတ်လျက် အစိုးရသော သူကို ခစား လုပ်ကျွေးလေ၏။ ထိုအစိုးရသော သူအား ဆက်သ၍ ကြွင်းကျန်သော ငှက်တို့ကို ရောင်း၏။ ရောင်း၍ ကြွင်းကျန်သော ငှက်တို့ကို သတ်၍ ထားလျှင် ပုပ်ကုန်သည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ကြံလျက် ပျံခြင်းငှါ မတတ်နိုင်အောင် ငှက်တို့၏ မြင်းခေါင်း ခူးရိုး အတောင်ရိုးတို့ကို ချိုး၍ စုပုံကာ ထားလေပြီးလျှင် တဖန် မိုးသောက်ရောက်သောအခါ ထိုငှက်တို့ကို ရောင်းပြန်၏။ အလွန်များသော ငှက်တို့ကို ရသောအခါ မိမိအကျိုးငှါလည်း ချက်စေ၏။

ထိုအခါ တနေ့သ၌ ငှက်မုဆိုးအား အရသာနှင့် ပြည့်စုံသော ဘောဇဉ် ချက်ပြုတ်သည်ရှိသော် ရဟန္တာတပါးသည် ဆွမ်းအလို့ငှါ ကြွလာတော်မူ၍ ထိုငှက်မုဆိုး အိမ်တံခါး၌ ရပ်တန့်လာ၏။ ထိုငှက်မုဆိုးသည် ရဟန္တာထေရ် အရှင်ကို မြင်၍ စိတ်ကိုကြည်ညိုစေပြီးလျှင် ငါသည် များစွာသော ငှက်တို့ကို သတ်၍ စားအပ်ကုန်၏။ အရှင်မြတ်သည်လည်း ငါ၏အိမ်တံခါး၌ ရပ်တန့်တော် မူလာ၏။ အိမ်တွင်း၌လည်း အရသာနှင့် ပြည့်စုံသော ဘောဇဉ်ရှိ၏။ ဤအရှင် မြတ်အား ဆွမ်းလှူပေအံ့ဟု ရည်စူးကာ မထေရ်မြတ်၏ သပိတ်တော်ကိုယူ၍ ပြည့်စေသဖြင့် ဆွမ်းကို လှူဒါန်းပြီးလျှင် ငါးပါးသော တည်ခြင်းဖြင့် ရှိခိုးလျက် အရှင်ဘုရား ဤကုသိုလ် အကျိုးဆက်ကြောင့် အရှင်မြတ်ဘုရားတို့ မြင်အပ် သိအပ်သော တရားမြတ်၏ အထွတ်အထိပ်သို့ တပည့်တော် ရောက်ရပါလိမ့်။ ဘုရားဟု ဆုတောင်းလေ၏။ မထေရ်လည်း ဤသို့ တောင်းသောအတိုင်း ဖြစ်ပါစေသတည်းဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အနုမောဒနာ ပြုတော်မူ၏။ (ဤသို့ အားဖြင့် အတိတ်စကားကို ဆောင်တော်မူ၍) ချစ်သား ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ပြုအပ်သော ကံအစွမ်းဖြင့် အလုံးစုံသည် တိဿရဟန်းအား ဖြစ်ရလေပြီ။ ငှက်တို့၏ အရိုးကို ချိုးခွဲဘူးသော မကောင်းမှုကံ၏ အကျိုးဆက်ကြောင့် ထိုတိဿအား ကိုယ်သည်လည်း အပုပ်ဖြစ်၏။ အရိုးတို့သည်လည်း ကျိုးကုန်၏။

ရဟန္တာသခင် အရှင်မြတ်အား အရသာနှင့် ပြည့်စုံသော ဆွမ်းဘောဇဉ်ကို လှူဒါန်းခဲ့ဘူးသော ကောင်းမှုကံ၏ အကျိုးဆက်ကြောင့် ရဟန္တာ အဖြစ်သို့ ရောက်ရလေ၏ဟု အတိတ်ကို ဆောင်၍ ဟောကြားတော်မူလေ၏။

ပူတိဂတ္တတိဿမထေရ်ဝတ္ထု ပြီး၏။

၈-နန္ဒ နွားကျောင်းသား ဝတ္ထု

ဒိသော ဒိသံ အစရှိသော ဤတရား ဒေသနာတော်ကို ဘုရားရှင်သည် ကောသလ ဇနပုဒ်၌ နန္ဒမည်သော နွားကျောင်းသားကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

နန္ဒမည်သော နွားကျောင်းသား ဘုရားအား လိုက်ပျံ့ပြီး အပြန် အသတ်ခံရခြင်း

သာဝတ္ထိပြည်၌ အနာထပိဏ်သူဌေးကြီး၏ နန္ဒမည်သော နွားကျောင်းသား သည် နွားအပေါင်းကို စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းသတတ်၊ ထိုနွားကျောင်းသား သည် ကြွယ်ဝချမ်းသာသည်ဖြစ်၍ များစွာသော စည်းစိမ်ဥစ္စာ အသုံး အဆောင် ရှိ၏။

ကေဏိယ ရသေ့သည် ရသေ့ ရဟန်း အသွင်ဖြင့် မိမိဥစ္စာအစုကို စောင့်ရှောက်သကဲ့သို့ ထိုနန္ဒသည်လည်း နွားကျောင်း အနှယ်ကို မစွန့်ဘဲ မင်း၏ အခွန်အတုတ်ကို ရွက်ဆောင်လျက် မိမိဥစ္စာအစုကို စောင့်ရှောက်သတတ်။

ထိုနန္ဒ နွားကျောင်းသားသည် ခုံခါ ခုံခါ ငါးပါးသော နွားခွံ အရသာတို့ကို ယူ၍ အနာထပိဏ် သူဌေးကြီး အထံသို့ သွားပြီးလျှင် ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြင်၍ တရားတော်ကိုလည်း နာရ၏။ ထိုနန္ဒ နွားကျောင်းသားသည် မိမိနေရာ အရပ်သို့ ကြွလာတော်မူစေခြင်းငှါ ဘုရားရှင်ကို တောင်းပန်၏။ ဘုရားရှင်လည်း ထိုနွားကျောင်းသား၏ ဉာဏ်ရင့်သန်ခြင်းကို ဆိုင်းငံ့တော်မူသဖြင့် ကြွသွား တော် မမူသေးဘဲ ဉာဏ်ရင့်သန်သည့်အဖြစ်သို့ ရောက်သည်ကိုသိမှ တနေ့သ၌

(ဇာတိဗေဒအကြိမ်)

ရဟန်းသံဃာ များစွာ ခြံရံလျက် ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူ၍ ခရီးမှ ဖဲတော် မှုပြီးလျှင် ထိုနွားကျောင်းသား၏ နေရာအရပ် အနီး တခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ နေတော်မူလေ၏။ နန္ဒ နွားကျောင်းသားသည်လည်း ဘုရားအထံသို့ ချဉ်းကပ် ကာ ရှိခိုး၍ ပဋိသန္ဓာရ စကား ပြောကြားပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ဘိတ်၍ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ရဟန်း သံဃာတော် အပေါင်းအား မှန်မြတ်သော ငါးပါး သော အရသာရှိသော နွားနို့အလှူကို ပေးလှူလေ၏။ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ဘုရားရှင်သည် တရားအနုမောဒနာကို ပြုတော်မူ၍ ဒါနကထာစသော အစဉ် အတိုင်းဖြစ်သော တရားစကားကို ဟောကြားဆုံးမတော်မူ၏။ ဂါထာဒေသနာ တော်၏ အဆုံး၌ နန္ဒ နွားကျောင်းသားသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၍ ဘုရားရှင်၏ သပိတ်တော်ကို ယူကာ လိုက်ပို့သည်ရှိသော် ဝေးသောအရပ်သို့ ရောက်လျှင် ဒါယကာ နေရစ်လော့ဟု မိန့်တော်မူမှ ဆုတ်နစ်လျက် ဘုရားရှင်ကို ရှိခိုး၍ ပြန်ခဲ့လေ၏။

ထိုအခါ ထိုနန္ဒ နွားကျောင်းသားကို မုဆိုးတယောက်သည် ပစ်ခတ်၍ သတ်လေ၏။ နောက်မှလိုက်လာသော ရဟန်းတို့သည် ထိုနန္ဒ နွားကျောင်းသား သေနေသည်ကို မြင်လျှင် သွား၍ ဘုရားရှင်ကို လျှောက်ထားကြကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရား နန္ဒ နွားကျောင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရားတို့၏ ဤအရပ်သို့ ကြွတော် မူလာခြင်းကြောင့် အလှူကြီးကို ပေးလှူ၍ လိုက်ပို့ရာမှ ပြန်လေသည်ရှိသော် သေရရှာလေပြီ။ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် အကယ်၍ မကြွလာကုန်သည်ဖြစ်အံ့၊ နန္ဒ နွားကျောင်းသားအား သေခြင်းသည် မဖြစ်တန်ရာဟု လျှောက်ထားကြ လေကုန်၏။ ဘုရားရှင်သည် ချစ်သားရဟန်းတို့ ဤနန္ဒ နွားကျောင်းသားကား ငါဘုရား ကြွလာသည်ဖြစ်စေ၊ မလာသည်ဖြစ်စေ၊ တူရူ အရပ်လေးမျက်နှာ အထောင့်အရပ် လေးမျက်နှာတို့ကို သွားငြားသော်လည်း ထိုနန္ဒ နွားကျောင်း သားအား သေခြင်းမှ လွတ်အံ့သော အကြောင်းမည်သည် မရှိ၊ အကြင်သတ် ဖြစ် ဖျက်ဆီးခြင်း အမှုကို ခိုးသူတို့သည်၎င်း၊ ရန်သူတို့သည်၎င်း မပြုနိုင်ကြ၊ ဤသတ္တဝါတို့၏ ကိုယ်တွင်း၌ဖြစ်သော မှားသောအားဖြင့် ကျင့်သုံး ဆောက် တည် နှလုံးသွင်းအပ်သော စိတ်သည်သာလျှင် ပြု၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤဂါထာ ကို ဟောတော်မူလေ၏။

(အေဒီ ၁၁၈၈ ခုနှစ်)

ဒေသနာတော်

၇၂ ဒိသော ဒိသံ ယန္တံ ကယိရာ၊ ဝေရီ ဝါ ပန ဝေရိနံ။
မိစ္ဆာ ပဏိဟိတံ စိတ္တံ၊ ပါပိယော နံ တတော ကရေ။

ဒိသော၊ ခိုးသူ တယောက်သည်။ ဒိသံ၊ ရန်ဘက်ဟူသော ခိုးသူတယောက်ကို။ ဒိသော၊ မြင်သည်ရှိသော်။ ဝေရီ ဝါ ပန၊ ရန်သူတယောက်သည်လည်း။ ဝေရိနံ၊ ရန်သူတယောက်ကို။ ဒိသော၊ မြင်သည်ရှိသော်။ ယန္တံ၊ အကြင်အကျိုးမဲ့ ပျက်စီးခြင်းကို။ ကယိရာ၊ ဤဘဝ၌သာ ပြုနိုင်ရာ၏။ တတော၊ ထိုခိုးသူ ရန်သူပြုသော အကျိုးမဲ့ ပျက်စီးခြင်းထက်။ မိစ္ဆာပဏိဟိတံ၊ မှားသောအားဖြင့် ဆောက်တည်အပ်သော။ စိတ္တံ၊ စိတ်ယုတ်မာသည်။ နံ၊ ထိုစိတ်ယုတ်မာ ဆောက်တည်သူကို။ ပါပိယော၊ အလွန် ယုတ်မာလေအောင်။ ဝါ-အလွန် အကျိုးမဲ့ ပျက်စီးလေအောင်။ ကရေ၊ ပြုနိုင်ရာ၏။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ များစွာသော လူတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ် စသည်တို့သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။ လူများအပေါင်းအား အကျိုးရှိသော တရားဒေသနာ ဖြစ်တော်မူလေ၏။

နန္ဒ နွားကျောင်းသား ဥပါသကာသည် လွန်လေပြီးသော ဘဝ ဝါပါး၌ ပြုခဲ့ဘူးသော အကုသိုလ်ကံကို ရဟန်းတို့ မမေးမလျှောက်သော ကြောင့် ဘုရားရှင် ဟောပြောော်မမူ။

နန္ဒ နွားကျောင်းသားဝတ္ထု ပြီး၏။

၉-သောရေယျသုဋ္ဌေးသား ဝတ္ထု

န တံ မာတာ ပိတာ ကယိရာ အစရှိသော ဤ တရားဒေသနာတော်ကို သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် သောရေယျ သုဋ္ဌေးသားကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

ဤဝတ္ထုသည် သောရေယျပြည်၌ ဖြစ်ပေါ်၍ သာဝတ္ထိပြည်၌ ပြီးဆုံးစေအပ်သော ဝတ္ထုဖြစ်၏။

(တင်္ဂါယနာကြိမ်)

အရှင်မဟာကစ္စည်းကို ပြစ်မှား၍ သောရေယျ သုဋ္ဌေးသား
မိန်းမ ဖြစ်ရခြင်း

ဘုရားရှင်သည် သာဝတ္ထိပြည်၌ နေထိုင်ရှင်ပျိုး သီတင်းသုံးတော်မူဆဲဖြစ်
သောအခါ သောရေယျပြည်တွင် သောရေယျ သုဋ္ဌေးသားသည် သူငယ်ချင်း
အဘော်တယောက်နှင့် အတူတကွ ငြိမ့်သောယာဉ်ငယ်၌ စီး၍ များစွာသော
အခြံအရံ ပရိသတ်များနှင့်အတူ ရေချိုးခြင်း (ရေကစားခြင်း)ငှါ ပြည်မှထွက်ခဲ့
လေ၏။ ထိုခဏ၌ အရှင်မဟာကစ္စည်း မထေရ်မြတ်သည် သောရေယျပြည်သို့
ဆွမ်းအလို့ငှါ ဝင်လိုဖြစ်၍ ပြည်ပ၌ ဒုက္ခသင်္ကန်း ရုံလွမ်း သပ္ပာယ်တော်
မူလေ၏။ ထိုအရှင်မဟာကစ္စည်း မထေရ်မြတ်အားလည်း ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော
လှပတင့်တယ်သောအဆင်း ရှိတော်မူလေ၏။ သောရေယျ သုဋ္ဌေးသားသည်
မထေရ်မြတ်ကိုမြင်လျှင် “ဤမထေရ်သည်မူလည်းငါ့မယားဖြစ်ပါမူကားဪ...
ကောင်းလေစွ၊ ငါ့မယား၏ ကိုယ်အဆင်းသည်မူလည်း ဤမထေရ်၏ ကိုယ်
အဆင်းကဲ့သို့ ဖြစ်ပါမူကား ဪ...ကောင်းလေစွ” ဟုကြံမိလေ၏။ ထိုသောရေ
ယျ သုဋ္ဌေးသားအား ဤသို့ ကြံမိကာမျှ၌ပင်လျှင် ယောက်ျား အသွင် ကွယ်၍
မိန်းမအသွင်သည် ထင်ရှားစွာ ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။ ထိုသုဋ္ဌေးသားသည် ရှက်နိုး
လှသဖြင့် ယာဉ်ငယ်ထက်မှ ဆင်းသက်၍ ထွက်ပြေးလေ၏။ အပေါင်းအဘော်
အခြံအရံဖြစ်သော လူအပေါင်းသည်လည်း ထိုအကြောင်းကို မသိသည်ဖြစ်၍
ဝါ-ထိုသူကို မမှတ်မိသည်ဖြစ်၍ ဤသူထွက်ပြေးခြင်းအကြောင်းကား အဘယ်
နည်းဟုဆိုလေ၏။ ထိုမိန်းမသည်လည်း တက္ကသိုလ်ပြည် လမ်းခရီးသို့ သွားလေ၏။
ထိုမိန်းမဖြစ်လေသော သုဋ္ဌေးသား၏ အဆွေခင်ပွန်းတို့သည်လည်း ထိုမှဤမှ
ပြေးကာလွှားကာ လိုက်လံရှာဖွေကြသော်လည်း မမြင်ကြလေကုန်။ ထိုအလုံး
စုံသော သူတို့သည် ရေချိုးပြီးလျှင် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြကုန်၏။ သုဋ္ဌေးသား
အဘယ်မှာနည်းဟု မေးကြသောအခါလည်း ရေချိုးပြီး၍ ပြန်သွားနှင့်လတ္တံ့ ဟု
မှတ်ထင်ကြကြောင်း ပြောဆိုကြသဖြင့် မိခင်ဘခင်တို့သည် ထိုထိုအရပ်၌ ရှာဖွေ
၍ မတွေ့မမြင်ကြကုန်သည် ရှိသော် ငိုကြွေး မြည်တမ်းကြကုန်လျက် သေလေပြီ
ဖြစ်လတ္တံ့ ဟူသော အမှတ်ဖြင့် *မတကဘတ်ကို လှူဒါန်းကြကုန်၏။

* မတကဘတ်ဟူသည်=သေလွန်လေသောသူအား ကောင်းကျိုး ရရန် ချစ်မှန်း၍ ကျွေးပေးမှု
လှူဒါန်းသော အလှူတည်း။

ထိုမိန်းမသည်လည်း တက္ကသိုလ် ပြည်သို့ သွားသော လှည်းကုန်သည် တယောက်ကို မြင်သဖြင့် လှည်း၏ နောက်မှ နောက်မှ အစဉ်လိုက်သွားလေ၏။ ထိုအခါလူတို့သည် ထိုမိန်းမကိုမြင်လျှင် ငါတို့၏လှည်းနောက်မှ နောက်မှ အဘယ်ကြောင့် အစဉ်လိုက်သနည်း၊ ဤသတို့သွီးသည် အဘယ်သူ၏ သတို့သွီးနည်း၊ ထိုသတို့သွီးကို ငါတို့မသိကြကုန်ဟု ဆိုကြကုန်၏။ အရှင် အရှင်တို့သည် မဆိုကြပါကုန်လင့်၊ မိမိလှည်းကိုသာ မောင်းနှင်ကြပါ။ အကျွန်ုပ်သည် ခြေဖြင့်သွားပါ အံ့ဟု ဆိုကာ သွားသည်ရှိသော် ခြေတို့သည် ပေါက်ကွဲကုန်သဖြင့် လက်စွပ်ကို ပေး၍ တခုသောလှည်း၌ (စီးနင်းလိုက်ပါရန်) အခွင့်တောင်းခြင်းကို ပြုရလေ၏။ လူတို့လည်း တက္ကသိုလ်ပြည်၌ ငါတို့သူဌေးသားအား မယား မရှိ၊ ထိုသူဌေးသားအား ပြောကြားကြကုန်စို့အံ့၊ ငါတို့အား များစွာသော လက်ဆောင်ပဏ္ဏာ ရလတ္တံ့ဟု ကြံစည်ကြလေကုန်၏။ ထို့နောက် လှည်းကုန်သည်တို့သည် သူဌေးသားအိမ်သို့သွား၍ အရှင်သူဌေးသား အကျွန်ုပ်တို့သည် အရှင်သူဌေးသား အလိုငှါ တဦးသော မိန်းမရတနာကို ဆောင်ခဲ့ပါသည်ဟု ပြောကြား၏။ သူဌေးသားလည်း ထိုစကားကို ကြားလျှင် ထိုမိန်းမကို ခေါ်စေ၍ မိမိ၏အရွယ်နှင့် လျောက်ပတ်သော အလွန်တရာလှပသဖြင့် ကြည်လင်စုံမက် နှစ်သက်ချင်စဘယ် အဆင်းပုံဟန်ရှိသည်ကို မြင်တုံလျှင် ဖြစ်သော ချစ်ခင်စုံမက် နှစ်သက်ခြင်း ရှိရကား မိမိအိမ်၌ နေစိမ့်သောငှါ လက်ခံသိမ်းပိုက်ခြင်းအမှု ပြုလေ၏။

ယောက်ျားတို့သည် မိန်းမ မဖြစ်ဘူးသောသူ မည်သည် မရှိ၊ မိန်းမတို့သည်လည်း ယောက်ျားမဖြစ်ဘူးသောသူမည်သည် မရှိ၊ ယောက်ျားတို့သည် သူတပါး၏ မယားတို့၌ လွန်ကျူး ပြစ်မှား၍ ဘေလွန်သည် ရှိသော် များစွာသော နှစ်အသိန်းတို့ပတ်လုံး ငရဲ၌ကျက်ပြီး (ခံရပြီး) လျှင် ထိုငရဲမှလွတ်၍ လူ့ဘဝသို့ရောက်လာကုန်သည်ရှိသော် အရာမက များစွာသော အတ္တဘောတို့ပတ်လုံး မိန်းမအဖြစ်သို့သာ ရောက်ကြကုန်၏။ ကမ္ဘာတသိန်းပတ်လုံး ပါရမီဖြည့်ပြီးသော အရိယာသာဝက အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်သော်မှလည်း သံသရာ၌ ကျင်လည်စဉ် တခုသော ကိုယ်အဖြစ်ဝယ် ပန်းထိမ်သည် အမျိုး၌ဖြစ်၍ * ပရဒါရကံကို

* ပရ+ဒါရ+ကံဟုသည်ကား=သူတပါး၏ မယား၌ လွန်ကျူးပြစ်မှားသော မကောင်းမှုတည်း။
(ထစိမိစိစကြိုင်)

ပြုမိမှားသောကြောင့် ငရဲ၌ ကျက်ပြီး ခံရပြီးမှ ထိုဝိပါက် အကြွင်း အကျန်၏ အစွမ်းဖြင့် တဆယ့်လေးခုသော ကိုယ်အဖြစ်တို့၌ ယောက်ျား ၏ ခြေရင်း အလုပ်အကျွေးမိန်းမ ဖြစ်ရဘူးလေ၏။ ခုနစ်ကြိမ်သော ကိုယ်အဖြစ်တို့၌ ဝှေးစေ့ထုတ် ခံရခြင်းသို့ ရောက်ရဘူးလေ၏။ မိန်းမတို့ မည်သည်ကား အလှပေးခြင်း အစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍ မိန်းမ အဖြစ်၌ တပ်နှစ်သက်ခြင်း ကင်းစေပြီးလျှင် ဤကောင်းမှု ကုသိုလ်ကံ သည် ငါတို့အား ယောက်ျား၏ ကိုယ်ခန္ဓာ အဖြစ်ကို ရခြင်းအကျိုးငှါ ဖြစ်ပါစေသောဟု စိတ်ဆန္ဒကို ခိုင်မြဲစွာ ဆောက်တည်နိုင်ကြလျှင် သေလေပြီးသောအခါ ယောက်ျား၏ ကိုယ်ခန္ဓာ အဖြစ်ကို ရနိုင်ကြ ကုန်၏။ လင်ယောက်ျားအပေါ်၌ အိမ်ဦးနတ်ကဲ့သို့ ရိုသေစွာလုပ်ကျွေး လျက် အကျင့်ကောင်းခြင်း၏ အစွမ်းဖြင့်လည်း ယောက်ျား၏ ကိုယ်ခန္ဓာအဖြစ်ကို ရနိုင်ကြကုန်သည်သာလျှင်တည်း။

**တက္ကသိုလ်ပြည်၌ သူဋ္ဌေးသားနှင့် ကလေးနှစ်ယောက် ရပြီးမှ
မိတ်ဆွေဟောင်းနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း**

ဤသောရေယျ သူဋ္ဌေးသားသည်လည်း အရှင်မဟာကစ္စည်း မထေရ်မြတ်၌ မသင့်သောစိတ် နှလုံးသွင်းခြင်းကို ဖြစ်စေမိသဖြင့် ဤကိုယ်၏ အဖြစ်၌ မိန်းမဘဝကိုရလျက် တက္ကသိုလ်ပြည်၌ သူဋ္ဌေးသားနှင့် အတူတကွ နေခြင်းကို စွဲ၍ ထိုတက္ကသိုလ် သူဋ္ဌေးကတော်၏ ဝမ်း၌ ကိုယ်ဝန်သားငယ် တည်လေ၏။ ထိုသူဋ္ဌေးကတော်သည် ဆယ်လလွန်သောအခါ သားကိုရ၍ ထိုသူငယ် ခြေဖြင့် သွားနိုင်သောအခါ တယောက်သော သားကိုလည်း ရပြန်၏။ ဤသို့လျှင် ထိုသူဋ္ဌေးကတော်အား ဝမ်း၌လွယ်၍ ဖွားသော သားငယ် နှစ်ယောက်၊ သောရေယျပြည်၌ ယောက်ျားဖြစ်စဉ် ထိုသူဋ္ဌေးကတော်ကိုပင် အစွဲပြု၍ ဖွားသော သားငယ် နှစ်ယောက် ဤသို့အားဖြင့် လေးယောက်သော သားတို့ သည် ရှိလေကုန်၏။ ထိုအခါ သောရေယျပြည်မှ ထိုသူဋ္ဌေးကတော်၏ အဆွေ ခင်ပွန်းဖြစ်သော သူဋ္ဌေးသားသည် လှည်းငါးရာတို့ဖြင့် တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ သွားရောက်၍ ငြိမ့်သော ယာဉ်ငယ်စီးလျက် မြို့တိုင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။

(တတိယအကြိမ်)

ထိုအခါ သူဌေးကတော်သည် အထက်ပြာသာဒ် အပြင်ဝယ် လေသာပြုတင်းကို ဖွင့်လှစ်၍ ခရီးလမ်းမငယ်ကို ကြည့်လျက် ရပ်နေစဉ် ထိုသူဌေးသားကို မြင်ရလေလျှင် ကောင်းစွာမှတ်မိသဖြင့် ကျွန်မကို စေလွှတ်ကာ ခေါ်စေ၍ ပြာသာဒ်အပြင်၌ နေထိုင်စေလျက် မြတ်နိုးတနာ ပူဇော်ခြင်းကို ပြုလေ၏။ ထိုအခါ တက္ကသိုလ် သူဌေးကတော်ကို သောရေယျပြည်မှရောက်လာစဖြစ်သော သူဌေးသားသည် အရှင်မ သင့်ကို ဤအခါမှ ရှေး၌ ငါတို့မမြင်ဘူးပါ။ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ငါတို့အား များစွာသော မြတ်နိုးတနာ ပူဇော်သက္ကာရကို ပြုပါသနည်း။ ငါတို့ကို သင်သိသလောဟု ပြောဆိုမေးမြန်းလေ၏။ အရှင် သူဌေးသား သိသည်မှန်ပါ၏ဟု ဖြေဆိုပြီးလျှင် သင်တို့သည် သောရေယျပြည်သား မဟုတ်ပါကုန်လောဟု ပြန်၍ မေးလေ၏။ အရှင်မ ငါတို့ကား သောရေယျပြည်သား မှန်ပေ၏ဟု ဆိုသောအခါ ထိုသူဌေးကတော်သည် ထိုသောရေယျပြည်၌ရှိသော မိခင် ဘခင်တို့၏၎င်း၊ မယား၏၎င်း၊ သားငယ် နှစ်ယောက်တို့၏၎င်း အနာရောဂါ ကင်းလွတ်ကြောင်းကို မေးမြန်းလေ၏။ သောရေယျပြည်ကလာသော သူဌေးသားသည်လည်း အရှင်မ အနာရောဂါ ကင်းလွတ်ကြပါ၏ဟု ဆိုပြီးလျှင် သူဌေးသားသည် အရှင်မ ဤသူတို့ကို သိပါသလောဟု မေးလေ၏။

အရှင် သိသည်မှန်ပါ၏။ ထိုသူတို့အား သားတယောက်ရှိသည် မဟုတ်ပါလော၊ ထိုသားသည် ကျွန်မပင် ဖြစ်ပါသည်ဟု ပြောလျှင် အရှင်မ ဤသို့ မဆိုလင့်၊ ငါတို့သည် ထိုသူနှင့်အတူတကွ တနေ့သ၌ ငြိမ်သောယာဉ်ငယ်စီး၍ ရေချိုးခြင်းငှါ ထွက်ခွါသွားကြစဉ် ထိုသူ သွားရာအရပ်ကို မသိကြကုန်၊ ထိုမှ ဤမှ လှည့်လည် ရှာဖွေသော်လည်း ထိုသူကို မမြင်ခြင်းကြောင့် မိခင်ဘခင်တို့ကို အကြောင်းကြားသော် ထိုမိခင် ဘခင်တို့လည်း ငိုကြွေး မြည်တမ်းလျက် တမလွန်ဘဝ ပြောင်းသွားသော သူအတွက် မတကဘတ် လူဒါန်းခြင်းကိစ္စကို ပြုလုပ်ကြပါကုန်ပြီဟု ဆိုလေ၏။ အရှင်သူဌေးသား အရှင်နှင့်အတူယာဉ်ငြိမ်စီး၍ ရေချိုးသွားသော ထိုသူဌေးသားဟူသည် ကျွန်မပင် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုပြန်သဖြင့် အရှင်မ ဖဲလော့၊ (တန်တော့) အဘယ်သို့သော စကားကို ဆိုသနည်း။ ငါ၏ အဆွေ ခင်ပွန်းကား နတ်သားလုလင်ကဲ့သို့ လှပသော ယောက်ျားတယောက်ဟု (အစိမ္မာအကြိမ်)

ငြင်းဆိုလေ၏။ အရှင်သုဋ္ဌေးသား ထိုသို့ပင်ဖြစ်ပါစေ၊ ထိုလုလင်သုဋ္ဌေးသားသည် ကျွန်မပင်တည်းဟု ပြောကြားပြန်သော အခါ ထိုသုဋ္ဌေးကတော်ကို ဤသို့ မိန်းမဖြစ်ခြင်းကား အဘယ်ပုံ ဖြစ်ရခြင်းနည်းဟု မေးမြန်းလေ၏။

အရှင်သုဋ္ဌေးသား ထိုရေကစားသွားသောနေ့၌ အသင်သည် အရှင်မဟာကစွည်း မထေရ်ကို မြင်လိုက်မိပါ၏လောဟု မေးသဖြင့် ဪ... မြင်သည် မှန်၏ဟု ပြောလျှင် ကျွန်မသည် ဤအရှင်မဟာကစွည်းမထေရ်ကို ကြည့်ရှု၍ “ဤမထေရ်သည်မူလည်း ငါ့မယား ဖြစ်ပါမူကား ဪ... ကောင်းလေစွ၊ ဤမထေရ်၏ ကိုယ်အဆင်းကဲ့သို့မူလည်း ငါ့မယား၏ကိုယ်အဆင်းဖြစ်ပါမူကား ဪ... ကောင်းလေစွ” ဟု ကြံစည်မိပါသည်။ ဤသို့ကြံစည်မိသောခဏ၌ပင်လျှင် ယောက်ျားအသွင် ကွယ်ခဲ့၍ မိန်းမအသွင် ထင်ရှားစွာ ဖြစ်ပေါ်လာပါသည်။ ထိုအခါ၌ ကျွန်မသည် ရှက်နိုးလှသဖြင့် တစုံတယောက်သောသူအား တခွန်းသော စကားကိုမျှ ပြောဆိုခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သဖြင့် ဖြစ်၍ ထွက်ပြေးကာ ဤ တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ ရောက်လာခဲ့ရပါ၏။ အရှင်သုဋ္ဌေးသားဟု စုံလင်စွာ ပြောပြလတ်သည်ရှိသော် ဪ... သင်ပြုအပ်သောအမှုကား စင်စစ် အလွန် ဝန်လေးလေစွ တကား၊ အဘယ်ကြောင့် ငါ့အား မပြောကြားလေဘိ သနည်း၊ သင်သည် အရှင်မဟာကစွည်းမထေရ်ကို သည်းခံစေအပ်ပြီလော၊ ဝါ-တောင်းပန် ကန်တော့အပ်ပြီလောဟု မေးမြန်း စိစစ်လေ၏။

**အရှင်မဟာကစွည်းအား ကန်တော့သဖြင့်
ယောကျ်ား ပြန်ဖြစ်ခြင်း**

ထိုသို့ မေးမြန်းစိစစ်သောအခါ အရှင်သုဋ္ဌေးသား ကျွန်မသည် မကန်တော့ ရသေးပါဟု ဆိုလျှင် အရှင်မဟာကစွည်း မထေရ်မြတ်သည် အဘယ် အရပ်၌ နေသနည်း၊ သင်သိသလောဟု မေးမြန်းပြန်လေ၏။ ဤတက္ကသိုလ်ပြည်ကိုသာ လျှင် အမှီပြု၍ နေတော်မူ၏ဟု သိရှိရပါ၏။ အကယ်၍ ဆွမ်းအလို့ငှါ လှည့်လည် လာသဖြင့် ကျွန်မတို့၏ ဤအိမ်သို့ ကြွလာပါမူကား ကျွန်မကိုယ်တိုင် ကျွန်မ၏

အရှင်မြတ်ကြီးအား ဆွမ်းအာဟာရကို လှူပါအံ့ အရှင်သူဌေးသားဟု ဆိုရကား ထိုသို့ဖြစ်မှု လျင်စွာ ပူဇော်သက္ကာရကို ပြုပါလော့၊ ငါတို့လည်း ဤအရှင်မဟာကဗ္ဗည်း မထေရ်ကို သည်းခံစေအံ့ (တောင်းပန်ပေးအံ့)ဟု ဆိုပြီးလျှင် မထေရ်မြတ်၏ သီတင်းသုံးရာ အရပ်သို့သွား၍ ရိုသေစွာရှိခိုးလျက် တင့်အပ်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌နေပြီးမှ အရှင်မြတ်ဘုရား နက်ဖြန် တပည့်တော်၏ ဆွမ်းအလှူခံယူတော်မူပါဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေ၏။ သူဌေးသား သင်သည် ဧည့်သည်မဟုတ်လော့ဟု မိန့်တော် မူလတ်သော် အရှင်ဘုရား တပည့်တော်တို့၏ ဧည့်သည်အဖြစ်ကို မေးမြန်းတော် မမူပါလင့်၊ နက်ဖြန် တပည့်တော်၏ ဆွမ်းအလှူကိုသာ ခံယူတော်မူပါဘုရားဟု လျှောက်ကြားသဖြင့် မထေရ်မြတ်သည် ဝန်ခံတော် မူလိုက်လေ၏။ အိမ်၌လည်း မထေရ်မြတ်၏ အလို့ငှါ ကြီးစွာသော ပူဇော်ဘွယ်ကို စီရင်လေ၏။

မထေရ်မြတ်သည်တဖန်မိုးသောက်နံနက်ရောက်သောအခါ ထိုအိမ်တံခါးသို့ ကြွသွားတော်မူလေ၏။ ထိုအခါ မထေရ်မြတ်ကို နေထိုင်တော်မူစေ၍ မွန်မြတ်သော ဆွမ်းဘောဇဉ် အာဟာရဖြင့် လုပ်ကျွေးပြီးလျှင် သူဌေးသားသည် ထိုမိန်းမကိုခေါ်၍ မထေရ်၏ ခြေရင်း၌ ဝပ်စေလျက် အရှင်မြတ်ဘုရား တပည့်တော်၏ အဆွေခင်ပွန်းမအား အနာမယူ သည်းခံတော်မူပါ ဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေ၏။ မထေရ်မြတ်လည်းဤသည်းခံခြင်းအကြောင်းကား အဘယ်နည်းဟုမေးလျှင် အရှင်မြတ်ဘုရား ဤဒါယိကာမသည် ရှေးအခါ၌ တပည့်တော်၏ မိတ်ဆွေအဘော် ဖြစ်ပါသည်။ အရှင်ဘုရားတို့ကို ကြည့်ရှုပြီးလျှင် ဤမည်သော အကြံကိုကြံစည်မိပါပြီ။ ထိုသို့ကြံစည်သောအခါ ဤသူ့ အား ယောက်ျားအသွင်ကွယ်ခဲ့၍ မိန်းမအသွင် ထင်ရှားစွာ ဖြစ်ပေါ်လာပါသည် ဘုရား၊ အရှင်မြတ်ဘုရား သည်းခံတော်မူပါဘုရားဟု လျှောက်ထားတောင်းပန်လေ၏။ မထေရ်လည်းထိုသို့ဖြစ်မှုထလော့၊ ငါသည်းခံ၏ဟု ဆိုလေ၏။ မထေရ်မြတ်သည်ငါသည်းခံ၏ဟု ဆိုကာမျှ၌သာလျှင် မိန်းမအသွင် ကွယ်ခဲ့၍ ယောက်ျားအသွင် ထင်ရှားစွာ ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။ ဤသို့လျှင် ယောက်ျားအသွင် ထင်ရှားစွာ ဖြစ်ပေါ်

(ဓမ္မပဒဝတ္ထုကြီး)

လာကာမျှ၌ပင်လျှင် ထိုသောရေယျ သုဋ္ဌေးသားကို တက္ကသိုလ် ပြည်သား သုဋ္ဌေးသားက အချင်း မိတ်ဆွေ ဤသူငယ် နှစ်ယောက်တို့ကား သင်၏ဝမ်း၌ လွယ်၍ဖွားမြင်သော သားတို့ ဖြစ်ကြကုန်၏။ အကျွန်ုပ်ကိုစွဲ၍ ဖြစ်ကုန်ရကား နှစ်ပါးစုံဖြစ်သော ငါတို့၏သားသာလျှင်တည်း။ ဤတက္ကသိုလ်ပြည်၌သာ အတူ နေကြကုန်စို့အံ့ မငြီးငွေ့ ပပျင်းရိပါလင့်ဟု ဆိုလေ၏။

အချင်းမိတ်ဆွေ အကျွန်ုပ်ကား တခုသော ကိုယ်အဖြစ်ဖြင့် ရှေးဦးစွာ ယောက်ျားဖြစ်လျက် တဖန် မိန်းမအဖြစ်သို့ ရောက်၍ တဖန် ယောက်ျားဖြစ်ပြန် ရ၏။ ဤသို့ ဖောက်ဖောက်ပြန်ပြန် ဖြစ်ခြင်းသို့ ရောက်ရလေ၏။ ရှေးဦးစွာ အကျွန်ုပ်ကို အကြောင်းပြု၍ သားနှစ်ယောက် ဖြစ်ကုန်၏။ ယခု မိန်းမဖြစ်သော အခါ၌လည်း အကျွန်ုပ်၏ ဝမ်းမှ သားနှစ်ယောက်တို့ ဖွားမြင်ကုန်၏။ ထိုအကျွန်ုပ် သည် တခုတည်းသော အတ္တဘောဖြင့် ဖောက်ပြန်သော အခြင်းအရာသို့ ရောက်ရခြင်းကြောင့် တဖန် အိမ်၌နေဦးမည်ဟု အမှတ်သညာ မပြုလိုတော့ပြီ။ အကျွန်ုပ်၏အရှင် မထေရ်မြတ်၏ အထံ၌ အကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းပြုတော့အံ့။ ဤသားငယ် နှစ်ယောက်တို့လည်း အသင်၏ တာဝန်ဖြစ်ရကား ဤသားငယ် နှစ်ယောက်တို့ အပေါ်၌ မမေ့မလျော့ ပြုစုရစ်ပါလော့ဟု မေတ္တာစကား မှာထားပြီးမှ သားငယ်တို့၏ ဦးခေါင်း၌ အဖန်ဖန်နမ်းရှုပ် သုံးသပ်ပွတ်သပ်လျက် ရင်ခွင်ထက်၌ အိပ်စေပြီးလျှင် ဘခင်အား အပ်နှင်းကာ အိမ်မှ ထွက်ခဲ့၍ မထေရ်မြတ်၏ အထံတော်၌ ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်လေ၏။

သောရေယျလုလင် ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း

အရှင်မဟာကစ္စည်း မထေရ်သည်လည်း ထိုသောရေယျ သုဋ္ဌေးသားကို ရှင်ရဟန်းပြု၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို သင်ယူစေပြီးလျှင် ဒေသစာရီ ကြွချီလတ်သည် ရှိသော် အစဉ်သံဖြင့် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်တော်မူလေ၏။ ထိုရဟန်းသစ်အား သောရေယျ မထေရ်ဟု အမည်တွင်လေ၏။ ဇနပုဒ်၌နေသော သူတို့သည် ထိုသောရေယျ မထေရ် အကြောင်းကို သိကုန်ရကား တုန်လှုပ်ချောက်ချားကာ

(ထမီးဖအကြိမ်)

အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်သော အသံဖြစ်ကုန်လျက် မထေရ်အထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မေးမြန်းကြကုန်၏။ အရှင်ဘုရား ဤသို့ဖြစ်သောဟူသည် မှန်ပါသလောဟု မေးလျှင် ဒါယကာတို့ အမှန်ဖြစ်၏ဟု ဆိုလတ်သော် အရှင်ဘုရား ဤသို့သဘော ရှိသော အကြောင်းမည်သည်လည်း ဖြစ်ရချေသေး၏။ အရှင်ဘုရားတို့၏ ဝမ်း၌ သားငယ် နှစ်ယောက် ဖွားကုန်သတတ်။ အရှင်ဘုရားတို့ကို စွဲ၍ သားငယ် နှစ်ယောက် ဖြစ်ကုန်သတတ်။ ထိုသားငယ် လေးယောက်တို့တွင် အဘယ်သား တို့၌ အရှင်မြတ်သည် အားကြီးသော ချစ်ခြင်း ဖြစ်ပါသနည်း ဘုရားဟု မေးလျှောက်ကြကုန်၏။ ဒါယကာတို့ ဝမ်း၌ဖြစ်၍ လွယ်ဖွားသော သားငယ်တို့ အပေါ်၌ အားကြီးသော ချစ်ခြင်းသည် ဖြစ်၏ဟု မိန့်ဆိုတော်မူလေ၏။ ရောက်လာ ရောက်လာကုန်သော သူတို့လည်း ထိုနည်းတူစွာသာလျှင် မပြတ် မေးကြကုန်၏။

အရှင်သောရေယျ မထေရ်လည်း ဝမ်း၌ဖြစ်၍ လွယ်ဖွားသော သားငယ်တို့ အပေါ်၌သာ ချစ်ခြင်း အားကြီးသည်ဟု အဖန်ဖန် မိန့်ဆို ပြောကြားရသည် ရှိသော် ရှက်စနိုးရကား တပါးတည်းသာ ထိုင်ခြင်း တပါးတည်းသာ ရပ်ခြင်းကို ပြုလေ၏။ ထိုသောရေယျ မထေရ်သည် ဤသို့ တပါးတည်းသာ နေလေ့ရှိသော သူ၏အဖြစ်သို့ ကပ်ရောက်လျက် ဤကိုယ်၏အဖြစ် အတ္တဘော၌ ကုန်ခန်းခြင်း ပျက်စီးခြင်းဟူသော ခယ၊ ဝယ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ထင်မြင်အောင် စီးဖြန်းဆင်ခြင် သည်ရှိသော် ပဋိသမ္ဘိဒါ လေးပါးနှင့်တကွ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။ ထိုသို့ ရဟန္တာဖြစ်ပြီးသော အခါ၌ လာတိုင်း လာတိုင်းကုန်သော သူတို့သည် အရှင်ဘုရား ဤသို့ ဖြစ်ရသည်ဟူသည် ဟုတ်မှန်ပါသလား ဘုရားဟု မေးကြ ကုန်သည်ရှိသော် ဟုတ်မှန်၏ ဒါယကာတို့ဟု ဖြေဆို၏။ အဘယ်သားတို့ အပေါ်၌ ချစ်ခြင်း အားကြီးပါသနည်းဟု တဖန် မေးကြပြန်သော် ငါ့အား တစုံတယောက်သော သားတို့၌ ချစ်ခြင်းမည်သည်မရှိဟု ပြောဆိုလေ၏။ ရဟန်း တို့သည် ဤသောရေယျမထေရ်ကား မဟုတ်မမှန်သောစကားကို ပြောဆိုဘိ၏။ ရှေးဖြစ်သောနေ့၌ ဝမ်း၌လွယ်၍ ဖွားမြင်သော သားတို့အပေါ်၌သာ ချစ်ခြင်း (ဇာဓိဗုဒ္ဓါကြိမ်)

အားကြီးသည်ဟု ပြောဆိုပါလျက် ယခုကား ငါ့အား တစုံတယောက်သော သားတို့၌ ချစ်ခြင်းမည်သည် မရှိပြီဟု ပြောဆိုတိ၏။ အရဟတ္တဖိုလ် စကားကို ပြောကြားပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု နားတော် လျှောက်ကြလေကုန်၏။

ဘုရားရှင်သည် ချစ်သား ရဟန်းများတို့ ငါ၏သားတော် သောရေယျ မထေရ်သည် အရဟတ္တဖိုလ် စကားကို ပြောကြားသည်မဟုတ်၊ ကောင်းစွာ ဆောက်တည်အပ်သောစိတ်ဖြင့် မဂ်တရားကို မြင်သည်မှစ၍ ငါ့သားတော်အား တစုံတယောက်သော သားတို့၌ ချစ်ခြင်း မဖြစ်လေပြီ။ ဤမဂ်ဖိုလ်ဟူသော စည်းစိမ်ချမ်းသာ၏ ပြည့်စုံခြင်းကို အမိသည်၎င်း၊ အဘသည်၎င်း ပြုခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ ဤသတ္တဝါတို့အား မိမိကိုယ်တိုင်း၌ ကောင်းစွာဖြစ်သော စိတ်သည် သာလျှင် ထိုစည်းစိမ်ချမ်းသာ၏ ပြည့်စုံခြင်းကို ပေးခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤဂါထာကို ဟောတော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၄၃ န တံ မာတာ ပိတာ ကယိရာ၊ အညေ ဝါပိ စ ဉာတကာ။
သမ္မာပဏိဟိတံ စိတ္တံ၊ သေယျသော နံ တတော ကရေ။

တံ ကရဏံ၊ ထိုချမ်းသာ ပြည့်စုံအောင် ပြုခြင်းကို။ မာတာ၊ မွေးသည့် မိခင် ကျေးဇူးရှင်သည်။ န ကယိရာ၊ မပြုနိုင်ရာ။ ပိတာ၊ မွေးသည့် ဘခင် ကျေးဇူးရှင်သည်။ န ကယိရာ၊ မပြုနိုင်ရာ။ အညေ၊ မိခင် ဘခင် ကျေးဇူးရှင်မှ တပါးကုန်သော။ ဉာတကာ ဝါ ပိ စ၊ ဆွေမျိုး သားချင်းတို့သည်လည်း။ န ကရေယျ၊ မပြုနိုင်ကုန်ရာ။ သမ္မာပဏိဟိတံ၊ ဆယ်ပါးသော ကုသိုလ်ကမ္မပထ၌ ကောင်းစွာ ဆောက်တည်အပ်သော။ စိတ္တံ၊ စိတ်ကောင်းသည်။ တတော၊ ထိုမိဘဆွေမျိုးတို့ ချမ်းသာပြည့်စုံအောင် ပြုနိုင်ခြင်းထက်။ နံ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို။ သေယျသော၊ အဆင့်ဆင့် မြင့်မြတ်အောင်။ ကရေ-ကရေတိ၊ ပြုနိုင်၏။

(ဓမ္မဒါနအကြိမ်)

ဒေသနာတော်၏ မှတ်တမ်း အဓိပ္ပာယ်

သားသွီးတို့အား ပစ္စည်းဥစ္စာ ပေးကြသော မိဘတို့မည်သည် တဘဝ၌သာလျှင် အလုပ်အကိုင် မလုပ်ရဘဲ ချမ်းသာစွာ အသက်မွေး နိုင်လောက်သော ပစ္စည်းဥစ္စာကို ပေးနိုင်ကြ၏။ ဝိသာခါအား ပစ္စည်း ဥစ္စာ အသုံးအဆောင် လွန်စွာ ကြွယ်ဝသော မိဘ သူဌေးကြီးတို့ ဝေသာမုလည်း တဘဝ၌သာလျှင် ချမ်းသာစွာ အသက်မွေးနိုင်လောက် ရုံ ပေးနိုင်ကြလေကုန်၏။ လေးကျန်းလုံး၌ စကြဝတေးမင်း စည်းစိမ် အသရေကို ပေးစွမ်းနိုင်သော မိဘတို့မည်သည်ကား သားသွီးတို့အား မရှိ၊ နတ်ပြည် စည်းစိမ်၊ ပဌမဈာန် စသည် စည်းစိမ်၊ မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန် ဟူသော လောကုတ္တရာ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို အဘယ်မှာလျှင် ပေးစွမ်း နိုင်အံ့နည်း။ ဆိုစရာစကားပင် မရှိ၊ ကောင်းစွာ ဆောက်တည်အပ်သော စိတ်ကောင်း စိတ်မြတ်သည်ကား ထိုအလုံးစုံသော စည်းစိမ်ချမ်းသာ တို့ကို ပေးစွမ်းနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် အဆင့်ဆင့် မြင့်မြတ်အောင် ပြုနိုင်၏ဟု ဆိုအပ်လေသတည်း။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ များစွာသော သူတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ် စသည်တို့သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။ လူများ အပေါင်းအား အကျိုးရှိသော ဒေသနာတော် ဖြစ်လေ၏။

သောရေယျသူဌေးသားဝတ္ထု ပြီး၏။

ဤတွင်ရှေ့ကား သုံးခုမြောက်သော ဝိတ္တဝဂ် ပြီး၏။

(လင်္ကာစာကြည့်စာ)

နိဂုံး

မဟာမိတ္တကုလေ ဇာတော၊ ပန်းမောင်တိ ဒန္တစာရိကော။

မနောရမံ ဓမ္မပဒ၊ ဌကထံ ပါဠိဘာသိတံ။

မြန်မာ့ဘာသာ ဝတ္ထုဘာဝါ၊ ကုမာရကဿပါယတိ။

ပုညထာဝရ လာဘာယ၊ မဉ္ဇ ဗုဒ္ဓဿသိယတိ။

မဟာမိတ္တကုလေ၊ သာသနာကပ်ညောင်း သူတော်မြတ် အပေါင်းတို့၏ လမ်းကြောင်းသဘာဝ ကလျာဏမိတ်စစ် ဂုဏ်သနပ်ဖြင့် ထွန်းသစ်ကျော်ဟီး ကောင်းမြတ်သော မျိုးရိုးကြီး၌။ ဇာတော၊ ပါရမီညွန့်ဖူး ကောင်းမှုထူးကို ဖြည့်ဘူးသည်အလျောက် ထွန်းပေါက် သန့်စင် ကောင်းစွာ ဖွားမြင်သော။ ဒန္တစာရိကော၊ ကိုယ်နှုတ်နှလုံး ယဉ်ယဉ်သုံးလျက် ဆုံးမချက်ပိုက် ကိုယ်၌စာနာ ဝါသနာဖြင့် ညီညာတင့်အောင် ပြုကျင့်လေ့ရှိသော။ ပန်းမောင်တိ၊ ယုတ်မာ ကျင့်ညံ့ မပြုဝံ့ဘဲ နူးညံ့လေအောင် မောင်ပန်းမောင်ဟု ခေါ်တွင်စေမှု ညစ်ကျူ ဖီလာ အမည်သာသော ဥပါသကာသည်။ မနောရမံ၊ သူမြတ်တို့နှုန်း အမြိုက်ထိုး ဟု နှလုံးထွတ်မြတ် မွေ့လျော်အပ်သော။ ပါဠိဘာသိတံ၊ ဘာသာထက်ဖျား ပါဠိ အားဖြင့် ထင်ရှားရှိသော။ ဓမ္မပဒဌကထံ၊ နိဗ္ဗာန်ပေးကြောင်း ဂုဏ်ပေါင်းကြို့ ခ ဓမ္မပဒ အဌကထာ ကျမ်းကြီးစွာကို။ မြန်မာ့ဘာသာ ဝတ္ထုဘာဝါ၊ သာသနာ မြတ်နိုး မြန်မာမျိုးတို့၏ အကျိုးများစွာ ဖြစ်စိမ့်ငှါဟု မြန်မာသနပ် ဝတ္ထုသွား စကားပြေ ဖြစ်စေသော အဖြစ်ဖြင့်။ ပုညထာဝရ လာဘာယ၊ ငါးထောင်နှစ်စွဲ တည်မလွဲဟု အမြဲထာဝရ မြတ်ပုညကို လက်ရသိမ်းချုပ် ထိန်းအုပ်နိုင်ပါစေခြင် အကျိုးငှါ။ ကုမာရကဿပါယတိ၊ သီဟိုဠ်ဘာသာ ဓမ္မပဒမှ မာဂဇာဘာသာ ဓမ္မပဒဖြစ်အောင် ပြန်ဆိုရေးသားစိမ့်သောငှါ အရှင်ဗုဒ္ဓဇောသကို တောင်းပန် သော အရှင်ကုမာရကဿပကဲ့သို့ မိမိကိုယ်ကို အတူပြုကျင့်ပေ၏။ မဉ္ဇ၊ များစွာ ရာကျော် သံသာတော်၏ နှစ်ဖော်စုရ ဖြည့်ကြသိပ်သည်း ညောင်လေးပင် စောရ ကျောင်းတိုက်ကြီး၌ ဦးစီးဖြစ်ခိုက် ကြုံကြိုက်ပဓာန ဥက္ကဋ္ဌအနေ

(ဇော်လှအကြိမ်)

ငါမထေရ်ကိုလည်း။ ဗုဒ္ဓဃုသီယတိ၊ မာဂဓဘာသာ ဓမ္မပဒမှ မြန်မာ့ဘာသာ ဓမ္မပဒ ဝတ္ထုတော်ကြီး ဖြစ်ပေါ်လာစိမ့်သောငှါ အရှင်ဗုဒ္ဓဃောသ မဟုတ်ဘဲ အရှင်ဗုဒ္ဓဃောသ မထေမြတ်ကိုကဲ့သို့ အတူပြုကျင့်ပေ၏။

ဣတိ အရိယောတိ နာမဓေယျေန ထေရေန ဝိရစိတေ မြန်မာ့ဘာသာ ဓမ္မပဒဝတ္ထုပကရဏေ တိဝဂ္ဂဝတ္ထုဟိ ပဋိမဏ္ဍိတော ပဌမဘာဂေါ သိဝံ ဂတော။

ဣတိ၊ ဤဆိုအပ်ပြီးသော အစီအစဉ်အားဖြင့်။ အရိယောတိနာမဓေယျေန ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာသခင် ရှေးဇူးရှင်တို့က အရိယဟု မှည့်ခေါ် အပ်သော အမည်ရှိသော။ ထေရေန၊ ညောင်လေးပင်တောရ ကျောင်းတိုက်ကြီး၌ သီတင်း သုံး နေထိုင်လေ့ရှိသော မထေရ်သည်။ ဝိရစိတေ၊ အထူးသဖြင့် စီရင်ရေးသား အပ်သော။ မြန်မာ့ဘာသာ ဓမ္မပဒဝတ္ထုပကရဏေ၊ မြန်မာ့ဘာသာပြန် (ဓမ္မပဒ ဝတ္ထုတော်မည်) စကားပြေကျမ်းကြီး၌။ တိဝဂ္ဂဝတ္ထုဟိ၊ သုံးခုသော ဝဂ်တို့၌ အကျုံးဝင်သော ၃၂-ခုသော ဝတ္ထုကြီးတို့ဖြင့်။ ပဋိမဏ္ဍိတော၊ တန်ဆာဆင် အပ်သော။ ပဌမဘာဂေါ၊ ပဌမတွဲသည်။ သိဝံ၊ ဘေးကင်းငြိမ်းချမ်း ပြီးဆုံး ခန်းသို့။ ဂတော၊ ရောက်ချေပြီ။

ဓမ္မပဒ ဝတ္ထုတော်ကြီး လေးတွဲအနက်

ပဌမတွဲ ဤတွင် ပြီး၏။



